



Учителия  
за  
Библията  
Петър Дънов

**Учителят Петър Дънов  
за Библията**

**Стар Завет**

**ТОМ ПЪРВИ**



София, 2014 г.

© Издателство „Бяло Братство“, 2014  
ISBN 978-954-744-230-6

## УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ (БЕИНСА ДУНО) И БИБЛИЯТА

От мрака на вековете изплуват в стройна редица Носителите на Светлината. Рама, Кришна, Хермес Трисмегист, Орфей, Мелхиседек, Мойсей, Заратустра, Буда, Христос, Боян Магът, Петър Дънов (Беинса Дуно)... и колцина още със знайни и незнайни имена. Поглеждат ни спокойно в очите, подават ни с широк жест скрижалите на Словото и отминават. Оттам, откъдето са дошли, там се и завръщат. В онзи извечен Мрак, чиято Светлина е толкова мощна и всепроникваща, че ничий човешки взор не би удържал яркостта ѝ.

И ние, малките човеци, изгубени сред дебрите на собствените си дребнави интереси, цели и щения, лугащи се в лабиринта на безбройните изпитания и изкушения на този пъстър свят на относителността, оставаме сами с Факела на Истината. И се питаме: „За мен ли е или за някой друг?... Няма ли опасност да изгоря в пламъка му?... Защо сянката ми е толкова релефно очертана в кръга на неговия светлик?“ И разбираме с непонятна и несрещана до този миг яснота: поемем ли Факела в ръка, връщане назад няма. И се колебаем, и се страхуваме, и треперим за всичко придобито до днес, за което толкова много сме се трудили. И така – докато прозрем, че друг избор просто няма.

Въздъхваме и поемаме по Пътя. Все още не знаем, че най-трудното тепърва предстои.

\* \* \*

През втората половина на XIX век в България се роди човек, за когото неговите последователи са уверени, че е еманация на Мировия Учител, на Христовия Дух. Земното му име е Петър Константинов Дънов (12.07.1864 – 27.12.1944). Познат е и с духовното име Беинса Дуно. Мисията му бе да предаде на хората последната редакция на вечното Слово Божие, актуализираното и пречистено от човешките несъвършенства и изопачения автентично Христово благовестие. Задачата, насочена към бъдещето – изграждането на Новата Култура на VI раса – **Културата на Любовта**.

Както всеки истински Пратеник на Небето, Учителят на Бялото Братство в нашата страна бе изключително скромен. Нито за миг Той не се изкуши да постави печата на собственост върху Учението, което така щедро предлагаше на пробудените и пробуждащите се за Новото души. Напротив, на всяка крачка подчертаваше, че това е **Учението на Христос** – поднесено две хиляди години след разпятието, възкресението и възнесението на заредено с импулса на планетарното обновление, адекватно на космическия момент от еволюцията на земното човечество. Затова и мнозина го нарекоха Новото учение. А в лицето на Учителя Петър Дънов разпознаха едно от многобройните проявления на Учителя на Учителите, великото космическо Същество Христос. Съхранявайки своята неповторима индивидуалност, всеки от видните духовни Водачи на човешкия род е същевременно носител на Христовото Начало, на Неговата Божествена Същност. И в зависимост от това, доколко присъства и в каква степен се изявява тази Същност в конкретния Посветен, бива обусловен и рангът на неговата планетарна мисия, нейната значимост.

И понеже мисията на Учителя П. Дънов бе да продължи и да разгърне делото на Христос, да подготви съзнанието на хората за прехода от една глобална Култура към друга, по-извисена, няма нищо по-естествено от това, че Той – българският духовен Учител – построи учението си върху свещената Книга на християнството, **Библията**. Повечето от неговите лекции и беседи започват именно с библейски цитат. Върху него се гради логиката, съдържанието и посланието на Учителевото Слово. Неизчерпаемото богатство от библейски сюжети, персонажи и идеи заживява нов живот, става по-близко и по-достъпно и за слушателя, и за читателя, защото е поднесено на съвременен език, подкрепено е с множество примери и разкази от бита и традицията, с поуки от историята – и нашата, и световната. Този своеобразен и по своему уникален прочит на Свещеното Писание – дело на Учителя на Бялото Братство у нас, само за миг преодолява пространствата между Словото на Бога и човешката душа, разкрива вечната и непоклатима връзка между земното и небесното, между материята и Духа, дарява всеки, устремен към и жадуващ Истината, с най-подходящата храна за неговата нетленна природа. Накратко: Учителят дава безвъзмездно и в изобилие, достойно за олимпийско пиршество (ала не по броя и вкусовите качества на ястията и питиетата, а според палитрата и дълбочината на Хляба на Живота – Словото); а търсецият по духовния Път възприема в съответствие с равнището на своята лична еволюция и с готовността на волята му да отстоява системата от убеждения, които той е признал за определящи в своето съществуване.

\* \* \*

„Учителят за Библията“ е книга, която има място във всеки дом. Уверен съм, че тя ще заинтригува не само последователите на Учението на Бялото Братство, но и значително по-широк кръг читатели: философи, богослови, изследователи на езотеричното познание, психолози и социолози, студенти, домакини и просто любознателни люде. **Има какво да се научи от нея**. Основният принцип, към който се е придържал Учителят Петър Дънов в общуването си с аудиторията: „**За всекиго – по нещо!**“, е напълно в сила и за настоящото изложение – подбрани пасажки от неговите беседи и лекции с библейска тематика. Няма да останат разочаровани дори и скептиците – текстът на книгата им предоставя достатъчно материал, за да сверят часовниците на своя критичен анализ. А за онези, които вече са повярвали, че Бог е говорил, говори и ще говори чрез мнозина Свои Избраници, остава единствено неподправеното удоволствие от досега с красотата и правдивостта на една възраждаща душа, пресътворяваща низшето във висше Словесност. За тях остава, разбира се, и поуката, че по Пътя, който са поели, винаги могат да научат нещо ново и че то би могло да се превърне в част от тях, след като го подложат на проверката на опита.

Приятно четене!

Константин Златев

## ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ

Тази книга би могла да бъде със значително по-голям обем, но успях да използвам само част от публикуваното Слово на Учителя Беинса Дуно (около 160 източника). Смятам, че макар и в този си вид, книгата притежава известна пълнота, систематичност и представителност за учението Му. Предстои още много беседи за първи път да бъдат обнародвани, прочетени и изпитани в практиката, макар че едва ли някой е успял да приложи всички методи и упражнения на Учителя дори само от издаденото досега: работата със Словото е за цял живот! Мечтая след години да издадем нови томчета – продължение на настоящото! Мечтая преди това да подготвя втората част на книгата „Учителят за Библията“, в която да бъдат събрани тълкувания на отделни, по-трудно разбираеми и парадоксални мисли от Светото Писание. Например, какво означават думите на Христа: „Блажени (са) нищите духом“; как да разбираме словата на Миротвореца: „Не дойдох да донеса мир, а меч“, „Ако дясната ти ръка те съблазнява – отсеци я“, „Лявата ръка да не знае какво прави дясната“ и т.н. В беседите си Учителят дава всестранни интерпретации на библейското Слово на различни смислови нива.

Мечтая да работя отново с екип от приятели в духа на разбирателство, съгрудничество и подкрепа. Чака ни още толкова работа! Тук е мястото да благодаря на редактора К. Златев за самоотвержения му труд, както и да призная, че не можах да се съобразя с всичките му корекции. Предпочетох да запазя архаичния език и словоред от времето на Учителя. Не се решавам да наруша прелестта на говоримото слово (такива са беседите Му), а и не смятам, че е наложително. Надявам се читателите също да се наслаждават, представяйки си, че възприемат думите на Учителя така, както са били изговорени някога. Няма смисъл да се стараем Учителят да звучи като съвременен кабинетен учен, а всичките ни грехове пред книжовния български език се изкупват с уточнението, че става дума за автентично говоримо слово. Всъщност въпросът доколко думите на Беинса Дуно са автентични, след като са преминали през няколко стенографи, печатари, редактори, коректори и съставители (макар и най-добросъвестни), е почти неразрешим и поради това е безсмислено да го поставяме. Но в работата си по тази книга съм се старала да не подменям, размествам и поправам (доколкото е възможно) думите на своя Учител. Благодаря и на Н. Конакчиев за бързата компютърна обработка на текста!

В книгата повечето цитати от Библията са по изданието от 1885 година (в превод на П. Славейков), която е ползвал и Учителят. Почти във всяка своя беседа Беинса Дуно многократно говори за Христос. Тук са подбрани някои от най-интересните (според скромното ми мнение) мисли на Учителя за Христа. Убедена съм, че Неговите многопластови тълкувания на библейските образи от разнообразни гледни точки ще бъдат интересни и полезни за читателите!

19.04.2003 г.  
гр. Карлово

Ваша  
Росица Иванова

\* Ако нямате желание да учите, ако нямате желание да работите, ако нямате желание да служите - нямате бъдеще.

\* Какво значи „служене на Бога“? – Да съзнаваш, че всичко идва от Бога, и да съзнаваш, че няма равен на Него... Ако служите на Бога, всеки ще ви обича.

\* Всяко нещо, което подтиква вашия ум към светли мисли, то е Божествено. Всяко нещо, което подтиква вашето сърце към правилно чувстване, то е Божествено. Всяко нещо, което подтиква вашата воля към работа, то е Божествено.

\* Дайте път на Божественото! Божественото няма да дойде по този път, по който вие си мислите. То си има свои пътища. Никой не може да определи по кой път ще дойде Божественото.

\* Единственото нещо, което повдига човека, това е работата. За да се проявиш в каквото и да е направление, трябва да знаеш да работиш както трябва. Човек като мисли – това е работа, като чувства – това е работа, като постъпва добре – това е работа. Всички на работа!

\* Във всяка работа човек трябва да пее и славослови Господа, за да бъде плодът на тази работа благословен.

\* Не е нужно окръжаващите да знаят твоите духовни възгледи. Духовният елемент е нужен на човека дотолкова, доколкото той сам да разбере вътрешния смисъл на нещата.

\* Истината може да се говори само на онзи, сърцето на когото трепти от Любов, умът на когото е пълен със светлина, защото този човек може да разбере Истината. Когато сърцето е раздвоено и умът помрачен – човек не може да разбере Истината.

\* Истината се заключава в това: да съзнава човек, че Бог живее в него и той живее в Бога.

\* Човек може да намери истинския път само във време на мъчнотии и страдания. Човек, който иска да се движи по правия път, ще срещне най-голямото съпротивление.

\* Здравето зависи от онези хубави мисли, които отхранвате в себе си. Аз ще се уча от черешите, от ябълките, от сливите. На тях се качвам, късам плодовете им – те не се сърдят. Аз се уча от тях, и от лозите се уча. Тази лоза, която може да хване слънчевите лъчи, да ги облече по един чуден начин – мислите ли, че това не е работа на някое разумно същество? Дърветата, растенията са спящи ангели, дошли на Земята да дават пример на самопожертване. Туй, което може да ни направи щастливи навсякъде, това е Божията Любов.

\* Желая ви вашата проявена любов да бъде като Божията Любов!

\* Реално е само това, което никой не може да ти отнеме. Единствената собственост на човека е неговият дух, неговата душа, неговото сърце и неговото тяло.

\* Някой път може да не сте разположени, да сте отпаднали духом. Отидете край някое яко, хубаво дърво, облегнете гърба си на него (главата да не е допряна), оставете се така няколко минути – състоянието ви ще

се подобри. Когато седнете на някой хубав камък, той ще ви придаде твърдост. Обезсърчени сте – вървете срещу течението на някоя хубава бистра рекичка. Природата е разрешила всички противоречия, трябва да взимате поука от нея. Всичко в света проповядва Словото Божие. Трябва да имате такова отношение към животните, каквото имате към хората.

\* Всяко движение трябва да бъде израз на една свещена мисъл.

\* В природата теория не съществува. По-добър учител от природата няма де да намерите, затова вслушвайте се в това, което тя ви говори.

(Мислите на Учителя са от втори и трети том на „Свещени думи на Учителя“, Сф, 1994, ИК „Всемир“)



## ЙЕХОВА

Творецът на великата вселена е скрит във вечността. Където и да Го търсим, на която и страна да търсим стъпките Му, ние не можем да намерим никаква следа, която да ни даде някакво указание за Неговото местопребиваване. Къде е Той, Великият? Виждаме, че Той е присъствал навсякъде и оставил творения на Своята творческа сила във всяко направление. Но пътя на Своето свято жилище, мястото на Своето пребивание завинаги е скрил от погледите на всички смъртни. Чувстваме, като че ли Той е присъствал моментално навсякъде и в едно и също време е действал и вътре, и вън от нещата. Не можем обаче да кажем, че Той е тук или там. И какво по-силно можем да кажем за Него от думите: „Бог е дух!“ Пред умствения ни поглед вселената се разкрива като една дивна гледка. Тя ни изглежда като един великолепен дом, чиито стълбове и сводове се издигат сякаш някъде изпод нозете ни, крепейки цялото здание на пространството. Не се вижда къде се покояват основите на този дом. Светът прилича на подвижната скиния на Израила, която се носи из вселената от силите на Йехова, придружени от безбройните небесни войнства на Елохима, които се връщат от победите си към пределите на вечното царство на мира – царството на Господа Бога Саваота. (95, с. 64)

Сегашните хора имат една много смешна идея за Бога – говорят за Бога, без да имат определена идея. Евреите, например, са имали една ясна и определена идея за Бога – за тях името на Бога е било свещено и са го писали с 4 букви: I E V E, като едната се повтаря; значи за тях името на Бога е съставено от три букви, които представляват трите велики принципа на битието – Любовта, Мъдростта и Истината. Те са го произнасяли на срички, което на еврейски се чете тъй: „Йод, хе, вау, хе“. Първата буква I означава туй Същество, Което всичко създава; втората буква E – туй Същество, Което всичко поддържа и уравновесява; и третата буква V е закон на равновесие – туй Същество, Което изправя всички противоречия. Защото в света съществуват големи противоречия, които постепенно трябва да се изгладят. Противоречията съществуват по простата причина, че светът е в едно прогресивно и развиващо се състояние. (4, с. 123)

Съвременните хора са дошли на Земята, но не знаят своя произход. Преди потопа те произлезли от Адам и Ева, затова могат да се нарекат адамисти и евисти. След потопа, обаче, едни са произлезли от Сим, други – от Хам, а трети – от Яфет. Днес всеки човек трябва да знае от кого от тримата синове на Ной е произлязъл. Какво означава името Адам? Понеже първият човек е бил направен от червена пръст, Адам означава червен човек, в когото Бог е вложил Духа Си – Аتما. Адам е първото същество, което е носило Божия Дух, Божието дихание в себе си. Ева е първото същество, което е носило свещеното име на Бога – Йехова. Силен е само онзи човек, който носи свещеното име на Бога.

Погрешката на Ева се заключава в това, че опетни свещеното име на Бога. Погрешката на Адам пък се заключава в това, че не послуша Божия Дух в себе си. Кажат ли на някого „адамист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети Духа Божий в себе си. Кажат ли му „евист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети името Божие в себе си. Какво означава името Яфет? На руски „я“ означава аз, а на турски – масло. На английски „фет“ означава вяра и съдба. Яфет носи вяра и съдба – зависи от произношението. Яфетистите са хора, които разбират нещата добре и ги държат в ръката си. Със своята желязна воля и организация те държат света в ръцете си. (139, с. 92)

Трябва да се знае какви бяха първите отношения на първия човек. Когато беше в райската градина и когато около него нямаше още никакъв живот, неговите първи отношения бяха към Бога. Бог посещаваше първия човек всяка сутрин и му преподаваше уроци при изгрева на слънцето по един час. Той преподаваше уроци на Адама, на първото Свое създание, как да живее, как да обработва градината. Един ден Адам свърши това теоретическо училище и влезе в опитното училище на райската градина, да обработва растенията и да изучава зоологията, за да тури имена на всички животни. Господ му каза: „Аз те учих, а ти сега трябва да туриш имена на всички тия животни.“ Това, което Мойсей каза за Адама, аз малко ще го коригирам, т.е. няма да го коригирам, но ще кажа как седи истината по този въпрос. Господ прекара всички животни пред Адама и го накара той да им даде имена. Всяко животно си има свое значение – в азбуката на Природата всяко животно имало свое определено предназначение. Каквито имена дал Адам, Господ ги одобрил и на гърбовете на тия животни били написани имената им. Обаче останал един въпрос неразрешен: Господ запитва човека за неговото име, но той не го знаеше. Тогава Господ го приспа, извади две от ребрата му и направи от тях едно същество, за което Адам каза: „Това е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Как нарече това същество? Вие казвате „Ева“, а той го нарече „Йехова“ – същество, направено от Бога. Името му е съставено от четири букви. Първата буква е И – принципът, който твори. Втората – О – принципът, който съхранява; третата изразява принцип, който държи нещата в равновесие, и последната буква е пак повторение. Евреите произнасят това име така: „Иот хей вав хей.“ (60, с. 55)

Пророкът преди хиляди години е говорил, че Духът на Господа Йехова ще бъде с него да благовества. Какво да благовества? – Разумното. Вие, които ме слушате днес, трябва да знаете, че спасението на човечеството не седи в никакви църкви. Спасението на човечеството не седи в никакви хора, в никакви светии, в никакви ангели. Светиите, ангелите, добрите хора на земята – това са само служители на Бога. Спасението на света седи в Бога, Който е направил света. Този Бог има три атрибута – Любовта е Негова същина, Мъдростта е Негова същина, Истината е

Негова същина. Те излизат само от Него. Там, откъдето излизат тези три велики добродетели, се проявяват всички други неща. Следователно спасител в света е само Бог. Той обема и прониква всички. Всички същества – от най-висшите до най-низшите сфери – слугуват на този велик Бог. И ако искате, вие можете да Го опитате. Как? Обърнете се с всичката си душа, с всичкото си смирение към Него и кажете: „Господи, тъй както всички светии Ти служат, тъй както всички ангели Ти служат, тъй както всички добри, праведни хора Ти служат, така и аз с техния дух се обръщам към Теб, изяви ми се!“ Опитайте Бога така и ще видите, че Бог е верен. Ако решаваш някоя трудна задача, Бог ще те осветли. Ако си болен, Бог ще внесе в тебе здраве. Ако имаш някое терзание, което смущава душата ти, пак се обърни към Бога. Работи и чакай, Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте, може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още – това нищо не значи. Времето и пространството – това са само условия, при които Бог може да се изяви в разумния живот. Само по този начин можем да се повдигнем. Каква полза, ако бързаме и изгубим всичко? (131, с. 180)

Някой седи, мисли и се запитва какво да прави, отде да вземе хляб. Защо мислиш напразно? Години ще мислиш и нищо няма да направиш. Стани рано сутринта, започни да работиш и кажи: „Йеова и ре.“ Това значи: „Господ ще промисли.“ Бог е промислил вече, ти ще работиш и хлябът ще дойде. Обеднял някой – ще забогатее. Пропаднал на изпит – ще издържи. Изгубил парите си – щастието му ще проработи. Каквото и да ви се случи, дръжте положителна мисъл в главата си. Питаш: „Ако държа положителна мисъл, ще стане ли това, което поддържам?“ – То е станало, няма защо повече да става. Ти търсиш подкрепа, а вече имаш такава. Има разумност в света, която е определила кой на кого да помага. Това е определено в Божия план. Ще кажете, че трябва да се доказва това. – Божественото не се нуждае от доказателства. (54, с. 71)

„Духът на Господа Йеова е върху мене“ (Ис. 61:1). – Това е идея, която може да стои във вашия ум като семка, затворена в кутия, а може да бъде семка, посята в земята. В първия случай семката ще остане неразбрана за вас, а във втория случай тя ще покълне, ще израсте, ще даде плод, който след време ще узрее и ще го опитате. Следователно истинското познаване на Духа подразбира, че плодът е опитан...

... Пророкът казва: „Духът на Господа Йеова е върху мене.“ Това значи: Любовта на Господа е върху мене. Дойде ли Любовта в душата ти, всичко можеш да направиш. (145, с. 189 и 194)

Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане – не такъв, каквито са българските държавници – нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще

освободи един народ, като Мойсея, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Мойсея, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при фараона, той го запитва: „Кой те прати тука?“ – „Прати ме Йехова, Бог на Авраама, на Исаака и на Якова.“ Казва му Фараон: „Аз не познавам този Бог.“ Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служи и Когото познавам, е силен.“ И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христа. Кришна или Христос – един и същ е Той, Който се проявява във всички народи – Йехова. Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, иде от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсея. Когато дойдем в света, трябва като Мойсея да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил. Казвам: Господ може да ни проговори още днес! Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ – една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборга, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близко до Истината.

Когато Христос е дошъл на Земята, Той бил придружен от хиляди ангели. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, дето и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи. (131, с. 149)

## **СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА**

### **ШЕСТ БОЖЕСТВЕНИ, А НЕ ЧОВЕШКИ ДНИ!**

Богословите и досега още защитават твърдението, че Господ създал в шест човешки дни света. Но така ли е? В шест дни ли е създаден? В едно изгряване и едно залязване? – Това е човешко разбиране. Но светът не е така създаден. (24, с. 41)

Как мислите: в границите на Божиите възможности само един начин ли съществува, по който светът може да се създаде? Много начини има, по които светът може да се създаде. Казано е в Писанието, че първия ден Бог създаде небето и земята. Съвременните учени пък, като говорят за земята, те разглеждат нейните пластове – как били нагънати, пречупени,

и оттук вадят своите заключения. Промените, през които е минала земята, включват един дълъг период от време, което не противоречи на Писанието. Там е казано: „В първия ден“, но трябва да се добави думата „Божествен“. И тогава, като се каже: „В първия Божествен ден“, това подразбира вече онзи дълъг период от време, през който нашата Земя е минала ред промени, докато дойде до положението, в което я намираме днес. Едно трябва да знаят учените, а именно: каквито огъвания или пречупвания да са ставали със земните пластове – във всичко това има голяма разумност. (82, с. 206)

Сега от вас, като ученици, се изисква да имате търпение – спокойно да решавате задачите и противоречията в живота си, както Бог при създаването на света е имал великото търпение да събира микроскопически частици от материята, за да създаде великата вселена, която виждаме пред нас. Знаете ли колко труд, какви усилия на милиони същества са вложени в създаването на Земята? Лесно е да се каже, че Земята е създадена в един ден, както е писано в Стария Завет, но ако отворите страниците на живото Битие, там ще разберете какво представлява този един ден! Като разберете как е станало създаването на Земята, вие трябва да кажете: „При това положение на нещата и аз мога да работя, както са работили всички същества преди мене, както работят тия същества и днес.“ (130, с. 172)

Ние трябва да знаем и разбираме основния закон на познанието – трябва да намерим двете крайни точки от развитието на един предмет: неговото начало и крайната точка на развитието му, неговата пълна цялост, а също така трябва да изследваме междината на тези крайни точки. Във връзка с познаването ще ви говоря сега върху първите две глави на „Битие“-то, което е битие на човешката душа. Там се казва: „Отначало Бог създаде небето и земята“, т.е. Бог е определил двете крайни точки, в които е искал да работи, като направил небето и земята. Тук се подразбира не тази земя, която виждаме (защото в сравнение със земята, за която аз ви говоря, тя е един малък остров). В цялата вселена има само една Земя, едно Небе и едно Слънце. Има много слънца, но другите слънца по отношение на Слънцето, за което тук става дума, са като нашите електрически лампи по отношение на естествената виделина. Тези светила, които виждаме, са поставени да осветяват само съществата, които са около тях. Под думата „небе“ се подразбират съществата, създадени преди човека, а те са ангелите, архангелите, херувимите, серафимите и човешките души. Земята е човешката душа... Върху земята нямало ред и порядък, била неустроена и пуста, но Бог рекъл: „Да бъде виделина!“ И настъпи виделина. Така че виделината е една Божествена сила, която разкрива вътрешните качества на нещата, т.е. виделината трябвало да дойде, за да определи нещата, а и нещата да се самоопределят. Първата сила, която е дошла в света и е започнала

своята дейност, това е виделината. Денят, за който се говори в петия стих, е символ на виделината, която е положителна сила, докато нощта е символ на тъмнината – отрицателна сила. Тук се описва един период, за който може да кажем, че е период на борба на най-висшите духове, които са взели участие в творческия акт на вселената. По-нататък се говори за небесната твърд...

... Твърд – защо Бог направи тази твърд? За да не би тези напреднали същества, толкова красиви, да се увлекат в земните неща. Ако вие имате лаборатория, заграждате я, за да не влезе някое дете и нанесе там повреда – колко повече основания имаше Господ да направи преграда между земното и небесното, определяйки с това развитието на човешката душа! Тази преграда показва мястото, откъдето хората са започнали да слизат надолу, както екваторът е мястото, откъдето хората отиват на север. Образуват се два противоположни полюса – тъй развитието на корените в едно дърво показва процеса на нашата човешка еволюция, докато развитието на клоните показва пътя, по който ангелите са минали. Но понеже има диаметрална разлика, ангелите идват, като слизат надолу, а ние идваме, като отиваме нагоре. Ние сме започнали да учим отгоре надолу, докато ангелите имат правилното схващане за нещата, поради което са поставени за учители на човечеството...

... Значи: първият ден – за първото тяло, вторият ден – за второто тяло, и третият ден – за третото тяло... Някои хора, дори и учени, се чудят как е възможно това да се направи за толкова малко време. При човека много неща са невъзможни, докато при Бога всичко е възможно. Божествената земя, към която ние отиваме, се различава твърде много от мястото, дето сега живеете и което в сравнение с онази земя, в която отивате, е малък остров. И така, в четвъртия ден Бог направи физическото тяло, жизнената енергия, принципа на оплодяването и размножаването. И понеже в слизането си човек е отишъл много далеч, поставено е Слънцето, та като се завърне един ден, да знае мястото, откъдето е тръгнал. И в тези четири дни (четири периоди) вие сте пребродили четири планети – тази сега е четвъртият ви затвор. След него ще влезете в петия, шестия и седмия, подир което ще се върнете назад и ще ви останат още три периода, за да се съедините с Бога. (150, с. 97-100)

... Същото нещо се отнася и до четенето на Писанието: ако приемете нещата буквално, те носят смърт; ако ги приемете по дух, те носят живот. Има неща, обаче, които могат да се вземат в буквален смисъл, но повечето трябва да се разбират по дух. Прочетете, например, първата глава от „Битие“-то и размишлявайте върху нея, да видите какво ще разберете. В първите няколко стиха на тази глава е казано: „В начало създаде Бог небето и земята, а земята беше неустроена и пуста. И рече Бог да бъде виделина, и стана виделина... И нарече Бог виделината ден, и

тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи.“ Първият ден подразбира цяла епоха, цяла култура, работа на хиляди напреднали разумни същества, които изпълнили Божията дума – разделили тъмнината от светлината. Тъй щото светлината, от която ние днес се ползваме, е резултат на работата, на усилията на безброй разумни същества, които са прилагали ред методи, закони, докато я произведат. До това време светлината е съществувала само в духовния свят, но не и на физическия. За да се създаде светлина и на физическия свят, трябвало да минат хиляди и милиони години. Като се говори за светлината, наред с нея изпъква тъмнината. Тъмнина е всичко онова, което не може да се превърне в светлина. Има известна част от материята или известна област от живота, която по никой начин не може да възприеме светлината, вследствие на което всякога остава тъмнина. А всичко онова, което, само по себе си, е тъмнина, не може да се развива и затова очаква някаква бъдеща еволюция. Всеки живот, който е произлязъл от светлината, има условия да се развива. Този живот, който ние прекарваме на Земята, е живот на светлината. Ако разумните, напредналите същества не бяха създали светлината, и ние нямаше да се радваме на сегашната култура; нямаше да разбираме какво значи ден, а още повече – какво означават думите „ден първи“ на „Битие“-то. Следователно същото може да се каже и за вас: и вие, в първия ден на вашия живот, създадохте светлината. Първият ден на живота подразбира деня на светлината, а той – възможности, условия за работа. (148, с. 46)

Всеки ден има свое предназначение. Но хората, като не разбират това, не отдават истинския смисъл, който дните имат в човешкия живот. За пример, в първия ден Бог казал: „Да бъде виделина! И видял Бог, че виделината е добро. И станало вечер, и станало утро – ден първи.“ Това е неделният ден, денят на виделината. На втория ден Бог разлял водата от вода, т.е. разделил висшия живот от низшия, понеже водата, както казах, е емблема на живота. Той създал твърдта като граница между тия два живота и понеже еволюцията на този ден не е завършена, Бог не се произнесъл върху него. И станало вечер, и станало утро – ден втори. В третия ден Бог заповядал да се събере водата, която била под небето (т.е. низшият живот) в едно място и да се яви сушата, която е емблема на човешкия мозък и на човешкия ум. И нарекъл Бог събраната вода – море, а сушата – земя. И видял Бог, че това е добро, и затова рекъл на земята да произведе всички видове растения, като подразбирал да се явят всички добри мисли в света. И станало вечер, и станало утро – ден трети. А в четвъртия ден Бог рекъл да се явят двете големи светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта. Той е подразбирал: първото светило (голямото) е умът, а второто (сърцето), чрез които човек да прави разлика между доброто и злото, т.е. да разграничава едно състояние от друго. И тъй, четвъртият ден е ден, в който трябва да се създадат условията за развиването на човешкия ум и човешкото сърце. И направил Бог всичките

звезди, които означават всичките сили вътре в човешкия живот, поставил ги на твърдта небесна (която подразбира човешката душа), за да светят на земята заедно с голямото светило (ума) и малкото светило (сърцето), да владеят деня и нощта и да разлъчат виделината от тъмнината. И видял Бог, че е добро, и станало вечер, и станало утро – ден четвърти. И рекъл Бог в петия ден водата да произведе всички видове гадини одушевлени и птици да летят над земята, под твърдта небесна, а те означават всичките стремежи и ламтежи на човешкия живот. И понеже това давало насока и смисъл на човешкото развитие на земята, Бог видял, че е добро, и ги благословил да се плодят и множат. Затова и нашите желания постоянно, всеки ден се плодят и размножават. И станало вечер, и станало утро – ден пети. И в шестия ден Бог рекъл да направи човека, т.е. разумното, по образ и подобие Свое, да владее над морските риби (над своите земни желания), над небесните птици (над своите мисли) и над скотовете на всичката земя (значи над своите пориви), над всичките гадове, които пълзят по земята (т.е. над своите страсти, които пълзят в неговия мозък). И след това Бог вдъхнал на човека Своето дихание, дал му разумната душа да Го познава във всичките си пътища и да работи и действа тъй, както Бог е работил. И така, когато искаш да посетиш някого, да осветлиш живота му, ще отидеш при него само в неделята, защото тя е ден на виделината, ще му занесеш, значи, виделина. Когато искаш да посетиш някой болен, ще направиш това в понеделник, защото този ден носи живот в себе си, и пр.

А в седмия ден Бог си починал. Това подразбира, че седмият ден е ден на доброто, в който Бог е почнал да проявява Своята Любов към човека. Затова го е поканил да участва в това велико Божествено дело на Божествения живот. И тъй, приложете съботата в живота си по новия начин, опитайте това, което ви казвам. Доброто и Любовта трябва да бъдат празнични дни за човека. Това трябва да бъде почивката му през целия му живот. (125, с. 356)

Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразна вълна през седем полета, т.е. през седем светове. През Сатурновия период девственият Божествен Дух е слязъл до умствения свят и образувал умственото или менталното тяло на човека. През втория период, т.е. през Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и е образувал тялото на желанията. През третия период – Лунния, Духът е слязъл в етерната обвивка на физическия свят, като образувал етерната обвивка на човека. През четвъртия период – Земния, Духът е слязъл в низшето поле на физическия свят и образувал физическото тяло. През тези периоди, когато Духът е слизал и се качвал, Той минавал през духовни ден и нощ. През първия период, когато Божественият Дух работил и създал човека по образ и подобие на Бога, човек бил безгрешен. През втория период човек започнал да пада. През третия период той дошъл до пълно падение. През четвъртия период –



Земния (най-ниският период на слизането) – падението достигнало своя краен предел. Защо е нужно човек да слиза и потъва в материята? За да се облече във всички обвивки, една от друга по-гъсти, отдето започва възлизането и обличането му в по-висши форми. През всеки период става частично слизание и качване по вълнообразна линия. Крайното движение ще бъде възходящо. Който не иска да се свърже с Бога, вълната ще го изхвърли въвн от общото течение на Божествения ден, дето той ще чака друг период на слизание и качване, т.е. друга вълна. Всички, които отиват нагоре, към Бога, ще влязат в небето, а той ще остане долу, въвн от Бога. (99, с. 203)

Досега човечеството е минало през четири фази. Първо на земята са живели най-разумните хора, които са създали тъй наречения златен век. Цялото знание, което сега имаме, както и окултното знание – всичко това се дължи на оная далечна епоха, когато хората са имали някакво откровение. Те са виждали това, което е създадено в природата, и са били в съприкосновение с всички напреднали разумни същества, които са участвали при създаването на природата. Казва се, че в началото Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. После светлината се яви на небето. В небето е Истината, а на земята се яви доброто. И после земята почна да се устройва. Всичко, което Бог създаде в първия, в третия, в четвъртия ден - каза, че е добро; само за втория ден нищо не каза. Не каза, че това е добро. Значи остана един промеждутък. Числото две е човекът, неразбраният човек, за когото Бог си е запазил мнението. Той се е проявил, но като Го видя, Бог каза: „Този човек ще прави много погрешки със своята свобода.“ Затова Той не е дал никакво мнение за него. И после казал: „Ще излезе нещо от него.“ Тъй щото човек работи именно в този ден – въвн втория, в деня на най-големите противоречия. (49, с. 320)

Не чакайте да се подобрят външните условия. Откак светът съществува, условията всякога са били добри, но човек не е готов да се ползва от тях – кранът на сърцето му е тесен – малко дава и малко възприема. Казано е в Писанието, че Бог направил света в шест дни и за всеки ден казал, че е добър. За втория ден, обаче, не е дал мнението Си. Защо? Вторият ден характеризира човека - неговия ограничен ум, неговото тясно и затворено сърце и неговата слаба воля. При тези качества той иска да бъде богат, силен, да стане господар на света. И това е възможно, но не може да се постигне по механически начин. Отвори широко ума си, за да възприемаш изобилно светлина. Отвори широко сърцето си, за да възприемаш изобилно благата на живота и на природата. Прояви разумната си воля, за да успяваш във всички добри предприятия. Ако очакваш само на външни блага – на богатство, на големи библиотеки, на автомобили и файтони, не само че няма да бъдеш силен и учен човек, но ще умреш с непостигнати желаниа. (31, с. 8)

... Като размишлявате върху тия въпроси, ще дойдете до положение навсякъде да виждате Божественото. И тогава като човек ще знаете за себе си, че едва сте навлезли във втория ден на Любовта, на Мъдростта и на Истината и едва сте почнали да се проявявате. В „Битие“-то, при създаването на света, за всеки ден е казано: „И видя Бог, че беше добро.“ За втория ден, обаче, нищо не е казано. Бог оставя хората да се произнесат за този ден. Вторият ден е денят на Любовта. Който разбере този ден, той ще разбере и Любовта и ще види, че в нея всичко е добро. Който не я разбере, той сам ще създаде злото. Значи злото се ражда от неразбиране на втория ден, т.е. от неразбиране на Любовта. Щом не разбира втория ден, човек няма право да се произнеса за него. Понеже Бог е Любов и като Любов присъства в човека, последният няма право да се произнеса нито за себе си, нито за хората. За проявите си той може да се произнеса, но не и за себе си. Стане ли въпрос за хората или за самия себе си, кажи: „Бог е вложил нещо добро в мене. Какво е то – не зная. Щом не зная, нямам право да се произнесам.“ Ако Бог и досега още не се е произнесъл за Любовта, колко повече човек няма право да се произнеса! Някой казва, че от него човек няма да излезе. Не бързай да се произнесах върху това, което не знаеш! От някои твои теории, от някои твои предприятия може да не излезе нищо, но какво ще излезе от тебе като човек – ти нямаш думата. Във всеки човек е внесено нещо добро. Затова пазете свещено втория ден в съзнанието си! Това значи: пазете Любовта в сърцето си, в душата си и не я ограничавайте. (130, с. 154)

Какво ще бъде положението ви, ако си представите, че се намирате в първата, във втората или в третата епоха при създаването на света? Всеки ден – това е една епоха, а вие знаете, че Бог направил Слънцето едва в четвъртия ден. Някои учени казват, че в това време около Земята имало такава голяма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това време се явили големи бури, които се движели с бързина 10 000 км/ч. и успели да размахнат тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило Слънцето. Това време религиозните хора наричат „деня на създаване на Слънцето“. То било четвъртият ден при създаване на космоса. Тъй се говори за явяването на Слънцето за пръв път на Земята. Значи благодарение на тези големи бури се явило Слънцето... Този закон е верен именно в такова отношение, че когато в човека предстои да се създаде нещо ново, нещо много велико, нещо много хубаво, в него настават такива именно бури, такива пертурбации, докато в четвъртия ден в него изгрее слънцето. Това става около 30-ата му годишна възраст. Всички сте били млади, изживявали сте разни състояния и в резултат казвате: „Животът няма смисъл.“ Всичките ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-после слънцето у вас изгрява, вие се повдигате и казвате: „Има слънце в живота, има смисъл да се живее!“ (104, с. 110)

Каква е задачата на шестия клас? – Като изучи законите на мисълта, човек трябва да почива. Значи след свършване на шести клас се предвижда почивка. Щом почива, ученикът има право да се забавлява. Човек е създаден в шестия ден – деня на мисълта. След това иде седмият ден – ден на почивка, на развлечение. Когато съществата от невидимия свят завършат своята работа – създаване на слънца и планети, те слизат на Земята за почивка, за развлечение. Като се докоснат до някой човек, те го бутнат тук-там и се чудят как е възможно такова малко същество да има такива грандиозни планове и амбиции. (70, с. 173)

## БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА. ЗАБАВЛЕНИЕТО

Изучавайте науките като път, по който ще намерите и познаете Бога. По тоя път Бог иска да повдигне хората. Казвате, че това или онова не ви е необходимо. Всичко е необходимо! Ще изучавате и физиология, и анатомия. Вие се нуждаете от всички науки, за да може в даден момент да се ползвате от тях. Има една Божествена наука, която е съществувала милиони години преди създаването на света. Тя е създала небето и земята, както и цялата вселена. Божествената наука разрешава всички въпроси. (134, с. 32)

Какви са последните теории и хипотези за живота, ние можем да спорим по тях. Каква е последната теория и хипотеза за произхода на човека, как е произлязъл той – за всичко това учените искат да ни убедят, че човек е произлязъл от една много малка клетка. Тогава слушайте, аз ви доказвам, че всички слънца във вселената са произлезли от един микроскопически атом! Ще ми повярвате ли? Как така е дошло на ума на тази първична клетка да построи човека? Казват: „Е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нещата!“ Не, това са хипотези и съчетания на този учен човек. (104, с. 196)

Аз не гледам на хорото като на нещо смешно. Хорото е упражнение, и то най-хубавото. Като казвам, че трябва да се играе, взимам играта като първа необходимост за детето. Детето трябва да играе, за да закрепне физическото му тяло. Щом заякне, то престава да играе и почва да мисли. Съвременните хора са в стадия на детето. От време на време те трябва да мислят. Защо? Защото и на хорото някога стават сбивания – животът става сериозен. Казват Му: „Господи, отвори ни очите!“ Интересно е, наистина, как са се развили човешките сетива. Интересно е и развитието на неговите чувства. Ако се върнете назад, да проследите историята на човечеството, ще видите, че човек не е изникнал на земята произволно. Казва се в „Битие“-то, че Бог направил човека от пръст и му вдъхнал живот. Някои религиозни мислят, че човек е направен в един момент. Учените разглеждат този въпрос от научно гледище. Те казват, че човек е произлязъл от клетка, едва видима под микроскоп. Клетката постепенно

еволуирала, минавала от една в друга форма и като минала през 400 000 форми, всяка от тях със своите под-форми, най-после дошла във формата на човек. Казано било на този човек да играе свободно на хорото. Дотам е достигнал съвременният човек. Науката прави огромни усилия да даде известни знания на човека. Знанието е потребно, за да му покаже, че играчките, с които се занимава, са условия, методи за неговото развитие. Ум е нужен и за тези играчки, те струват скъпо. Знаете ли колко струва издръжката на забавачницата на Земята? Знаете ли колко струва едно дете на Земята? Около 10 милиарда френски франкове. Това е според моята сметка. Преведете тези пари в български левове и вижте колко струва един човек. Ето колко струват на Онзи, Който ви е пратил да се учите в забавачницата на Земята. (106, с. 133)

Окултната наука иде днес в услуга на човечеството да му покаже начин за право мислене. Например, някой казва, че светът не е създаден както трябва. Отде знаеш? Какво представяш ти, за да можеш да се произнасяш по този въпрос? За да казваш, че светът не е създаден добре, това подразбира, че ти си най-великият мъдрец в света и можеш да създадеш нещо по-хубаво от това, което Бог е направил. Всъщност така ли е? Ако не си такъв мъдрец, който можеш да създаваш светове, тогава кажи, както мъдрецът казва: „Светът е създаден добре. Тъй, както Бог го е създал, никой друг не може да го създаде.“ Тури тази мисъл в ума си и работи с онова, което вече е създадено. Това не значи, че хората не са свободни да мислят за света, както искат. Свободни са хората да имат каквито искат мнения за света, но в своите разисквания и твърдения те трябва да се пазят да не изопачават мисълта си. Никой никого не може да ограничава – нито мъдрецът може да ограничава другите хора в начина на мисленето им, нито пък глупецът може да ги ограничава. Обаче в края на краищата всеки сам ще носи последствията на своята права или крива мисъл. (140, с. 73)

Сега, като говоря за наука, някои считат, че науката не е необходима, понеже Бог не се занимава с наука. Значи при създаването на света науките са били необходими, а сега не са необходими! Когато създаваше света, Бог се ползваше и от геометрия, и от математика, и от много още науки. Понеже създаването на света и днес продължава, Той пак прилага тия науки, пак се ползва от тях. Ето защо който иска да изучава геометрия, математика, той трябва да отиде при Бога, там да ги изучава. Без Божията помощ нищо не можете да научите. Преди съществуването на геометрията, математиката и другите науки на Земята съществуваше Божествената геометрия, Божествената математика и т.н. (140, с. 33)

„Да се отворят очите ни!“ (Мат. 20:33). Видимият свят е за децата. Той е велика забавачница. Всички кълба в пространството, всички слънчеви системи са направени от Бога за забава на Неговите деца. Друга

философия няма. Слънцето, Луната, звездите са забавления за времена и години, да има с какво да се занимават децата през разните времена и епохи. Когато учените се занимават с въпроса как е направено Слънцето, какъв е неговият състав, това не е нищо друго освен играчките на децата. И те чоплят играчките и куклите си, искат да знаят как са направени. Всяка играчка е съставена от няколко части. Часовникът, например, се състои от няколко колелца, от пружина, ос и др. И науките – химия, физика, математика – също са забава за децата – да намерят частите, от които са съставени. Както звездите, така и химията са играчки за детето. Невидимият свят, когото хората отричат, е създаден за разумните същества, завършили своето развитие на Земята. Само техният ум е в състояние да разбере великата Мъдрост, скрита зад видимото. Ние не отричаме видимото като начало, подготовка за разбиране на невидимото. Аз взимам думите „видимо и невидимо“ в широк смисъл. Видимият свят е преходен. Той ще се измени след хиляди, милиони и милиарди години. Според индуските окултисти тогава ще настане нощ на Брама, която ще трае също хиляди, милиони и милиарди години. След това няма да съществуват играчки за децата, както сега. Децата от видимите светове ще отидат при своя Баща. Там, в нощта на живота, Той ще ги занимава с великата Мъдрост и знание защо е бил създаден невидимият свят. (106, с. 131)

Казвате: „Това са залъгалки!“ Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората. Защо? Понеже небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време на време слизат на Земята, между хората, да се забавляват. Ние сме техни залъгалки. Те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят. Като се върнат на небето, питат ги: „Какво правят учените хора на Земята?“ – „Занимават се, учат, развиват се.“ (64, с. 135)

Бог създаде човешкия свят за развлечение и на хората, и на висшите същества, които от време на време слизат на земята да се различат. Понякога и Бог се различа с хората. Както и да постъпват те, Бог гледа на тях с приятност. Според Бога всички човешки мисли, чувства и постъпки са на място. От всичко Той прави нещо хубаво. (90, с. 8)

Ами че и ние може би сме една малка проекция от Бога! И казват учените хора, окултистите, че когато Господ направил света, оставил едно малко място празно и се чудил с какво да го запълни. Най-после направя хората и ги оставя да живеят на Земята. Тъй щото Господ направил хората и за Свое забавление, и за забавление на учените духове. Когато някои ангели, някои архангели нямат с какво да се занимават, те ще помилват хората, ще се забавляват с тях. Казвате: „Как, ние за забавление ли сме?“ – Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеите, и за мухите,

и за комарите, и за бълхите, за всички. Че кой от вас е свободен? Кой от вас не е послужил за играчка на другите? Евреите едно време казваха: „Ние сме свободни поданици, никому играчка няма да станем.“ Те бяха цели 400 години под египетско иго, изядоха толкова камшици; като роби бяха условени да правят тухли на своите господари, а после казват: „Ние сме свободни.“ Казва им Христос: „Който прави грях, дяволът му е баща.“ (104, с. 149)

Когато един машинист измисли нещо, идеята, която е измислил, е скрита в неговия ум; а материалите, които са му необходими, за да направи проекция на своята идея във физическия мир, той взема от света. Следователно и ние сме една проекция. Някога ние сме били в пространството като мисъл, като идея и след това в нашия дух се явило едно желание да слезем долу, да се явим като една проекция. Ние сме събрали материал, съградили сме тялото си и както виждате, сега сме се събрали тук, на Земята, в този салон. Как сме се проектирали, върху това няма да говорим. (83, с. 291)

Невъзможно е да разберете материалния свят от самия него. За да го разберете, трябва да имате отношение към идеалния свят. С други думи казано, трябва да имате връзка с Бога. Хората са дошли на Земята с единствената цел да разберат идеалния свят, да познаят Бога и себе си, да научат защо е създаден човекът. Той е крайното творение на Бога, затова трябва да стане първо служител на своя Творец, а после – на своя ближен и на себе си. Ако човек не мине през школата на материалния свят, никога няма да знае как да служи на Бога. (69, с. 102)

Ще кажете, че Бог е създал света, Той направил всичко. Казвам: Бог направи идеалния свят; природата направи реалния свят; а човек направи материалния свят. Значи три фактора играят роля при създаването на света: Бог, природата и човекът. И тъй, човекът е ученик на Земята. В процеса на развитието си той същевременно създава. Той е направил един свят, който прилича на него. За да живееш добре в материалния свят, ти трябва да бъдеш много умен. Мъчно се живее в материалния свят. Хората са толкова сгъстени, толкова близо един до друг, че без да искат, си създават мъчнотии. Те трябва да се разширят, да имат по-широк простор. Всеки иска от ближния си да бъде като него – да мисли, чувства и постъпва като него. Ако бъде така, той сам ще се натъкне на убийствено еднообразие. (69, с. 100)

Сега, ако поставим въпроса на гласуване, коя страна има право? Бог ли създаде природата или човек създаде Бога? По-вярно е, че идеята за Бога хората я създадоха, а не че хората създадоха Бога. Под „природа“ разбираме видимото изявление на Бога. Можем ли да кажем, че Бог е създал природата? Може ли Бог Себе Си да създаде? Изявлението създава ли се? Можеш да създадеш само това, което е въвн от тебе. Грънци можеш

да създадеш, дрехи можеш да шиеш, но да създадеш същественото, което е в самия тебе – това е невъзможно. Това, което се изявява чрез мене, което е част от мене, аз не мога да го създам. Заблуждение е да мислим, че Бог създаде природата или че човек създаде Бога, но не е грях. Едно е вярно – че между Бога и природата съществува известно отношение. (134, с. 197)

Първоначално светът е бил създаден от едно малко житно зрънце, което и мравка е могла да носи. Днес обаче светът е станал толкова голям, че и ангелите не могат да го носят. В течение на вековете от това житно зрънце са могли да произлязат цели светове. Това показва, че е станало размножаване на живата материя, която се съдържа в житното зрънце. Всяко нещо съдържа освен жива материя (способна да се развива) още и груба, инертна материя, която представя спящи, паднали същества. Те чакат времето си да се събудят, да започнат да се развиват. Следователно една от задачите на всеки човек е да събуди тази инертна материя в себе си, да я обработи, да я организира, да стане годна за съзнателен живот. Тази инертна материя се среща и в най-малките песъчинки, които хората подритват, без да знаят, че в тях се крият същества, които чакат часа на своето пробуждане. Те казват: „Едно време и ние ритаме като вас, но сега се учим да не ритаме.“ Това са ред философски разсъждения, които ще ви помогнат дотолкова, доколкото можете да ги приложите в живота си. (44, с. 202)

В съвременната химия се говори за атомите на елементите, за пример – за атома на златото, като се счита, че във всички случаи този атом запазва едни и същи свойства. В действителност не е така. Атомът на златото в минералното царство се различава от атома на златото в растенията; последният се различава от атома на златото в животните; най-после атомът на златото в животните се различава от този в кръвта на хората. Имаме четири вида атоми на златото с различни свойства и различни прояви. Колкото по-нагоре се отива, толкова повече се изменят свойствата на един и същ елемент. Съвременните химици казват, че един от най-леките газове е водородът. Те не взимат предвид гъстотата на първичната материя, от която е създаден светът. Тази първична еманация е хиляди пъти по-лека, по-чиста, по-фина от материята на водорода. Затова когато се говори за състоянието на материята, всякога трябва да се изхожда от нейното първично състояние. От тази материя зависи проявата на нашето съзнание. От материята зависят действащите сили в целия космос. (44, с. 209)

Любовта е свободен процес. Когато създаваше света, Бог беше абсолютно свободен, никой не Му се налагаше. Той доброволно създаде света. Той даде добри условия на всяко живо същество правилно да расте и да се развива. Като знаете това, вие трябва да използвате тия условия

разумно. За тази цел човек трябва да се върне към първичния живот – да види какви условия са предвидени за него и да почне правилно да работи. Той ще намери името си записано в първичния план на живота и ще види отде трябва да започне своята работа. Като ученици всеки от вас трябва да намери плана на своя живот и да го реализира. Щом намерите този план, вие ще придобиете вътрешен мир, вътрешна радост. Да реализирате плана на своя живот, това значи да работите с постоянни величини. Днес повечето хора работят с непостоянни величини, вследствие на което един ден се чувстват добре и мислят, че напредват; на другия ден казват, че не са добри, че не прогресират. (130, с. 38)

Когато се казва, че имената ви ще бъдат написани на небето, това означава едно име само, защото всички хора на Земята представляват колективно същество. Следователно, когато се казва, че името на някой човек е написано на небето, този човек представлява сбор от разумни същества, които са завършили своето развитие. Те образуват един човек, едно колективно същество с високо съзнание. Името на това същество е написано на небето. Казват за Христос, че около Него имало 144 000 души, които заедно съставлявали едно цяло. И тъй, на небето не може да се напише името само на един човек. Зад него непременно трябва да стоят много още разумни същества, с които той да състави едно цяло. Ако някой мисли, че името му е написано на небето, нека каже кои са неговите приятели там. Ако някой твърди, че познава света, нека каже откъде е черпил това знание. Преди всичко знанието не е измислено от човека. Всички научни теории са съществували преди хиляди години, което показва, че хиляди умове преди нас са мислили в същото направление и по същите въпроси. Когато Бог създал света, Той имал Своя теория, която впоследствие мнозина учени искали да открият. Който е мислил по въпроса за създаването на света, той все имал някаква теория, по-близо или по-далеч от Истината...

... Всяка теория е по-близо или по-далеч от Истината в зависимост от степента на съзнанието на един или друг учен. Вие поддържате някой учен, признавате го за авторитет, обаче авторитетът на един учен зависи от това, доколко той живее в космическото съзнание. Ако той разглежда явленията от гледището на космическото съзнание, той може да се признае за учен; ако разглежда явленията от гледището на обикновеното съзнание, той е обикновен учен, който е събрал факти, изучил ги е от външната им страна, без да разбере техния дълбок, вътрешен смисъл. (86, с. 104 и 39)

Сега аз ви давам ония основни философски положения, които трябва да приложите в живота си. Светът е създаден по известни закони, които говорят за съществуването на едно разумно съзнание в него. Това съзнание е колективно, вследствие на което едни-други си влияят – висшите влияят на низшите. (140, с. 139)



Всички недоразумения, нещастия и мъчнотии произтичат от неразбиране на живота. Съвременните хора се стремят към щастие, а въпреки това водят един неестествен живот, който не е съгласен с великите закони на битието. Бог е създал света, за да се учат хората, а не да бъдат щастливи. Задачата на човека е да се учи, да разрешава противоречията на живота правилно и да бъде доволен и благодарен за всичко, което му е дадено. Който разбира живота, той еднакво благодари и за сиромашията, и за богатството; той еднакво благодари и когато е здрав, и когато е болен. Същевременно човек трябва да работи при всички положения на живота – и като богат, и като сиромаш; и като учен, и като невежа. Да работиш, това е естественото положение на живота. Учеността, богатството, силата – това са резултати на работата. (145, с. 147)

Някой казва: „Бог е създал света за забавление.“ Не, светът, в който Бог живее, не може да бъде за забавление. Когато Бог е създал света, Той е носил човека в ума Си, в сърцето Си, в душата Си и в Духа Си. Щом е така, човек трябва да гледа на създаването на света като на свещен акт и да е готов на всякакви жертви заради своя Създател. При това положение са изключени всички съмнения и противоречия в живота на човека. Ако Бог не е носил човека в ума Си, той не би дошъл в света. Следователно нашето съществуване е доказателство за съществуването на Бога. (108, с. 185)

## НЕ 8 ХИЛЯДИ, А 18 МИЛИОНА ГОДИНИ

Колко време живял човекът на Земята, точно не се знае – различни мнения има по този въпрос. Според Библията човек съществува от 8000 години, според окултистите – от 18 милиона години. (30, с. 11)

Човешката разумност е съществувала преди човек да е съществувал, тя няма начало. Обаче по отношение на човешкия мозък човешката интелигентност има начало. Човешката интелигентност датира от 18 милиона години в тази форма, в каквата я имаме днес. Това е малко в разрез с осемте хиляди години. Аз не зная кое е по-вярно – да се приемат 8000 или 18 милиона години? Който не разбира, ще каже, че това не е съгласно с Библията. Най-после и Мойсей никъде не е казал колко години точно са изминали, откак Бог е създал света. Аз не зная откъде учените тълкуватели на Библията изваждат тия данни. Преди всичко никакви научни данни няма по този въпрос. Казано е, че първия ден били създадени земята и небето, а при това има ден, а няма никакво слънце. След това се говори за втори ден, за трети ден, а Слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам: как е възможно да се говори за ден, когато нямало никакво слънце първите три дена? Значи може да се прави някакво възражение по това тълкувание. И сега се чудят откъде се е явил първият ден. Това е тяхна работа. Ако река да го доказвам, ще изгубя беседата, а това доказване сега не е толкова важно. Под „първия

ден“ аз разбирам деня на Божията Любов, когато всички същества в света са се появили. В този ден, значи, се е явила Божията Любов. Вторият ден е ден на Божията светлина, когато Бог е изявил това, което има да прави. Третият ден е на Божествената свобода, когато Бог е дал на всички твари свобода да се разхождат. И понеже Бог ги е пратил на разходка, четвъртия ден създал всички светила да им светят. Сега някои ще кажат, че съм го скалтъпил това нещо. Така е, приемам и това. Но и другото е скалтъпено. Ако мислите, ще видите че е така. Аз, като съм мислил по този въпрос, казвам: за мене първият ден е денят на Божията Любов. Аз не мисля за Бога какво е Той, дали Го има или Го няма. Аз не се нуждаю от доказателства дали съществува Бог, или не и считам за светотатство да ме убеждава някой в това. Аз не искам никой философ да ме убеждава в това. Сега аз искам вие да си останете с вашите възгледи. Кой в какво вярва, да си го държи за себе си. Но един ден ще проверите вашите възгледи със самата Истина в природата, сами ще си видите грешката. (49, с. 264)

Като ученици вие трябва да изучавате методите, с които живата природа работи, и да ги прилагате в живота си. Ще кажете, че природата работи бавно, с хиляди и милиони години. Природата работи бавно, но последователно. Като изучавате формите, през които е минал човек, виждате, че за създаване на сегашния човек природата е употребила около 18 милиона години. Като проследите развитието на човека в утробата на майката от ембрион до сегашната му форма, виждате, че в един кратък период от 9 месеца той минава през всички форми на живота. Значи достатъчно е човек да работи системно и последователно, за да може да съкрати работата на хилядите години в един кратък срок. Всичко зависи от интензивността на човешката мисъл. Природата, обаче, работи бавно, но сигурно. Ще дойде ден, когато оста на Земята ще се изправи. Щом оста на Земята се изправи, и човек ще се изправи. Климатът на Земята ще бъде приятен и здравословен. Формата на човешката глава ще се преустрои. Ръцете и краката му ще приемат по-красива форма. Като резултат на всичко това в човека ще залегне идеята за братство. Всички хора ще живеят като братя и сестри в пълен мир и съгласие помежду си. (105, с. 161)

За да създаде един, два или повече пръсти на човешката ръка, с известно разстояние между тях, природата също е изразходвала стотици и хиляди години. Можете ли да мислите, че решаването на трудните задачи се постига в един ден, и то с този ум, с който човек днес разполага? Ако за създаване на вселената природата е употребила най-малко милиард години, мислите ли, че с един замах можете да си отговорите на въпроса как и кога е създадена вселената? Милиарди години са нужни на човека за обясняване на тези въпроси. Човек може да има частично разбиране на въпросите, но това още не включва цялата Истина. (73, с. 110)

Трябва да знаем, че всичко, което сега вършим на Земята, е приготвление за онзи велик Божествен живот, който иде. Трябва да знаете, че преди повече от 20 милиона години човек е бил в едно животинско състояние, не е бил тъй интелигентен, както сега, не е имал тия условия да се прояви; минал е през много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, през които е минал, не трябва да бъдат едно унижение за него. Като види един вол, трябва да отиде при него, да му каже: „Братко, аз живях едно време при вас, изпълнявах същата служба. Баба ми, дядо ми също са минали през този път. Много съм ви благодарен!“ После нека го помилва, нека го погали малко. Този вол много ще се зарадва. Това е философия! А вие ще кажете: „А, това говедо!“ После като види един кон, нека отиде при него, да го погали, да му поговори същото нещо, да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно време и той е бил в това състояние, затова го разбира. Също така да постъпи и с плодните дървета – ябълки, круши и др. Преди много милиони години човекът е бил едно плодно растение. Чудни се хората! Казват: „Как, аз да съм бил дърво, аз да съм бил лоза или някакво животно!“ Ами тогава запитвате ли се отгде се е породила у нас тази любов, това чувство към тия ябълки, круши, грозде и другите плодове? Връзки имаме ние с тях, живели сме заедно тях, били сме в тяхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, и всяка пръчка, която не дава плод, Отец Ми я отрязва и посажда отново, за да даде повече плод.“ Не е унижение да бъдеш ябълка! Аз предпочитам да бъда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена пръчка, отколкото да нося един патрондаш! (83, с. 237)

## ЧИСЛАТА

В доброто се крият придобивките на човешкия живот. Грешките на хората се заключават в това, че те не мислят за микроскопическото добро, което могат да правят, но искат да оправят света. Този, Който е създал света, Той мисли за него. Казва се, че за да създаде сегашния свят, Бог е мислил толкова години, колкото е числото, получено от единица и 15 нули след нея. Той е предвидил всички противоречия, които могат да се явят, всички възможности за добро и за зло. Той е изчислил всичко това точно, според изчисленията на висшата Божествена математика. Каквото и да стане в света, всичко е предвидено. В Божествения свят няма случайности. И за създаването на новия свят Бог продължава да мисли и ще мисли още повече, отколкото е мислил за създаването на сегашния свят. Човек може да изчисли кога какво ще му се случи в живота... Това не е гадание, това е наука. (70, с. 214)

Що е единица? Единицата е разумност, която се проявява като първопричина на всички последствия. В това отношение всички хора

произлизат от тази Първа причина, от тази разумна сила, наречена Единица. Тази единица наричаме Бог. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има нещо подобно между Бога и нас, но Бог не прилича на нас. Подобни сме на Бога в това, че можем да мислим, да чувстваме, да обичаме като Него. Ние можем да бъдем правдиви, истинолюбиви като Него. В това седи подобие то ни с Бога, а не в нашия външен образ: лице, очи, уши, уста. Лицето на човека е неговият капитал в обръщение. Лицето показва какво може да извърши човек на физическия свят, доколкото може да издържи в чувствения свят. Главата (мозъкът) показва какво може човек да извърши с мисълта си в умствения свят. Велика наука се крие в човешкото лице и в човешката глава! Разумни сили, разумни закони са участвали при създаването на това лице и на тази глава. Тез първа трябва да изучаваме тази наука. Тя ще ни даде онези блага, които са необходими за нашето развитие. (65, с. 219)

Вие трябва да знаете при какви условия се е родило всяко число. Числото две се е родило при големи борби. Тогава в цялата природа, в космоса, са се явявали огньове, светове са се разделяли, ангели са падали. Епохата, през която се е образувало числото две, е забележителна с голямо творчество, но и с големи борби, с големи падания и ставания. Когато двама души се съберат на едно място, те имат условия да се карат. Човек сам със себе си не може да се кара. Трима души не могат да се карат. Те не могат да въстанат един против друг. Съберат ли се десет души, те веднага ще се разделят на две партии и ще почнат да се карат. Светът е създаден при раждането на числото две. Тази епоха е забележителна с творчески дух. Тогава някои ангели са паднали и са слезли на земята, а други са останали на небето. Те и досега пазят местата си. Тогава се е явил законът на поляризирането. Всяко творчество изисква някаква жертва. По-добре е да се поляризират нещата, но животът да се осмисли, отколкото да цари навсякъде мъртвило и мрак. За да се роди някаква идея в ума на човека, трябва да стане известно раздвояване. Човек ще даде нещо от себе си, но в замяна на това ще спечели друго... Какво приложение има числото две в живота? – Числото две се намесва при зараждане на всяка мисъл, на всяко чувство и на всяко действие на човека. При това положение непременно ще дойдат изпитания и страдания, но вие трябва да се радвате, защото имате възможност да разберете значението на това число. Съвременните хора разбират най-добре значението на това число. Защо? Защото страдат. (28, с. 11)

Вярвайте първо във вашия Господ, Който ви говори и Който е неизвестен. После ще вярвате на вашата душа и най-после на вашия ближен. Живеете ли така, никой не може да ви излъже. Така аз се уча от своя Господар, Който е мой проповедник. Дадох ви уравнението  $x+y=20$ . Числото две представя Божествената майка. То е велико число! С него започва човешката еволюция. Чрез него ще познаете Бога. За това

число и Мойсей не се е произнесъл. Това число представя втория ден от създаването на света. И Мойсей е премълчал за тоя ден, нищо не е казал. За другите дни е казано, че всичко, което Бог направи, е добро, но за тоя ден Мойсей нищо не е казал - нито добро, нито зло. Той е ден, в който доброто и злото се примиряват. Той е ден, в който омразата и Любовта се хващат ръка за ръка. Той е ден, в който лъжата и Истината заживяват заедно. Те се оженват. Знаете ли какво значи да се оженят лъжата и Истината? Лъжата казва: „От тоя ден аз ще мълча, ще говоря само истината.“ И омразата, като се ожени за Любовта, казва: „Отсега нататък аз ще любя“... Всички да се разбунтуват. Нека целият свят се разбунтува и каже: „Всички ние свършихме с учението на Мойсея. Искаме да приложим учението на Тоя, Когото не познаваме и Който ни говори. Искаме да слушаме живия Господ, Който живее в нас. Отсега нататък искаме да служим на Него.“ (35, с. 174)

Сега да направим едно малко пресмятане на дадените таланти (става дума за притчата на Исус Христос – бел. Р.Ив.). Имаме  $1+2+5=8$  таланта. Числото 8 произволно ли е? Не, то е число на труда. Писанието казва, че Господ направи света в шест дни; на седмия ден си почива. След всяка почивка идва нов работен ден. Ние сме в осмия ден. И Господ е казал на хората: „Ето, Аз направих света, сега започва вашият ден, работете и Аз един ден ще дойда да ревизирам вашата работа.“ Ние живеем в осмия ден и понеже не знаем как да работим, правим грешки. Но Господ казва: „Работете, вървете напред – грешки, разбира се, ще правите.“ (123, с. 52)

Сега ще прочета втора глава от „Битие“. Като четете тази глава, вие се връщате към далечното минало, когато Господ е създавал света и човека. Първият човек е бил дете, от което се е искало само послушание. Бог е поставил човека в рая, където имало четири реки. Тези четири реки представляват четирите посоки на света – изток, запад, север и юг. Изток представлява правдата, север – истината, юг – доброто, а запад – послушанието. Тия реки имат смисъл само при това уподобяване. Ако човек и до днес още страда, това се дължи именно на непослушанието. Заради непослушанието трябвало той да напусне рая и да отиде в света, където го очаквали страдания и мъчности. Една малка причина е създала големи последствия. Наистина ние виждаме, че малките причини произвеждат големи нещастия. Това, което някога е станало в рая с първите човеци, става и днес в света. Всички хора са били в рая и са излезли оттам поради непослушанието си. Като се намерят пред страдания и изпитания, хората се запитват какво трябва да правят, за да се освободят от тях. Много просто! Като слушат, хората лесно ще се правят със страданията си. Защо е необходимо послушанието за човека? – За да не му се случи някое нещастие. (139, с. 15)

## „ЗАЩО СВЕТАТ Е СЪЗДАДЕН ТАКА?“

„Защо е създаден така светът?“ – Защото не е могло друго. Ако някой може да създаде света по друг начин, нека представи своя план. Но планът му трябва да бъде такъв, че всички хора да го одобрят. (145, с. 113)

От нас се иска да обичаме, както Бог обича. Той е създал света, за да изяви Своята Любов и да ни покаже как да обичаме. „Каква е била целта на Бога, за да създаде света?“ – Този въпрос не трябва да се задава. Обаче да питате какъв е смисълът на живота, това е ваше право. И като питате, трябва да си отговорите: смисълът на живота е да любим. (144, с. 137)

Често и религиозните, и светските хора се питат защо светът е създаден така, а не иначе. Досега никой не е отговорил на този въпрос и не може да се отговори. Който е създал света, Той има Свой план. Като знаете това, не се занимавайте с въпроса защо светът е създаден така; не се занимавайте с решаване задачите на другите същества. Тия въпроси не са за вас. Задача на детето от първо отделение е да изучава буквите – нищо повече; задача на детето от второ отделение е да се занимава с читанката си и т.н.... Коя наука е за възрастния? – Любовта. И Любовта има своя азбука. Първо ще научиш азбуката, а после ще четеш, ще изучаваш правилата на тая наука...

... Някой казва, че е научил десет букви от азбуката на Любовта. – Това не е достатъчно. Когато Бог е създавал света, извикал всички букви, всяка да си даде мнението с коя от тях да започне създаването. Това е цяла история, която интересуващите се могат да намерят в историческите паметници на миналото. Аз ще ви приведа тая история накратко. Първа се явила българската буква „А“ (не еврейската „алеф“). Буквата „А“ на български е гласна, а на еврейски е съгласна. Изобщо еврейската азбука има 22 съгласни букви, а гласни няма – те се подразбират. Като се представила буквата „А“ пред Господа, Той се замислил и казал: „Не мога да започна създаването на света с тебе, защото ти мислиш само за себе си. Казваш „Аз“ – имаш предвид само себе си. Ако започна с тебе, светът ще се обърне с главата надолу.“ Така се изредили всички останали букви. На всяка от тях Бог казал по нещо, с което им обяснил защо не може да започне създаването на света с тях. На буквата „М“ казал: „Ти си началната буква на думата „мразя“, ти ще смразиш света.“ На буквата „У“ казал: „Ти си началната буква на думата „умирам“, ти ще умориш света.“ Последна се явила пред господата буквата „Б“. Господ се спрял на тая буква, защото тя е начална буква на думата „блажен“. Наистина първата книга, в която се говори за създаването на света, е „Битие“-то. Дълъг и широк е митът за създаването на света. Питате: „Буквите могат ли да говорят?“ – Говорят. (134, с. 110)

... Не само вие, но целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света така?“ Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него. Да го питаш защо е това така, то е едно нещо; а да го критикуваш – то е друго нещо. Ако си малко дете и питаш защо това е така, то е едно нещо; а да критикуваш – то е друго. Ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно; а да го критикуваш – то е друго. Всички хора в съвременния свят са първокласни критици. Всички вие сте като този Джон Ръскин, първокласния английски критик. Всеки от вас е недоволен. Вие питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“ Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: какво ви е длъжен Господ? Вие казвате: „Ама Той ни създаде.“ Вие се лъжете. Той не ви е създал – от само себе си съществувате! Вие, без да Го питате, без да ви даде позволение, сте си съградили една къща и казвате: „Защо Господ ми даде туй място?“ Като изследвам анализите на природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал – всичките хора насила са взели нещата. Сега ще възразите: „Ами защо Господ, Който е всемогъщ, позволява това нещо?“ Та каква особена мярка вие имате за всемогъщето Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този-онзи по главата, че това е силата Божия? Това го правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете – това не е сила, нито наука. И силата Божия не седи в тия неща. Всички съвременни хора казват, че Господ създал световите. Аз бих желал всички учени хора да създадат една теория, да обяснят какво подразбират под „създаване на световите“. Нека определят какво означава думата „създаване“. Какво подразбират те под тази дума? Дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо го е създал?“ Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност. Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: настроението на човека – това е един ветропоказател... Чувството – това е един кладенец... Мисълта – това е една река, която тече... Разумността – това е една градина, насадена с различни дървета... Принципът – това е школа на живота. Следователно, като съедините вашия ветропоказател, като съедините вашия извор, като съедините вашата река, като съедините вашата градина, като съедините и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране. (38, с. 73)

Всяко зло, разумно използвано, се превръща в добродетел; всяка неизползвана добродетел се превръща в зло. Питате защо Бог, Който е съвършен, не е създал съвършен свят. – В Бога всичко е съвършено, но понеже ние не вършим Неговата воля, създаваме условия за злото. Нашата воля не трябва да влиза в стълкновение с волята на Първичната Причина. Ако разбирате тези неща, добре ще бъде и за вас, и за окръжаващите; ако не ги разбирате, ще се нагъкнете на мъчнотии. Който разбира законите,

казва, че злото се превръща в добро. Злото, използвано чрез Любовта, се превръща на добро; злото, неизползвано чрез Любовта, се превръща във велико благо на живота. Като знаете това, лесно можете да си помагате. (69, с. 296)

Вие казвате: „Господ създаде света.“ Питам: когато грънчарят направи 10 хиляди грънци и казва, че Бог го е накарал да ги направи, говори ли истината? Преди всичко грънчарят не се нуждае от толкова хиляди гърнета. Десет гърнета са му достатъчни. Ако той беше направил само 10 гърнета, те щяха да бъдат хубави, добре опечени и всеки щеше да ги хареса. А между тези 10 хиляди има счупени, изкривени, пукнати и кой как дойде, бутне ги на една, на друга страна и заминава. На същото основание и аз казвам: Господ наистина е създал света, но само онова, което всеки търси, от което всеки е доволен, а именно – здравето, красивото – то е Негово създание. Всичко останало – изпочупено, изкривено и пукнато, е човешко изобретение. Бог ще ви държи отговорни за тия непотребни неща, за изхабените материали, както ще държи отговорен и грънчаря за голямото количество глина, която е изразходвал напразно. Всяко производство трябва да бъде разумно! Днес всички хора са производители и се стремят към изобилие. Не, хората трябва да се върнат към първоначалната култура, девизът на която е бил: „Малко, но хубаво.“ Малко говори, но хубаво, място да хване. Малко направи, но хубаво – всеки да остане доволен. (108, с. 23)

Сегашните хора са изгубили правилния възглед за нещата, които Бог е създал, и казват, че Той е създал нещастията. Не е вярно! Бог е създал всички светове – физичния, духовния, умствения, със свои специфични закони, със свой език. Следователно, който свят изучаваш, ще знаеш и съответния език. Ако изучаваш умствения свят, ще пазиш светлината на ума си, да не изгасиш свещта на своя живот. Ако изучаваш духовния свят, ще пазиш топлината на сърцето си, която поддържа огъня на живота. Ако изучаваш физичния свят, ще пазиш активността си, постоянно ще работиш, да не се обленяваш. (79, с. 135)

Казвате: „Не може ли без пост и молитва да постигнем всичко онова, което желаем? Защо светът е създаден така, че всичко се постига с големи усилия? Защо хората се мъчат едни-други?“ Аз не се интересувам от този въпрос. Защо? Защото другояче светът не би могъл да се създаде. Това, което Бог е създал, е най-доброто. Хората пък постъпват по един или друг начин, защото другояче не могат да постъпят. Що се отнася пък до Любовта, тя не иде от хората, но от Бога. (108, с. 94)

Казано е, че Бог е всеблаг. Въпреки това, като създавал света, Той допуснал в него и доброто, и злото. Като се натъкват на тези сили, хората изпадат в противоречия и започват да страдат. Бог вижда техните противоречия и им се притичва на помощ. Това показва Неговото



величие. И Христос, като дойде на Земята, пое греховете на хората. Така Той им показва как работи Бог. (69, с. 10)

Ние трябва да намерим първата дума, с която Бог е създал света. Тя е ключът на живота; тя е най-голямото богатство в света. Коя е тази дума, никой още не знае. Под „никой“ аз разбирам никой от сега живеещите на Земята. Само Христос знаеше тази дума. Той казва: „Както Отец Ми, Който Ми е дал първата дума, Ме научи да говоря, така говоря и Аз.“ Това е превод на думите „ей-ей, не-не“ . (106, с. 28)

Когато иска да възпита хората, Бог първо им взима ума и те започват да се бият едни-други. Щом се бият помежду си, то е все едно, че въстават против Бога. Щом въстанат срещу Бога, те получават бой на общо основание. Няма човек в света - прост или учен, който, като е влязъл в борба със Силния, да не е платил. Казано е в Писанието: „Не води борба със Силния.“ Защо? Защото Божиите закони са всякога справедливи. Още преди създаването на вселената Бог е предвидил всичко. Той е определил кои души кога трябва да се радват и кога да страдат; кои да падат и кои - да се повдигат. Всичко, което става в света, е допуснато да стане с цел човешката душа да се повдигне. – „Не може ли светът да бъде създаден по друг начин?“ – Тъй както днес е създаден светът, по-добър начин от този не може да се намери. Щом сте дошли на Земята, вие трябва да бъдете готови да страдате и да се радвате, да умирате и да се раждате. Както добрият ученик пита учителя си за всичко и слуша неговия съвет, така трябва да постъпва и човек по отношение на Бога. Той трябва да се допитва до Бога и да слуша Неговите съвети. Не се ли допитва човек до Бога и върши всичко по свое лично разбиране, той ще се намери вън. (130, с. 166)

... И когато Господ създал света, Той имал предвид най-видните души – ангелите, светиите, праведните, разумните хора. Той имал предвид боговете, а не съвременните глупави хора, които се питат защо Господ създаде света. Те нямат право да питат, както немите хора нямат право да говорят, както глухите хора нямат право да слушат и както слепите хора нямат право да виждат. Ето ви един контраст! Казвам сега и противното на това: всеки човек, който има очи, трябва да гледа; всеки човек, който има уши, трябва да слуша и всеки човек, който има език, трябва да говори. Туй е положителната страна. (131, с. 194)

Аз предпочитам да имам знания, да правя добро, отколкото да съм невежа. В известни случаи предпочитам да не зная някои неща. Например, не желая да зная защо Бог е създал света така, а не иначе. Аз не искам да зная каква е била Неговата крайна цел. Защо не искам да зная? – Защото ще се отдели от Бога, а аз не искам това. Тогавя между мене и Бога ще се наруши хармонията. Това е обективната страна на моето желание – да не зная известни неща. Щом помисля, че Бог трябваше да създаде

света другояче, аз влизам в противоречие с цялото битие – с Бога... Няма по-велик, по-красив и по-възвишен свят от този, който Бог е създал. – „Защо и за какво е създал този свят?“ – Този въпрос ще се разреши сам по себе си. Като живеем хиляди и милиони години, ще се доберем до тази мисъл, която постоянно се разраства и хвърля светлина. (122, с. 26)

## ЦЕЛТА

Човешката любов не изключва Божествената и Божествената Любов не изключва човешката. Защо Бог създаде човека, каква беше Неговата цел? – Бог създаде човека от изобилието, което имаше. Той искаше да бъде човек радостен и весел, както Бог се радва и весели. Обаче човек не разбира тъй радостта и веселието, както Бог ги разбира. Защо не ги разбира като Бога? – Защото му липсва нещо. (69, с. 125)

Не е достатъчно да кажеш на човека, че го обичаш. Човек не се нуждае само от думи. И Бог не се нуждае само от думи. Да обичаш някого – това значи да направиш нещо реално за него. Бог възлюби човека и създаде заради него света. Той предвиди и създаде всичко, от което хората се нуждаят. Това е Любов. Любовта носи за човека хляб, вода, въздух и светлина. От тия блага произлизат всички останали. Говориш за Любовта, но какво си допринесъл на хората със своята любов? Ако хората изпълняваха Божията воля, малцина щяха да боледуват, да бъдат бедни, неучени и прости. Като не изпълняват Божията воля, хората вършат работи, с които се излагат. (94, с. 110)

Когато Бог реши да създаде света, то любовен обект за Него беше човешката душа. Ако тази душа не беше обект за Божествения Дух, Той нямаше да създаде света. Но Бог, Който имаше предвид човешката душа, създаде света и създаде и всички благословения, за да има с какво да се занимават душите. Следователно светът е създаден за нашите души. Какво сте научили за това, което Бог ви е дал? (68, с. 98)

Ще ви дам едно правило: за своята любов не говорете никога нищо! Когато човек говори за любовта си, той се поставя на неправилна основа. Сега ще дойдете до другото правило: ти ще изявяваш любовта си тъй, както Бог изявява Своята Любов. Как изявява Бог Любовта Си? Бог е създал целия свят – с това изявява Любовта Си, но Той сам седи на заден план. (83, с. 61)

Бог е велик, всемъдър, всеблаг, но ако ти не изпълняваш Неговата воля, нищо не постигаш. Бог помага на онези, които вървят в правия път. – „Защо съществува църквата?“ – За да ви научи да се молите. – „Защо е създаден светът?“ – Да познаете Бога и Неговите велики дела. (99, с. 113)

Не се ли запитвате защо Бог, Който е безграничен, е създал един граничен свят? Бог е създал граничния свят, понеже е знаел, че съществата, които живеят в него, няма да спазват законите Му - ще ги нарушават, ще причиняват големи пакости. Бог ги е ограничил и тогава ги е пратил да живеят в ограничения свят. Разбиранията на ограничените същества се коренно различават от тия на Бога като неограничено Същество. (130, с. 214)

Ако искате да знаете защо е създадена Земята, ще ви кажа, че Земята е създадена за човека. Вън от човека Земята няма никакъв смисъл. И наистина, преди човека Земята не е съществувала. Тя е съществувала и тогава, но не в това състояние, в което я виждаме днес. Бог рече: „Да направим човека, който да владее над рибите, които живеят във водата; над птиците, които живеят във въздуха, и над животните, които живеят на твърдата почва.“ Значи Бог определи три елемента, които човек може да владее. При това създаване на човека не се казва, че той може да владее силите на светлината и на огъня. Само първите три елемента се дадоха на човека да ги владее. Рибите представят първобитното състояние на човека, в което не е съществувал почти никакъв морал. От рибите не е останала никаква книжнина, никаква култура. За тях може да се каже, че са били някакво разбойническо царство. Между тях съществува пълно разрушение. Рибите се отличават с голяма жестокост. Голямата им плодовитост се дължи именно на тази черта. Те снасят 2000-3000 яйца, но всичко това се унищожава, гълта и в края на краищата от тия яйца едва ли ще излязат няколко рибки да продължат рода. Голямо изстребление съществува между рибите. Същото може да се каже и за човека, когато е бил в диво състояние. Той е мислил, само когато се е намирал в опасност. Това не е мисъл. Не може да се нарече философ онзи, който мисли само в усилни времена. Кой не мисли тогава?...

... Правата, възвишената, идейната мисъл иде само от Бога. Някои от съвременните философи казват, че в първичния живот не е съществувала никаква мисъл, но мисълта сега се проявява. Те казват още, че в първичния живот не е съществувала никаква светлина, но светлината сега се проявява. Според мене това е точно обратно: и мисълта, и светлината са съществували в първичния живот. Светлината, както и мисълта, са съществували през цялата вечност, а тъмнината и безсмислието, т.е. отсъствието на мисълта, се проявили отпосле. Преди всичко трябва да се прави разлика между първичния и първобитния живот на човека. В Писанието е казано, че първо се явила светлината в света, а после тъмнината се е опитвала да я обсеби. Кой обсебва в света? – Само простият, невежият, който не разбира законите. Когато детето гледа луната, струва му се, че ако простре ръцете си, ще я хване... „Да направим човека по образу Нашему и по подобию Нашему.“ Този образ и подобие се заключава в Божията мисъл. Който може да бъде проводник на Божиите мисли, той

е човек, създаден по образ и подобие на Божествения. Погледнете на небето, на небесните светила и ще разберете с каква точност е създаден този свят! При създаването на космоса са взели участие най-учените същества. Ако се заемете с изучаването на всички слънца и планети, ще видите с каква съвършена техника, с каква висша механика са си служили тия същества. А всичко това говори за тяхната висока култура. „И рече Бог: Да направим човека по образу Нашему и по подобию Нашему.“ От този стих се вижда, че до това време човек е съществувал някъде, но не е бил направен по образ и подобие Божие. Защо Бог е извикал човека отнякъде и отново го е създал, съвременната философия, както и окултната, не дават положителен отговор. И да се обясни по някакъв начин този въпрос, той все пак ще остане неразбран. Да бъде създаден човек по образ и подобие Божие - това подразбира да са му дадени две качества: да мисли и да чувства. Мъдростта създава условията на живота, тия условия пък създават науката. Ако науката не съществуваше, хората не биха могли да поддържат своя организъм, да строят къщите си, да уреждат помежду си средства за съобщение. Що се отнася до външните условия на живота, те могат да останат настрана, но първото необходимо условие за човека е да държи своя организъм в пълна изправност. Това е от първа необходимост, защото човек е свързан с всички живи същества, които стоят по-долу и по-горе от него. Съвременните хора още не знаят за тази връзка и не разбират нейното значение. Един ден, когато хората дойдат до това пълно единение, когато съзнаят тази връзка, и животът им ще придобие смисъл. Всички хора трябва да съзнаят, че са едно тяло и един дух. Щом съзнаят това, те ще бъдат образец на великия Организъм, в който всеки ще намери своето определено място. Само при това положение човек може да бъде свободен...

... Както съвременните хора се съобщават чрез радио, така един ден ще се създаде апарат, с помощта на който ще се фотографира както мислите, така и целия живот на хората. Това ще се постигне само тогава, когато човек дойде до положение да владее рибите, т.е. да завладее течната материя, понеже тя се отличава с голяма неустойчивост. Това ще се постигне само тогава, когато човек завладее птиците, т.е. когато завладее въздухообразната материя и започне да разполага с полета на своята мисъл. Понякога въображението на човека е толкова силно, че той започва да мисли, какво всичко може да направи. Често млади и стари хора се осакатяват от своето въображение. (82, с. 194-199)

Кой човек може да отговори на въпроса защо Бог е създал света? Когато светът се е създавал, хората не са съществували. Значи светът не е създаден за хората. За кого е създал Бог света? - За Себе Си. Какво означават думите „за себе си“? „За себе си“ подразбира за всички. Значи Бог създаде света за Себе Си, за ангелите, за възвишените и разумни същества, за хората, за растенията, за животните. С една дума, Бог създаде

света за всички същества над човека и под човека. Понеже включва в Себе Си всички същества, Бог създаде света за Себе Си, а Той мисли, че е създал света за нас. Понеже се проявява чрез всички живи същества, Бог се радва, когато живеем добре помежду си. Той се радва, че разбираме и прилагаме Неговите закони. (47, с. 72)

Не казвай, че Бог е създал всичко заради тебе. Ако мислиш така, ти заемаш положението на господар, а Бог – на твой слуга. По-скоро приеми, че Господ е създал всичко за Себе Си. (122, с. 147)

За Себе Си Бог казва: „Аз съм.“ Това „Аз“ има едно значение. Когато ние се обръщаме към Господа, казваме „Ти си, Господи.“ Това има друго значение. Когато се казва, че Бог създаде всичко, разбираме, че Той носи бремето на цялата вселена. В Него всичко се движи и живее. Кажа ли: „Ти си, Господи“, трябва да изпълня Божията воля. Човек може да изпълни Божията воля, но не може да носи цялата вселена на гърба си; не може да носи грижите на всички хора и да задоволи нуждите им. Бог задоволява нуждите не само на хората, но на всички живи същества. Като не е в сила да задоволи даже своите нужди, човек се обръща към Великия с думите: „Ти, Господи!“ Единствен Той може да ни помогне. За да ни помогне Бог, ние трябва да спазваме закона на Любовта. (94, с. 125)

## СЪЗДАВАНЕТО

... В пространството има място още за много вселени, които в бъдеще ще се създадат. Процесът на създаването е безграничен – няма начало, няма и край. Материята, от която се създават слънца и планети, също е безгранична. Мнозина искат да знаят къде е краят на света. Краят и началото на нещата са относителни понятия. Когато започне да мисли, човек е в началото на нещата; престане ли да мисли, той е в края. Докато обича Бога, докато Му служи, докато пребъдва в Него в дух и Истина, човек е в началото на нещата. Престане ли да Го обича и да Му служи, той е в края на нещата, дето всичко изчезва. Някой иска да знае какво представя светът, как е създаден и т.н. Това желание е преждевременно. Той не е готов още за него. Готов ли е ученикът да бъде като учителя си?...

... Хората говорят за създаването на света, за създаването на човека в рая, но къде беше това място, не знаят. Бог създаде човека, но човек нищо не помни, защото съзнанието му не е било будно. Дълго време трябваше Бог да събужда човека, докато го събуди. Щом се пробуди от дълбокия сън, той заплака и поиска храна. И до днес още човек продължава да плаче и да иска храна. И до днес още Бог, като нежна майка, се грижи за него и му доставя необходимата храна. Няма нещо, което човек да е пожелал и да не го е получил. Всичко е дадено на човека, както родителите дават на децата, докато са в училище. (47, с. 133-135)

Като се говори за Господа, някои философи казват: „Бог е разумна, мощна сила в природата, която е създала цялата вселена.“ Питам тези философи: вие бяхте ли в това време, когато Бог създаваше света? – „Не знаем, но предполагаме, че Той е създал света.“ Ами ако аз кажа, че Бог не е създал света, кое твърдение ще бъде по-вярно? Въпрос е дали светът е създаден. Той е съществувал всякога, Бог не го е създал. Обаче в съзнанието на човека се явява въпрос за създаването на света. Бог се проявява в света. Или светът е отражение на Бога. Той не е зидар, да вземе чука и да удря, да съгражда света. Според хората създаването на света е механически процес. Те казват: „Бог взе пръст, направи от нея човек и му вдъхна дихание на живот.“ Питам: кой човек е видял тази пръст? Кой учен я изследвал, да види има ли разлика между нея и тази, с която ние работим? И тъй, щом се заговори за света, човек се натъква на нещо съществено, което не знае и което трябва да изучава. Всеки може да опита и същественото, и несъщественото. По какво може да се опитат? – По това, че същественото носи живот, а несъщественото носи смърт; същественото носи добро, мир и радост, а несъщественото – зло, размирие и скръб; същественото носи разумност, а несъщественото – безумие; същественото носи светлина, а несъщественото – тъмнина. Може ли да живееш в тъмнина, а да разрешаваш въпросите на светлината? Въпросите на светлината се разглеждат само в светлина, в никой случай в тъмнина. (64, с. 159)

Може ли някой от вас да ми обясни кои са били подбудителните причини на Божественото естество в Бога да създаде всички тия светове? Било ли е необходимо Бог да създаде тия светове или в Него е имало някаква милост? Било ли е време, когато тази вселена да не е съществувала? Не, тя всякога е съществувала. Някои казват, че сегашната вселена щяла да изчезне. Не, това са наши предположения. Светът всякога е бил и всякога ще бъде, защото той е едно проявление на Бога, а в Бога нещата са всякога последователни. Има промени, но нещата са всякога постоянни. Следователно нашето сегашно Слънце, според както казва Мойсей, до четвъртия ден при създаването на света го нямало. „И рече Бог: да бъде виделина! И стана виделина.“ А дотогава, според както казва Мойсей, нямало Слънце. В четвъртия ден, казва се в Писанието, Бог направил Слънцето и месечината. Какво означава това Слънце? То значи, че в четвъртия ден на космическия човек се проявил човешкият разум – най-възвишеното нещо в човека. Тогава се създал умът в този космически човек и той съзнал, че може да мисли и да работи, както Бог работи в света. Това подразбирал Мойсей, като казал, че в четвъртия ден Бог създал Слънцето. Мойсей не говори за това обикновено Слънце, защото за нас в природата ден и нощ няма, т.е. днес и утре няма. Като казваме „днес и утре“, то е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгряването и залязването на Слънцето? За разумния човек тия процеси имат съвсем друго значение. (83, с. 211)

Ти говориш за Бога, че съществувал отвън. Това е въпрос, че съществувал някакъв Бог отвън – това е по отношение на твоето съзнание; и като казваш, че Бог съществува, ти предполагаш, че друг някой като теб съществува в света. Ние сега изопачаваме реда на нещата и казваме: „Бог съществува и Той ни е създал.“ Аз намирам тази логика много смешна. То е все едно гърнето да мисли за своя господар, който го е създал. Но господарят му съществува вън от него. Никога гърнето не може да мисли за своя господар. И ако ние сме създадени от Бога тъй, както хората мислят, абсолютно нямаше да има никаква мисъл. Това, че мислим, показва, че това създаване не е такова, каквото философите смятат, нито такова, каквото богословите и мистиците предполагат. Значи и които ни обичат, и които не ни обичат, не са прави. Те са прави само в известно отношение. И материалистите са прави само от свое гледище. Те са прави само за даден момент. Същевременно аз предполагам, че и един вярващ е прав само за един даден момент. Например, че даден човек те обича, това е право само за даден момент – следващия момент той вече не те обича. Как е възможно същевременно ти да обичаш и да скърбиш? Къде се е дянала сега любовта и отде е дошла скръбта? След това де ще отиде скръбта и отде ще дойде любовта? Тези неща – любовта и скръбта – съществуват ли в света? С това аз не искам да разклащам вашата вяра, но искам да направите малко гимнастика. (60, с. 8)

„И направи Господ човека по образ и подобие Свое. Направи Господ света.“ – Това е детинско разбиране. Хората могат да правят много неща – например, те могат да направят някоя картина или някаква книга и т.н. Обаче за Бога не може да се каже, че Той прави нещата, както човек ги прави. Не може да се каже, че Господ е направил света или че Господ е направил човека. Преди всичко Божественият свят съществува вечно. Ако е въпрос за правене, могат да се направят четирите свята, които се проявяват последователно. Тези светове наричат светове на промени. В един от тези светове се проявява законът на инволюцията; а в друг пък се проявява законът на еволюцията. Трите Божествени свята – на Любовта, на Мъдростта и на Истината, съществуват вечно. Те нито се променят, нито се изменят. Световете, които се променят, се отразяват в Божествения свят. В това има голяма красота! (27, с. 148)

Когато безграничният свят или безграничното начало се е ограничило, създал се е обективният Божествен свят. А от обективния Божествен свят се е създал субективният, т.е. вътрешният човешки свят. От субективния (или вътрешния) свят на човека се е създал сегашният обективен (или външен) свят. Тази е причината, поради която видимото за Бога е невидимо за нас, знайното за Бога е незнайно за нас. Следователно, когато ученикът каже: „Аз не зная“, той съзнава, че не знае нищо. Като съзнава незнанието си в даден момент, той знае, че има същества по-напреднали от него, които знаят нещата. Тогава той може да се обърне

към тях с молба да го научат на това, което не знае. Въз основа на същия закон когато човек съзнава, че има лош характер, че трябва да работи върху него, той има предвид същества с добър, изработен характер. Като се обърне към тях с молба да му помогнат, те са в състояние да внесат едно подобрение в характера му. (135, с. 116)

Питам: коя е основната мисъл на тази лекция? – „Човешкият дух като автор на всички неща на Земята.“ Щом човешкият дух е автор на всички неща, които виждате по лицето на Земята, трябва ли да се кланяте на това, което той е създал? Затова и в Писанието е казано: „Да не се кланяте на никакъв идол нито на земята, нито на небето.“ Като казвам, че човешкият дух е създал всичко, аз го разглеждам в неговата първоначална сила и чистота. Човек трябва да се стреми към това състояние на духа си, да възстанови неговата сила и чистота, като постепенно се освобождава от заблужденията на своето минало. Щом човешкият дух, през времето на своя живот, е създал и доброто, и злото, той може да ги използва, да бъде господар и на едното, и на другото. Казвате: „Ами тогава къде остава волята Божия?“ Казвам: духът на човека винаги изразява Волята Божия. Той върши това, което от Бога е научил. Той е разумното начало в живота на човека. Следователно да вършим волята Божия, това е проява на разумното в нас. Да се противим на волята Божия, това значи да изразим нашата воля. Когато човек се противопоставя на Божията воля, той се изявява негативно. В това отношение хората, които минават за волеви натури, са изложени на повече страдания от онези, които нямат силна воля, а изпълняват Божията воля. Такива хора минават за безволни. Според мене пък безволните хора, именно, са разумни. Казват за такъв човек: „Голям глупец е този, ще го набия.“ Питам: кой учител, като е бил и наказвал учениците си, е имал тяхното уважение? Кой баща, като е теглил ушите на децата си, е имал тяхното уважение? И след всичко това казват, че пръчката е излязла от рая. Преди всичко пръчки в рая нямаше. Защо? Защото там всички пръчки бяха живи и не позволяваха да ги режат. Ето защо като се говори за пръчката в рая, тя символизира Божията Правда. Значи Правдата е излязла от рая, за да управлява хората. Който знае отношенията между фактите и явленията в света, той разполага с тази пръчка. Магическа пръчка е тя!

... Всеки човек трябва да знае, че има дух в себе си, автор на всичко онова, което той счита невъзможно. Духът на хората е ценен в това отношение, че той ги свързва с Бога. Той е автор на всички неща на Земята, заради което хората трябва да го слушат. Щом слушат духа си, те ще слушат и Бога, понеже духът е изпълнител на волята Божия. Имайте високо мнение за духа си като велик автор, като авторитет, като тълкувател и изпълнител на волята Божия. (108, с. 129-132)



Ще кажете: „Възможно ли е Бог да предостави на човека сила и власт да създава светове и системи?“ Възможно е, защото и без това светът, в който сега живеем, е създаден от ангели, вследствие на което и в него виждаме известни дефекти. Тия ангели, макар и да са работили по всички правила на висшата математика, все пак са допуснали известни погрешки, които и до днес изправят. Наистина те са работили с милиони години върху създаването на този свят, тъй щото грешките, които са допуснали, са съвсем малки. (107, с. 145)

Ще ви запитам какво нещо е музиката, само кога можеш да пееш? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато първи път се събудили ангелите в небето, почнали да пеят. И те се събуждат. Като почнали да пеят, светът почнал да се създава. Те и досега пеят. Значи видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Ако разглеждате това, един ден (когато станете ясновидци), ще видите, че пеенето започва тогава, когато Любовта заговори в сърцето на човека. (26, с. 194)

Казвате: „Господ създал ангелите.“ Не, това е едно заблуждение! Господ не създава. Създаването е един механически процес. В света има раждане. Раждането е един вътрешен процес, процес на Божествения Дух. Всички напреднали същества са минали по известен път на развитие под ръководството на Божия Дух и са достигнали до тази степен на развитие, в която се намират. Та казвам: всеки един от вас може да стане ангел, може да стане и дявол, според както живее. И по закона на тази свобода именно човек може да направи и добро, и зло; по закона на тази свобода именно човек може да възприеме един добър или един лош живот. (83, с. 142)

Съвременните хора казват, че Бог е създал света такъв, какъвто го виждаме. Това е първото заблуждение. Бог не е създал света такъв, какъвто вярващите го мислят, нито такъв, какъвто материалистите го мислят. Други пък казват, че условията на живота са причина за неуспехите, за неуредиците. И това е заблуждение. Преди всичко условията са създадени от хората. Следователно нито Бог е виновен за неуспехите в света, нито условията. Човек е фактор в живота! Щом е така, той може да измени условията на живота, той може да ги подобри. (60, с. 215)

Мнозина се оплакват от съдбата си, защото не мислят право. Когато започнат да мислят право, те могат да смекчат и подобрят съдбата си. В такъв случай повтаряйте често следните думи: „Вярвам, че живея в Бога и Той в мене. Вярвам, че животът е разумен и никой не може да ме лиши от благата, които Бог е определил за мене.“ Ако някой се осмели да ви отнеме едно от благата, определени за вас, вие ще получите десет пъти повече. Ето, когато растенията не искаха да има между тях животни, те ги изпъдиха вън от царството си. Лошо ли направиха? - Животните

се отказаха от животинското в себе си и се повдигнаха на по-високо стъпало. Когато животните изгониха човека от своята среда, последният се повдигна едно стъпало по-високо и стана ангел. Радвайте се, ако сте успели да се откажете от своето низше естество и да влезете в областта на ангелите. (116, с. 65)

Ако проследите живота, ще видите, че между минералите, растенията, животните, човека и съществата над човека има тясна, непрекъсната връзка. Според мен минералите представляват зачатъчно състояние на живота. Те са дълбоко заровени в земята. Онези минерали пък, които са подали някои от своите части над повърхността на земята, те са растенията. Тъй щото когато минералът разреши един важен въпрос в своя живот, той пониква и минава във фазата на растение. Долната част на растенията (корените) остават в земята. Растенията не са още напълно свободни. След като хиляди години наред са мислили как да освободят главите си – корените – от гъстата материя и да придобият свободата си, те се явили като животни; в това състояние те разрешили онзи въпрос, който като растения не могли да разрешат. Животните обаче останали за дълго време при лоши, неблагоприятни условия за тяхното развитие. Трябвало най-после да дойде човекът, дълго време да мисли върху тази задача, докато намери начин как да се освободи. Въпроса, който животните не могли да разрешат, човекът го разрешил. У животните, благодарение на тяхната неразумност, се създадоха ред страсти, с които се самоизтребаха едни други. Престъпленията, които съвременните хора вършат, не са нищо друго освен далечно наследство на млекопитаещите. Ако хората се върнат към миналото да разгледат живота на своите прадеди, те биха се ужасили пред вида на онова страшно разрушение, на онези жестоки войни и състезания между хората. Сегашните войни бледнеят пред миналите. Може би бъдещите войни, в които ще пуснат в ход задушливите газове, донякъде биха могли да наподобят разрушението и жестокостта на миналите. Страшно разрушение е съществувало някога в света! И най-после човек със своята мисъл се явил в света да тури ред и порядък на нещата. Когато човекът се явил в рая, чрез мисълта си той е внесъл мир и спокойствие по цялата Земя. Затова именно е дошъл човек в света. Обаче след грехопадението пак настава това разрушение между хората, както и между народите. Питам: де се крие разрешението на положението, в което се намира сегашното човечество? И сега пак трябва да дойде човекът със своята нова, права мисъл, да разрешава всички въпроси. Разрешението на тия въпроси не е достойние само на един човек, нито пък е достойние само на един народ. (60, с. 96)

Човек... трябва да знае, че всички хора са излезли от Бога. Ако не помните кога сте излезли, това е друг въпрос. Важно е че всички хора, като души, са живели в Бога и са излезли от Него. С излизането си от Бога те са прекъснали връзката си с Него, вследствие на което са

изгубили свободата си. – „На какво се дължи изгубването на човешката свобода?“ – Човек е изгубил свободата си, понеже са го вързали някъде: било с желанията му, било със слабостите му, било с неговите навици. (62, с. 242)

Знаете ли колко хиляди години е работила гъсеницата, докато придобие изкуството да преде, да се завива в пашкул и да се превърне в пеперуда? Които не са запознати с естествената история, ще кажат, че Бог е създал всичко. Бог е дал условия на всички живи същества да се развиват, но те сами трябва да правят усилия да подобрят живота си, т.е. да минат от по-ниско на по-високо стъпало. Който иска да проследи пътя на развитието на някои същества, нека вземе едно бубено семе и го наблюдава, първо под микроскоп, после с лупа – да види през какви процеси минава, как се диференцират клетките, докато се превърне в малко червейче, след това в буба, в какавида и най-последно в пеперуда. Ще кажете, че развитието на бубеното семе е несъзнателен процес. На Земята бубата живее несъзнателно, но в друг някой свят, по-висок от този на Земята, бубата е съзнателно същество. Затова е казано в Писанието: „Където е сърцето ти, там ще бъдеш и ти.“ С други думи казано: където е съзнанието ти, там живееш. Ако съзнанието на бубата не присъства на Земята, тя минава при нас като несъзнателно същество. (30, с. 5)

Вие мислите, че човек е най-умното същество, което съществува на Земята. С това съм съгласен, така е. Ние считаме, че всички други същества, които Бог е направил, са глупави. Това е неразбиране на онзи процес на творчество. Не може Бог да направи нещо глупаво! Аз изхождам от високо гледище. Ако Бог чрез Словото е казал да станат тия животни и птици, туй разумно Същество не може да ги направи глупави – да кажем, че кучето е глупаво, да кажем, че растението е глупаво. Бог е направил тези неща, то е Божя работа. Защо така ги е направил? Вие се произнасяте много зле за Господа, в Когото вярвате. И като дойдете при едно дърво, ще благославяте Господа, защото Бог го е направил, а не да го дупчите, за да си сложите името на него, или да го сечете. Мине покрай дървото някой религиозен човек, който по три пъти на ден се моли, ритне го с крак. Това е престъпление - да го ритнеш, да го нараняваш. Днес аз бих предпочел да бъда дърво, отколкото човек – такъв човек, който прави затвори, беси, прави войни. Това не е никаква човещина. Това показва, че всички престъпления, които днес съществуват в света, се дължат на човека. (46, с. 275)

Ако питате животните за кого е създаден светът, те ще кажат, че светът е създаден за тях. И хората ще кажат същото. Човек се мисли за венец на творението, следователно светът е за него. Ангелите казват, че светът е създаден за тях. Всъщност никой не знае за кого е създаден светът, никой не знае замисля на Бога. Ето защо, според твърдението на някои, вселената е създадена първоначално по един начин, но тя

постепенно се изменя, докато един ден ще се разруши и отново ще се създаде. Защо се руши и създава, никой не знае. Това е детинско разбиране. Вселената нито се е създавала, нито се е разрушавала. В „Битие“-то се казва: „И стана ден, и стана нощ.“ Това подразбира, че Земята е обърнала едната си половина към Слънцето – ден, после обърнала другата си половина – нощ. Питам: като се оглеждаш в огледалото, създаваш ли нещо? – Не, твоят образ съществуваше и преди оглеждането. Реален ли е твоят образ в огледалото? – Не е реален. Следователно човешките разсъждения са образи в огледалото, т.е. сенки на действителността. Ако всички разсъждения на философите, на учените, на духовниците носеха Истината, светът трябваше да се оправи. (99, с. 168)

И тебе ще питат музикално ли се гневиш или немузикално. Никой няма право да се гневи, без да прилага музикалните правила... Гневът е благо за човека, когато се проявява музикално. И за Бог се казва, че се е разгневил. Обаче гневът на Бога е създал човека. Той се разгневил, взел пръст и направил от нея човек – вдъхнал в него дихание на живот. Чрез мажорната гама Бог внесе живот в хората. Като не разбират закона, те мислят, че Бог ги наказва. Това е заблуждение. Гневът оживява и спасява хората. (90, с. 116)

Не мислете за негодите и мъчнотиите, мислете за новия живот, който обхваща само положителни идеи. Започнете ли някаква добра работа, вярвайте, че ще я свършите с успех. Когато направи човека, Бог видя, че го е направил добре. Ще кажете, че в Писанието се говори за разкаянието на Господа. Значи Бог е направил човека, после се разкайл за направеното! – Преводът е крив. Човек се разкайва, задето Бог го е създал. Колко пъти при мъчнотии и страдания човек съжالياва, че Бог го е създал! (116, с. 146)

При живота на сегашните хора нищо друго не ги очаква освен страдания и нещастия. Светът е изложен на разрушение. Казано е в „Битие“-то: „И разкая се Бог, че е създал човека.“ Какво ни очаква тогава? Да разруши Бог света така, както го е създал. Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на Земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане помен от тях. (122, с. 49)

И в Писанието е казано: „Не се свързвайте с грешните хора!“ Следователно чистота и разумност се изискват от човека, когато прави връзки с хората, защото всеки човек има своя орбита на движение, която може да го завлече. Обаче вие трябва да имате предвид следното положение: никой не може да измести душата от пътя, в който Бог я е поставил. Дръжте тази мисъл в ума си като аксиома. Пътят на всяка душа е строго очертан и никой не е в сила да я измести от него. Когато казваме, че хората взаимно си влияят, това се отнася до техния физически път,

но не и до пътя на душата. Щом един човек се докосне до друг, т.е. до неговия център, той влиза в известно съприкосновение с този център на физическия свят и започва да се влияе от него. Едновременно с това и той оказва влияние на този човек. Това влияние е временно, понеже тия двама души се движат по орбитите на своите души и се отдалечават един от друг. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог бди над душите. Той регулира техния път. Той зорко следи за всичко онова, което е създал. Светът, който Бог е създал, лежи в Неговите ръце, а не в ръцете на ангелите или в човешките ръце. (108, с. 110)

Ако в света има страдания, ако хората умират – това не зависи от природата. Природата няма интерес ние да умираме. Писанието казва: „Господ не желае смъртта на грешника.“ Като умре някой грешник, той пак трябва да се роди. Човек, като се роди, трябва да умре. При сегашните условия е така. Първоначално, както е създаден светът, човек не е създаден да умре, но той предизвиква сам своята смърт. Този въпрос не е научно разгледан. Бог, като е създал света, дал е абсолютна свобода на хората. Сега Господ ни е оставил да вършим, каквото искаме. Той изпълнява нашите желания. Ние не служим на Господа, а Той служи на нас. Той казва: „Това, което искате, обмислихте ли го хубаво? Аз ще изпълня желанието ви, но вие ще носите последствията.“ Казвате: „Защо са тези страдания?“ – Защото всеки иска това, което му хрумне. Затова са тези прекомерни страдания в света. (46, с. 243)

Човек умира, понеже къщата му е направена от кал. Господ е направил човека от кал, понеже нямал по-добър материал. И ако ти приготвиш по-добър материал, Господ ще те направи от него. Казва се, че в последно време Бог ще ни роди. Значи трябва да приготвим нещо! По някой път става спор кои хора са на правата страна. На правата страна в света е само Бог, а всички други са на кривата страна. Един е Той! Правото е само в Бога. „А къде е Бог?“ – Там, дето не си ти. – „Ами къде съм аз?“ – Там, където не е Бог. Сега ще дойдат някои да разправят философии. Аз казвам категорично: къде е Бог? – Там, където не е човекът, там е Бог. Понеже човек е отражение, сянка на Бога, то там, дето не е сянката, там е Бог, а пък там, дето не е Бог – там е сянката, човекът. Питам тогава: как ти ще разбереш какво нещо е Бог, как сянката ще разбере какво нещо е реалността? Сянката никак не може да разбере какво нещо е дървото. (92, с. 228)

Страданията произлизат от творческия принцип в човека. Който твори, той непременно ще страда. Като сътвори света, Бог едновременно създаде и кръста. (70, с. 148)

Хората живеят в едно и също поле, с тази разлика, че едни от тях са в ада, а други – в рая. Които се мъчат, живеят в ада. Които са разбрали мъчението, те се радват, вследствие на което живеят в рая. Какво трябва

да направи човек, за да излезе от ада? – Да обикне мъчението. Щом го обикне, то ще го напусне. От разказа за богатия и бедния Лазар се вижда, че между ада и рая има голяма преграда, голяма пропаст, която мъчно се минава. Христос дойде в света да постави мост между ада и рая. Той показва на човечеството пътя, по който може да излезе от мъчнотиите и страданията, от неблагоприятните условия, и да влезе в радостта и веселието, при благоприятните условия на живота. Кой създаде ада? – Хората. От своите стари, криви, изопачени разбирания хората създадоха здрави високи крепости, в които сами се затвориха. Тези крепости наричаме ад. Днес всички хора трябва да се учат, да прилагат знанията и Любовта си, за да разбият стените на тия крепости и да излязат вън, на свобода, т.е. в пределите на Царството Божие, в рая на земята, за който се говори в Библията. Казано е, че Бог създаде небето и земята, но никъде не е казано, че е създал ада. Ето защо, като човешко изобретение, адът трябва да се разруши от своя създател. Който го е създал, той трябва да го разруши. (116, с. 101)

На какво се дължат мъчнотиите в живота? На еднообразните и обикновени човешки работи... За много неща мисли човек, и то – все еднообразни, обаче за едно не мисли – за главата си. Ако запитате учените как е създадена човешката глава, и те не могат да отговорят. И хората, и ангелите, и Бог е работил върху създаването на човешката глава и на човешкото лице, но единствен Бог знае как ги е създал. Хората не знаят нищо по този въпрос. Те виждат само, че има нещо, което не им харесва. Някой не харесва формата на главата си, друг – носа си, трети – брадата, ушите, очите си и т.н. Това показва, че главата още не е завършена. Следователно не можете да се произнасяте върху незавършените процеси. Човек сам е изопачил челото, носа, устата, брадата, очите, ушите си и сам трябва да ги изправи. И тъй, всеки недостатък на човека показва, че му липсва известен център в мозъка, т.е. не е още развит. Чувате някой да казва, че не се интересува от музика, от религия, от красиви неща и т.н. Това показва, че музикалният, религиозният или друг някой център не е развит в него. Невъзможно е да бъдеш религиозен, музикален или учен човек, ако това не е написано на главата или на лицето ти. (23, с. 326)

Любовта е магическата сила в света! Когато Бог каза: „Да бъде виделина!“ – стана виделина. Той направи това със Своята Любов. Любовта създаде света, Любовта създаде цялата вселена. Когато погледнем към слънцето, към звездите, ние имаме предвид Божията Любов. Ето защо първият и най-силен подтик на човешката душа е да възприеме Любовта във всичката ѝ пълнота, за да се освободи от ограниченията на живота. (140, с. 105)

Човек има велик произход. Той е забравил това, достатъчно е само да си спомни. Той идва от едно място на светлината, влиза в тъмнината, но тази тъмнина е преходна и човек пак ще се върне към светлината – оттам, откъдето е дошъл. (46, с. 300)

Мисълта ражда светлината. Следователно светлината в природата е признак на интелигентност. Колкото по-голяма е интелигентността, толкова и светлината е по-голяма и мека. Било е време, когато Земята не е била осветена. Казано е в „Битие“-то: „Дух Божий се носеше над бездната. И рече Бог: „Да бъде виделина!“ И стана виделина.“ Щом светлината излезе от Духа, и мисълта се проявява. Земята е лишена от външна светлина. Тя има само вътрешна светлина. Слънцето обаче е светло отвън и отвътре... Истинската интелигентност подразбира едновременно и външна, и вътрешна светлина. Човек трябва да бъде като слънцето – отвън и отвътре светъл. (105, с. 87)

... „Ние ще живеем като нашите деди и прадеди.“ Питам: нима вашите деди и прадеди са живели? От векове насам хората не живеят един разумен живот, но те само страдат и умират. Днес почти всичката вода в реките, езерата и моретата е покварена от човешка кръв и човешки престъпления. Огън трябва да дойде отгоре, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода и след като се пречисти всичко, да се създаде новата култура. Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира целия обществен строй, ще преустрои цялата Земя, ще преустрои мислите на цялото органическо царство. Животът ще получи ново направление. Както едно време Бог създаде света, така днес ще го пресъздаде наново. Бог няма да остави хората да се гаврят с Неговата Истина. Бог няма да остави и държавите да престъпват Неговите закони. Всички хора трябва да се поклонят пред Божията Истина и да признаят Неговите закони. Ще дойде ден, когато Любовта ще царува в света, хората ще живеят в Любов помежду си, навсякъде ще има радост и веселие. Иде това време. (112, с. 422)

### „А ЗЕМЯТА БЕШЕ НЕУСТРОЕНА И ПУСТА...“

За мен думите „небе“ и „земя“ – това са най-старите понятия, които имаме – неустановените понятия. И Мойсей казва: „В началото Бог създаде небето и земята.“ Това са двата порядъка. Небето е този – вечният порядък, земята е безпорядъкът, който сега се туря в ред. Небето е вечният порядък, онова, хубавото, красивото в мене, вечното, неизменното вътре в мен. А за земята Мойсей казва: „А земята беше неустроена.“ Или (на научен език казано) и двата порядъка съществуват. Така едновременно ние живеем на земята (значи в безпорядъка на нещата – външната страна на живота); когато чувстваш, че си силен, когато говориш за Любовта, за Истината, за братството – то е небето. Слезеш ли на Земята, която сега се строи, там ще видиш всички слабости. (92, с. 31)

Обичайте света, но не ходете по неговите пътища. И Бог обича света. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“

Светът е училище. Щом свършим това училище, ние трябва да се радваме, че го напускаме и влизаме в Царството Божие. Светът черпи силата си от Царството Божие, от Божествения свят. Казва се в „Битие“-то: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Това значи: в начало още Бог създаде физическия и Божествения свят... Дали сте ходили на онзи свят, или не сте ходили, няма защо да спорим върху това. Да спорите по този въпрос, то е все едно да спорите по въпроса добър ли е човек или лош. Няма защо да спорите, няма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човек не се дължи на самия него. Хиляди поколения преди него са работили по един неестествен път. Работата на човека днес се заключава в доброволното ремонтиране и преустройство на неговия организъм. Човек носи ред наследствени черти, които не са негови, но трябва да се освободи от тях. Те му са дадени за работа. Като работи върху тях, да ги преобрази, той ще преустрои своя организъм. Бог не съди човека за неговите лоши наследствени черти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го съди. (70, с. 118)

Растенето е един процес, необходим за съграждането на нашето духовно тяло. Физическото тяло е необходимо като една скеля отвън – ако то не се повдигне, духовното тяло не може също да се повдигне. И най-напред е направен физическият свят – като една скеля, а духовният свят постоянно се съгражда и устройва. Има в Писанието стихове, които казват, че първоначално е било създадено Небето, а то е Божественият свят; после е създадена Земята – физическият свят. Земята не е била още устроена, Господ и до днес я строи. Той създаде света в шест дни, в шестия направи човека, а в седмия си почина. Сега пак е на работа. Мойсей казва: „Господ си почина.“ Христос казва: „Отец Ми работи“, и сега Той още е на работа. Почивката на Бога е да излезе от Своето битие, да разгледа оттам всичко, което е създал, и после пак се връща да продължи работата. Сегашната Му работа носи със себе си огън. Той казва: „На този свят не му достига огън.“ Като дойде този огън, ще дойде растенето и познанието в благодатта. Когато говоря за света, аз разбирам всякога човека. За вас светът е толкова познат, колкото имате съотношение с него. Всички елементи от външния свят в природата са свързани с вашето тяло и вашия ум и всички промени, които стават с вас (някое неразположение, което става във вашия дух), зависят от промяната в природата. (124, с. 222)

В „Битие“-то, в първа глава е казано: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста.“ Понеже в началото земята беше неустроена и пуста, т.е. слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи. И впоследствие колкото Господ и да я е преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на земята. И ние навлизаме вече в



нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? Посредством този Божествен огън. Значи новият живот, който сега иде на земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което е за полза, ще го въздигне, а всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си... И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на Земята са дошли много същества, които са се отклонили от Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време как да се освободят от тях, най-после ангелите намерили способ: те ги изпратили на Земята. Следователно лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На Земята няма нито една свята, чиста идея, която хората да не са опетнили. Ти им говориш за Господа, те казват: „Това е празна работа!“ Ти им говориш за чист и свят живот, те казват: „Това е празна работа!“ Ти им говориш за ядене и пиене, те казват: „Това е реалното в света.“ Те считат яденето и пиенето за единствено реално нещо, което остава в живота. Да се молят на Бога, това е празна работа. Да обичат – това е празна работа, фантазия. Да отглеждат деца – това било мъчение, и то е празна работа. Те казват: „Що ви трябва да си губите времето, да се мъчите с отглеждане на деца? Ние трябва да ядем и да прием! Това ще ни остане.“ Вследствие на тази идея Земята е минала през тази нечиста област и се е опетнила. Хората са влезли във фазата на месоядството. Всички хора, които днес употребяват месна храна, са придобили нещо животинско в характера си. Те почти не мислят за Бога и казват: „Всичко, което е създадено в света, трябва да се яде – нищо повече!“ Като изследвам месната храна, намирам, че тя представлява голямо зло за човечеството...

... Престъплението, злото, което се е явило първоначално, се заключава в това именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общото благо, за славата Божия, но са го употребили за свои лични цели. Следователно в преминаването през тази зона хората са се самозаблудили и започнали да мислят, че животът, който имат, е техен. Вследствие на това те казват: „Ние можем да живеем, както искаме.“ Да, вие можете да живеете, както искате, ако сте божества; но ако човек мисли, че може да се ражда, да живее и да умира, както иска – това е неразбиране на великия закон на битието. Значи първото нещо, което се е случило на Земята, е отделянето на човека от Бога. Човек е погледнал на Бога като на материален обект, с който може да разполага, както иска. Той отрекъл Бога, понеже Го счел за материално същество. Въпреки това няма същество в света, което, като греши, да не усеща гризание на съвестта и да не страда. Страданията, които имате, са зов на Божественото, което не одобрява вашите постъпки. В

даден случай страданията изразяват негативния Божествен език, който казва: „Тази постъпка не е права – има нещо право в нея, но има и нещо криво – изправи го!“ (82, с. 23-26)

Ако разглеждате Земята от четвъртото измерение, ще видите, че тя е покрита с грамаден пласт лед. Земята сте вие. Казано е в Господнята молитва: „Да бъде волята Ти както на небето, така и на земята.“ Значи земята има възможност да изпълни волята Божия. Всичко, което се посади в нея, може да расте и да се развива. Понеже хората представят земята, те могат да изпълнят волята Божия. (44, с. 73)

Сегашните хора имат криво разбиране за Бога. Те мислят, че Той е вън от тях, на небето някъде. Не, небето е вътрешно състояние. Понятието за небето е вътрешна неограничена идея. Ето защо никой не може да каже къде е небето. Всеки има едно небе в себе си, но къде е то, не знае. Който знае къде е неговото небе, той има представа за себе си. Ако не знае мястото му, той няма представа и за себе си. Казано е в Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста.“ Небето е място, населено от същества, завършили своята земна еволюция. Нека всеки намери това небе в себе си. Ще кажете: „По-добре да намерим Христа.“ Дали ще намерите небето или Христа – идеята е една и съща. Бог, Христос и небето са синоними. Те изразяват една и съща идея. Като се натъкнеш на противоречия, на вътрешна борба, на съмнения, обърни се към Бога в себе си, т.е. към твоето небе, и помощта ти веднага ще дойде. (45, с. 61)

В човека живеят едновременно две същества: едното е родената човешка душа, която трябва да расте и да се развива едновременно в четирите променчиви свята, а другото същество е Божественото начало в човека, наречено „небе“. За земята, дето се намират четирите свята, е казано: „И земята беше неустроена и пуста.“ Значи тя трябваше да се устройва. За небето не се казва, че трябва да се устройва. „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше над нея.“ – Значи Духът Божий ръководи човешката душа и работи върху нея. По какъв начин? – Като развива Божественото начало в човека. Ако той слуша Божественото в себе си, животът му постоянно ще се подобрява...

... Казано е в Писанието: „Бог създаде небето и земята.“ Под думата „небе“ се разбира връзката, която съществува, от една страна, между Бога и нас, а, от друга страна – между всички души. На тази вътрешна връзка именно се дължи законът на инволюцията и законът на еволюцията. Чрез тези два закона душите прогресират. Едно от качествата на Бога е, че Той никога не се изменя, а душите постоянно се видоизменят. Нищо лошо няма в това, че душите се променят. Красиво е, когато душата се мени! Когато се променя една душа, само тогава тя придобива нови качества и се развива. Божественият живот непрекъснато се влива в душата. И

в това отношение еволюцията и инволюцията не са нищо друго освен вливане и изливане на Божествения Дух в душата. Той трябва да се влива вътре и да се излива навън, за да може душата да придобие онова знание и онази Любов, които са необходими за развитието ѝ. (27, с. 153-156)

В еволюционния процес имаме отиване от малките към големите неща, а в инволюционния процес имаме точно обратното: отиване от голямото, от великото към малкото. В еволюционния процес духът изучава отношенията на малкото към великото, а в инволюционния процес той изучава отношенията на великото към малкото. Много хора правят погрешки в живота си, понеже започват със закона на еволюцията, а вървят по инволюционния път, т.е. занимават се с велики идеи, с големи величини. Те искат изведнъж да станат съвършени. Ако съвършенството се постига в един ден, защо трябваше тогава Бог, Който е съвършен, Който включва в Себе Си всички блага, да създаде целия космос, да създаде безброй същества, които да скърбят и страдат? Значи Той е имал предвид великата задача на човека – да работи, да се учи, като започне от малките величини и върви към големите. Хората не разбират смисъла, който Бог е вложил в техния живот, но един ден, когато съзнанието им се разшири, те ще разбират този смисъл, ще разберат задачата, която Бог им е определил. (86, с. 182)

В „Битие“-то се казва, че Бог създал небето и земята, но земята била неустроена и пуста. Пита се: как е възможно Бог да създаде земята, а тя да бъде неустроена? Има нещо пропуснато в тази глава. То се заключава в погрешката, която Земята е направила. Първоначално Земята била много красива, като мома. По невнимание тя направила една погрешка, за която изгубила красотата си. Един от прочутите ангели – Сават Амон Ра, който живял на Слънцето в богат палат, видял красотата на Земята и се влюбил в нея. От време на време той слизал при нея. Това не било позволено. Така той станал причина за погрешката на Земята. (90, с. 143)

В Писанието е казано, че Господ отначало се веселил с човешките синове, но те са искали да знаят повече, били недоволни от Неговите наредби, затова Господ е заповядал на ангелите да направят Земята, която е била неустроена и пуста. И така хората сами си създали закони и наредби, под които и досега пъшкат. (143, с. 98)

В този смисъл и войните се използват за добро, но те не са дело на великите космически ръководители на историческия процес (както мислят някои, които имат само книжни и елементарни познания по окултизма), а те са резултат на свободния избор на човека да живее по един или друг начин. А космическата разумност само ги използва за добро, тъй както земеделецът използва тора. Така че войните, социалните кризи и бедствия не са предвидени в първоначалния план на историческото развитие, но са резултат на свободния избор на съществата, които

участват в този процес. Те не са необходимост, а са вметнати явления, обусловени от стечението на известни обстоятелства. Така че всичко, което става в историята и в природата, ще се използва за добро – не от наше лично гледище, но понеже над човешката раса има друга една по-напреднала раса, която ръководи съдбините на сегашното човечество, тя използва всички наши погрешки като тор за нашето растение. Това е една раса, която е съществувала преди появата на сегашния човек на Земята. За тази раса се загатва в Библията със следната фраза: „И Духът Божий се носеше над повърхността на земята.“ И дълго след това Бог направил човека. Това са разумни същества, които са били на Земята преди сегашния човек и главният център на които е било Слънцето. Предполага се, че тази раса е живяла и живее на Слънцето и оттам е направлявала и направлява развитието на расите на Земята, на Венера, на Меркурий, на Марс и на всички останали планети – понеже според окултната наука на всички планети има хора, които се направляват от тази раса, която живее на Слънцето. (7, с. 41)

Казано е в Писанието, че Бог създал Слънцето да управлява деня, а Луната – да управлява нощта. Астрологията казва, че Слънцето, Луната и останалите планети оказват влияние върху човека. И наистина, ще срещнете хора, на които Луната силно действа. Тези хора имат особени прояви. Такива хора се наричат лунатици. Въображението в тях е силно развито, вследствие на което те преувеличават нещата. Турците обичат да преувеличават. Те казват, че султанът имал на разположение безброй милиони хора. Като ги слуша някой българин, той ги пита: „Де ще се събере този народ? Орехи да са, земята не би могла да ги побере.“ Хора, които се намират под влиянието на Слънцето, са жизнерадостни, весели, не отпадат духом. Животът в тях тече като извор. Те са щедри, обичат музиката, поезията, изкуството. Луната е матката на идеите, те в нея зачеват и се развиват, докато един ден се родят. Луната се е създала в четвъртия ден, когато на Земята е съществувала вече известна култура. Ако Слънцето не беше се създало, и Луната нямаше да се създаде. И преди тях е съществувал животът, и преди тях е живял човек, но при много трудни условия. Докато човек не се е нуждаел от Слънце и от Луна, те не съществували. В който момент обаче човек е почувствал нужда от Слънцето и от Луната, Бог ги е създал да бъдат в негова помощ. И наистина, когато културата, при дадените за нея условия се затрудни и не може повече да прогресира, Бог веднага изпраща нови условия, да продължи развитието ѝ. В бъдеще Слънцето няма да задоволява човечеството и то ще изчезне. Тогава пък сам Бог ще бъде Слънцето на живота. (148, с. 116)

Съществата, които живеят на Слънцето, са разумни – те се движат в космическото, в Божественото съзнание. Тия разумни същества именно са облекли Слънцето в светла, хубава дреха и постоянно се движат около

него, да не би някои същества от по-нисък уровень да се опитат да влязат в него. Опитат ли се те да влязат в Слънцето - изхвърлят ги навън. И нашата Земя е едно от съществата, които Слънцето е изхвърлило навън. Някога в миналото тя се е разбунтувала против Слънцето и то я изхвърлило вън от себе си. И всички планети, които днес са извън Слънцето, са изпъдени от него. Учените хора създават различни теории за образуване на планетите, но аз казвам, че Слънцето ги е изпъдило някога от себе си и днес ги учи... Всички тела във вселената са свързани помежду си и представляват един общ, велик организъм. Всички планети, които се подчиняват на този организъм, същевременно са и абсолютно свободни. Между мравката и човека няма никакво подобие, но има някаква вътрешна връзка. Съвременните хора не виждат тази вътрешна връзка между всички същества, понеже следят за нещата от гледището на самосъзнанието и казват: „Защо сме се родили, и ние не знаем. Създал ни е Бог, но ни е забравил.“ Не се знае кой кого е забравил – дали Господ ви е забравил, или вие сте Го забравили. Човекът в миналото се е проявил като непослушно дете, заради което Баща му го изпъдил вън, да се учи и да работи. Цялата съвременна бяла раса днес е в положението на блудния син. Християнството дойде в света, за да покаже пътя, по който бялата раса трябва да върви - да я научи на закона на жертвата, чрез който може да се върне към Бога. Блудният син се върнал при баща си, но кога? Когато видял, че господарят, на когото служи, се отнася с него по-зле, отколкото със свинете си. (27, с. 14)

Тия, които са писали свещената Книга, говорят за фазите, през които е минала Земята. Знаете ли каква е била по-рано Слънчевата система? Какво знаете за миналото на Земята? Между всички планети били прокарани пътища и съобщения за жителите от една планета с жителите на друга. Всяка планета се въртяла както около себе си, така и около своето слънце. Между планетите се породило нещо, което причинило раздор, който в края на краищата ги поставил на съответното им място. Слънцето заело централно място, а около него започнали да обикалят останалите планети. Сега да оставим настрана тия окултни твърдения. По отношение на въпроса, който разглеждаме, те са маловажни. Движението на планетите в Слънчевата система показва първоначално какъв е бил човек. Слънцето е емблема на човешкия ум, Венера е емблема на човешкото сърце, т.е. на любовта; Марс е войнствен, емблема на силата в човека; Сатурн – на правдата, Юпитер – на религиозните системи, на всички морални учения; Луната – на въображението, тя е майка на всички идеи. Това са външни символи, които представят вътрешното състояние на човека в миналото. Днес това състояние е изчезнало, защото между ума, сърцето и волята на човека има дисхармония. Отношенията между тях не са правилни. (91, с. 12)

Преди да е съществувал човекът на Земята, тя е била неустроена и пуста, но след като се появил човекът, Земята се преустроила, явили се планини, долини и морета. Всичко това станало, след като е дошъл човешкият дух на Земята. Земята дължи красотата си на човешкия дух. Какво ще кажете за това? Ще кажете, че Бог е направил това. Да, едно от най-великите дела на Бога, това е човекът на Земята. Следователно външният облик на Земята е израз на човешкия дух. За онзи, който разбира, тя е израз на човешкия дух. За онзи, който не разбира, ще има много тълкувания. (49, с. 182)

Казано е в Писанието: „В начало бе Словото и Словото бе Бог. Всичко чрез Него стана.“ Следователно, когато Словото влезе в човека, ще пресъздаде неговия живот. Казано е в „Битие“-то: „Земята беше неустроена и пуста и Дух Божий се носеше над нея.“ – Докато Словото не беше се проявило, Земята беше пуста и неустроена. Щом Словото се прояви, Земята започна да се устройва и се оформи в този вид, в който днес я виждаме. „Ще изпратя Духа Си.“ Къде? – В човека. Значи, когато Духът влезе в човека, животът му ще се измени, както се изменя лицето на Земята. (145, с. 269)

Как мислите, днешната вода същата ли е, каквато беше преди години, когато вие като риби излязохте от нея? – Не е същата. Морето, от което излязохте едно време, същото ли е и днес? – Не е същото. Мойсей казва: „И направи Бог твърдта и разлъчи водата, която беше под твърдта, от водата, която беше над твърдта.“ Това показва, че горе в пространството, има едно голямо море. Между водата на това море и водата на Земята има постоянно течение. Водата на Земята, както и материята, от която е направена тя, не са същите, каквито са били по-рано. Ако това не беше така, светът отдавна би изчезнал. Всичката материя на Земята е нова. (29, с. 28)

### „ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ БОЖИЕ...“

Като разглеждат въпроса за създаване на живота, хората казват, че човек е направен по образ и подобие на Бога, а всички останали – камъни, растения, животни, са създадени чрез Словото на Бога. Всъщност и човек е създаден чрез Словото. Бог се посветва със Словото как да създаде човека и реши да го направи от пръст. Той взе пръст, направи човек и вдъхна в него дихание на жива душа, т.е. вложи в него Божественото, частица от Бога. Днес всички искат да знаят каква е била материята, от която Бог е направил човека. Ако ви се каже, ще разберете ли?... Материята крие в себе си известна разумност. Човек трябва да изучава проявите на разумността в цялата природа. Само по този начин той вижда колко много има да се учи. Достатъчно е да погледне на себе си, да види колко много неща не знае. Той не знае как са създадени очите, носът, устата, веждите, клепачите, ушите му. Той не знае, че за създаване

на неговия организъм са работили разумни и възвишени същества, и то в продължение на хиляди и милиони години. Не е лесно да се създаде материята за съграждане на човешкия организъм. Богословите казват, че Бог създал света в шест дни. В шестия ден Той направил човека. Когато турчинът слуша да му говорят неща, които за него са невероятни, той казва: „И да видиш - да не вярваш.“ В Писанието пък е казано: „За Бога тисящите години са като един ден и един ден е като тисящи години.“ Следователно шестте дни, за които се говори в Писанието, се равняват на шест Божествени дни. В един Божествен ден влизат милиони години. Според едни учени от създаването на света са изминали 8000 години, според други – 2 милиарда и 500 милиона години. Кое от двете твърдения е вярно, не се знае. Важно е, че времето и пространството са относителни величини. За разумните хора колкото по-дълго е времето, толкова по-добре. За глупавите хора колкото по-кратко е времето, толкова по-добре. Времето и пространството са образи на мисълта. (31, с. 141)

Животните са създадени от Словото Божие – Сина. Той създаде играчките на хората. Бог Отец създаде човека. За да има той играчки, Словото каза: „Да бъдат животните!“ – и създаде животните. „Земята да прорастват растенията, водата – рибите, въздухът – птиците.“ И всичко, каквото каза разумното Слово, стана. – „Че аз животно ли съм?“ – Ами какво си? (69, с. 311)

Сега при бомбардировките виждате колко слабо същество е човекът. В известни случаи той е по-слаб от комара. Комарът е доста издръжлив. Същевременно човек е страхлив и неустойчив. Той е неустойчив и в мислите, и в чувствата, в любовта си, във вземането и даването. (94, с. 164)

Мислите ли, че вълкът, лисицата, тигърът първоначално са били такива, каквито днес ги виждаме? Мислите ли, че първият човек е бил като сегашния? Не, първоначално Бог ги е създал други, но отпосле са се изменили. (106, с. 5)

Бог направи човека. Това, което представя сегашният човек в сравнение с онзи, създаден по образ и подобие на Бога, е карикатура. (69, с. 230)

Бог е създал човека по строго определени геометрични мерки и правила. Дълго време Той е правил изчисления и пресмятания, докато най-после създал една разумна форма, отговаряща на геометричните правила. Който си позволи да измени Божиите линии, Божиите закони, животът му не може да се развива правилно. (122, с. 44)

Ние още не сме изучили езика или живота на житото. Ние още не сме изучили живота на всички онези растения, които ни помагат да живеем. Ние още се спираме върху един от стиховете на Писанието и

казваме: „И направи Бог човека от пръст по образ и подобие Свое, и духна в ноздрите му дихание.“ Значи Бог се уподобява на човек като нас. Колко дни е работил Бог върху човека, за да го създаде от тази кал? Тъй щото Бог е бил скулптор. Бог вдъхнал дихание в ноздрите на този човек и той станал жива душа. Тъй се предава на съвременното човечество в свещената Книга легендата за създаването на първия човек. От коя раса е останала тази легенда? – От семитите, от четвъртата подраса. Те са хора крайни материалисти. От тия хора днес като остатък се явяват китайците – хора, които даже и за Бога нямат име. Когато китайците искат да кажат нещо за Бога, казват „тао“ – това означава небето. За тях всичко на небето горе е Бог. У евреите пък когато Яков отиваше при своя роднина Лавана, той сънува един сън, видя Бога и Му каза: „Там, дето ме водиш, благоволи да ми дадеш овци и говеда, а пък аз, като се върна, ще Ти направя един малък олтар и жертва ще Ти принеса.“ (104, с. 298)

Сега като задача 20 дни правете следното упражнение: като ставате сутрин, мислете върху това, че сте душа, съставена от милиарди интелигентни, разумни същества, които работят за вашето повдигане. Извиквайте тия същества и съзнателно се свързвайте с тях. Като мислите за тях, вие ще можете да работите успешно. Мислете за тях без никакво съмнение, без никакво колебание. Човек е създаден от две вещества: твърдо – пръст, и меко – дух, дихание. Бог казва: „Да направим човека по образ и подобие Свое.“ Той взе пръст, размекна я, направи тесто, от което извая човека – неговата форма. След това вдъхна живо дихание, което одухотвори всички клетки, направи ги живи разумни същества. Към тези разумни същества отправете мисълта си, да се свържете с тях. Като мислите върху разумните клетки в себе си, вие ще дойдете до въпроса за вашето създаване. Докато Бог не беше вдъхнал дихание в човека, той беше мъртъв. Щом вдъхна в него, той стана жива душа. Божието дихание представлява Божественото начало в човека, което внася мир и радост. Няма ли този мир и тази радост в себе си, човек е мъртъв. Наистина срещате хора, които учат, работят, движат се, но нямат никаква радост в себе си. Ние наричаме тия хора мъртви. Пробуди ли се Божественото в тях, внесе ли радост в душите им, те оживяват и възкръсват. Божественото начало представлява мекия глас на Бога, Който съживява и възкресява, Който стопля замръзалия и го прави годен за работа и за живот. Който веднъж само е чул този глас, той никога не може да го забрави. (105, с. 181)

Попитайте някого какво нещо е сила, какво нещо е Бог – той ще ви каже това-онова, ще ви каже, че Бог е Първичната причина в света, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Бог е създал света. Не, това са ваши схващания! Аз казвам, че Бог не е създал света! Тогава Писанието казва, че Бог ни е родил. Ще мислим, значи, че Бог ни е родил. По същия начин, обаче, Писанието казва, че Бог е направил човека от пръст. Питам: кое е вярното от тия положения? Бог създаде ли човека, роди ли го, от пръст ли



го направи? – От пръст създаде неговото тяло, чрез вдъхване произведе неговия живот, но не му вдъхна в устата, а в носа. Защо в Писанието се казва, че Бог вдъхнал живот на човека чрез носа? Какво означава носът? – Носът е емблема на човешката разумност. Когато Бог създаде разумното в човека, тогава Той му вдъхна дихание в носа, но това още не значи, че светът не е съществувал и по-рано. Мислите ли, че в онази семка, която държите в ръката си, не се крият потенциални, непроявени сили? Кога ще ги прояви? – Като се постави при благоприятни условия. И във вас има много такива непроявени сили. Те само чакат условия, за да се проявят. За вашето пробуждане се изискват условия. (104, с. 362)

Ако не разбирате езика на природата, завинаги ще останете невежи. И философите още не са се научили да преведат езика на природата. От създаването на света досега са се явили много преводчици на природата, но ще дойде ден, когато Бог ще извика всички тия преводчици – философи, учени, проповедници – и ще ги постави на изпит, като накара всеки едно да създаде един свят според своята философия, според своите знания и проповеди. За тази цел невидимият свят ще изпрати велика комисия, която да присъства на този изпит. Всички учени, философи, проповедници, музиканти, художници ще бъдат поставени на този изпит. Между тези хора ще бъдете и вие... Казвате: „Какво нещо е човекът?“ В първата глава на „Битие“–то Мойсей пише за създаването на човека: „Взе Бог пръст, направи от нея човек, вдъхна в ноздрите му дихание и той стана жива душа.“ Значи животът, живото в човека, което седи далеч от неговия интелект, от неговите добродетели, от качествата на неговото сърце, които го смущават – това е истинският човек. (140, с. 124)

Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но това още не е реализирано. Човек е създаден по образ и подобие Божие, но още не е направен така. И наистина, казвате, че Бог е всезнаещ, обаче човек не е всезнаещ. Знае ли той какво има на Слънцето? Знае ли той какво всъщност е въздухът? Знае ли на каква височина достига атмосферата около Земята? Знае ли какво има в дълбочината на океана? Знае ли какво има в центъра на Земята? Защо не знае всичко това? Нали е създаден по образ и подобие Божие? Само онзи може да знае тези неща, в когото космическото съзнание е пробудено. Той може да напуща тялото си и да обикаля цялата Земя, да влиза във вътрешността ѝ, да види от каква материя е направена, от колко пласта е съставена. Той може да слиза и до дъното на океана, както да отива и на Слънцето. Много неща знае този човек, но нищо не съобщава за тях. (148, с. 135)

Та в днешния свят малко хора ще намериш такива, каквито Бог ги е създал. Ти трябва да ги търсиш със свещ и ако ги намериш, да ги пазиш като писани яйца. Ще дойде някога един Учител или един светия между хората – той е вече човекът, който е дошъл от Бога. А всички обикновени

хора са все по този начин създадени, както майката им е внушила. (Каквото е пожелала и помислила майката, такова става и нейното дете.) Днес казвате, че човек е направен по образ и подобие Божие. Казвате, че хората са все от Бога направени. Ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са нещастни; ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са крадци; ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са разбойници; ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са престъпници. Това ще бъде едно крайно противоречие. Този живот, който ние имаме, не е от Бога създаден, той е от нас създаден. Има нещо чуждо в този живот. Това е най-голямото противоречие. Това насилие, което съществува в света, безразлично отде иде, е от хората създадено. (60, с.13)

Казал е Бог: „Да направим човека по образ и подобие Свое.“ И каквото е казал, това е станало. „По образ и подобие“ – разбирам по ум и по сърце. Наистина по ум и по сърце човек е направен точно като Бога. Бог се възмуцава от всяка неправда. Лошото в света седи в това, че хората се възмуцават от доброто. Да се възмуцава човек, това е право, но не от доброто. От злото трябва да се възмуцава той. Нашите мисли и чувства се проявяват точно по образ и подобие Божие. Ако не се проявяват както трябва, ние никога не можем да познаем Божественото. Човек познава Божественото начало в себе си само чрез образа на своите мисли и чувства. (70, с. 125)

Ще кажете, че човек е най-съвършеното същество на Земята, създадено по образ и подобие Божие. Думите „образ и подобие“ означават предаване на Божията Любов в по-голяма степен в сравнение с всички други същества. И растенията, и животните предават Любовта, но човек я предава в най-висока степен. Когато възприема и предава Божията Любов правилно, човек е направен по образ и подобие Божие. Когато предава само своята любов, човек е изопачил образа на Бога в себе си и е създал свой образ, в който има нещо изкривено: или очите, или носът, или ушите, или черепът, или ръцете, или краката. Като разглеждате сегашния човек, виждате, че нещо му липсва. Това показва, че той се е отклонил повече или по-малко от Първичния образ, по който е създаден. (31, с. 61)

Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие на Бога. Да, така е било! Човек е бил красив, светъл, но сега той, както и нашата Земя, представя развалина – всичките ѝ пластовете са разместени. Нашата Земя е станала за посмешище! Който не вижда това, казва: „Красива е нашата Земя!“ – Не, развалина е нашата Земя, развалина е и човекът. Като гледаш очите, лицето, ръцете на сегашния човек, виждаш, че той е цяла развалина, представя архаични останки. (64, с. 217)

С музиката нещата се понасят по-лесно. Страданията имат за цел да калят човека, да го направят силен, подобен на Бога. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Кой човек е създаден по образ и подобие? – Роденият от Бога. Ако не си роден от Бога, не можеш да бъдеш подобен на Него. Казано е още, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, ако искате да проявите подобие си с Бога, трябва да се родите от Него. (23, с. 293)

Ще работите, за да станете истински човеци – нищо повече. И животните подлежат на развитие. И хората не са дошли още до най-високата точка на своето развитие. Следователно и човекът, направен по образ и подобие на Бога, не е още роден. За да дойде до истинския образ, човек трябва да се роди от Бога. Христос казва: „Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е.“ Кой се ражда от плътта? На този въпрос вие сами ще си отговорите. (99, с. 154)

В човека се проявяват два ума, но висшият ум в него трябва да господства над обективния. В животните господства обективният ум, затова те са жестоки. В тревопасните господства субективният ум. Библията нарича тези два ума – двата човека: човека на плътта и човека на духа, които живеят всякога заедно. (44, с. 39)

Любовта определя правите отношения между хората. Мнозина казват, че Царството Божие със сила се взема, но това не подразбира, че трябва да се счупят вратите на това Царство и така да се влезе вътре. „Със сила“ подразбира „с Божията Любов“. Само Божията Любов разполага със сила, която може да отвори вратата на човека за Царството Божие. Значи нещата, които са казани в Евангелието, имат свой вътрешен смисъл. Ако ги разглеждате буквално, непременно ще изпаднете в известни погрешки. За пример, казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това ние виждаме, че човек не прилича на Бога. Де седи това подобие, за което се говори в Писанието? Подобие се заключава в ума и сърцето на човека, по които той се отличава от останалите животни. Чрез ума и сърцето си човек има възможност да бъде проводник на Божиите мисли и чувства. По този начин той е проводник същевременно и на ангелските мисли и чувства, затова и ангелите го обичат. Значи чрез чувствата си човек се свързва с животните, а чрез интелигентността, чрез ума си – с ангелите. „Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“ Какъв трябва да бъде човек, за да отговори на това положение? Той трябва да бъде честен, добър, справедлив и високо благороден. (82, с. 160)

Едно от отличителните качества на света е неговата външна красота. Външно светът е красив, величествен, вследствие на което изкушава хората. Ако става въпрос за красота, търсете я в света. Ако става въпрос за хармония, търсете я на небето. Обаче красотата на света е повече външна. Ако се вгледате в едно красиво човешко лице, ще забележите в

него желания, които нарушават красотата му. В тия желания няма нищо морално. Човек още не е изработил своето лице. Казва се, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но това се отнася до първия човек. Впоследствие обаче, след грехопадението, човек е изгубил красивото – онази вътрешна хармония, онази вътрешна симетрия, която Бог първоначално е вложил в него. Истински красива мома е онази, която може да отклони и най-големия крадец от желанието му да краде от чуждите каси. Истинска красота е тази, която е в състояние да отклони човека от желанието му да върши престъпления, да се обижда, да се огорчава и т.н. При вида на тази красота човек трябва да е готов на всякакви жертви. Красота, която подтиква човека към кражби, престъпления, обиди, не е никаква красота. (130, с. 243)

Чрез Любовта Бог е създал света. Казано е в „Битие“-то, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Къде е този човек днес? Ако го срещнете някъде, ще видите, че той коренно се различава от всички хора на Земята. Той има светло лице, чист поглед, чисти мисли и чувства. Животът му е осмислен. Той има една идея в живота си - да служи на Бога. Който е изгубил първоначалния си образ, той живее с идея за своето минало величие. Той иска Бог да мисли само за него. Права е тази идея и това желание на човека! Бог мисли за човека, но ако и човек мисли за Него. Обаче, ако човек мисли за Бога и Го вижда само в отделни лица, т.е. само в частите Му - той не е прав. Мислете за Бога като за нещо Цяло. Мислете за всички части на Цялото, а не само за няколко. Бог се проявява и в най-малките същества (като части от Него), но същевременно Той се проявява и в Цялото, което наричаме закон за единство или велик закон на Любовта. Като мисли за Цялото, човек трябва да обхваща в себе си всички Негови части. Дойде ли до това положение, човек е дошъл до постижение на Любовта. Той трябва да започне с проявата на Любовта и да свърши с постижението ѝ. Казано е, че Бог е Любов. Ние виждаме тази Любов проявена на Земята. Питаме тогава: кое е накарало Любовта да дойде на Земята? За човешкото съзнание този въпрос е неразрешим. Новороденото дете знае ли защо и как майка му го е родила? Цели девет месеца детето прекарва в спящо, в подсъзнателно състояние в утробата на майка си, но нито един човек досега не е описал състоянието си и фазите, през които е минал там. Също така човек е прекарал хиляди години в утробата на своята Велика Майка – Любовта, но никой нищо не помни за това време. След като Бог е вдъхнал през ноздрите на човека и го е одухотворил, човек е започнал да живее самостоятелно – да диша и да мисли. Като не помни своето минало, т.е. времето, когато е бил в утробата на Любовта, човек признава за майка и баща ония, които вижда около себе си. То е все едно да познавате само външната природа! (41, с. 378)

В първа глава на „Битие“-то се казва, че Бог направил човека от пръст. Докато е бил в състоянието на пръст, човек е бил лишен от съзнание.

Той е бил в бременно състояние, каквото е състоянието на водата (която тече), на въздуха (който се движи), на камъните (върху които стъпва). „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и стана човек жива душа“ (2. глава, 7. стих). От този момент в човека се събуди съзнанието. Носът е свързан със съзнанието на човека, устата – с подсъзнанието, ушите – със самосъзнанието, а очите – със свръхсъзнанието. Тези фази на съзнанието се обединяват в едно посредством Любовта...

... Всички хора се стремят към Любовта, защото само тя е в състояние да преобрази света. Първоначално човек е живял за себе си. Велико нещо е да живее човек за себе си! Това е Божествено качество. И Бог е живял за Себе Си. След като е създал света, Той започнал да живее за всички същества, които сам е създал. По този начин Той се е самоограничил, но радвал се е на самоограничението Си, че може да опознае съществата, които е създал. Присъствието на Бога в малките същества е станало причина за техните страдания. (47, с. 285-287)

Лесно е да се каже, че работите ще се оправят, че Царството Божие ще дойде на Земята, че хората ще станат братя помежду си, но мъчно се постига това. Днес, докато сте още на Земята, това е непостижимо. Това не става във времето на Христа, няма да стане и във ваше време. Вие искате да постигнете тия неща още днес. Нито в сегашния живот, нито в бъдещия може да се говори за идване на Царството Божие на Земята. Защо? Защото не сте готови още за новия живот – за живота на безсмъртието. Докато живее само в плътта си, човек никога не може да придобие безсмъртие. Бог създаде човека и го направи от две вещества: от материя (т.е. от плът) и от дух. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека от пръст, и вдъхна в ноздрите му дихание, и той стана жива душа.“ Пръстта всякога ще си остане пръст. Тя не може да наследи Царството Божие. Това, което е от земя, на Земята ще си остане, няма да влезе в Царството Божие. „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.“ Като не знаете това, вие се стремите към земята, работите само за вашето физическо тяло. (144, с. 15)

Мнозина не успяват в живота си, защото чакат всичко да им се даде наготово. Те разчитат на благоволенieto на Бога, да погледне към тях благосклонно. Бог е показал Своето благоволение, Своята благосклонност към човека още със създаването му. Той е създал човека, направил го е малък космос с милиарди живи, интелигентни души, които работят за неговото повдигане. Човек трябва да гледа на тия живи разумни същества, дошли да работят в неговата държава, със свещен трепет. Като не разбира това, човек казва: „От мене нищо няма да излезе, нищо не ме очаква освен черната земя.“ Това е неразбиране на живота, неразбиране на самия човек, на силите и способностите, които се крият в него. Дарбите и способностите се крият в клетките на човека, те не са вън от него.

Отнасяте ли се добре с клетките си, със своя организъм, дарбите ви ще се проявят, но за това се изисква време. Всички науки, всички добродетели се крият в клетките на човека, защото са свързани с разумни сили, с разумни същества. (105, с. 175)

Сега искам да остане у вас следната мисъл: мъжете да обичат земята, от която са направени; жените да обичат мъжете, от които са излезли. Преди това, обаче, мъжете и жените да обичат Бога, от Когото са излезли. Тялото на мъжа е направено от пръст; тялото на жената е направено от тялото на мъжа. Но душата и на двамата е излязла от Бога. Първото нещо е всички да имаме Любов към Бога. Щом имаме Любов, всичко останало ще се нареди. Любовта осмисля всичко! (69, с. 330)

И остана Иисус сам с жената и рече: „Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой?“ – „Никой, Господи!“ И Иисус ѝ рече: „Нито аз те осъждам. Иди си и отсега не съгрешавай вече!“ Сега вашето заключение: „Тая жена е виновна; все жените вършат бели, за друго не ги бива! Когато Господ създаде мъжа, нямаше бели по света. Със създаването на жената дойдоха и белите.“ Така казват противниците на жените. Това е въпрос. Ако светът беше оставен дълго време без жени, може би щяха да станат повече бели, отколкото сега! Затова Господ каза: „За да не стават много бели, да дойде и жената в света.“ Това е моето заключение. – „Как ще докажеш това?“ – Как ще докажете вие своето твърдение? Нещата се доказват само тогава, когато принципите и величините, които ги обуславят, са еднакви. (91, с. 183)

Малко хора ще срещнете, които са доволни от положението си. Слугата иска да бъде господар, ученикът – учител, детето – възрастен, жената – мъж. Не е важно да бъде човек мъж или жена по форма, но по съдържание. Какво всъщност е мъжът и какво жената? Мъж е този, който мисли право, по законите на мисълта; жената е тази, която живее правилно, по закона на разумното сърце. В по-широк смисъл казано: всеки, който живее според законите на възвишената мисъл, е момък; всеки, който живее според законите на разумното сърце, е дева. Понятията „мъж и жена“ са се явили отпосле, като резултат на някои временни положения, които човек заема в живота. Природата обаче е създала чистите форми – момък и дева. Като резултат на неправилния човешки живот е станало известно преплитане между тези форми. Тази е причината, където днес срещаме умни хора, които не живеят добре. Значи те са запазили качествата на ума си, а са изопачили сърцето си. Широко погледнато, този човек не е умен. Може ли да бъде умен този, който увлича своя народ в безразсъдни дела? Умен ли е този писател, който написал книги, които тровят младото поколение? Умен ли е този учител, който води учениците си в кривия път? (135, с. 194)

Било е време, когато човек е съществувал извън времето и пространството. Било е време, когато човешкото съзнание или човешката душа е била извън времето и пространството... Душата излиза из абсолютното битие, дете е била щастлива. Нали всички хора търсят щастието? И вие го търсите. По-голямо щастие от това да живее човек в Бога има ли? Обаче да излезе душата в света, това не е желание на душата, това е желание на Бога. Следователно Бог е заставил своите щастливи деца насила да излязат от дома Му. Неговото желание е те да излязат и да отидат в света да работят. Тия деца другояче никога не биха излезли. Туй е един факт в природата. Изобщо всички организми се отличават с една вътрешна леност, всяко едно съзнателно същество се отличава с леност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбегнат работата. И тъй още в първите епохи на човешкото битие човекът е бил заставен да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдрост е могла да застави тия деца да излязат от Бога. (26, с. 107)

В духовния свят богати хора са само разумните, незлобивите и скромните хора. Това са богатите хора в света! И действително, разумът е един дар на човека от ангелите, те са го подарили на хората. Когато Бог направил човека, повикал всички разумни същества да му дадат по нещо, понеже той бил последният, най-малкият им брат. Ангелите, като го погледнали, видели го в много незавидно положение – живеел в една колибка, не му стигал умът как да си направи къща и си казали: „Да му дадем от нашия разум!“ И така човекът се нарекъл „човек на мъдростта“. И действително, единственото нещо, което отличава човека в сегашната природа, то е неговият разум. Сега аз взимам думата „ум“ в най-широк смисъл, а „разумът“ взимам като една сила вътре в ума, в по-ограничен смисъл; т.е. ума взимам като нещо, което включва всичко; а разумът включва само способностите на човека, с които той работи в даден случай. (37, с. 14)

Ако не можете да носите страданията, какъв човек сте? Единственото нещо, с което човек се отличава, това е неговото търпение да носи страданията. В страданията човек се учи да мисли и като мисли, той носи страданията. Човек се яви в света, за да поправи известни грешки в него. Чрез човека се поправят известни грешки в света. И ако Бог създаде тоя свят, Той го създаде за известни души, които са направили грешки, за да ги изправят. Раждането и прераждането – това са пъгища и възможности за поправяне на грешките и повдигане на душите. Хората, преди да дойдат на Земята, бяха щастливи. Но в щастието има един закон, че щастливият човек от своето щастие трябва да слезе да даде на нещастните. Нима мислите, че Христос не беше щастлив? Той беше най-богатият, най-съвършеният от съвършените и слезе при страдащите хора, за да им покаже пътя, по който трябва да се развият. (4, с. 120)

Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби.“ Какво иска да открадне крадецът? – Вашата свещ. Щом открадне свещта ви, вие оставате в тъмнина, а в тъмнина не се чете. Мнозина живеят в тъмнина и казват: „Така е наредено, няма какво да се прави, ще се примирим.“ Това е турско разбиране. Турците казват: „Седем ката нагоре, седем ката надолу – няма какво повече да мислим, Господ е наредил така.“ Това не е правилна логика, така не се мисли. Бог не е създал вълците, мечките, лисиците и лошите хора. Той е създал добрите и мислещите хора. Не мислете, че всичко, което съществува, е все от Бога създадено. Бог е допуснал злото, но Той не го е създал. Когато срещнете човек, който иска да се сближи с вас, запитайте го първо от кои хора е той: от онези, които Бог е направил от пръст, или от онези, които е създал по образ и подобие Свое. Сегашните хора са направени от пръст, тяхната култура е култура на пръстта, на калта. Бог взе пръст, направи от нея човек и вдъхна в него дихание, и той стана жива душа. Бог вложи в човека живот – да живее, да се учи, да разбере, че животът има по-дълбок смисъл, отколкото той си представя. Като говори за крадеца, Христос иска да предпази човечеството от него. Всеки да се вгледа в себе си, да разбере, че злото е в самия него, в неговите изопачени разбирания. Следователно, за да възпитаваме хората, а себе си да самовъзпитаваме, трябва да приложиме Христовото учение – учението на Любовта. (30, с. 170)

## СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА И НИЕ

Езиците, с които съвременните хора си служат днес, не са създадени от Бога. Първичният език, създаден от Бога, е бил съвсем друг от тези, с които хората си служат днес. Съвременното човечество се е отклонило от правия път на живота и за да го разбере правилно, трябва да се върне назад, да поеме истинската посока на движение. Влезе ли човечеството в правия път, всички хора ще разберат живота, а с него заедно ще разберат и Любовта. Щом разберат Любовта и я приложат, страданията и противоречията сами по себе си ще изчезнат. Ако не изчезнат напълно, поне ще се осмислят. Днес страданията са страшни за човека, защото не ги разбира. Един ден, когато разбере смисъла на страданията, човек ще ги използва разумно. Който разбира страданията, той расте и се развива правилно. (139, с. 208)

Вие живеете във въображението, като мислите, че живеете в един свят, какъвто Господ го е направил. Има табела, има написано, че Господ е направил света. Но както живеят хората, Бог това не го е направил. Светът, Земята – Бог ги е направил. Но така, както живеят хората – Бог това не го е направил. Във вас има мисли, желания, постъпки, които са от съвсем друг порядък на нещата. (68, с. 127)



Бог създаде всички хора съвършени. Само един съвършен човек може да съгреша. Който не е съвършен, не може да съгреша. Само един отличен певец, като пее, може да направи грешка; а който не пее, не може да направи грешка. Това е истината по въпроса. Онези съвършени хора, които живяха в рая, направиха една грешка. Не е въпрос грешката голяма ли е. Не – малка е грешката, но с течение на времето тя се увеличава и мъчно се изправя. Един математик изчислява, че ако бяха вложени 25 стотинки в сложна лихва по времето на Христа, то до наше време биха се превърнали в една сума, толкова голяма, че ако цялата Земя би била от злато, пак не би могла да изплати тази сума. Същото нещо става и с нашите грешки, ако не ги изправяме навреме. Те се олихвяват и идваме до едно състояние да не можем да се справим с тях. Така че нашето нещастие седи в нашето отлагане да изправим грешките си. Като направите една грешка, не мислете, че е малка и няма значение за вашия живот, защото тя ще се олихви и после няма да можете да се справите с нея. Затова всяка вечер ликвидирайте с вашите грешки, всяка вечер ликвидирайте сметките си, ако искате животът ви да бъде на чисто. Първата стъпка към изправянето на грешките е да се откажете от лъжата – черна или бяла. (4, с. 117)

Сега мнозина казват: „Защо Господ ме е създал?“ - Аз ви отговарям: за да се прояви Божественото съвършенство у тебе, да бъдеш съвършен, тъй както Бог е съвършен. – „Как мога да бъда съвършен?“ – Като Го слушаш и живееш съобразно Неговата воля, Неговия ум, Неговото сърце, Неговата душа и Неговия Дух. – „Ама аз не искам!“ – Ще бъдеш изтрит. Бог ще те направи съвършен, но по-хубаво не препятствай, защото ще те смачка. Ако стане нужда, може и десет пъти да те тури в Неговата фурна, но ще направиш туй, което Той иска. Той ще те тури и сто пъти в Своята пещ и никой не може да се застъпи заради тебе. Погледне те Господ, но ти не искаш да се примириш, не искаш да изпълниш волята Му. Тогава Той насила ще те застави, но от твоята личност нищо няма да остане. В някоя друга еволюция, след милиарди години, Господ пак ще си спомни за тебе, ще каже: „Я вижте туй упорито дете дали не е поумняло?“ Те ще го извадят и ако пак упорства, Господ пак го чукне и то пак изчезне. След милиарди години Господ пак казва: „Онова упорито дете дали не е поумняло?“ И след като те е почукал Господ най-малко сто пъти, най-после ще кажеш: „Чакай да послушам Баща си, да видим какво ще стане.“ И като кажеш така, ще започнеш една нова еволюция. Същото нещо става и с тия, падналите духове, ангелите. Те са упоритите синове на Бога. И какво е станало с тях? – Вързали са ги с вериги, ограничили са ги да работят в гъстата материя. (26, с. 127)

Така и вие казвате, че Господ е благ, че Той е създал света и т.н. Хубаво, това е така, но туй, което Бог е направил, то е заради Него, заради Неговата слава. Ами вие какво сте направили? Бог ви е изпратил в света,

дал ви е ум, сърце, душа и дух, но вие какво направихте с вашия ум, с вашето сърце, с вашата душа и с вашия дух заради себе си, заради своя ближен и заради Господа? Вие, съвременните хора, отричате душата и духа, но поне признавате ума и сърцето. Питам ви тогава: какво направихте с вашия ум и с вашето сърце? Когато Господ направи света, Той прояви Себе Си, но след това Той даде на човека всичко, което направи. Когато Бог създаде небето и земята, както и всички светила на небето, Той постави човека в рая, като му каза: „Аз направих всичко това за тебе.“ Туй показва, че Той е промислил за човека. Съща така Той е промислил и за ангелите, като им каза: „Вие ще станете учители, възпитатели на тия деца, които оставих да живеят на Земята.“ Това е един кръг на живота, който е съединен с проявата на Бога. Та казвам: вие, които живеете на Земята, искате да се проявите. Прави сте в това отношение. Желанието ви да се проявите е един Божествен принцип, един творчески акт, но питам: кому ще дадете това, което вие произведете? Туй, което Бог създаде, даде го на човеците, като остави ангелите за техни възпитатели. Значи Той създаде работа и на едните, и на другите. Ами вие, които на всяка крачка казвате „аз“, „аз“, кому ще дадете вашите произведения? Затова именно ние пристъпваме към закона на жертвата, който казва: „Всеки човек, който задържа за себе си това, което е произвел, не може да намери смисъла на живота.“ Туй, което ти си произвел, не е заради тебе – трябва да го дадеш някому. (112, с. 329)

Като четете Библията, вие казвате, че Бог създаде света в шест дена и в седмия си почина. Като четете как е създаден светът, вие не се спирате да видите дали тия шест дни имат някакво отношение към вашия живот. Казано е в „Битие“-то: „И разлъчи Бог виделината от тъмнината. И нарече Бог виделината ден, а тъмнината нощ.“ Значи в първия ден на човешкия живот ще се води велика борба, докато светлината се отдели от тъмнината, докато денят се отдели от нощта, докато се очертае орбитата на неговата земя. Първият човек е бил създаден в петък. Това показва, че той се намира под влиянието на Венера. Тя е неговата слаба страна. В бъдеще духовният човек трябва да се роди в друг ден – в деня на Слънцето. Като знае, че планетите оказват влияние върху целокупния живот на Земята, човек трябва да има предвид какви препятствия и какви благоприятни условия ще срещне на пътя си. Ако в петък се яви някаква идея в ума му, той трябва да вземе предвид препятствията, които ще срещне на пътя си. Ще кажете, че това са суеверия. Не, това е наука, която всеки момент има приложение в живота. (105, с. 112)

Всяка мисъл е резултат на вътрешна връзка с някое разумно същество. Мнозина може да не разбират как е станала тази връзка, но това нищо не значи – връзка съществува. Едно от условията за възстановяване вътрешната връзка с Бога е благодарността. Защо трябва да благодари човек на Бога? И защо трябва да се радва? Казано е в „Битие“-то, първа

глава: „В началото създаде Бог небето и земята.“ Ако Бог не беше създал небето и земята, нямаше на какво да се радвате. Затова всяка сутрин, като ставате, благодарете на Бога, че с очите си виждате небето, а с краката си ходите по земята...

... Направете превод на думите „земя“, „суша“, „море“ – те имат вътрешен смисъл. Всички тия неща, които заобикалят човека, завладяват ума му и той започва да учи, да се развива правилно...

... Когато Бог създаде Слънцето и Луната, тогава и науката се яви у нас. Бог създаде още рибите, птиците и млекопитаещите, които изразяват Божествени сили... Когато у вас се яви някое лошо чувство, това се дължи на животните у вас, които обаче имат своето дълбоко предназначение. Добрите чувства се дължат на млекопитаещите, а лошите чувства – на зверовете, на хищните животни...

... „И благослови ги Бог, и рече им: плодете се и множете се, и напълнете земята и обладайте я; и владейте над рибите морски и над птиците небесни, и над всяко животно, което се движи по земята“ (Бит.1:28). Благодарете на Бога за тази власт, която ви е дал. Вие можете да упражните тази власт само тогава, когато благодарите за всичко. И тъй, днешния ден ще посветим на мисълта, че ние сме направени по образ и подобие Божие, Който ни е дал власт над по-нискостоящите от нас същества. Това се отнася до вътрешния човек, до Божественото у него. Благодарите ли на Бога, давате ли предимство на Божественото у вас, всичките ви желания ще се постигнат. Не признавате ли реда, по който светът е създаден, нищо не можете да постигнете. И религиозните, и учените хора трябва да вървят по пътя, който Бог е определил. Бог създаде света, но още не го е завършил. Тъй както светът се развива, всичко върви към реализиране на Божествените идеи...

... Искате ли да постигнете желанията на своята душа, първо възстановете връзката си с Бога и работете за Него, а не за себе си. Добродетелният човек работи за Бога, а никога за себе си. „Не работи за себе си!“ – подразбирам: „Работи за висшето в себе си!“ Понеже Бог създаде всичко, човек трябва да се учи от Бога, да види как Той създаде света, и после по същия начин трябва да работи и той, за да създаде своя живот. Човешкият дух трябва да се носи над бездната, за да устрои в него това, което не е устроено. В живота на човека има голям хаос, затова Божественото в него, господарят му, трябва да тури ред и порядък в неговия живот. Това значи да създаде човек характер в себе си. Кой ще му създаде характера? – Неговият дух. Духът твори в човека. „В начало създаде Бог небето и земята.“ Небето у нас - това е нашият дух, земята – нашата душа. Божественото, което непрекъснато работи, твори у нас, пише нашата свещена книга. Не пресъздаде ли човек своите мисли и чувства – да съзнава, че всичко, което Бог е направил, е добро – той нищо

няма да постигне. Казано е в Писанието, че Бог най-после създаде човека и го постави господар на всички животни. По същия начин, когато и вие създадете и устроите всичко в себе си, все ще поставите някого господар, да управлява онова, което сте създали. Кого ще поставите господар? – Азът, висшето себе. И тъй, на всички предстои възстановяване на вътрешната връзка с Бога, вътрешно пречистване, както и придобиване на вътрешно знание, което да донесе правилно разбиране на живота. Придобийте ли тези неща, вие ще можете лесно да се справите с мъчнотиите, с противоречията на живота, които ви отдалечават от великата цел. (13, с. 106-120)

Гордостта е болезнено чувство. Горделивият мисли, че като него друг няма. Да, но всички хора са излезли от Бога. Следователно различието между хората седи само в дните и условията, при които са излезли от Бога и дошли на Земята да живеят. В този смисъл всеки може да каже за себе си, че като него друг няма. За Бога всички хора са интересни, понеже представляват някаква материализирана идея. Всяка душа е излязла от Бога в момент, важен за целия космос. Тя е жива единица, в живота на която могат да стават ред промени, необходими за нейното развитие. Бог държи всички тия живи единици в Своя ум, в Своето сърце и непрестанно се грижи за тях. И тъй, съвременните хора трябва да дойдат в съзнание да разберат, че са съработници с Бога. Техните мисли, чувства и желания трябва да се приложат към съграждане на Царството Божие. (86, с. 90)

Гордостта е признак на излишък от мозъчна енергия. Гордият човек е отворил всички прозорци на умствения си живот, вложил е в ума си безброй непостижими идеи, които иска на всяка цена да постигне, да стане пръв човек в света. Пръв човек е само космическият, който се е явил най-напред. Всеки друг, който се е явил след него, не може да бъде пръв. Ти, който си се родил на опашката, ще бъдеш доволен и на това място, на което те поставят. Който влезе пръв в гостилницата, той ще яде от най-хубавото ядене и ще има най-голям избор. Който влезе последен в гостилницата, той ще яде от това, което е останало. Трябва ли да се сърди за това на гостилничаря? Гостилничарят ще каже: „Ти нямаш право да се сърдиш, да си недоволен от храната. Аз даже не подозирах, че ще дойдеш толкова късно. Сега бъди благодарен и на това, което си заварил.“ Та и вие, като ученици, трябва да бъдете внимателни едни към други; всеки да бъде доволен от положението, което заема. (108, с. 56)

Не се стремете всички да бъдете еднообразни, еднакви. Когато Бог първоначално е създал света, всички души, които излезли от центъра на битието и тръгнали по разни посоки като слънчевите лъчи, всяка от тях е понесла по нещо от този Божествен център – разни дарби, разни чувства и пр. Няма две души еднакви в света и не може да бъдат еднакви, макар разликата между едната и другата да бъде малка. (125, с. 324)

8000 години вече как хората служат на безлюбието. Настанал е денят, когато трябва да служим на Любовта. Идат нови 8000 години, през които трябва да служим на Любовта. Не е въпрос да се забавляваме с човешката любов. Оставете тая любов настрана. Една Любов носи в ума си – Божията Любов, с която Бог създаде света и всички живи същества. Аз говоря за оная Любов, която създаде света, вселената и която днес преустройва всичко. Една е Любовта – тя обгръща в себе си всичко. Вън от нея, любов ли е или не – всичко иде като спомагателно средство. Всичко работи за единната велика Божия Любов. Не говоря за спомагателните средства, не говоря и за листата – нямам нищо против тях. Казвам: един лист не прави цялото дърво. Всичките листа заедно помагат за дишането на дървото. Христос казва: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих.“ И ние трябва да любим, както Бог ни е възлюбил. Да проявим Любовта заради Бога... 8000 години сте насилвали любовта. Днес, по същия закон, ще насилвате безлюбието. Досега сте насилвали любовта, а не искате да насилвате безлюбието! Аз не виждам никаква философия в това. Мушкал си хората, убивал си ги, а сега те е срам да помилваш един човек или да го нахраниш. Унижение ли е това? Да мушкаш човека, да го измъчваш – считаеш, че това е в реда на нещата. Защо се срамуваш да го помилваш, да му кажеш една сладка дума? Това са крайности, които носят два различни резултата. Някои се страхуват какво ще стане с тях, ако хванат правия път на живота. Какво стана с хората, които от 8000 години следват пътя на безлюбието? Ако тръгнем по пътя на Любовта, по пътя на новото учение, ще се явят милиони гениални хора, които ще пресъздадат света. (22, с. 16)

В първата глава на „Битие“-то е писано за създаването на света. Много трябва да учи човек, за да разбере вътрешния смисъл на тази глава. Разбере ли „Битие“-то, човек ще дойде до онази абсолютна вяра, с помощта на която може да съгради своя живот, т.е. да го преустрои. Стариият живот е отживял вече времето си. Казано е в Писанието: „Старото небе и старата земя преминават. Аз ще създам ново небе и нова земя.“ Човек трябва да бъде готов да живее в новата земя и в новото небе...

... Като четете първата глава на „Битие“-то, в която се говори за създаването на света, там можете да видите пътя, през който човешката душа трябва да мине. Този път е на зазоряване, защото човек минава от тъмнина в светлина, от смърт в живот. (139, с. 7 и 9)

Някои питат защо не ви уча на нещо по-философско. Дайте ми нещо философско, за да видя каква е вашата философия! Написвам един център. Какво означава този кръг? Той означава една велика идея, с която е започнало битието. Този кръг показва по какъв начин е започнал светът. Светът най-напред е започнал от един кръг без център, който после се определил от само себе си, или тази Първоначална Причина се е подвигила в тази посока, направила е едно кръгообразно движение

и се е спряла. След това от повърхността на това свое първо движение първоначалното положение се изгубило и се образувало едно бездействие или тъмнина, както индусите казват – образувал се е периодът на Кали юга. След време в центъра на този кръг се явила една малка точка, тъй както вие поставяте пергела в центъра на кръга и описвате около нея окръжност. Тъй че тази сила, след като определила своите граници, до които ще работи, влиза в центъра, разработва там своя кръг, за да образува Вселената. Това наричам забременяване на Космоса с една велика идея. Тази малка точка е важната...

... Когато се появил центърът в окръжността, Вселената станала бременна, при което точката се подвижила и разделила кръга наполовина. С това Вселената се самоопредила и родила първо жената, която най-напред разделила света. Затова едната половина на Земята е светла, а другата половина е тъмна. Мъжът се разгневил на тази жена, която разделила света, и затова днес той осветява само едната половина, и то тази част, която той обича. Тези две жени се гонят, но той всякога осветява само тази, която обича. Тази жена, която се радва, наричат ден, а която се сърди – нощ. Или, с други думи: жената, която се радва, е висшият манас или денят, а тази, която се сърди – низшият манас или нощта. Тези два ъгли са двете жени. Защо човек има по две ръце, по два крака, мозъкът е двоен, белият дроб е двоен, сърцето е двойно и т.н. – всичко е разделено? Защото има две жени. Ще кажете: „Тогава да махнем двойката!“ Няма защо да махаме двойката, а трябва да разбираме нейната същина. Според мене материята е отражение на Духа. Материята е пак жена. Тази жена не ражда постоянно. Ние сме попаднали в обятията на тъмната майка, която постоянно ни мачка и казва: „Вие ще се държите ли още с този баща, който ми изневери? Оставете него и елате при мене, аз ще ви дам щастие.“ Тези хора, които вярват в реалността на света, тях наричаме материалисти. Утре, след като вашите очи, ръце, стомах, мозък и пр. се разкапят, изгубва се и всяка реалност. И нервите се разкапват. Де е реалността, де е положителното в света? Ще кажете: „Ние сме вярващи хора, вярваме в един Господ.“ Радвам се, но вие били ли сте при вашата светла майка, ходили ли сте в светлата страна на Земята? (125, с. 184-188)

Човек трябва да се свърже с Бога такъв, какъвто си е и какъвто чувства вътре в себе си Бога. Вие познавате Бога по традиции, философски, теоретически, но тъй по същност, по естество, по опитност – да ви е говорил Бог, тъй както на Мойсея на планината или както на Христа – нямате Го още. Някои от вас правите опити, но ако някой ви зададе малко по-специфичен въпрос, вие лесно може да се усъмните. А онзи, който е говорил веднъж с Бога – този момент остава неизгладим в съзнанието на човека. Всичко може да се изглади, да изчезне, но този момент – веднъж само да ви е проговорил Бог – този момент остава абсолютно неизгладим! Целият свят да се обърне – никоя сила не е в състояние да изглади този Божествен образ. И следователно, когато Писанието казва,

че Бог е направил човека по образ и подобие Свое, подразбира се, че когато Бог е направил този човек по образ и подобие, Той тъй се е връзал, че не е могъл да се забрави. Първите хора, които са видели Бога, сега идват. Това са Белите Братя, това е културата, която върви по съвсем друг път на развитие. Сегашните хора на Земята са направени от пръст и им е вдъхнато малко жива душа. Живи души са те – нещо смесица от кал и Божествено дихание, та една каша е станала! Тази каша тепърва трябва да стане образ и подобие на Бога. Сега вие ще трябва да премахнете вашите предубеждения. Най-първото нещо – да вложите смирение в душата си. То е едно от качествата на всеки един ученик, който ще постъпи в тази школа. Знаете ли какво значи смирение, абсолютно смирение? Каквото и положение да заемете – цар, философ, учен, слуга – всеки, който влезе в школата, ще забрави първото място, което е заемал. Ще влезете в школата без никакви претенции. Най-първо ще изучавате своите задължения, всичко ще изучавате, а за права зъб няма да обелите, няма да претендирате. За вашите права други ще се грижат. Всички Бели Братя ще се грижат за вашите права. Вие се грижете за вашите задължения, те ще се грижат за вашите права, а не за задълженията ви. (67, с. 157)

„Какво ще прави ученикът в света, когато се пробуди съзнанието му?“ – Ще работи. – „Как?“ – Ще се обърнете към Библията, първа глава от „Битие“ –то, и оттам ще започнете. „В начало създаде Бог небето и земята, а земята беше неустроена и пуста. И тъмнина бе върху бездната и Дух Божий се носеше върху водата. И рече Бог: да бъде виделина! И стана виделина. И нарече Бог виделината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи!“ Това е работата на ученика за първия ден, когато той влезе в новия живот. Писанието казва: „Нищо няма да остане от старото небе и от старата земя.“ Това значи, че от света на ученика, от неговия ум, от неговото съзнание ще изчезне всичко и той ще остане като в пустиня. От неговото небе няма да остане нито слънце, нито месечина, нито една звезда – той ще увисне сам във въздуха. От неговата земя няма да остане нито човек, нито животно, нито растение – отникъде няма да чува глас. Той ще остане абсолютно сам, като самотен пътник в пустиня. Когато говори, и себе си няма да познава, ще се намери в страшно противоречие в живота. Това противоречие се нарича смърт. Всичко онова, което те е радвало и веселило; всичко онова, което си знаел в живота; всичко онова, в което си вярвал и на което си уповавал; всичко онова, с което си разрешавал великите задачи на твоя живот, изчезва и ти се намираш сам-самичък, не знаеш какво да правиш, в чудо се намираш. Питам: какво ще правите, като се намерите в такова положение? И гласа на Господа няма да чувате, и Той ще се скрие от вас. За този час, именно, Писанието казва: „Ще хлопате и няма да ви се отвори.“ Тогава вие ще се намерите в положението на Христа, когато беше на кръста, и като Него, от дълбочината на душата си, ще извикате: „Елои, елои, лама савахтани!“ ... Та казвам, ще дойде в първия ден онзи

страшен, велик момент за ученика – безмълвието – светлина няма да има около него и той, от дълбочината на душата си, от своята опитност ще призове Онзи невидимия, незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко в света. Той ще го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам! Един си Ти, Създателят на всичко, няма друг в света освен Тебе!“ Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа Господен, гласа на своя Учител: „Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Пригответи се сега за работа! Настана ден първи на твоя живот. Твоята земя беше неустроена и пуста и тъмнина бе върху бездната.“ Бог, Който прониква навсякъде и във всичко, Той е незнайният Бог. Той е страшният Бог, Който твори формите, Който се носи над бездната, над неустроената земя, която сега се строи. И рече Бог: „Да бъде виделина!“ И стана виделина. Ученикът ще каже: „Тази виделина, която виждам там, далеч, да блесне в мен!“ И ако той е от избраните ученици, като рече: „Да бъде виделина!“ – в него ще настане виделина. „И видя Бог виделината, че беше добро, и разлъчи Бог виделината от тъмнината. И нарече Бог виделината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи.“ Следователно денят ще започне с доброто, а нощта – със злото. Този смесен живот на светлината и тъмнината ще се разлъчи – от една страна ще се яви светлината, която носи доброто в себе си, а от друга страна ще се яви тъмнината, която носи злото в себе си. Така и ученикът ще създаде първия ден в себе си – виделината. Под „виделина“ разбирам великия стремеж в душата на ученика да учи. Значи ученикът трябва да започне с виделината. Той трябва да разбира законите и като каже: „Да бъде виделина“ – да стане виделина!

... „И рече Бог: да бъде твърд посред водите, и да разлъчи вода от вода. И направи Бог твърдта, и разлъчи водата, която беше под твърдта, от водата, която беше над твърдта; и стана така. И нарече Бог твърдта Небе. И стана вечер, и стана утро – ден втори.“ „И разлъчи вода от вода“ подразбира, че Бог отдели Божествения живот от земния живот, от живота на човека. Твърдта пък е границата между Божествения и човешкия живот. Ученикът ще създаде тази граница в себе си и ще нарече това, което е над твърдта, Небе, а което е под твърдта – Земя. И в скръбен час той ще пие от водата, която е горе. Някой път вие искате да пиете от водата на земята, от земния живот. Ако пиете от тази вода, никога няма да уталожите вашата жажда. Роденото от плътта плът е, то ще умре; роденото от Духа дух е – то вечно ще живее. Вие имате два живота – единият е плътски, земен живот, в който се ражда онова вътрешно недоволство, омраза, състезание, спорове – в него спокойствие няма; другият живот е небесният, Божественият, в който има Любов, светлина, мир и радост.



Като разлъчите тия два живота, ще дойде водата на земята, която ще служи за физическите ви нужди. Вие сега боравите само с водата, която е на земята. Забележете: всички светии, които са боравили с Божествения свят, когато лекували някой болен, прибъгвали до водата над твърдта. Преведено това на научен език, значи: те са лекували само тогава, когато са успявали да привлекат слънчевата прана или Божествения живот да действа върху човека и той веднага произвежда реакция. Понякога вашият живот се обезсмисля, нямате никакъв стимул да вървите напред. Как ще осмислите живота си? Това е една от великите тайни. Достатъчно е да придобиете само една десетохилядна част от милиграма от водата на Божествения живот и да я вкарате във вашето тяло – тя веднага ще произведе благотворно влияние върху вас и вие коренно ще се измените. Ако вие знаете тайната да внесете във вашия организъм от тази вода (като чрез инжекция) една капка само – във вас ще настане цял преврат. Ако преди това вие сте били 120-годишен старец, след 24 часа само така ще се измените, че никой няма да ви познае. Ще се превърнете в един млад, 21-годишен момък... И тъй, след като ученикът определи своя живот, ще го събере, ще създаде в себе си морето, за да се яви сушата, върху която трябва да работи. Той сам ще образува своята суша, сам ще образува своите морета и океани – творец ще бъде той. Господ ще гледа това, което ученикът твори. Ученикът ще твори и когато Бог види, че е добро, ще се произнесе... Пред вас седи задача да създадете твърдта – границата между Божествения и земния живот, да разлъчите тия два живота. Вие искате Господ да твори. Бог, Който е съвършен, няма защо да твори за Себе Си. Всичко, което Той твори, е заради нас... Събраният живот във вид на суша и вода – това е новият живот, новите условия, които трябва да разработват. Всички грамадни морета показват условията, при които ученикът трябва да развива своята деятелност, защото водата е носителка на живота. Сушата, земята пък показва новите условия, при които животът може да се прояви.

... „И рече Бог: да прорасти земята зелена трева, която да дава семе, и дърво плодносно, което да ражда плод по вида си, на което семето да е в него на земята; и стана така. И видя Бог, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден трети.“ Както виждате, първите форми на живота започват с растителното царство, с тревите и дърветата. Значи започва се с тихия, с мекия, а не с буйния живот...

... Ден четвърти – в този ден Бог създаде инсталацията на земния живот, да го осветлява, а именно слънцето, месечината и звездите. Всеки трябва да осветли своята земя и своето небе. Вашето слънце, вашата месечина и вашите звезди трябва да изгреят! По този начин вие ще имате пособия, мерки, с които ще разбирате нещата. И в този смисъл всеки може да каже: „Господ създаде слънцето, месечината и звездите заради мене, за да определям дните, годините, времената в моя живот. Моят живот е една книга, върху която с помощта на тия светила ще

описвам какъв е този живот, който Бог е създал. Времето на моя живот е определен акт, в който ще се отбелязва дали аз съм създал своята малка вселена, както Бог иска.“ Четвъртият ден е страшният ден, страшното число. В този ден се появили човешкият ум и човешкото сърце. Някои от формите, които Бог създаде в този ден, се привлекли към ума, а някои – към сърцето...

... Ден пети. Всички животни във водата – това са слугите, помощниците на ученика в неговия път. Същевременно те се ползват от всичките блага на този свят...

... Ден шести. Като говорим за ученика, ние разбираме живот на творба, а не живот на благодат, която му се дава. След като ученикът премине през първите три живота, дава му се възможност да приложи своята сила в малък мащаб, да види по какво се различава новият живот от стария. Новият живот е живот на пречистване. След това настъпва истинско творчество. Днес всички говорят, че поетите творят, че художниците творят – всички хора искат да творят, но това желание е постижимо само за онзи, който може да бъде ученик. Затова вие си кажете: „Аз искам да се пробуди в мен съзнанието на ученика, да заживея в новия живот.“ Щом искате това, започнете с първия ден. Всеки, който стане ученик, шест дни (т.е. шест периода) трябва да твори, да създава в себе си, докато дойде до пробуждане на своето съзнание. Като дойдете до работата, трябва да имате образци – да знаете какво изисква новият живот от вас и как трябва да дойде той. Щом новият живот дойде, всичко това, което сега виждате, няма вече да ви интересува. Този живот трябва да бъде съобразен с Божията Любов, с Божията светлина, с мира Божий и с Божията радост. Когато говоря за учениците, аз виждам пред тях една велика работа, за която трябва да се приготвят. (112, с. 287-305)

Зачитай първия ден – ден на твоя дух – ден, в който светлината се е проявила.

Зачитай втория ден – ден на твоята душа – ден, в който Любовта се е проявила.

Зачитай третия ден – ден на твоя ум – ден, в който знанието се е изявило.

Зачитай четвъртия ден – ден на твоето сърце – ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Зачитай петия ден – ден на твоята воля – ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Зачитай шестия ден – ден на вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Зачитай седмия ден – ден на Бога, вечното Начало на всичко, ден на природата, от която всичко трябва да се учи – ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен. Не давай място на безумието.

Помни: който следва пътя на Истината, той всякога е свободен. Който следва пътя на доброто, той всякога е добър. Който следва пътя на Мъдростта, той всякога е умен. Пази неопетнена свещената връзка с Този, Който те е родил. Само тогава ще придобиеш онова, за което копнееш – сила, доброта и разумност. (146, с. 181)

## А Д А М И Е В А

„И НАПРАВИ БОГ ЧОВЕКА ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ СВОЕ...“

Казано е в Писанието, че човек е направен по образ и подобие на Бога, обаче не всички хора са направени по образ и подобие на Бога – само родените от Бога. Казано е: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа – дух е.“ Христос казва: „Ако не се новородите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ В това раждане е смисълът на живота. (54, с. 73)

Всички се запитват как е възможно човек, създаден по образ и подобие Божие, да има слабостите на животните? В този смисъл човек е създаден по образ и подобие на Бога, но той не е още проявен, т.е. не е проявил Бога напълно. Има хора, които са проявили Бога напълно – това са светиите и учителите на човечеството. Обаче те не остават на Земята, както обикновените хора. Те временно идат на Земята и скоро след това си заминават. (34, с. 82)

Не искам да мислите като мене, нито аз да мисля като вас. Всеки ще мисли по свой начин. За всеки човек е определено специфично място. Никой не може да заеме мястото на своя ближен. „Искаме да бъдем като Бога.“ – Това е невъзможно. Едно е мястото на Бога. Какво означава думата „подобие“? Да бъдеш подобен на Бога, значи да дадеш възможност на Божественото в себе си да се прояви такова, каквото е всъщност. Ще бъдеш проповедник на Божественото, но никога не можеш да направиш това, което Бог прави. Бог оправя света. Ти можеш ли да го оправиш? (142, с. 211)

По какво познава човек себе си? – По Божественото. На каквато възраст и да е човек, Божественото в него не се изменя. Човешкото е преходно, а Божественото – вечно и неизменно. Външно плодът може да бъде голям или малък, но въпреки това той може да издържи само няколко месеца. Семената на плода обаче са дълготрайни. Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. Този образ и това подобие именно представят неизменното, Божественото начало в човека. Като стигне към 50-60 годишна възраст, човек казва, че е остарял. Какво означава думата „остаряване“? Ако някой ви нацапа лицето с боя, остарели ли сте? Щом се измиете с вода и сапун, ще станете такъв,

какъвто сте били първоначално. Следователно остаряването не е нищо друго освен оцапване. Човек може лесно да се подмлади, но трябва да има жива вода и магически сапун. (116, с. 29)

„И направи Бог човека по образ и подобие Свое“ – това е човешката душа. Това е обективната страна на Бога. В нея ние живеем и се движим, и съществуваме. Всеки има право да си каже: „Аз имам душа, значи в мен съществува Това, Безсмъртното, и никой няма право да ме ограничава.“ (24, с. 231)

Казано е в Писанието: „Никой никога не е видял Бога.“ Това значи: без Любов никой не може да види Бога. Неговият единороден Син разбра, че само Любовта е в сила да разкрива нещата. Щом видиш Бога, ти ставаш подобен на Него. „И направи човека по образ и подобие Свое.“ – „По образ и подобие Свое“ значи да обича човек, както Бог обича. (52, с. 41)

Ние говорим за истинската Любов и за истинското знание, които излизат от Бога, а не за изопачената човешка любов и изопаченото човешко знание. Следователно човек проявява любов към всичко, което вижда. Ще възразите, защото и в Писанието е казано, че никой не е видял Бога. Думата „никой“ подразбира онзи, който не носи Любовта в себе си. Любещият е видял и вижда Бога. Ако не е така, стихът, че направи Бог човека по образ и подобие Свое, ще внесе противоречие. Който носи Любовта в душата си, носи образа на Бога. Щом срещнете такъв човек, в неговото лице виждате образа на Бога. Мислите, чувствата и постъпките му са подобни на Божиите. Сегашният човек е изопачил образа на Бога и затова не можем да го познаем. Но все пак, ако търсите Бога на Земята, ще Го намерите в човешкото лице. Задачата на човека се заключава именно в това, да изправи своя образ, да му даде първоначалния вид. Затова повтарям, че човек може да обича само това, което е видял. (16, с. 149)

Казано е в „Битие“-то: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ По образ и подобие – разбираме човек да обича това, което Бог обича. И да мисли, както Бог мисли. Погрешката на първите човечи се заключава в това, че те пожелаха да направят нещо повече от това, което Бог може да направи. Те искаха да станат по-големи от Бога. Това е невъзможно. В епохата, в която Адам живееше, невъзможно е било човек да бъде даже като Бога, а още по-невъзможно е да бъде по-голям от Бога. Обаче въображението на Ева проработи в криво направление и тя помисли, че може да бъде по-голяма от Бога. Вътрешно човек може да бъде като Бога, но външно – по никой начин. Да бъдем вътрешно като Бога, това значи да обичаме като Него, да бъдем снизходителни като Него. Човек трябва да се стреми да бъде поне търпелив, ако не може да бъде дълготърпелив като Бога. (14, с. 264)

В Любовта има два процеса – в сърцето и в душата, в ума и в духа. Като минавате през тия процеси, ще минавате през всички степени на вашето развитие. Работете едновременно в сърцето, в душата, в ума и в духа си. Между ума и духа има едно прекръстосване, защото умът е мъжът на сърцето, а душата е невестата на духа. Когато казваме, че Бог е създал човека по Свой образ, то значи, че го е създал по образа на Своята Любов, защото трябва да знаете, че Любовта е първият образ на Бога. Тъй че думите „по образ“ значат „по Любов“. Един красив образ – то е Неговата любов. Познавате ли Любовта, познавате и Божието лице. Не познавате ли Любовта, Бог за вас е безличен. „По подобие“ – това значи „по ум“. Когато се каже, че човек е направен по образ и подобие Божие, подразбира се, че е направен по Любовта и Мъдростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме Неговата Любов и Неговата Мъдрост. Вторият процес е слизането на човека, съгрешаването. В този човек сърцето е от пръст, то е променчиво. След това Бог му вдъхнал дихание на живот – то е вторият процес – слизане на душата и на духа във физическия свят. (137, с. 18)

Що е четвъртото измерение? – Туй, което прави нещата ясни, понятни на човешкия ум, на човешкото сърце, то е четвъртото измерение. Четвъртото измерение е мярката, която прави нещата ясни. Нали едно нещо, за да го знаеш, трябва да го премериш! Като го премериш, става ти ясно. Всички неща, всички идеи стават ясни в четвъртото измерение, понеже придобиват видима форма в ума ни... Когато Писанието казва, че Бог направи човека по Свой образ и подобие, то е четириизмерно състояние. На физическото поле го няма, физически не може да го очертаеш. (32, с. 228)

Човек има четири сърца: низше (или животинско), висше (или човешко), ангелско и Божествено сърце; той има четири ума: низш (или животински), висш (или човешки), ангелски и Божествен ум. Човек трябва да благодари, че има толкова сърца и умове. Това, което животинското сърце не може да направи, човешкото сърце ще направи; това, което човешкото сърце не може да направи, ангелското ще направи; това, което ангелското сърце не може да направи, Божественото ще го направи. Същото се отнася и до ума на човека. Четирите сърца се преплитат взаимно и образуват две сърца. Затова именно се казва в „Битие“-то: „Човек е направен по образ и подобие Божие.“ (29, с. 21)

Като изучавате ръката си, ще разберете, че палецът определя разумността на човека. Останалите четири пръста определят възможностите и способностите, които се крият в човека. Които не познават науката на ръката, казват, че човек е създаден по образ и подобие Божие, и нищо повече не ги интересува. Какво ще кажете за човека, който проявява неразумност, подозрение, безлюбие, безверие? Можете ли да кажете, че е създаден по образ и по подобие Божие? В Бога

нещата са точно определени. Който е създаден по образ и подобие на Бога, той все прилича по нещо на Него. Образът представя човешкото лице, а подобие – неговата ръка. Ръката е израз на Божията разумност в човека. По ръката се познава какво може да излезе от даден човек. Образът, т.е. лицето, показва с какъв капитал разполага човек, за да вземе участие в предприятието, което ръката има предвид. Следователно ако искате да знаете какъв е умът на човека, гледайте ръката му; ако искате да знаете какъв капитал е вложен в него – гледайте лицето му; ако искате да знаете какъв е неговият произход, гледайте главата му. (55, с. 69)

Казвате, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие. Какво е туй подобие? Ако един вол мисли, че Бог създал света, той ще си мисли, че Бог е като него. Ако една риба мисли за Господа, и тя ще мисли, че Господ е като нея. Волът ще мисли, че Той е някой голям вол. Следователно всички същества ще мислят, че Той е като тях. Ние мислим, че Господ е като човека. Тъй както ви виждам, така си Го представяте. Не е право! Че ако един грънчар направи едно гърне, гърнето може да помисли, че този, който го е направил, мяза на него. (32, с. 268)

Умният човек трябва да знае обаче, че животът седи в проявяване на Божественото съвършенство. Има неща, по-велики от това, да си цар. Да слугуваш на Бога, да се прояви Бог в тебе, да проявиш Неговото съвършенство – то е по-горе от да си земен цар. Казва Писанието: „Всичките ще бъдат царе.“ Но кога? – Не сега. Не искам да си правите илюзии, че човек бил образ и подобие на Бога. За в бъдеще ще бъде, но не сега. План за в бъдеще има, побуждение има всеки ден. (26, с. 129)

Често ние туряме всичките препятствия в живота, несретите, несполуките ги туряме във външните условия, че тъй не е. Че има външни условия, то е така, но най-големите виновници, това сме ние. Че какво липсваше на първата жена? Тя беше красавица, облечена с най-хубавите дрехи – дрехи, направени от слънчевите лъчи, от най-хубав материал носеше дрехи. Като яде от плода, оголя. Видя, че дрехите ги няма. Нали знаете някой път майките, като наказват децата, събличат ги голи, снемат им дрехите и ги изпъждат. Като видите дете, на което дрехите са снети, да знаете, че е направило някаква погрешка...

... Аз говоря за Любовта като един велик подтик в природата, който ражда вселени, създава вселени. Туй, което създава, е Любовта. Когато започне да се строи тази вселена, тогава се създават другите работи. Най-първо се създава материалният свят – не са създадени първо хората, материята е създадена първо. После са родени другите неща. Обичта в света е влязла, от която се ражда човекът. Обикнал Бог човека и го направил. Аз, ако бих писал Библията, не бих писал тъй: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Аз щях да пиша тъй: „Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие Свое.“ Обичта е подтик, за да го

направи... Ти не можеш да направиш някого по образ и подобие, ако не го обичаш...

... Той е, Който подтиква, Той е направил ангелите, Той е направил хората, всичко в света е направил Той. Ако погледнеш в света и видиш някои изопачени същества, те отпосле са се изопачили. Змията, като съгреша, изгуби ръцете, краката, изгуби главата си. По-напред змията носеше човешка глава, най-разумната от всички животни беше, но като направи греха, нейната глава (челото ѝ) се срасна с гръбначния стълб. Сега змията почти няма тази интелигентност, доста жестока е. Едно време била много умна. Сега изгубила своя ум. Законът е същият: ако човек сгреша, изгубва своята интелигентност, изгубва своята доброта...

... Първоначално човек не е бил така, както е сега. Първият човек е бил грамаден. Хората са били 15 метра високи, преди него имало същества, високи 25 метра. Старите хора са били по 4 метра високи. Туй е физическата страна...

... Ако един човек не диша, ако един човек не се храни, ако не гледа както трябва, той причинява вреда на себе си. Дава един лош пример. Това показва, че вие сте попаднали под влиянието на миналото. Още вашата ос не се е изменила. Вашата ос, както виждам, е наклонена на 23 градуса. На всичките хора оста не е права. Даже светиите, тези, напредналите, гениалните хора – оста им не е изправена. За да станеш светия, оста ти трябва да е права. Между тебе и Бога не трябва да има наклонена линия... трябва да има перпендикуляр. В Бога има само едно мнение. Когато човек прави престъпление, Бог си затваря очите, да не ви гледа. След като направим престъплението, Той праша един ангел, пак благото, което той мисли, че има; ангелът му сипва с чашата горчивина, че като изпие чашата до дъното, започва да повръща, повръща всичко назад. Ако не му даде да повръща, той ще изчезне. Ева, преди да излезе от рая, повърна – благодарение на това повръщане се спаси цялото човечество. Всичко, което хората ядоха, извадиха го навън. Очистително им даде Господ и ги изпрати навън. Казвам: когато дойдат страданията в света, то е очистителното, което ви се дава, за да излезе отровата навън. Щом се яде една храна с отрова, трябва да излезе навън. Ако излезе – спасен си; ако не излезе – трябва да си купиш медикаменти. (12, с. 59-64)

Като изучава символите в природата, човек ги прилага в живота си. Тази е причината, поради която хората не си служат с оригинали, но с копия. Много естествено! Сам човек е копие, а не оригинал. Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Значи човек е копие, подобие на нещо. Оригиналят е скрит някъде, вследствие на което човек се стреми към своя оригинал. Той иска да види оригинала си и да го познае. Цигуларят свири на цигулка – копие на самия човек. Разгледайте цигулката, за да видите, че наистина е копие на човека... (55, с. 176)

Днес всички говорят: „Човеци трябва да бъдем! Характер трябва да имаме!“ Какво значи да бъдеш човек? – Да имаш образа и подобие на Бога. Да бъдеш такъв, какъвто Бог някога те е създал. Който е изгубил образа и подобие на своя Създател, не може да разбере Божествените прояви. (34, с. 14)

Ако някой пита защо Господ създаде така света, казваме: не, Господ създаде съвсем другояче света. Ние сами сме пресъздали този свят. Сега вие казвате, че Господ е създал и хората. Не, съвременните хора не ги е създал Бог. За мене поне е така – Господ не е създал хората, а за вас може да ги е създал. То е вече друг въпрос, аз не го оспорвам. Мога да ви кажа кого е създал Господ – Бог създаде само първите човеци – Адам и Ева, а Каин, Авел, Сит и тути кванти не са създадени от Бога. Та и вас не ви е създал Господ. Вие си въобразявате, че Господ ви е създал. Астрологически също е така. Писанието казва, че ако сегашният човек не се роди изново, от дух и вода, той не може да влезе в Царството Божие. Значи има възможност той да бъде създаден от Бога – то е друг въпрос! Има една вътрешна възможност, според която всеки от вас може да бъде създаден от Бога. Кога може да стане това? Деня, в който вие решите да живеете според Божия закон, можете да бъдете създадени от Него. (60, с. 144)

#### ЧОВЕК ОТ ПРЪСТ И КАЛ? НЕБЕСНИЯТ И ЗЕМНИЯТ ЧОВЕК

Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие Божие. Това се отнася до първия човек, а не до сегашния. Много време е нужно на сегашния човек, за да придобие образ и подобие Божие. За него това е далечно постижение. (79, с. 45)

Не се смущавайте, че опитът ви е излязъл несполучлив. Всеки първи опит е несполучлив. Всякога е така! Знаете ли колко несполучливи опити е правил Господ? Ами че Той направи първия човек по Свой образ и подобие, тури го в рая, но опитът излезе несполучлив. Христос дойде, и Той направи втори опит. И той излезе несполучлив. Защо? – Защото като остави работата на Своите избраници, те я развалиха и Той трябваше да дойде пак, да я поправи. И още опити има да се правят. Господ изпъди Адам и Ева из рая и после слезе на Земята да учи хората, че не трябва да се бият. Сега хората теоретически се мъчат да разрешат кое учение е по-право. Всякога трябва да се знае, че първият опит е несполучлив – не че не е сполучлив, но че е подготовка за втори опит. Вие не се обезсърчавайте, защото ако разсъждаваме тъй, всинца ще започнем да попадаме в едно замаяно състояние, ще почнем да усещаме тягост в главите ни. (10, с. 156)



Кога се яви религията? – След падането на първия човек. Тогава започнаха да строят църкви, в които да служат свещеници и владици. Казваш: „Ще вървя по пътя на свещениците.“ – Чудно нещо! Защо не вървиш след Бога, а ще вървиш след свещениците? Вие сами ги създадохте и казвате, че Бог говори чрез тях. – Лъжете се! Бог не говори чрез платени хора, каквито са свещениците, владиците. Бог не управлява и чрез платени съдии, министри и управници. В Божествения свят не се плаща за никакви служби. Там всички работят даром, от Любов... В духовния свят човек е вечно движещо се колело. От движението на това колело зависи неговия правилен живот; престане ли колелото да се движи, човек престава да живее. Значи човек не е нищо друго освен едно движещо се колело. Казвате: „Човек е Божествен.“ – Видели ли сте тоя човек? Ако разсъждават като вас, и животните могат да мислят, че Божественото е в тях. Не се заблуждавайте – сегашният човек не може да се сравни с Божествения! Казвате: „Нали човек е направен по образ и подобие Божие?“ Човек е минал през три форми: първият е бил направен по образ и подобие на Бога; вторият е бил направен от пръст, а третият – Ева – от реброто на Адам. Като сгрешили, Бог ги изпъдил от рая. Понеже попаднали при лоши условия, облекли ги в кожена дреха. Сегашният човек, облечен в дреха от кожата на звяр, казва, че е направен по образ и подобие на Бога. Това е заблуждение! За да дойде до първичния човек, сегашният трябва да се преобрази два пъти. (91, с. 251)

Предназначението на живота какво е? Бог изисква от нас, децата Му, които са дошли на Земята, да се учим. Не изучавайте Адам, когото Господ направи от пръст – него не изучавайте, но изучавайте този Адам, дето казва: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое и даде му власт.“ Този е Адам, той не съгрешил. Онзи Адам, който е направен от пръст и му вдъхна диханието Си, и Ева, която е направена от ребрата на Адама – те съгрешиха. Има една Ева, която не е направена от ребрата на Адама. Направи ги Бог мъжки и женски пол по образ и подобие Свое. Никакво ребро няма! Като дойде вторият Адам, казва: „Взел пръст и направил човека“, и за Ева се казва, че взел две ребра от Адама и я направил. То е човекът на Земята. И Ева, направена от ребрата, греша. Всеки сега търси изгубения рай – сродни души. Сродните ребра търсят. Жената търси, отдето излезли ребрата. И мъжът търси изгубените си ребра. Значи има един Адам, направен от пръст, и Ева, направена от ребра; и има и други, направени по образ и подобие на Бога. Човек по Любов и по Мъдрост прилича на Бога. (12, с. 309)

Когато създаде първите човеци, Бог имаше предвид да им даде истинското знание, да придобият безсмъртието. Той ги остави голи, но чисти, и те не съзнаваха, че са голи. Те не обръщаха внимание на външността си, но черният адепт ги събуди преждевременно. Тогава те видяха, че са голи и се засрашиха. Адам беше толкова вгълбен в себе

си, във вътрешния смисъл на живота, че не виждаше своята голота. Той размишляваше върху важни въпроси, но не спираше вниманието си върху тялото си. Заедно с Ева той изучаваше райските дървета, но се пазеха от дървото за познаване на доброто и на злото – така им беше заповядано от Бога. Това дърво беше създадено заедно с Адама. Колкото порасна Адам, толкова голямо стана и дървото. Колко голям е бил Адам? Ще кажете, че той е бил като вас. Лъжете се. За първия Адам е казано, че е създаден по образ и подобие на Бога. Работите на Бога са величествени, а не като човешките. Вие сте деца на втория Адам, който фалира, а не на първия Адам, Син на Бога...

... Кога влезе страданието в света? – След непослушанието на първите човеци. След грехопадането Адам обърна погледа си навън и разбра, че е гол. Така той обърна погледа си навън и позна страданието, немощта и невежеството. Каквато работа започне, той казва: „Не мога да я свърша, не е по силите ми.“ – Гол си, затова не можеш да работиш. – „Не мога да уча.“ – Гол си. – „Не мога да се моля.“ – Гол си. – „Не мога да любя.“ – Гол си. Кажеш ли, че можеш да любиш, да работиш, да учиш – ти си облечен в дрехата на чистотата. Кажеш ли, че не можеш да любиш, да учиш, да работиш – това показва, че си в областта на четириъгълника, т.е. в затвора. (56, с. 52-56)

Да допуснем сега, че някои имат вечния живот. Те трябва да си зададат втория въпрос: какво трябва да направим, за да не го изгубим? Тогава Бог казва така: „В който ден сгрешиш, ще изгубиш живота си.“ Значи в първата фаза на своя живот човек е изучавал законите за придобиването на вечния живот. В първата глава на „Битие“-то се казва, че Бог създал човека по образ и подобие Свое. Някои са изучили законите за придобиване на вечния живот и са минали напред, а Адам, който бил направен от кал, пропаднал на този първи изпит. Сега, при втория изпит всички хора изучават условията, законите за спазване на вечния живот. Във вечния живот вие не можете да режете с езика си, както искате; не можете да говорите, каквото искате. (83, с. 32)

Ако вие се качите в света на съществата, които са по-развити от нас, ще разберете: ние имаме претенции да мислим, че ние сме най-висшите същества на Земята, но истината е, че има далеч по-развити и възвишени същества, за които и хабер нямаме. Но ние не сме нещо отделно от тях, а сме едно цяло. Целокупното човечество е било от преди времето на Адама, преди да е сгрешило. Казва се, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. След туй направи още един човек от кал. Следователно има човеци, които са направени по образ и подобие Божие, и други, които са направени от кал, мязат на кал; те имат жива душа и са смесени. Едните ги наричат Синове Божии, а другите ги наричат дъщери човечески. Казват, че тия Синове Божии се влюбили в дъщерите на човечеството.

Мит е това. Хубаво е да имате едно схващане, да разбирате какво се крие в един мит. Дъщерите човечески са тези, които са направени от кал, от материя. (60, с. 223)

В първа глава на „Битие“-то се казва, че Бог направи човека от пръст. Докато е бил в състоянието на пръст, човек е бил лишен от съзнание. Той е бил в бременно състояние, каквото е състоянието на водата, която тече; на въздуха, който се движи; на камъните, върху които се стъпва. „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и стана човек жива душа.“ От този момент в човека се събуди съзнанието. Носът е свързан със съзнанието на човека, устата – с подсъзнанието, ушите – със самосъзнанието, а очите – със свръхсъзнанието. Тези фази на съзнанието се обединяват в едно посредством Любовта. (47, с. 285)

Сега аз се обръщам към разумните, които разбират Божия закон. Тази интелигентност и доброта, които имате, са резултат на работа върху себе си. Вие сте работили хиляди години в миналото и още ще работите. Това са данни на окултната наука. Съвременните хора казват, че качествата на човека са наследени от родителите. Питам тогава: отде взеха своето наследство майката и бащата? Наистина има една наследственост, но всеки носи в себе си това, върху което сам е работил. В закона на наследствеността майката сама нищо не дава на детето си. Тя дава само материалите за развиване на детето си, но не дава способностите и дарбите му. Например, вярата, интелигентността на детето не идат от майката. Тя му дава само материал, т.е. условия за неговото развитие. От материала, който тя влага в детето, се развиват интелигентността, вярата и способностите му. Затова Писанието казва: „И взе Бог кал, от която направи човека.“ – Значи Бог му даде главно материал. „После му вдъхна дихание, и той стана жива душа.“ Онези от вас, които имат вече тези условия, този материал, трябва ли да се спират на външния свят, да ги спъва? (64, с. 203)

И съвременните учени, свещеници, управници са взели ключовете на Царството Божие в ръцете си и казват: „Ако ни слушате, добре ще ви бъде; ако не ни слушате, няма да ви бъде добре.“ Учените хора се делят на два лагера: едните са истински учени, които знаят повече, отколкото са писали и казали. Те знаят много нещо по създаването на вселената, но нищо не казват по това. Тия учени имат всичкото смирение в себе си. Във всяко своя начинание, във всяка своя работа те уповават на Бога, на разумния свят. За тия учени се казва, че имат връзка с Бога, с великите същества. Другите учени са тия, които копират първите. Те само възпроизвеждат това, което първите учени са казали. Ако тази вечер ви обясня как се е създал светът, ще станете ли по-добри? Няма да станете по-добри. Нали Мойсей обясни на евреите как Бог е създал първия човек от пръст! Обаче това знание направи ли евреите по-добри? Учените хора

и тогава не повярваха, и днес не вярват на тази теория и казват: „Господ има ли ръце?“ (86, с. 112)

Всичко в човека е разумно направено. Как се създаде човешката форма? Кое застави Бог да създаде човека? – Има ред причини, ред теории за създаването на човека, но ние не поддържаме онази механическа теория за създаването на човека от пръст: „Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал в ноздрите му и той станал жива душа.“ Тази теория е за децата, а не за възрастните. (65, с. 171)

Много са заблужденията на хората, и то – по причина на друго заблуждение, че човек е короната на създанията, че е създаден по образ и подобие на Бога. Истинските човеци, създадени по образ и подобие Божие, са на небето, а Адам и Ева, направени от кал, са още на Земята. Някои поддържат идеята, че душата е направена от кръв, която след смъртта се разливала по земята. Наистина плътта гние, кръвта се разлива, но живото дихание нито гние, нито се разлива и губи, а остава за вечни времена. То е Божественото начало в човека, което е безсмъртно. То е подложено на закона на еволюцията. Значи животинското начало в човека умира, а Божественото живее вечно. Важно е Божественото, а не животинското. (20, с. 118)

### „ТАЗИ Е ПЛЪТ ОТ ПЛЪТТА МИ И КОСТ ОТ КОСТТА МИ!“ ГРЕШКАТА НА АДАМ

Бог създаде само Адама, но Адам пожела второто дете – той взе участие в създаването на Ева. (90, с. 202)

Когато се казва, че Бог извади едно ребро от Адама и създаде жената, това подразбира нещо метафизическо. Създаването на жената е философски въпрос, за разбирането на който се искат знания. Когато видя Ева, Адам каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Ап. Павел казва, че жената трябва да се подчинява на мъжа, защото е произлязла от него. – Не, жената не е произлязла от мъжа. Това е неразбиране на живота. (79, с. 28)

Казано е в Писанието, че Бог извади от Адама едно ребро и направи от него жената. Оттук излиза, че първият човек е раждал, но от сърдечната област. Който разбира Божествения език, ще си изтълкува въпроса както е в действителност, без да се съблазни. Който не разбира този език, ще се съблазни и криво ще го изтълкува...

Когато Бог поставил жената в рая, тя Му казала: „Господи, аз няма да изпълня Твоята воля. Имам свои разбирания и ще живея, както намирам за добре. Ще изучавам нова философия, а не тая, която Ти си въвел.“ Тоя разговор между Бога и жената не е станал в рая. (35, с. 193)

Моето мнение за брака, за дома, за семейството, за отношенията между мъже и жени са съвсем различни от тия, които вие имате. В Писанието се казва, че когато Господ видял скръбта на Адама за другарка, той извадил едно ребро от него и му направил другарка, наречена Ева. Аз казвам, че Ева била направена от сърцето, а не от реброто на Адама. И затова, когато някой мъж изгуби любовта си, той казва: „Отиде сърцето ми!“ Това е истинският превод. Аз чета Свещената книга и правя преводи от нея. Значи Ева беше направена от свещеното сърце на Адама. Под думата „свещено сърце“ се разбира Божият Дух. И затова се казва, че Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек и той станал жива душа. Днес много жени са недоволни от положението си и казват: „Защо се родих жена?“ Знаете ли какво нещо е сърцето? Сърцето е равнодействаща сила, която управлява света. В това отношение днес жените управляват света, а не мъжете. Жените ще кажат сега: „Виждате ли какво сме ние? Ние управляваме света.“ Аз не говоря за жената по форма, но под „жена“ разбирам Божественото, разумното сърце в човека. Божественото сърце в човека направлява неговите действия, а не умът. Умът е слуга на човека. Човек прави това, което сърцето му диктува. Ние не разбираме обикновените чувства и мисли на човека, но разбираме великия стремеж на душата му, която се проявява чрез Божественото сърце. На този стремеж именно се подчинява нашият ум. (51, с. 201)

Питам сега: на шестия ден Бог създаде човека. На кой ден създаде жената? Кажете ми! Един ден Бог въведе Адама в рая, Адам стана пълновъзрастен и му каза Бог: „В целия този рай ще живееш, ще го гледаш. Давам ти в твое владение всички животни.“ И той почна да им записва имената. Бог ги беше създал и Адам почна да ги превежда на свой език. И ги кръсти. Той видя, че животните са по двойки – магаретата минаха, конете минаха и пр. – все по двойки. Едно магаре и една магарица могат ли да родят нещо? Нищо! Той е един изкуствен порядък на нещата. В Адама дойде една идея: защо са по двама те, а той е един? Той видя този порядък – предвидило се е благо за всички същества, а за него няма никакво благо в света!... В кой ден се създаде жената? – Вие сами трябва да го намерите. Това не е толкова важно. Не че не е важно, но опасно е да се разискват някои въпроси. В химията има известни елементи, които са опасни. Тогава трябва да бягаш. (68, с. 133)

Христос казва: „Иди и повикай мъжа си и ела тук!“ Питам: как ще познаете мъжете? Едно време, когато Бог създаде Адама, той имаше мъжка форма. Бог беше Учител на Адама и му преподаваше уроци по всички предмети. Адам беше отличен геолог. И досега има запазени цели глави, написани от него по геология. Адам беше отличен астроном и отличен естественик – от него има написани няколко глави по тия предмети. Адам беше и добър градинар. Съвременните градинари би трябвало да се поклонят на Адама за неговите знания и опитности по градинарство.

Същевременно Адам беше и отличен астролог. Той знаеше влиянието на Слънцето и на планетите върху човека, както и отношенията, които съществуват между тях...

... Питам: на какво се дължат неуспехите на съвременните хора? На тяхната немарливост в изпълнение на своите обязанности и задължения към Първата Причина. В това отношение и Адам беше немарлив. Той се представяше пред Бога коректен, изпълнителен, но всъщност не гледаше добре работите си, беше малко мързелив, нехаен. Той криеше от Бога нещо. Като отиде Бог при Адама и видя, че работите му не вървят добре, Адам каза: „Господи, сам не мога да върша добре работите си. Да бях имал поне една другарка, с нея заедно бихме могли добре да уредим живота си.“ Господ му отговори: „Щом е въпросът за другарка, която да ти помага, това е лесна работа.“ Тогава Бог го приспа и от реброто му извади жената, която беше скрита в него. Адам, като видя жена си, своята другарка, веднага се засмя и зарадва, както момъкът се радва, като види някоя красива мома. Аз често съм наблюдавал какъв ефект произвежда момата или жената върху мъжете. Срещам един момък, който няма пет пари в джоба си, и го наблюдавам как, като види някоя мома, веднага се засмива, зарадва се, като че е получил някакво богатство. И наистина, богатство е момата. Момъкът казва: „Докато имам тази мома, всичко мога да направя в света.“ Така мислеше и Адам, но не издържа изпита си. В райската градина той беше поставен на изпит. Бог му беше казал: „Другарката, която ти давам, пази като зеницата на очите си! Никога не я оставяй сама, защото изгубиш ли я от очите си, повече не можеш да я върнеш“. Обаче този ден именно, когато Ева беше излъгана от змията, Адам се занимаваше със своите материални работи и не можа да придружи Ева, да се разходи заедно с нея. Ева излезе сама на разходка, добре облечена, с бяла рокля, препасана с хубав колан, добре вчесана, с пригладена коса, с червени устнички, подобно на съвременните модерни жени. В Библията се казва, че Ева била гола. Друго нещо се разбира под думата „гол човек“. Всъщност и Адам, и Ева са били хубаво облечени. Красавица била Ева! В това време Адам, който бил зает със своите материални работи, си казвал: „Какво страшно може да има в райската градина, та да не може Ева да остане сама? Може ли тук да дойде някакъв дявол, да я изкуси? Щом е в рая, тя е в безопасно място.“ Обаче тъкмо този ден дошли един дух от Сатурна и един от Марса, заедно с които влязъл и дяволът. Лошото съчетание, което имало между Сатурн и Марс, било причина да изгуби Адам своята другарка, която и до днес още не може да намери. И досега още хората се питат имат ли душа или нямат. Казвам: благодарете, че Ева беше сърцето, а не душата на Адама. Бог направи Ева от сърцето на Адама, а не от неговата душа. (107, с. 64 и 66)

Ще знаете едно правило: щом имате един излишък, веднага ще се зароди изкушението. Да кажем, че първия човек изразим с точка А. Той

имал всичко в себе си. Той е първата монада. И когато Бог опитал тази монада или този, първия човек, какво станало? Бог прекарал всички животни да минат покрай човека да им тури имена, да им бъде господар и да ги учи. Всички животни минали две по две покрай човека. Тогава у него се явило едно чувство на недоволство, понеже нямал другарка, подобна на себе си. И тук именно той сгрешил. И знаете ли в какво седи сгрешаването? Неговият другар бил Бог, но той, като не видял Бога, у него се явило желание да си има другар и вследствие на това си желание той сгрешил. И Бог, за да го избави от едно зло, веднага се проектира в монадата В. Следователно жената е първият корен, който човек е спуснал в земята, и човекът, като я видял подобна на себе си, казал: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Но на тази монада В светлината е била тъмна и тя се привлича от онова дърво на познанието на добро и зло. Сега ще употребя една поговорка, да уподобя защо светлината на монадата В била тъмна, но да не се обидите. Хайде, по-добре ще замълча. Как казвате – да кажа или да не кажа? – (Кажете!) – Хубаво, но няма да ми се сърдите: „Краставите магарета през девет баира се намират.“ Човек, като има един недъг в себе си, няма да намери някой човек, който има една добродетел, но ще намери някой като себе си – със същия недъг, та да го види хубаво. (26, с. 155)

Ева произлезе от Адама. Със създаването на Ева се създаде и противоречието. Това показва, че противоречието не произлиза от Бога. (130, с. 194)

... И всички бързат да свършат гимназия и университет. Някои свършват гимназия и университет тук, на Земята, за 5 години. Други – за десет. Някои – за 25. Други за 30, 50, 70, 80, някои – за 120 години свършват университета на Земята. А пък Адам, който беше първият човек – трябваша му 900 години, за да свърши този университет. И след 900 години, като свърши този университет, повикаха го в онзи свят. Адам беше много учен. Той много се учи. А пък сега учените по-малко се учат. Адам мислеше: „Много ми трябва още!“ А пък сегашните мислят, че малко им трябва. Те мислят, че всичко знаят. Адам не беше прост човек. Той държа първи изпит по зоология. Бог прекара пред него всички буболечки и други животни и каквито имена им тури, тези имена им останаха. И човек, който в своя изпит може да даде имена на всички животни – прост човек ли е той? Той е много умен човек! И след като беше толкова учен, туриха го на служба. И му се каза: „Ще ти дадем един ученик да го възпитаеш, да го научиш!“ И първият ученик се наричаше Ева. Аз я наричам Евера. Това е наука за познаване на живота. Да се познае и да се приложи в живота. (110, с. 47)

Жените трябва да пазят едно правило: те трябва да бъдат тъй свободни, както Бог първоначално ги е създал. Когато Бог създаде първата жена, Ева, Той приспа Адама, за да не му пречи в работата. Дълго време Адам спа, докато Бог създаде първата жена, която беше толкова

красива, че Адам, като я видя, извика: „Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми!“ С това той направи първата погрешка. Адам не каза, че тази жена е дух от духа му, душа от душата му, ум от ума му и сърце от сърцето му. Адам каза, че Ева е кост от костта му и плът от плътта му. След това черният адепт видя Ева и внесе поквара в нейния ум. Като я погледна и като ѝ проговори, Ева го послуша, яде от плода на забраненото дърво, след което каза: „Намерих по-умен от Адама.“ (60, с. 134)

Има три стимула в живота на човека, които го заставят да работи: любов към Бога, любов към ближния и любов към себе си. Казвате: любовта към себе си не е нищо друго освен егоизма, който разрушава човека. Аз не говоря за егоизма в неговите крайни проявления. Да обичаш себе си – разбирам да обичаш Бога в себе си. Тази любов именно е извършила на времето си отлична работа. Тази форма на любов постепенно се е разширявала и е преминала в любов към ближния, т.е. любов към всички същества вън от нас, с които заедно работим и се подвизаваме. Първият човек, който е живял в рая, познавал само любовта към себе си, към Бога в себе си. Той имал всичко на разположение – плодове, семена, животни като другари на неговия живот, и за нищо не се е грижил. Когато съзнанието му започнало да се пробужда, той почувствал нужда от подобен на себе си, от ближен, когото да обича и да бъде обичан. Аз-ът в него, който бил пълен господар и на всички заповядвал, бил вече недоволен от положението си и пожелал от Бога другар, с когото да се разбира. Питам: кой е недоволен от себе си? Недоволен е онзи, душата на когото не е в самия него, а е вън някъде. Такова е било положението и на Адам. Душата му не е била вътре в него, в неговия рай, но останала вън от този рай, вследствие на което той потърсил другар, който да задоволи тази липса. Когато душата на човека е в самия него, той живее вече в Божествената Любов, в Любов към великото, необятното, безграничното, което се проявява навсякъде в света. Къде седи погрешката на Адам? Желанието му да има другар не е лошо, обаче той не погледнал на Ева като на душа, произлязла от Бога, но си съставил за нея съвсем детинско, криво схващане и казал: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Щом помислил така за Ева, в края на краищата той трябвало да види какви са резултатите на неговата мисъл – Ева не остана при него. Друг щеше да бъде въпросът, ако той беше погледнал на Ева като на душа, излязла от Бога, която заслужава учудване и към която трябва да се пристъпва със свещен трепет. Ще кажете, че това е било мнението на Адам за жената. Аз пък казвам, че и сегашният Адам мисли за Ева по същия начин. Съвременният мъж мисли, че е господар на жената, че има право над нея, понеже е излязла от него; но за тази негова крива мисъл той не можа да задържи жената при себе си. С такива разбирания животът не се поддържа. Животът изисква здрава основа. Ако основата му е гнила, той се разрушава. Вие трябва да си съставите понятие за човека (бил той мъж или жена) като за нещо целокупно. Сам за себе си



човек представлява нещо цяло, изявление на Бога. Когато се отдели от Бога и пожелае да бъде самостоятелен, той веднага се поляризира – в него се явяват два полюса. Тия два полюса са: Любовта, която обхваща живота на всички същества в света, и Мъдростта, която носи светлина. Любовта и Мъдростта пък се стремят към Истината като към крайно звено, като към крайна цел на живота. Истината създава образите, тя е поле на знания. В Истината се складират всички знания от незапомнени времена и до днес. (86, с. 155)

Думата „жена“ е произлязла от гръцката „зои“, която на санскритски означава „живот“. Жената, т.е. животът, е обект за изучаване от мъжа. Тя е предметно учение и за мъжа, и за самата нея. Казано е за жената, че е кост от костта на човека и плът от плътта му. Ето защо жената, като живот, трябва да се изучава от всички, за да се използва в бъдеще. Не мислете, че животът на жената е един, а на мъжа – друг. Ако поставите мъжа при условията на жената, и той ще прояви същия живот като нейния... Доброто, което имате, не е ваше; животът, който баща ви е дал, още не е ваш; животът, който майка ви е дала, още не е ваш. Ваше е само онова, което вие сами, съзнателно сте изработили и спечелили. Какво сте придобили и научили, като сте живели 40-50 години на Земята? (91, с. 242)

Като научите този закон на изваждането, ще дойдете до процеса на умножаването. Тогава ще разберете и закона „плодете и множете се“. Първият процес – на събиране – е дошъл в света с Адам, а вторият процес – на изваждане – е дошъл в света с Ева, затова Господ е създал жената чрез изваждане реброто на Адам. Коя жена? – Райската жена, която обичала да има сношение с „онзи“. Следователно мъжете ще се научат да изваждат жените си. Жените ще се научат да изваждат синовете и дъщерите си, затова те раждат. Раждането е закон на изваждане. С този закон Господ учи жените на изваждане и ги пита: „Искате ли друг път да имате собствени?“ (125, с. 150)

Аз се спирам върху трите закона: любов към себе си, любов към ближния и любов към Бога. Първо ние сме започнали с любов към Бога, но сме забравили. Човекът, когото Бог направи, най-напред го представи пред Себе Си и му даде всички наставления. Той беше сам в градината, но пожела Господ да му даде нещо според неговото желание. Направената жена не беше според желанието на Бога, но според желанието на човека. Какво стана от туй наше желание? – Същият закон. Вие какво изисквате от Бога да ви създаде? – Да ви създаде едно дете, една жена. Това е желание, което ви извади от рая. Аз се спирам върху въпрос, върху когото не е позволено да се говори. Когато Адам роди Ева, беше ли в съзнание? Той я роди, без да знае. Бог го приспа и той роди Ева.

Има един анекдот, един малко груб еврейски кабалистически анекдот. Според него Ева била на гърба на Адама. Мъчно му било, че не

могъл да я види. Тя израснала на гърба му и той ходи-къде ходи – усеща някаква тежест, не може да я види. Нейният гръб бил залепен за гърба на Адама. Тя гледала на една страна, той – на друга, на две противоположни посоки гледали. Адам казва: „Господи, има нещо, което ме безпокои. Много хубаво си направил всичко, но има нещо на гърба ми!“ Господ нищо не казал, но го приспал. Направил първата операция. Като се отделила, Ева започнала да работи. Казва ѝ Адам: „Ти ли беше на гърба ми?“ Така Адам направил първата погрешка. Казал: „Ти ли беше на гърба ми, че защо не слизаш, искаш аз да те нося нагърба си? Колко си била красива, пък се криеш да не те виждам.“ Тъй казал Адам и се поусмивнал. А тя казала: „Аз имам един баща, когото ще накарам да ми служи!“ Какво ще разберете? Ще кажете: „Каква жена била тази Ева!“ (17, с. 96)

За да се яви мисъл в главата на човека, дълго време е трябвало да живее той като човек. Първата мисъл се роди в ума на Ева, когато видя плода на забраненото дърво. Втората мисъл се роди в ума на Адама, когато опита този плод. Третата мисъл се роди в умовете на Адам и Ева, когато ги изпъдиха от рая. Като излязоха вън от рая, те взеха семенцата от забранения плод със себе си и започнаха да сеят и орат. Първата мисъл е предизвикана от онова чувство, което най-много е занимавало човека. Кое е това чувство? Мислете по този въпрос. Казано е, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое, т.е. да мисли като Него и да владее чувствата и мислите си. Когато Бог създал Ева, първата мисъл, която Адам изказал, била следната: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Каква е била първата мисъл на Адама преди появяването на жената, там Писанието мълчи. Докато Адам е бил сам в рая, Бог вкарал всички животни при него, две по две, мъжко и женско, да ги види и да ги наименува. От този момент в душата на Адама се родило вътрешно недоволство, че е сам, без другарка. Каго видял недоволството му, Бог го приспал. Да заспи, да си почине, да разреши задачата си – тази била първата мисъл, първото желание на Адама. Наистина, когато не може да разреши някой въпрос, човек заспива. Щом заспи, той ще разреши въпроса. Следователно, за да разрешиш известен въпрос, абсолютно престани да мислиш за него. Това значи: стани пасивен за своята безпокойна, тревожна мисъл, за да можеш да възприемеш една положителна мисъл от висшия свят. Тази мисъл ще ти помогне да разрешиш правилно своя въпрос. Този е естественят начин за разрешаване на въпросите. (43, с. 67)

Има един мит: когато Бог изпрати първия човек на Земята, турил го в благоприятни условия. Пратил един ангел Рафаил да пита човека дали е доволен. Човекът казал: „Всичко хубаво е създадено, но с тия животни около мене не мога да се споразумявам. Потърся рибата – тя е във водата. Потърся кита – влязъл във водата. Потърся птицата – хвъркнала нагоре. Потърся коня, той само припка. Потърся вола, той си навел рогата – търси нещо, не можеш да замениш две думи. Мене ми дотегна, по този

начин не се живее!“ Върнал се ангелът, разправил на Господа. – „Много добре!“ – Изпратил му Господ от небето една другарка. Ангелът я довел с кабриолет. Като я погледнал човекът, тя му се усмихнала и той рекъл: „Животът ми сега има смисъл. Кажете на Господа, че съм Му благодарен за тази другарка.“ Заминава ангелът. По едно време пак се връща. Пита тази избраница дали тя харесва другаря си. Тя казва: „Не го харесвам.“ Жената не го харесва, струва ѝ се малко прост. – „Кажете на Господа, ако не измени неговия характер, може да съгреша, но ще го напусна.“ Питам: защо човекът беше недоволен? Той не разбра животните. Понеже той имаше една отрицателна мисъл към животните, жената имаше същата мисъл спрямо него. Ангелът го пита: „Как си?“ – „Добре е, само по някой път има нещо особено.“ – „Че как, тя е една от най-добрите дъщери!“ – „Кажете на Господа, че е много добра, но има нещо особено. Откак е дошла тук, в градината, особена е станала. Не се живее, почнах да не мога да живея с нея.“ Тогава Господ ги извикал и двамата (и Адама, и Ева) в небето и ги променил: Адама направил жена, Ева направил мъж и ги изпратил пак на земята. Най-първо жената се оплакала от Адама, сега мъжът започнал да се оплаква от жена си. Той казва: „Не струва, много проста е тази жена, да не дава Господ такава жена!“ (50, с. 73)

Ще ме попитате: „Какво отношение има това, че Христос е положил ръцете Си върху тази жена?“ (Става дума за гърбавата – вж. Лука 13:13 – бел. Р.Ив.) – Жената е основа на света. Светът не може да съществува без жени. Ако можеше светът да съществува без жени, Господ не би ги създал. Някои ще ми възразят, че Господ е направил най-напред Адам. Да, но кой Адам? Който бе направен от пръст ли? Господ създаде мъжкия и женския пол заедно. Мъжкият и женският пол подразбират една противоположност в света, но и това разногласие е велика наука...

... Не мислете, че добрият човек не може да разваля. Ева каза само една дума на змията и за тази дума вече 8000 години как страда цялото човечество. Ева каза на змията: „Наистина, след като изям плода, който ми предлагаш, ако стана като Бога, аз обещавам всички мои синове и дъщери да ти служат.“ Ето защо жената, която Христос спаси, беше гърбава! Христос положи върху нея ръцете Си и ѝ рече: „Жено, внимавай друг път да не даваш такива обещания. А сега, иди си и раждай.“ (125, с. 201 и 223)

Трябва да се знае какви бяха първите отношения на първия човек. Когато беше в райската градина и когато около него нямаше още никакъв живот, неговите първи отношения бяха към Бога. Бог посещаваше първия човек всяка сутрин и му преподаваше уроци при изгрева на слънцето по един час. Той преподаваше уроци на Адама, на първото свое създание, как да живее, как да обработва градината. Един ден Адам свърши това теоретическо училище и влезе в опитното училище на райската градина,

да обработва растенията и да изучава зоологията, за да тури имена на всички животни. Господ му каза: „Аз те учих, а ти сега трябва да туриш имена на всички тия животни.“ Това, което Мойсей каза за Адама, аз малко ще го коригирам, т.е. няма да го коригирам, но ще кажа как седи истината по този въпрос. Господ прекара всички животни пред Адама и го накара той да им даде имена. Всяко животно си има свое значение – в азбуката на Природата всяко животно имало свое определено предназначение. Каквито имена дал Адам, Господ ги одобрил и на гърбовете на тия животни били написани имената им. Обаче останал един въпрос неразрешен: Господ запита човека за неговото име, но той не го знаеше. Тогава Господ го приспа, извади две от ребрата му и направи от тях едно същество, за което Адам каза: „Това е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Как нарече това същество? Вие казвате „Ева“, а той го нарече „Йехова“ – същество, направено от Бога. Името му е съставено от 4 букви. Първата буква е И – принципът, който твори. Втората – О – принципът, който съхранява; третата изразява принцип, който държи нещата в равновесие, и последната буква е пак повторение. Евреите произнасят това име така: „Иот хей вав хей.“ (60, с. 55)

Има девет категории живот, но тия три категории са важни – да живееш за себе си, за другите и за Бога. Вижте най-после, че наистина не може да се живее сам – все искаш да имаш при себе си поне едно същество. Най-голямото геройство на първия човек в рая е било това, че след като видял, че сам не се живее и обмислял много години този въпрос, най-после едва се решил да каже: „Господи, сам не се живее!“ Адам бил голям аристократ, макар някои да мислят, че бил прост човек. След като Господ го поставил да живее в рая и да се занимава с животните, той прегледал всички и си казал: „Аз нямам другар, с когото да дружа; с тях не мога да дружа – те са низши същества, те нямат никаква култура.“ Пък той трябваше да дружи с животните, трябваше да ги учи. Адам си казал: „Господ създаде всичко много умно (и мене, и животните), но едно нещо не Му дойде на ума: на мене (този, богатия човек) не даде другар.“ Тщеславие имаше в Адама. Господ го чу, поусмихна се малко и си каза: „Ще имаш другар.“ И действително, Адам имаше вече другар. Той си казваше: „Така, нека излезе моята избраница отвън, да видят славата, величието ми, да видят какъв велик човек съм, какво благоволение имам пред Бога.“ Това беше едно тщеславно чувство, което той криеше в себе си. Господ му каза: „Другарка ще имаш!“ Като я видя, той каза: „Плът от плътта ми, кост от костта ми!“ Обаче тази жена, направена от плът и кости, не беше като Адама. Тя си каза: „Не, братко, не съм аз плът от плътта ти – ще ти докажа, че и в мене има малко-много ум!“ И му доказа. Отива тя при дървото, което ѝ посочва змията, и казва на Адама: „Ти си голям страхливец! На животните даваш ум, обработваш градината, а те е страх да бутнеш онова дърво!“ – „Не може, Господ е забранил да се бута това дърво – преподава ѝ Адам първия урок на послушание. – Ти си плът

от плътта ми, кост от костта ми, няма да буташ това дърво, ще ме слушаш!“ – „Колко си лековерен ти! Аз ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съм плът от плътта ти и кост от костта ти. Ще ти покажа, че съм жена, която мисли! Аз мисля, че и ти ще дойдеш подир мене. Както мисля аз, това мислиш и ти.“ И двамата нарушиха закона на послушанието и съгрешиха. След съгрешаването у Адама се пробужда друго едно чувство: в него нямаше доблестта да остави жена си сама да бъде наказана по Божиите закони, но си каза: „Хайде, и аз ще страдам заедно с нея, да намалая малко страданията ѝ.“ В него имаше борба, казваше си: „Да оставя ли рая и да отида с нея? С нея – тежко; но без нея – по-тежко. Тя ми взе сърцето и където и да отида, сам не мога. И в рая сега животът е тежък. Хайде, ще отида с нея, поне жертва ще направя, че каквото ще да става!“ Жената сгреша, а той се лиши от богатата. Господ не ги изпъди, но ги прати вън от Божественото училище, да растат и да се развиват. И тъй, 8000 години вече откак вие се намирате извън рая, но всичко сте забравили. Всички сегашни жени по целия свят бяха събрани тогава в Ева вътре като душички и всички сегашни мъже по целия свят бяха събрани вътре в Адама като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгрешихте. А сега всеки мъж казва: „Е, този Адам!“ И всяка жена казва: „Е, тази Ева!“ Не, не мислите право – всички заедно сгрешихте, всички бяхте там. Всеки от вас трябваше да каже: „Не, аз не давам думата си, не се съгласявам, не искам да постъпя така.“ Разрешението на въпроса сега седи в признаването ви. Кажете: „Господи, сгрешихме! Ние не опазихме Твоите велики закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Ще ги опазим сега.“ Туй е благородството на човека! Всеки човек трябва да мисли как да изправи своя минал живот. (104, с. 312)

Съвременните хора са дошли на Земята, но не знаят своя произход. Преди потопа те произлезли от Адам и Ева, затова могат да се нарекат адамисти и евисти. След потопа, обаче, едни са произлезли от Сим, други – от Хам, а трети – от Яфет. Днес всеки човек трябва да знае от кого от тримата синове на Ной е произлязъл. Какво означава името Адам? Понеже първият човек е бил направен от червена пръст, Адам означава червен човек, в когото Бог е вложил Духа Си – Аتما. Адам е първото същество, което е носило Божия Дух, Божието дихание в себе си. Ева е първото същество, което е носило свещеното име на Бога – Йехова. Силен е само онзи човек, който носи свещеното име на Бога. Погрешката на Ева се заключава в това, че опетни свещеното име на Бога. Погрешката на Адам пък се заключава в това, че не послуша Божия Дух в себе си. Кажат ли на някого „адамист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети Духа Божий в себе си. Кажат ли му „евист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети името Божие в себе си. Какво означава името Яфет? На руски „я“ означава аз, а на турски – масло. На английски „фет“ означава вяра и съдба. Яфет носи вяра и съдба – зависи от произношението. Яфетистите са хора, които разбират нещата

добре и ги държат в ръката си. Със своята желязна воля и организация те държат света в ръцете си. (139, с. 92)

Защо умират хората? Змията, която беше при дървото в райската градина, беше от мъжки принцип. Следователно жената дойде между два мъжки принципа. При нейното създаване се взе повече от мъжкия принцип, отколкото от женския, и от това произтичат лошите последствия за сегашния живот. М:Ж = 2:6, а то трябва да бъде М:Ж = 1:2 (вместо 2:6 изглежда трябва да се чете 2:1 – бел. Р. Ив.). В Писанието се говори за стария човек, т.е. стария мъжки принцип. Този принцип Бог не го е създал, ние изкуствено го внесохме. Присаденият мъжки принцип – това е старият човек, от който трябва да се освободите и жени, и мъже. Поради него се вършат всички престъпления. Съществува психологичен и биологичен закон, а също и закон за подбора, чрез който в бъдеще човечеството ще се избави от излишното. И тогава ще остане мъжкият принцип, който носи светлината, и женският принцип, който носи топлината. (49, с. 51)

Живи величини са числата. Първото число, с което Бог създаде света, беше Адам. Човешкият живот започна с Адам. Второто число беше Ева, третото – Каин, четвъртото – Авел, петото – Сит, и т.н. Всеки човек трябва да знае кое число представлява след Адам. Има числа по-близки и по-далечни от основните числа на живота. Тази е причината, поради която и вие делите хората на близки и далечни. (139, с. 37)

Всички работи, които започват с печалба и свършват със загуба, са обикновени и знаете техните резултати. Ония работи, които започват със загуба и свършват с печалба, са необикновени – не знаете техния резултат. Адам е единицата, Ева – двойката. Това е печалбата. Значи печалбата е в началото, а загубата – накрая, и двамата сгрехиха. Те направиха едно съчетание, в резултат на което дойде числото три. След непослушанието и греха дойде изпъждането от рая – резултат нула. Сега иде нов процес в живота... (142, с. 58)

Хубавото в света седи в разнообразието, в различието на мисли и идеи между хората. В този смисъл никой човек не може да бъде доволен от себе си. Ако можеше да бъде, тогава защо първият човек беше недоволен от себе си, какво му липсваше? Липсваше му жената. Къде беше тази жена? Извади ли я Господ от някое дърво, извади ли я от някой камък? Извади ли я от някоя риба? Извади ли я от мида, от някой охлюв или от слънцето? Не, приспа го. Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро, а на еврейски се казва, че взел чифт ребра и от тези ребра направил едно същество, което човекът нарекъл жена. Адам казва: „С тия две ребра аз мога да живея по-щастливо и сега ребрата са 12 чифта.“ Значи 13-то число е извадено, а 13 е крайно фатално число... Легендата говори, че първата жена е излъгала. Откъде научиха първите хора това изкуство? Можем да

приемем, че преди Адам е имало други хора, които са живели и са учили един от друг лъжата. Съществувала е една раса, от която Бог е извадил Адам и му е казал: „Няма да лъжеш! Аз ще те въведа в рая, виждам, че от тебе ще стане човек.“ Бог го внесе вътре в рая, но му каза: „Няма да лъжеш!“ Адам обеща, но не устоя на думата си и когато трябваше да даде отчет пред Бога защо е ял от забраненото дърво, той каза: „Жената, която ми даде, ме излъга.“ Той прехвърли вината за непослушанието си на другите. Искаше да оправдае себе си, като каже, че жената е виновна. Лъжата, като изкуство на хората, съществува от памтивека. Ние сме хора, които обичаме да икономисваме истината. Ние сме от тези, които обичат да послъгват при случай и без случай. Сега говорим за култура и Господ, като дойде при всеки, ще каже: „Можеш ли да се отучиш да лъжеш? Ако не се отучиш, ще бъдеш във от рая“... Онези хора, които вървят по пътя на лъжата, вървят по пътя на инволюцията. Пътят на лъжата е път на слизване, отдалечаване от Бога. Пътят на еволюцията е път към Бога. Инволюцията е излизане от Бога. (49, с. 96-99)

Да се ожени човек, това е най-важната служба, която може да приеме. Като дойде при мен някой женен, аз не смея да го погледна, усмихвам се само. Той казва: „Аз не можах да живея добре с моята възлюбена, разведохме се.“ Що е развод? – Уволняване от служба. Той не знае още какво нещо е женитбата. Видял една мома и без да я познава, оженил се. Той взел чуждото ребро и след това се мъчи да го тури там, отдето Господ го е извадил. И като не може да го намести, развежда се. Той не трябваше да я взима. Мъжът има 12 ребра, а Ева е 13-то ребро – нещастно число. Всъщност числото 13 не е нещастно, но Адам не беше готов за него. Мъжът трябва да знае дали жената е от неговите ребра или не. Момъкът трябва да гледа дали момата е от неговите ребра. Но и момата трябва да гледа може ли да се намести в неговите ребра. Под „ребро“ разбирам добър и умен човек. Значи човек е създаден от добър материал, от две ребра, с две качества: едното ребро е добро, а другото е умно. Мъжът е създаден от земя, от пръст, а жената е създадена от доброто и разумността. Другояче казано: човек е създаден от живота. Най-хубавият материал е изваден от живота и от него Бог е създал човека – мъжа. В този човек Бог вдъхна дихание и той стана жива душа. Жената – това е проекция на външния живот. Адам беше почвата, от която израсна Ева. Тя после цъфна и даде плод. Господ каза на Адама: „От това дърво няма да късаш плодове, те са зелени още; когато узреят, само тогава можеш да късаш.“ Но Ева яде от зелените плодове. Преждевременно яде тя, не ги дочака да узреят. Сега и вие опитвате един плод, хвърляте го – не е узрял. Трябва да чакате да узрее. Търпете, чакайте да узреят плодовете на вашите мисли, на вашите желания, на вашите постъпки. Тогава Бог ще ви позволи да ядете. На малките деца давате ли твърда храна? Малките деца се хранят с мляко – с майчино мляко започват те. Ако някоя майка се опита да даде твърда храна на детето си, тя ще го умори. (53, с. 28)

Има една окултна теория, тя е следната: когато вселената е била създадена първоначално, явила се е само една единица, един център, едно грамадно тяло, отдето е почнало творчеството. Единицата се е разложила, разделила на множество частици и понеже тези частици произлезли от единицата, всички били положителни, вследствие на което в цялата вселена се почнала една борба. Това е научна теория, която говори за положителните сили, които действали в природата. След като се разглобява на своите съставни части, този център се поляризира на положителни и отрицателни сили. Всички положителни сили на първото творчество, които попаднали на отрицателните сили, те се поляризирали, т.е. съединили се с първия полюс и са образували живота; положителните пък, които се срещнали с положителните от първото творчество, започнали помежду си да се отблъскват. Та ние, хората на земята, сме попаднали във второто поляризиране, ние сме в разрез с положителните сили на живота. Ние сме положителни, и те са положителни. Сега се изисква второ поляризиране или, както казват окултистите или мистиците, от нас се изисква възстановяване на женския елемент на Любовта. Значи женският елемент, или Любовта, е изгубена, тя трябва да се възстанови. Любовта трябва отново да се възвърне в човешката душа, за да се дойде до вътрешно съгласие. Сегашните страдания в света се дължат на преодоляващото влияние на положителните сили в живота. Всеки човек иска да бъде богат – това е положителна сила; всеки човек иска да бъде силен – това е положителна сила; всеки иска да бъде учен – това е положителна сила; всеки иска да бъде добър – това е положителна сила. Обаче всеки иска това, положителното, да дойде чрез другите хора. Всеки иска да има поне един слуга. И слугите искат свой слуга. Това желание трябва да се неутрализира. Тъй щото, откажи се от желанието да ти служат хората, но ти им стани слуга. Някой иска да стане учен човек. Нека стане учен, но да отиде да служи на хората – това е женският елемент. (50, с. 32)

## МЪЖЕТЕ И ЖЕНИТЕ

Нужна е връзка с Бога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества. И когато Бог създаде другарка на първия човек, за да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон. И досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават. Защо? По единствената причина, че не са свързани с Бога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена; мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога. (99, с. 89)

Съвременните хора признават ума, сърцето, донякъде и духа. Дойде ли до душата, те я отричат, не признават нейното съществуване.



Безсмъртието на човека седи в съзнанието, че има душа. Като намери душата си, човек става безсмъртен. Щом изгуби душата си, той влиза в областта на смъртта. Значи душата носи безсмъртие. Казано е в Писанието: „И вдъхна му Бог дихание, и той стана жива душа.“ Като не изпълни закона на послушанието, първият човек изгуби душата си, още докато беше в рая. Казват, че жената била врата, която не могла да издържи на напора, който упражнил върху нея Луцифер, адептът на черното братство. Какво се иска днес от жената? Да усили, да закрепим тази врата, че никой да не я отваря освен Бог. Що е жената? Жената, в пълен смисъл на думата, подразбира врата, която се отваря само с ключа на Бога. Всяка друга врата, която се отваря с ключовете на обикновените хора, не е жена. Това е новото определение за жената. Че жената била красива, че представляла мекия елемент – това е друг въпрос. Красота, мекота, богатство, знание, сила – всичко се съдържа в душата. Душата никога не може да бъде изоставена, пренебрегната. Когато човек пренебрегва своята душа, Бог предварително я взима. Небето е много възискателно и строго към своето си. То не позволява да се злоупотребява с Божественото. (65, с. 200)

Не поддържай в себе си мисълта, че имаш да взимаш десет декара земя от брата си, а помни, че си собственик на цялата Земя... Днес всички хора спорят все за тези десет декара земя. Жената спори за мъжа като за нейна собственост – това са десетте декара земя. Мъжът спори за жената като за негова собственост – и това са десетте декара земя. Как трябва жената да разреши този въпрос? – Нека даде десетте декара земя на мъжа си и го остави свободен. Как мъжът трябва да разреши този въпрос? – Като даде десетте декара земя на жена си и я остави свободна. Защо? Защото положенията, които хората заемат като мъже и жени, са човешки положения, с които те сами се обвързват в един неестествен живот. Първоначално Бог извади жената от сърцето на човека, отвътре; тогава тя беше и външно, и вътрешно чиста. После тя се увлече от десетте декара земя и пожела да ги притежава. Първите човеци живееха царски в рая, всичко беше на тяхно разположение. Обаче когато възлюбеният на жената дойде пред забраненото дърво, той ѝ каза: „Ако ме обичаш, вкуси от плодовете на това дърво. Ако и двамата вкусите от тях, ще станете подобни на Бога.“ Тя пожела тези плодове, яде и на другаря си даде. Тези плодове не бяха нищо освен десетте декара земя, за които целият съвременен свят спори. Забраненото дърво пък е посланикът, който беше изпратен в рая да представлява външния свят. Господ им каза: „Щом искате да владеете десетте декара земя, излезте вън от рая, вън от истинския ред и порядък на нещата.“ Мнозина не могат да си обяснят този въпрос. Те се натъкват на противоречието: възможно ли е само за една ябълка да изпъдят човека от рая? Ще обясня това противоречие със следния пример: Представете си, че един благороден мъж от високо произхождение среща една млада, бедна, страдаща мома и решава да ѝ

помогне, да я извади от лошите условия на живота. Той се оженва за нея, дава ѝ знания, мъдрост, изучава я и я оставя свободна – да се ползва от добрите условия, както тя разбира. Един ден тази млада жена среща един млад момък и се влюбва в него. Тя започва да му пише любовни писма, да се среща с него. Когато мъжът ѝ разбира тази работа, ѝ казва: „Щом обичаш този момък и не можеш без него, аз ти давам свобода. Излезте заедно с него във от моя дом и живеете, както знаете.“ От този ден дохожда нещастieto на младата жена. Щом излезли във от дома на мъжа ѝ, момъкът я напуснал. Така е в живота. Всеки мъж или жена, които влизат във вашия дом да развалят живота ви, още на първата стъпка ще се откажат от вас и ще ви оставят сами. Оставена на произвола на съдбата, младата жена започва да мечтае за мъжа си. Сега тя оценява неговото благородство, неговата разумност, но вече е късно. Тя е далеч от неговия дом и не може да се върне. Вторият, който дойде в нейния дом, желаше само да вземе богатството ѝ. Щом взе богатството ѝ, той я изостави. Следователно това стана с първите човеци. Това стана и става с всички хора след тях. Първите човеци се отказаха от Божията Любов и приеха любовта на онзи около забраненото дърво, заради когото Бог ги изпъди от рая да отидат в света и да живеят с неговата любов. Днес всички хора опитват любовта на света и всички въздишат от нея. Днес всички – учени и прости, млади и стари – опитват любовта на света, тичат подир нея, но само като я докоснат, изгарят и бягат назад. Тази любов не съдържа в себе си истината. Мъж, който се увлича от любовта на една жена, не е истински мъж; жена, която се увлича от любовта на един мъж, не е истинска жена. Ако един мъж напусне Божията Любов за една жена, която утре ще се откаже от него, той не е разбрал живота. И ако една жена напусне Любовта на Бога за един мъж, който утре ще се откаже от нея, и тя не е разбрала дълбокия смисъл на живота. Жената е излязла от мъжа, а мъжът – от Бога. Следователно и двамата имат отношение първо към Бога, а после един към друг. Казвам: всяко нещо, което може да отклони човек от Бога, е изявление на света. Чудно е лековерието на хората! Те не вярват в Бога, Който отначало досега е останал верен в Своята Любов към тях, а вярват на всеки, когото случайно срещнат в живота си. (146, с. 203)

Днес казвам на жените: внесете в умовете на мъжете си повече светлина. Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси. Жената развали мъжа, жената ще го спаси. Жената развали света, жената ще го оправи. Първо жената вкуси от забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адама от рая. Ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: „Понеже ние станахме причина да ни изпъдят от рая, ние ще ви върнем наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания

и сега ще ви върнем пак в рая. Втори път не правете същата грешка!“ Сега пак казвам на жените: вие сте спасението на света! Както едно време проявихте голяма любознателност, пожелахте да ядете от плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под дървото на живота и като минавате покрай Него, пита ви: „Защо не ядете от плода на това дърво?“ – „Забранено ни е.“ – „От кого?“ – „От нашия Баща.“ – „Не, Той казва: яжте от плода на това дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на живота.“ – „Дай ни тогава от този плод!“ – „Яжте – казва Христос – и на мъжа си дайте от този плод, и той да светне и да се върне в своята първоначална слава.“

Наближава това време! Жените ще спасят света. Никакви проповедници и владици, никакви свещеници и попове – жените ще спасят света! ... Казано е: „Ще изпратя Духа Си.“ Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете. Наблюдавайте: дето стъпи женски крак – всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика – всичко върви добре. Жената е почва, на която всичко вирее. Ако изчезне жената, всичко спира – и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство – почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си. Отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. В умовете на всички хора стои жената. Тя е любовта, тя е тяхната идея. Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край дървото на живота. Там стои Христос и като мине първата жена край това дърво, Той ще я попита: „Защо не ядете от този плод?“ Обръщам се и аз към жените и казвам: не бивайте мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете. Разперете крилата си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни. Когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте. Докато се криете, няма да ядете от плода на дървото. Сега Бог праща жените в света, да го спасят. Разбирате ли това? От 8000 години Бог е изпратил жените на земята да спасят света. Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Мойсея, а жените – пророците. Слушайте Мойсея и пророците, но по обратен път! (99, с. 20)

Първоначално човек се е родил без брада и мустаци. Впоследствие, когато мъжът и жената не са живели добре, израсли им косми по лицето, откъдето се виждат задълженията им, т.е. законите, на които те служат. Жената, в сравнение с мъжа, представлява дете. Мъжът пък е баща, човек със задължения. Щом хване един косъм от брадата или мустациите си, това показва, че той се е натъкнал на известен закон, който трябва да изпълни.

Мъжът е по-възрастен от жената, защото Бог първо създаде мъжа, а после жената. Ето защо когато мустаците и брадата на мъжа паднат, тогава ще израснат на жената. Засега мъжът живее в груба, неблагоприятна среда, а един ден жената ще живее в тази среда. Това е необходимо условие за каляване. (62, с. 103)

Тази сутрин ще ви говоря върху най-маловажния наглед стих от прочетената глава от Евангелието на Матей (13:46) във връзка с друг един закон – седмия и най-велик закон на природата – законът на рода. Във всяко нещо има род – мъжки и женски. Кой не знае що е мъж и що е жена? Има само спор кой от двата пола седи по-високо. Казват: „В началото, когато Бог създаде човека, направи мъжа“ и мъжете, като защитават този въпрос от свое гледище, изкарват, че те поради това стоят по-високо. Жените пък, като защитават своята кауза, казват, че те именно седят по-високо от мъжете. По този въпрос има спор и в науката, между учените хора. Дълго време учените са претегляли мозъците на мъжа и на жената, за да видят колко грама тежат и по тежестта са определяли техните качества и са казвали, че понеже мозъкът на мъжа е по-тежък, мъжът седи по-горе. Обаче има аксиома в херметическата философия, че всяка истина е наполовина истина и обратно – че всяка лъжа е наполовина лъжа, сиреч че всяко твърдение е наполовина вярно, и всяко отрицание – пак наполовина вярно. Следователно когато човек твърди нещо, ако иска да е прав, трябва да снесе 50 % от своите твърдения... Сега ще кажете: „Какво отношение има прочетеният стих към мъжа и жената?“ Има. Вземете предвид как се образуват бисерите. Казват, че някой път попада в мидата малко пясъче, и мидата почва да изпуща от себе си една течност, която обвива това малко пясъче, за да не я безпокои – извайва го, като скулптор. Не само че го направя гладко, но същевременно и ценен бисер. Това пясъче, ако не попадне в мидата, не ще има никаква цена. Понеже то има известна грапавина, почва да безпокои мидата и я накарва да мисли: да го изхвърли – не може; да го изрита – крака няма; да му каже: „Излез вън!“ – език няма. Дохожда ѝ наум да го направя ценно – „Ти си мой неприятел, но аз ще те възлюбя и ще те направя ценно“. Ето учението на Христа, Който казва: „Възлюбете враговете си!“ Вие бихте изхвърлили това пясъче навън, но мидата от него създаде бисер, за който вие плащате скъпо. Не само това, но Христос похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа. Питам: ако дойде Христос, ще намери ли вашите работи така свършени, както работата на тази мида – ще намери ли бисери? Вие казвате: „Условия нямаме.“ Жените казват: „Когато ние трябва да работим, мъжете ни спъват, условия нямаме, къща нямаме, това и онова нямаме – не можем да работим“, а мъжете, от своя страна, казват: „Не можем да работим, защото жените ни смущават; това нямаме, онова нямаме, обществото ни пречи“, и спират. А тази мида не казва, че няма условия; без крака, без ръце, без език и без човешки мозък, тя от пясъче

създава бисер, и Христос я похвалява. Аз ви питам: не можете ли и вие да направите толкова, колкото тази мида? Можете и повече. (124, с. 75-77)

И в съвременната философия има много преувеличени неща. Туй произлиза отчасти от това, че хората не разглеждат предметите обективно, но ги разглеждат субективно. Не разглеждат предметите обективно (значи от мъжката страна), а субективно (от женската страна). Съзнателно – това е мъжката страна, подсъзнателно – женската страна. Във философията има термини – казват, че един човек има обективен ум, а друг – субективен ум. Всеки предмет трябва да се разглежда от гледището на тия два ума и тогава ще имаме едно вярно понятие...

... Но да дойдем до основния закон. Външните форми са резултат на вътрешните различия, които съществуват между мъжа и жената. Всеки оттенък, всяка черта на човешкото лице се дължи на една вътрешна, дълбока причина на душата на човека. Като разглеждате предмета, вижда ви се, че между мъжа и жената няма разлика. Някой път жената иска да стане мъж, но мъжът се отвръща да стане жена. Ако ви попитам какви искате да се родите, всички ще пожелаете да се родите мъже. Какъв прогрес би имало тогава в света, ако всички биха се родили мъже? Нали Бог най-първо направи мъжа – последният, обаче, каза: „Тази работа не може да бъде, сам не мога да я свърша – как ще обработвам сам тази толкова голяма градина – рая? Дърветата, които са в нея, па и животните, които са в нея, не могат да ме разберат.“ Тогава Бог каза: „Много добре, Аз ще ти направя другар като тебе, да ти помага.“ И тъй се яви на сцената този велик закон, този процес, който движи света. Никакъв прогрес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществуваше този закон. Вие гледате само външната страна на нещата, но в тях има много по-дълбок смисъл. Единственото нещо, което знаете в природата, то е само женският пол – мъжкият пол е невидим. Туй слънце, което вие виждате, то е женското слънце – мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия от мъжкото слънце. И съвременната наука го потвърждава, че всякога енергията се проявява в отрицателния полюс на електрическите токове. Думата „отрицателен“ или „пасивен“ някои хора вземат в лош смисъл: „Под пасивен разбирам слаб, безхарактерен, безволев“ – но то е криво разбиране. И затуй са заменили думата „отрицателен“ с израза „катодни лъчи“ – полюсът, в който се проявява всяка енергия. Въз основа на този принцип ще изясня много неща. Човек има мозък, но някой път вие казвате: „Нищо няма в ума ми.“ – Защо няма нищо? Защото вие сте една безплодна жена, която не ражда. „Не мога да обичам“ – вие сте безплоден. Онзи, който не може да мисли и чувства (бил той мъж или жена), не може да ражда, а всяко нещо, което не ражда – в Писанието е казано – е близо до пъкълта. Всеки от вас бих желал да знае да ражда – най-голямото благословение е, когато човек знае да създава и отхранва. Как може човек да не ражда, да не създава една добра

мисъл, едно добро желание в себе си? То е творчески принцип, който е достоен за мислещи същества. Разбира се, не говоря за онзи творчески принцип, който от нищо може да създаде нещо (за Твореца), а за туй същество от мъжки и женски пол; туй, което в християнската философия наричаме Христос – Богочеловек. Онзи принцип, за който Христос казва: „Отец живее в Мене“, никой не Го е видял – Бога никой не е видял, никой не е видял Бащата на света. Майката знаем. Бог се явява в нас като майка, която твори, храни и възпитава; Него ние знаем. И казва се в Писанието: „Христос дойде на земята да ни изяви Отца.“ По същия закон човекът, който е слязъл от небето, първоначално е приличал на онова малко пясъче – безформено, нищожно; и Божественият Дух, след като е работил дълго време, направил е един бисер. И за туй, което има във вас, трябва да благодарите на тази мида, в която сте влезли; ако имате сега някаква цена, трябва да благодарите на туй Божествено съзнание, което е работило дълго време над вас. (124, с. 76 и 78)

„Ева“ значи дъщеря на Бога. Адам значи е обикнал дъщерята на Бога. Тогава имал всичкото вдъхновение. Намерил я за отлична, затупкало сърцето му. Той имал любов към Ева. Вие се смеете. Много голяма любов имал Адам, че като съгрешил, казал на Господа: „Където пратиш нея, и аз ще ида.“ Господ го изпитвал. Но той не можел да се откаже от нея, казва: „Каквато е нейната съдба, и моята ще бъде такава.“ Господ, като казал на жената да си върви, и той тръгнал подир нея и плакал. Обича я! Права ли е Ева да се оплаква от Адама и от любовта му? Той 8000 години върви подир нея и плаче. Жената поглежда, върви напред. Герои са и двамата. Жената пада, и той след нея пада. Аз бих желал сега да видя мъжа герой във въздигането на жената. Казвам: тази е сериозна работа. В падането на жената виждам геройството на мъжа. Сега трябва да видя геройството на мъжа и във въздигането на жената. Да обърнем единия лист – издигнете жената, за да се издигне и мъжът. (24, с. 188)

Животът има смисъл, когато от човешкия се минава в Божествения. Става ли обратното, животът губи смисъла си. Адам, първият човек, изпадна в това положение. Когато беше в рая, той имаше всички условия да прояви Божественото в себе си, но всичко изгуби. Той виждаше нещата отвън, а не отвътре, вследствие на което не видя погрешката си и не издържа своя изпит. Погрешката му се заключаваше в желанието да има жена. Той видя, че му не достига нещо. Когато не достига нещо на човека, това показва, че той живее по човешки. Как именно се е родило желанието на Адама да има другарка и как се е явила тя, по това са създадени много легенди. Един еврейски равин изнася следната легенда за създаването на Адам и Ева: той казва, че първоначално Бог е създал Адам и Ева едновременно. Ева била невидима за Адама. Той постоянно я носил на гърба си като раница, вследствие на което усещал известна тежест. Той молил Бога да го освободи от този товар. Един ден Бог

скъсал връзките на товара му. Ева веднага скочила от гърба на Адама и се изправила пред него. Като я видял, Адам се зарадвал, защото усетил голямо облекчение на гърба си, но и той сам не знаел как и откъде е дошла Ева. Дали тази легенда е вярна, или не, и ние не знаем, но вярно е, че когато хората се оплакват от страдания, от мъчнотии, това показва, че те носят тежести на гърба си и молят Бога да ги освободи, да променят условията си, да влязат в новия живот.

Мойсей пък е писал, че Бог направил Адама от червена пръст, заради което го наричат червен човек – мъж. Ева пък направил от реброто на Адама, заради което я наричат жена. Често слушате жените да казват: „Защо Бог ни създаде жени?“ – Защото е нямало достатъчно червена пръст. Мъжът и жената се различават по естеството на материята, от която са създадени. Това, което е направено от пръст, има едно естество; това, което е направено от ребро, има съвсем друго естество. (36, с. 141)

В бъдеще мъжът и жената ще живеят далеч един от друг. Ако жената е на Слънцето, мъжът ще бъде на Земята. После ще сменят местата си. Мъжът ще се качи на Слънцето, а жената ще слезе на Земята. Адам направи грешка, като извика жената от другия свят, в който тя живееше. Той я взе при себе си, но в края на краищата и двамата излязоха от рая. За да се обичат, хората трябва да се вселяват едни в други. При това положение те няма да се карат, няма да се сърдят. Ако жената се разсърди, мъжът ще се всели в нея. Ако мъжът се разсърди, жената ще се всели в него. И така те няма да се карат, ще бъдат скрити един за друг. Сам човек може ли да се кара? Вътрешната страна на живота представлява небето, а външната – земята. Който иска да запази хармонията си, трябва постоянно да влиза в себе си и да излиза, т.е. да се движи между небето и земята като полюси на живота. (96, с. 91)

В реалния свят мъжът може да изпълни ролята на жена и жената – на мъж. На Земята това не може да стане. Защо? Защото земният живот е нереален. Той е свят на илюзии. Докато са на Земята, мъжът и жената постоянно спорят: жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена. Обаче нито жената може да бъде мъж, нито мъжът – жена. Защо? Защото и двамата престъпиха Божия закон, но и до днес още грешат. – „Какъв трябва да бъда?“ – Човек! Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Сега аз не искам да притежавам нито формата на мъжа, нито формата на жената. И вие трябва да се откажете от своята форма и да пожелаете да бъдете човек. Не се ли откажете от формата си, няма да влезете в Царството Божие. Казано е: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.“... Мъжът търси в жената Любовта, а жената (в мъжа) – Мъдростта. Мъжът е форма, зад която се крие Мъдростта. Жената е форма, зад която се крие Любовта. Като форми те са сенки на реалността. Като не разбират това, жената казва: „Не искам

тоя мъж!“ Мъжът казва: „Не искам тая жена!“ Не е въпрос в неискането – гледай да минеш от сянката на мъжа и на жената в реалността на живота. Вие ще влезете в реалността, само като минете през формите на мъжа и на жената. (134, с. 76)

## ЖЕНИТБАТА

И вие, докато сте били на небето, все сте поглеждали към Земята. Кажат ли ви да слезете долу, веднага се усмихвате. Слизате на Земята, обличате се в плът, т.е. оженвате се за плътта. Това е вашата втора женитба. В нея се крие вашето нещастие. Преди да се свърже с Ева, Адам бил женен за Духа. Щом се ожени втори път – за плътта, тя му донесе страданията и нещастията на Земята. Първоначално, по естество, Адам е бил двуполов. Мъжът и жената са били в него. Когато искал да ражда, той сам се разплодявал. Той не се нуждаел нито от мъж, нито от жена. Един ден намислил да се раздели на два полюса и да се ожени. Така той подписал нов договор и станал еднополов. (69, с. 17)

Докато Адам не беше женен, той беше в рая. Но щом се ожени, изпъдиха го от рая навън. Аз засягам въпроса принципно – не съм против женитбата, но казвам: резултатът е такъв. Едно съвпадение е – Адам искаше да се ожени и като се ожени, Господ му каза: „Хайде сега, навънка.“ Женени хора в рая не се търпят... Той като се оженил, Господ казал: „В рая има място за един мъж, няма място и за една жена.“ Жената – тя още е пълна с тщеславие. Раят е малък за нея. Тя като погледнала на външния свят, дошъл при нея един кавалер – рицар, и заради това, което са направили, Господ трябвало да ги изпъди навън от рая. Аз не засягам сегашния живот, говоря за Ева. Човек е женен, оженен е за тялото. Щом си в тялото, ти вече си в едно противоречие, особено ако отделиш човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце от живота на тялото. (50, с. 227)

Мнозина правят големи компромиси в живота си между човешкото и Божественото в себе си. Казват: „Божественото трябва да се пожертва за човешкото. Млади сме още, трябва да си поживеем, да се оженим, да имаме деца, да се повеселим с тях. Нека наредим добре работите си, да послужим на света и като остареем, тогава ще служим на Господа.“ – Това е заблуждение. Правилно е човешкото да се жертва за Божественото, а не обратно – Божественото за човешкото. Защо човек иска да се жени? Какво се постига чрез женитбата? Той мисли, че духовният живот ще го ограничи. Следователно чрез женитбата, чрез физическия живот той ще използва богатата на живота. Иначе духовният живот ще го лиши от тези блага. И Адам мислел по същия начин. Това е заблуждение. Ще живееш и духовно, и физически; ще се ползваш от богатата, но разумно. Казвате: „Мъчно се изпълнява волята Божия, особено ако не сме си



поживели.“ И Адам, като мислеше по този начин, сгреши и излезе от рая. И религиозните мислят, че като се молят на Бога, работите им трябва да се наредят добре, но остават излъгани. Те казват: „Чудно нещо, светските хора не вярват в Бога, не се молят, а работите им се нареждат добре. Децата им са добри, учат се, слушат родителите си.“ Хората се заблуждават и мислят, че щастието е в това, което носят със себе си. Това е отчасти вярно. Твоето щастие е в хляба, който носиш в раницата. Обаче ако не можеш да използваш този хляб, не можеш да го асимилираш, ти си нещастен човек. Силата и щастието на човека не са в знанието, което има той, но в приложението на това знание. (45, с. 70)

Онзи, който се оплаква като Адама, че няма жена, която да му бъде другарка, трябва да знае да си избере жената – другарка. Защото жената е сърцето на човека. И когато някой иска да се жени, трябва да знае, че жената е едно сърце, което трябва да съответства на пулса на неговото битие, че като го тури в себе си, да е в хармония с неговия ум. Докато Бог не създаде Ева, Адам нямаше духовно сърце. Като я видя Адам, затупка сърцето му, тя му стана сърце; и тогаз му просветна раят и той започна да мисли. Той беше пред прага на събуждане на самосъзнанието. Ще запитате защо Бог допусна всичко това, за да се дойде до грехопадението. Това ще ви го кажа след 1000 години, когато ви говоря пак, защото сега няма да можете да го разберете. (76, с. 33)

Въпросът за женитбата седи малко по-другояче, отколкото съвременните хора го разбират. Никой няма право да вземе чужда жена. Бог извади Ева от реброто на Адама. А вие искате да се жените за жена, която не е излязла от вас. Всяка жена, която е излязла от един мъж, е за него; а онази, която е от друг, да си отиде при него. Този въпрос трябва да се разбира не физически, а космически, защото отделянето на жената от мъжа е един факт от голямо космическо значение. Сега хората имат криви разбирания за Божиите пътища и не могат да разберат този факт в неговата дълбочина. (6, с. 97)

Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоя възлюблен заmine за другия свят, не търси друг. Но да се обичате – другото е търговия. Никога не се жени втори път. Заmine ли си първият, не търси втори, трети, четвърти. Причината сега, че първият, вторият заминал – не търси. Новото учение изключва това. То е за еднобрачието. Адам трябваше ли да търси някоя друга Ева? Първата Ева той я намери в душата си. Душите са двойни, които слизат на земята. Всяка душа има своя другарка. Търсете другарки и тогава душите се обръщат една с друга. Две души с други две души, стават четири; две души се сливат и стават по-голяма душа, и тия две души по две се сливат и стават четири, стават по-голяма душа. Осем ще се слоят ведно с други осем, докато най-после образуват тази, най-

голямата душа, която е сбор на милиони души. Не се заблуждавайте да мислите, че като него няма! То е сливане на души в света. (103, с. 18)

Преди Адама имаше ли женитба? – Не, женитбата се яви след Адама. Бог създаде човека по образ и подобие Свое, даде му възможност да владее земята и да се ползва от нея. Целта на сегашната женитба е изправяне грешките на хората. Според мене тя не е нищо друго освен затвор. Всички женени – мъже и жени – са затворени, мъчат се и страдат. Кой се радва тогава? Само Божественото се радва... Молете се да дойдат избраните, да поставят живота на друга основа, дето всичко ще бъде хиляди пъти по-добро от сегашната женитба. Отношенията между мъжете и жените ще бъдат много по-хубави от сегашните. Днес, ако погледнеш една жена, ще те обвинят в нечистота. Аз гледам на жената от такава висота, каквато хората не могат да си представят. Жената и мъжът не са плът, те са нещо високо, недосегаемо. Животът на сегашните хора не може да се нарече истински. Хората се нуждаят от Любов. Между мъже и жени трябва да има абсолютно безкористна Любов. Тогава те няма да говорят за своята любов, но за проявената Божия Любов чрез тях. Всеки трябва да пожелае да постъпва като Бога, да проявява Божията Любов. „Но заради избраните онези дни ще се съкратят.“ Когато избраните дойдат на Земята, със своето ново разбиране за живота те ще помогнат на хората да разрешат въпросите си правилно. Тогава хората ще знаят отде са дошли и къде отиват; защо са дошли на Земята; какво е предназначението им, и всеки човек ще изпълни своето задължение като майка или баща, като брат или сестра, като учител, свещеник, съдия и др. Те ще си отговорят сами трябва ли да се женят. Женитбата е временен въпрос, но човек постепенно отива от временното към вечното. Не е важно дали ще се жениш или не; важно е този въпрос да се разреши правилно. (64, с. 189)

Сега ще се спра, ще ви приведа един окултен разказ за едно племе, наречено Финуси. Не казвам същинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено от мене, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давам, аз я кръщавам Квистиния или Квистина, както искате. В нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи в Бялото Братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по света да търси начин и методи, чрез които да се домогне до това знание, като минавала през разни братства, с които не била запозната. На едно място трябвало да заложи своя ум, за да ѝ дадат знание – заложила го; на второ място трябвало да заложи сърцето си, за да ѝ дадат любов – заложила го; на трето място, за да добие сила, трябвало да заложи своята воля – заложила я, и на четвърто място заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо. Сега аз ще направя своето сравнение, ще преведа този далечен разказ. Ако ние зложим своя ум, който Бог ни е дал; ако зложим своето сърце, което Бог ни е дал; своята воля, която Бог ни е дал, и своята душа

– ние ще усетим, че всичко сме изгубили – това се нарича грехопадение. Това е онзи велик разказ от Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиеш знание и любов. Но като заложиш всичко, ти ще усетиш, че всичко си изгубил, а нищо не си придобил. Питам тогава: как трябва да се намери тази истина в света? Е, знаете ли кога се е явил бракът? Сега ще зачекна един въпрос – историята на брака. Един от адептите или от учителите на великото Бяло Братство, като паднала тя в отчаяние, обърнал се с молитва към Бога и казва, че погрешно е направила всичко туй и да ѝ покаже Бог един път. Тогава трябвало един от братята на Бялото Братство да се ожени, за да я спаси – да отдели половината от своя ум, да ѝ даде половината от своето сърце. Това е онзи разказ за излизането на Ева от Адама. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женитбата – това е един закон за спасяване на хората, то е една от великите жертви, които човек може да направи. (127, с. 385)

### КУЛТУРИТЕ В МИНАЛОТО. НОВАТА ЕВА

Преди Адама са живели възвишени, чисти и умни хора. Това малцина знаят. (20, с. 126)

Днес между съвременните културни хора ще видите, че мъжът е в състояние да умори жена си и жената е в състояние да умори своя мъж. Защо някой мъж уморява своята жена? Нали жената е направена от реброто на мъжа? Бог извади едното ребро от Адама и каза: „Ето, давам ти тази жена за другарка през целия живот. Пази свещено нейната душа!“ В това време извън рая имаше друга култура, пред която Адам излезе да се хвали със своята другарка Ева, като казваше: „Аз имам красива, хубава жена, каквато светът не е виждал досега!“ Тогава тази култура изпрати един свой делегат, преобразен в змия, да опита, да разбере добре каква е тази жена. Какво стана след това? – Тази хубава жена съгреши, а след нея съгреши и Адам, след което и двамата се намериха извън рая. (51, с. 74)

Едно време в рая имаше една култура, на която Адам беше родоначалник. Дойде Ева и тя донесе със себе си друга култура. Културата на Адам замина, остана културата на Ева. Казват, че Адам бил учен, че той сложил имената на всички животни. Вярно е, че Адам е бил учен, но питам: каква писменост остана от неговата култура? От културата на Ева все е останало нещо, но и тя вече е на залез. Съвременната култура е продължение на културата на Ева, т.е. от културата на жената. Досега Божественият чук е работил само върху жената. До днес само жената се е възпитавала. До днес навсякъде е изпъквала майката. Баштата го няма още. Тук-там ще се яви мъжът, като гост, и веднага след това изчезва. Още с явяването си на Земята жената е внесла в света елемента на слава и величие. Жената е много славолюбива. По-славолюбиво същество от нея

няма. Тя е благородна, деликатна, фина, с тънка психология. Казвам: не си играйте с жената! Като говоря за жената, аз имам предвид префинената жена, която пред нищо не се спира. Колко мъже е продала тази жена! Колко войни са станали за нея! Войните стават само за жените. (108, с. 22)

Христос казва: „Всички, които са научени от Бога, идат при Мене.“ Оттук започва истинската култура, истинското знание. Под „култура“ в широк смисъл разбираме това знание и изкуство, което обхваща целокупния живот. Тя обхваща проявите на ума, на сърцето, на душата и духа. При тая култура всяко същество има своето определено място и предназначение, всяко същество има условия за своето развитие. Първото съзнателно същество, което се явило през тая култура, било човекът, т.е. мъжът. Под „човек“ разбираме същество, което мисли. През тая култура е живял само мъжът. Тогава жената не е съществувала. – „Как може животът без жени?“ – Няма да се впускам в подробности, но казвам, че тая култура може да се счита като една от забележителните култури на света. Тя е култура без страдание. Човекът е бил свързан с Бога. Другар му е бил Бог. В тая дружба човек придобил големи знания, но станал ленив. Ще кажете, че старият е ленив. Важно е, че леността го е заставила да търси другар да му помага. Той пожелал да му даде Бог един другар. Желанието му било задоволено. Бог му пратил другарка – жената. Дошла жената, но скоро се наситила на Адама, намерила, че е стар, и си потърсила млад другар. Тя намерила такъв в лицето на змията – черния адепт. От тоя момент започва втората култура – на познаване на доброто и злото. Сегашната култура е на жените. Мъжете са безгласни букви, както шеговито се наричат – лукови глави. Иде новата култура на света, която ще съедини двата принципа – на мисълта и на живота. Тя е културата на милосърдието или културата на Любовта. Първата култура е била на Мъдростта, втората – на правдата, а третата – култура на Любовта. Тая култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло. Ще кажете, че съединяването подразбира обезличаване. Не е така. Да се съединиш, това значи да се увеличиш, да се хармонизираш, да станеш по-силен. Българите поддържат девиза: „Съединяването прави силата.“ Една дума липсва на тоя девиз: „Съединяването в Любовта прави силата.“ (35, с. 52)

Когато Господ създаде света, каза на първите хора да завладат птиците, рибите, животните. Какво подразбираше с това? Той подразбираше, че те трябва да завладат всички низши елементи в себе си. Затова Господ постави Адам в райската градина, направи го градинар – да изучава растенията. Следователно при сегашното състояние, в което се намираме, ние трябва да изучаваме растенията, да изучаваме бъдещата наука за нашето развитие. Всяко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае как да извлича от корените си потребните за него сокове. В тези корени живее омразата, завистта, злобата. Те са

ненужни материали. Но когато ние се научим как да извличаме тези сокове, как да ги преработваме и ненужните за нас да препращаме назад в почвата, ние ще разберем какви трябва да бъдат отношенията ни с по-напредналите от нас братя. Сега всеки от вас иска да живее между по-културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора от ангелите аз не зная. Следната фаза, в която ще минем, е фазата на ангелите. Щом влезем в тази фаза, сегашните груби тела, които имаме, ще се изменят органически. Те ще бъдат създадени от една по-фина материя. Как ще се създаде тази по-фина материя? – Чрез религиите. Всички сегашни религии не са нищо друго освен един метод, чрез който с молитви, със съзерцания да може да се добие тази нова материя, чрез която нашето тяло да се обнови. Това нещо не може да дойде само по себе си. Тези хора, които в миналото са се молили, които живели в пустините един чист и свят живот, както и тия учени хора, които са работили усилено в мисълта си, са помагали както на себе си, така и на цялото човечество именно в това направление – работили са за неговото повдигане и усъвършенстване. (104, с. 120)

Хората се интересуват от своето минало, искат да знаят нещо от него, но те сами трябва да го разгадаят. Защо? Защото малко е доброто в миналото на човечеството. От осем хиляди години насам човечеството не е направило голям скок. В живота на човека до грехопадението има хубави неща, но след грехопадението няма нищо особено. Като знаете това, по-добре не се интересувайте от миналото си. От страданията и изпитанията, които преживявате, можете да съдите за вашето минало... (144, с. 199)

Едно е важно за вас: да знаете, че минало съществува. То не е минало, но съществува едновременно с вас, като тил зад вас – тил на сегашния ви живот. Бъдещето е пред лицето ви, а настоящето е това, върху което сега градите вашия живот. Дърветата се намират в това положение именно: те живеят в настоящето. Питам: защо първата жена в рая трябваше да се спре пред едно дърво и там да бъде изкушавана от змията? Защо не се спря пред някоя канара или пред някой извор и там дяволът да я изкушава? Или пък защо не беше в някоя къща и там да бъде подложена на този изпит? При това казват, че туй дърво се наричало „дърво за познаване на доброто и злото“. В окултен смисъл под думата „дърво“ се разбира цяла епоха, цяла култура, която е предшествовала културата на змията. Следователно във всички тогавашни растения е имало стремеж да добият устойчивост, якост, да завършат своето развитие. Змията пък представляваше друга култура – културата на човешките желания, която е сходна с тази на животните. Следователно културата на растенията създаде ръста на човека. Растенията го научиха как да върви нагоре и надолу. Културата на рибите създаде ръцете и гърдите на човека. Рибите го научиха да се разширява. Те се движат в посока, точно противоположна

на тази, по която се движат хората. Това, което извърши културата на растенията за човека, като го научи да се стреми към центъра на Слънцето и към центъра на Земята, беше точно противоположно на това, на което го научи културата на рибите. Като среда за своя живот рибите избраха водата и създадоха главата и опашката в своя живот, чрез които се движат в две посоки. Те създадоха главата у млекопитаещите, а това вече е резултат на една култура. Античната култура създаде лицето, образа на човека, според както се казва в „Битие“-то: „И създаде Бог човека по образ и подобие Божие.“ И най-последно, сегашната култура създаде ума на човека. Механическата и техническата страна на цялата западна култура седи днес в ума, в челото на човека. Ето защо всички съвременни човешки произведения са все дребни. Надали ще остане за бъдещето нещо от тази култура! Мина времето на онова величествено знание на египтяните! Сегашната култура се изразява в строежа на човешкото тяло. Съвременните учени казват, че в човешкия организъм се включват всички култури на миналото и когато започне пробуждане на човешкото съзнание, по атавистичен начин той ще премине през всички култури на миналото. Той ще премине през културата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, най-последно и през човека, и по такъв начин в него ще изпъкнат всички негови противоречиви съществувания на миналото. Тогава у човека настава цяла каша. В Писанието се казва: „За всяко престъпление Бог въздава всекиму до четвърти и до десети род, а за всяко добро дело Бог дава благословието Си за хиляди родове.“ Христос донесе в света културата за душата, т.е. начина, по който хората могат да се приближат и познаят Бога. Човек има качеството да се ограничава, което го прави подобен на Бога. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничиш. Следователно Бог, като се ограничи, създаде човека. Там, дето има ограничения, всякога има и страдания. Значи със създаването на човека се създадоха и страданията в космоса. (51, с. 9)

Всяка сутрин, като ставате от сън, спомняйте си, че сте минали през културата на растенията и сте развили известна височина; минали сте през културата на животните и сте развили сила; минали сте през културата на птиците и сте развили външната красота; минали сте през културата на човека и сте развили ума си, който е дал израз и красота на очите ви. Сега вече минавате през друга фаза на културата, в която трябва да развиете благородно сърце, което да даде израз и красота на цялото лице. Красивото лице съдържа в себе си придобивките на миналите култури. То представлява човека. Новата култура е култура на сърцето, което води хората към побратимяване, към братски живот. Чрез сърцето ще се изяви Любовта. В стария живот Любовта е започвала с радост, а свършвала със скръб. В новия живот обаче Любовта започва със скръб, а свършва с радост. Адам и Ева започнаха с радост, но свършиха със скръб и плач. Оттук виждаме, че плачът е произлязъл от райската градина. Ева

сгрещи, понеже яде от плода на забраненото дърво, около което змията се беше обвила. Значи тя се свързва с културата на дървото и пожела да стане висока, т.е. знатна. Същевременно тя се свързва и със змията и пожела да стане силна. Тя се върна към старите култури и сгрещи. След това Адам и Ева бяха изгонени от рая да опитат какво могат да направят с дългите рала и силните волове. Господ им каза: „Понеже пожелахте културата на растенията и животните, излезте вън от рая, да ги опитате. Вие сами избрахте дървото и животното за идеал в живота си, сега ще носите последствията на този идеал.“ (105, с. 24)

Едно време, когато Бог създаде света, той поставил Адама в рая – в Божественото училище – да се учи. Бог изкарал пред Адама всички животни – сам той да им даде имена. След като дал имена на всичките животни, Бог извикал Адама да повтори пред Него имената на животните, според както той ги нарекъл. Като започнали животните да се изреждат две по две пред него, Адам си казал: „Всички животни са по две, имат си другар. Аз съм самичък.“ Адам не разбирал нищо от имената, които дал на животните, но знаел имената им; своето име, обаче, той не знаел, понеже нямал другар, който да го извика по име. В този мит се разправя, че Адам научил името си, след като Бог му дал другарка, която го назовала с името Адам. И той я нарекъл Ева, което значи красива жена. Питам: как постъпи Адам със своята другарка? Той направи една грешка, като я остави да скита сама из рая и да се върти около дървото за познаване доброто и злото, а винаги трябваше да бъде с нея. Този закон действа и в човека по следния начин: когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно при всяка работа, при всяко изпитание умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно, на едно място. Този е един от великите закони в света. Никакви убеждения не могат да съществуват без присъствието на ума, на сърцето, на душата и на духа. Както мъжът не трябва да оставя жената сама, така и жената не трябва да оставя мъжа сам да се разхожда из рая. Дето е той, там трябва да бъде и тя; дете е тя, там трябва да бъде и той. Ходят ли всички поотделно, работата се разваля. Заедно трябва да ходят! При първия изпит в рая Ева направи погрешката. Сега иде втори изпит за Адама. Той ще се постави днес пред дървото на живота, но Ева трябва да бъде при него. Ева трябва да бъде при Адама, да му даде един добър съвет. Иначе и Адам ще направи погрешка, както Ева, и тогава ще отидат още 8000 години на изпитания и страдания. При първия изпит змията дойде при Ева и много лесно я изкуси. Сега към същото дърво се приближава Адама и неговата възлюбена трябва да бъде при него, двамата заедно да разрешат въпроса. И тъй, всеки човек трябва да разрешава въпросите в своя живот с ума и със сърцето си едновременно...

... Нова култура, нова наука иде в света! Петата раса, която сега живее, това е расата на животните. За в бъдеще ще дойде шестата раса –

расата на Любовта. В „Битие“–то се казва, че в петия ден Бог създал всички животни, затова именно хората от петата раса живеят животински живот – бият се, карат се, убиват се, мразят се – вършат всичко това, което и животните вършат. Ще ви приведа следната аналогия, от която вие сами можете да си направите заключения. Когато кучето минало покрай Адам, той го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – „Запомних го, написах го на зъбите си.“ Волът минал покрай Адама и той го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – „Запомних го, написах го на рогата си.“ Минал конят, Адам го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – „Да, запомних го, написах го на копитото си.“ Най-после минала и Ева покрай Адама. Той запитал и нея: „Ти запомни ли Божия закон?“ – „Да, запомних го, написах го на езика си.“ Затова днес жената много говори. След всичко това кучето хапе, волът боде, конят рита. Нека и съвременните хора си дадат отчет какво е останало от Божия закон у тях. Едно трябва да знаят всички хора: Божият закон не се пише нито на език, нито на зъби, нито на рога, нито на копито. Всички са го написали там, дето не трябва. (51, с. 185-188)

Ние разделяме хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни (хора на новите времена) и ученици. Какви са били вашите мисли и възгледи за живота в миналото, ще ги намерите в Стария Завет. Какви са били вашите възгледи за живота като новозаветни хора, ще ги намерите в Новия Завет. Ако пък търсите в Евангелието пътя на ученика, там няма да го намерите. Значи пътят на ученика – това е новото, което днес Бог дава...

... Сега, ако разгледате старозаветния и новозаветния живот в тесен смисъл, Адам и Ева бяха старозаветни хора. Старозаветният живот създаде първия закон, който Ева написа. Тя казва: „Каквото Господ заповядва, няма да се разбира в неговата идейна форма, но ще се разбира тъй, както може да се приложи на Земята. Ние ще търсим вътрешния смисъл на нещата. В тях се крие друга философия.“ Адам и Ева, като ученици в рая, в разсъжденията си пред дървото за познаване доброто и злото по друг начин изтъкуваха Божиите закони. Мойсей пък тури начало на новозаветния живот. Той беше на границата между новозаветния и старозаветния живот, което се вижда в неговия личен живот. Законът се оформи при Мойсея. Няма да се спирам повече върху тези въпроси, понеже те ще ни отдалечат от главната мисъл, ще предизвикат спор, разногласия в умовете ви. Това няма да ви доведе до правите разбирания, които са необходими за вас, защото Адам и Ева и днес са пак ученици на Земята и казват: „Колко сме били глупави, като не сме разбирали Божиите закони, не сме разбирали Пътя, който Бог ни е чергал!“ (112, с. 5 и 191)



Първоначално Бог създаде Адама, от Адама създаде Ева. Какво има тия двамата хора да спорят? Единият – направен от Бога, и другият направен. Трябва да се уважават по единствената причина, че в Адама Бог вдъхна Божествено дихание, а в Ева не казва, че е вдъхнал, но само се подразбира. Понеже Адам ѝ даде от Духа, който Бог му даде, той даде на жена си. Но в нея се зароди желание да вземе всичкия дух, който имаше в Адама вътре. Туй е грехопадението, казва се: само половиния дух да го има, не целия да го има. Адам роди едно дете – момиче – не навреме... За Ева нямаше нужда, тя преждевременно дойде! Преждевременно стана! И Адам се огорчи, че няма другарка. Господ казва: понеже се огорчи – извади Ева по-рано. Ева се роди на седем месеца. Два месеца не достигнаха. И затуй Христовото учение 2000 години как се проповядва. 2000 години са двата месеца, понеже Ева не навреме се роди. Тия двата месеца са 2000 години. Сега в света Господ създава един нов Адам и една нова Ева, която на девет месеца ще се роди. Адам няма да бъде създаден от пръст. Адам ще бъде роден и Ева ще бъде родена – у тях да се роди новото човечество, което няма да върви по стария път. (12, с. 42)

Сега, щом някоя мома стане за женене, тя казва: „Дано ми даде Господ добър мъж!“ Господ ви дде добър мъж – Адам. Ева, която излезе от Адама, първоначално беше отлична мома, девица. Обаче след грехопадението всички жени, които се родиха от нея, извратиха света. Ева роди един син – престъпник, Каин. Адам не беше баща на Каина, но на Авела. Каин беше роден от друг баща. Казано е в Писанието: „Вие сте чада на дявола.“ Оттук, предполага се, че дяволът бил баща на Каина. Невъзможно е овца да роди вълк. Ако овца роди вълк, причината се крие някъде дълбоко в живота. Авел стана жертва на Каина, на злото в света. Възможно ли е двама братя, от една майка и от един баща, да се убиват? Следователно, предполага се, че тези братя били от двама бащи: единият – носител на тъмнината, другият – носител на светлината. Днес половината от човечеството са кайновци, половината – авеловци. Ако хората вярват в стария закон, който дава място на престъпниците да се раждат, те всякога ще убиват. Новата жена, новата Ева трябва да затвори пътя на Каина, да не се ражда. Кайновци нямат право да се раждат! Нека дойда авеловци и ситовци! Светът се нуждае от добри хора. (60, с. 126)

Новият човек се създава сега. Не е въпрос за спасяване на човечеството. Сега Господ създава нов рай. Създава се един нов Адам и нова Ева. Ако вие искате да бъдете деца на този, новия човек, то ще трябва да се родите по нов начин. „Ако не се родите изново...“ – от кого? Христос казва: „От вода и дух.“ Аз ви казвам тъй: ако не се родите от новия Адам и новата Ева, в Царството Божие не можете да влезете. Какво ще ми кажете вие? От вода и дух? Вие мислите, че знаете какво значи това. Щом го знаете, тогава тайната е разрешена, няма какво да проповядвам. Сега, чели сте, че от вода и дух трябва да се роди човек, но

не го разбирате. Аз ви казвам: от новия Адам и от новата Ева трябва да се родите (това е по човешки) – ще го разберете по човешки. (50, с. 300)

Преди години пак ходихме на Мусала, но в снежно време – пътят беше покрит със сняг, мъчно се ходеше, лесно можеше да се подхлъзне човек. Като започнахме да възлизаме нагоре, някои казаха, че е много хлъзгаво, не може да се върви. – „Да се върнем тогава!“ – Обаче сестрите поеха нагоре. Те казаха: „Няма да се върнем, ще вървим.“ Дадох им наставление да бъдат внимателни, да не събарят камъните. Имаше опасност, като се търкалят камъните, да ударят някого. Сестрите тръгнаха напред, а братята – след тях. Те казаха, че дават предимство на сестрите. Както и да е, важно е, че сестрите не искаха да се върнат – първи поеха пътя към високия връх. Такава трябва да бъде новата Ева! Старата Ева беше на върха и слезе в долината. Новата Ева възлиза от долината към върха. (22, с. 50)

Никой човек не се ражда произволно. За пример, предполага се първият човек да е бил създаден в деня на първото равноденствие, когато условията са били благоприятни, хармонични. Ето защо нека всички художници, музиканти, писатели, поети и всички велики учени взимат участие при създаването на човека. Светът се нуждае от нови хора, които да работят за неговото изправяне и повдигане. Това зависи от жената. Тя е вътрешният фактор, който правилно трябва да използва всички външни благоприятни условия. В това отношение на жената майка, на сестрата, на девата трябва да се гледа като на деликатен, благоуханен цвят, който от никаква слана да не се попарва. Казано е, че първият човек бил създаден в деня на първото равноденствие, в деня на Любовта. Тогава той е почувствал в себе си присъствието на Великото, присъствието на Божията Любов. Със създаването на жената първият човек е разбрал Божия промисъл, който работи в света. Следователно, за да се повдигне жената, преди всичко тя трябва да обикне Бога, своя Създател. Възпита ли се в тази насока, тя ще помогне за повдигането на човечеството. Само тя е в състояние да роди новия Адам и новата Ева. (60, с. 137)

Физическите блага предизвикват втръсване, както и физическите отношения между хората. Затова някой казва: „Искам да напусна жена си, омръзна ми вече!“ – „Ще се ожениш ли за друга?“ – „Ще се ожена.“ – Тогава ще знаеш, че и втората ще бъде като първата, и тя ще ти омръзне. И тя е ребро като първата. Докато е била ребро, мъжът бил доволен от нея и я търпял. Щом излиза от него, вече е недоволен. И жената често се оплаква от мъжа си, иска да го напусне. Тя забравя, че някога е била ребро на мъжа си и излязла от него. Мъжът и жената са едно и също нещо, т.е. еднакви величини. Първоначално мъжът бил по-голяма величина от жената. За да се изравнят, Бог извадил реброто на мъжа и направил от него жената. Следователно днес мъжът и жената са две половини на една цяла

величина – човека, равен на хиляда единици. И тъй, вървете в пътя, дето живите величини растат, т.е. събират се и се умножават. Само излишъкът от тези величини се вади и дели. Самата величина остава неизменна. Който се опита да дели тази величина, сам си създава нещастие. Адам искаше от Бога другарка, но Бог му каза, че няма условия за това. Адам настояваше и така престъпи законите на рая. Адам беше роден в петък, първия ден на равенствието, затова и първото изваждане излязло несполучливо. Бог задоволи преждевременно желанието на Адама, но с това заедно се зае да изправи погрешката, която направиха първите човеци.

Сега Бог иде в света да извади още едно ребро на Адама, да направи новата жена. Старата форма на мъжа и на жената умря – нов свят ще се създаде! Нов мъж и нова жена идат в света, носители на новата култура. Блудният син представя старото човечество, а възкръсналият човек – Христос – представя новото човечество, което се създава сега. Днес казвам на жената да се готви да получи поне две ребра от новия живот, а на мъжа – да се радва, че има другарка, създадена по образ и подобие на Бога. Как ще бъде създадена новата жена и откъде ще се вземе материал за нея, това ще решите вие. Мислете върху два въпроса – върху величините, които растат и се намаляват, и върху създаването на новата жена. Новият мъж и новата жена ще се новородят, няма да бъдат направени от пръст и ребро. С това настава нова епоха, нова култура в света. Щом дойде новата култура, блудният син ще се върне при Баща си и ще изпълнява Неговата воля. (20, с. 230)

## ЗАБРАНЕНОТО ДЪРВО И ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Първоначално, при създаване на живота, микробите съществуваха ли? Някои учени казват, че микробите се създадоха след отклоняване на човека от правия път на неговия живот. За какво беше създаден първоначално човекът на Земята? Първоначално човекът беше създаден да служи на Бога, да изучава всичко, което е било създадено дотогава, да се занимава с елементите и техните свойства, да работи и да благодари на Бога за всичко това. Ако човекът беше изпълнил всичко туй на времето си, той не би изпаднал в положение на роб, както днес го виждаме. Съвременният човек е роб на условията. Защо човек изпадна при тия условия? Защото избра другия път – да не слугува на Бога, но да слугува на себе си и на богове, подобни на него. Първата жена в рая сама избра този път – да служи на себе си и на чужди богове. Думата „рай“ в окултен смисъл подразбира висша култура. Значи първият човек е живял при условия на висшата култура, но не е могъл разумно да ги използва. Един от висшите адепти през това време, който служел на себе си и на чужди богове, успял да се промъкне в райската градина и да се приближи до първата прародителка на човечеството, като ѝ предал първата лекция от

този нов път. Той ѝ казал: „Кажете ми, жено, защо се лутате напразно със своя другар из тази градина? Не знаете ли, че има и други сили, затворени в природата, които човек може да използва за своето бързо развитие? Не знаете ли, че има и друг път, по който човек може да се движи? Не е само пътят, който Бог му е предначертал. Защо не ядеш от това дърво, в което са скрити всички тайни и всички познания, които могат да направят човека равен на Бога по сила и могъщество?“ Вие знаете по-нататък как е постъпила вашата прародителка след тази първа лекция. Аз ви превеждам тази лекция на български език; ако я бих превел на друг език, бих казал: „Знаете ли какви субстанции и есенции има скрити в това дърво? Познавате ли онзи субстанциален закон, който дирижира цялото човечество?“ На такъв научен език говореше на Ева учителят на чуждите богове. Какво се криеше в това дърво? – Всички тайни на живота. Тъй говореше този учител: „Ако хапнеш от плода на дървото за познаване доброто и злото, всички тайни ще се открият пред твоя поглед – ти ще виждаш слънцето, звездите и луната, ще ги разбираш, ще четеш по тях и така ще се движиш във всички светове. За да придобиеш това изкуство, след като хапнеш от плода на това дърво, ще ти дам една пръчица, та каквото пожелаеш, да придобиеш само с едно махане на тази пръчица. Всички жени, които дойдат след тебе, ще се чудят на твоята гениалност и ще си казват: „Каква беше тази жена, която служи на тези велики адепти?“ И тази жена, след като изслушала много внимателно първия урок на този неочакван учител, позамислила се малко, подигнала си главата нагоре и си казала: „Чудно нещо, как Бог ни е заблудил, като ни е поставил в този крив път на живота! Чудно защо Господ не иска нашето бързо развитие? Тогава нека направя поне един опит. От много опити глава не боли!“ И откъсна тя един плод от дървото на познаване доброто и злото, вкуси от него и даде на Адама и той да го опита. Какво представляваше това дърво? Дървото на познаване доброто и злото беше една притча, която тази жена изучаваше. (51, с. 270)

Дървото за познаване на доброто и на злото не представя нищо друго освен лошите хора в света. Значи Бог е забранил на човека да се храни с плодовете на лошите хора. За да бъде здрав, човек трябва да се храни само с плодовете на добрите хора. Сега и на вас казвам: хранете се с плодовете на добрите хора! Това е новият закон в света. Къде трябва да търсите лошите и добрите хора? Лошите и добрите хора не са във вас, но вътре във вас. Лошите хора са вашите лоши мисли и чувства. Следователно не очаквайте нищо добро от вашите лоши мисли и чувства. Доброто може да получите само от вашите добри мисли и чувства. (47, с. 342)

Често се говори за лош и за добър живот, за злото и за доброто. Злото представя ада на земята, т.е. онези сили, които идат отдолу, от низшите светове. Доброто представя рая, небето, т.е. сили, които идат отгоре. Обаче злото и доброто са създадени едновременно. Те съществуват

по единствената причина да може човек правилно да се развива. Когато Адам влезе в рая, Бог му даде Своя закон, по който да живее. Обаче скоро след това се яви вторият учител, който казваше на Адама: „Не само в рая има знания, но и вън от рая. Вкуси от забранения плод, да видиш какви знания ще придобиеш.“ Адам и Ева послушаха този учител, но напуснаха рая. Бог им каза: „Ще отидете в света, там да се учите. И като научите уроците си добре, тогава пак ще се върнете в рая.“ Казваш: „Не искам да отида в света.“ – Ще отидеш, там ще учиш уроците си и като ги научиш, отново ще се върнеш в рая. Тогава ще разбираш работите по-добре, отколкото преди да си бил в света. – „Лош е светът.“ – Не е лош светът, но вие сте объркали работите си и не можете да ги оправите. Бог работи в света! Като се върнете отново, ще видите последствията от тази работа. Това не е за утеха, но ви казвам да не се месите в общия Божествен план. Сегашният свят минава през известна дисциплина. (122, с. 200)

Засега вие трябва да благодарите на светските хора. Те представляват за вас велико училище. Писанието казва: „Не обичайте света!“ То значи: ако възлюбите първо света, а после Бога, ще се спънете, ще се отдалечите от Него. Възлюбете първо Бога и един ден, когато Го познаете, Той ще ви заведе в света и ще ви запознае с него. Следователно днес Бог ни казва това, което едно време е казал на Адам и на Ева: „Ще ядете от плодовете на всички дървета, но няма да ядете само от плода на дървото за познаване доброто и злото.“ Или, с други думи, Бог сега казва на всички хора: „Всичко в света може да обичате, но света няма да обичате, този плод няма да опитвате.“ Някой казва: „Защо да не обичаме света?“ Може да го обичате, но ще мязате на Адам и Ева – боси и със скъсани дрехи ще ходите. Света може да изучавате, но от плодовете му няма да ядете. Като казвам: „Света може да изучавате“ – аз разбирам Божествения живот. Ще се занимавате с Божествения живот, ще изучавате Божественото знание, което има приложение навсякъде в света. Само така ще постигнете това, което желаете. (112, с. 221)

Понеже първият човек, който вкуси от забранения плод на познание доброто и злото, не беше готов да разбере онази наука, която се криеше (едно дете беше още), той не трябваше да вкуси от тия плодове, не бяха заради него. Казва му: „От това дърво няма да ядеш, но като възмъжееш и станеш мъж, може да ядеш – сега няма да ядеш!“ Казвам: всички вие страдате от преждевременни желаниа, които искате да постигнете. (12, с. 29)

Съвременните хора остаряват преждевремененно, понеже не са разбрали живота с неговите сладки, кисели и горчиви елементи. Те са употребявали тези елементи безразборно, не навреме, вследствие на което сами са си причинили ред пакости. Дървото за познаване на доброто и на злото било определено само за стария човек, но Адам и Ева ядоха от него

преждевременно, вследствие на което сгрешиха и се натъкнаха на големи противоречия. Когато били в рая, първите човеци се намирали във фазата на своето детинство, затова трябвало да се хранят само със сладки храни, главно с плодове, с изключение на плодовете от дървото за познаване на доброто и на злото. Те трябвало да запазят своето детинство, за да останат в Царството Божие. Понеже не го запазили, те излезли въвн да се скитат по света, да опитат последствията на своето непослушание. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Следователно, докато сте деца, яжте само сладки храни, да не излезете преждевременно от рая. Като остареете, като станете мъдри, учени, яжте горчиви храни. Мъдрият може да асимилира горчивата храна, да я превръща в сладка. Ако детето вкуси от храната на мъдреца, цял ден ще се оплаква от горчивина. Сладкото, киселото и горчивото могат да се уподобят на мъчнотиите, на изпитанията, които се дават на хората. Стариият, мъдрецът може да носи голям, тежък товар. Дадат ли същия товар на детето, ще го осакатят. Мнозина искат да станат силни, учени, мъдри, без да носят товара на стария човек, на мъдреца. Не може ли да носи този товар, той ще си остане дете и ще се храни със сладка храна. Колко години трябва да се храни човек със сладки храни? – Колкото иска, не е точно определено. Обаче, пожелае ли да стане силен и мъдър, веднага ще му предложат горчива храна. Не може ли да трансформира тази храна в себе си, той неизбежно се натъква на страдания, които не може да носи; ще знае, че преждевременно е влязъл в несъответни за него условия. Срещнете ли човек, който се оплаква от противоречията на своя живот, знайте, че поради своето тщеславие и гордост той преждевременно е пожелал да стане учен, мъдър човек и започнал да яде горчива храна, която не е могъл да асимилира. Когато се развива естествено, човек е доволен от живота си, знае защо е дошъл и как трябва да живее. Когато Адам яде от забранения плод, т.е. от горчивия плод на забраненото дърво, той видя, че е гол, и не посмя да се яви пред Бога. Това показва, че той преждевременно е съблякъл червената си дреха, т.е. преждевременно е напуснал фазата на своето детинство. Понеже преждевременно е съблякъл червената си дреха, той не е могъл да се облече нито със синята дреха на възрастния, нито с жълтата дреха на стария, вследствие на което е останал гол. Това са обяснения, с които можете да схванете състоянията на вашия вътрешен живот. Без тези знания човек не би могъл да разбере причините на страданията, на противоречията в живота си и би се чувствал крайно нещастен. (41, с. 18)

Казвам: няма старост в света! Това, което хората наричат старост, е хипноза, която съществува от деня на престъпване на Божията заповед. В деня, в който първите човеци са яли от забраненото дърво, дойде и хипнотичното състояние. В деня, в който ядеш от забраненото дърво, ще остарееш. Всяка мисъл, която не отговаря на Божествената, води към остаряване. Всяко чувство, което не отговаря на Божественото, състарява

човека. Значи всяка мисъл, всяко желание, всяка постъпка трябва да носят известно благо за човека. (90, с. 128)

Казваш: „Искам да умра.“ – Жалко! Не умирай преждевременно, преди да се превърнеш на пашкул. – „Не искам да умра.“ – Жалко! Ще останеш завинаги в пашкула, без да се превърнеш в пеперуда. Някога е жалко, ако искаш да умреш; някога е жалко, ако не искаш да умреш. Щом се завиеш в пашкула, ще умреш, за да възкръснеш, да се превърнеш в пеперуда на новия живот. И тъй, ако гледате на смъртта като минаване в нов живот, на трансформиране на известно състояние, вие сте разбрали дълбокия смисъл на живота. Който не разбира дълбокия смисъл на живота и смъртта, той мисли върху тях, без да дойде до нещо съществено. Животът и смъртта са два важни процеса, които трябва да се разберат. Животът е родил смъртта. Следователно смъртта служи на живота, а не животът на смъртта. Когато е бил в райската градина, човек сам е приел смъртта. Бог казал на Адам и Ева: „От всички дървета може да ядете, но не и от дървото за познаване на доброто и злото. В който ден ядете от това дърво, ще умрете.“ Това значи: в който ден ядете от забраненото дърво, ще се превърнете на какавида, а после на пеперуда. Това е пътят, по който вървят всички животни. Дълг и мъчен е техният път. Адам искаше да разбере какъв процес е превръщането на бубата в какавида и на какавидата в пеперуда. Черният адепт се приближи до Адама и му каза: „Когато човек се завива в какавида, той става божество.“ Адам му отговори: „Щом мога да стана божество, ще ям от забраненото дърво.“ Днес повечето хора са в положението на какавида. (142, с.10)

Светът, в който живеем, се управлява от закони, от правила, които Бог е положил отдавна, когато е устройвал вселената. И когато е въвел в нея първия човек (Писанието тук мълчи), Господ дълго време го е учил и му е преподавал небесните знания. Запознал го е с всичките основни закони на това голямо здание, в което го е поставил да живее; показал му е свойствата на билките; запознал го е с качествата и действията на елементите и като го е поставил господар над всичко, казал му е: „Ако спазваш законите, които съм положил, ще бъдеш всякога щастлив, радостен, блажен и във всичко, което захванеш, ще сполучаваш; но в деня, в който престъпиш Моята заповед, всичко ще се опълчи против тебе.“ Че това е факт, свидетелстват двете дървета, за които се говори в Писанието: дървото на живота и дървото за познание доброто и злото. Ако бих се спрял да обяснявам какви са тия дървета, бих се отвлякъл много; това ще оставя за друга беседа. Тия две дървета в рая бяха живи, интелигентни; имаха известна сила, известни качества в себе си. И каза Господ на първия човек: „В дървото на познание доброто и злото се крие голяма опасност и в който ден посегнеш на него, ще изгубиш всичко – елементите, скрити в това дърво, не са за тебе; ти не си достатъчно силен, за да ги владееш. В бъдеще може да ги изучаваш, но засега ще се

ползваш от всички други дървета, от всяко нещо в живота, но не и от дървото за познание доброто и злото.“ (124, с. 1)

Причината за грехопадането беше много малка, едно малко непослушание. Господ казва: „Няма да ядете от това дърво.“ Някой може да каже: „Какво има, че е куснал малко, че изял една ябълка? Не зная дали е изял цяла една ябълка. И за една ябълка цели 8 000 години да не ти простят прегрешенията!“ Не само едната ябълка, но като почнали да ядат от това дърво, те престанали да ядат от всички райски дървета. И яли само от това дърво. Вие всички не сте престанали да ядете само от това дърво. Че това недоволство е плод на това дърво! Ти си недоволен от жена си – ти си ял от плода. Ти си недоволен от яденето – ял си от плода. Недоволен си от живота си, от своя ум, от сърцето си – това е познание на доброто и злото. И Бог казва: „Понеже Адам яде преждевременно и не разбра законите на доброто и злото, да не би сега да яде от дървото на живота – защото тогава мъчно се поправя, да го изгъдим вън, за да разбере.“ (68, с. 211)

Поставиха Адам и Ева в рая да се научат да живеят правилно. На Адама се даде заповед да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не изпълни заповедта. Защо не трябваше да яде от това дърво? – Защото не се беше научил още да яде! Някой пита: трябва ли да се яде месо или не трябва. Вие как ще отговорите на този въпрос? Месоядците ще отговорят по един начин, а вегетарианците – по друг. Как се оправдава месоядецът? Позволява ли конституцията да се яде месо? Старата конституция позволяваше, но новата не позволява. Трябва да знаете естествените закони на живота и природата и по тях да се ръководите. (90, с. 86)

Ева излезе от рая на Адама и влезе в рая на жената, на девицата. След това се върна при Адама и му каза: „Аз намерих смисъла на живота, научих се как да ям!“ Първите човеци не можах да намерят Истината, докато не напуснаха рая. 8 000 години вече те изучават дървото за познаване на доброто и на злото. Сега трябва отново да се върнат в рая, да изучават дървото на живота... Ева сгреши, защото сама реши въпроса. Тя помисли малко, взе бързо решение и се подписа. Всяко решение, всеки закон се одобрява, след като мине през Народното събрание и се гласува. Ева трябваше да отиде при Адама, да гласуват заедно и да отидат при Бога Той да одобри решението им. Ако Бог не даде съгласието Си, те трябва отново да разискват върху въпроса. Какво направиха Адам и Ева? Ева реши свободно въпроса, а след това сподели решението си с Адама. Той си каза: „Учен човек съм, и аз мога да решавам сам.“ И той яде. Като разбраха, че сгрешиха, и двамата се скриха от Бога. За престъпване на Божия закон те трябваше да напуснат рая. Като се видяха голи, и двамата разбраха погрешката си. На въпроса на Господа защо ядоха от забранения



плод и двамата потърсиха начин да се оправдаят. Адам каза: „Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, е умна и преди да яде от този плод, тя Те е попитала. Сега разбрах, че съм се излъгал.“ Ева отговорила: „Господи, аз мислех, че змията, създадена от Теб, не може да върши нищо без Твое разрешение. Повярвах на думите ѝ и се излъгах.“ И двамата се защитаваха майсторски, по адвокатски. Бог отговори на Адама: „Понеже се мислеше за много учен, сега ще ореш и работиш земята, с труд ще изкарваш прехраната си.“ На Ева каза: „Ти ще раждаш деца и децата ти ще умират. Така ще живеете и ще изучавате дървото за познаване на доброто и на злото.“ Сега и на вас казвам: докато и вие губите своите светли мисли, светли чувства и светли постъпки, всякога ще живеете в нереалния свят. (90, с. 91)

Истинският човек не живее на Земята – живее в Божествения свят. Тук живее неговата сянка. Растението със своите корени живее, но животът му се проявява в клонищата, цветовете и плодовете. Така трябва да разбирате цялото битие. Човек е последната фаза на това Дърво на живота. Аз гледам нещата съвсем другояче. Между растенията и хората не намирам голямо различие. Има различие, но в духовно отношение човек е продължение на растенията. Той е последната фаза на растенията. Ние го виждаме, че е отделно нещо, но той е последната фаза. И тогава Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Как ще обясните това? „Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, отсича се.“ Сега, няма какво да ви говоря, вие знаете истината. Всеки един от вас има една вътрешна интуиция и знае истината. Аз поддържам, че всеки човек знае истината, но той не иска да приложи тази истина, понеже деди и прадеди не му позволяват да я приложи. (24, с. 247)

От Божествено гледище човек не е още оформен, не се е превърнал в истински човек, т.е. още не е напълно узрял. От гледището на ангелите той се уподобява на дърво, затова е казано в Писанието: „Праведните ще бъдат като дървета, посадени при бистри потоци.“ Дървото се взима като символ на знание. Значи в дървото се крие знанието, науката за живота. В райската градина имало много дървета, между които две от тях се отличавали: едното било дърво на живота, а другото – дърво за познаване на доброто и злото. Като създал първите човеци и ги поставил в рая, Бог им казал: „От всички дървета можете да ядете, но не и от дървото за познаване на доброто и злото. В който ден ядете от това дърво, ще умрете.“ С това Бог искал да обърне внимание на първите човеци, че докато не организират добре своето физическо тяло с всички негови удове и системи, те не могат правилно да възприемат соковете и енергиите, които идат от възвишения свят, и да се ползват от тях. Като забранил на първите човеци да ядат от дървото за познаване на доброто и злото, Бог искал да им каже, че те не са готови още за тази наука. Докато не оформят и организират своята външна обвивка, чрез която

да възприемат енергиите на външния свят, те не могат да се занимават с изследването на втората, по-твърда обвивка – костите на своето тяло. Първата обвивка представя мускулите на човека, а втората – костите. Първата обвивка подразбира науката за живота, за външния свят, а втората – науката за познаване на доброто и злото. Като придобие това знание, човек дохожда до третата обвивка, до ципицата, която обвива ядката на ореха. Щом опита ядката, той е дошъл вече до вътрешния смисъл на живота. (30, с. 196)

Съвременните хора се извиняват със слабостите си, като че те са присъщи на тяхното естество. Не, слабостите не са присъщи на човешкия дух, вследствие на което човек няма право да се извинява с тях. Той няма право да се крие зад своите слабости като зад параван. Преди всичко изкушенията, изпитанията и мъчнотиите в живота на човека са дадени точно според неговата сила. Те не са по-големи от силата му. Дори нещо повече – силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се дават. Затова именно човек се съди, когато не издържи на дадено изкушение. Кое съди човека? – Силното в него, което му е дадено като средство за борба с изкушението. Въпреки това човек пак търси начин да се извини и казва: „Аз съм слаб.“ Когато Бог забрани на първите човеци в рая да ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, Той знаеше, че те са силни да изпълнят тази заповед. Ако Бог имаше даже най-малкото съмнение в силата на първите човеци, Той никога не би им дал подобна заповед. Значи Бог напълно разчиташе на силата на човешкия дух. Казвам: първите човеци сгрешиха, те не приложиха всичката сила, която имаха в себе си. Въпреки това и до днес още човек иска да убеди Бога, а и себе си, че той не е бил в състояние да изпълни волята Божия. Той не иска да признае погрешката си, но казва, че Бог му е дал една трудна задача, която не отговаряла на неговите сили. Това е оправдание, с което започва една мълчалива борба на човека с Бога. За да му докаже, че не говори истината, Бог го изпъди вън от рая, изпрати го в света да работи и да учи. Оттогава досега човек непрестанно опровергава своята лъжа, че бил слаб, та не могъл да изпълни заповедта на Бога. Какво виждаме днес? Човек се е заел с много по-трудни задачи, с по-велики работи от тия, които Бог му бе дал в рая. Той се е заел със задачата да завладее земята, да стане неин господар, да сложи нов ред и порядък. И в силата на това негово желание ние го виждаме да коли, да беси, да затваря хората и т.н. И след всичко това същият този човек твърди, че бил слаб, че нямал сили да издържи на Божията заповед, че не могъл да не падне. Питам: може ли слаб човек да върши това? Желанията, копнежите на съвременните хора за слава, величие, господство над цялата природа говорят против самите тях. Те сами отричат твърдението си, че са слаби. За постигане на техните желания се искат силни хора... Човек е двойно същество. Едното същество – доброто в човека – представлява дървото, което Бог първоначално е посадил в рая. Второто същество –

злото в човека – има по-нов произход. То представлява присадки на първото дърво. Това същество постоянно убеждава човека да върши противоположното на онова, което Бог иска от него. (146, с. 207)

Ние не знаем какъв е Божият план. Ние не можем да заемем мястото на Бога. Каквото и да говорим, съществува една Мъдрост във всички противоречия, както и доброто и злото, имат свое предназначение. – „Защо съществува злото?“ – Това не е важно. Бог ми казва: „Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и злото.“ Защо не трябва да ям, не питам. Казано ми е, че ако ям, ще страдам. Това е достатъчно. Дървото за познаване на доброто и злото не е за мен – нищо повече! Змията каза на Ева, че ако яде от това дърво, ще стане като Бога. Защо не трябваше да ядат от това дърво, не се знае. Това е тайна, дълбоко скрита от човека. Дълбокият смисъл на нещата е скрит от него. Един ден, когато стигне до най-голямата дълбочина на живота, до неговата философия, човек ще разбере защо не е трябвало да яде от забраненото дърво. Това може да бъде след хиляди години, не е важно. Тоя въпрос не може да се разреши днес. (134, с. 103)

Лъжата и кражбата съществуват само в човешкия порядък. Откъде дойде лъжата в света? От дървото за познаване на доброто и злото. Това беше единственото дърво от човешкия порядък, затова Бог каза на първите човеци да не ядат от забраненото дърво. (31, с. 129)

Букварът, през който всеки ученик минава, представя първата добродетел. Тя е свързана с познаване на доброто и на злото. Първите хора започнаха с изучаването на тази добродетел. Понеже не послушаха Бога и ядоха от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая, да не би да ядат от плода на дървото на живота и да станат безсмъртни. Те не бяха готови още за безсмъртието, затова трябваше да отидат в света – там, в контрастите на живота да изучават доброто и злото. И досега още хората на Земята чрез контрастите в живота изучават закона за познаване на доброто и злото. (47, с. 156)

Ева повярва в думите на своя учител: яде от плода на забраненото дърво, а след това даде и на Адам да го опита. Така първият човек се раздвои. Първата заповед, която Бог даде на Адам, беше за послушанието. Грешката на Адам се заключава в това, че той не предаде тази заповед на своята съкласничка – Ева. Грешката на Ева се заключава в това, че като прие заповедта на змията, толкова умело я предаде на Адам, че той я прие без никакво възражение. Адам повярва на думите на Ева и каза: „Наистина Бог ми заповяда да не ям от плодовете на забраненото дърво, но навярно не съм Го разбрал правилно. Щом ти яде от този плод, и аз ще ям!“ Сега и вие ме питате: „Да ядем ли?“ Ще ядете, но не от плодовете на забраненото дърво, не от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Щом се намериш под това дърво, ще постигнеш. Под „пост“ разбирам

да не ядете от плодовете на забраненото дърво, а да ядете от плодовете на дървото на живота. Казвате: „Глупава жена била Ева – една змия да я излъже!“ За Ева казвате, но вие и до днес още ядете от същото дърво. Адам и Ева излязоха от рая и още не могат да се върнат там. Ангел Господен стои на райската врата с меч в ръка и пази никой да не влезе вътре и яде от плодовете на дървото (на живота – бел. Р.Ив.) Едно дърво остана за хората – дървото за познаване на доброто и злото. И до днес всички ядат от него. (66, с. 42)

Ботаникът не може да говори за ябълката, ако не разбира как се сади, какво дърво е тя, как цъфти и връзва. Като узрее, той ще вземе една ябълка и ще каже: „Заповядайте, това е ябълка. Опитайте я и дайте мнението си за нея.“ Като изядете плода, ще дойде знанието за ябълката. Ева разбра какво нещо е доброто и злото, след като яде от забранения плод. Ако Бог беше разказвал на първите човеци какво е доброто и злото, нищо нямаше да разберат. Като ядоха, те го научиха. Злото в човека се крие в областта на слепите очи. Затова именно главата на убийците е широка при ушите, а горе е тясна. Онези, които обичат повече да си хапват, са разширили главата си около слепите очи. (90, с. 315)

Цели 40 години еврейският народ пътува през пустинята с намерение да влезе в Ханаан – земята на изобилието, на Любовта. Въпреки това той не влезе в Ханаан, а отиде в Палестина. Ханаан не съществува на земята, а само на небето. Ханаан е мястото, където живеят съществата на Любовта. Те са същества в човешка форма, но прилагат законите на Любовта. Всеки човек се стреми да влезе в Ханаан, да стане член на „обществото на Любовта“.

И змията запита Ева: „Истина ли рече Бог да не ядете от всяко дърво в рая?“ Кое е това дърво, от което Бог забрани още на първите човеци да ядат от него? Това е дървото на злото. Къде се намира това дърво? – Вътре в човека. Дойде ли до това дърво в себе си, човек не трябва да го бутва. Не бутайте това дърво, нито от плодовете му яжте. Какво правят съвременните хора? Те всеки ден влизат в градината си, приближават се до дървото на злото и си откъсват по един плод. След това страдат, плачат, чувстват се нещастни. Не бутайте дървото на злото, което е вътре във вас! (139, с. 153)

Човек е градинар на своята душа – райската градина. Години наред, с мотика в ръка, той трябва да обработва плодните дървета. И като узреят, тогава ще има право да ги вкуси. Мислите ли, че като се върнете отново в рая, ще ядете от плодовете на райските дървета, както Адам и Ева? Първите човеци бяха градинари. Те имаха право да ядат от всички плодове, с изключение на забраненото дърво, но престъпиха закона. И до днес още хората носят в кръвта си отровата на горчивото дърво. Затова като се разболе някой, лекуват го с горчиви лекарства – пелин, хинин

и др. И сегашният човек е градинар. Дълго време ще работи той в своята градина, докато заслужено се върне в рая. Дълго време ще се лекува с горчиви билки и лекарства, докато се пречисти кръвта му. Ще дойде ден, когато ще се лекува с умствени билки. Ще каже само една дума или ще помисли нещо и ще оздравее. (66, с. 234)

И младият, и старият трябва да се пазят от желанията си, да не ги задоволяват безразборно. Ето, Адам и Ева бяха млади, но като не знаеха как да постъпват с желанията си, направиха една грешка, от която и до днес още човечеството страда. Бог им каза да ядат от всички плодове, но само от един да не ядат. Обаче те пожелаха да опитат забранения плод, да видят какво действие ще произведе той върху организма им. Този плод имаше свойството, като влезе в стомаха на човека, да ферментира. Те опитаха плода и видяха мъчнотиите, които им създаде той. Къде стои опасността при задоволяване на забранените желания? – В неразумността на човека. Когато разумният човек задоволи едно забранено желание в себе си с цел да го опита, втори път той не си позволява това. Неразумният, обаче, като го задоволи един път, продължава и втори, и трети път – не може да го спре. (145, с. 221)

Като говорим за отклоняването на израилския народ от правия път, имаме предвид отклоняването и на всеки човек. И съвременните християни са се отклонили от правия път. И те служат на много богове, на всички пишат любовни писма. Обаче в края на краищата всички ще се разочароват и ще потърсят Единия, истинския Бог. И днес още Той им говори, наблюдава живота им, грижи се за тях, но те не Го виждат, не чуват какво им говори. Колкото Ева можа да Го чуе, толкова и те Го чуват. Когато тя се разговаряше със змията и се убеди от нея да вкуси от забранения плод, Бог беше там. Той наблюдаваше какво прави, помагаше ѝ, но тя беше чужда за Неговите думи. Всичкото ѝ внимание беше насочено към онзи, който ѝ обещаваще щастлив живот. Хиляди години минаха от времето на Адам и Ева, но човечеството и до днес още яде от забранения плод. Какво представлява забраненият плод? Всяка горчива дума, всяко лошо чувство, всяка лоша мисъл и постъпка, които човек отправя към ближния си, представляват забранения плод. Хората си предлагат по един или няколко от забранените плодове и после едни-други се обвиняват. Страшно е положението на онзи, който не знае къде се крие забраненият плод и не може да го избегне. Обаче който го познава, той лесно се отказва от него. Той се ползва от опитността на другите хора и всякога помни думите на Бога, казани на Адам и Ева: „От всичките плодове можете да ядете, но само от един няма да ядете“... Сега и на вас казвам: пазете се от плода на забраненото дърво, в каквато форма и да ви се предлага – във форма на пари, на власт, на любов. Явява се въпросът защо Адам и Ева ядоха от забранения плод? Защото змията успя да ги убеди в противното на това, което Бог им каза, именно, че

ако ядат от забранения плод, ще умрат. Змията пък ги убеди, че ако не ядат, ще умрат, т.е. ще им се случи нещо лошо. Те се убедиха в думите на змията, ядоха от забранения плод и с тях стана това, което Бог им беше казал. (145, с. 250)

Христос казва: „Вие, жените, трябва да се повърнете към първото си положение!“ Към кое положение? Към положението да се храните с плодовете от дървото на живота. Дойде ви една горчива мисъл, едно горчиво желание – това е от дървото на познание на доброто и злото. Каквато и мисъл да ви дойде, веднага я отхвърлете и поставете друга добра на мястото ѝ! Мразиш някого – не се старай да махнеш този човек или да го избегнеш, а намери друг някого, когото да обичаш. (19, с. 34)

Човек трябва да избягва неестествената храна. Енергията, която минава през дървото за познаване на доброто и злото, е неестествена за човека, вследствие на което събужда в него лоши разположения и наклонности. Затова е било забранено още на първия човек да яде от плодовете на това дърво. За да не изпада в такива състояния, на човека се препоръчва да яде от живия хляб, за който Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той ще има живот в себе си.“ (139, с. 51)

Човек се обича само за нещо красиво. Само красивото в човека се обича, но не и лошото. Когато казваме, че Бог обича и грешния, Той обича доброто, което е вложено в него. Чрез Своята Любов Бог въздига грешния. Чрез Любовта Си Той корени злото в него. Злото е потребно дотолкова, доколкото служи на доброто. Вземе ли връх над доброто и пожелае да го погълне, злото ражда вече смъртта. Бог забрани на първите човеци да ядат от дървото за познаване на доброто и злото, за да не допуснат злото, отрицателното, в света. Допуснат ли злото в себе си, те никога няма да се домогнат до вечния живот. (130<sup>a</sup>, с. 51)

Като дойдеш до злото, ще гледаш на него като на корени, а на доброто – като на клони. Корените са в земята, а клоните – във въздуха. Дръж злото долу, а доброто – горе. – „А Любовта?“ – Тя е плод на дървото на живота. Казано е в Писанието: „Листата на дървото на живота са за изцеление, а плодът – за храна.“ Понеже Любовта е плодът на това дърво, тя е хлябът, който трябва да ядем, за да живеем. Докато се храним с Любовта, ние живеем. Щом престанем да се храним с Любовта, ние умираме. Любовта не е сила, не е светлина, но тя е храна за човешката душа. Без тази храна човек не може да живее. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, има живот в себе си.“ – „Дотегна ми да обичам!“ – Щом не обичаш, ще умреш. Който обича, той има живот в себе си. Не се страхувайте от думите на Христос: „Който яде от плътта Ми и пие кръвта Ми, има живот в себе си.“ Има смисъл да ядеш плътта Христова! Той ще влезе в тебе и ще изправи всички твои

грешки. Ако не приемеш Христос, животът ти няма да се изправи... И тъй, обичай злото като корени на дървото, а доброто – като клони. Като обичаш клоните, ще се грижиш и за корените. От време на време ще ги поливаш. (66, с. 84)

Питате от какво зависи развитието на човека. – От сърцето. Ето защо сърцето трябва да се облагороди. Мястото на рая е в сърцето, дето са насадени двете дървета – дървото за познаване на доброто и злото и дървото на живота. Когато ядеш от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, ти мразиш хората; когато ядеш от дървото на живота, ти обичаш хората. Първото дърво води към вратата за излизане от рая; второто – към вратата за влизане в рая. Като знаеш това, пази се да не вкусиш от плодовете на забраненото дърво. Ако искаш да влезеш в рая, яж от плодовете на дървото на живота. Какво представят Любовта и омразата? Любовта е врата, през която се отива при Бога. Омразата е врата, през която излизаш от Бога. От човека зависи коя врата ще избере. Невъзможно е да минеш през вратата на дървото за познаване на доброто и злото и да отидеш при Бога. (69, с. 88)

Силният човек не лъже, понеже всякога човек, като направи някоя пакост, тогава ще излъже. Кога излъга Ева? Когато направи пакост и откъсна един плод без любов от райската градина. И откъсна не само за себе си, но и за мъжа си. И казва: „Аз ти го давам.“ А пък Адам трябваше сам да си откъсне от това дърво. Бог беше му казал за това дърво така: „От това дърво няма да ядеш, понеже не го обичаш. И когато го обикнеш, тогава ще си откъснеш от него с любов.“ А Ева каза: „И без любов може!“ Разсъждаваше тя и каза: „Отпосле ще дойде любовта.“ Питай онази мома, която се е оженила без любов, любовта дошла ли е после? Момъкът е откъснатият плод. Онзи плод, който е откъснат с любов, е на мястото си. Но всеки плод, откъснат без любов, носи лоши последствия. (103, с. 67)

И вдъхна Бог на Адам от Своето дихание и той стана жива душа, обаче вторият Адам, който е от небето, е сам Господ, Който стана животворящ дух. Както за първия беше лесно и естествено да съгреши и да не може да удържи на обещанието и заповедта, тъй за втория бе обратното истинно, Който беше сам в сила чрез Своя дух да възстанови това, което беше изгубено, и да примири единството на живота; защото в самото начало, когато Адам беше създаден, той беше и предпазен от всяко падение и подхлъзване, за да няма злото място да се загнезди в неговата душа. Но понеже той намери сам от опит, че това негово състояние не му е подходящо и не му произвежда никаква приятност, той поиска от Бога подходящ другар. Всичко това показва, че той не беше още в състояние да оцени общението на Бога със себе си. Той не беше още духовно развит да проумее духовния напредък. Той беше жива душа, но не и жив Дух; той предпочете душевните чувства и облаги

пред духовните. Той видя в естествения свят, че по-долните твари от него ходят две по две и като че да имаше известна връзка помежду тях и известна приятност в скритото това общение. Той поиска от Бога по същите подбуждения да има и той на себе си другар подобен, но в този именно другар той не виждаше, че се отваряше вратата на неговото падение. Тази другарка, която беше жената, трябваше да предизвика всичките страсти, които спяха в неговата душа, и Бог знаеше, че той не ще бъде в състояние да стане господар на себе си, и че той сам се обрича на страдания. Защото дървото на познание на добро и зло беше жената, от което му беше запретиено да не вкува по-после. Изкушението вече стоеше пред него и Бог трябваше да му възбрани със заповед да не вкува от него, защото в който ден вкуси, ще умре. Но можеше ли той да стои пред такова едно дърво, толкова приятно наглед, без да вкуси от неговите приятни плодове? Не. Това беше невъзможно в самото естество на Адама. И жената го убеди най-после да вкуси от този плод, като му даде един пример, като му предложи съблазнителната награда, че ще стане подобен на Бога да познава всичките неща и че ще бъде в сила да си създаде сам потомство и да се радва и възприема от него всичките бъдещи почести. „Това е повече – потвърди тя – отколкото да сме двама и вечно да се движим насам-натам в тая градина; отколкото да станем обладатели на цялата земя и нейните богатства.“ Бог предвиждаше бъдещето и когато още издаде Своята заповед, за да опита Адама, каза му: „Отнине плодето се и множете се, обладайте земята и напълнете я.“ Но можеше ли той да напълни земята и да я обладва, без да вкуси от плода на доброто и злото и без да разбере тоя вътрешен смисъл на живота? Не. Животът беше такъв, че в неговите граници не можеше да се вмести това, което беше възприел. В него вече живееше една жива душа, събудена, надарена със съждение, която искаше всичко да вкуси и опита, па било то добро или зло – не вредеше за него. Стигаше само да постигне своето желание. Ето най-забележителния момент на падението и злощастния път, по който се промъкна злото и влезе в живота с всички свои последствия и ужаси. Лицето на земята трябваше да се запали от огъня на пъкълата и да се промете един ден с всичките свои грехове и престъпления. Невъзможно беше за Адама да стори правдата! Господ предопредели Сам да се възплъти и да изведе страдащото Адамово потомство от земята на робството. И затова Господ казва, че които се сподобият с бъдещия век и с живота на възкресението от мъртвите, не ще се женят, нито за мъж ще отиват, но ще бъдат равноангели. Злото вече не ще да има място, защото всички, които са вече изкупени чрез силата и словото на Господа, като са опитали и вкусили всичко и са научили от дълбока вътрешна опитност и знаят вече последствията, които произлизат от всяко желание, от всяка постъпка, ще отхвърлят бремето на греха и престъплението, което може да ги влита и което може пак изново да произведе тяхното падение. (42, с. 125)



Казано е, че Бог създаде човека, но това още не значи, че го създаде съвършен. Човек има да работи много върху себе си, да се самоусъвършенства. Бог каза на Адам: „От всичките дървета на рая ще ядеш, само от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото няма да ядеш.“ Адам и Ева не изпълниха заповедта на Бога. Те показаха непослушание, което говори, именно, за тяхното несъвършенство. И за Земята е казано: „Земята беше неустроена и пуста.“ Сега аз няма да се спирам върху дървото за познаване на доброто и злото, да го описвам. Опасно е това дърво! Само едно можете да знаете: то е едно от най-красивите дървета на света. Който го погледне, не може да не спре вниманието си върху него. Няма човек в света, който да не се е влюбил в това дърво. То съблазнява даже силните хора. Желанието на човека към забогатяване, към слава, към придобиване на големи знания не е нищо друго, освен плод от забраненото дърво. За да не изпадне в съблазън, човек трябва да се изучава – да види, че всичко онова, което желае отвън, има го и в себе си. За да се изучава, човек трябва да бъде прилежен. Като изучавате себе си, вие изучавате и ближните си. Срещнете ли някой човек, пожелайте да прочетете поне една страница от неговата книга. Ако не можете да прочетете по една страница от всеки човек, прочетете поне заглавието на неговата книга. Всеки човек има различно заглавие на книгата си. За пример, първата красавица в света – Ева, имала едно заглавие; първият юнак – Адам, имал друго заглавие. Знаете ли какви са били заглавията на книгите на първите човеци? Ако не ги знаете, ще ги наречете „първата красавица“ и „първият юнак“. По подобие на тях ще наречете и останалите хора красавици и юнаци. Какво правят сегашните красавици и юнаци? Те се събират да живеят заедно и да воюват. Където видите мъж и жена, събрани заедно, ще знаете, че те воюват помежду си...

... Когато Бог проговори на Адам и на Ева, те оживяха. Като не послушаха Божествения глас, те излязоха вън от рая, в широкия свят, да се мъчат. Защо ги изпъдиха от рая? Защото не учеха това, което трябваше, а се заеха с изучаване на странични въпроси. Раят е велика школа с определена програма. Който влезе там, трябва да изучава предметите, които му се преподават, а не които той иска.

... В какво се състои грешката на Адам и на Ева? Те проявиха непослушание. Змията изкуси Ева да яде от плода на забраненото дърво. Тя яде, но даде и на Адам да го опита. Заради непослушанието си те трябваше да напуснат рая. Като излязоха вън от рая, родиха двама сина – Каин и Авел. Каин уби Авел. Убийството е първият плод от познаването на доброто и злото. Каин уби Авел от завист, че жертвата на Авел била приета от Бога, а неговата – не. Каин искал да вземе нещо от брат си. Как може човек да измие своите грешки и престъпления? – Чрез прилагане закона на Любовта. Преди да приложи Любовта, човек трябва

да я придобие. Някой иска да приложи Любовта чрез насилие. Това е невъзможно. Любовта и насилието се изключват. Където е насилието, там няма Любов; където е Любовта, там няма насилие. Любовта се придобива по пътя на прилежанието. И тъй, започнете с прилежанието. Само така ще придобиете Любовта, която носи щастие и блаженство на нашите души. (14, с. 221-224)

Любовта е път за придобиване на щастие. Това е един музикален закон, който всеки трябва да познава. Любовта изключва всякаква философия. Дойдете ли до нея, няма защо да питате какво нещо е Любовта. Трябва ли да питате какво нещо е плодът? Щом получите един плод, вкусете го, без да философствате върху неговия произход, върху начина на образуването му. Създаването на плодовете е свързано с много проблеми. Човек не е изпратен на Земята да прониква в тайната, която е скрита в плода. Тази тайна не е достъпна още за човека. Първият човек искаше да проникне в тайната на доброто и злото, но вместо да я реши, той изгуби и това, което знаеше. И тъй, не питайте за тайната, която плодът крие в себе си, но опитайте живота, който плодът носи. Не питайте какво нещо е музиката, но опитайте живота, който музиката носи. Достатъчно е да изпеете на умрелия един тон от тия, които носят живот в себе си, за да стане той и да оживее. (70, с. 174)

Какво очакват хората сега? Те очакват по-добри външни условия. Те мислят, че външните условия ще изменят живота. Не, само мисълта е в състояние да измени живота. Светлите и чисти мисли могат да подобрят живота. За това се изисква послушание. Още първият човек даде пример на непослушание, като яде от плода на дървото за познаване на доброто и злото. А после, като го изгониха от рая, пред вратата на рая седеше ангел с меч в ръка, да не би Адам да се върне да яде от плодовете на дървото на живота и като яде, да придобие безсмъртие. Сега вече иде друга епоха, когато на избраните ще се каже тъкмо обратното: „От никой друг плод да не ядете освен от плодовете на дървото на живота!“ (140, с. 63)

Мъжът и жената – това са двете опорни точки, върху които се гради животът. Казват: защо му е трябвало на Адам жена, да го тури в беля? – Не му създаде Бог беля, а му създаде работа. У Ева имаше инициатива и ум. Тя беше много умна жена, много по-умна от вас, които се мислите за умни. Съвременната култура и знания се дължат на нея. Тя направи грях, но после се яви, че го изправи, като каза на мъжа си: „Аз те турих долу, аз ще те вдигна горе; сега ще те спася, да се научиш на ум, защото ти нямаше ум – ако беше умен, не щеше да ме искаш да дойда на Земята.“ Ако вие, жените, разбрахте този закон, както вашата стара майка, бихте били много умни, но не го разбирате, а се само сърдите. Аз не ви харесвам. Вие сте лоши дъщери, майка ви е много по-умна от вас. Осем хиляди години как тя работи, и много умело. Не мислете, че Ева не работи. Днешната

цивилизация на нея се дължи. Адам само изпълнява нейните заповеди. Той знае само да се бие, нож да вади и като се върне при жена си, тя го пита: „Свърши ли го?“ – „Свърших го.“ – „Хубаво си го свършил“... Както при Ева се явила змията и казала: „Защо не ядете от плода на дървото за познаване доброто и злото?“, така сега и Христос се явява при нея и казва: „Защо от хиляди години не ядете от плода на дървото на живота?“ – „Защото ни е забранено“ – казва Ева. – „Защо ви е забранено?“ – На Ева се иска да излъже, но после се решава да каже истината: „Защото съгрешихме.“ – „Ха! – казва Христос. – Щом изправите вашия грях, щом го хвърлите от себе си, ще ви се позволи да ядете от това дърво на живота и както когато ядохте от забранения плод на дървото за познание доброто и злото изпитахте неговата зараза, така и сега, като вкусите от плода на дървото на живота, ще последва друга наука, друг обществен строй, диаметрално противоположен на сегашния.“ (124, с. 43)

... За изяснение на тази мисъл ще си послужи със следната аналогия: представете си, че близо до корените на някой голям дъб посадите едно малко цвете или растение. Как мислите, добре ли ще се развива това цвете? Цветето няма да се развива добре. Защо то не ще може да вирее? В скоро време това цвете ще заглъхне, защото дъбът ще поглъща всички хранителни сокове от земята, както и светлината на слънцето, тъй щото почти нищо няма да остане за цветенцето. Следователно вие трябва да имате предвид, че старият човек, който живее у вас, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представят голямо дърво, подобно на дъба. И ако вие не се отдалечите от корените на това дърво, каквато работа и да започвате, няма да успявате. Защо? Това дърво ще изсмуква соковете на вашия живот. Окултистите наричат това дърво „дърво за познаване доброто и злото“. Ето защо човек трябва да стои далеч от това дърво, за да може свободно и правилно да се развива. Това значи да ликвидира човек със своята карма. Кармата е дърво, което има свои нужди и желания – да расте и да се развива. Това дърво, което представя миналия живот в човека, трябва да се изкорени, да се замести с ново. Който се е опитвал да корени това дърво, той е разбрал какво значи да изтръгва дяволския нокът от себе си. Рече ли да го изтръгне, вижда колко много боли. Като види, че боли, той започва да го реже. Не, боли-не боли, този нокът трябва да се изтегли, да се изтръгне с корен. В това седи спасението на човека. Някой започва да тегли този нокът, но като го заболит много, той го оставя. По този начин той си създава по-големи болки. Който иска да бъде ученик, той трябва да изтегли този нокът изведнъж. Казвам: ако не можете да изкорените това дърво във вашия живот, поне отдалечете се от него! И тогава посадете новия живот, новите идеи, новите мисли далеч от старите. Значи, без да искате, едновременно ще водите два живота. При това положение забелязвате как в дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте наклонен към проява на красивото, на великото в себе си, готови сте

да говорите истината; и обратно – в дни на неразположение и вие сами не усещате как езикът ви се подхлъзва и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни от себе си и се чудите как се поддадохте на известно изкушение. Това става и с млади, и със стари – с всички хора. Туй се дължи на стария живот в хората. (39, с. 56)

„Защо Господ даде свобода на двамата ученици в рая? Той не можеше ли да постави два ангела пред дървото за познаване доброто и злото, които да не позволят на двамата ученици да ядат от плодовете на това дърво?“ – Можеше, но Той не постави никакви стражари пред това дърво, а го остави свободно. Какво разрешение на въпроса щеше да има, ако тия ангели стояха с пламенни мечове пред това дърво и не позволяваха никому да се докосне до него? – Ние и досега сякаш да бъдем праведни хора. За предпочитане е свободата, придобита по негативен начин, отколкото ограничението. Ограничения има навсякъде. Ограничения има, за пример, в старозаветния живот. Ограничения има в новозаветния живот. Ограничения има и в живота на праведния. В живота на ученика, обаче, ограничения няма. Там всяка негова постъпка е съзнателна и разумна. (112, с. 33)

### ЗМИЯТА. ГРЕШКАТА НА ЕВА

Сега, като четете трета глава от „Битие“-то, вие се чудите на Ева защо се е съгласила да яде от плода на забраненото дърво. Въпреки това вие всеки ден правите същата погрешка. Ако Адам и Ева нямаха какво да ядат в райската градина, те щяха да бъдат оправдани. Но при положението, в което се намираха, те не могат да бъдат оправдани. Те имаха на разположение много плодове, нямаше за какво да се грижат. От тях се искаше само послушание. Както да разглеждате въпроса, той не е лесно разрешим. Всеки човек се намира под влиянието на змията, т.е. на животинското в себе си. Дълго време трябва да работите в съзнанието си, за да се освободите от това влияние... Когато срещнете днес, мъж или жена, всички носят качествата на змията. Тя постоянно се движи около хората и им нашепва: „Без пари не може да се живее. Няма ли пари, гладни ще умрете. И без знание не може. И без сила не може.“ Змията дава съвети на човека, но не му дава най-малката помощ за реализиране на тези неща. Тя казва: „Ти трябва да постигнеш тези неща с всички средства, простими и непростими.“ Змията препоръчва на човека лесния, широкия път, но този път води след себе си големи страдания и разочарования. Една трябва да знаете: истинското знание, богатство и сила са вътре в човека, а не отвън. Отвън човек може да придобие толкова богатство, знание и сила, колкото са вътрешните му условия. Значи има една равноценност на нещата в природата. Всяка външна проява на човека отговаря на неговите вътрешни качества. Следователно човек никога не може да има отвън онова, което няма отвътре...

В какво се заключава погрешката на Ева? Ще кажете, че тя не е трябвало да се разговаря със змията. Не, тя трябваше да ѝ каже: „Преди да изпълня твоя съвет, ще отида при Господа да Го питам какво да правя.“ Тя не постъпи така, вследствие на което сгреша. Тя сама реши този въпрос, заради което и до днес носи последствията на своето непослушание. Непослушанието лиши първите човечеци от добрите условия на рая. Те живяха там, но не ги използвяха. Не само Адам и Ева не можаха да използват условията, при които бяха поставени, но и до днес хората не използват благоприятните условия на живота. Преди 2 000 години Христос дойде на Земята да научи хората да живеят братски, по Любов, но те не приложиха учението Му. Те се нарекоха християни, без да работят с Христовите принципи. Те чакат да дойде Христос втори път на Земята да ги повдигне. Не, без работа нищо не се постига. Без работа не се влиза в небето. (139, с. 30)

Има нещо в човека, което никога и от никого не може да се задоволи. То е тъй наречената „плът“ или змията в човека. Тя е голямата змия в света, която е умна, будна, никога не спи. Тя живее във всеки човек още от раждането му, но в спящо състояние, и постепенно се пробужда. С пробуждането ѝ между духа и нея започва борба. Който не знае как да подчини змията на себе си, натъква се на големи бедствия; който може да я подчини да му служи, той придобива голямо богатство. Някой казва: да унищожим плътта! Ти не знаеш, че като унищожаш плътта, ще умреш. Докато змията действа в тебе, и ти ще живееш; щом тя престане да действа и започне да умира, заедно с нея и ти умираш. В живота на змията е животът на човека. Казваш: „Защо Господ не премахне злото?“ – Ако се премахне злото, и вие ще се махнете. Бог предпочита съществуването на един свят със змии, но с живот в него, отколкото един мъртъв, пуст свят без змии, но и без живот. Змията е за предпочитане пред смъртта. Първите хора, Адам и Ева, бяха поставени пред дървото за познаване на доброто и злото да научат правилата и законите, чрез които да се справят със змията, да използват нейната енергия и нейното богатство. Това знание се крие в дървото за познаване на доброто и злото. Когато змията дойде до това дърво, Ева не можа да се справи с нея. Тя взе плода, който змията ѝ даде, яде от него и отиде при Адам и той да го опита. Нито жената можа да разреши въпроса за плътта, нито мъжът го разреши. В това положение се намират и сегашните хора. Всички хора трябва да се върнат назад, да разрешат този въпрос. Без това разрешение те не могат да вървят напред. Този път е неизбежен. Бог няма да го мине заради нас. Той слиза на Земята между нас, учи ни да разберем законите на живота, но няма да ни избави от страданията, от змията. Всички трябва да се учите от нея. Тя крие в себе си великите тайни на живота. Духът се намира в непрестанна борба с нея, докато най-после я подчини да му служи. Змията, като реши да служи на духа, захваща опашката си. Ако не захване опашката си и не умре, заедно с нея и вие ще умрете. Казваш: „Не ми се

живее вече сред тия страсти, които бушуват в мене.“ – Радвай се, змията се е събудила в тебе. Със събуждането ѝ животът се е проявил в тебе. Ще служиш на Бога, а с тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христос – Синът Божий – дойде на Земята заедно със змията, с плътта. Той беше дух, но се облече в плът, прие робски образ и се смири. Понеже разбираше законите, Той подчини змията на Духа и я накара да Му служи. Бъдете свободни и следвайте правия път! Вие ще разрешите този велик въпрос чрез Любовта, Мъдростта и Истината. Така ще приложите Любовта в сърцето си, Мъдростта в ума си и Истината във волята си. (132, с. 244)

Плътта била дяволът – ако дявола можем да впрегнем на работа, ще бъде много добър работник. Понеже съвременните хора не могат да сторят това, то дяволът им е създал работа, той ги учи и те в бъдеще ще бъдат по-умни. Първоначално човек е бил господар, но когато се е развалил, развалил и всички други. Вълците, вълшките, молците и други не ги е създал Господ, а хората. Господ е създал само добри хора, но не и убийци, крадци и пр. Тях ние ги създадохме. (61, с. 40)

Дяволът казал на първия човек: „От този плод като ядете, вие като Бога ще станете!“ Ако човек от едно ядене стане като Бога, то е изгубена работа. (103, с. 208)

Щом си се наял, пипнеш коремчето си и казваш: „Е, добре ми дойде тази печена кокошка! Това разбирам живот!“ Но утре в коремчето ти няма печена кокошка, няма никакво ядене, няма винце – казваш тогава: „Мъчи ме страданието.“ Не, животът изисква съвсем друго нещо. Ние разрешаваме много лесно тия въпроси – икономическите условия лесно ги разрешават. Всяка държава от хиляди години развива тия икономически условия. И Адам разрешаваше този икономически въпрос, за което го изпъдиха от рая. След като разреши този въпрос, жена му каза: „Да сключим един земен заем!“ Тая змия, която се беше обвила около дървото, беше един посланик, изпратен да сключи договора за заема. После Господ запита Адама: „Ти ли си този, който правеше заеми? Вън скоро! В Божията държава не се позволява никакъв заем!“ Заемът е нещо изкуствено. В Божието царство всички неща са предвидени. В Божията държава всички закони; всичко онова, което е необходимо за нашия ум, за нашето сърце, за нашето тяло – всичко е предвидено в Божия бюджет до най-малки подробности. (83, с. 167)

При сегашните условия от всички хора се изисква да потърсят в себе си възможности да проявят онзи живот, който Бог им е дал. След това само те ще пожънат плодовете на този разумен живот. Този живот не почива на закони, каквито съвременните хора познават. За пример, за доброто като закон хората имат съвсем своеобразни разбираня. Казва се в Писанието, че като ял от забранения плод, Адам прозрял. Който приема

тия неща буквално, ще излезе, че преди да яде от забранения плод, Адам бил сляп, а после очите му се отворили. Очите на човека се отварят, само след като той почне да разбира отношенията, които съществуват между доброто и злото. Това може да се постигне чрез закона на послушанието. Послушанието е връзване, а непослушанието е развързване. Който е непослушен, той ще бъде развързан. Адам развърза на Земята това, което Бог беше вързал на небето. Той развърза Божия закон, но заедно с това завърза и жена си. Адам беше по-учен от Ева, той не трябваше да я оставя сама в райската градина. Той трябваше да я заведе при забраненото дърво и да ѝ каже: „От всички плодове на дърветата можеш да ядеш, но не и от дървото за познаване на доброто и злото.“ Ева по никой начин сама не би яла от плодовете на забраненото дърво, но змията дойде при нея и я изкуси. Сега ние няма да тълкуваме какво представя змията, но казвам: всеки, който се е доближил до това дърво, той вече е бил изкушаван от змията. (65, с. 60)

Без любов нищо не се постига. Сегашните хора работят повече, отколкото в миналото, т.е. във времето на Адама. Когато бил в рая, Адам малко работел и много придобивал. Защо? Защото работел с Любов. Един ден Ева се разхождала в райската градина, дето срещнала един високоучен адепт, който започнал да се разговаря с нея върху научни въпроси. Ще кажете, че това било змия. – Не, аз оспорвам това. Не змия, а учен човек срещнала Ева. Първоначално змията имала крака. Като сгрещила, Бог я проклед; след това тя изгубила краката си и започнала да се влече по корем. Ученият стоял пред забраненото дърво, ял от плодовете му и питал Ева: „Защо не ядете от плодовете на това дърво?“ Тя отговорила: „Забранено ни е.“ Според мене тя трябвало да му каже: „Тук има закон и ние го спазваме. Никой няма право да нарушава този велик закон.“ Той успял да я убеди да яде от забранения плод и тя яла – нарушила закона. След нея ял и Адам. И двамата повярвали на философа, че ако ядат от забранения плод, очите им ще се отворят, ще придобият знание и сила и ще станат подобни на Бога. Те яли от плодовете на това дърво и останали излъгани – не само че нищо не придобили, но изгубили и това, което имали, и оголели. Оголяването показва, че изгубили Любовта си. Нека всички християнски църкви се запитат – любят ли Христа? Нека и християните си зададат същия въпрос: „Любим ли Христа?“ Не искам аз да ги питам, но всеки сам да си зададе тоя въпрос. (106, с. 199)

Животът започва с нереалното. Господ каза в рая на хората: „Драми и комедии ще играете, но трагедии – не! Не се позволява да играете трагедия в рая!“ Като дойде онзи адепт, той каза: „Не, аз имам една нова трагедия, нещо хубаво. Вие с Адама ще вземете първите роли и ще играете. Те са отлични роли. И вие, като играете тия роли, ще станете като Бога.“ Ева каза: „Така ли? Нали ни каза Господ да играем само драми и комедии, а пък трагедии – по никой начин?“ Ако вие играете трагедия, кой е виновен? (58, с. 94)

Кой създаде драмата? – Жената. Комедията? – Мъжът. А трагедията? – Дяволът. Като казвам, че мъжът създаде комедията, вие се смеете. Смешно е, наистина, затворникът, слабият, инвалидът да освобождава. Той е инвалид, едва пристъпва с патерици, а отива в затвора да освобождава жената. Кой може да повярва, че тоя инвалид ще освободи жената? Жалко, драматично е положението на жената, попаднала в клопката на черния адепт. Той я излъгал, а тя повярвала на думите му. Той обещал, че ще ѝ даде истинското знание, но нищо не ѝ дал. И до днес черният адепт – дяволът – обещава на хората, че ще им даде знание, богатство, сила, но освен че нищо не им даде, отне им най-същественото – истинския живот. Опасността тук е във вътрешната самоизмама, а не в измамата, която иде отвън. Никой не може да те измами отвън – ти сам ще се излъжеш. На кого трябваше да се сърди жената? – Първо на себе си, а после на змията. Тя ѝ повярва, помисли, че змията говори истината. За свое оправдание жената казваше: „Аз повярвах в думите на змията, защото знаех, че тя е създадена от Господа.“ Бог запитва жената: „Защо не дойде при Мене да Ме питаш дали змията говори истината, или не?“ Бог каза на първите човеци да не ядат от забраненото дърво, а змията им каза да ядат и те ѝ повярваха. Трябваше да отидат при Господа, за да разберат истината. Змията им каза, че ако ядат от забранения плод, ще станат като Бога. Те не се запитаха като кой бог ще станат. Повярвали на думите на черния адепт, те ядоха от забранения плод и познаха доброто и злото. За да не ядат от дървото на живота, те трябваше да напуснат рая. Иначе злото щеше да бъде по-голямо за тях. При това положение злото щеше да бъде непоправимо. То е все едно млада, красива мома да се ожени за момък, заразен от венерическа болест. Положението на тая мома е непоправимо. Баща ѝ трябва да каже на момъка: „Аз не давам дъщеря си на човек, който е заразен от такава страшна болест.“ Дървото на живота се дава само на оня, който е влязъл в Божествения свят. Болният няма право да се ползва от плодовете на живота. Той няма право да се жени за истинския живот. Бог поставя преграда между него и дървото на живота. Затова именно на първия човек беше забранено да яде от дървото за познаване на доброто и злото. Понеже не послуша, той беше изпъден от рая. Задачата на сегашния човек е да се освободи от вътрешното непослушание. Само така ще се избегне връзката между красивата мома и болния момък, които ще родят болни и недъгави деца. Такава връзка ще създаде големи страдания, нещастия и катастрофи. (56, с. 57)

Когато един човек умира, това не показва, че всички хора ще умрат. Това показва, че ако хората вървят по този път, по който върви този човек, който умира, и те ще умрат. Но ако те изменят своя път, веднага ще дойдат други условия. Защото виждам, че смъртта, която сега съществува в света, е едно вметнато явление. Първоначално човек беше създаден да живее вечно, значи – да живее един щастлив живот. Но понеже човек не можа да разбере тези закони – Адам не беше верен в малкото, Бог му каза:



„Бъди доволен от този живот, който има в райската градина.“ Когато му казаха, че има един по-велик живот, той се реши да престъпи условията на договора, който имаше с Бога. Той погледна звездите и каза: „Аз не се задоволявам да бъда в райската градина прост градинар и да гледам животните – аз мога да бъда господар на Вселената.“ За това и той прати жена си при този адепт да се учи. Аз сега турям друга една повест – не такава, каквата има в Библията. Той чете тази книжнина, чете тези книги и прати жена си да се учи, да направи един експеримент при дървото за познаване доброто и злото, да направи един опит, както правят сега опити по физика и химия. Тя направи опит при дървото за познаване доброто и злото, но той излезе много несполучлив, ретортата се пръсна и Ева се върна с изгорели дрехи, едва се спаси. Сега вие казвате: „Как да разберем въпроса – буквално или не?“ Най-първо, вие не сте виждали какво нещо е човекът! Няма човек на Земята, който да е видял всъщност какво нещо е човекът. Това, което виждате, това не е човекът. (24, с. 268)

Младите, които изучават окултната наука, се намират пред една опасност – лесно изменят своите възгледи. Тогава де е истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на Черното братство. Центърът на първото братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на Земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а Черната ложа обира всичко, каквото срещне на пътя. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на Земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя. Те развалиха света, те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от Черното братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: „В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете.“ Аз превеждам: в който ден се свържете с Черното братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре, а преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да умира. Следователно смъртта е резултат на неразбиране на великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота. „Ако думите Ми пребъдват във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ „Да пребъдват думите ми във вас“ – това е първото условие, за да се избавите от смъртта. С други думи казано, за да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата. Тя е антипод на лъжата. (99, с. 157)

Там казва Господ: „От всички дървета на рая ще ядеш, но от това дърво, където се изисква един отличен ум – учител се изисква там – да не ядете от това дърво!“ И дойде онзи първият, змията – тя беше учител

от Черното братство, който предаде първите уроци на Адам и Ева, и казва им: „Аз съм този учител, който може да ви научи как да живеете.“ И те го послушаха, започнаха с първото учение и в света се образува първата лъжа. А в Бялото Братство всички грехове се прощават, и то моментално или не, но лъжата никога не се прощава! Туй да го знаете: съзнателната лъжа никога не се прощава. И когато дойде Божественият глас, извика: „Адаме!“ Адам слушаше, но се престори, че не чува, а то е лъжа. И втори път той пак мълча – пак лъжа, и на третия път той каза: „Тук съм, Господи, но не смея да изляза.“ И след това Адам нямаше доблестта да каже истината. (101, с. 12)

Ще ви приведа един пример от Свещеното Писание. Всемирната Бяла Школа започна с двама ученика. След тях дойдоха други двама – Адам и Ева, създадени по образ и подобие на първите. Те бяха вторите инициирани ученици на тази Школа, които Бог въведе в рая и им даде първата задача за разрешение. Той ги повика при Себе Си и им каза: „Ще се занимавате с всички дървета на рая, ще ядете от плодовете на това дърво, наречено „дърво на живота“, както и от всички други плодове, но тук има едно дърво, с което няма да се занимавате, и от плода му няма да вкусвате. В който ден вкусите от неговите плодове – вашият ум, вашето сърце и вашата душа ще се отровят, защото в него се крият всичките отрови на живота.“ Аз ви говоря на модерен език, а в Писанието е казано с други думи. И рече им Бог: „В който ден ядете от плода на това дърво, ще умрете.“ И това не бяха прости хора, но най-малко кандидати за ученици. Един ден другарят на единия от учениците ходеше из райската градина да изучава дърветата – разглеждаше ги, държеше си бележки, правеше си снимки. По едно време той се приближи и към дървото за познаване доброто и злото и започна да го изучава – преброяваше листата му, изчисляваше броя на плодовете, формата им, цвета им и т.н. В този момент се приближава до дървото един благообразен на вид човек, с дълга черна брада, с черни мустаци, увиснали надолу, облечен с дълъг черен редингот – като на старовременните учени хора – отгоре метнал черна разперена тога, на врата – черна огърлица, на която виси черен кръст; на главата – златна корона, с черни диаманти околоръст, и внимателно, тихо запитва този ученик: „Мога ли да зная с какво се занимавате, какво изучавате?“ – „Нашият Учител ни зададе една задача, нея решавам.“ – „Какво знаете за това дърво?“ – „Нашият Учител ни каза, че в който ден хашнем от плодовете на това дърво, ще умрем.“ – „Не, вашият Учител има друго разбиране по този въпрос. Той ви казва така, за да изпита умовете ви. Вие не сте Го разбрали добре. От думите Му се подразбира, че в който ден хапнете от плодовете на това дърво, ще станете като вашия Учител и нещо повече от Него.“ – „Тъй ли?“ – „Да, ето тия знаци, които нося по себе си, показват, че аз зная това нещо, защото съм завършил тази Школа, в която вие едва сега влизате. Аз съм вече адепт на Школата. Герданите, които нося, са ми дадени като емблема

на завършено образование. Едно време и мене, като вас, изпитваха при това дърво, но аз не бях тъй прост като вас, правилно реших задачата.“ – „Тъй ли? Щом сте я решили правилно, лесна работа тогава.“ И ученикът веднага отстъпва. Този господин продължава по-нататък: „Аз съм запознат с вашия Учител. Той ме изпрати да дойда при вас, да ви осветля върху въпроса.“ И те повярваха. В какво? – Че като яде човек от плодовете на това дърво, не само че няма да умре, но ще стане като Учителя си, дори и по-горен от Него. И действително, и двамата ученици ядоха от плодовете на забраненото дърво и съгрешиха.

Казвам: тия кандидати за ученици имаха две идеи за дървото на познаване доброто и злото. Първата идея беше, че в който ден ядат, ще умрат. Втората идея беше, че в който ден ядат, не само че няма да умрат, но като Учителя си ще станат, а дори и като Бога. Коя мисъл излезе вярна? – Първата. Първата мисъл, първият лъч в света е Божественият лъч. Вторият лъч е отражение, а отражението има обратна посока, не води към целта. Щом имате две идеи за едно и също нещо, вие нямате реалността, но отражението. И ако се водите по отражението на нещата, няма да имате никакви резултати. Вие ще дойдете до същото място, отдето сте тръгнали. Следователно и грешните хора един ден ще се върнат към Бога, но през това място, отдето са излезли. Вие знаете ли мястото, през което хората са излезли първоначално? – То е най-гясното място, през което човек може да мине. Та онези от вас, които искат да бъдат ученици, ще имат само едно схващане за нещата. Вие може да имате само един Учител в света! (Аз говоря за ученика.) Всеки може да ви говори, вие ще го изслушате, без да се противите. Какво трябваше да направи ученикът, който беше в райската градина, като слушаше да му говори адептът пред дървото за познаване доброто и злото? На този адепт аз бих казал следното нещо: „Почитаеми господине, ти си един от първите ученици на Школата, но аз не искам да бъда пръв. Аз искам да нося бяла премяна, а не черна като твоята. Ако ти, след като си се занимавал много години с това дърво, придоби тази черна краска, аз ще отложам тази наука за друг път. Благодаря ти за тази услужливост и готовност да ме просвещаваш, но още не съм готова за това. Тази школа препоръчва на слабите ученици да избягват изучаването на този въпрос. Този въпрос е много сложен и аз ще го отложам за в бъдеще, когато се засиля. Като се видим втори път, ще си поговорим по този предмет. Сега, довиждане!“ Всичко това ще му докажа научно, без да го обидя в нещо. (112, с. 28)

Дяволът извърши едно голямо престъпление – открадна Ева, дъщерята на Адам. За да я спаси от неговите ръце, Адам трябваше да напусне рая. (70, с. 186)

Защо хората не вярват в Бога? – Защото вярват в света. Мнозина вярват в учеността на хората, в техните изобретения и предвид на това забравят истинския авторитет в живота. Каква философия е тази? Когато черният адепт дойде в рая, пред дървото, дето седеше Ева, той ѝ каза: „Ако ядете от това дърво, вие ще станете богове като Бога и ще правите всичко, каквото Той прави. Защо трябва, като деца, да слушате Бога във всичко? И без Него вие можете да следвате правия път.“ Ева послуша този адепт, но затова опита последствията на непослушанието си към Бога. И тъй, съвременните хора не вярват в Бога, защото сами са богове. Следователно каже ли някой, че не вярва в Бога, това подразбира, че той е Бог за себе си. И ако наблюдавате как живее и постъпва този човек, ще видите, че той се стреми да се прояви особено от другите хора. Обаче след 20-30 години виждате, че този бог го носят в особена кола, пред която върви поп с кадилница в ръка, опява го. (71, с. 145)

Всички войни, всички недоразумения между хората се дължат на непослушанието на първите човеци. Ако Адам и Ева бяха послушали и изпълнили Божията заповед, днес нямаше да стават тези неща. Светът се изопачи поради непослушанието първо на Ева, а после и на Адам. Те са свидетели на нещастията и страданията на човечеството. Те виждат лошите последствия на непослушанието. Така именно Ева научи следната истина: като се отпуши кранът в горния етаж на зданието, цялото здание се напълва с вода...

... В послушанието и изпълнението на Божиите заповеди се крие силата на човека. Значи първият грях се дължи на непослушанието на първите човеци. Ева сгреша със сърцето си, а Адам – с ума си, и по този път те внесоха чужд елемент в живота. Този елемент ще се изхвърли вън чрез страданието. Казано е в Писанието: „Петата на жената ще смаже главата на змията.“ Петата, ходилото на крака, представлява доброто. Значи доброто ще смаже ума на змията. Кракът на жената ще излезе по-силен от главата на змията. (96, с. 43 и 45)

– Отде се е взела в рая змията, която измами Ева, щом се знае, че раят е място на блаженство?

– Змията е човешкият ум. Забележете, че змията дойде в рая след създаването на Ева.

– Защо не дойде по-рано?

– Защото Адам имаше ум, а Ева нямаше такъв и змията ѝ каза: „Аз ще се наместя в тебе, защото в тебе има сърце, а в мене – ум, който ти търсиш, и така заедно ще вършим работа в живота.“ – „Ами как ще влезеш в мене?“ – попитала Ева. – „Като ядеш от този плод.“

– Нали Ева беше създадена от реброто на Адама?

– Наистина жената беше направена от реброто на Адама и той ѝ даваше всичко, но не и своя ум. Той беше благороден и разумен и знаеше каква сила е умът, но не ѝ го даваше, защото се опасяваше. Като остана Ева

без него, дойде змията и ѝ предложи ума си, който Ева искаше от Адама, и ѝ рече: „Аз съм, когото търсиш.“ Адам и Ева не представят нещо цяло. Отношенията на Адама към Бога бяха такива, каквито отношенията на Ева към Адама. Адам не искаше повече да се разговаря с Бога, дотегнаха му разговорите с Бога и той се отказа от Него. Господ тогава му рече: „Ти се отказа от Мене, но и тази, която искаш, ще се откаже от тебе.“ И наистина, Ева се отказа от Адама. Затова в сегашните времена всички жени се отказват от мъжете си. Когато мъжете поправят отношенията си към Бога, тогава и жените ще поправят своите към мъжете. Щом Адам пожела да се индивидуализира, да се почувства свободен, тогава и Ева поиска да се освободи. Тъй стои въпросът. По-ясно по него не може да се говори, защото който е слаб, ще се съблазни. (8, с. 101)

### ГРЕХОПАДЕНИЕТО

Като се говори за причини и последствия, мнозина се спират върху въпроса за грехопадението и търсят причините защо Адам и Ева са съгрешили. Една от причините е непослушанието... Втора причина е користолюбието – те пожелаха да опитат всички блага в рая и да ги задържат за себе си. И третата причина е желанието им да изпъкнат над другите. Змията каза на Ева, че ако ядат от забранения плод, ще станат подобни на боговете. У Ева се яви желание да стане като Бога и престъпи заповедта, която им беше дадена. Това е личното чувство в човека, което го кара да изпъква над всички. Има ли право човек да храни своето лично чувство? Поначало всички хора са еднакви. Всички са излезли от един и същ Източник... (16, с. 139)

Грехът идва отпосле. Бог създаде човека съвършен. Отпосле той съгреши и изопачи Божия закон. И до днес още Бог учи първия човек как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно – как да изправят грешката на своето минало. (66, с. 209)

Всеки сам може да си постави някакво препятствие, като параван, и да не може да разбере Истината. Някой седи зад паравана и казва: „Не мога да изляза оттук.“ Кога човек си поставя параван? – Когато се отклонява от правия, от Божия път. Първ Адам си направи параван и се скри зад него. Господ го потърси: „Адаме, де си?“ Скрит зад паравана, Адам мълчал. Господ го намерил скрит зад паравана и го запитал: „Защо не се обаждаш?“ – „Господи, чух гласа Ти, но боях се да ти се обадя.“ – „Защо се боиш?“ Веднага философията дошла в помощ на Адама. Той започнал да аргументира: „Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, ще ми бъде помощница, а тя ме тикна в едно предприятие, в което изгубихме всичко, каквото ни даде.“ Бог хвана тогава неговата другарка, предприемача. Тя каза: „Търговецът, от когото отидох да купувам стока, ме излъга – даде ми лоша стока и задигна парите ми.“ Така започнаха

редица аргументирания: светът не е направен както трябва; отношенията между хората не са разумни; търговците не са честни хора и т.н. Господ запитал жената: „Ти защо не опита стоката, която купуваш?“ На онзи адепт, който я изкушаваше около дървото, тя можеше да каже: „Преди да вкуся от забранения плод, аз ще опитам по някакъв начин истинността на твоите думи.“ По това време в рая имаше много животни. Тя трябваше да даде този плод на някой кон, например, той пръв да го опита – да се види дали наистина той ще стане като Бога. Конете обичат ябълки, тъй щото конят щеше да изяде този плод. Обаче жената не направи опита с коня или с друго животно, но го приложи върху себе си. Разказът за грехопадането на първия човек крие в себе си една от великите тайни на живота. Тази тайна е изнесена в Библията в скрита форма, може би и за хиляди години ще остане неразкрита за човечеството, защото хората не са готови още да я разберат. Засега не е позволено да се обясняват причините за грехопадането. Онези, които разбират вътрешния смисъл на живота, знаят тези причини; те знаят, че има неизбежни неща в живота, но защо, за какво става всичко това, мълчат. Съществува следният закон: всичко изпитвайте, доброто дръжте! Човек не трябва да приема всичко на доверие, но той трябва да проверява, да изпитва нещата...

... Ева направи опит със себе си и сгреша. Да прави човек опити със себе си, т.е. със своята душа и със своя дух, това са рисковани неща. Всичко изпитвайте, но себе си не изпитвайте! Това подразбира: изпитвайте условията, в които живеете, но себе си – никога! Изпитвайте мислите, чувствата, действията си, но себе си, т.е. своята душа и своя дух, никога не изпитвайте! Тази е истинската философия на живота... Не правете опит с това, което Бог е създал! Не правете опити със Свещената книга, която Бог е написал! Тази книга ще пазите като зеницата на окото си. От нея ще четете и учите. Тя ще бъде най-главното ви ръководство в живота. Докато имате тази книга и учите от нея, тя ще ви служи като магическа тояжка – с нея ще можете всичко да извършите. Ето защо казвам: не правете опити с Божествените работи! Има неща, с които можете да правите опити. Те съставляват материалния, външния свят. Той е свят за опити. Дойдете ли, обаче, до душата и до духа си, тях ще пазите свещено. Те са излезли от Бога. Щом е така, никакви опити не правете с тях... Духът и душата представляват велика тайна за човека. Когато човекът дойде до онова просветление на съзнанието си да разбере що е душа и що е дух, той ще намери и своя Учител, който ще го събуди. Този момент – събуждането на ученика от Учителя, представлява същевременно вътрешно мистично разбиране на нещата. (13, с. 95 и 97)

Днешните мъже и жени са направени от кал, те трябва да се върнат във времето, когато са били създадени по образ и подобие на Бога... Първите човечеци се продадоха за една ябълка. Днес всички хора ядат същата ябълка... Кой е причина за кармата? – Змията. Тя се уви около

Дървото за познаване на доброто и злото и изкуси Ева. Истинската, дълбока причина за грехопадането се крие в сърцата на първите човеци. Човешката карма като змия обвиня човека и го заставя да греши. Кармата е неразумният човек, който мисли, че е свободен да прави, каквото иска, без да носи някаква отговорност. Мислиш ли, че ако заколиш някое агне, не носиш отговорност? Какво ще отговориш, ако ти кажа, че агнето е дете на някой архангел? (35, с. 185)

Казва се в Писанието: „Роденото от Бога грях не прави.“ Хората пък казват: „Роди ли се човек на Земята, все ще направи някакви грехове.“ Например, защо съгреши Адам? – Той съгреши, понеже сам прекъсна връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая, запита го: „Как искаш да живееш – като животните или като Мене?“ Адам погледна Бога, погледна животните и каза: „Някак ми допада повече да живея като животните.“ По този начин той сам се отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог извади заченатото от него. Така се яви Ева на света... Всеки, който обича Бога и Го познава, той работи за Него; онзи, който не обича Бога и не Го познава, той сам се отделя от Него и казва: „Знаете ли какво аз мога да направя?“ Кажеш ли, че ти сам можеш да направиш нещо, ти си заченал Ева. Това е началото на злото. Когато дойде изкушителят – змията – пред Ева, тя не отиде при Адама да се посъветва с него как да постъпят, но сама реши въпроса, като каза: „Аз мога да разполагам със себе си, както искам!“ Адам от своя страна си каза: „Мене жена ми трябва!“ Ева пък каза: „Мене учител ми трябва.“ Тя взе от плода, който ѝ предлагаше ученият човек, яде от него и даде на Адама да го опита. И двамата ядоха от забранения плод, и съгрешиха. По този начин те скъсаха връзката си с Бога, заради което Бог каза: „Аз решавам сега и двамата заедно да излязат от рая.“ Това е станало не само във времето на Адама и Ева, но и днес всеки момент става. Всеки човек е поставен първо време в рая, дето Господ го пита: „Като Мене ли искаш да живееш или като животните?“ Той отговаря: „Аз не мога да живея още в новия живот.“ (27, с. 74)

Който живее само за себе си и превръща силата в насилие, той живее с идеите на животните. Второ: човек трябва да бъде разумен! Човекът беше създаден след животните и като видя, че силата мина във властта на животните, той взе разумността за себе си. Животните взеха силата, но я превърнаха в насилие; хората взеха разумността, но я превърнаха в лъжа и лицемерие. Те направиха добър избор, но като не можаха да използват разумността правилно – изопачиха я, вследствие на което и до днес носят лошите последствия на своята неразумност. Казват, че разумността е за хората. Право е това, но те не можаха да я използват както трябва, обърнаха я натук-натам, огънаха я малко и в края на краищата в света влезе лъжата и лицемерието. Това наричат хората грехопадане. Защо дойде лъжата в света? Лъжата дойде в света, защото като отстъпиха от животните (от силата) хората трябваше да дадат, да пожертват нещо от себе си, но като

не можаха, те огънаха разумността. Дето разумността се огъва, там лъжата изпъква. Когато човек огъва разумността, той изпада в положението на онзи, който получава някаква сума за благотворителни цели и задържа част от нея за себе си. Той вземе парите, огледа се натук-натам и казва: „Аз ще взема част от тези пари, но ще ги върна.“ По този начин именно е влязла лъжата в света. Днес лъжата върви в стъпките на хората. Те говорят за истина, за правда, но все пак лъжата ги следва. (98, с. 6)

Кражбата и лъжата са двата недъга, които заставиха първите човеци да съгрешат. Първо Ева открадна от забранения плод, от който яде и даде на Адама, след което Адам излъга Бога. Щом открадне и излъже, човек пада. В падането той се изучава, открива своите слаби страни. Като падне и види, че никой не му се притичва на помощ, той става и започва да размишлява. Намери ли се втори път пред някаква мъчнотия, той започва да разсъждава и да си казва: „Аз съм господар на мъчнотиите си. Аз мога да се владея и няма да им се поддам.“ Като разсъждава така, той усилва волята си и премества мъчнотиите от пътя си. По този начин той ги заставя да се движат от едно място на друго. Излишните мисли и чувства са особен род мъчнотии, от които човек трябва да се изчисти, да ги помести настрана. Като работи по този път, той ще създаде в себе си характер, който да устоява на всички мъчнотии и препятствия. (105, с. 81)

Аз желая очите ви да са отворени! Казано е в Писанието: „Отвориха се очите им.“ Когато Адам и Ева бяха в рая, денем очите им бяха затворени; те гледаха със затворени очи и нищо не виждаха. Обаче нощем очите им се отваряха. Лошото, фаталното беше там, че очите им се отвориха, когато Божественото слънце залезе, но късно беше вече. В рая настана нощ и те трябваше да излязат вън, да напуснат рая. Значи очите им не се отвориха навреме. Грехът на първите човеци не е само в това, че престъпиха Божията заповед, като ядоха от забраненото дърво, но те си послужиха с насилието, с лъжата и със злото. Раят беше определен за развитието на първите човеци, но те пуснаха насилието, лъжата и злото вътре и по този начин изгубиха своето място. Когато злото дойде пред райската врата, те не трябваше да го пуснат вътре, докато не питат Господа какво да правят с него. Обаче без да питат Господа, те пуснаха злото в рая и с това създадоха цяла катастрофа както за себе си, така и за човечеството. Тъй щото, дойде ли злото пред вратата на вашия рай, кажете му: „Ще попитам Господа мога ли да те пусна вътре или не.“ Ако Господ не ви позволи да пуснете злото в рая, вие ще седите пред вратата и ще пазите, докато най-после то се отегчи да чака и се върне назад. И тъй, да оставим миналото настрана, то е далечна история. За вас е важно настоящето, в което е новото. Невъзможното за миналото е възможно за настоящето, в което Бог се проявява. Той е единственият мощен фактор, който може да спаси света. (98, с. 44)



В подсъзнанието на човека е вложено доброто и злото. Например, някой човек е бил хипнотизиран преди 100-200 години. Онзи, който го е хипнотизирал, може да е вложил хубави желания, може и лоши. След сто години добрите или лошите желания ще се проявят в този човек. Той казва: „Нещо ме тласка да направя това!“ Няма човек, върху когото не е упражнено влияние. Грехопадението не е нищо друго освен полухипноза. Но човек може и да се разхипнотизира. В процеса на разхипнотизирането има събуждане. Ако дарбите във вас не могат да се развият, това се дължи на тази вътрешна хипноза. (136, с. 152)

Много хора искат да придобият новото по магически начин – да завъртят ключа и да влязат в Царството Божие. Те искат магическа тояжка. Адам, прародителят на човечеството, имаше магическа тояжка, но не можа да я използва както трябва. Той направи една погрешка: когато Ева отиваше към забраненото дърво, Адам беше зает с друга някаква работа и я остави сама да отиде. Той трябваше да остави всичката си работа, да вземе магическата тояжка и да придружи Ева. Като дойдоха около забраненото дърво, той трябваше да направи един магически кръг с тояжката си около Ева и погрешката щеше да се избегне. Обаче Адам не приложи магическата тояжка в този случай, вследствие на което я взеха от ръцете му и двамата с Ева бяха изгъдени от рая. Казвам: умът, който ви е даден, е магическата тояжка, която трябва да употребявате на място. Не я ли употребите на място, ще сгрешите. Дойдете ли пред някакво съмнение, направете един магически кръг около себе си. Как се прави този кръг? Помислете за Бога – нищо повече. Някой казва: „Как да направя кръга правилен?“ Помислиш ли за Бога, кръгът ще стане правилен. (13, с. 43)

Първите хора от рая искаха да живеят самостоятелно вън от Бога, да бъдат като Него самостоятелни – това беше изкушение, оттам дойде голямото нещастие в света. Ние искаме да се върнем при Бога, но по търговски начин. Ние искаме Господ да ни стане един слуга – каквото пожелаем, Той да го изпълни. Ще Го почитаме, ще се молим, но каквото поискаме, Той трябва да го направи; ако не го направи, тогава не вярваме в Него. Защо ти е едно дете, което ще ти заповядва това да правиш и онова да правиш? Коя майка би искала да роди едно дете – само да ѝ заповядва от сутрин до вечер, да иска да се изпълняват неговите капризи? (24, с. 133)

Понякога една лоша постъпка е в състояние да развали доброто разположение на човека за цял ден. Човек е дошъл на Земята да учи търпението и послушанието. Още Адам трябваше да учи тези уроци, но не издържа изпита си. Бог му каза да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, но не му обясни защо да не яде. Като дойде изкусителят в райската градина, той започна да говори на Ева за тайните

и силите, които се крият в това дърво. И започна да я убеждава, че ако ядат от това дърво, ще станат като Бога, ще придобият знание, сила, свобода, няма да зависят от никого. Увлечени от думите на изкушителя, Адам и Ева престъпиха Божията заповед и съгрешиха. (66, с. 174)

Някой пита: когато Адам и Ева съгрешиха в рая, Бог беше ли между тях? Как мислите: ако Бог беше застанал до дървото на познаване доброто и злото, щяха ли да съгрешат първите хора? Фактът, че те съгрешиха, показва, че Бог не е бил там. Те лесно се поддадоха на изкушението, защото любовта им към Бога беше по-слаба от желанието им да придобият знания, да станат богове. Там е спънката и на всички съвременни хора. Любовта към Бога трябва да се разглежда вътрешно, тя не трябва да се изразява само с думи, но трябва да се изразява в чисти, светли мисли и чувства и възвишени дела. Само така човек може да бъде силен и мощен. (71, с. 35)

Няма по-опасен момент в живота от тоя, да измениш посоката на един лъч на Любовта. Хиляди години ще минат, докато поправиш тая погрешка. Да мръднеш само на една стотна от фокуса на Любовта, години ще отидат, докато поправиш отклонението. Спомнете си библейския разказ за грехопадението. Ева изяде само един плод и съгреша. Ще кажете: „Какво от това, че изяде един плод?“ Така изнесен, разказът е за учени хора. В тоя плод има зараза, каквато носят сегашните микроби. Има учени хора, които изучават силата на холерата, на чумата и на други заразни болести. Микробите на тия болести се размножават чрезмерно много. В една нощ те се увеличават с милиони и отравят организма на човека. На тия дребни, необуздани същества, които се размножават тъй бързо, трябва да им разредиш серума. Болният трябва да изпие 4-5 чаши гореща вода, за да се намали силата на размножаването им и процесът да спре. (54, с. 65)

В какво се заключаваше грехът на първия човек? – В желанието му да вкуси малко от забранената ябълка. Какво е казано в „Битие“-го? Там е казано, че първо Ева вкуси от забранената ябълка, а после даде и на Адама. Аз извинявам първата жена за нейната погрешка. Тя не е подозирала, че змията ще я излъже. Но как ще извиня сегашните жени? Нали те знаят, че ще ги излъжат? Защо грешат? Първата жена не е имала опитност, обаче втората знаеше, че могат да я излъжат. Защо не се ползваше от опитността на първата? Нали знаят, че който е вкусил от забранения плод, нищо не е постигнал; защо пак повтарят същата погрешка? Въпреки всичкото знание хората пак грешат. (122, с. 121)

Долината е мястото на най-голямото ограничение. Ако първият човек живееше на планината, нямаше да се изкуси. Докато си на планината, никой не може да те изкуси. Обаче той беше в райската градина, в долината на живота. Там има условия за големи изкушения. С

какво се изкусиха първите хора? – С една ябълка. Каза им се: „Ако изядете тази ябълка, ще станете велики и силни, планини ще местите.“ Всички хора искат да станат велики, всички се занимават с велики работи. И досега хората се стремят към величие, но или нищо не постигат, или малко постигат. Кой е създал нещо велико по този път? (142, с. 218)

Един познат ми разказваше: „На всичко в себе си станах господар – от женитба се отказах, от месо се отказах, не критикувам вече хората, но от една слабост не можах да се откажа. Като мина покрай каца с мед, все ще бръкна с пръст, да си близна малко. Макар и несъзнателно, ще бръкна. После ми дохожда наум, че не е трябвало да правя това, но станало вече...“

... Адам и Ева бръкнаха в меда, но ги изпъдиха от рая. Къде отидоха? – В затвора. Ето, вече 8 000 години как седят в затвора! Първи Адам и Ева бръкнаха в кацата, а след тях – всички останали. И досега още хората бъркат в меда без позволение. – „Не може ли да не грешат?“ – Може, от тях зависи. Грехът не е нищо друго освен бъркане в кацата с мед. Според вас грехът подразбира нещо голямо – убийство, кражба, лъжа. Не е така! И най-малкото нарушение на закона е грях. Искаш да те обичат хората, да те славят, да бъдеш силен, богат, а бъркаш в кацата с меда. Невъзможно е да се ползваш от едно благо и да не платиш за него. Разумен трябва да бъдеш. (93, с. 208 и 215)

За да възстановиш мира, радостта и разположението си, ти се молиш, плачеш – дано Бог ти помогне. Бог помага, но някога оставя човека да сгреша, да придобие известен опит. Ако от първия път не научи урока си, Той го оставя да повтори и потрети опита, докато научи урока си. Казвам: Бог постъпи по същия начин и с първите човеци. Като сгрешиха, Той ги изпъди от рая. И за да не бъркат втори път в меда, Бог постави ангел при дървото на живота, да не се върнат втори път в рая. (93, с. 217)

Защо трябва да казваш на детето да не краде? Пусни го в градината си и го остави свободно. Там то ще се прояви. Ако започне да къса плодовете без позволение, то обича да краде. И да му кажеш да не краде, щом това желание е вложено в него, то ще се прояви. И Бог постъпи по същия начин с Адам и Ева. Той ги остави да живеят свободно в райската градина и ги изпита. (134, с. 185)

Учител иска да изпита учениците си, да види докъде са стигнали в даването. За тази цел учителят дава на един от учениците си една хубава ябълка. Той я дава на свой другар. Другарят му взема ябълката и я дава на трети ученик. Третият я предава на четвърти. Ябълката минава през десет ученика. Десетият занася ябълката на учителя. Учителят остава доволен от опита. Той намира, че учениците му са добри, щедри момчета. Ако ябълката беше изчезнала някъде по средата, учителят щеше да

извади друго заключение за учениците си. Следователно, каквото ви се даде, трябва да го дадете на други, всички да вземат участие. За да дойде Любовта, човек трябва да е научил закона на даването. Когато ябълката попадне в ръцете ви, не мислете какво е съдържанието, но мислете на кого да я предадете, за да се върне пак там, откъдето е излязла. Човек се изпитва чрез ябълката. Ако първите хора бяха постъпили правилно с ябълката, светът щеше да бъде изправен. Като получи ябълката, Ева трябваше да я даде на Адам. Адам пък трябваше да я даде на Бога. Обаче Ева веднага опита ябълката и направи първия грях. Когато дойде едно желание в сърцето ви, не го опитвайте, но дайте го на друг някой. Когато дойде някоя мисъл в ума ви, не се спирайте много върху нея, но дайте я на друг някой. Каквито желаниа и мисли дойдат при вас, дайте ги на други; нека желанията се движат, нека обикалят света, докато намерят своя източник. (144, с. 100)

Никога не казвайте, че не можете да направите нещо; че някой въпрос ви е тъмен и не можете да го разберете; че условията ви са лоши или че не е дошло още време за вашето проявяване и т.н. Оставете тези неща настрана. Знайте, че никой не може да ви препятства. Всеки сам се спъва. Кой спъна първите човеци в рая? Бог ги постави при благоприятни условия за развитие, но те съгрешиха и излязоха от рая. Причината е в самите тях, в техните скрити желаниа. Човек се спъва, когато не разбира своите желаниа, не знае дали са полезни, или не. (30, с. 218)

Бог казал на човека да завладее всичко, но по един разумен начин; а той разбрал, че трябва да усвои, да завладее всичко само за себе си и да разполага с него, както си иска. Вследствие на това се зародили онези желаниа, които сега съществуват у хората и ги спъват на всяка стъпка. (104, с. 219)

Хората са започнали да живеят щастливо, но не са издръжливи. Най-щастливи бяха първите хора, които имаха идеални условия в рая. Когато Бог създаде първия човек, Той му направи една държава, пълна с най-хубави дървета и плодове. Държавата беше райската градина. Господ прекара всички животни пред този човек да им даде имена, като му каза: „Всичко това давам на тебе!“ Този човек, на когото Бог даде всичко (направи го господар), той направи една погрешка, за която го изпъдиха от рая, вън от неговата държава. Детронираха и него, и жена му; и като ги изпъдиха, поставиха пред райската врата един ангел да пази, да не се върнат назад. Питам: какво липсваше на тези хора? Някои ще кажат, че сгрешили. Не е въпросът там, че са сгрешили. Това е един незавършен процес. Защо имаше нужда да грешат? Можете да кажете, че този въпрос трябва и може да се разреши. И ти, който грешаш, пак не можеш да го разрешиш. Той има няколко подбудителни причини. Когато човек иска да стане богат, кои са подбудителните причини? Злото не е в богатството,

но в това, когато човек иска да забогатее повече, отколкото трябва. Кои са подбудителните причини за това? Когато в душата на човека се явява желание да стане по-силен, отколкото трябва, да заповядва на целия свят, кои са подбудителните причини за това? Какво ще придобие той, ако има сила да заповядва на целия свят? Защото ако човек иска да стане всесилен, той е в противоречие с Първата причина, която е създала света. Мислите ли, че той няма да се намери в противоречие? – Ще се намери. Той ще си намери такъв противник, който цял живот ще го мачка и той сам ще се чуди за това. Хората искат да създадат идеална държава, но не вървят по правия път. Че природата е идеалната държава! По-идеална държава от природата няма! По-идеални закони от тия на природата няма! (49, с. 199)

Питам: кое заставя човека да краде? Ненаситните човешки желания го заставят да краде и да върши ред престъпления. Ненаситните желания заставиха човека да напусне рая. Има желания, които всеки ден хлопат пред вратата на човека и го поставят в положение да изгуби своя мир, своите светли мисли и възвишени чувства. Някой казва: желанията не представят нищо особено. Не, желанията на човека са на мястото си. Лошото не е в желанията, но грешката седи в това, че човек има по-голяма любов към желанията си, отколкото към Бога. Вследствие на това той изгубва смисъла на живота. Сега аз изяснявам лъжливата страна на живота. Разберете ли нея, вие ще схванете правата страна. И тогава вече всички ще знаете, че спасението на човека зависи изключително от Любовта. В момента, в който любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към вашите желания, вие сте вече в областта на безсмъртието. Ако пък изпаднете в ада, достатъчно е да се хванете за една от машините, която произвежда светлина, за да излезете навън. (71, с. 32)

Всяко нещо, което е взето без позволение, трябва да се върне. Злото не се крие в предмета, който е взет, но в непослушанието. Никога не взимайте нещо без позволенията на Любовта. Искате ли да откъснете един плод, питайте Любовта. Ако ви позволи, откъснете го. Ако не ви позволи, откажете се от него. Пазете свято заповедите на Любовта. Тя заповядва на първите човеци да не ядат от забранения плод, но те не я послушаха. (31, с. 62)

Във взаимоотношенията и дейността на хората има два вида, две категории закони. Първата категория закони има механически характер и има две страни – събиране и изваждане. Втората пък има Божествен характер и страните ѝ са умножение и деление. Грехът винаги се съпровожда с действия от първата категория. Например, Адам и Ева се събраха, събраха себе си с плода, събраха се и със змията. С това извадиха наяве непослушанието и гордостта си. Извади ги Бог от рая. (61, с. 6)

... Като направите упражнението, ще видите какъв резултат ще имате. Ще правите упражнението, без да философствате, без да чоплите, и ще наблюдавате, като записвате какви резултати ще произведе то върху мислите, чувствата и постъпките ви. Докато всяко нещо не се опита, то не може да принесе никаква полза. Упражненията, които ви давам, ще правите, докато придобиете някакъв резултат. Ще гледате на тях като на свещени упражнения и няма да ги изнасяте навън, докато вие сами не ги опитате, не получите резултат. Като казвам да не съобщавате никому тия упражнения, да не изпаднете в положението на Адам и Ева да ядете от забранения плод само затова, защото ви се забранява! (39, с. 94)

От хиляди години хората живеят в несъгласие, в караници и разпавии. Техният живот стана причина за бомбардировките. Всяка мисъл, проектирана в пространството, се предава чрез високоговорител. Вие не подозирате, че човек може да изпрати в пространството една динамична мисъл, като бомба. Само един човек може да причини голямо нещастие на човечеството. Една жена и един мъж в рая причиниха такова нещастие, от което и до днес хората не могат да се освободят. Всичко това дойде поради едно желание да си хапнат от една ябълка – от забранения плод. Какво лошо има в желанието да си хапнат малко? Казвам: първите човеци направиха една погрешка и не се извиниха. Напротив, те започнаха да се оправдават. Бог запита първо Адама защо яде от забранения плод. Той каза: „Господи, аз имах голяма вяра в Тебе. Другарката, която ми даде, се ползваше с доверие пред мене. Вярвах ѝ, както на Тебе. Мислех, че каквото ми каже, е вярно. Ти трябваше да ме предупредиш!“ Обаче Бог забрани на Адама да яде от дървото, което беше всред рая, но той забрави заповедта. Интересно е отде дойде на ума на Адама да се скрие! Цял ден Бог търси Адама, но едва привечер го намери. Тогава Адам каза: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях да изляза, защото съм гол.“ – „Кой ти каза, че си гол? Да не си ял от забраненото дърво?“ Така вината падна върху Ева. На въпроса защо яде от забранения плод Ева отговори адвокатски. Тя каза: „Змията, която си създаде, ме убеди да ям от този плод.“ Защо Бог остави животните в рая? – Да се учат от хората. Кой е предполагал, че животните могат да предадат някои неща невярно? Значи Ева хвърли вината върху змията. Бог изслуша Адам и Ева внимателно и спря до тях, не отиде до змията да я разпитва защо е дала на Ева толкова лош съвет. И днес условията на живота са същите. И до днес хората се оправдават като Адам и Ева, но Бог не приема вече никакви оправдания и извинения. Оправданието беше важно само за Адам и Ева. По същия начин ние не можем да се извиним. Сегашният човек е поставен пред друг изпит. (53, с. 223)

„Роденият от Бога грях не прави.“ Какво означава този стих? Възможно ли е човек да живее на земята и да не греши? Той прави погрешки, но Бог ги изправя. Страшно е, когато човек греши и не може

да изправи погрешките си. Това се случи с Адам и Ева. Те сгрешиха и не изправиха погрешката си. Тяхното грехопадение завлече и животните. Преди грехопадението животните бяха на по-висока степен на развитие, отколкото са сега. Тогава те говореха и се разбираха с хората. Днес хората заеха тяхното положение. Те сега говорят, но сами не се разбират. Техният език е животински. Животните паднаха още по-надолу. Днес те си служат със звукове, с отделни срички, но не и с думи и изречения... Животните са души, изостанали в развитието си. Те са подобни на туристически хижи – в тях се спират възвишени духове за известно време, за да свършат някаква работа. Освен това всяко животно е символ на известно качество, на някаква добродетел. (90, с. 319)

Когато бащата изпраща синовете си на нивата, трябва ли един да работи, а другите да почиват на негова сметка? Всички синове трябва да работят заедно – всеки според силите си. Преди грехопадението хората не са работили на нивите. Тогава житото е расло само и то е дохождало при човека, а не човек – при него. Също така крушите, ябълките, всички плодове са расли сами и са отивали направо при човека. Човек е имал грижата само да остави кошницата под дървото и плодовете сами влизали вътре. Сега, ако продължавам още да говоря по този въпрос ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ“. Днес това са приказки, наистина, но преди грехопадението тия неща са били факти. (85, с. 205)

Човек не се е освободил още от греха на първите човеци. Затова е казано, че малко са праведните хора на Земята. Какво трябва да стане с човека, за да се освободи от грешния живот? – Да се роди отново, не от майка и от баща, но от вода и от Дух. Докато се ражда от майка и от баща, човек всякога ще греша. Христос казва: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа дух е.“ Докато се раждат от плът, хората всякога ще грешат, ще остаряват, ще умират, ще ги погребват, костите им ще се разхвърлят по лицето на Земята. (55, с. 110)

Някоя жена не търси беден мъж, но търси да е богат. Казва: „Глупак да е, но да е богат, да го въртя. Умен да не е, но да е богатичък, да го въртя.“ Питам: вие, жените, които завъргате мъжете, какво направихте в света? На жените говоря сега, какво направихте, кажете ми! Тия мъже защо ги народихте? Вие сте виновни. Първия мъж Бог го създаде, всичките други мъже вие, жените, ги създадохте, вие ги родихте. Вие раждахте досега тия мъже за престъпни работи. Те са ваши работи. Тия мъже са ваши деца родени... Първият човек живя с дъщеря си. Не му беше жена, той нямаше жена. И там беше престъплението – бащата, който се ожени за дъщеря си. Морал в света! Първото престъпление се роди от това желание, което се роди в нея да яде от забранения плод. (12, с. 10)

Туй състояние, което хората имат, мъже и жени, те сами са си го създали. Най-първо мъжът раждаше. После той искаше да се освободи

от своя товар и накара жената да ражда. Той се освободи. Защо Адам искаше това? Казва: „Дотегна ми да раждам.“ Всичките животни, които Господ създаде, Адам ги народи. Сега (да спи зло под камък), всичките мъчнотии, които съществуват в света, жената ги създаде. Като се народиха животните от него, кавга нямаше. Щом дойде тя да ражда, тя ги народи така, че всичко, което е родено от нея, се кара. Всеки на своето място е! Адам не трябваше да дава тази привилегия. Ева нямаше какво да ражда – трябваше най-малко три хиляди години да ходи мома. Той защо искаше да се запознае с неговия занаят? Сега, разбирайте ме право: Адам беше един художник, хубаво рисуваше. Той даде четката на Ева, а тя не трябваше да учи художеството, тя друг занаят трябваше да учи. Той не трябваше да поверява четката в нейните ръце. Какво ще направи тя сега? Цапа. Жената трябва да се върне...Та първото нещо, напуснете тия ваши грандиозни идеи да бъдете бащи и майки, големи хора. Приемете положението на слуги, на синове на Бога. Идеята за бащи и майки за след няколко хиляди години ще оставите. Сега се освободете!... Господ има само един Син. Той, най-разумният, роди само един Син, но на свят; пък ние имаме повече синове и дъщери. Рибите от нас са още по-големи майстори – по триста хиляди раждат. (103, с. 182)

Колкото мъдър да беше, Соломон се оплете в сърцето на жената, не можа да проникне в него и да го изучи. Тук той не издържа. Не само Соломон, но и по-напреднали от него са се спъвали в този въпрос. Културата на Соломона и до днес още съществува на Земята. Въпросът, който е интересувал Соломона, и до днес още не е разрешен. Адам, за когото се говори в „Битие“-то, създаден по образ и подобие Божие, също не можа да издържи изпита си по този въпрос...

За да придобие едно велико благо, човек трябва да е работил върху себе си, да се е приготвил за това благо. Не е ли готов за известно благо, човек не може правилно да го използва, поради което пада. Адам, за пример, преждевременно искаше да има другарка. Той не беше готов още за нея, но прибърза, поради което Ева се роди на седмия месец, а не на деветия. Непослушанието на първите човеци стана причина за грехопадението. Прибързаха първите човеци... (118, с. 138)

Ако Бог не живее в нас, ние не можем се избави от противоречия. Ева не можа да се избави, понеже Бог не беше с нея. И Адам съгреша, понеже Бог не беше с него. Писанието казва, че когато съгрешили, те чули тогаз, че Господ дошъл отнякъде. И Господ казал: „Адаме!“ Търсел ги Господ. Господ не е бил там, когато те съгрешили. Ти не можеш да бъдеш учен, ако Бог не е с тебе. Ти ще се заблудиш в знанието. В Любовта е същото. Всичко, каквото вършиш, ако Бог не е с тебе, ти ще се заблудиш. (58, с. 81)



Съвременният свят е пълен с религиозни, с вярващи хора, но и те не се разбират помежду си. Едни от тях поддържат гледището, че Бог е строг и наказва хората за техните грешки. Други поддържат гледището, че Бог е Любов. Казано е, че Адам и Ева съгрешиха в рая – Бог би ли ги? Имаше ли тояга в рая? Те престъпиха заповедта на Бога и заради непослушанието си трябваше да напуснат рая, да отидат в света. Адам и Ева съгрешиха, но причината за грешката им не е една и съща. Ева се изкуси от змията, Адам пък се изкуси от Ева, от жената. Какво трябва да направят, за да се освободят от грешката си? За да изправи грешката си, жената трябва да разбере характера на змията. С други думи казано, жената трябва да разбере естеството и животинското начало в себе си. Щом го разбере, тя ще изправи живота си. Ако мъжът иска да изправи грешката си, трябва да разбере естеството и характера на жената. (14, с. 65)

Казано е в Писанието, че и Бог се гневи, но с Любов. Където е Любовта, там всичко е добро и на място. Щом Любовта ви напусне, веднага идват мъчението, съмнението, лъжата, злото и т.н. Докато Адам и Ева слушаха Бога и Му се подчиняваха, те живеяха като деца. Щом Ева си позволи да яде от забраненото дърво, веднага дойде лъжата. Непослушанието създаде първата драма. Значи Ева е родоначалница на драмата. Когато и Адам яде от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая. С излизането им от рая се създаде трагедията. (31, с. 87)

Ако плесниците могат да оправят света, пръв Бог би си послужил с тях в рая. Когато Адам и Ева съгрешиха, Бог не ги би, но ги търсеше цял ден и след като намери Адама, запита го: „Адаме, къде си? Защо се криеш?“ – „Убоях се, Господи, от Тебе и се скрих.“ – „Защо не изпълни волята Ми?“ – „Другарката, която ми даде, ме излъга и накара да ям от забранения плод.“ Бог нищо не отговори. После запита Ева: „Защо яде от забранения плод?“ – „Змията ме излъга. Аз мислех, че всичко, което си създал, е чисто и си служи с истината.“ Бог изслуша и двамата и каза: „Нали ви заповядах да не ядете от дървото за познаване на доброто и злото? Докато не обикнете това дърво, не трябва да ядете от плодовете му. В това се заключава вашата погрешка. Преди да изпълните съвета на змията, трябваше да изпълните Моята заповед. Ако бяхте отишли двамата до забраненото дърво, нямаше да съгрешите. Ева отиде сама и се поддаде на думите на змията.“

И тъй, всяко нещо, което правите, трябва да бъде проникнато от Любов. За всяко нещо, което правите, трябва да се допитвате до Господа. Ако Той одобри желанието ви, можете да го реализирате. Не предприемайте нищо без съгласието на Бога. Ако обичате някого, ще отиде при Бога да искате Неговото съгласие и съвет, Той да ви упъти как да постъпите. Бог е Любов, следователно Той ще ви научи как да обичате. (23, с. 361)

Казваш: „Бог не постъпи с мене както трябва.“ Значи с всички постъпва добре, само с тебе постъпва лошо! Това показва, че ти се счита за божество, на което трябва да се обърне специално внимание. Бог е абсолютно справедлив и никого не съди. Как постъпи Той с Адама? Като съгреша, Адам се скри от лицето на Бога. Като го търсеше из райската градина, най-после Бог го намери и попита: „Де си, Адаме?“ – „Скрих се, Господи, от лицето Ти, защото съм гол.“ – „Кой ти каза това? Да не си ял от забраненото дърво?“ Бог не каза на Адам, че е съгрешил, не го осъди, но го остави сам да си признае погрешката. Следователно, ако видиш, че брат ти греша, не му казвай, че е сгрешил – остави го сам да види голотата си. Бог потърси начин да се изправи погрешката на Адам и Ева. Те излязоха от рая, но обнадеждени. На змията Бог каза: „Понеже ти изкуси първите човеци, главата ти ще бъде смазана.“ На Адама каза: „Ти ще изкарваш прехраната си с пот на челото.“ А на Ева каза: „От тебе ще се роди Оня, Който ще покаже на хората пътя за рая, да се върнат там, отдето са излезли.“ Първият грях стана поради непослушанието на Адам и Ева. Сега непослушанието трябва да се замести с послушание. Христос трябва да влезе в човешките мисли, чувства и постъпки като идея. Само така ще познаете Бога в себе си. (134, с. 46)

Казват за някого: „Той е отличен философ или отличен богослов.“ Всички хора са отлични. И Ева беше отлична жена, но направи една погрешка; същевременно тя направи и едно добро. И Адам направи една погрешка, но направи и едно добро. Всички говорят за грехопадането, за погрешката на Адам и Ева, но никой не знае доброто, което те направиха. Адам направи едно епохално добро. И Ева направи едно епохално добро. Само небето знае доброто, което те направиха, и то е записано. Не се спирайте само върху погрешките на хората. Намерете доброто, което са направили и правят, и мислете върху него. Не говорете за любовта, която сте изгубили; говорете за любовта, която сте спечелили. Не говорете за мъдростта, която сте изгубили, говорете за мъдростта, която сте спечелили. Не говорете за истината, която сте изгубили, говорете за истината, която сте спечелили. Спечелената любов, спечелената мъдрост, спечелената истина на Адама са по-велики, отколкото изгубените. (94, с. 73)

Каквото и да се е случило, в края на краищата то ще бъде за добро. Ние съжаляваме сега за падането на първия човек, за първата жена. Че ако те не бяха паднали, Христос не щеше да дойде и ние не щяхме да знаем за тази Любов, която Бог показва към нас! Този живот щеше да бъде запечатана книга за нас. Тогава щяхме да се намерим в положението на Йоана. В „Откровение“-то има разказ за книгата, запечатана със седем печата. Йоан плакал, като видял, че няма кой да отвори книгата. И агнето отворило книгата. Следователно страданието става подтик, за да се разкрие онова, което Бог е предназначил за нас. (68, с. 177)

Радвайте се, че имате мъчности, изпитания, изкушения, страдания, падения. Чрез тях вие обработвате и развивате дарбите си. Не съжбявайте, че сте паднали, а използвайте падането си за своето повдигане и възлизане нагоре. Така се е създала културата. Адам и Ева паднаха, но създадоха условия за повдигане на човечеството. Който мисли право, той вижда доброто, което се крие в мъчнотиите и изпитанията. Ученикът на Божествената школа трябва да знае, че на всички отрицателни сили в природата отговарят положителни сили, т.е. добродетели и дарби. Това е закон, който трябва да знаете. Човек се учи не само от положителното, но и от отрицателното. Важно е човек да използва разумно всички условия, при които живее. И непослушанието, което е спънало първите човеци, дава добри уроци. (16, с. 116)

Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните ще послушат и изпълнят моите думи. Мога да им се наложа, но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите. За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. – „Защо Бог допусна греха?“ – За да прекара човека през страдания, да отнеме каменното му сърце и да го замести с ново. Тогава всички, от малък до голям, ще познаят Бога, ще чуят Неговия глас...

... Не питайте защо съгрехиха Адам и Ева. Адам съгреши, за да излезе от рая, да срещне Христа и да познае Любовта. Тя ще го води по нови пътеки – по пътеките на истинския живот, знание и свобода. Сега това ви е достатъчно. В бъдеще ще научите цялата история на живота. (84, с. 135 и 137)

## ВИНАТА

Каквото и да правите, не допускайте съмнението и подозрението в себе си. Временно те могат да минат през ума ви, но никога не ги допускайте в душата си. Временно може да допуснете едно противоречие в сърцето си, но в душата си – никога. Ако не можете да се справите с някое противоречие, кажете: „Божия работа е това!“ Вие не знаете крайния резултат на Божиите дела. Следователно не трябва да се произнасяте за тях. Казвате, че Адам и Ева са виновни за много неща. Защо? Защото те първи съгрехиха. Не говорете така. Вие не знаете Божия план. Всяко нещо, което Бог е допуснал, има свое велико предназначение. (134, с. 125)

Свободен трябва да бъде човек! Сега, като говорим за свободата, това подразбира най-висшето, което има у човека. Само разумният човек може да бъде свободен. Живата природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите (неразумните) тъй ги е ограничила, в бутилки ги е турила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а свободата подразбира движение в една посока...

Сега, съвременните хора (па и религиозните хора) са попаднали в едно заблуждение. Те очакват светът да се оправи, целият свят да стане свободен, че и те да бъдат свободни. Това е едно заблуждение. То е необходимо, но този постулат, тъй наречен, това изказано положение е невярно в основата си. Първоначално всички същества са създадени свободни. И ако днес свободата е изчезнала от света, причината сме ние... Ние, съвременните хора, не се спираме върху единствената причина да разрешим свободата по естество, принципиално, а търсим далечните причини. Християните търсят причината в някоя жена, която съгрешила в едемския рай, и на нея стоварват всичката вина. Но вие можете да разрешите този въпрос в самата природа. Идете да видите, че по-нисшите животни сами разрешават въпроса. Свържете един кон и едно куче с едно въже, ще видите как ще разрешат въпроса. Конят ще чака да му снесе някой оглавника, ще рече: „Дано се намери някой добър и благороден човек да ми снесе оглавника“; а кучето ни най-малко не ще чака. То ще прегризе въжето и ще се освободи. Казваш: „Какво направи туй куче?“ То казва: „Господ не ми е турил туй въже.“ А конят казва: „Туй въже е от Бога.“ Единственото нещо, което Бог е турил в нас, то е нашият живот, а ограниченията откъм ние сами сме си ги турили. Сега схващайте въпроса по същество. Аз говоря за вътрешния човек. „Истината ще ви направи свободни.“ Кога? Когато почнете да мислите, както мисли Господ. (37, с. 45)

Истината е метод, който освобождава човека от всички преходни и временни схващания и тълкувания за създаването на битието, както и за създаването на мъжа и жената. Много теории съществуват за създаването на първите човеци, но нито една от тях не е абсолютно вярна. За пример, мнозина поддържат теорията за създаването на Адам от пръст, а Ева – от реброто му. На Ева (специално на жената) приписват вината за първия грях, поради което нея държат отговорна за нещастията на човечеството. Зад жената стои мъжът, който пожела да има другарка. Жената нямаше желание да дойде на Земята, но мъжът я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха пред Адам, за да им даде имена, той видя, че те бяха две по две – другар и другарка. Тогава Адам се обърна към Бога с думите: „Господи, на всички животни си дал другарка. Аз останах сам, няма с кого да споделя нещо, няма кой да влезе в положението ми и да ми помогне.“ Тогава Бог видя, че не е добре човекът да бъде сам, и му даде другарка. Обаче след грехопадението Адам изми ръцете си с жената и каза: „Господи, жената, която ми даде, стана причина да сгреша.“ Съвременните мъже и жени се обвиняват взаимно за грешките си. Когато мъжът греши, обвинява жената. Когато жената греши, обвинява мъжа. Тя казва: „Ти си виновен за моето слизане на Земята. Аз сама няхах желание да дойда, ти ме изиска от Бога.“ Какво ще каже мъжът за себе си? По чие желание дойде той на Земята? Наистина, ако разгледате пътя на жената, той представлява живота на човека в миналото му. Както е живял той,

така е създадена тя. Жената е резултат на човешкия живот, специално на мъжа, понеже от него е излязла. Въпреки това мъжът е недоволен от жената, но и жената е недоволна от мъжа. (31, с. 24)

Като ученици от вас се иска живот без съмнение и страх; от вас се иска абсолютно чист живот, външно и вътрешно. Ще кажете, че не можете да живеете чисто, защото вашите прадеди и прабаби са грешили; щом Адам и Ева са грешили, и вие ще грешите. – Така не се говори. Адам съгрешил още преди създаването на Ева. Че ядоха от забранения плод, това беше само повод да излезе грехът навън. Веднъж излязъл грехът на повърхността на живота, не се позволява вече човек да греша. Още преди създаването на Ева Адам носеше в ума си мисълта да се отдели от Бога. Затова, като му забраниха да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, той използва случая да се отдели от своя Баща, да стане самостоятелен и каза: „Нали аз съм обработвал това дърво? Нямам ли право да вкуся от него?“ Щом намисли да реализира желанието си, той яде от забранения плод и напусна рая. (97, с. 170)

Че условията са голям фактор в живота, това не отричаме, но не са те най-големият фактор. Те са в зависимост от други причини. Това ни показва и фактът, че и при най-благоприятните условия хората умират. Адам имаше най-добрите условия в рая – защо съгреши и дойде смъртта? Грехът започва от сърцето и тогава дойде в ума. Но нито сърцето можа да издържи на напора на греха, нито човешкият ум можа да издържи на напора на престъпността. Грехът дойде чрез жената, а престъплението дойде чрез мъжа. И цялата сегашна раса се изпитва и чрез страданията се изправя човешкото сърце. Човешкото сърце не може да се изправи другояче освен чрез страдание. За да се изправи човешкото сърце и да дойде до нормалното състояние, трябва да страда. А чрез наказание се изправя човешкият ум. Не може да изправите човешкото сърце без страдание и не може да изправите човешкия ум без наказание. Наказанието влезе в живота за поука. Казва Писанието, че когото Бог обича, наказва го. Мъжете ги наказват, а жените страдат, за да изправят сърцето си. Мъжете ги наказват чрез войните. А раждането на децата и тяхното умирање носят страданията на жените, които служат за изправление на тяхното сърце. Като говоря така, аз не обвинявам вас – аз говоря за цялото човечество, а вие сте част от него. Аз изяснявам един закон, който действа в света. Не трябва да считате, че вие сте виновни. Никаква вина нямате вие, но носите последствията на едно колективно нарушение на природните закони от страна на човечеството.

Онзи, който се оплаква като Адам, че няма жена, която да му бъде другарка, трябва да знае да си избере жената – другарка. Защото жената е сърцето на човека. И когато някой иска да се жени, трябва да знае, че жената е едно сърце, което трябва да съответства на пулса на неговото

битие, че като го тури в себе си, да е в хармония с неговия ум. Ако сърцето на една жена не пулсира в хармония с ума на мъжа, тя не е за този мъж и той не е за нея. Ако се съберат мъж и жена, които не са един за друг, по този закон те ще извършат престъпление. Докато Бог не създаде Ева, Адам нямаше духовно сърце; и тогаз му просветна раят и той почна да мисли. Ще запитате защо Бог допусна всичко това, за да се дойде до грехопадението. Това ще ви кажа след хиляди години, като говорим пак, защото сега няма да можете да го разберете. (6, с. 123-125)

И Адам съгреши заедно с Ева, но за свое оправдание той каза: „Ако Ева не беше с мене, аз нямаше да съгреша, нямаше да изляза от рая.“ Но същевременно той показва любовта си към Ева. Адам предпочете да напусне рая, но да не остави Ева сама да скита по света. Обаче, като се намери в трудни условия, той каза: „Ако не беше Ева, и досега щях да бъда в рая.“ Първоначално Адам мислеше, че Ева не може да направи никаква погрешка, защото е излязла от него. Адам казваше за Ева: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Обаче, като съгрешиха и двамата, Адам отдаде всичката вина на Ева. Наистина, докато беше в Адама, Ева не можеше да греши; но щом излезе вън от него, тя имаше възможност вече да греши. Защо? Защото той не ѝ предаде законите, които Бог му беше дал. Той се държеше към Ева като неин баща и мислеше, че тя не трябва да знае това, което той знае. Адам мислеше, че дъщеря му е толкова целомъдрена, че никога няма да си позволи да яде от забраненото дърво за познаване на доброто и злото. Кое е забраненото дърво? – Когато господарят забрани на слугата си да пипа неговата каса (а въпреки това той пипа), слугата е ял от плодовете на забраненото дърво. Когато яде без позволение от яденето, приготвено за високи гости, детето е яло от плодовете на забраненото дърво. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които произвеждат страдание в човека, представят забраненото дърво. За да не страда, той не трябва да яде от подовете на тия мисли, чувства и постъпки...

Като окултни ученици вие трябва да учите с Любов. Без Любов окултизмът остава неразбран. Без любов никакво знание не можете да придобиете. Грешката, която Адам направи, седи в това, че той пристъпи към знанието, без да беше придобил Любовта. Най-красив е езикът на Любовта. Тя разполага с най-избрани думи. Няма по-красив език от този на Любовта. Който иска да възкръсне, той трябва да прилага Любовта. Ако работите ви не се нареждат добре, приложете Любовта. Ако сте болни, приложете Любовта. Ако страдате, приложете Любовта. Любовта всичко нарежда, всичко оправя. (70, с. 92)

Когато се говори за Истината, трябва да се знае, че в света има само едно право учение; в света съществува само един разумен човек. Колко човечи създаде Бог първоначално? Ние знаем, че Той създаде

само един мъж и една жена. Всички хора, които отпосле се наплодиха, това е човешка работа. Мнозина от съвременните хора казват: „Ние сме грешници.“ Казвам: щом хората се считат грешници, такъв ще бъде и съвременният строй, уредба и управление на цялото човечество. Човек е грешен, но причина за това не е Господ, Който го създаде, но естеството на материята, от която Бог направи човека, беше неустойчива. Тя беше човешка кал. Днес Бог създава новия човек и ще го направи не от човешка, но от Божествена материя. (51, с. 40)

## ГОЛОТАТА

Казва се, че Адам и Ева били голи в рая; всъщност не е така. В голотата, за която се говори, се крие друго нещо, не се разбира външна голота. (20, с. 103)

Лъжата и кражбата съществуват само в човешкия порядък. Откъде дойде лъжата в света? От дървото за познаване на доброто и злото. Това беше единственото дърво от човешкия порядък, затова Бог каза на първите човеци да не ядат от забраненото дърво. Престъпят ли заповедта Му, те ще излязат от рая. Като ядоха от плодовете на това дърво, те се скриха от лицето на Бога. Дълго време Бог вика Адам, но той не се обади. Най-после каза: „Тук съм, Господи, но срам ме е да изляза пред Тебе.“ Защо се е срамувал Адам да се яви пред Господа? Защото бил гол. Всъщност голотата не е нищо друго освен лъжата в човека. Не знаеше ли Господ къде е Адам, че трябваше да го търси? Бог знае всичко, но не искаше да види лъжата в лицето на Адам. Той му даде възможност да обмисли положението си и да изправи грешката си. Обаче Адам излъга Господа. Той каза: „Господи, жената, която ми даде, ме накара да ям от забраненото дърво.“ Ева пък се оправда със змията. Те скриха истината. Причината да ядат от това дърво се дължи на желанието им да станат учени и големи като Бога. Ева беше дете на Адам. Може ли бащата да се оправдава със сина или с дъщеря си? Бащата може да накара детето си да лъже, но детето никога не може да накара баща си да лъже. Който лъже, не е роден от Бога – друг е неговият баща. Двама бащи има в света – Баща на Истината и баща на лъжата. Това са два различни свята. Изучавайте се, да знаете от кой свят сте дошли. (31, с. 129)

В живота нещата никога не стават така, както човек мисли и очаква, по единствената причина, че той не е начало. Човекът е край на нещата, резултат, а не начало. Следователно няма какво да се очаква от края на нещата. И ако човек очаква нещата да станат, както той иска, това показва, че не разбира закона, който ги определя. Ако човек беше начало на нещата, всичко щеше да става, както той иска, но понеже е край, всичко става тъй, както той не иска... Още първите човеци искаха да станат господари на рая, да станат велики, мощни, силни, да завладеят

въздуха, водата, небето и земята, но какво стана? – Точно обратното. Те оголяха, изгубиха силата и красотата си и Господ ги изпъди вън от рая, облече ги в кожени дрехи и ги изпрати на земята да орат и сеят. И до днес още те се мъчат и не знаят защо Господ ги изпъди от рая. И наистина, странно е да се изпъди един човек от рая само за това, че изял една ябълка без позволение. Не е въпросът какво е станало с първите човеци, но в тяхно време още се е проверил законът, че нещата не стават, както човек очаква и иска, но точно тъй, както Бог иска. Всички неща стават, както Бог желае, а не както човек желае. Всички неща стават, както Бог ги прави, а не както човек ги прави. (146, с. 201)

В света има хора, които могат да приложат и любовта, и милосърдието, и правдата. Защо не ги приложат тогава? Те стоят и питат къде е любовта в света. Няма защо да питате, но я приложете. Вие очаквате на другите хора. Щом вие я приложите, и другите ще я приложат. Днес хората работят повече за пари. Ние пък казваме: работи, без да очакваш да ти се плати. Като работите с любов, непременно ще ви възнаградят, ще изкарате хляба си. Обаче първо ще работите. Докато не работите, нямате право да ядете. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Който не спазва този закон, ще оголее. Не стана ли същото с Адам и Ева? Те ядоха от забранения плод преди да имат нужното знание, вследствие на което съгрешиха и ги изпъдиха от рая. (145, с. 67)

Ако всеки ден придобивате по едно Божествено състояние, ще имате 365 Божествени състояния. Това е грамаден капитал, с който може да постигнете всичко. Ако не се придобиват Божествени състояния, животът се развива мъчно – голяма сиромашия настава. Вие ще предизвикате сиромашията изкуствено. Адам съгреша и в един ден оголя. Сутринта съгреша и веднага оголя и се скри. Вечерта дойде Бог да го търси. Той изгуби богатството си – нещо съществено за живота. Като обедня, той стана неспособен да работи в градината. Бог го изпъди навън и постави други работници в райската градина. Така Адам и Ева обедняха. (1, с. 36)

Казано е за Адам и Ева, че били голи в рая. Тяхната голота ни най-малко не подразбира греховност. Те били добри, но поради непослушание към заповедта, дадена им от Бога, трябвало да напуснат рая и да отидат в света, където ги чакали големи страдания и нещастия. За да издържат на външните условия, Бог ги облякъл с кожени дрехи. Тъй щото докато първият човек е живял в рая, той бил външно гол, а вътрешно облечен. Като излязъл от рая, той бил външно облечен, а вътрешно гол. Вътрешната голота подразбира греховността на човека. За да бъде облечен външно и вътрешно, човек трябва да води чист и свят живот, да слуша и да изпълнява това, което Духът отвътре му говори. Като живее по този начин, той ще завърши успешно работата, която е започнал. Човек може цял живот да е работил добре, а накрая да развали работата си. (139, с. 20)



Съществуват два вида хора: голи и облечени. Аз считам облечените за грешни, а голите – праведни. – „Грешник съм.“ – Значи ти си облечен човек. – „Започвам да оголявам.“ – Радвай се, защото ставаш праведен. Значи, за да станеш праведен, трябва да бъдеш нудист. Който иска да се домогне до истината, ще оголее, т.е. ще съблече старите си дрехи и ще се облече в нови. Не можеш да придобиеш нищо ценно, без да оголееш. В рая Адам беше гол, но имаше знания. Като съгреша, той се облече и изгуби знанието си. Следователно Адам беше гол отвън, облечен отвътре. Като съгреша, стана обратното – облечен отвън, гол отвътре. Сегашните облечени хора ще станат в бъдеще голи. Защо? – Защото ще влязат във вечния огън, дето всичко изгаря. Там не изгаря само тялото. Праведните, които сега са голи, в бъдеще ще се облекат. Светските, които сега са облечени, ще оголеят в бъдеще. Сегашните хора се оплакват, че оголели. – Чудно нещо, те не съжالياват, че не изпълняват волята Божия, а съжالياват, че нямат дрехи, обувки, къщи и т.н! Човек трябва да избере едно от двете – или да бъде гол, или облечен. С други думи: да бъде или праведен, или грешен. Той дошъл на земята гол и отпосле се облякъл. Червеят е отвън гол. Като се покаже на слънце, веднага умира. Като се говори за голота, хората се срамуват. Срамът тук е на място. Ето защо това, което причинява срам, трябва да се облече. Въпросът за голотата е минал през различни фази на развитие. Някога беше срамно даже лицето да бъде голо. (93, с. 218)

Павел казва: „Сгодих се за Христа.“ Сгодяването подразбира приготвяне за раждане на новото съзнание. Това значи, че ще влезете в пътя на новото съзнание. Така ще се превърне самосъзнанието в свръхсъзнание. Новото съзнание ще превърне скърбите в радости, а нещастieto в щастие. Там е спасението. Това означава идването на Христа в човека. Христос не може да живее у нас, ако ние нямаме ново съзнание. При старото съзнание Христос остава неразбран за нас. Той казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ Новото жилище подразбира ново съзнание. Новото тяло е новото съзнание, с което ще се облече човек. То представя живота на безсмъртието. Това е новата задача, която ви предстои да разрешите. За да се разреши, нужно е да работите върху себе си...

Питам: когато първият човек минаваше от животинско в човешко състояние и когато се пробуждаше в него самосъзнанието, изведнъж ли стана това? Когато първият човек сгреша, в този ден именно се роди самосъзнанието. Той се почувства гол. Голотата показва, че той се отделя от другите същества, не живее като тях, особен е. Втория ден, като съзна, че има нещо особено в него, той се засрами и избяга. Така той почувства своята слабост. Ако новороденото дете има съзнание за себе си, че е философ, като се види голо – ще се засрами. То ще си каже: „Как така майка ми да ме роди гол? По-скоро да ме убиеш, отколкото да се видя

гол.“ Раждането на човека подразбира проява на неговото самосъзнание. Затова детето вика и кряска. То съзнава, че се отделя в света, че се е родило в свят на противоположности – на радости и скърби, на зло и добро, на грях и на чист живот. То съзнава, че е в свят на противоречия. Много естествено, като ходиш в света на циганските тръни с боси крака, те няма да те жалят. Спасението е там – при новораждането краката трябва да се обуют. Тогава ние ще имаме точно обратния процес. Като се новородиш, ти ще почувстваш, че си облечен с най-хубави дрехи. Ще бъдеш свободен, радостен. Когато Адам се видя гол, почувства се унижен и потърси причината за това унижение. Той намери причината в жената. Защо? Защото не разбираше закона на самосъзнанието. Бог го изпъди вън, там да се учи и му каза: „Един ден ти пак ще се върнеш.“ – „Кога“? – „Когато в тебе се роди ново съзнание.“ Тогава и ние ще влезем в рая, но не вече голи, а облечени. Павел казва: „Ако не се намерим голи.“ И ако у някои не се роди ново съзнание, т.е. ако не се роди от дух и вода, той пак ще бъде гол. Щом е гол, той ще излезе от рая и после пак ще се върне. Който знае, че не е гол, той ще се върне в рая. Това значи, че той е минал дългия път. Сега, аз желая да се раждате вече облечени. (93, с. 203)

## ИЗГОНВАНЕТО ОТ РАЯ

По-благородно същество на Земята от човека няма, но и по-упорито същество от него няма. Казано е в Писанието: „И разкая се Бог, че направи човека.“ Значи Бог се разкая, че преждевременно е поставил човека в рая. Дълго време още трябваше да стои вън от рая, за да се приготви за райския живот. Понеже първите човеци не бяха готови за рая, изпъди ги вън, в широкия свят, там да се учат и възпитават. Няма по-велико училище за човека от живота. И няма по-велика възпитателка за човека от природата. Каквото и да се говори за създаването на първите човеци, това е голяма история. Двама души бяха в рая, но не живееха в единство, имаше нещо, по което се различаваха. Когато двама души не са на еднакво ниво във физическо, в духовно или в умствено отношение, те не могат да вървят заедно – единият ще върви по-напред, а другият – след него. (31, с. 105)

Не е лесно да се опише онзи свят. Още по-мъчно е да се опише Божественият свят. Може да се говори за Божествени състояния, но не и за Божествения свят, който е абсолютна светлина. Влизаш в света на живата светлина, без никакви сенки. Как ще опишеш този свят? Като влезеш в Божествения свят, ти ще бъдеш съвършено сам. Всички хора там представят един човек. Чуващ, че някой ти говори, но никого не виждаш. Чуващ музика, виждаш светлина навсякъде, но жив човек не виждаш. Ти изпитваш жалост, скръб. Щом изпаднеш в това състояние, веднага слизаш по-долу – в рая. Ако и там не можеш да живееш, напущаш рая и слизаш още по-долу – на Земята. И Адам беше сам в рая, но като

не можа да използва тези условия, Бог му даде другарка. Те пожелаха да имат и дечица. Тогава Бог ги изпъди от рая, като им каза: „Слезте на Земята и там се плодете.“ В рая няма място за това. Раят е място само за един човек. Ако не искаш да бъдеш сам, ще слезеш на Земята. Там е място за двама души, там е място и за деца. На Земята можеш да живееш по стария начин. Обаче, има един свят, дето хората живеят в Любов. (69, с. 358)

Цялото човечество – това си ти. Един ден, ако ти и жена ти останете сами и ако цялото човечество изчезне, ти ще създадеш ново човечество. Сегашното човечество на кого е? На Адам и Ева – те бяха двама непослушници, изгонени от Господа из рая, и те образуваха това човечество. И културата сега мяза на тези Адам и Ева в рая. Казва там Писанието, че голи били. Един човек, който в Божествения рай може да бъде гол, можете да разберете какъв е бил мързеливец! И като е видял Господ, че няма да работят те в рая, изпъдил ги навън – да се облекат. И сега, слава Богу, всинца сте облечени, а ако някои биха ви видели голи като Адам и Ева, веднага щяха да ви пратят в лудницата. А за Адама и Ева казват: „Защото били много чисти и святи, затова ходели голи, а децата били грешни – те да се облекат.“ Но там е въпросът – Адам е бил мързеливец, търговец на едро; ако бяха много почтени хора, Господ не би ги изпъдил из рая. Не е ли така?... Тъй че не произлизате от много благородна фамилия – не само вие, но всички.

Човек трябва да бъде честен и самостоятелен, с труд и пот да изкарва прехраната си. И тъй казва Господ – с пот на чело, и затова изпъди Адама и Ева да се научат да работят, и ние всички сме изпъдени да работим, да създадем един великолепен ум, едно великолепно сърце и да се върнем в духовния свят заобогатели. (126, с. 166 и 201)

Мнозина се питат защо Адам и Ева напуснаха рая. Отговорът е много прост: те излязоха от рая, за да помагат на своите ближни. Докато бяха в рая, те се намираха в положението на богати, но болни хора, на които всички услужваха. Първоначално Адам беше здрав, но не искаше да работи. Той търсеше хора, които да работят за него, затова пожела да има другарка. Бог задоволи желанието му, даде му другарка, която имаше същото желание – други да работят за нея. И двамата търсеха лек начин за живеене, но Бог им каза: раят, в който живеете, е място за работа, не е болница. Който иска да работи, ще остане в рая; който не иска да работи, ще напусне рая и ще отиде в болницата. Раят е място за работа – за права мисъл, прави чувства и прави действия. Днес много хора, като Адам и Ева, искат да живеят охолно, да не работят, да не правят добрини. В това се заключава тяхното нещастие. Защо искаш всички хора да те обичат, само за тебе да мислят и работят? Това са външни условия, които

не правят човека щастлив. Щастието се заключава в работата, в правата мисъл, в помагането на близките. Ако живееш така, работите ти сами по себе си се нареждат. Бъди всякога готов за работа, за да те отпишат от болницата. (132, с. 129)

Всеки, който прави грях, е силен, а който изправя греха си, е два пъти по-силен. Може да ме пита някой: „Защо трябва да греша?“ – За да познаеш силата си. – „Ние предполагаме, че има безгрешен свят.“ – Дайте ми един човек, който не е грешен. Отде се пръкна грехът в райската градина? Бог ги създаде така, че имаше възможност, човек имаше сила да направи един грях. Бог казва: „Направихте греха, идете да го поправите.“ Като ги изпъди из райската градина, им каза: „Поправете греха и като го поправите, аз ще ви приема.“ Ние сме във от рая, за да изправяме прегрешението. Сега се разкайваме за това прегрешение. Преводът не е правилен, ако аз бих превел Библията, ще кажа тъй: „Изпрати ги Господ във да поправят грешката си и да се върнат в райската градина.“ Хубаво, не е лошо – който разбира, все същият закон е. Тъй седи великата истина. Ние питаме защо дойде грехът в света? – За да се покаже нашата сила. – А защо трябва да се разкайваме? – За да увеличим силата си, да бъдем два пъти по-силни. Животът седи в двойната сила. Човек, който не е двойно силен – човек, който няма достатъчно сила да изправи своята погрешка и да остане още толкова сила за едно добро – той е слаб човек. (24, с. 130)

Колкото повече навлиза в Божествения свят, човек определя отношенията си към Бога като Негов син и разбира, че без Любов няма живот. Като люби Бога, той люби и ближния, и себе си. Адам сгреши, защото още не се беше определил. Той живееше в рая, но не се ползваше от условията, които му бяха дадени. Той съзнаваше, че не е готов още да живее в рая, с Бога, и пожела да има другарка, с която да се разговаря. Желанието му да има около себе си същество, подобно на него, стана причина да излезе от рая. Сегашните хора са извън рая. След излизането на Адам и Ева от рая вратата на рая се затвори за всички хора. Кой стана причина за излизането на първите хора от рая? – Изкусителят. Той започна да им описва красотата на външния свят, с което ги съблазни. Обаче те не знаеха как да излязат. Той им даде съвет да направят някаква грешка, с която да проявят неподчинение на Божиите заповеди. Грешката на Адам се заключаваше в неговото скрито желание да получи един плод направо от ръката на Ева. Тя възприе желанието на Адам и при първия случай, който ѝ се представи, тя му поднесе един от плодовете на забраненото дърво. Не само това, но тя даже му показа как се яде този плод. Първо тя хапна от него, а после даде и на Адам. Щом ядоха от забранения плод, царските мантии паднаха от гърба им и те се намериха пред отворената врата на рая. (96, с. 165)

Ние виждаме как се роди една проказа в рая. Когато човек влезе в дисхармония с Великата причина и наруши един от великите закони в света, какво стана? Изгониха го от рая. Първият човек внесе в света лъжата и кражбата. Легендата казва, че имало едно дърво, посадено от боговете, от което никой човек нямал право да яде. То се наричало дърво на познание на доброто и злото. Само боговете имали право да ядат от това дърво, понеже Бог, от любов към човека, му позволи да яде от плодовете на всички дървета, а само от това дърво – не, защото ако яде, ще влезе в стълкновение с цялото битие и ще умре. Адам Му обещал, че няма да пипа, но изпратил жена си да отиде и тя да вземе. Казал ѝ: „Ще минеш оттам и когато няма никой, ще вземеш и ще донесеш и аз да ям.“ И понеже тя имала известен ум, могла според съвета му да го направи. Онзи, който пазеше това дърво, беше черният адепт. Казват, че змията дошла отвън. Значи самото дърво си имаше свой пазач. Жената, като дойде до него, попита: „Можеш ли да ни дадеш от този плод?“ Тя го измами малко, око му хвърли. Той помисли, погледна дървото и каза: „Не може – ако ти дам, и мене ще изгонят от рая.“ Ева му казва: „Не бой се! Ще ми дадеш един плод – моят мъж обича науката, иска му се да разгледаме плода и ще го върнем.“ Излъга го. Той първо ѝ повярва, но и той я излъга, и тя го излъга. Тя взе плода и го изядоха с мъжа си. И след туй изгубиха рая. Адептът отиде да се оплаче на Господа и каза: „Излъга ме – уж за науката го взе, уж мъжът ѝ научно се интересува. Обещаха, че ще го гледат само и ще го върнат.“ Тогава Господ отиде в рая да ги потърси, но и двамата се бяха скрили. От това ядене в тях станал преврат и те сами не могли да се познаят. Дотогава били смели и решителни, а като яли от плода на това дърво, станали страхливи като зайци. Като чули гласа на Господа, скрили се под шубраците и оттам казват на Господа: „Чухме гласа Ти, но не можем да се явим пред Тебе, че сме голи.“ – „Кой ви каза, че сте голи, и защо се страхувате, да не би да сте яли от забраненото дърво?“ И започнаха тогава Господа да лъжат. Най-първо се изхитри Адам, казва: „Господи, тази жена, която ми даде, тя ме излъга.“ Като хванал жената, тя също лъже. Казва: „Онази змия ме излъга.“ Не я е излъгала змията, но тя излъга змията. Понеже и двамата излъгаха и понеже лъжата не се прощава в невидимия свят, Господ казва: „Хайде навън! Понеже ти лъжеш, послуша жена си и тя лъже, хайде извън рая! Тук такива ученици не искам.“ И на змията казва: „Понеже ти не устоя на думата да пазиш това дърво на боговете, ще носиш голямото проклятие. Хайде и ти навън!“ И тогава змията и човекът излязоха навън. Дотогава и дяволът беше в рая. Той беше пазач на това дърво. Оттам насетне и Адам, и Ева, и дяволът, и змията – всички излязоха. Доколко е вярно – не гарантирам, такава легенда има. Ако за това бесят хората, аз ще се откажа от достоверността ѝ. Не искам да ви кажа, че съм готов да умра за това. Ще дойдат онези капацитети – учените хора, които ще я тълкуват, колкото искат. Има нещо вътре, в основата си вярно. Има нещо в тази ябълка – тя съдържащо нещо, което измени

естеството на човека и човекът оттам насетне се промени. Хората, които се родиха оттам насетне, имат друг отпечатък. Децата, които се родиха от тях – единият се роди престъпник и уби брат си, и това до ден днешен продължава. Ние казваме, че дяволът е причината. Змията беше, която пазеше дървото. Ние искаме да си изчистим ръцете и казваме, че дяволът е причината. Но дяволът никога не може да наложи нещо на човека, ако той не иска. Дяволът е като търговец – той може само да го предложи. Според мене дяволът няма нито рога, нито копита, нито пък е черен. Всеки човек, който защитава своето право в света, той е на страната на дявола. Ти трябва да защитаваш правото на Господа, трябва да живееш един порядъчен живот. (46, с. 117-119)

Казва Мойсей, че Бог тури на изпитание Адама. И досега всички богослови много хубави трактати пишат. От моето гледище казвам: много учени деца са те. Те пишат нещо, което абсолютно няма никаква основа в природата и тук никак не съществува... Има един свят, който от самата вечност съществува, той никога не е направян. Направен е нашият свят. И този, нашият свят, е направен по образец на онзи, идейния свят. На първия човек Бог му даде да учи закона на послушанието и търпението. Той учеше първо закона на послушанието, а после на търпението. Сега ние имаме два вида послушание, понеже двама учители имаме. Бог казва: „Няма да ядете от това дърво дотогава, докато Аз не ви позволя, Аз да ви покажа как се яде от това дърво.“ Адам трябваше да слуша и да търпи едновременно – учеше послушанието и търпението. Но раят беше едно велико училище, в което имаха право да влизат и ученици от противоположния лагер на тъмнината. И дойде един адепт от противоположната страна – отвън, от външните учени, и каза: „Хубаво място е тук. Знаете ли каква сила се крие в това дърво?“ Ева, ученичката на Адама, отговори: „Господ ни е забранил да ядем от него.“ – „Но Господ ви опитва! Вие трябва да имате инициатива, да бъдете смели и решителни!“ И те послушаха него – наместо да послушат Господа, послушаха този адепт, ядоха от плода на забраненото дърво. И какви бяха последствията? – Дойде смъртта. Следователно онзи адепт, който дойде в рая, задигна живота на Адама, открадна го и си замина, и остави смъртта в рая. Като дойде Бог, видя, че те са яли от този плод, разбра, че са се заразили вече. Както най-страшната от любовните болести е сифилисът (най-страшната проказа, която светът някога е виждал), тъй грехът е най-страшната болест, която съществува в света, която носи смърт и унищожавя живота. Тъй седи истината. Ако тази болест влезе в човека, тя трябва да се изпъди навън. Когато Бог дойде, според законите на Школата Той облече нова дреха на първите хора и ги изпъди извън рая, за да не се зарази той с тази страшна болест. Казват: „Сгреши човекът!“ – Не изпъдиха човека заради това, че сгреши. Не за греха – за непослушанието го изпъдиха. Казва тогава Господ: „Идете при този черен адепт вън и живеете. Всеки трябва да иде при своя учител.“ И 8000 години те са при своя учител в света,

който ги учеше, че ако ядат от това дърво, ще станат богове. В човешка форма ще станат като боговете! И каквото каза този учител, те го туриха на Земята. (60, с. 296 и 298)

Всички трябва да работите, за да се премахне омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъжата. Онази, първата жена, като яде от плода, излъга. И като прогледна, не каза: „Господи, сгреших!“ И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затуй се скрих от Тебе. Аз имах много добро желание, но онази, красивата жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение.“ Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата! Тя каза: „Господи, аз видях змията на дървото горе, тя ми показа един плод. Аз мислих, че този плод е нещо хубаво и ядох от него.“ И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправшиш. Не можеше ли по друг начин?“ И повика Господ един ангел и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди из рая с камшик.“ И рече на Адама: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тая земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръни, докато се научиш да любиш Истината.“ А на жената рече: „Ти в мъки ще раждаш, докато се научиш да обичаш Истината.“ Хвана тогава Адам жена си под ръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към рая и казаха си: „Изгубени сме!“ ... Най-първото нещо: ще любите Истината. Най-хубавото, най-красивото нещо е да говориш истината, да няма абсолютно никаква лъжа. (38, с. 276)

Защо Бог допусна грехопадението, защо Адам сгреша, защо Ева сгреша? Направили една погрешка – детинска работа. Бащата взел, че ги изпъдил от рая. Казва: „Ще садите нови дървета, ще пазите моя закон.“ Защо ги изпъдил Господ из рая? – Понеже те внесоха филоксерата в рая. Ако Господ ги беше оставил, щяха да заразят всички растения с тази нова болест. С тях заедно изпъди и болестта; за да избави рая от една проказа, затова ги и изпъди. И благодарете, че ги изпъди. Изпъди ги навън и благодарение на това раят се опази. Защото изнесоха тия микроби със себе си. И Адам, и Ева изнесоха микробите навън, избави се раят от една зараза. Грехът е една зараза. Нали така пренесоха филоксерата от Америка! Най-първо мислеха, че тя ще унищожи всички наши лозя. Намери се обаче едно средство и всички тия лози, които за 12 години изсъхнаха, се приспособиха и започнаха да растат. Някои не изкорениха лозята си. След 12 години тези лозя започнаха да дават отпор на филоксерата, приспособиха се. Лозата представя човека. Човек е мощен, грехът не може да го унищожи. 8 000 години му взема, докато се съвземе. Ние започнахме да се борим с греха. Най-първо грехът ни измъчва, сега се научихме да даваме отпор на дявола. 8 000 години вие сте се борили с дявола. Борите се и той ви е гътнал. Сега има мощни хора, които като хванат дявола, гътват го на земята. (17, с. 43)

Когато Бог изпъди човека от рая, остави във един ангел да пази. Какво пазеше ангелът? – Разумността на човека, т.е. Божественото начало. Разумността остана в рая. Змията излъга Ева и тя яде от забранения плод. После даде и на Адама да яде. Тогава Бог ги изпъди от рая и каза: „Понеже не заслужавате живота, ще напуснете рая. Един ден, когато разберете живота, ще се върнете при Мен.“ (35, с. 61)

Бог създаде живота, т.е. отвори вратата на живота, за да влезе Той сам при нас. Човек създаде смъртта, т.е. отвори вратата към нея. Бог каза на първите човеци: „Няма да отваряте вратата към смъртта!“ Въпреки заповедта на Бога Ева отиде при тази врата и посъветвана от змията да влезе вътре, тя леко похлопа, отвори вратата и влезе да види какво има там. Стремете се към всичко, което води човека към вратата на живота, а не към вратата на смъртта. Това се постига само със светли мисли и възвишени чувства. То се постига с помощта на истинското положително знание. Това значи да даде човек път на новите идеи в себе си по нов начин. Новите идеи водят към нов живот – живота на Любовта. Новият живот изключва съмнението, подозрението, лъжата. (31, с. 242)

## АДАМ И ЕВА И НИЕ

„Всяко растение, което Отец Ми не е посадил, ще се изкорени.“ Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар – каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите, те са от ония, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате.“ А на жените каза: „Вие пък ще зачевате и с много болести ще раждате.“ Защото такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. Сегашните вдовици и жени се съблазняват от погледа на един мъж. Или ако те се съблазняват от малките дракулки, които той пише и го считат велик поет, те не могат да се нарекат царски дъщери. Някой мъж свири много хубаво на цигулка и веднага жените се влюбват в него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пее, но после кожи дере. Нали това е факт? (131, с. 202)

Лесно е да се каже, че си създаден по образ и подобие на Бога. Питам: носиш ли качествата на Бога в себе си? Ако ги носиш, наистина си излязъл от Бога. Ако не ги носиш, и да си излязъл някога от Бога, много си се отдалечил от Него. Казва: „Слаб човек съм, не мога да се сравнявам с богатството на Бога, не мога да бъда щедър.“ Така не се говори. Ти не можеш да се сравняваш с Бога, но ще дадеш път на възможностите, които са вложени в тебе, да ги проявиш. Бог е създал света, цялата Вселена. Ти не можеш да направиш същото. Цялото пространство е заето вече. То е изпълнено с делата на Господа, но ти можеш да вземеш участие във вселената. Ти можеш да вземеш дял в Божието дело. (142, с. 69)



Всички хора, всички души имат еднакви права. Защо? Защото всички са излезли от Бога и Той еднакво гледа на тях. Бог гледа еднакво на всички същества – от най-малките до най-големите. – „Как е възможно това? Нали човек има образ и подобие на Бога? Той е по-високо от всички животни и Бог към него трябва да има особено отношение.“ – Не говорете така! Сегашният човек е далеч от образа и подобие на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони хора, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобие на Бога! Образ и подобие на Бога имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за Любов. И в свещената Книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? (64, с. 9)

Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Ако днес в лицето на човека не виждаме образа на Бога това показва, че той се е отклонил от правия път на живота. Щом се е отклонил, той може да се върне в същия път, да придобие онзи образ, който първоначално му е бил даден. Следователно, за да се върне в правия път, човек трябва да се стреми към онзи живот, който изключва смъртта; към онова знание, което изключва невежеството, и към онази сила, която изключва безсилието. Разумност се иска от човека! (34, с. 75)

Сегашният човек е изгубил своята първична красота, която трябва да възстанови. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това всеки съзнава, че е изгубил този образ и се стреми отново да го придобие. Колкото по-съзнателно работи човек върху себе си и изправя погрешките си, толкова по-лесно ще се върне към своя първичен образ. За да придобиете този образ, от всички се изисква самообладание, справедливост, милосърдие. Това са условия, необходими за здравословното състояние на човека. (41, с. 281)

Първите човеци – Адам и Ева – са направени от Бога; останалите човеци са произлезли от хората. Сегашният човек трябва да работи върху себе си, за да се роди от Бога. Казано е в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Когато се говори за човек, роден от Бога, това се отнася до неговото вътрешно съзнание. Казваме, че Божественото съзнание в тоя човек е събудено. При това съзнание човек гледа на себе си като на частица от Бога. Роденият от хората и като се ражда, и като умира, изпитва в себе си едно вътрешно колебание. (134, с. 217)

Разстоянието между човеците и ангелите е толкова голямо, има почти такова отношение, каквото има между един главоч, от който се е образувала жабата, и човека. Казват някои: „Нали хората са направени по образ и подобие Божие?“ Но те още не са добили такъв образ и подобие. Вие виждате какво вършим! За да кажем: „Ние сме направени по образ и подобие Божие“ – трябва да имаме чертите на Бога. А какви са Неговите

черти? Те са Добродетел, Любов, Мъдрост и Истина. Добродетелта изключва злото, Любовта – омразата, Мъдростта – безумието, Истината – лъжата. Изключени ли са тия неща у нас, ние имаме подобие Божие; не са ли изключени, ние сме още жабички. (123, с. 22)

Всеки човек е такъв, какъвто иска да бъде. Който мисли, че е създаден по образ и подобие Божие, той може да бъде като своя Създател. Значи човек може да бъде добър, разумен, силен, здрав, учен. Не е ли такъв, той или не се е ползвал от силите, които са му дадени, или не ги е използвал за добро... Помнете, че на човека е определено да стане ангел. От него зависи кога ще стане такъв. Той може да стане ангел в един ден или в една година; той може да стане ангел в един живот, а може и в десет живота. (55, с. 144)

Желая ви да дойдете до онова знание, с което да превръщате горчивите неща в сладки. Желая ви лесно да се справяте с всяко куче, което ви лае, и да му кажете: „Бог те създаде със Словото Си, а мене направи с ръцете Си.“ (41, с. 108)

... И затова съвременните хора грешат. Те не мислят. Всички мислят, след като направят греха. Това не е мислене. Мисли преди да си сгрешил! Така ще се сполучи. Първите хора, след като сгрешиха в рая, започнаха да мислят. Сега се изисква да вървим по обратния път: да мислим преди да грешим, а не да грешим и после да мислим. (26, с. 100)

Мнозина дохождат при мене и ме питат: „Отде идеш?“ – Оттам, отдето идеш и ти! – „Аз нищо не зная за себе си, нищо не помня.“ – Влез в архивата на своя живот, дето е написана цялата ти история и чети. Аз зная твоята история. Тя датира от времето на създаването на първия човек. Тогава ти си бил в рая, при добри условия, но един ден в райската градина влезе адепт във форма на змия и те изкуси. И до днес още носиш последствията на това изкушение. И змията пострада, но и хората, родени от Адам и Ева, още не са свободни от тази змия. Ще дойде ден, когато те ще приемат доброволно закона на Любовта и ще му се подчинят. Който живее в Любовта, той е свободен. (23, с. 44)

Вие не сте успявали в желанията си, защото всякога сте искали големи неща, вършели сте големи, велики неща. Всички препятствия в живота ви са идвали, само защото сте искали големи, грандиозни работи. Отсега нататък ще искате малки работи. Ева искаше да стане голяма като Бога. И Адам искаше същото. Всеки казва: „Искам да стана големец, виден човек.“ Сегашните мъже и жени са все големи хора. Помнете: не искайте от хората това, което и вие не може да им дадете! (90, с. 305)

Какво е станало сега с вас? Станало е това, което стана с Ева. Тя като отиде при дървото, дойде черният адепт, казва: „Добър ден.“ Понеже

беше доста учена, Ева казва: „Какво правите?“ – „Изучавам това дърво.“ – „Намерили ли сте вътрешното съдържание, знаете ли какво се крие в това дърво? – Човек, който вкуси от това дърво, става като Бога.“ – „Тъй ли? Аз не зная.“ – „Като Бог става!“ – „Казано ни е да не го бутаме.“ – „Вие не сте разбрали. Вие не сте от учените хора. Това го намерих аз, аз ви казвам една истина.“ Де е погрешката на Ева? – Тя повярва. В какво трябва да вярваме? Според мен човек в три неща не трябва да мени вярата си: щом вярваш в Истината, не мени вярата си. Щом вярваш в Любовта, не мени вярата си. Щом вярваш в Божията Мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо. Вярата за другите неща може да изменявате, но щом дойде до Истината, не мени своята вяра. (103, с. 144)

В природата съществува един закон: не можеш да избегнеш последствията на твоите постъпки. Бог, Който направи първия човек, макар да му вдъхна дихание от Себе Си, като съгреши този първи човек (макар че той казваше, че жената била виновна, това-онова, и после се разкая), но Господ ни най-малко не му прости. Той го изгъди във от рая. Вие казвате: „Повикайте този син, нека се разкае.“ Бог изгъди Своя син, а днес някой баща не може да изгъди сина си. Бог изгъди и Адама, и Ева от рая, и двамата ги изгъди навън. И след това тури един ангел при вратата да пази да не се върнат, като им каза: „Идете сега в света, там да се учите.“ Вече 8000 години и ние не сме рая. Значи не разкаяние, а поправление трябва, изправяне се изисква от съвременните хора! Докато човек не се поправи, той не може и да се разкае. Като се поправи, той ще се разкае. И сегашните хора, като направят едно прегрешение, казват: „Господи, ще се разкаем.“ Не, не разкаяние, но изправяне трябва. Човек трябва да изправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки и своите желания. Силата на човека седи в това, да изправи себе си. Страданията, които претърпяваме, показват, че ние сме хора, които не се изправяме. (50, с. 19)

Казано е в „Битие“-то, че Адам и Ева сгрехиха, когато ядоха от забранения плод. Те не знаеха какво нещо е лъжа, грях. Обаче щом ядоха от забраненото дърво, те прибегнаха към лъжата, да се оправдаят. Те се извиниха със змията, но не признаха, че искаха да станат големи като Бога и за това ядоха от плодовите на забраненото дърво. Ева каза, че змията я излъгала. Адам пък се оправда с Ева. За да се освободи от лъжата, човек трябва да се справи с храната, с начина на храненето. Има храни, които внасят лъжата в човека. Като знаете това, правете избор в храните, които ви се дават. Ядете ли безразборно, непременно ще дойдете до лъжата. Докато изчистите съзнанието си от лъжата, вие трябва да бъдете безпощадни към нея. (55, с. 303)

Какво трябваше да направи първият човек? Той трябваше да се въздържа, по-малко да яде, а главно – да не яде от забраненото дърво. Какво направи той? Издържа ли изпита? Не, първият човек яде именно от забраненото дърво. Тъй щото това, което първият човек не можа да направи, вие ще го направите. Ще се учите на въздържане. Да се въздържа човек, това не значи да гладува, но да не преяжда. Ако човек преяжда, ще го сполети това, което никога не е очаквал. Въздържане е нужно на съвременния човек! Когато някой ви предлага от плодовете на забраненото дърво, вие ще му откажете. – „Защо не искаш да опиташ един от тия плодове?“ – „Защото не съм гладен. Някога съм опитвал тези плодове и втори път не се решавам да ям от тях.“...

... Сега ние говорим за свят, който се отличава с голяма разумност, с Любов, която е невидима, както микроскопическите тела са невидими без микроскоп. С невидимата Любов можете да минете отвсякъде, и то безпрепятствено. За да дойде човек до тази Любов, едно се иска от него: да не яде от плодовете на забраненото дърво. Всичко можете да правите, но от плодовете на забраненото дърво да не ядете. Който яде от това дърво, той ще носи последствията на своето невъздържание. Въздържание е нужно на всички! Всички ще се учите на въздържание! – „От какво да се въздържаме?“ – Ще се въздържате да не ядете от последното дърво на вашата райска градина, за да опитате вътрешната страна на Любовта. Ако не можете или не искате да се въздържате, вие ще останете със сегашното си разбиране, със сегашното си развитие. Преди 2000 години, когато Христос дойде на Земята, хората не бяха готови да приложат вътрешната Любов в живота си. И сега още не са готови да я приложат. Щом не са готови, ще страдат. (36, с. 53 и 66)

В света съществува закон на периодичността, според който каквото човек прави по отношение на другите, след известен период от време същото ще се върне и към него. Това показва, че между силите, които действат в природата, има известно отношение. Тия сили зависят от ред причини. За пример, ние не знаем защо след като се заповяда на човека да не прави това или онова, както Бог заповядал на Адам и Ева да не ядат от дървото за познаване на доброто и злото, иде изкушението? Защо трябва човек да се подлага на ред изкушения? Докато Адам бил сам в рая, никаква заповед не му била дадена. Щом се яви Ева, веднага заповедта дойде. Въпреки това Бог е знаел, че те няма да устоят, че трябва да напуснат рая и да излязат вън от него, дето ги чакат нещастия и страдания. Защо е станало това – не знаете. Много неща можете да предполагате, но предположението още не е истина. Едно е забелязано в живота: докато е сам, човек не е изложен на изкушения. Свърже ли се с някой човек, изкушенията идат едно след друго. (130, с. 237)

Като е дошъл на Земята, човек трябва да знае защо му са дадени тялото, умът и сърцето, какъв е техният произход и каква е задачата им. Същевременно той трябва да знае какво му предстои да свърши всеки ден. Това е наука! Не само това, но човек трябва да изучава живота, добрите и лошите условия – да знае кога какви неща се създават. Когато Адам беше в рая, при най-добрите условия, той роди Ева – женско дете. Ева беше първото дете, което се роди при добри условия. Значи при добрите условия на живота Бог ражда мъжко дете, а човек – женско. Като съгрешиха, Адам и Ева напуснаха рая и излязоха вън, при неблагоприятни условия. При тези условия именно Ева роди двама сина – Каин и Авел. При неблагоприятните условия на живота човек ражда момчета. Който иска да роди момиче, той трябва да подобри условията на своя живот. Каин е първият син, който се роди при лоши условия. (130, с. 184)

Не живее ли добре, човек неусетно ще се намери пред смъртта и ще съжالياва, че нищо не е разбрал от живота. Който е живял добре, той не съжالياва, че заминава за другия свят. За него смъртта е промяна, през която всеки човек трябва да мине. Който се е родил, той трябва да знае, че ще умре. Раждането и смъртта са един и същ процес. Който не иска да умира, той не трябва да се ражда. Кога умря Адам? – Когато роди Ева. – Кога умря Ева? – Когато роди Каина, своя престъпен син. Ева живя и след това, но както раждането на Ева подготви смъртта на Адама, така и раждането на Каина подготви смъртта на Ева. Следователно във всеки човек има такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговата смърт. Същевременно в него има и такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговото раждане. Първите водят в крив път, а вторите – в Божествения път. (130, с. 168)

Корените на живота са в сърцето. Ако сърцето се развали, и животът се развали. Човек умира от дисхармонията, която настъпва между сърцето и ума. Тя показва, че човек е влязъл в разрез с Първата причина на нещата. Сърцето има отношение към храненето. Каквата храна употребяваш, такъв ще бъде животът ти. Отровната и нечиста храна разрушава организма. Така дойде смъртта между хората. И днес още хората употребяват нечиста храна, и все Ева обвиняват. И до днес още те ядат от забраненото дърво и все Ева обвиняват. Те не виждат дявола, който им нашепва да намразят тоя-оня, да направят зло на някого, а обвиняват Ева за нещастията си! Не търси вината в Ева, но вгълби се в себе си и чуй тихия глас, който ти нашепва: „Направи добро на този човек, помогни му да се повдигне!“ (22, с. 25)

Светът е устроен вече, няма защо хората да го преустройват. На хората предстои да изучават растенията и животните, които са създадени от милиони години насам. Съществата, които посяха семената на растенията и на плодните дървета, имаха грижа за това. Те пренесоха тия семена от други места и ги посадиха на Земята. Милиони работници

извършиха тази работа. Те пренесоха и рибите, и птиците от специални места. Така пренесоха и животните, а накрая и човека. Мойсей предава историята за създаването на света много просто. Когато дохожда въпрос за създаването на човека, той казва, че Бог е взел пръст, направил от нея човек, в когото вдъхнал дихание и станал жива душа. – Не, човек не е бил направен по този начин, той е бил свален на Земята от висок свят. Тържествена е историята за създаването на човека, но Мойсей я предава в проста форма – да бъде, от една страна, понятна за всички, а, от друга страна – скрита за обикновените хора. (65, с. 204)

Ние сме поставени пред една дилема: искаме да знаем защо светът е в това положение, в което днес го виждаме. – Светът е в сегашното си положение от нашия рационализъм. Първите рационалисти бяха Адам и Ева. Докато те не бяха яли от забраненото дърво, те бяха деца, те вярваха във всичко; но след като ядоха, казаха: „Тази работа не става само с вяра!“ Ние трябва да разсъждаваме, да видим кои са дълбоките причини за нещата. Те ядоха и станаха рационалисти. С първия опит, който те направиха по рационализма, изгубиха своето място в рая и ги изгъдиха оттам. Господарят ги извика и им каза: „Чувам за вашето домостроителство, дайте си сметка!“ Двамата си дадоха сметка и излязоха вън. Това е една алегория, но алегорията е философия, която вие трябва да разчлените. Алегорията е един скрит план, по който, ако човек знае да работи, много неща ще научи. Ако човек разбира законите, той би могъл много нещо да направи. (49, с. 62)

Хората и днес още не са се възпитали, не са се дисциплинирали да се подчиняват на Божиите заповеди. Ако днес ги пуснат в рая, те ще направят същата грешка, каквато Адам и Ева направиха. Съвременните хора се нуждаят от вътрешно възпитание, от вътрешна дисциплина, да могат разумно да се ползват от свободата, която им е дадена. Щом придобие тази дисциплина и възпитание, човек е готов вече да изпълнява всяка заповед, която Бог му дава... Човек е пътник, екскурзиант и ако иска навреме да стигне на определеното място, той трябва точно да изпълнява заповедите на ръководителите. (62, с. 257)

Казвате: „Защо страда човек?“ Човек страда, понеже се е отдалечил от Бога и не знае как да се върне. Веднъж отдалечен от Бога, той се намира в положението на човек, който не стъпва здраво на земята: той върви, но постоянно се подхлъзва и пада. Такова е положението на всеки, който не обича Бога. Първият човек още, поставен в Пътя на Любовта, показва, че не обича Бога. При първата стъпка в тоя път той се подхлъзна, от което видя своята слабост. Той нямаше любов към Бога, понеже яде от забраненото дърво. Страданията на съвременните хора показват, че и те не обичат Бога... Сега вие искате да знаете как е станала тази работа с първите човеци. Тя е станала точно така, както става и с вас. Всеки ден вие повтаряте постъпката на вашия стар баща. Каквото направиха

Адам и Ева в миналото, това правят съвременните хора всеки ден. И тогава хората си създават една крива философия и казват: „Наистина, днес и ние ядем от забранения плод, но утре ще изправим живота си.“ Не, такава философия не съществува! Философия на утрешния ден не е известна. Истинската философия е философията на сегашния момент. В момента, в който съгрешим, денят се свършва и настава нощ. И тук се явява трагедията на живота, че хората искат да оправят работите си в нощта... Ти си в пълен мрак – повече можеш да се заблудиш, но не и да се справиш. Съвременните хора често се връщат към историята на първите хора и казват: „Какво ли са мислили Адам и Ева?“ Точно това, каквото и вие днес мислите. (71, с. 6)

Не казвайте, че хората са лоши. Всичко, което Бог е създал, е добро. Всичко, което хората са създали, е опаковка на нещата. Човешкото е опаковка на Божественото. Човешкото е средство, а Божественото – цел. В прилагане на средствата се крие благородството на човека. Адам прояви благородството си, като последва Ева. Той можеше да не яде от забранения плод, но яде и каза: „Дето отива Ева, и аз ще вървя след нея. Много пъти се оплаквах от нея, но решил съм повече да не се оплаквам. Няма да роптая вече, приемам я такава, каквата е.“ Казвам и на мъжете, и на жените: престанете да се оплаквате едни от други. (54, с. 81)

Сега искам да ви наведе на мисълта, че човек сам кове своето щастие и нещастие. Това зависи от неговите възгледи за живота. Има два възгледа за живота: Божествен и човешки. Първият възглед произтича от послушанието, от връзката на човека с Бога. На първия човек бе казано: „Ще ядеш от всички плодове в рая, само от едно дърво няма да ядеш – от дървото за познаване на доброто и злото. Ако не ядеш от това дърво, ще бъдеш щастлив.“ Вторият възглед произтича от непослушанието, от връзката на човека с втория учител. Той дойде при Ева и я запита: „Защо не ядете от това дърво?“ – „Забранено ни е.“ – „Криво сте разбрали Господа: ако ядете от неговите плодове, ще станете като Бога. То съдържа всички възможности, каквито Бог има.“ Адам се раздвои, натъкна се на противоречие – кой от двата възгледа е прав. Той искаше да примири и двата възгледа и си каза: „Първият възглед опитах и останах жив. Ще опитам и втория възглед.“ Адам опита и втория възглед, но не можа да се върне към първия... Адам нямаше никаква опитност. Той не знаеше какво нещо е смърт, и си каза: „Ще ям от забраненото дърво, да видя ще стана ли като Бога.“ Сегашният човек има вече опитностите на миналото. Какво му е нужно сега? Да работи като алхимик, да отделя чистото от нечистото. (69, с. 120)

Доброто се ражда при силните контрасти, при голямото зло. Колкото е по-голямо злото, толкова по-благоприятни са условията за проява на доброто; колкото по-малко е злото, толкова по-слабо се проявява

доброто. Под думата „зло“ разбираме неблагоприятните условия за развиване на човешките мисли и чувства, както и за проява на добрия живот. Доброто пък носи благоприятни условия за проява на възвишения живот. Окултистът се стреми, именно, към възвишения живот, който примирява злото с доброто. Доброто и злото са космически сили, които се преплитат и взаимно допълват. За обикновения човек те са относителни понятия. Например, той счита богатството за добро, а сиромашията – за зло. Обаче има случаи, когато богатството произвежда лоши резултати, а сиромашията – добри. Какво ще кажете за такова богатство и такава сиромашия? Адам и Ева бяха най-богатите хора в света. Те живяха в рая, но направиха една грешка, за която ги изпъдиха вън, в света. Те отидоха в широкия свят, който, в сравнение с рая, е голям затвор. И до днес още хората се намират в този затвор – излежават наказанието си. Малко време им остава да лежат в този затвор. Наближава времето, когато ще бъдат пуснати на свобода. Щом платят последните полици на своите прародители, те ще получат свободата, за която копнеят техните души. (111, с. 144)

Всички противоречия, които съществуват и между растенията, и между животните, и между хората, се дължат на мъжете и жените. Мъжете и жените са причина за всички противоречия, които съществуват както в живота, така и в цялата природа. Значи Адам и Ева, първите човеци, създадоха противоречията. За да се освободят от противоречия, хората трябва да живеят в закона на Любовта. Но понеже криво разбраха този закон, те изоставиха Любовта. Днес обект на човешкия живот не е Любовта, но силата, знанието и богатството. Днес всички хора се стремят към сила, знание и богатство. Днес всички хора се стремят към външното – към това, което мами, привлича очите. Затова Христос казва: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога!“ На Земята славата е временно, преходно нещо. (129, с. 8)

Не говоря за обикновената любов, която вместо да помага на човека, го събаря. Аз имам предвид Божията Любов, която повдига всички същества. Някой ученик се оплаква, че не му върви училището, и търси помощ от някой приятел или приятелка. Докато очаква на външна помощ, той нищо няма да направи. Такъв пример имаме в живота на Адама. Той беше поставен в райската градина, там да реши една важна задача. Но Адам каза: „Сам не мога да реша задачата си. Искам да имам един приятел или приятелка, заедно да решим задачата!“ Даде му се една приятелка, но вместо да решат правилно задачата, те сгрешиха, заради което ги изпъдиха от училището. Изпъдиха ги вън, в света, там да решават задачите си. Това не изключва отношенията между хората. За да бъдат свободни, мъжете и жените трябва да се върнат в центъра на Любовта, от която са излезли. Само така те ще се познаят и обновят. Само така ще разберат какво значи отношение между души. (64, с. 115)



Човек не може да живее, както иска. Отклони ли се от правия път, той ще носи последствията на своето отклоняване. Човек може да живее и като Каина, но в края на краищата ще извърши едно престъпление, за което скъпо ще плати. Ако живее като Авела, той може да бъде убит, но за предпочитане е да бъде убит, отколкото да убива. За предпочитане е човек да се роди в рая, отколкото извън рая. Който се е родил извън рая, той всякога е недоволен. Недоволството показва, че извън рая човек ражда мъжки деца, от които едното непременно ще убие другото. Най-после трябва да роди трети син, който ще остане жив. Същият закон се отнася до мислите и чувствата на човека. Всяка лоша мисъл ражда още една мисъл, които започват да се борят, докато едната унищожи другата. Всяко лошо чувство ражда второ чувство, които също влизат в борба помежду си. Всеки ден човек може да бъде в положението на Адама или на Ева – да се намира пред дървото за познаване на доброто и злото; всеки ден човек може да бъде изкушаван и да греши; всеки ден човек може да бъде в рая и вън от рая; всеки ден човек може да бъде в положението на Каина и да убива или в положението на Авела и да го убиват, или в положението на Сита и да живее, да радва родителите си.

Едно трябва да знаете: човек още не е разрешил задачата на Адам и на Ева. И до днес той още продължава да влиза и да излиза от рая. Това са процеси, които всеки момент стават в човешкия живот. Всеки ден човек може да бъде Христос, Който отива за Египет и след това започва да проповядва; всеки ден човек може да бъде Пилат, Юда, Павел и т.н. И най-после, човек може да бъде възкръсналият Христос. Кога може човек да възкръсне? – Когато влезе да живее в Божествения ден. Докато е в човешкия ден, никакво възкресение не може да се очаква. Това не става по буква. Милиони пъти трябва да се завърти Земята, докато влезе човек в Божествения ден на живота и възкръсне. Когато дойде до самоопределение на съзнанието си, човек е влязъл вече в Божествения ден, дето го очаква възкресение. При това положение той включва в себе си всичко най-красиво и велико. Това е човекът – в пълния смисъл на думата, който е станал, оживял и възкръснал. Това е човекът, който служи на Бога по всички правила. Докато не мине през процесите на ставане, оживяване и възкресение, човек още не е завършен процес. Ставането подразбира събиране на материал за градеж. Оживяването подразбира развиване на тялото. Възкресението пък представя развиване на съзнанието. Желая тази година всички да възкръснете! (130, с. 190)

## А Д А М

### АДАМ И ДУХОВНИЯТ АДАМ. НОВИЯТ АДАМ

В първоначалния език – езика на девствения Божествен Дух (най-възвишения в йерархията на ангелските същества), когато е станал съветът за създаването на човека под председателството на Господа Иисуса Христа, Когото ние сега наричаме Спасител на света – Бог е дал на човека друго име. Сегашното е един крив превод, но ще се задоволим с тази дума за същество, което мисли... Когато ви говоря за човека, искам вие да се вдълбочите в себе си, да разберете първоначалния човек, създаден по образ и подобие на Истината, у когото е липсвала наклонност да петни името Божие. (113, с. 10)

От Божествено гледище не е важно дали момчето или момичето е дошло по-рано на земята. Приемете детето си с благодарност и му кажете: „Добре дошло!“ Обикновено синът се ражда пръв. При създаването на първия човек, който бил направен по образ и подобие на Бога, синът и дъщерята се родили едновременно. При второто създаване на човека от пръст първо се е родил братът, синът, а после сестрата, т.е. дъщерята. Тя била направена от реброто на брата си. Ще кажете, че това е по-особено. Вие знаете, че Адам е първият човек, баща на човечеството. – Адам не е никакъв баща! Бог е баща на човечеството. Той извади едно ребро от Адама и направи жената – Ева. (91, с. 8)

Когато Адам беше в рая, там нямаше никакви църкви, паметници, както днес ги има. Казва се за Адам, че бил гол. Думата „гол“ подразбира състояние на чистота и святост. Щом съгреша, той се облече в модерни дрехи. Днес виждаме Адам навсякъде облечен в модерни дрехи, но грешен. Той се е отклонил от закона на Любовта, от чистотата и светостта. За предпочитане е човек да бъде гол, но чист и свят, отколкото да бъде облечен, но грешен. Има два вида голота – голотата на грешника и голотата на праведния. Първият човек е бил направен по образ и подобие Божие – духовният човек, а след него е бил направен физическият човек, наречен втори Адам. Той е бил направен от пръст, в която Бог внесе диханието Си и стана жива душа. На първия човек Бог даде власт на земята и небето. И тъй, иска ли да се развива, човек трябва да се стреми към първичния образ на човека. (34, с. 205)

Човек минава от животинското в човешкото царство. Едва сега е започнал да придобива човешки образ. Казано е в Писанието, че човек е бил създаден по образ и подобие Божие. Кой е този човек? Той е първият човек, който остана на небето като идеал на сегашния човек. След него Бог създаде друг човек от пръст, в когото вдъхна дихание и той стана жива душа. Защо първият човек, създаден по образ и подобие Божие, не остана да живее на Земята? Защото Земята беше още неустроена,

нямаше условия за него. Съвременният човек трябва да стане разумен, да се свърже с Бога, да чуе Неговия тих глас. Той ще чуе този мек глас, когато всички гласове вън и вътре в него престанат да му говорят. (34, с. 153)

Съвременните учени казват, че човек е произлязъл от клетка. Така е сега, но първият човек е бил висококултурен, той е бил от високо произхождение, но впоследствие тази култура се е изродила и тогава човек е произлязъл от клетка. Значи първият човек е слязъл и след това отново е започнал да възлиза. Първия процес наричат инволюционен, а втория – еволюционен. При втория процес се предполага, че човек е произлязъл от клетка. По този въпрос са писани много книги, които можете да четете, да дойдете до известно убеждение. (129, с. 137)

Действително, светът ще се свърши, но кой свят? – Ще се свърши светът на невежеството, на заблудите, на неправдите, на беззаконията. Светът на стария грешен Адам (да употребим един библейски образ) трябва наистина да погине безвъзвратно, за да може новият свят – светът на просветения и разумен човек – да се развива и напредва. Защото в този именно свят на Адама владее невежеството, съпътствано от лоши навици, пороци, страсти и желания, които, неправилно насочени от едно егоистично образование, докарват най-големите нещастия на човечеството. (95, с. 10)

На сцената нещата стават тъй, както авторът иска. Първият автор – бащата на човечеството – е написал световната драма тъй, както днес се играе от неговите деца. Ако ме питате защо днес става всичко така, отговарям: баща ви така е написал и не може да се измени написаното от него. Ще кажете: „Господ написа тази драма.“ – Господ не я е написал. Той не се занимава с такива драми. Кой ваш баща написа тази драма? Мислите ли, че той е бил много благороден? Мислите ли, че и майка ви е била много благородна? Бог имал голямо доверие в майка ви и баща ви и ги постави в рая. Майка ви наруши законите, за това Бог изпъди и двамата от рая. Като излезе от рая, баща ви написа тази драма и каза: „Нека знае бъдещото поколение какви са били родителите му.“ Нека знае какви герои са били те – герои, които могат да се противопоставят на Господа. (91, с. 108)

Новият живот е връщане на човека там, отдето е излязъл. Едно време човек беше в рая. Той пожела да отиде в широкия свят да учи, да придобие повече от това, което му беше дадено. Тази е причината, задето той сгреша и оголя. Като се отдели от Бога, човек разбра какво нещо е оголяването. Който не обича, той оголява. Докато Бог говореше на Адама отвън, той беше във външния живот. Една спънка беше поставена на Адама – да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Адам престъпи тази заповед, вследствие на което трябваше да

излезе вън от рая. Бог каза: „Понеже Адам стана като един от боговете, да познава доброто и злото, той трябва да напусне рая, за да не яде от дървото на живота и да придобие безсмъртие.“ Велика наука е да знае човек как да се ползва от доброто и злото. Който не знае тази наука, той свършено ще пропадне. Адам беше учен човек, но сгреши. За да не се наруши хармонията и равновесието в рая, той трябваше да излезе вън, да отиде в школата на широкия свят. (36, с. 92)

Когато дойде Второто пришествие, всички стари грехове и престъпления на хората ще се заличат. Всичко старо ще мине през огън и ще изгори. Тогава ще дойде новият Адам, родоначалник на новото човечество... Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое.“ Обаче този човек днес не познава Създателя си. Той се е отклонил от правия път и изгубил своя първообраз. Задачата на съвременния човек е да се върне в пътя, от който се е отклонил, да даде ход на Божественото в себе си. (34, с. 78)

Новият Адам ще бъде създаден по образ и подобие Божие. Той няма да убива, няма да лъже, няма да се съмнява. Неговата мисъл ще бъде права мисъл; той ще има много по-големи знания от съвременния човек, но ще има още много да учи. Новият човек, който сега се създава, аз наричам човек на светлината. Вие живеете в епохата, когато новият Адам се създава и всички ще го видите. Той иде вече в света! Казвате: „Кога ще бъде това?“ Когато луната потъмнее, когато слънцето изгасне, когато звездите се разрушават. Това е според Писанието. На съвременен език преведено, това означава: когато старият строй се замени с нов, по-правилен, по-разумен, съгласен с Божиите закони – тогава ще дойде новият човек, новият Адам, Син човечески. Тогава всички хора ще минат през него и ще станат като него. Това значи: „Дошло е Царството Божие“, новото царство на Земята. Тогава хората пак ще живеят на Земята, но ще могат да посещават и Слънцето и Луната, ще ходят, дето пожелаят, ще имат свободен билет. Запомнете думите ми и ще ги проверите. Тогава телата на хората няма да бъдат толкова тежки, както сегашните. Новите хора ще могат да видоизменят телата си според желанията и нуждите си – те ще стават видими и невидими, ще ги разширяват и свиват. Когато пожелаят, те ще отиват на разходка на Слънцето и ще се връщат обратно на Земята, без да става нужда да разправят на другите какво има на Слънцето, защото всеки сам ще може да провери това...

... Бъдещият живот ще е по-реален от настоящия. Едно от качествата на новия Адам е това, че той няма да умира. Той ще живее, колкото иска. Като живее 200-300-1000 години, той ще извика приятелите си и ще им каже: „Приятелю, викат ме вече от онзи свят и аз реших да си замина. От всяка станция ще ви се обаждам, като по радио, да знаете де съм.“ Това значи, че новият човек няма да умира. Обаче, докато се създаде този

нов човек, телата на съвременните хора трябва да претърпят коренно преобразуване. Питам: този нов живот не е ли по-добър от сегашния, пълен със страдания и нещастия? Новият човек ще бъде създаден по образ и подобие Божие. (82, с. 205 и 211)

Както златото минава през огъня на златаря, докато се напълно пречисти, така и хората ще минат през Божествения огън, за да се пречистят. Щом Земята се пречисти, Господ ще създаде нов рай и ще постави в него третият Адам и третата Ева. От тях ще се образува новият свят. Тогава Господ ще каже: „Елате, вие, благословени Мои деца, и наследете Земята, наследете всичко, което Съм приготвил за вас!“ Това е възкресението, което всички очакват. (82, с. 38)

### АДАМ – ЧОВЕКЪТ НА САМОСЪЗНАНИЕТО

Развитието и пробуждането на съзнанието става последователно. Човек е съществувал и преди онзи момент, за който се говори в Библията, че Бог създал човека от пръст. Но с въвеждането на човека в рая в него се събуди самосъзнанието, което е процес на съзнание, че не живеем както трябва, а има и друг един процес, наричан възкресение, Любов, Царство Божие и пр. Всички тия термини означават една велика истина – това е космическото съзнание, което носи безсмъртие на човека. Човекът трябва да се освободи от сегашното положение и отношение, но то ще стане, когато се пробуди космическото съзнание – в него човек реализира мира, по който е копнял: той е господар на всички условия, той помага на всички, които имат нужда от неговата помощ. Когато в човека се отвори сърцето и е готов за всякаква жертва и когато живее с идеалите за общочовешкото благо, това не са прояви на самосъзнанието, а са първите проблясъци на свръхсъзнанието. (4, с. 72)

Като изучаваме антропологически човека в неговото прогресивно развитие, ще видим, че преди 100-200 хиляди години и по-скоро устройството на неговия череп е било друго. Преди пробуждането на самосъзнанието хората са имали други глави. И библейският Адам символизира човека в онази епоха от неговото развитие, когато се е родило самосъзнанието. Адам е баща на самосъзнанието, което сега човек има. До преди раждането на самосъзнанието хората живееха в рая и бяха щастливи. Но когато се роди самосъзнанието, излязоха от рая и заживяха живота на нещастията, който е свойствен на самосъзнанието. Самосъзнанието се е родило по причина на едно голямо отклонение от творческия процес на живота, от великия Божествен закон вътре в света. И за да може да се изправи това отклонение, в самосъзнанието съществуват две противоположни състояния, които следват периодически едно след друго. Това е животът на контрастите – на скърби и радости, мъчнотии и спасение, сиромашия и богатство, здраве и болест и пр. Това е законът

на самосъзнанието. И никога в самосъзнанието не може да се разчита на щастлив живот. (4, с. 54)

Сегашният живот е една фаза, тъй както рибите са фаза, както птиците са друга фаза, тъй както млекопитаещите са фаза. Човек в сегашното положение, и той е една фаза, една преходна форма. Че е така, ще видите, като изучавате антропологията. Ще видите разни форми, ще видите разни черепи, създадени отпреди 100 милиона години. Има черепи, които са отпреди 100 хиляди години. Това не съответства на библейското леточисление. Учените, като дойдат дотам, мънкат. Те определят едва 10 хиляди години. Сегашните учени хора станаха по-смели – определиха 100 хиляди години. Тогава казваме, че до Адам е имало други хора. Имало е, разбира се! Адам – това беше първият човек, в когото се роди самосъзнанието. Адам аз го наричам „отец на самосъзнанието, което сега имаме“. До момента, докато не беше се родило самосъзнанието в него и в неговата жена Ева, те бяха щастливи в рая. Но като се роди самосъзнанието, излязоха от рая и станаха най-нещастните хора... Самосъзнанието се е родило по причина на едно голямо отклонение от великия Божествен закон в света. Следователно, за да го оправи, Провидението е вложило в неговото съзнание скръб и радост, мъчение и спасение, сиромашия и богатство, здраве и болест. Това е законът на самосъзнанието. В закона на самосъзнанието вие не можете да разчитате на щастлив живот на Земята. Щом живееш в самосъзнанието, ако днес си щастлив, трябва да очакваш след един-два часа или след два или повече дни (това периодически става) да те сполети някакво страдание. Сега в този закон нещата вървят по този начин. (46, с. 277)

Мнозина от вас, като ме слушате, ще кажете: „Още не му е дошло времето; това ще стане в някое бъдещо прераждане.“ Отде знаете, че в следното прераждане ще имате добри условия?... Това е самоизмама на човешкия обективен ум или на плътския човек, направен от пръст и дух. Трябва да знаете, че в човека има зародиш на две раси – сегашният човек е роден от втората раса, направена от пръст и дух. Хората на първата раса са направени по образ и подобие Божие и вървят по друг път на еволюция. Плътското винаги се бори с духа. Кой човек, като се е борил със себе си, т.е. с духа, е победил? Който се бори със себе си, може да победи, но същевременно и се разрушава. Никога човек не трябва да се бори със себе си, но да познае себе си, т.е. Божественото начало. Сегашните ученици трябва да станат по образ и подобие Божие. И Христос казва, че трябва да служим на Бога с дух и истина. (99, с. 262)

Често, като се говори на хората, личните им чувства се засягат. Щом се засегнат личните чувства, всякакво развитие на човека спира. Много ангели, много велики духове са паднали поради своите лични чувства, поради гордостта си. Адам сгреши и излезе от рая поради своето

непослушание. Учениците на окултната школа падат често поради своето особено мнение върху нещата. Окултният ученик не може да има особено мнение. Рече ли един ученик да се отдели от съучениците си поради своето особено мнение, той се е спънал вече. Щом има особено мнение, нека каже каква е разликата между постоянните и непостоянните величини. Щом се постави пред този въпрос, той не може да даде истинско определение за тия величини. Непостоянната величина всякога се увеличава и намалява, когато постоянната величина нито се увеличава, нито се намалява. Тя е неизменна величина. В този смисъл Бог е постоянна и абсолютно неизменна величина във всичките Си отношения. (130, с. 26)

Адам, като го повика Господ, каза: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях.“ Откъде дойде страхът у него? Този страх той наследи от онази раса, от която излезе. Коя беше първата раса, от която Адам излезе? Това е един научен въпрос, който трябва да проучвате. (49, с. 113)

Окултната наука казва, че когато Адам бил в рая, във от рая съществувала друга една култура, друга една раса, която е причина за съгрешаването на първите хора в рая. Вие можете да четете тези окултни твърдения, а дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Не само тогавашните учени са казвали това, но и много от сегашните учени поддържат същото, но не смеят да кажат истината...

В осма глава на Притчите е казано: „Веселих се в Неговата обитаема земя и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Не се говори за тази обитаема земя, която днес хората населяват; те са живели на друго място. Синовете човечески са тези, които постоянно идат на Земята. Кой са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшестваша раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които стават ангели, придобиват знание и мъдрост. В онзи свят има доста празни места за онези, които ще станат ангели! (50, с. 13)

Под „Адам“ подразбираме белия човек, духовния човек, а духовният Адам е от времето след Христа. Всички по-раншни раси са знаели за бялата раса и са я очаквали като един Месия. Най-старата раса е бялата във физическия свят, всички други са по-стари в духовния свят, а по-млади във физическия. След бялата иде шестата раса – светецата раса, наречени Синове Божии. За нея ще се изменят и природата, и климатическите условия. Сега лошите мисли и желания на хората са образували един тъмен пояс около Земята... Физическото тяло е сформировано в милион години и то е вече завършено. Сега се формира астралното тяло.  $8000 \times 12 \times 4 \times 7 \times 52 \times 365 \times 24 \times 60 \times 60 =$  числото на годините от сформирание, създаване на света. (61, с. 59)

Като наблюдаваме природата, виждаме, че тя е правила милиони опити, но с тях не е свършила работата. Тя не е достигнала до една завършена форма, не е завършила своите опити. Казвате, че човек е последната дума на природата. Но изглежда не е така. Кой човек е последната – сегашният човек ли? Сегашният човек ни най-малко не прилича на първия човек. Учените са открили черепи от най-далечното минало, които показват едно маймуноподобно състояние на човека. Маймуните са дошли, след като човек е сгрешил. Според окултистите маймуните са изостанали, паднали души. След грехопадението на хората някои от тях станали маймуни. Окултистите поддържат, че маймуните са души, задържани в своята еволюция и вследствие на това те са останали маймуни. Наблюдавайте постъпките им и ще видите, че те имат доста голяма култура. Те са вегетарианци. Няма нито една маймуна, която да е месоядна. При това те са много любопитни, от чисто хиромантическо гледище имат доста интересни отлични качества. Има нещо, което липсва на маймуната, но на човека липсва два пъти това, което липсва на маймуната. Маймуните нямат стражари, затвори, те нямат проповедници, съдии. При това те живеят много добре. (49, с. 91)

Ледът нищо не дава. На него нито се оре, нито се сее. Ледът може да даде нещо, само след като мине през известен процес. Той символизира човешкия егоизъм. Разгледан от духовния свят, човешкият егоизъм е подобен на Северния полюс – навсякъде виждате само лед и сняг... Лоши са условията на Северния полюс. И до днес още хората носят последствията на ледената епоха – и в материално, и в морално отношение. Ледената епоха се създаде след излизането на Адам от рая. Тогава именно Каин уби Авела. Тогава се яви убийството в света. (47, с. 147)

Култура е само това състояние, което се явява в човешкия дух. Писанието казва, че е вдъхнал Бог в човека дихание и той станал жива душа. Това вече е естествена култура. Казано е там, че Бог казал на човека, че трябва да живее по особен начин. Казано е, че Бог е ходил между животните и оттам е взел човешката душа. Значи грехът е съществувал и преди човека, в животинското царство. Вие пък мислите, че грехът е започнал от Адама, когато е бил в райската градина. Не, грехът е съществувал и преди Адама. На тази душа, която била между животните, Бог вдъхнал живот и ѝ казал: „Отсега нататък ти няма да бъдеш като животните, но ще живееш според закона, който сега ти давам – според закона на свободата. И докато спазваш този закон, ти ще бъдеш свободен. В който ден се опиташ да престъпиш Моя закон, ти пак ще дойдеш в състоянието, в което си сега.“ Тъй седи истината. Ние, съвременните хора, сме в състоянието на животните, върнали сме се назад. Съвременната култура е култура на животните. Ето, в 1914 година, във всеобщата война, се избиха 6 милиона души, и то най-образованите. Инвалиди станаха 25 милиона, а 5 милиона жени останаха вдовици. И всичкият разврат сега



в Европа, както и всички нещастия, се дължат все на тази война. Тази война не беше друго освен животинска война. (60, с. 141)

На първия човек Бог му даде да учи закона на послушанието и търпението. Бог му каза: „Няма да ядеш от това дърво, то е дървото на познаване доброто и злото. Няма да ядеш, докато Аз не ти позволя и не ти покажа как да ядеш плодовете на това дърво.“ Той трябваше да слуша и търпи. Но идва друг един учител, от външния свят, един от черните адепти. Раят беше едно велико училище. Но и учениците на тъмнината, на Черната лежа, и те можеха да влизат в рая. И един от адептите на Черната лежа отива в рая и казва на Адама: „Знаеш ли какво се крие в това дърво?“ Той му отговаря: „Казано ми е да не бутам това дърво.“ А черният адепт му казва: „Трябва да бъдеш смел и решителен и да имаш самостоятелност.“ Те, вместо да послушат Бога, послушаха този адепт и ядоха; те не послушаха Господа и изпитаха последствията – смъртта. Този черният адепт, който дойде в рая, задигна живота на Адама и му остави смърт. Те се заразиха от страшна проказа, която светът не е виждал. И според закона на школата Бог ги облече в кожени дрехи и ги изпъди от рая, за да не заразят целия рай. Не изпъдиха човека, че съгреши, но го изпъдиха за непослушание. Отвънка живеяха другите, от които дойде черният адепт. И казва им Господ: „Идете сега при тях, всеки трябва да отиде при своя учител.“ И толкова хиляди години има, откак този адепт им каза, че ще станат богове, а все още не са станали. Нещо повече – станаха роби. (4, с. 14)

Като е нарушил закона на свободата, човек е създал закона на необходимостта, благодарение на което земята е пълна с гробища. Бог каза на Адам: „От всички плодове яжте, но не и от дървото за познаване на доброто и злото.“ Адам не послуша Господа, яде от забраненото дърво и напусна рая. От този момент се яви в света законът на необходимостта. (135, с. 15)

Вие сте в едно спящо състояние. С години Адам е спал в райската градина. Той играл, спал, живял с животните и един ден Господ му вдъхнал дихание – тогава се съзнал. Но като се отделил, видял, че сам не се живее. „Хубаво, аз с животните можах да живея, докато бях с тях, но сега какво да правя?“ Съзнал се, съзнание ново му дошло, тъй казва легендата. И тогава Господ решава да му създаде другар. Сега, тъй се тълкува. Ако един ден се намеря при по-добро настроение, ще ви разправя тази велика история, тя е тъй интересна! (11, с. 323)

Какво ще бъде, за пример, нашето състояние, ако стигнем до края на света? Но красивото е в това, че светът е безкраен и хората не са само два милиарда, но цялото пространство над нас, което е осеяно със звезди, е все населено с членове на нашата човешка раса, някои от които са като нас, а други са много по-напреднали от нас. Цялото небесно

пространство е населено с човешката раса в разни форми. Над нас има една много по-напреднала човешка раса. И всичкото това безкрайно множество е обединено и свързано в едно велико вътрешно единство на Любовта, която прониква и изпълва битието. Любовта има хиляди форми и степени на проява. По отношение на нашето развитие тя влиза сега в една нова форма. Тази любов, която досега сте опитвали, е любов, от която само кал се прави и всички противоречия от нея идват. И злото в света произлиза от тази кал, от която се раждат всички негативни и отрицателни прояви в човешкия живот; от нея се раждат всички низши желания и помисли, които го отдалечават от чистия и разумен живот и го правят роб на същества с една по-ниска култура от неговата. Тази кал беше причината за съгрешаването на първите хора в рая, но тогаз се съблазни жената, а сега е изложен на съблазън мъжът. Затова мъжете трябва да пазят да не изгасва светлината на техния ум, за да могат да дадат израз на светлите и възвишени копнежи на техните дух и душа, да могат да изразят Любовта и нейната чистота. Защото ако и мъжът съгреша сега, както едно време жената, ужасно ще бъде състоянието на човечеството, грехът ще бъде двойно по-голям, отколкото от съгрешаването на жената. Сега трябва да дойде в света жената да царува, а мъжът да стане слуга, за да се предпази от греха, преди да е съгрешил. Затова е необходимо днес мъже и жени да възприемат и изразят Любовта в новата ѝ форма – да знаят, че са братя и сестри, да си взаимопомогат и вдъхновяват, и да бъдат стимул и условие едни за други, да дадат израз на светлите мисли и възвишените идеали. Мъжът, като срещне една жена, тя да породи най-светлите мисли и благородни желания, а не низши похоти и страсти; и жената, като срещне един мъж, да се въодушеви от най-възвишени чувства и стремежи. Само така ще можем да опитаме духа и душата и ще бъдем наследници на Царството Божие, което иде сега на земята, което е царството на Любовта, братството и свободата. (4, с. 172)

## АДАМ И ГРЕХЪТ

Как ще обясните греха в света? Защо Бог допусна греха? Причината за съгрешаването на човека седи в неговата свобода. Човек, като едно космическо същество, беше оставен свободен да определи своя житейски път. Грехът на човека е доказателство, че в битието съществува закон на абсолютната свобода. И когато известни същества не могат разумно да използват тази свобода, те сами се ограничават. Трябва да разберете, че щом в живота на човека има грях, това показва, че той има свобода. Ако човек нямаше грях, това ще показва, че няма и свобода. Но по-голямо робство от греха за човека няма; и по-голяма свобода от греха няма. За неразумния човек по-голямо робство от доброто няма, а за разумния по-голяма свобода от доброто няма...

... Закона на свободата Бог го е спазил. Той не искаше да реагира против желанието за свободната проява у човека, затова се роди грехът. Господ каза на човека: „Ако бутнеш това дърво, ще умреш, понеже не разбираш законите, за да използваш неговите сили.“ Следователно Господ каза, че може да вкуси човек от това дърво, но ще дойде един живот на големи страдания. Затова им даде съвет да не го бутат, но ги остави свободни. Те обаче се усъмниха в това твърдение и го намериха малко невероятно. И пожелаха да го опитат, та затова днес всички носим последствията на този опит. Следователно човек греши, защото е оставен свободен. Но човек е свободен и да се изправи! (6, с. 22 и 25)

Трябва да бъдете силни да направите погрешка, но да бъдете и силни да я изправите. Тогава сте силен човек. Всички тия придобити навици, които имате, всичко туй трябва да го изправите. Силни хора ще бъдете. Ако искате да се раждате в погрешките на света, вашата воля не може да се развие. Ако беше така, Бог не би допуснал погрешката в рая. Бог допусна погрешката в рая, за да се яви силата. Съвременните хора ще бъдат по-добри, отколкото беше Адам в рая, дори по-добри от Адама преди да беше съгрешил. (17, с. 15)

От вас зависи да сте в хармонията или вън от хармонията. Вие сте, които си налагате да бъдете вън или вътре в хармонията. Та казвам ви да прилагате този велик закон на природата, той е потребен на Земята, той е практически закон. Не мислете, че той е строг закон – той е велик закон, който ни учи на ред и порядък. Адам беше щастлив в рая, но като хапна от плода на дисхармонията, веднага го хванаха за ухото и – хайде навънка! Разбира се, онова е много по-голямо наказание, защото той много престъпи в хармонията. Съгрешиш ли в една нота – един ден ще те държат извън училището; съгрешиш ли в две ноти – два дни, в три ноти – три дни, и т.н. В колкото ноти съгрешиш, толкова дни ще те държат извън училището. Поправиш ли се после – това е благодатта. Законът е абсолютен – дисхармонията абсолютно не се търпи. (67, с. 60)

Като не разбират Любовта, хората се натъкват на противоречия и се питат коя е причината за съществуването им. Когато човек се пристрасти към нещо, когато го вземе присърце повече, отколкото трябва, непременно се ражда някакво противоречие. Натъкнете ли се на някакво противоречие, не се стремете да го обясните, но знайте, че то е допуснато за добро. Днес може да не е добро, но то има значение за бъдещото ви развитие. Тогава то ще се превърне в добро. Ако не е така, животът, със своите добри и лоши прояви, би бил безсмислен. Бог, Всесилният и Всезнаещ, създаде първите хора, постави ги в рая, като им забрани да ядат от плодовете на дървото за познаване доброто и злото, но същевременно допусна греха, след което ги изпъди от рая. Всичко това беше допуснато, за да се превърне в бъдещо добро. Вие нямаше да разберете живота, ако освен доброто и злото не беше допуснато в света.

Без злото светът щеше да бъде наполовина отворен за вас. Както да се обяснява съществуването на злото, този въпрос все остава неразрешен. И светията понякога се намира в противоречие защо е допуснато злото в света. Христос понесе греховете на хората с оглед на тяхното бъдещо добро. Той вярва, че някога те ще разберат Любовта и ще се обърнат към Бога. (139, с. 130)

Когато човек е ял от забраненото дърво – съгрешил, понеже познанието, което е добил, не го употребил за своите ближни, а всичко туй употребил за себе си – и за своя пакост, и за пакост на другите. Там е грехът, а не че е ял от дървото. (67, с. 89)

Причината за злото в света е личният егоизъм на човека. Сега в европейските народи е на мода фазата на колективния егоизъм – хората се групират в отделни общества и държави и искат само те да живеят добре, без да имат предвид общочовешките интереси... Не говоря, че трябва да вземете отговорността за това хаотично състояние на света върху себе си, защото един човек или група хора не могат да оправят света. Първият човек, който създаде това положение – Адам – той трябва да дойде да изправи света. Законът за причината и последствията е следният: онзи, който е направил погрешката, той е в сила и да я изправи. Чрез когото е влязло злото в света, само чрез него може да влезе и доброто. Според този закон всеки човек в света е лично отговорен за своята съдба. Отделният човек не е виновен за онова, което става в света, но за своето си положение всеки сам е отговорен и виновен. Има и посторонни външни влияния, но главната причина за създаването на тези външни условия е в самия човек. Следователно всеки човек е в състояние да изправи лошото си положение... Докато човек поставя по-горе своите интереси от интересите на другите, той все ще живее във фазата на егоизма. Когато в рая човек заживя по този начин, той наруши установения там от природата порядък и трябваше да го изпъдят. Ябълката, за която споменава Библията, е онази неестествена храна, която човек е започнал да употребява. И грехопадението в света започва с месоядството. Падението даже на ангелите се дължи на месоядството; а зад месоядството стои личният егоизъм на човека, който пренебрегва интересите на животните. Човек, който е месоядец, може да си позволи да направи всички други престъпления. Сега, за да влезем в естествения път на живота, изисква се да обуздаем злото, т.е. егоизма в себе си, и да го турим на работа. (5, с. 90 и 92)

Както идеите въздействат върху психическия живот на хората, така растенията въздействат върху нервната система. Алхимиците са търсили жизнения еликсир, за да направят човека безсмъртен. Той съществува и като идея. Важно е човек да намери такава идея, която да го направи безсмъртен. Както храната определя здравословното състояние на човека, така и идеите обуславят нормалното развитие на неговия психически

живот. Адам, който е живял в рая и се хранил с най-интелигентните растения и плодове, се отличавал с голяма ученост. Той дал на всички животни имена, съответни на характера им. Това може да направи само онзи, който има знания. Учен човек бил Адам, но като напуснал рая, изгубил знанията си. Защо? Защото бил лишен от онази храна, която имал в рая. Храната го правела учен. Не може човек да се храни със свинско, с козе месо и да стане велик. Йоан Кръстител се хранил с мед и акриди. Медът смекчавал малко характера му. Той бил много енергичен. Акридите пък му придавали веселост и добро разположение. (111, с. 41)

Но защо едно „его“ върши зло, а друго – добро? У всеки човек има егоизъм, но у едного той е впрегнат да върши благородни дела, а у другото той се проявява необузвано и безотговорно. Може би друг ще каже, че грехът е причина за всичко това. Но грехът е последица от известни предходни причини. Трети, може би, ще каже, че непослушанието на Адам в Едемския рай е причината за всички беди. Но нима падането на един камък може да събори цяло здание? И нима от изяждането на една ябълка могат да произлязат толкова злини в света? Наистина интересно ще бъде, ако може някой да ни докаже това с научна последователност. Несъмнено причините за злото лежат скрити някъде дълбоко в самата природа. Важно е да търсим причините за греха. (95, с. 49)

Какво представлява грехът? Грехът е нещо неопределено. Той е резултат на нещо. Казват, че първият човек е сгрешил. Той е причина за греха в света. Как е сгрешил той? Като ял от забранения плод. Значи грехът е произлязъл от яденето! – Да се мисли така, това показва, че нещата не се разбират. И престъпникът влиза през вратата на къщата, но можете ли да считате вратата за виновница на престъплението? Вратата е едно нещо, а влизането на престъпника през вратата – друго нещо. (139, с. 112)

Причината за всички противоречия в света произтича от неща, в които няма абсолютно никакъв грях. Понякога грехът произтича от любовта. Не че грехът се ражда от любовта, но едно неразбиране на любовта може да роди в тебе едно престъпно желание. На първите хора се каза да не пипат онова дърво. Туй желание, което имаха – да ядат, да вкусят от дървото за познаване на доброто и злото, беше причина да излязат от рая. Обаче трябваше да идат да питат. Това дърво имаше свой господар, трябваше Него да питат. Онзи, който минаваше за господар, той не беше господар на дървото. Господ беше господар и Той още отначало ги предупреди да не ядат от това дърво, понеже последствията са опасни. Но понеже бяха свободни, вкусиха от дървото. Някои казват: „Защо Господ им позволи? Защо допусна да стане това в света?“ Тогава аз мога да дам същото възражение: защо Господ е допуснал водата да не седи по планините, но да слиза в долината? Казвате: „Тече, това е

закон.“ Щом има наклон, водата ще тече. Но човек трябва да канализира тази вода, за да не направи много пакости. Щом прави пакости, човек е виновен и затова той не трябва да бъде близо до водата. Остане ли близо, ще му направи пакости. Някой човек носи огън. Огънят е едно благо, но той може да направи пакост – детето му може да падне в огъня и да се изгори. Огънят ли е виновен в случая? Ти, умният човек, след като си си служил с огъня, загради го, сложи един връшник, затвори вратата, че твоето дете да не се изгори. Ти, човекът, трябва да направиш това, а не да чакаш да дойде някой слуга да го направи. В нас има възвишени пориви, благородни стремежи на мисли и желания, вложени от природата. На това се дължи благородството у човека. Те не са лоши, те очакват своето време. Много желания не е лошо нещо, но тия желания да се явят навреме и намясто. Престъплението, прегрешението седи в това, че ние проявяваме известни желания преждевременно. Всяко едно наше желание трябва да дойде на своето място и време. (46, с. 293)

Какво накара Адама да вкусва от забраненото дърво? Едно просто на вид желание да си похапне и от забраненото ястие, в което му се струваше, че ще има някаква тайна облага или сила, да придаде нещо на духа му. Но ето че вкуси – и какво придоби? Усети се, че беше гол. Не само че не придоби, но изгуби вътрешната си духовна обвивка. И ето че се принуди да си прави облекло, за да си крие голотата. (42, с. 163)

Ще кажете, че и Адам бил гол в рая. Каква е била голотата на Адам обаче, не се знае точно. Къде е сгрешил той, и това не се знае. Според някой грехопадането е станало в астралния свят и оттам Адам и Ева, облечени в кожени дрехи, трябвало да слезат на Земята. Кожените дрехи представляват плътта, в която астралният човек се облича, за да стане жител на Земята. (145, с. 7)

Всички хора трябва да останат голи, като Адама, и след това да облекат дрехата на светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте облечени, но сте порочни. Тогава ще бъдете голи, но чисти като светлината. (99, с. 60)

Сегашният човек е с брада, първият човек – Адам – е бил без брада. Значи брадата се явила впоследствие, като резултат на трудния живот, който прекарал на Земята. Забелязано е при това, че колкото в по-диво състояние е човек, толкова е по-космат. Интересно е да се направят изчисления колко години е трябвало да минат, докато се махне брадата му. Колкото по-космат е човек, толкова по-лоши са били условията на живота му. Почнат ли космите да падат, условията му се подобряват. (145, с. 272)

Адам 900 години се подвизава, той имаше знания, не беше невежа човек. Ние съжаляваме, че умря преждевременно, не можа да остави

изкуството на дългия живот. Тогава хората на 50-60 години бяха малки деца, те бяха щастливи, майките ги носеха на ръце 90 години; на 120 години детето беше като на 12 години наши. Пък сега вече се измени целият закон – детето още две-три годишно иска да се освободи, а птиците – и още по-малки. (24, с. 132)

Когато Бог постави Адама в рая, Той не определи колко ще живее, но му даде Своя Завет, от изпълнението на който зависеше продължителността на неговия живот. Бог му каза: „Ето, дървото за познаване доброто и злото е граница на друг свят, в който няма живот, няма знания. Той е мястото на смъртта. Ако хапнеш един плод от това дърво, ти ще влезеш в тази граница, в държавата на смъртта и ще опиташ нейните закони.“ Някои казват, че познават това дърво – то не било такова, каквото е предадено в Писанието. Не, много неща могат да се кажат за дървото на смъртта, но въпросът сега не се отнася до него. Който иска да знае нещо повече за това дърво, нека посети гробищата. Целият свят е пълен с паметници, върху които са написани нещастията и страданията на хората, вкусили от плодовете на това дърво. Гробовете на вашите близки и далечни, заминали за онзи свят, не са нищо друго освен окапалите, изсъхнали листа на това старо, великолепно дърво на смъртта. Всички паметници с красиви надписи са окапалите листа на това дърво. Като говорим за дървото на смъртта, в контраст на него изпъква Дървото на вечния живот. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога.“ Питам: коя майка и кой баща желаят детето им да умре? Следователно, когато казвате, че сте родени от Бога, питам: как е възможно Бог – вашият Баща, да ви роди хилави, болни и недъгави? Как може роденият от Бога да умира? Човек някога се е родил от Бога, но се е отклонил от Него, вследствие на което в живота му е проникнал грехът, страданието, кривите разбирания, болестите, смъртта. След всичко това хората се запитват защо Бог е създал такъв свят. Когато някой си поръча нови обуца и те излязат тесни, че образуват мазоли по краката му, Бог ли е виновен за това? (129, с. 76)

## АДАМ И РЕЛИГИЯТА

Религията е мъртва черупка, в която влизат само тия хора, които нямат какво да правят. Те вярват във формите на нещата. Казвате: защо хората бягат от черквите? Преди всичко, черквата не е създадена за душата. Тя не може да служи на душата. Ако наистина черквата е необходимост за душата, питам: коя беше първата черква, в която се молеше Адам? Можете ли да кажете дали тя беше православна, евангелска, католическа, теософска или друга някаква? Имаше ли черква по това време? Де се молеше Адам? Имаше ли икони и кандила? Адам признаваше само Един жив Образ, на който се кланяше. Всяка сутрин Бог посещаваше Адама и го извикваше: „Адаме, тук ли си?“ Той излизаше пред Бога и Му се

покланяше. Обаче когато Адам сгреши, Бог го извика за последен път, но той се скри от лицето Му, не смееше да се покаже. Следователно, когато някой каже, че е религиозен човек, питам го: ти чуваш ли всяка сутрин гласа на Бога в твоята райска градина? Ако имаш райска градина, в която да чуваш гласа на Бога, ти имаш и религия; нямаш ли такава райска градина, нямаш и религия. Когато хората изгубиха рая, те си направиха черква да се забавляват – под думата „църква“ се разбира общение на душата с Бога. (107, с. 117)

Много пъти съм говорил, че философски искат да ни убедят (цели трактати има писани върху това) какво нещо е Господ. Като че Господ е нещо вън от нас и може да се проучва! Бога ние никога не можем да проучим. Той е недостъпен за каквато и да е философия. Ако някой философ каже, че Бог може да се проучи, това е заблуждение. Делата Божии – може; онова, което Бог е създал – може да проучим; но да проучим Бога – то е заблуждение. Всеки, който се е занимавал или се е опитал да проучи какво нещо е Бог, е свършвал катастрофално. Ангелите се опитаха и паднаха. Адам се опита и сгреши. И сегашните църкви са отпаднали заради това, че са искали да ни покажат какво нещо е Господ. Всички трябва да престанат да доказват какво нещо е Господ, а да изучават делата Му, да имат Любовта – Той да живее в сърцата им и да се проявява. (50, с. 290)

Природата не взима ли еднакво мазнините и на богатия, и на сиромаша? Какво иска да каже природата с това, като обира мазнините на хората? Тя иска да им каже: „Вие не сте научили закона на братството.“ И като прочетете първа глава на „Битие“-то, ще видите, че Господ казва на Адама и Ева: „Вие ще ядете от всички плодове, но само от един няма да ядете; и в който ден ядете от забранения плод, ще умрете.“ Забраненият плод, това е съвременният егоизъм. Един човек, който иска да работят за него, а той да живее на гърба на другите; един човек, който иска да се храни за сметка на вдовиците и бедните сирачета; един човек, който иска да се бори с толкова народи, той яде от забранения плод. Ето защо всички трябва да бъдем последователни в това велико учение. Де е учил Христос да има войни, да се бием или да се молим за война, да помага Бог на едната или на другата от воюващите страни? Преди 1000-2000 години това нещо имаше смисъл, но сега вече е отживяло времето си. Де е тази правоверност, за която се парадира, де е истинското християнство? Аз говоря на тези, които се именуват истински християни. Те трябва да постъпват според Христовия закон, а ония, които не са християни, трябва да постъпват според своите разбирания и закони. (95, с. 73)



## АДАМ И НИЕ

Библейската легенда разправя, че след като Бог дал наставления на Адам как да живее, дошъл и Луцифер, черният адепт, и той му предал друго учение. Сега тези две учения се проявяват в човека като два противоположни стремежа, като два гласа, които му нашепват два рода мисли. Бог му нашепва положителните, а Луцифер – отрицателните. Засега хората са се научили да слушат и познават гласа на черния адепт и затова нямат постижения в живота си, а само противоречия и разочарования. Черният адепт нашепва на хората всеки да живее за себе си, да търси своето благо. Той е баща на човешкия егоизъм, а Божественото ни подтиква към общност на благата, към приятелство и братство. (4, с. 130)

Обработвайте Божественото и не се влюбвайте в това, което може да ви заблуди. Нека всеки от вас си изработи мироглед, който да е в хармония с Бога и с небето. Това е човекът! Като вървите по този път, слушайте Божия глас и знайте, че Той ви говори, както говори на Адама в райската градина. Като дойде Бог, трябва ли да се криете от Него като Адама? (93, с. 64)

Слушай гласа на Любовта! Адам чу гласа на Бога, но не повярва на думите Му. Бог ясно и категорично му каза: „От всички плодове на рая ще ядеш, няма да ядеш само от дървото за познаване на доброто и злото.“ Въпреки това той яде и сам се осъди на страдания и смърт. Ще кажете, че може да не е разбрал думите на Господа. – Разбрал ги е, но проявил непослушание. Друг е въпросът, ако Бог му беше казал да яде само от едно дърво, а от всички останали да не яде. Адам трябваше да не яде само от едно дърво, но той не послуша Господа. Помни: никога не излизай от фокуса, в който Бог те е поставил! Никога не пожелавай като човек да изпиташ положението на животното. Никога не пожелавай като човек да опиташ положението, в което се намира ангелът. Не се връщай назад, нито преждевременно отивай напред. И при единия, и при другия случай ти ще спреш развитието си. Не излизай преждевременно от формата, в която си поставен. (23, с. 273)

Вяра се изисква от хората! Вярата се заключава във веруюто, което хората имат. Например, някой казва, че Господ му говорил. Господ му говорил, а той е последен сиромаш и се оплаква от положението си. Господ му говорил, а боледува. Господ му говорил, а работите му не вървят добре. Каква е тази вяра? Господ му говорил, но той не слуша този глас. По-право той говори на Господа, но Господ не му отговаря. Това, което хората наричат разговор с Бога, не е нищо друго освен отглас на тяхното съзнание. Запитвам тези, които казват, че Бог им говорил, какъв е Божият глас и те казват, че бил като техния. Не, Божият глас не е като човешкия! В гласа на Бога има нещо особено. Той е глас на

вечността, глас на Абсолютното. Който веднъж само е чул Божия глас, той никога няма да го забрави. Някой казва: „Господ ми говори всеки ден.“ – Възможно е, обаче аз знам, че Господ говореше всеки ден само на Адама, когато беше в рая. Тъй щото всички ония, които казват, че Бог всеки ден им говори, трябва да са в рая. Според мен те сами си говорят. (140, с. 158)

Какъв е смисълът на живота? Ако искате да разберете смисъла на живота, изучавайте пътищата на Любовта. Всеки ден мислете по пет минути за непозволеното, за да се домогнете до тия пътища. Какво нещо е непозволеното? Кое е непозволеното, за което трябва да се мисли? – Това всеки сам ще намери. То е различно за различните хора. Важно е за вас да мислите за непозволеното, за да се освободите от мъчнотиите си. Когато мислите за непозволеното, в ума ви се събуждат ред контрасти. Истината пък се намира между контрастите. Мислете за непозволеното, за забраненото и не се страхувайте. Ако Адам беше мислил за забраненото дърво, той нямаше да сгреша. Понеже не мисли за него, той забрави дадената от Бога заповед и сгреша. Затова именно той излезе от рая. Щом излезе от рая, Адам изгуби добрите условия на живота. За него настанаха лоши условия: глад, болести, старост, мъчнотии и страдания. (36, с. 169)

Всеки човек, който не разбира великите Божии закони, той не може да бъде добър. Защо? – Понеже „добър“ и „лош“- това са сили, които функционират в природата. Ти трябва да знаеш как да употребиш доброто и как да употребиш злото. Понеже Адам преждевременно научи това учение, но не можа да го приложи (не беше в състояние да го употреби), затова Бог казва: „Понеже Адам е като нас – да разбира и злото, трябва да излезе вън от рая, понеже няма този ум, да го приложи както трябва.“ Адам не можа да приложи това учение като Бога и ако беше останал в рая, той щеше да направи най-големите пакости. И наистина – като излезе в света, той направи цялата Земя на пъкъл. Това е вярно. Ние виждаме днес цялата земя покрита с кръв. Всичките животни, всичките буболечици научиха този занаят все от Адама. Щом той изневери на Бога, животните и по-малките същества от Адама казаха: „Ако нашият господар изневери на Бога, какво остава за нас?“ И те удариха нашироко. След това те нападнаха и господаря си. И днес тези животни с милиони се размножават. Като влязат в кръвта и на най-големия юнак, в три вечери те го изпращат на онзи свят, задигат тялото му и го изяждат. И след това казват: „Бог да го прости, така му било писано, така е искал Господ.“ Да, за грешните хора Господ така е искал. Той казва: „С този ум и с този престъпен живот ти си от пръст и в пръст ще се превърнеш.“ И ако ние постъпваме глупаво, ако ние не постъпваме съобразно законите на светлината, свободата и живота, непременно такъв е нашият дял. Обаче ако ние постъпваме съобразно законите на живота, свободата и

светлината, ще придобием вечния живот – тогава нашата участ ще бъде съвсем друга. (50, с. 29)

Казва се в „Битие“-то, че Бог създаде първия човек по образ и подобие Свое. Това се отнася до Адама, който казва: „Бог мене създаде, а аз – вас.“ Адам може да каже, че Бог му е вдъхнал жива душа. Вие като Адама можете ли да кажете, че Бог ви вдъхна жива душа? Кой от вас може да каже това? Който може да каже това, той е едно с Адама. При това същият човек, на когото Бог вдъхна жива душа, беше изгъден от рая. Защо? – Защото му липсваше нещо, вследствие на което не можа да запази връзката си с Бога. (117, с. 146)

Сега в живота вие седите и мислите, че ако имате пари, всичко ще се уреди, или казвате: „Ако израсна, ако свърша учението, всичко ще се нареди.“ Ако външните условия можеха да създават нещо в човека, то Адам беше единственият човек, който беше турнат при най-добри условия, но знаете какво направи. Четете Библията, за да видите, че ако човек може да се поправи от външните условия, Адам имаше най-добрите условия. По-хубави условия не може да има. Този човек седи в градината в рая и казва: „Липсва ми нещо.“ И туй, което му липсва, го иска. Едно недоволство има. (17, с. 102)

Окултните ученици, както и учениците на мистичните школи в миналото, и сега учат, прилагат, но и грешки правят. Ето, Адам беше първият окултен ученик, но сгреши. Как сгреши? В разказа, останал от далечното минало, се разправя, че Адам бил поставен в рая да изучава животните и да им даде съответни имена. В деня, когато държал матура, всички животни, две по две, минали край него. Той се спирал пред всяка двойка и ги именувал. В този момент в ума му минала мисълта защо Бог дал на всяко животно другар, а него оставил сам. Адам започнал да философства и да търси причината на това. Същевременно той почувствал, че не е напълно щастлив, липсва му нещо. Сянка минала по лицето му и помрачила неговото щастие. Дали този разказ отговаря на истината, не се знае. Така ни е предадено. Какво са правили окултните ученици в миналото, и това не знаете. Какво правят днес, това и вие знаете. Мнозина искат да минат за духовни. Каква е тяхната духовност, когато нямат представа за Бога? И окултните ученици нямат ясна представа за Бога. Говорят за духовния свят, за отношенията между душите, но не го разбират. Те се питат: „Има ли в другия свят мъже и жени? Как живеят там, като нас ли? Семейства имат ли?“ Те задават само въпроси, но какво всъщност е „жена“ и „мъж“, не могат да си отговорят. Те имат теоретически познания, които не отговарят на реалността. (66, с. 242)

И Адам, преди да влезе в райската градина, беше едно обикновено животно, но Бог го срещна, извади го от лошите условия, постави го в рая да управлява животните, да им бъде господар. Едно се искаше от

Адама – послушание и разумност. За да запази новите условия, Адам трябваше да изпълни това, което се искаше от него. Всеки човек, който иска да се върне в рая, трябва да изпълни условието, което се искаше и от Адама: да не яде от плодовете за познаване на доброто и злото. Не издържи ли на това условие, не само че няма да се върне в рая, но той ще изгуби и сегашните условия, ще се намери в положението на животното, което маха с опашката си и се състезава с другите животни. (47, с. 35)

Едва в последните години човек е започнал съзнателно да работи за развиване на своите морални чувства. Адам, за пример, нямаше висок морал. Моралните чувства в него не бяха развити. Той трябваше да излезе от рая, да мине през големи страдания, за да започне развитието на самосъзнанието. Човек трябва да се роди още веднъж, но вече духовно, за да може напълно да се изправи. (105, с. 135)

Съвременните хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да преустроят главите си. Ако не внесат нещо ново в мислите и чувствата си, бъдещата култура ще прилича на сегашната. Старото трябва да отстъпи на новото. Не само съзнанието на хората трябва да се измени, но и материята, от която са направени телата им. Ново съзнание, ново тяло е нужно на човека. Първобитният човек е бил като животното, обрасъл с косми. Бог простря ръката Си върху него, космите му паднаха и той стана човек. И нарече Бог първия човек Адам. За него се казва, че е направен по образ и подобие на Бога. Казано е в Писанието, че Бог се разкая, задето направи човека. Защо се разкая? Имаше в човека нещо животинско. Оня, който не мисли, не чувства и не постъпва право, не е истински човек. Какво се иска от сегашните хора? – Да дадат път на Божественото начало в себе си. (22, с. 8)

Вземете примера с Адама. Туря го Господ в рая, в туй хубаво място, но отиват те да човъркат онова дърво. Какво показва това? – Непослушание. Туй показва, че тези хора нямат вяра в Бога. Те пожелаха да опитат това дърво. Е, опитайте го! Извиква ги Господ, но те се скриват. Тогава праща Господ един ангел, да ги изпъди навън. Те плачат, молят се. Туй тяхно щастие изгубено ли е? Не е изгубено. Но колко хиляди години трябваше да го търсят? Те изгубиха Божията Любов, връзката с Бога. И дойде Христос да търси туй щастие. Не че Бог няма връзка с нас. Има връзка Той, но ние трябва да я намерим. Тази връзка с Бога търсим сега. (133, с. 14)

И сега, ще дойде някой да ме пита дали е вярващ, или не; дали е тръгнал вече в пътя, или не. Ти сам трябва да знаеш това! Ако страдаш, ти си вече в пътя. Ако се дига прах около тебе, ти си в пътя. Прахът представя изкушенията в пътя. Вие трябва да схващате правилно нещата. Всеки човек върви в пътя, но ту пада, ту става. Като падне, изпъждат го от рая. Тогава той се моли, разкайва се и на другия ден пак го приема

в рая. Върви така ден-два и пак сгреши нещо – изпъждат го от рая. След това почва да плаче, да се моли – пак го приемат. По същия начин и Адам сгреши, за което го изпъдиха от рая. Той слезе в ада, дето плака, разкая се, докато пак го приеха в рая. Откак Адам сгреши, много пъти досега той е влизал и излизал от рая. Сутрин е в рая, вечер е в ада. (71, с. 18)

Бог каза на Адама: „В който ден ядеш от това дърво, ще умреш!“ Или, с други думи казано – ако изпълняваме волята Божия, ако търсим Царството Божие, няма да умрем. А ако не изпълняваме волята Божия и не търсим Царството Божие, ще умрем. Но трябва непрестанно да се действа в това направление. Не само в един момент трябва да изпълним волята Божия – в ежедневния си живот трябва непременно да я изпълняваме. Бог не иска нито един човек да бъде нещастен. Но понеже не разбираме волята Божия, ние налагаме най-първо нашата воля и после Неговата. А пък законът е следният: най-първо прилагайте волята Божия и след като я приложите, после прилагайте вашата воля. (68, с. 166)

... Две сестри дойдоха при мене и ме попитаха кои са изгубените думи. Мога да ви кажа кои са изгубените думи. Любовта е изгубената дума! Когато изпъдиха Адама за неговото непослушание, той изгуби тази дума. И като я изгуби, не можеше да я произнася. Чрез непослушанието те изгубиха думата „Любов“. Сега има любов, в която се образува много пепел. Казваш: „Аз го обичах и после го намразих.“ Щом го намразиш, то не е Любов. Ти, щом обичаш одного повече от друг – то не е Любов. Любовта не се мени. Любовта към всички хора, които са излезли от Бога, е еднаква. Тя е като въздуха, като светлината. Само че умният човек ще вземе една призма и ще образува цветовете. Така той ще разбере светлината в нейните особени проявления. Трябва да разбирате Любовта в нейното вътрешно проявление. (68, с. 196)

В пътя на своето развитие човек е дошъл до положение да познава доброто и злото. От времето на Адам още човек направи първия опит за познаване на доброто и злото. Този опит водеше човека в низходяща посока. Сега човек постепенно се издига, върви във възходяща посока. Той прави втория си опит, но не за познаване на доброто и на злото. Вторият опит на човека е за познаване на самия живот, който ще го застави да обича живота. Казано е, че човек трябва да се отрече от живота. Той трябва да се отрече от временния живот, а да разбере и обикне вечния живот, носител на Божествената Любов. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Да познаем Бога, да познаем Любовта – това е една от великите задачи на човешкия живот. (62, с. 133)

Вие познавате Бога. Всички Го познавате. И умираете, защото Го познавате; ако не Го познавахте, не щяхте да умираете. Всички хора умират, защото познават Бога. Защо умира този, който познава Бога?

Щом познаваш Бога, Той ще те подложи на един опит: няма да ядеш от плода на познанието на доброто и злото. Тогава, като не изпълняваш закона – умираш. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но убоях се, изплаших се.“ Чул гласа на Бога и се скри! Казвам, може да ви се вижда противоречие: ако човек познае Бога и не носи Любовта, и не живее в Любовта – той ще умре; ако познаеш Бога и носиш Любовта – ще имаш живот. Ако познаеш Бога и не носиш Любовта – ще умреш. Ако Го познаваш и не Го обичаш – ще умреш; ако Го познаваш и Го обичаш – ще живееш. (24, с. 54)

Майката трябва да създаде гения, преди да го е родила. Защо? И най-добрият грънчар, ако няма хубава пръст, не може да създаде хубаво гърне. Следователно един грънчар, за да направи хубаво гърне, трябва да има хубав материал, хубава кал. Ако искате да си създадете един положителен характер или порочен живот, трябва да имате съответен материал. Но ще си зададете въпроса: „Защо Господ ме е създал такъв?“ Аз отговарям за Господа: защото такава кал имахте! – „Ами защо сме нещастни?“ – Защото калта ви не е хубава. – „Ама защо не съм добър?“ – Защото злото не си впрегнал в работа, омразата не си превърнал в гориво. Вие сте чели много пъти Писанието, което казва: понеже Адам стана като един от нас – да познава закона на доброто и злото (а не е бил умен като нас да го сложи на работа), за да не би да направи втора погрешка, Господ реши да го изпъди от рая. Адам разбра, че Господ е прав, като го изпъди – Той му даде голямо знание, но Адам не можа да го използва правилно. Всички хора днес се оплакват от знанието, което придобиха в рая. (46, с. 12)

Ние сме започнали с първия Адам, направен от пръст, а трябваше да свършим с втория, с безсмъртния Адам, който носи Божията Любов в себе си. Щом е така, време е вече жената да освободи от робство мъжа и мъжът да освободи от робство жената. Време е вече приятелят да освободи приятеля си от робство. Дошло е вече време братът да освободи сестрата от робство и сестрата да освободи брата от робство; господарят да освободи слугата от робство и слугата да освободи господаря от робство. Само по този начин ще дойде възвишеното и благородното. Тогава всички хора ще бъдат отзивчиви към страданията на другите и на техните интереси ще гледат като на свои. Това значи истински човек. Този човек не говори много и не обещава много. Той мълчи, обмисля, разсъждава и тогава говори. (82, с. 231)

Някой казва: „Какво мога да направя аз самичък?“ – Ти не се безпокой за това. Един човек може да създаде цяло общество. Кой създаде цялото човечество? – Адам. Какво човечество създаде Адам? – Той създаде хора, подобни на себе си. Това можа да излезе от първия Адам. Сега в света иде вторият Адам, който ще създаде новото човечество. Сегашните хора вървят по пътя на стария Адам. Той казва: „И тебе обичам, но себе си –

повече; и за тебе мисля, но за себе си – повече; и тебе искам да нагостя, но първо себе си ще нахраня; искам и ти да бъдеш учен човек, но аз – по-учен; искам и ти да бъдеш силен, но аз – по-силен.“ Тази философия проповядваше старият Адам. Той искаше навсякъде и във всичко пръв да бъде, но последен остана. (100, с. 122)

Бог създаде човека в шестия ден – ден на усилена дейност, ден на създаване на нов човек. Задачата на сегашния човек се заключава в това – да слуша и да гледа какво Бог създава днес. В самия човек Нов човек се създава! Той е човек, създаден по образ и подобие на Бога – човекът на новия живот. (96, с. 28)

## ДРУГИ

Богати трябва да станете! С какво? – С енергията на Любовта и на Мъдростта. Казвате: „Защо ми е сърцето?“ То е машина, която възприема енергия от възвишения свят и я обработва. Главата на това сърце е подчинена на Великото начало на живота. Затова се казва, че първо се е образувало сърцето, а после главата. Когато първият учител на човечеството Адам умря, хората изгубиха знанието си за небето. Тяхното знание достигаше само до Сатурн, затова го поставиха глава на човека. Човешкият мозък символизира Сатурн – философа, критика в човека. Когато вдигнеш ръцете си нагоре, ти представляваш човека, готов вече за работа. И като се молиш, пак вдигаш ръцете си нагоре – работиш. Като спуснеш ръцете си надолу, ти идваш до Сатурн – до противоречията в живота. (132, с. 239)

В едно предание се казва, че Адам имал 40 сина и 40 дъщери. Той започна с числото 4 – най-строгото число. Това число е сатурново. Който влезе със здрава кожа в ръцете на Сатурна, строгия бог, той непременно ще излезе с одрана кожа. Безпощаден е Сатурн. (105, с. 164)

На деветото число на март Бог създаде човека, тогава беше петък... (Съгласно новия стил на летоброене се получава 22 март – бел. Р.И.)... Март е идея на човешкия дух. На земята, водата, въздуха и огъня, които са в нас, да им бъде господар човешкият дух. Дойде ви лоша мисъл, злобно настроение, кажете: „Моят дух е господар на моята земя.“ (61, с. 79)

Девети март е символически ден. Символите придобиват значение, само когато се изтълкува вътрешният им смисъл. Девети март е денят на равноденствието. Но тъй, просто казано, денят на равноденствието е денят, в който човек е бил създаден, роден. И този ден се пада в петък. Не мислете, че по-напред не е имало равноденствие – имало е. Равноденствието на човека е възкачването на Слънцето от юг към север. Югът е надолу, а северът – нагоре. С появяването на Адама човек е почнал да еволюира, да се качва нагоре към Бога. Сега, ако вие може

да ознаменувате 9 март, в смисъл че днес се раждате, т.е. скритите във вас сили Божествени да започнат нова еволюция, да еволюирате към Бога – то е равноденствие или минаване от едно състояние на битието към друго. Равноденствието всякога трябва да внася най-хубавите мисли, най-хубавите желаня в човешката душа и тогава всички онези семенца, които са скрити в земята, започват да израстват, да се развиват, да цъфтят и след това се явява тяхното благоухание. Същият закон е и по отношение на човека. Човек без Божественото е като гола земя и ние казваме: „Този човек е студен, отвратителен, няма никаква красота в него.“ Но дойде ли скритото, Божественото у човека, тези семенца, треви и цветя постепенно почват да израстват, цветята се обличат в червенина и човек става красив. Тази красота не може да се яви, докато не се яви Божественото Слънце. Тъй като Слънцето иде от северното към южното полушарие, т.е. от единия полюс на битието към другия, северният всякога означава истината, а южният – добродетелта. Но северът означава още смъртта, а югът – живота. Човек, додето не умре, не може да живее. Това е закон. Животът започва най-първо със смъртта. Това на вид е едно противоречие, но е факт вътре в природата. Всяко семенце, всяка форма, в която са облечени нещата, трябва да умрат. Девети март има и друг смисъл в себе си – човек трябва да се научи на онзи велик закон на самопожертвование, да се освободи от ненужните неща в този свят, които спъват неговото развитие. (2, с. 53)

Казано е в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Небето представлява велик организиран свят, а земята – непроявен свят, който продължава да се устройва. Казано е: „А земята беше неустроена и пуста.“ Бог сътвори света в шест дена. Той даде първите условия за проява на живота. В шестия ден Бог направи човека и го прати в Божественото училище да учи. За тази цел Той му създаде различни предметни учения – да учи, да се развива. Животните бяха предметно учение за него. Първият човек трябвало да даде имена на всички животни. Растенията, дърветата са били също така предметно учение за него. Големи блага са били дадени на Адама, но той не е могъл да ги запази. Казват, че той изгубил щастието си. – Не, щастието не се губи! Това, което човек е изгубил, не е било реално. Реалното никога не се губи. Да изгуби човек дрехите, обувката, шапката, парите си – това не представлява никаква реалност. (41, с. 343)

Сегашният човек е изгубил нещо от онова, което първоначално е било вложено в него. Той трябва да работи усилено върху себе си, да възстанови първоначалното си положение. Отклонението на човека от правия път на живота съответства на отклонението на земната ос. Земната ос се е отклонила на 23 градуса от нормалното си положение. Когато дойде в първоначалното си положение, и човек ще изправи своя живот. Съвременните учени намират, че в пътя на движението си



Земята претърпява 19 колебания, т.е. 19 люлеения. На какво се дължат тези колебания? Според едни учени това се дължи на опасния път, през който Земята минава. Според други учени причината за това явление е Луната. Нито едното е вярно, нито другото. Според някои окултисти колебанията, които Земята претърпява, се дължат на една тъмна планета, която се намира между Земята и Слънцето. Тази планета е невидима. След грехопадението човечеството чрез мисълта си е влязло в района на тази тъмна планета. Благодарение на влиянието на тази планета върху мозъка на хората става разбъркване на умовете им. Днес човек с човек не могат да се разберат в мисълта си. Като не познават тъмната планета, хората казват, че Луната е причина за приливите и отливите в моретата. Такива приливи и отливи стават и в мозъка на човека. (105, с. 159)

Когато се явил на Земята първият Адам, направен от пръст, той не изпълнил волята Божия. Не само че не изпълнил волята Божия, но даже се опълчил против Бога и започнал да Го критикува. Той написал много книги, в които критикувал начина, по който била създадена Земята, и давал нови проекти за създаването ѝ. В едно окултно предание се казва, че когато Адам написал първата книга, в която критикувал Бога, оста на Земята се отклонила 23 градуса от нормалното си положение. След това го изгъдили от рая. Ева била изгъдена от рая, защото яла от плодовете на забраненото дърво, а Адам – защото отклонил оста на земята на 23 градуса. Когато оста на Земята се отклонила на 23 градуса, Адам казал, че сега именно ще се родят гениални хора в света. И наистина, от това време насам се родиха много гениални хора, но все потомци на първия Адам, създаден от пръст. Вторият Адам, за когото се казва, че е Дух животворящ, има задача да намести оста на Земята, да изправи погрешката на първия Адам. Мнозина се интересуват кога ще се изправи оста на Земята. Оста на Земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура...

... Така е писано: „Последният Адам е Дух животворящ.“ Това подразбира, че този Адам е от небето, от един възвишен свят и високо културен. Сега и на вас предстои да разрешавате живота в неговото безсмъртие, светлината – в нейната красота, и любовта в нейната вътрешна връзка, която осмисля целокупния живот и ви свързва с Първата причина. Когато дойдете до Любовта, тогава ще разберете какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога...

... Съвременните хора уреждат земния си живот, а говорят за възкресение. Прав е стремежът им към възкресение, но те трябва да бъдат готови за него! Възкресението представя новия живот, който ще осмисли и частния, и целокупния живот. Едни хора са възкръснали вече, а други сега ще възкръснат. Кой хора са възкръснали? – Новите хора. Новият Адам е човекът на възкресението. Христос казва: „Когато Син

Человечески дойде втори път на Земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“ Този Син Человечески е вторият Адам, за когото се казва, че е Дух животворящ. Ако питате съвременната църква, тя ще ви каже, че много време има още, докато вторият Адам дойде. Ако питате окултните общества, и те ще ви кажат същото. Обаче аз ви казвам: вторият Адам е дошъл вече и райската градина е приготвена. Ако бихте влезли в тази градина за една минута, не бихте желали да се върнете назад. Вторият Адам е в рая вече и вратата на този рай се отваря всеки ден по един път – да влезе вътре онзи, който е готов за там. Казвате: „Де е този рай?“ – Не може да се каже, защото ако хората знаят де е, ще влязат вътре и ще го развалят. Така се развали първият рай. В Библията е казано, че раят се намирал между четири реки, двете от които са Тигър и Ефрат, които и до днес съществуват. Де са другите две реки? Днес няма никаква следа от тях. (82, с. 221-228)

## АДАМИ ХРИСТОС

### АП. ПАВЕЛ НАРИЧА ХРИСТОС „ВТОРИЯТ АДАМ“

Сега не смесвайте понятието за Христос с понятието за Адам. Апостол Павел нарича Христос „втори Адам“, но в сравнение с Адам Христос никога не е вървял по пътя на човешката еволюция, което значи, че Той никога не е грешил. Христос е слязъл от друг свят, за да опита живота, но Той сам не е от човешка еволюция. В Писанието е казано, че Христос не е дошъл да помага на ангелите, но е дошъл да помага на хората. Той дойде в света да послужи като съединителна нишка между еволюцията на ангелите и еволюцията на хората, и да покаже на последните по кой път могат да придобият Божествения живот. (153, с. 128)

Но ще кажете: „Преди толкова години светът не е бил създаден, какъв свят имаше преди Адам?“ Преди падането на Адам имаше друг Адам, една друга велика култура. Като падна Адам, хората се изродиха и сега ние казваме: „Ние сме първият Адам.“ Вашият първи Адам е ягорида, която само на края на опашката си е Божествена и после еволюира. Като нямало от какво, Господ взел малко пръст, направил от нея Адам и го оставил да живее в един малък рай като градинар. Казваме, че нашият първи баща бил гол. Гол бил, защото мъж, който се оставя да го води за носа една жена, е глупав. Жена, която се оставя да я води една змия, и тя е глупава. То е още по-смешно даже! Не е син Божий този Адам, когото вие знаете. Христос е бил преди Адам, преди Авраам. Той е, Който се нарича Син на Бога живаго. Христос, когато дойде, каза: „Аз съм Онзи, Който беше преди Адам и Авраам.“ Той е живял в онази велика епоха, велика култура, когато ангелите са пеели в Божествената зора на живота, в златния век на човешкия живот. Когато дойде грехът в света, тогава дойде великият баща – дяволът, който живее сега вътре във вас и затова

вие сте чада на дявола. Ако не познавате, че сте в греха си, ще умрете; всякога ще служите на Мамона и никога няма да бъдете щастливи. Когато казвам „вторият Адам“, разбирам Христос. Той е втори по отношение към закона на Любовта, но по изявлението на Бога Той е първото начало. Сега вярвам, че като се върнете у дома си, ще започнете да търсите в себе си третия принцип.

Първият принцип сам по себе си е тъмен и носи тъмнина, а вторият принцип носи светлина на ума. Щом дойде първият принцип – усещате голяма скръб, безсмисленост в живота. Дойде ли вторият принцип – веднага се разполагате, повдигате се. Първият принцип е създал много илюзии в човешкия ум. Първият принцип се бои от втория, защото когато се изпречи пред втория, проявява се светлина и като види своя образ, почва да се плаши. „Правото е на силния“ – то е първият принцип, а когато кажете: „Правото е на слабия“ – то е вторият принцип. Когато се укроти всичко, когато настане мир, ще дойде третият принцип. (Вж. по-подробно за окултните принципи в беседата! – бел. Р.Ив.)(125, с. 70)

Съвременните хора не знаят още какво нещо е истинският морал. Ако първите хора, които бяха в райската градина, знаеха какъв е Божият закон, какъв морал се изисква, те не биха сгрешили. Те сгрешиха, понеже не разбраха Божия закон и гледаха на живота детински. Адам много пъти се е прераждал на Земята и ще продължава да се преражда, докато разбере, научи и приложи Божия закон. Той е бил и владика, и цар, искал е да оправи света, но все не е успявал. И Ева също така се е прераждала много пъти и още ще се преражда. И като царица е дохождала, мъчила се е да оправи света, но светът и до днес не е оправен. По този начин, както хората са работили в миналото, както и днес работят – светът не може да се поправи. Ще кажете: „Как е възможно Адам да се преражда още, когато е създаден по образ и подобие Божие?“ Има двама Адама. Първият Адам е бил създаден по образ и подобие Божие, а вторият е бил направен от пръст. Когато се казва, че Христос е вторият Адам, трябва да се разбира, че Той е произлязъл от първия, който е бил създаден по образ и подобие Божие... Когато се казва, че Бог създал човека, това значи, че Той е създал първия човек и го е създал по образ и подобие Свое. Този човек е безсмъртен. Всички Божии творения са безсмъртни, а човешките – смъртни. (87, с. 6 и 10)

Ще се възрази, че човек е създаден по образ и подобие Божие. – Този стих има отношение към първия човек, а не към онзи, който е съгрешил! За човека след грехопадението се казва, че е в рабски образ. И Христос, като се видя в този образ, се смири. Следователно, докато не се смири и не познае Отца си, човек не може да мисли, че носи образа на Бога. Защо страдат хората? – За да се смирят. Защо страдат животните? – По същата причина. (20, с. 4)

Човечеството с прегрешението на Адам и Ева изгуби надежда. Родиха им се две деца, но смъртта ги завладя; нямаше кой да ги утеши и те, като някои богати, които нямат деца, се оплакват: „Нямаме наследници, всичко това ще остане на чужди хора“ – и са обезсърчени. Човечеството се намираще в такова положение, но Бог му даде безсмъртно дете, за да го избави – то е Христос. (125, с. 42)

Знаеш ли в какво е вярвал Христос? Той вярваше в прераждането. Защо трябваше Той да се въплъти, да дойде втори път на земята, когато можеше като Син Божий, да си остане на небето? Казват за Христос, че е вторият Адам. Значи Той е идвал един път на Земята, дойде втори път, ще дойде и трети път. (153, с. 158)

### ПЪРВИЯТ АДАМ (ПЪРВИЧНИЯТ ЧОВЕК, КОЙТО НЕ Е СЪГРЕШАВАЛ) Е ХРИСТОС

Спасението не е механически процес. То е вътрешен процес, свързан с невидимия свят. За да се спаси, всеки човек трябва да бъде във връзка с Христа, с Първия човек, за Когото се казва, че е Баща на човечеството. Свещено е името на Христа, на Първия човек. Не е така със съвременния човек. Той е изгубил светостта на своето име, защото е предпочел живота на смъртта пред този на възкресението. Съвременните хора са отделили физическия от духовния живот в себе си, вследствие на което са изгубили връзката си с Първата Причина. Един ден, когато пред тях се разкрият и двата свята, те ще видят връзката между тях и ще разберат, че може да се живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. (65, с. 142)

Син Человечески, който създаде Адам, пак идва, за да тури ред и порядък в света. Той идва да спаси хората. А какво представлява спасението? Спасението е човек да очисти от себе си нечистото – просто да реагира на отровата в себе си, да поеме въжето в морето, където плава без всякаква надежда. При все това главната задача на Христос не беше спасението. Неговата задача е много по-голяма, защото Той иска отново да ни въведе в райската градина, иска да ни научи как да се храним. На Адам се преподаваха имената на всички растения и животни, предаде му се науката за храненето, както и много други науки. Но като сгреши, той се отдалечи и постепенно създаде свой ред и порядък, създаде съвременния обществен строй. Син Человечески сега идва да чисти и щом започне да чисти, човешкият живот с неговите планове, сгоди и несгоди ще пострада. Ето защо сега именно (след 2000 години) Христос отново възкръсва в много милиони и милиони (хора – бел.ред.). (150, с. 111)

Библията е написана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Йезекиила, това и той

е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек. Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: „Скрий ножа в ножницата си! Задачата, която Бог ми е дал, аз ще я разреша.“ „Тури ножа в ножницата си!“ – това значи: впрегни ума си на работа и мисли! (65, с. 138)

Първото нещо, което Бог е създал, е клетката, проявлението на Бога, безсмъртния човек, който никога не е слизал на Земята. Защо този човек никога не е слизал на Земята? – Понеже тя не може да го удържи. Ако той слезе на Земята, тя ще се мръдне от своята орбита. Някой казва: „Как да не може да слезе този човек на Земята?“ Питам: може ли Слънцето да слезе на Земята и да ви посети? Вие мислите, че можете да поканите този велик идеален човек при вас на Земята. Не, не може! Питам: де са животните, които Бог някога създаде? Де е първият човек, когото Той създаде по Свой образ и подобие и на когото даде власт над всяко животно? Значи Бог създаде човека – единият бе направен от пръст, а другият – по образ и подобие Божие. Човекът, който бе направен по образ и подобие Божие, при днешните условия не може да живее между хората на Земята. (51, с. 208 и 211)

В „Битие“-то е казано, че Бог направи човека по образ и подобие Свое, мъжки и женски пол ги създаде. Ние не говорим за Ева, която беше направена от реброто на Адам, но говорим за първия Адам и първата Ева (и двамата – Божествени човеци), които сега слизат на Земята като представители на Шестата раса. Вие трябва да бъдете готови да приемете предшествениците на човечеството, които идват вече в света. Това е Христос, Когото всички очакват. (31, с. 29)

И Христос е казал: „Не се противи на злото.“ С това Той е разбирал, че злото е по-силно от нас и ако речем да се борим, ще бъдем смазани. Всеки, който се е опитал да се бори със злото, той всякога е плащал с живота си. Бог, Който разбира закона, само Той е в сила да се справи със злото. А вие поддържайте доброто. Между злото и вас нека седи Бога на Любовта. Само по този начин вие можете да опитате злото, ако искате да се справите и с него. Дойдете ли в прямо общение със злото, няма да победите, но ще бъдете победени. Ева дойде в прямо общение със злото, но победи ли? Не победи. И тя, и Адам пропаднаха. Но когато дойде Христос, Той постъпи другояче. Между злото и Себе Си Той постави Бога и каза: „Да бъде Твоята воля.“ На едно място искаха да Го направят цар, но Той каза: „Царуването не е за Мен.“ И си замина. Когато хората поискаха да Му отдадат слава, Той каза: „Аз дойдох да изпълня волята на Отца Си, а не Своята воля.“ Всички, които ме слушате сега, трябва да имате този дух в себе си. Между злото и себе си поставете Бога на Любовта, за да победите. Това да бъде изявлението на Бога за вас. (7, с. 99)

Когато говорите за Христа, всякога трябва да разбирате Първия образ в света, Първородния, началото на човешката еволюция, началото на човешкия род. И за Христа се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христа пък е Бог. Така седи великият въпрос... Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи Земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар, каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите – те са от ония, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята. Много ще орете, а малко ще получавате.“ А на жените им каза: „Вие пък ще зачевате и с много болезки ще раждате.“ Защото такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. (131, с. 104 и 202)

Съвременното човечество трябва да се поправи. Божественият свят е добър, но човешкият свят е развален. Хората са го развалили и те сами трябва да го поправят. – „Кой ще оправи света?“ – Добрите хора. Както в невидимия свят има добри и лоши същества, така и в човешкия свят има добри и лоши хора. Първият Адам, който беше създаден по образ и подобие на Бога, беше добър и праведен. Обаче вторият Адам, който беше направен от пръст, носеше греха в себе си, затова сгреша. И Ева, направена от реброто на Адама, също сгреша. Всеки мъж и всяка жена, направени от пръст, имат слабостта да ядат повече, отколкото им е нужно. Някои казват, че човек е направен от кал. Не, той беше направен от най-хубавата пръст, а не от кал. Частиците на тая пръст бяха издръжливи и трайни. Впоследствие, когато човекът сгреша, те изгубиха своята чистота и трайност. Така се създадоха различните болести и тумори, от които хората и до днес страдат. (94, с. 26)

За кой Адам се говори в „Битие“-то? – За втория Адам, направен от пръст. Първият Адам беше направен по образ и подобие на Бога. Грамадна разлика има между първия и втория Адам. Вторият Адам напусна рая и слезе на Земята да работи и да се размножава. – „Не сме ли чеда Божии?“ – Чудно нещо, чеда Божии! Бог е вечен и безсмъртен, а вие, чедата Божии – смъртни. Как е възможно безсмъртният да роди смъртен? Да мислиш, че си чедо Божие, то е по отношение на твоя дух. Като изпъди Бог Адама от рая, даде му условия да се учи и развива. Бог създаде планетите за развиване на човешкото сърце; създаде слънцата за развиване на човешкия ум. И вдъхна в него дихание за живот, да се разширява неговата душа, да изучава целия космос, цялата вселена. И укрепи духа му да работи във вечността. (69, с. 47)

Ще дойде някой да те пита вярваш ли в Бога. Трябва да знаеш за кой Бог се говори, за да разбереш вярваш ли в Бога или не. В Европа има 250 милиона богове. За кой от тях се говори? Някой казва, че е българин. Кой е праотецът на българите? Евреите имат свой праотец –

Авраам. В „Битие“-то е казано, че Бог посетил Авраама и му казал, че чрез него ще се благословят всички еврейски племена. Нека българите мислят върху въпроса за своя праотец. Ще кажете, че Адам е праотец на цялото човечество, следователно и на българите. Обаче Адам напусна рая. Първият Адам е Христос. Той пръв влезе в рая. Хората го изпъдиха от света, за да влезе в рая. Сега светът е вън от рая, а Христос – в рая. Когато светът не приема, жителите на рая го приемат. Който иска да живее охолно, ще бъде изгонен от рая. Болният, страдащият се готви за рая. (132, с. 137)

## АДАМ И ДЪРВОТО НА ЖИВОТА – ХРИСТОС

„Не бой се, мало стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царство.“ Това царство е осиновлението, което приемаме от Господа, Неговото изявление на нашето сърце, понеже от самото начало Адам пожела да е като Бога, да познава добро и зло. В реда на нещата той, като позна злото с вкусването на запретения плод и бе изгонен от дома Господен за престъпване на Божествената заповед, трябваше по същия начин да познае и доброто. Това добро беше Христос, бъдещият Спасител на света, Той беше дървото на живота. След грехопадението Адам трябваше да яде изново от това дърво, т.е. от Христа, за да оживее изново. Ако не ядете плътта на Сина човеческаго и не пиете кръвта Му, нямате живот. „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, има живот вечен и аз ще го възкреса в последния ден.“ Явно става, че дървото на живота е Христос, Синът Божий. Царството Божие е Духът, който ни възвежда към Бога. Този същият Дух, Който живее в нас и Който се моли и ходатайства за нас, този Дух е с вас и във вас ще бъде, казва Христос на Своите ученици. Това царство, както и сам Господ казва, е вътре у нас. То няма да дойде с изглеждане. Обаче за да влезем в Царството Божие, трябва да се родим изново от Дух и вода. Както Адам, за да познае доброто и злото, трябваше да яде от забраненото дърво на познание, с което ядене той причини своето падение, по същия начин сега ние трябва да вкусим от плътта и кръвта Христова, която е Негов Дух, Негово Слово, и да се възродим в Него, като се очистим от всякой грях. Веднъж очистени от греха, ние сме вече примирени с Бога и имаме вече Неговата Любов да работи в сърцата ни и да ни ръководи благият Му Дух. Ние можем вече да слушаме Неговия глас, както Адам слушаше в рая. С тази разлика, че сега Той ще говори вътре в душата ни, като ни дава уверението всяка заран и вечер, че Той присъства. Ето основата на нашия живот: тя е общението ни с Господа. (42, с. 148)

Всеки става такъв, какъвто иска да бъде. Адам беше в рая добре, нищо не го болеше. Но ето че един ден му се поревна да вкуси от последното дърво на рая, което му беше забранено. И какво произлезе от вкусването на този плод, който влезе в душата му и се смеси с вкусовете на всички

други? Едно пожелание развали за хиляди години неговото щастие. То беше истинска отрова. Вземи пример: ако в живота ти има само едно желание, което не си опитал, да не ти се свиди. То е най-последното, като Адамовото дърво. Не пожелавай плодовете му, храни се с плодовете на дървото на живота и ще изцелееш. Това дърво е Христос. Имай Неговото сърце. Желай Неговия ум. Да бъде у вас умът на Христа! (42, с. 157)

Как се появи смъртта в света? Знаем, че когато Адам беше в рая, Бог изрази живота и смъртта във вид на две плодни растения, от които едното нарече Дърво на живота, а другото – Дърво за познание доброто и злото. В чисто окултен и мистичен смисъл под „дърво на живота“ се разбират всичките стремежи на природата към Божеството – стремежът, който върви отдолу нагоре. То е приливът, който расте. Дървото за познание доброто и злото, обаче, идва отгоре надолу. Сега, как се е родила смъртта? – По най-естествен път. Ако пуснем два влака от две противоположни страни да се движат към една и съща точка, какво ще стане? – Катастрофа. Адам се намери между два такива влака и като не знаей как да избегне катастрофата, умря. И всякой от вас по същия начин ще завърши, ако пипне от забраненото дърво – в деня, в който пипне, същото нещо ще се случи с него. Но понеже, когато пипне, той ще влезе в това велико течение отгоре надолу – към Земята, него може само Божествената сила да избави от това течение. Именно затова Христос дойде на Земята, за да вмъкне хората пак в първоначалния поток на живота, в обратния процес, който ние наричаме възкресение. (124, с. 58)

Като се освободите от греховете си, вие няма да бъдете свързани с първия човек – с човека на греха. Преди две хиляди години още разпнаха първия човек на кръста... Учениите казват, че грехът бил разпнат от две хиляди години насам. Защо трябваше грехът да се разпне на дърво? Понеже грехът дойде чрез дървото, и чрез дървото трябваше да си отиде. Човек сгреша чрез дървото и спасението му дойде чрез дървото. Дървото, през което грехът излезе навън, беше мъртвото дърво, на което разпнаха Христа. Кръстът представя дървото за познаване на добро и зло, а Христос представя живото дърво, на което се развиват листа, цветове и плодове. Казват, че Христос умрял на кръста. Не, Христос не умря на кръста, но каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си, а тялото и дървото оставям на хората да се разпратят с тях, както знаят.“ Като предаде духа Си на Бога, учениците Христови освободиха тялото на Христа от мъртвото дърво, от дървото на греха. Тъй щото Христос не умря, но предаде духа Си в Божиите ръце. За да излезе от тялото Си, Христос трябваше да се освободи от мъртвото дърво, на което беше прикован с гвоздеи. Това значи: духът трябва да излезе от тялото си, да се освободи от ограничителните условия на живота. Такова е положението на всеки праведен човек, който трябва да влезе във вечния живот. (65, с. 121)



## ХРИСТОС, АДАМ И РАЗПЯТИЕТО

Сега ще се спра да ви обясня една от дълбоките тайни в живота. В света съществува един паралелизъм между космичния живот и живота на отделния индивид. От историческа гледна точка защо пострада Христос? Христос пострада заради удоволствието на първата жена. Първата жена в рая искаше да си направи едно удоволствие – да хапне от забранения плод. И тази жена с това свое желание създаде условие за най-праведния човек, който се яви в света, да пострада на кръста. Тя направи престъплението, но не повикаха нея да я разпънат на кръста. Господ влезе в мъжа ѝ, в този праведен човек, и каза: „И мъжа, и Мене ще разпнете, а жената ще оставите отвън да гледа Нашето разпятие, да гледа последствията на своята философия.“ Жената беше зрителка, когато прободоха Христа. Христос беше Адам, Ева гледаше отстрани, а онези, които измавиха Ева, онези учители и адепти, които учиха Ева в рая да яде от забраненото дърво – те разпнаха Христа. Този, който каза на Ева да яде от дървото, прободете Христа с копие и от Него излезе кръв и вода. Сега аз няма да ви казвам коя е Ева, вие сами ще си я намерите. С това аз направих един паралел. С това разпятие се изяви не Божието наказание, а се изяви Божията любов. Това, че първият човек се показва непослушен на Божия закон, показва, че у Адама имаше двама души. Тези двама души бяха и в Христа и първият Адам, който послуша жена си, като се страхуваше от страданията, казваше: „Ако е възможно, тази чаша да отmine.“ Но вторият казваше: „Нека бъде Твоята воля, а не Моята.“ А дървото, което стана причина да се съблазни Ева, от него направиха кръста, на който разпънаха Христа. По този начин и дървото пострада. Така че жената бе отвън и гледаше, дървото беше кръстът, а Адам беше прикован на кръста. И той научи урока си, разбра какви ще бъдат последствията, ако слуша жена си, която престъпва Божия закон. В това се изяви Божията Любов, изяви се Христос. С този акт Бог прости прегрешенията на света, като ги пое върху Себе Си. След това каза на Ева: „Не греши повече.“ Оттогава тя се зарече да не греша. И сега казвам на жените: ако вие не се заречете да не грешите, вие не сте разбрали Христа. Ако се заречете да не грешите, вие сте разбрали Христа. Никой да не се извинява, че имал някаква слабост. Сега паралелът е от Космичния човек към индивидуалния човек. Христос с Адама беше разпнат за греха на първата жена, понеже първата жена не беше разбрала мъжа си. И ако вие, жените, не разбирате мъжете си и грешите като първата жена, ще разпъват мъжете ви, и Христос заедно с тях. Когато жените не разбират мъжете си, в тях е Христос, Който се мъчи. Като мъчите мъжете си, вие по цял ден разпъвате Христа. Жената трябва да разбира мъжа, да не го мъчи. Този паралел може да се тегли и за цялото общество. Същото се отнася и до мъжа. Той трябва да разбира жена си и да не я измъчва, защото с това и той разпъва Христа. И когато хората почнат да се разбират, когато познаят, че са братя – деца на един Баща, тогава ще престанат да разпъват Христа, тогава Христос ще

им се изяви и животът им ще се осмисли. Защото животът има смисъл само в Любовта. Затова всеки търси някого да го обича, но никой не иска променчива любов. Всеки иска този, който го обича, да бъде такъв спрямо него, че да няма фалш в неговата любов. Той да бъде за него като едно божество, да остава един и същ. А той е човекът, който страда на кръста. Той не казва да хванат жената, но казва: „Тя нека гледа.“ Знаете ли защо разпнаха Христа? Защото в райската градина Христос беше с Господа. Като видя, че на Адама му е криво, че няма другарка, Той каза: „Господи, направи на Адама другарка, да се радва!“ Господ каза: „Щом гарантираш за него, ще му дам една другарка.“ Но като съгреша, Господ каза: „Сега Аз ще вляза в двама ви и ще отидем на кръста, а жената нека гледа отстрани.“ Така седи въпросът. Сега философите ще почнат да критикуват откъде накъде тази работа да е така. (7, с. 93)

Питам сега: ако Адам не беше направил погрешка, Христос щеше ли да направи това добро? Онова, което Адам не можеше да направи, Христос го направи. Господ остави Адам да поживее сам, като калугер, в райската градина. Но той каза: „Не виждам никакъв смисъл. Всички тук си имат някаква другарка, само аз си нямам. Какъв смисъл има животът?“ – Защо му трябваше другарка? – „Да се занимавам с Господа, то е висока работа. Да си имам една другарчица е по-добре.“ – Аз не мисля тъй. В моя ум тази идея не е тази, която вас занимава. Според мене хората, които се обичат, те никога не се пипат. Слънцето, докато е на 92 млн. мили от Земята, на Земята ѝ е добре. Но ако Земята дойде и иска да го прегърне, да погали туй Слънце, от Земята няма да остане нищо, тя ще се разтопи. Пък и от всичките хора нищо няма да остане. При сегашните условия Слънцето трябва да е далече; нека да си пишат писма, колкото искат, и Земята да пише поезия, колкото иска. (17, с. 113)

Вие знаете, че когато Бог постави първия човек в рая, заобиколи го с най-хубави дървета, с най-сладкопойни птици, но на Адама стана тежко на сърцето и дълго време плака, и най-последно изказа една велика мъдрост, че без другарка не може. Какво ще прави сам в рая, кой ще го утешава, с кого ще споделя? Бог, като чу тъгата му, направи му другарка – създаде Ева. Тъй казва преданието. Че е плакал Адам, това е вярно, понеже и днес плаче. Вие виждали ли сте мъж, който плаче? Казват, че гениалните хора не плачели. Да плаче човек – това не е слабост, това е израз на човештина. Плачът е едно благородно чувство. Да плачеш, но на място! Христос – един гениален човек, един велик човек (Син Божий Го наричат) и Той плака, и Той проля сълзи. Защо? Не може ли без сълзи? Само един ангелски ум може да оцени колко струват тия Христови сълзи. Когато Христос плака, тия сълзи не паднаха на земята – ангелите ги събраха в едно шишенце. Тия сълзи представляват една ценна лековита есенция. Христос не плака много, предполагам да паднаха около 10 капки само от очите Му, но тия капки са лековити. Ето вече 2000 години как светът

се лекува с тия 10 капки! Те поддържат живота на цялото човечество, лекуват рани, измиват болки. (104, с. 139)

## АДАМ КАДМОН – КОСМИЧНИЯТ ЧОВЕК

Човек първоначално е бил единица. Това е основният закон. Първоначалният, космическият човек, който се наричал Адам Кадмон преди грехопадането, е бил единица, която впоследствие се е разделила и от това деление се образували умът и сърцето в човека. Така е произлязло и числото две. С туй диференциране започва слизането на Духа. Следователно слизането на Духа подразбира отдалечаване от Бога. Първобитният човек доброволно е трябвало да слезе, за да научи един основен закон, който дотогава не е знаел. (89, с. 115)

Изучавайте себе си, изучавайте хората, животните и растенията, за да дойдете до понятието „космичен човек“. В това понятие се включва цялата вселена. Космичният човек представя Божествения организъм, на който ние сме удове. Голям, необятен е космичният човек, поради което виждаме само отделните му части, разхвърляни из цялата вселена. Виждаш един човек, втори, трети като отделни единици. Всъщност между всички хора, животни и растения има тясна връзка, както между удовете на един и същ организъм. Ще дойде ден, когато хората ще виждат тази връзка и ще се ползват от нея. Това показва, че съвременните хора има още много да учат, докато дойдат до истинското познаване на нещата. (23, с. 312)

Възможностите на светията не са възможности на гения; възможностите на гения не са възможности на талантливия; възможностите на талантливия не са възможности на обикновения човек. Това, което големият човек си позволява, малкият не може да си позволи. Големият може да носи такъв товар, какъвто малкият не може да си представи. За идейния човек не остава нищо друго, освен да се стреми към големия, т.е. към космичния човек, създаден по образ Божий, и да работи съзнателно върху себе си. (55, с. 206)

Ние, които сме създадени по образ и подобие Божие, мислим ли, че като родим 2-4 деца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божия? – Не. Първото нещо, което се казва в Писанието, е: „Придобийте разумния принцип, а след това завладейте земята, плодете се и размножавайте се!“ Под тия думи (да завладат земята, да се плодят и размножават) се подразбира проявлението на човека в неговото множество така, че във всички хора да вижда своето проявление. Един ден, като се събере човек в своя плод, да вижда, че плодът на всички хора е у него. След това да вижда, че всички хора могат да се съберат в неговото тяло. И тъй, всички души могат да се събират в едно тяло. Както в моето тяло се събират

милиарди същества, така и в света могат да живеят много хора заедно. Всички хора на земята могат да се съберат в един общ организъм. Този организъм наричат организма на големия човек, на великия човек, на космическия човек, наречен Адам Кадмон, в когото нищо не умира, но всичко се изменява. Той взима грижата за всички същества, които съставляват неговия организъм. (104, с. 236)

## Е В А

### ГРЕХЪТ СЕ ДЪЛЖИ НА ВЪТРЕШНАТА ЖЕНА, КОЯТО Е ВЪВ ВСЕКИ ЧОВЕК

„Жената да учи мълчаливо, с всяко покорство“ (I Тим. 2:11). Защо жената трябва да мълчи? – За да мисли. Изобщо човек мисли само в мълчание... „А жена да поучава не позволявам, нито да владее на мъжа, но да е в мълчание“ (I Тим. 2:12). Който не разбира Писанието, търси причината за злото и за греха все в жената. Вярно е, че първата жена съгреша, но не външната! Грехът се дължи на вътрешната жена, която е във всеки човек. Сегашната жена е дете на миналото. Следователно тя се явява като последствие от живота на първата жена, която лесно се поддаде на греха. Човешкото сърце представлява вътрешната жена. За това сърце именно се казва в Писанието: „Разтле се сърцето на този народ.“ Преведен с други думи, този стих означава: развратиха се жените на народа. Ще кажете, че външните условия са причина да се проявява човек по един или друг начин. Всъщност външните условия са причина да прояви човек онова, което се крие дълбоко в него. Наистина всеки човек избира такава среда за живеене, която отговаря на неговия вътрешен стремеж. (132, с. 3)

Какво ще разберете, ако ви кажат следните думи: „Не туряй край на нещата!“ Бог казва за Себе Си: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата.“ Какво ще разберете от думите: „Това, което е възможно за Бога, е невъзможно за човека. И това, което е възможно за човека, е невъзможно за Бога.“ На вас ще ви се види чудно как така Бог, Който е създал цялата вселена, да се намира пред невъзможност да направи нещо, което човек може да направи. Много естествено! В правене на грях, на престъпления човек е всемогъщ. Обаче за Бога е невъзможно да греша. Силата на човека в правене на грехове го обезсилва за доброто. Безсилието на Бога в правене на грехове Го усилява в правене на доброто. Всяко нещо, което Бог прави, е без край. „Аз съм алфа“ – това се отнася до Бога. „Аз съм омега“ – това се отнася до човека. Буквата „м“ в думата „омега“ означава материалния свят, който създава противоречията и греха в света. Буквата „м“, обърната надолу, означава „w“ – знак на противоречие. Ева произлезе от Адама. Със създаването на Ева се създаде и противоречието. Това показва, че противоречието не произлиза от Бога. (130, с. 194)

Да вземем за пример въпроса с човешките нещастия. Религиозните намират причината на нещастията в грехопадението. Но описанието на грехопадението, както е дадено в разказа на Мойсей, е задоволително за деца, но не и за възрастни. Окултната наука поддържа, че змията, за която говори библейският разказ, е била един от много учени адепти на Черното братство и той откъсна от забранения плод и го даде на Ева. Това е пак символ. Чрез ръката си той внесе греха в плода, който предаде на Ева. Чрез плода той предаде на Ева една енергия, която измени посоката на нейното развитие, откъдето дойдоха и всички нещастия. Но това не е още пълно обяснение. Причината за съвременните нещастия е започнала от нечистотата, която е влязла в умовете на същества, които са съществували някога във вечността и които са напуснали своята първоначална чистота на ума, влезли са в разрез с Първичната мисъл и от това започват сегашните страдания. Защото тези същества са предали своята нечистота на човека. И Писанието казва, че ангелите, които не устояха в своята чистота, напуснаха небето. И човек се зарази от тях. Затова именно страдат хората – от тази нечистота, от тази низша енергия, която даде друга насока на човешкото развитие. Нечистото от умовете на ангелите влезе в сърцата на хората. И благодарете за това, защото грешката на ангелите, която е в ума, не може да се изправи, а грешката на хората, която е в сърцето, може да се изправи. И невидимият свят се е заел да изправи тази грешка. (7, с. 134)

Сега диагнозата. Казва: „Неспокоен съм.“ – Нечист си. – „Недоволен съм от живота.“ – Нечист си. – „Мене не ми се живее.“ – Нечист си. – „Искам да умра!“ – Нечист си. Ако искаш да живееш, трябва да бъдеш чист. Ако не искаш, нечистотата в живота ти ще донесе смърт. Крайният предел на нечистотата е смъртта. И тогава аз ви казвам: прегрешението на Ева беше там, че като ѝ дадохме плода, не го уми. Нечистотата влезе вътре в човека. Тя изяде плода нечист и следователно стана нечиста. Че вие имате желание – това е един плод. Желанията в света са, които създават нещастия на хората. Едно желание е плод на забраненото дърво. Че днес вие имате едно желание от дървото на познанието на доброто и злото! Тогава същият адепт казва и на вас: „Ако ядете от плода на това дърво, като Бога ще станете.“ Като хапнете, освен че като Бога няма да станете, но извън рая ще излезете и в живота, каквото имате, ще изгубите – знание, богатство, здраве – всичко ще изгубиш... Та казвам: най-първо трябва да се освободите от всички нечисти желания в живота си, защото падението на човека седи в желанията. Сега едно определение помнете: щом си недоволен, нечист си. Тогава лечебното свойство е да станеш чист. (32, с. 185)

Важно е защо хората грешат. Първият човек е създаден праведен. Коя е вътрешната причина за първия грях? Казвате, че причината за грехопадането се крие в Ева, понеже яла от забранения плод. Коя е била

подбудителната причина, поради която Ева яла от забранения плод? И да знаете вътрешната причина, вие няма да се ползвате. Има смисъл да знаете нещата само тогава, когато се ползвате от това знание. Какво ще се ползвате, ако знаете кой е убиецът на дадено лице? Мислите ли, че в случая можете да помогнете с нещо? На убития не можете да помогнете с нищо, но и на убица не можете да помогнете. Веднъж направено едно престъпление, мъчно можете да го изправите. Сам човек не може да изправи погрешката си. Защо? – Не знае начина и закона, по който може да я изправи. Начините и законите за изправяне на погрешките са в Бога. Следователно само Бог може да ви покаже начин за изправяне на погрешките ви. Като не може сам да изправи погрешката си, човек се обезсърчава и казва: „Има нещо непоправимо в мене.“ Не, всичко е поправимо, но човек трябва да работи в съгласие с Божествения Дух. Докато работи сам, докато е в противоречия, човек всякога ще се блъска в своите погрешки, в своите болезнени състояния. (41, с. 276)

Днес много хора се съмняват в Божествения произход на Христа, а всъщност трябвало по-рано да се съмняват. Първите човеци още е трябвало да се усъмнят и да не вярват на дявола, който ги изкуси в райската градина. Тогава те му повярвали, а когато дойде Христос, не повярваха. Защо? Защото много се наплашили. И когато Христос дойде на Земята, те казали: „Веднъж се излъгахме, вече не вярваме на никого.“ – Не, човек може да се излъже само веднъж. Втори път той не може да се лъже. Когато дяволът дойде втори път при вас и ви кара да ядете от забраненото дърво, вие трябва да му кажете: „Първо ти яж от тези плодове, а после и аз ще ям.“ – Нека той яде, а вие гледайте само как яде и какви са резултатите на това ядене. Мнозина оправдават греховете си с дявола. Не, човек сам греша, и то по единствената причина, че е лаком. Лакомията е причина за греховете на хората. Те искат повече, отколкото им е определено. Някога дяволът е бил безгрешен, но щом пожелал да има повече, отколкото му трябва, и той съгрешил. Грехът в света дойде от ангелите. Първо те изгубиха своята чистота, заради което ги вързаха. Защо ангелите са съгрешили, защо дяволът е дошъл в света – не знаете, нито можете да разберете. Един ден тия въпроси ще станат ясни. Засега, обаче, по тях трябва да се мълчи. (36, с. 127)

Дето има единство на съзнанието, там грях не съществува. Дето има пропукване на съзнанието, там грехът съществува. Когато човек се раздвои в любовта си, едновременно с това той се раздвоява и в съзнанието си. Раздвояването на съзнанието пък е причина на пропукването му. За пример, обиквате една жена, но след време обиквате и втора. Това раздвояване на любовта внася пропукване на съзнанието ви. Като женени за една жена вие се смуцавате от това, че обиквате втора жена. Казвате, че сте сгрешили, защото сте обикнали още една жена. Грехът е причина за пропукване на човешкото съзнание. Прегрешението на първите човеци

се дължи на непослушание. Когато черният адепт се обви около дървото на забранения плод, Ева трябваше да му каже: „Ние не търсим външно знание, но вътрешно. Ние търсим абсолютната вяра, която почива на опит и знание, а не вяра без опитности. Ние искаме да изучим живота така, както Бог се изявява в него.“ Това е истинско знание! (36, с. 109)

Хората умират от обикновените, от лесните работи. Например, когато видя плода на забраненото дърво, Ева намери, че е много лесно да откъсне този плод и да се хапне от него. Каква философия има в опитване плода на едно дърво? При това какви последствия може да носи след себе си този опит? Това дърво не беше външно, то съществуваше главно в първите човеци, а после вече имаше отражение и на физическия свят. Дървото на желанията се крие в самия човек. Когато еврейският език се изучава кабалистически, какво означава думата „пожелание“ в този език? Мойсей казва: „Не пожелай!“ Какво да не желаеш? – Не желай това, което причинява смърт. Някой казва: „Аз искам да умра!“ – Много лесно! Яж от забранения плод и ще умреш. Когато някой казва, че иска да умре, аз подразбирам, че той има желание да яде от забранения плод. Той седи при това дърво и се разговаря с черния адепт, който го уговаря да яде от плода на забраненото дърво, за да стане велик като Бога. Същият човек казва: „Аз не съзнавам всичко това, не подозирам даже, че такава мисъл се крие в мене.“ – Да, ти не съзнаваш, но вътре в тебе се крие Един, който всичко съзнава. Той е твой господар, а ти – негов слуга. Змията, която караше Ева да яде от плода на забраненото дърво, предварително знаеше какво ще стане. Ева, обаче, в първо време нищо не знаеше, но като излезе от рая, тогава научи каква грешка е направила. Като съзна грешката си, Ева изпадна в голямо противоречие и започна да страда. Змията казваше на Ева: „Бог знае, че ако ядете от плодовете на това дърво, ще бъдете подобни на Него, затова забранява да ядете от него.“ Думите на змията внесоха в ума на Ева голямо противоречие. На човешки език казано: съзнанието на Ева се раздвои. Когато при една добра мисъл в човешкия ум се вмъкне и една лоша, последната създава в съзнанието му раздвояване. При това положение човек започва да се бори, след което една от двете мисли издържа борбата. Ако лошата мисъл е надвила, добрата отстъпва; ако добрата мисъл е надвила, лошата отстъпва. Силата на човека се заключава в това именно, да даде място на добрата мисъл в себе си да живее. (148, с. 62)

„Където са двама или трима, там съм и аз.“ Кои са двамата? – Човешкият ум и човешкото сърце. Значи там, където са умът и сърцето, ще дойде и Бог между тях. В случая Бог представлява разумната човешка воля. Ако умът и сърцето са в съгласие, разумната воля ще се прояви. Без участието на ума и на сърцето волята създава нещастия и страдания на човека. Тази воля наричаме неразумна, невъзпитана. Ето защо умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие, да призоват Бога между тях, да

възпитат волята. Когато Ева яде от забранения плод, умът и сърцето ѝ не бяха в съгласие, поради което и Бог не беше между тях. Ева се поддаде на подтика на своята неразумна воля и сгреша. И до днес още човечеството носи лошите последствия на неразумната човешка воля. И тъй, не оставяйте в себе си нито една неизправена грешка. Една неизправена грешка води след себе си много грешки. Те се размножават като паразитите. За да изправяте грешките си, сложете ума и сърцето си на работа. Обикнете Господа с цялото си същество. Започнете да работите по нов начин и животът ви ще се нареди добре. Помнете: бащин дом е цялата вселена. Бащин дом е Слънчевата система. Бащин дом е цялата природа. Бащин дом е цялата Земя. Бащин дом е всичко видимо и невидимо. (31, с. 206)

### ЕВА И ЗЛОТО

Двойката е жената, т.е. число на примирение. Значи само жената може да примири двама мъже. Тя е дошла на света да примирява. Злото съществувало преди жената. Ще кажете, че жената е създала злото. Така мислят децата. Да се мисли, че жената е донесла злото в света, е толкова вярно, колкото е вярно твърдението, че децата идат от реката. Така говорят бабите на децата. Също бабите казват, че жената донесла злото в света. Това не е нито философски, нито научен извод. Простият, невежиат казва, че ако жената не беше дошла на Земята, нямаше да съществува злото. Всъщност жената дойде в света, за да примири двама души. Имаше борба между Адам, когато беше в рая, и змията, която отпосле се яви. Тя беше човек, който дойде при забраненото дърво. Ако Ева не беше там, щеше да има голяма борба между двамата. Вторият дойде с оръжието си, но като видя Ева, сложи оръжието и започна да се разговаря с нея кротко, меко. Той каза: „Аз нямам лошо намерение. Готов съм на всички услуги; на ваше разположение съм.“ По този въпрос дотук ще спра, понататък не искам да отивам. Една българска пословица казва: „Ела зло, че без тебе по-зло.“ Значи трябваше да дойде Ева на Земята, за да се избегне по-голямото зло. (1, с. 182)

Защо съществува злото? – Защото е свободно. Доброто и злото имат абсолютна свобода. От човека зависи кое от двете да приеме в себе си – доброто или злото. Божественото в човека се стреми към свободата на доброто. Който даде път на Божественото в себе си, той върви по пътя на доброто; той е направил истинския избор. Адам и Ева сгрешиха, защото пожелаха да познаят доброто и злото. Когато змията влезе в рая, тя каза на Ева: „Ако ядете от забраненото дърво, ще станете като Бога.“ Не, човек влезе в рая, за да научи законите на доброто. Чрез тях той ще се справи със законите на злото. (1, с. 219)



Като не разбират причините на злото, мнозина ги търсят в дявола и него считат виновен за всичко. Те не са прави. Дяволът е внесъл стремежи и желания в хората да постигнат велики неща, да станат господари на света. Някои майки и бащи са заели тези служби по подтик, внесен пак от дявола. Много хора са станали учени, музиканти все по същата причина. Красиви неща е създал дяволът, затова не трябва да го обвинявате. Той каза на Ева, че ако яде от плода на забраненото дърво, ще стане силна като Бога. Ще кажете, че той е виновен за падането на човечеството и за съгрешаването на първите хора. Вината не е в дявола, но в Ева. Тя трябваше да го попита по кой начин да изяде плода. Дяволът учи хората на нещо, но те трябва да го разбират. Ако не разбират, нека питат, но да не бързат да прилагат учението му. (96, с. 168)

Една от причините за смъртта в живота е тщеславието. Когато черният адепт видя Ева в райската градина, той ѝ заговори за големите възможности. Каза ѝ, че ако яде от плода на забраненото дърво, ще стане като Бога – учена, силна, красива, целият свят ще говори за нея и ще ѝ се кланя. Така се събуди тщеславието на Ева. Тя пожела да придобие тези качества и яде от забраненото дърво, а след това даде и на Адам. Така именно смъртта влезе в живота. (96, с. 230)

Жените казват: „Мъжете трябва да се поправят.“ – Не, жените трябва да се поправят. Мъжете казват: „Жените трябва да се поправят.“ – Не, мъжете трябва да се поправят! Ще кажете: „Кой по-напред трябва да се поправи?“ – Който се надпревари да стане слуга. Жената, като излезе от реброто на мъжа си и като видя, че няма много знания, пожела да има такива и затова продаде своята чест. За големство тя продаде честта си в рая, и то само за една ябълка. Вие ще се оправдавате и ще казвате: „Ама тя била излъгана“, и т.н. Не, първата ваша майка, тази първа кокона в рая, беше господарка там и не беше научила закона на слугуването. В първоначалния език думата „Ева“ значи наука за малките величини. Господ ѝ беше определил да изучава науката за малките величини, но тя не беше доволна и каза, че ще учи големите величини и ще покаже на този хапльо, от когото е направена, че не стои по-долу от него. Но и двамата излязоха от рая. (9, с. 127)

С явяването на мъжа в света се явило доброто; с явяването на жената се явило злото. Това не значи, че жената е самото зло! Когато някой изкопае дълбок кладенец, е добро нещо, но ако мине човек край кладенеца и падне в него, той може да счупи крака си. В този смисъл жената е дълбок кладенец, в който всеки може да падне, да счупи крака си или да се удави. Минава ли покрай кладенец, човек трябва да бъде внимателен. Пък и кладенецът трябва да бъде затворен! Остане ли отворен, непременно някой ще падне в него и ще пострада. Само разумният, посветеният човек може да влезе в кладенеца, да черпи от него вода. (34, с. 181)

Много от сегашните хора имат особено възпитание – Евино. Откак влезе първият учител в рая, дойде заблудението. Той заблуди жената, като ѝ каза: „Не трябва много да работиш, не ти трябва много знание. Достатъчно е да изядеш един плод, за да придобиеш изведнъж истинско знание, да придобиеш и безсмъртие.“ Жените и досега вярват в думите на първия учител. Те предадоха това учение на мъжете. И те вярват в него. Има два порядъка в света – Божествен и човешки. Божественият порядък се познава, след като го приложиш. Невъзможно е да го познаеш, без да си го приложил, без да направиш нещо за него. Човешкият порядък обаче се познава преди да си го приложил. Хората са наплашени от човешкия порядък, от човешките работи. Те казват: „Ние знаем човешките работи, опитали сме ги.“ (54, с. 63)

Всяка жена има по един мъж в ума си, когото търси. Тя търси оня, когото Бог е определил за нея. – „Обичат ли ме хората?“ – Само Един може да те обича. Ти Него трябва да намериш. – „Кой е той?“ – Той е Оня, Който те е създал. Погрешката на Ева се заключава именно в това, че тя искаше да има двама приятели да я обичат. Тя не се задоволи само с Адама, който ѝ беше определен от Бога. Адептът дойде при Ева и каза: „Твоят другар не е учен, в него няма никаква философия. Той се занимава със зоология, дава имена на животните. Каква наука има в това, да даваш име на заека, на коня, на вола? Виж, твоята наука е друга. Ти се занимаваш с растенията и цветята, изучавааш ботаниката. Приятелят ти, вместо да оцени твоята работа, взима от твоите плодове и ги дава на животните. Ти ще разбереш каква сила се крие в растенията.“ Питате ме: „Ти там ли беше тогава?“ – Предполагам, че е било така. Нали и вие предполагате някои неща? (94, с. 206)

Ще кажете, че нямате никакво отношение към растенията. Не е така. Растенията и плодните дървета представляват енергии на висши разумни същества, към които вие имате естествени отношения. Вие не можете без тях. Те внасят във вас подтик към добро; те събуждат в ума ви красиви и възвишени мисли, а в сърцето ви – благородни чувства и желаня. Когато Ева яде от забранения плод, в който се криеха низши енергии, в нея се събудиха съответни подтици – тщеславие, гордост. Тя си помисли, че може да преобрази живота, да стане като Бога. Като яде от забранения плод, тя си въобрази, че ще се прослави по целия свят, всичките поколения ще говорят за нея. Не излезе така. Тя стана причина за падането на човечеството, а оттам и за разпъването на Христос. Във времето на Христа тя беше на Земята и горко плака. Тя осъзна погрешката си и се разкая, че я е допуснала. Ева разбра, че горчиво се е лъгала в своите мисли и желаня. Погрешката ѝ се дължи на безлюбието. Тя яде от забранения плод без любов. Тя обичаше двама, и то с различна сила. Любовта е единна и неразделна. Когато любовта ви към двама души е различна, вие сте на крив път. В Любовта няма различие. И към човека,

и към животното Любовта е една и съща. Разликата се заключава само в това, че човек повече оценява Любовта, а животното – по-малко или никак... И тъй, не мислете, че растенията и животните са невежи, че нищо не разбират и не знаят, но благодарете, че се ползвате от техните енергии. В Божествения свят те са разумни същества като хората, но на Земята изпълняват по-долна служба. Тук те живеят колективно. На Земята живите същества са сенки на една реалност, която съществува в друг свят. И човек е сянка на истинския човек, когото не е проявил на Земята. (96, с. 60)

Животните и растенията имат велико предназначение. Те служат като символи, като азбука, чрез която природата говори. Първият адепт, който влезе в райската градина, взе форма на змия с цел да изкуси Ева. На небето той заемаше високо положение, но като слезе на Земята, прие една от низките животински форми, уви се около дървото и започна да разговаря с Ева на чуден, красив език. За пръв път тя чу змия да говори толкова разумно и убедително. Като постигна целта си, адептът свали змийската кожа от гърба си и застана пред Ева като млад, красив момък, облечен в черни, хубави дрехи. Като го видя, Ева се изненада и си каза: „Невъзможно е този човек да си служи с лъжата. Той знае да се преобразява, следователно владее великата наука на живота.“ След всичко това тя беше готова да слуша, каквото той ѝ говореше. Тя се убеди, яде от забранения плод, като даде и на Адам от него. Така и двамата сгрешиха и напуснаха рая. Ще кажете, че това е приказка – Адам и Ева не са съществували. Как мислите вие, това е ваша работа. Дали вярвате или не – това е пак ваша работа. Важно е, че същата история става в самия човек. Следователно всичко, което става в човека, е вярно. (132, с. 58)

## ЕВА И НИЕ

Помнете: Истината дава, лъжата взима. Когато Ева вкуси от забранения плод, веднага се роди лъжата. Щом вземеш нещо без позволение, лъжата идва. Ева мислеше, че като яде от забранения плод, всичко ще научи. Това беше първата лъжа. Не само че тя нищо не научи, но изгуби и това, което знаеше. Който мисли, че като се роди, ще научи всичко, той се самоизлъгва. Като дойдеш на Земята, можеш да станеш и цар, но един ден ще изгубиш знанието си. Това не трябва да ви обезсърчава. Радвайте се, като минавате от едно положение в друго, все ще научите нещо. Радвайте се на малките придобивки, а не на големите. (31, с. 226)

Ако искате да бъдете здрави, да живеете добре, работете с Любовта. Нека тя бъде мярка във вашия живот. Избягвайте всякакви отношения с хората, които не служат на Любовта. Не дружете с хора, които нямат нищо общо с Любовта. Не правете връзки с хора на безлюбието. Какво

постигна Ева от връзката си с черния адепт? Не само че нищо не придоби, но изгуби щастието и свободата си за хиляди години. Който се свързва с безлюбието, влиза в областта на смъртта; който се свързва с Любовта, влиза в областта на вечния живот. Да придобиеш вечния живот, това значи да придобиеш благоприятни условия за развиване на своя ум, на своето сърце и на своята душа. За това се изисква благодарност за всичко, което ви е дадено. Ако имате нещо криво в себе си, не търсете виновника във някъде, но сами се изправете. (96, с. 80)

Всички хора говорят за Любовта, но малцина я разбират като велика сила, като велика добродетел. Тя осмисля живота и внася хармония в него. Без Любов животът е смърт, а без обич – ад. Когато престане да люби, човек умира; когато престане да обича, той слиза в ада. Бог каза на първия човек: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш.“ Това значи: в който ден престъпиш закона на Любовта, ще умреш. Смъртта подразбира отдалечаване на човека от Любовта. (96, с. 88)

Сега хората спорят кой е правоверен. Правоверен човек е онзи, който е свързан с Любовта – вечното начало на живота. Щом човек има Любовта, той е толкова богат, че не се нуждае да вземе нещо. И този човек не може да направи никакво престъпление, понеже всичко има и постоянно дава, защото престъпленията идват само от нямаване на нещо. Когато хората искат да вземат, тогава се ражда престъплението. И този факт е проверен. Ева съгреша, понеже искаше да вземе от плода на забраненото дърво. Понеже те всичко имаха и искаха да станат по-богати, отколкото бяха, и затова ги изгъдиха във от рая – това е факт, в който не можем да се съмняваме. Всички страдания, които има днес човечеството, ни показват, че то е извън рая. (7, с. 26)

Задача на човека е да изправа погрешките си. Задача на Адам и Ева е да изправят погрешката, която първоначално са направили. Ева била добра ботаничка. Тя се разхождала из райската градина да изучава растенията. Като дошла до дървото за познаване на доброто и злото, тя се спряла пред него и си казала: „Това е дървото, от което Бог забрани на Адама да яде. Трябва да има нещо особено в него. Някаква сила крие то.“ В този момент дяволът се промъкнал до дървото и започнал да изкушава и ласкае Ева. Той ѝ казал: „Ти си учена, интелигентна и с големи възможности. Защо не опиташ плода на това дърво?“ – „Забранено ни е да ядем от него.“ – „Страх ли те е? Ако хапнеш от това дърво, ще станеш божество, ще създаваш светове и вселени.“ – Това е крива идея. Има само Един в света, Който създава светове. Ако искаш да създадеш един свят, трябва да станеш едно с Бога. Вън от Бога никакъв свят не може да се създаде. Христос казва: „Дойдох в света да извърша не Моята воля, но волята на Отца Си.“ И ние трябва да кажем същото: „Дойдохме в света да извършим Божията воля и да се върнем пак при Него, да кажем какво сме направили.“ (90, с. 197)

Казвате: как да се освободим от злото? Това е крива мисъл. Щом си ял от забранения плод, не можеш да се освободиш нито от доброто, нито от злото. В забранения плод е скрит принципът на доброто и злото. Всеки ден ядете от плода на дървото за познаване на доброто и злото, а искате да се освободите от злото! Това е невъзможно. Който се ползва от плода на забраненото дърво, ще бъде прав и крив, добър и лош. Какво ще възразите на това? Ще питате защо Ева яде от тоя плод. Ева беше умна и доблестна. Тя реши да яде от забранения плод и понесе последствията без страх. Сегашните дъщери на Ева са крайно страхливи. Те нямат доблестта и безстрашието на майка си. Достатъчно е да ги боднеш с върха на една губерка, за да нададат вик до Бога. (35, с. 264)

... Ева задоволи любопитството си, опита и този плод, но скъпо плати. Докато се разхождаше свободно из райската градина, тя беше щастлива, тя беше доволна от знанието и културата на рая; обаче любопитството ѝ я постави пред голям изпит. Изкусителят я разхожда дълго време, докато я накара да вкуси от забранения плод. Тя занесе от него и на Адам, но скоро съзна грешката си. Това е едната страна на въпроса. Какво мислеше Ева? Тя мислеше за това, което не се сбъдна. Къде е Ева днес? Вътре във вас. Всеки ден вие отивате при това дърво като пред лотария. Взимате по един билет и влизате в света за познаване на доброто и злото. Представяте си, че ще спечелите един милион и смятате да си купите апартамент, автомобил, да живеете свободно. После ще се ожените, ще имате синове и дъщери. Един ден лотарията се тегли и вашият билет е празен. Това е дървото на заблудението. (66, с. 25)

## КАИНИАВЕЛ

Културата на човечеството, която датира от 8000 години, се отличава с два отрицателни акта: първият акт се извърши в райската градина, т.е. в духовния свят; вторият акт се извърши на Земята, на физическия свят. За да изпита хората, Бог им даде една заповед като на малките деца. Каза им: „От всичките дървета на райската градина ще ядете, само от дървото за познаване на доброто и злото няма да ядете.“ Ето една заповед, дадена като изпит. Значи вие и вашите деца ще обработвате райската градина, ще се ползвате от всички плодове, но не и от плодовете на забраненото дърво. Обаче един ден в райската градина влиза лъжата във форма на змия, качва се на забраненото дърво и започва да яде от неговите плодове. В това време минава Ева покрай същото дърво и змията ѝ казва: „Ето едно отлично дърво. Не се ли ползвате от неговите плодове?“ – „Забранено ни е да ядем от това дърво.“ – „Кой ви забрани?“ – „Онзи, Който ни постави в рая.“ – „Той искал да ви изпита. Той знае, че в тия плодове се крие велика сила, която ще ви направи подобни на Него. Опитайте плодовете на това дърво и ще се уверите в думите ми. Ето една философия на живота.“ Така се събуди в човека тщеславието; така се събуди неговият личен живот.

Той се индивидуализира и каза: „Защо да не стана и аз като Бога?“ Какво беше последствието от тяхната постъпка? – Оголяха, т.е. почувстваха се прокажени. Вместо да растат от слава в слава, при райските условия, те се смалиха, почувстваха се голи. То е подобно на състоянието на банкера или на богатия търговец, който и при най-голямото богатство изпитва недоволство – иска все повече от това, което има. В края на краищата вместо да придобие повече, той изгубва всичкото си богатство. Не само това, но животът му виси на косъм. Като пропадне, той няма смелостта да каже истината, но почва с реклами, с фалшиви обявления, докато влезе в областта на лъжата. С лъжа работите не се оправят – кога и да е твоята фирма ще пропадне. Много фирми има в света, все регистрирани, но в края на краищата всички ще фалират. Това е акт от умствен характер.

Вторият отрицателен акт се извършил на физическия свят. Той има религиозен характер. Двамата братя Каин и Авел принесли жертва на Бога. Жертвата на Авела била приета, а на Каин – не. Последният, озлобен от това, убива брат си. („Как е възможно твоята жертва да бъде приета, а моята – не?“) Коя е подбудителната причина за това убийство? Де е вината на Авела? Нека всеки брат намери дълбоката причина на това престъпление. Как е възможно двама братя, родени от един баща и една майка – единият да извърши такова престъпление? И днес в света се вършат такива престъпления. В това отношение светът не се е поправил. (106, с. 43)

Непослушанието създаде първата драма. Значи Ева е родоначалница на драмата. Когато и Адам яде от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая. С излизането им от рая се създаде трагедията. Като влязоха в света, Ева роди двама сина: Каин – земеделец, и Авел – овчар. Един ден двамата братя решиха да принесат жертва на Господа, всеки от най-хубавия си плод. Каин принесе в жертва най-хубавите си плодове, Авел – едно от най-угоените си агнета. Бог благоволи към Авел и прие жертвата му, а от Каин не прие. Това смути духа на Каина и той реши да убие брат си. Каин си мислеше: „Ако Бог прие жертвата на Авел – агне, колко повече ще приеме моята. Вместо агне аз ще пожертвам брата си – цял човек.“ Обаче не излезе, както мислеше. Не само че жертвата му не се прие, но той чу гласа на Бога, Който го питаше: „Каин, къде е брат ти?“ – „Не съм стражар, Господи, не ходя по следите му.“ Каин направи престъпление – уби брат си, а след това излъга, че не знае къде е. Той чу пак Божия глас: „Кръвта на брат ти вика след тебе.“ Каин се уплаши да не го убие някой за стореното престъпление, но Бог му каза, че който се осмели да го убие, ще бъде седмкратно наказан. „Ти ще живееш и ще носиш белега на престъплението, докато се разкаеш.“ Пазете се от грешките на хората. Ползвайте се от чуждите грешки, но не се занимавайте с тях. Не мислете, че можете да изправите грешките на хората. Всеки сам може да изправи грешките си. Да се занимавате с

чуждите грешки, това значи да се свързвате с дявола, т.е. със злото в света. (31, с. 87)

„Какво да правя, като не ме обича никой?“ – Това не е вярно. Има Един, Който те обича. Това е Бог. Човек съществува благодарение на Любовта на Бога към него. Значи началото на Любовта е поставено вече в живота му. Той трябва да гради върху това начало. Щом се е проявила Божията Любов, и човек трябва да прояви своята. Като погледне към света, който е създал, Бог се радва, че всички същества живеят под лъчите на Неговата Любов. Тогава на какво се дължи смъртта? – На греха. След грехопадането на Адам хората започнаха да умират. След Адам се яви и убийството: Каин уби брата си. Защо? Защото хората забравиха закона на Любовта. Където е грехът, там царува безлюбието. Кажете ли човек, че и без любов може да се живее, веднага идват нещастията, болестите и смъртта. Възвишените същества, светилните, добрите и праведните хора знаят този закон и се пазят да не прекъснат връзката си с Любовта нито за момент. Прекъсне ли човек връзката си с Любовта за момент, усъмни ли се в нея, помисли ли, че като люби, ще го лъжат – той влиза в областта на безлюбието, където царува насилието, страданието, смъртта. В Любовта няма лъжа. (116, с. 110)

Човек още от рая като е излязъл, така се е проявил: Каин убива Авела. Оттам започва. Те са двата принципа. Едни ще бъдат убивани, а пък други ще убиват, докато дойде да се смени този ред на нещата. Но сега сме в края на смяната. И тая смяна няма да стане бързо. Злото в нас постепенно ще се ограничи. И вие трябва да изучавате закона на ограничението. (68, с. 143)

Всичко върви диаметрално противоположно, в две посоки. Това се дължи на факта, че на Земята съществуват две раси, които са диаметрално противоположни в своите разбирания. Едната раса аз наричам каиновци, а другата е създадена от Авела и Сита – авеловци и ситовци. Каиновците се отличават по това, че те казват за хората: „Да обесим този, да го затворим, да го изключим“, и т.н. Такъв е техният език. И днес те имат предимството, понеже Каин уби брата си, та докато дойде Сит, Каин се наплоди на Земята и взе преимуществото. И днес всички, които управляват света, са все каиновци. Когато дойде Сит, ситовци станаха работници, да работят на Земята. Те бяха родени от една майка, но от двама бащи. Окултната наука казва, че когато Адам бил в рая, вън от рая съществувала друга една култура, друга една раса, която е причината за съгрешаването на първите хора в рая. Вие можете да четете тези окултни твърдения, а дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Не само тогавашните учени са казали това, но и много от сегашните учени поддържат същото, но не смеят да кажат Истината. Та Каин е учил при тази външна раса. Тези хора от външната раса са си служили с големи

насилия, на които и Каин се научил. И най-после, от тях той придобива тщеславието и казва: „Всичките овци трябва да дойдат в моите ръце“, заради което убил брат си Авела, който бил овчар. В Писанието се казва, че причината за убийството на Авела била завистта на Каина, че жертвата на брат му била приета от Бога, а тази на Каина не била приета. Може и този мотив да е причината, но и тази причина е мотив за убийството – желанието на Каина да вземе всичките овци на Авела в своите ръце. Сега може да ме питате защо това е така. Така е, за да се прояви в света нещо по-велико от това, което Каин е разбирал. Ако природата или Бог е допуснал греха в света, не мислете, че това е някаква слабост. Той е допуснат, за да се прояви друга една черта, да се покаже какво може Божията Мъдрост – всичкото зло на света да го превърне във висше добро за човечеството. Всички онези, които вървят по пътя на Любовта, ще проверят тези неща. Аз говоря истини, които всички ще проверите. Аз говоря на онези, които не сега са се родили, но които са били родени в миналото и сега пак ще се явяват в света. Някой може да каже, че е много казано. Обаче там, в осмата глава на Притчите, е казано: „Веселих се в Неговата обитаема земя и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Не се говори за тази обитаема земя, която днес хората населяват, те са живели на друго място. Синовете човечески са тези, които постоянно идат на Земята. Кой са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшестваща човешка раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които стават ангели, придобиват знание и Мъдрост. (50, с. 13)

Сега мнозина казват: „Знаете ли какво е допринесъл съвременният фабричен век за културата на човечеството?“ – Този век освободи всички духове, всички души на същества, умрели още в далечното минало. Те бяха затворени във въглищата и с употреблението им като гориво дойде и тяхното освобождение. Затова днес хората наляво-надясно се бият. И когато някой ме запитват кога се роди злото в света, аз им казвам: злото в света се роди за пръв път, когато се образува и първият дим. Казвате: „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Ще ви обясня каква връзка съществува между злото в света и първия дим. Когато братята Каин и Авел принесоха жертва на Бога, огънят на Каина гореше с много дим, който се разстилаше по земята; а огънят на Авела гореше с хубав пламък, без дим, и пламъкът възлизаше нагоре към небето. Това разгневи Каина и от този момент той намрази брат си и го уби. И двамата братя трябваше да произведат огън без дим. Някои питат кога ще настане Царството Божие в нашите домове? Казвам: Царството Божие ще настане между хората само тогава, когато те престанат да кладат огньовете или когато комините им престанат да горят. Дето има дим, кадеж – там има и дрънкеж като мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. (51, с. 53)



Мнозина искат да имат разположението и благоволенieto на света. Знаете ли на кого принадлежи сегашният свят? – На Каин. Всички хора, които живеят само за себе си, те са чеда на Каин, който уби брат си Авел. Те са Каиновци. Добри хора са те, но пред нищо не се спират. Те са хора на крайната свобода, не признават друга воля освен своята. Да им говориш за Божията воля, това е чуждо за тях. Ще знаете, че сегашният свят, с всичката си слава и величие, е създаден от Каин. Някои казват: „Вижте как живее светът!“ – Какво особено ще видим в света? Там има страдания, наказания, огньове, затвори. Не мислете, че Каиновците са дяволи. Не – и те са хора, но с особени разбирания. Когато Бог запита Каин къде е брат му, той отговори: „Не съм стражар да вървя след него – той е свободен – ходи, където иска.“ Бог го изобличи в лъжа, като му каза: „Кръвта на брат ти вика след тебе.“ Каин разбра, че престъплението му е открито, и се уплаши. Но да не се връщаме към миналото, не е приятно. Какво са направили Каин и Авел, това не ни интересува. Кой кого убил, с какво оръжие – и това не ни интересува. Какво печелиш, ако знаеш, че някой сгрешил? Каин вдигнал една тояга и с нея убил брата си. – „Коя е подбудителната причина за това убийство?“ – Димът. Дватамата братя принесли жертва на Господа, но димът от жертвеника на Каин слизал надолу, а този на Авел отивал нагоре. Въпросът не е там. Това нас не ни интересува. За вас е важно да направите връзка между Бога и вас. Ако не можете да я направите, вашата дейност ще остане безрезултатна. – „Всички хора ли имат такава връзка?“ – Това не е важно. Всеки сам да се запита: „Имам ли аз връзка с Бога?“ Ако си отговори положително, той пръв се ползва от тази връзка. Не е важно какво мислят хората за вас. Не е важно какво мислите за създаването на света. Важна е връзката ви с Бога. В нея е вашият прогрес. Тази връзка да бъде постоянна и да се обновява. (1, с. 41)

Сегашният човек е далеч от образа и подобieto на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони хора, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобieto на Бога! Образ и подобие на Бога имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за Любов. И в священата книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? Когато Каин уби брата си, Господ веднага го запита: „Каине, къде е брат ти Авел?“ – „Не зная, не съм слуга да ходя подир него“ – отговори Каин. – „Кръвта на Авела вика към тебе! И за да не те убие никой, ще туря белег на челото ти, всички да те познават. Така векове ще носиш греха на твоето престъпление.“ След всичко това вие минавате за християни, за културни хора. Казвате: „Този да се обеси, онзи да се убие.“ Как смеете след това да проповядвате Христовото учение? Ако светът може да се оправи с убийства, с обесвания – досега би се оправил. Всъщност оправен ли е светът? Значи този закон не е правилен. Светът не се оправя нито с убийства, нито с обесвания. (64, с. 9)

„Тогава им отвори умоте да разбират Писанията.“ Кой? Христос им отвори умоте. Но кога стана това? Не когато беше на Земята в плът, а след като мина в другия свят, в Божествения. Тогава Неговата сила се прояви и Той внесе тази светлина, за да разбират хората причините и последствията на нещата. За пример, често казваме, че всяка причина си има свои последствия и всяко последствие си има своя причина. Но това са твърдения, а ние едва ли разбираме причината. Някой убил някого. Казваме: има си причина – омразата. Но откъде е произлязла тази причина, как се е зародила тази омраза – не знаем. Как е възможно: двама братя, единият да убие другия? Например, в Библията Каин убива Авела. Как е възможно двама братя, родени от един и същ баща, при една и съща любов – единият убива другия? Възможно ли е брат брата да убие? Не е възможно. Това е наше схващане. Брат брата не може да убие, брат брата не може да лъже, брат брата не може да не люби. (37, с. 84)

До Адам е имало други хора. Адам – това беше първият човек, в когото се роди самосъзнанието. Адам аз го наричам отец на самосъзнанието, което сега имаме. До момента, докато не беше се родило самосъзнанието в него и в неговата жена Ева, те бяха щастливи в рая. Но като се роди самосъзнанието, излязоха от рая и станаха най-нещастните хора. Като излязоха от рая, като научиха това голямо изкуство, те създадоха Каин – техния първи син, който уби брат си. На негово място се роди вторият син... Щом живееш в самосъзнанието, ако днес си щастлив, трябва да очакваш след един-два часа или след два или повече дни (това периодически става) да те сполети някакво страдание. Сега в този закон нещата вървят по този начин: ако първият син, който се е родил, прилича на баща си (както е при Адам), непременно ще убие брат си. Ако първият син прилича на майка си, той непременно ще спаси брат си. Следователно всеки убиец в света прилича на баща си и Христос ни подсказва кой е този, първият баща: „Този първият баща, на когото приличате, е дяволът. Той отначало беше човекоубиец. Вие сте чеда на дявола. Евреите бяха Божий народ, избран, но вие не сте чеда на Авраама.“ (46, с. 278)

Като знаете това, не постъпвайте като вълка. Днес отмъщаваш на едного, утре – на другото, докато на лицето ти се явят бръчки. Такива бръчки постави Бог на лицето на Каина, че който и да го срещне, да го познае, никой да не го убие. Каин трябва да живее. Иначе той ще бъде по-вреден. Вие трябва да турите на работа своите лоши мисли и желания. Иначе те ще бъдат по-вредни. Индусите казват: „Убий всяко желание в себе си.“ Аз казвам: впрегни всяко свое желание на работа, не го убивай! Христос казва: „Отречи се от себе си.“ Аз казвам: възлюби себе си! Ще кажете, че това е противоречие. Питам: защо трябва да се откажеш от себе си? Време е да възлюбиш себе си. Който не възлюби себе си, не може да влезе в Царството Божие. Да възлюбиш себе си, т.е. Божественото начало в себе си, това значи да бъдеш умен, добър и благороден. Като

възлюбиш Бога в себе си, самия себе или своя висок идеал, това значи да се облагородиш, да станеш разумен. (35, с. 42)

Когато искате да пожертвате нещо, не бързайте, спрете се, попитайте се, турете този въпрос във вашата интуиция, помислете си и кажете: „Господи, аз искам да се жертвам заради Тебе от Любов.“ Ако почувстваш, че Господ ти се поусмихва – пожертвай се; но ако видиш, че лицето Му е сериозно – въздържай се. Подир малко пак се помоли и наблюдавай какъв е изразът Му. Ако се усмихне – принеси жертва, ако ли не – въздържай се. Ще бъде като Каина и Авела, тези двама братя от Стария Завет, които направиха жертвоприношение Богу. Защо на едного се прие жертвата, а на другия – не? (10, с. 270)

В света съществуват две злини, които се произвеждат от две различни причини: от яденето и от жертвоприношението. Яденето внесе греха в света, а жертвоприношението – убийството. Наистина за яденето се създават различни грехове. Каин и Авел принесоха жертва на Бога. Тази жертва стана причина за първото престъпление в света. Бог погледна благосклонно към жертвата на Авел, а не прие жертвата на Каин. Това озлоби сърцето на Каин и той уби брат си. Този закон има отношение и в обикновения живот на хората. Когато двама момци принасят жертва на една мома, единият от тях непременно ще пострада. Тя ще предпочете единия за сметка на другия. Значи каквито са законите в обикновения живот на хората, такива са и в религиозния. И обратно: каквито са законите в религиозния живот на хората, такива са и в обикновения. Мнозина поддържат мисълта, че човек не може да не греши. – Не, човек може да не греши. – „Какво трябва да се направи, за да не греши?“ – Да не яде от забраненото дърво. – „Може ли без убийства и престъпления в света?“ – Може. – „Как?“ – Като се откаже човек от жертвоприношенията. Докато човек принася жертва пред олтара на този и на онзи, престъпления и убийства всякога ще съществуват. Каин и Авел принесоха две различни жертви в един и същ момент – Каин принесе жертва от плодовете на земята, която обработваше, а Авел – от своите овце. Понеже Бог прие жертвата на Авел, Каин завидя на брат си, взе едно дърво, удари Авел в главата и мъртъв го повали на земята. Авел косвено стана причина за извършеното престъпление от Каин. Ако двамата братя не бяха принесли жертва на Бога едновременно, Каин нямаше да убие брат си. Жертвоприношението, като религиозен акт, е станало причина за първото престъпление в света. Когато овчар коли своите овце или говеда, за да принесе жертва на Бога, без да иска, той става причина за извършване на известно престъпление – той дава пример как се коли. От това гледище богатите хора са овчари, от поколението на Авел, а сиромасите – земеделци, от поколението на Каин. И богатият, и сиромасят в един и същ момент принасят жертва пред олтара на някой свой бог, но жертвата на богатия се приема, а на бедния – не се

приема. Благодарение на това се ражда завистта, която става причина за престъпленията в света...

... Почти във всяко събитие в живота или почти във всяка война има нещо религиозно. Мъж убил съперника си, защото чувствата му са накърнени. В чувствата на всеки човек има нещо религиозно. Въпреки това хората гледат на религиозния живот като на нещо свещено. Някой мъж се оженил за една красива мома, но след време тя поглежда благосклонно към жертвоприношението на друг мъж, а не приема жертвата на своя мъж. Без да мисли много, мъжът убива противника си. Защо? Защото двамата се борят за една жена, която считат за свое божество. Законният мъж на жената е Каин, а съперникът на мъжа – Авел. Каин убива Авел. За свое оправдание убиецът казва, че е извършил престъплението, за да защити честта си, т.е. за своето убеждение. И двамата имат любов към едно и също божество. Любовта им към това божество става причина за престъпление. Като видял престъплението на Каин, Бог му сложил белег, че който го види, да не го убива – да остане жив, да понесе отговорността за престъплението си. Питам: какво липсваше на Каин, че трябваше да извърши убийство? Нищо не му липсваше. При това Каин извърши престъплението, след като убийството беше забранено. Когато Бог запита Каин къде е Авел, той отговори: „Не съм стражар, да ходя подир него.“ Тук Каин си послужи и с лъжа. Той вървеше по пътя на своите родители. Когато Адам и Ева престъпиха Божията заповед и ядоха от плодовете на забраненото дърво, за оправдание те си послужиха с лъжа. Бог каза на Каин: „Кръвта на брат ти вика към Мене за отмъщение.“ Тогава Каин разбра какво е направил и се уплаши да не го убият. Бог сложи белег на Каин – който го срещне, да не го убива. Това показва, че убийство чрез убийство не се изкупва. Само по себе си убийството не се допуска от Бога. Който върши убийства, той ги върши по своя воля, за което сам ще носи отговорността. Който убива, той всякога носи белега на своето престъпление. Който се ражда убиец, той носи белега на престъплението, преди още да го е извършил.

Съвременните хора – светски и религиозни – искат да не грешат, да бъдат праведни. Това е лесно постижимо. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете каква храна да ядете и как да ядете. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете кога и как да принасяте своето жертвоприношение. По никой начин двама души не трябва да принасят жертвоприношението си в един и същ момент на един и същ бог. В съдбата на двамата братя имаше една фаталност, че те принесоха своята жертва на Бога в един и същ момент. Ако тази фаталност можеше да се избегне, Каин нямаше да убие Авел. Обаче и двамата принесоха своята жертва едновременно, за да видят кой от тях е по-праведен. Тук се прояви тяхното тщеславие. Димът от жертвеника на Авел възлизал нагоре, а този от жертвеника на Каин пълзел по земята. Кога именно димът от жертвеника на човека пълзи по земята? Когато в ума му се гнездят криви

мисли, а в сърцето му – лоши чувства. Дали човек е земеделец или овчар, щом в ума си храни криви мисли, а в сърцето си – лоши чувства, димът на неговата жертва непременно ще пълни по земята. При това положение един от двамата братя ще бъде убиец, а другият ще бъде убит. Днес подобни мисли и чувства се зараждат и между вярващи и религиозни. Като видят, че някой се моли, веднага започват да наблюдават какво прави – с отворени или със затворени очи се моли, със скръстени или със спуснати надолу ръце. Срещнат ли някой благочестив човек (истински християнин), веднага започват да му завиждат и се чудят какво лошо да измислят по негов адрес. Каква молитва е тази, през време на която човек може да наблюдава окръжаващите? Такава молитва нищо не допринася. Като хора на новите времена, вие трябва да се ползвате от опитностите на миналите поколения, без да повтаряте техните грешки. Четете Стария Завет и поучавайте се, без да повтаряте грешките на хората от това време. Какво спечели Каин с убийството, което направи? Той сложи начало на престъплението в света.

В развитието на човечеството се забелязват две епохи – в първата епоха се роди грехът, а във втората – престъплението, изразено в убийство. Родоначалник на първата епоха беше Ева, жената. Първа жената яде от забранения плод, с което внесе греха в света. Жената отвори пътя към греха. Родоначалник на втората епоха беше Каин, мъжът. Той пръв отвори път към престъплението и извърши първото убийство. Значи грехът води своето начало от жената, а убийството – от мъжа. В този смисъл, строго казано, жените са грешници, а мъжете – престъпници, убийци. Може ли при това положение светът да се оправи? Какъв дом могат да създадат жената, която яде от забранения плод и внесе греха в света, и мъжът, който при своето жертвоприношение извърши убийство и внесе престъплението в света? Основата на този дом е гнила и неустойчива. Какъв плод може да се роди от непослушанието и лъжата? Непослушанието и лъжата на Адам и Ева родиха Каин и Авел. Какво ще кажете, ако срещнете два славянски народа да воюват помежду си? Това не е ли повторение на отношенията между двамата братя, Каин и Авел? Ако един човек може да убие брат си, с него всичко е свършено. Ако една жена може да излъже мъжа си, с нея всичко е свършено. Ева, другарката на Адам, можа да го изкуси и той яде от забранения плод. Като принесоха своята жертва, Каин застави брат си да отидат на полето да се разхождат. Всъщност той го излъга. Каин нямаше намерение да се разхожда с брат си, но търсеше случай да го убие.

Мнозина се запитват какво е донесъл Христос на света. Христос донесе две важни неща. Той каза на жената да не греши, защото след греха иде лъжата. Като сгреши, човек започва да лъже, за да прикрие греха си. Евреите доведоха при Христа една жена, хваната в прелюбодеяние, и Го запитаха какво да правят с нея. Според Мойсеевия закон такива се убиваха с камъни, но те искаха да знаят какво ще каже Христос. Христос

им каза: „Който е безгрешен, нека той пръв хвърли камък върху нея.“ Като чуа тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос се обърна към жената с думите: „Жено, осъди ли те някой?“ – „Никой, Господи.“ – „Иди тогава у дома си и повече не съгрешавай!“ Значи, за да не изпадне в най-големия порок – лъжата, човек не трябва да греша. На мъжа пък каза да не се гневи на брата си без причина, нито да му завижда. Който завижда на брата си без причина, той е човекоубиец. Следователно Христос каза на жената да не греша, а на мъжа – да не убива. И двата въпроса се разрешават чрез Любовта – основа на Христовото учение. И тъй, иска ли да се развива правилно, човек трябва да спазва двете главни заповеди, изказани в отрицателен смисъл: „Не яж от забраненото дърво, за да не грешаш!“ Втората заповед: „Не убивай!“ На жената е казано да не ходи около забраненото дърво, да опитва плодовете на доброто и злото. На мъжа е казано да не отива заедно с брата си на полето, да принасят едновременно своята жертва. Жертвоприношенията стават причина за убийства. Въпреки това и до днес още народите, обществата, отделните личности продължават да принасят жертви. Какво представлява войната? Войната не е нищо друго, освен жертвоприношение...

... Ще дойде ден, когато хората ще разберат, че въпросите не се разрешават с убийство и насилие. Бог е в състояние да спре убийствата, престъпленията, греха, войните, но Той оставя хората свободно да се проявяват, да си научат уроците. Ако ги спре, това значи да употреби особен род насилие върху тях, а ние знаем, че Бог изключва всякакво насилие. Като ги оставя свободно да се проявяват, хората ще дойдат до високо съзнание, да решават въпросите си правилно. Като знаете това, вие трябва да чистите сърцето и ума си, защото от сърцето произлиза грехът, а от ума – престъплението и убийството. Сърцето в човека е жената, а умът – мъжът. След всичко това хората очакват култура от ума, в който престъплението се шири, а мир и спокойствие на дома – от изопаченото човешко сърце. За да излязат от престъпленията на своя ум и от греха на своето сърце, хората трябва да се родят отново. Затова Христос е казал: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие“... Докато сегашните хора не придобият нови разбирания, те никога няма да се справят с две неща: жените – с яденето, а мъжете – със старата религия на жертвоприношението. Слабата страна на жените е в яденето, а на мъжете – в жертвоприношението...

... Нови разбирания, нов морал е нужен на човека. Някой казва, че е господар на себе си, вследствие на което има право да върши, каквото пожелае. Истински господар е онзи, който може да управлява сърцето и ума си, да ги застави разумно да му служат. Наистина сърцето и умът са слуги на човека, но той трябва да бъде просветен, да може да ги управлява. Не е ли просветен, те ще го управляват: сърцето ще го води към греха, а умът – към престъплението. При това положение човек ще върви там, където слугите го водят. Какъв човек е този, който върви по пътя на

своите слуги? Истинският човек върви в правия път, без да се отклонява в пътя на грешното сърце и в пътя на престъпния ум. Адам сгреша, понеже тръгна по пътя на Ева. Едно нещо трябва да знаете: нито мъжът трябва да върви по пътя на жената, нито жената – по пътя на мъжа. Това значи: нито умът трябва да върви по пътя на сърцето, нито сърцето – по пътя на ума. Умът и сърцето имат свои определени пътища, по които трябва да вървят. Жертвата, която мнозина препоръчват, не води към спасение. И Авел стана жертва, и Христос стана жертва, но какво донесоха тези жертви на света? Колко кръв се проля в името на Христа! И до днес още кръв се лее в името на Христа, но и това не освободи човека от неговото грешно сърце и от неговия изопачен ум. Съвременните религиозни хора казват, че Христос освободи човечеството от греха. На думи и на теория е така, но в действителност не е така. Не е лесно да се освободи човек от греха на своето неразумно сърце и от престъплението на своя ум. Ако е въпрос за теории, за писани закони, за проповеди – светът е богат с това, но приложение се иска! Въпреки всичко, което е дадено на хората, те все още вървят в стария път. И до днес ще стърчат бесилки, и до днес още затворите се пълнят с хора. И до днес още се вършат убийства и престъпления. При това една от десетте заповеди гласи: „Не убивай!“ Бог не позволява насилие в живота не само на човека, но и на всяко живо създание. Като уби брата си, Каин рече Господу: „Престъплението ми е по-голямо, отколкото да бъде простено.“ И Господ рече: „Който убие Каин, нему ще стане седмкратно отмъщение.“ И сложи Господ белег на Каина, за да не го убие, който го намери...

... Човек трябва да избягва неестествената храна. Енергията, която минава през дървото за познаване на доброто и на злото, е неестествена за човека, вследствие на което събужда в него лоши разположения и наклонности. Затова е било забранено още на първия човек да яде от плодовете на това дърво. За да не изпада в такива състояния, на човека се препоръчва да яде от живия хляб, за който Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той ще има живот в себе си.“ Днес всички хора трябва да влязат като ученици във Великата школа на живота, т.е. в школата на Царството Божие. Никой не се приема за ученик на тази школа без изпит. За жената изпитът е един, а за мъжа – друг. Жената ще бъде прекарана пак през дървото за познаване на доброто и на злото, но ако си позволи само да погледне към него, тя пропада. Жената трябва да мине и да замине край това дърво, без да пожелае да го види. Най-малкото желание от нейна страна само за момент да погледне към това дърво решава съдбата ѝ – веднага я връщат назад. Мъжът пък ще бъде поставен на изпит върху въпроса за жертвоприношението. Ако той си позволи да погледне към жертвеника на своя брат, да види накъде отива димът от неговата жертва – веднага ще бъде върнат назад. Съвременните мъже трябва да бъдат внимателни, да не повтарят погрешките на Адам и Ева, на Каин и на Авел. Мъжът трябва да върви напред, да не проявява

никакво любопитство по отношение на своя брат, да гледа накъде отива димът на неговата жертва. Жената трябва да прояви послушание, като минава покрай дървото за познаване на доброто и на злото, да помни думите, казани ѝ от Господа, и да не се съблазнява от красивите плодове на това дърво. Когато момък срещне някоя красива мома и се увлече по нея заради красивите ѝ очи, вежди, уста или за бялото ѝ лице – той вече се е отклонил от правия път на живота. Този момък е сгрешил вече, защото в сърцето на момата той не търси Любовта, в ума ѝ не търси Мъдростта и в душата ѝ не търси Истината, но се спира на външната ѝ красота, която всеки момент може да изчезне. Достатъчно е момата да мине през някаква тежка болест, за да загуби своята красота. Днес всеки човек иска да има здраво тяло, силен ум и богато сърце, да излива навън Любовта си. Не, смисълът на живота се заключава в друго нещо. Човек трябва да се стреми да има такъв ум, чрез който никога да не върши престъпления, и такова сърце, чрез което никога да не греши. Този е пътят, по който човек може да бъде благоугоден на Бога. И Христос мина по този път. Като дойде на Земята, Той мина през големи изпитания и страдания, за да се види кой от двата пътя ще избере – пътя на човешката слава или трънливия път на Любовта и Истината. Христос избра втория път, като отрече жертвоприношението. Той отрече жертвоприношението като причина за убийства и престъпления в света. Понеже избра трънливия път, Христос беше осъден на смърт. Той предпочете смъртта пред пътя на Каина – път на престъпления и убийства. До времето на Христа евреите не познаваха друг закон освен закона на жертвата и като видяха, че димът от жертвата на Христа се възнася нагоре, те Му завидяха и Го разпнаха на кръст...

... Сега аз изнасям тия положения не с цел да критикувам някого, но да обърнете внимание на вашия ум и на вашето сърце, да се чистите. Изучавайте ума и сърцето си, без да се оправдавате или корите. Ще кажете, че в грях ви е заченала майка ви. – Това е стара, неразбрана философия. Докога човек ще цитира този стих и ще се оправдава? Време е вече да обърне нов лист на своя живот и да тръгне по нов път. Изучавайте своите скрити помисли и желания, като се вслушвате в тихия глас на своята душа. Този глас може да ви предпази от извършване на ред злини и престъпления. Поради непослушание към Бога Адам и Ева престъпиха Неговата заповед. За да не направят някакъв грях, Бог предупреди Адам и Ева да не ядат от плода на дървото за познаване на доброто и на злото. За да не извърши престъпление, Бог запита Каина защо лицето му е толкова мрачно и сърдито. И тъй, човечеството никога няма да се оправи, докато жената в човека не се откаже от желанието си да яде от забраненото дърво и докато мъжът в човека не се откаже от пътя на Каин. Жената в човека и вън от него трябва да дойде до съзнание сама да се откаже от желанието си да яде от плода на забраненото дърво. Мине ли край него, да затвори очите си и да не го гледа. И мъжът трябва да дойде до съзнание сам да се



откаже от пътя на Каин и да не поглежда към брата си, да види накъде отива димът от неговото жертвоприношение. С други думи казано: за да се изправи човечеството, всеки човек трябва да се откаже от низшия си ум, който върши престъпления, и от неразумното си сърце, което греши. Щом се откаже от низшия си ум и от низшето си сърце, човек трябва да върви в пътя на духа си, който никога не върши престъпления, и в пътя на душата си, която никога не греши. Човек трябва да слуша ума и сърцето си дотолкова, доколкото са в съгласие с духа и с душата му...

... Не ходете по пътя на Адам и Ева, нито по пътя на Каин и Авел. Ходете по пътя на Христа. Единственият прав път в живота е Христовият. Христос дойде сам в живота и не потърси другарка, както Адам направи. Той дойде да служи на човечеството и не се нуждаеше от слуги. Христос казва: „Син човечески не дойде да Му служат, но да послужи.“ Живейте и вие като Христа. Не очаквайте хората да ви служат, но вие служете. Христос е пътят към новия живот, към Любовта. (139, с. 42-55)

## Е Н О Х

Всички ние можем да станем велики художници. Ще ме попитате: „Как е възможно това?“ Ако един ден представим на света своето лице, вече усъвършенствано и завършено, не ще ли представлява то най-великото произведение на художника? А не забравяйте, че върху това лице вие работите векове. Днес в целия свят има изложби на картини, на нашите лица, но нито една още не е приета от Бога. Откак светът съществува, само две картини са приети в Стария Завет: тази на Енох и тази на Илия, затова те живи са заминали горе на небето. Досега в България на колко души са приети горе картините? Рисуваме, рисуваме цял живот и ни кажат най-после, че тази картина и сега не може да се приеме. Дойде попът, опее тази картина и я заровят. Опяването не е нищо друго, освен че тази картина не е направена по всички правила на изкуството. (125, с. 274)

Аз не поддържам идеята да умират хората. Ние трябва да се научим да живеем, сега е време да се живее. Аз не съм за смъртта. Хората са умирали, умирали – светът е пълен с гробища. Хиляди и милиони паметници има на мъртви хора, на велики хора, но няма още паметници на живите хора. Колко хора има досега, които са се възнесли живи? Аз зная само един – Енох, и втория – Илия. Енох има паметник, но Илия го върнаха отгоре. Той се яви като Йоан Кръстител, на когото отнеха главата. Не мислете, че ако сте като Илия, ще отидете направо в невидимия свят. Ще отидете, но ще ви върнат назад. Човек, който убива 400 души пророци, връщат го пак на Земята. (53, с. 27)

## МАТУСАЛ

Днес наука в пълния смисъл на думата няма, това е временна наука, на временния живот. Сумирането на Адама онази наука, която Бог повери на първия човек, изчезна. Жалко е, че Адам умря и занесе науката със себе си и остави Матусал, син Енохов, живял 969 години подир него, но и той замина; и занесоха науката, и никаква наука няма. Ние виждаме, нашата наука е до 120 години. Една наука, която се простира до 120 години, какво може да знае? (60, с. 292)

Човек не знае отношенията между твърдите и течните тела, не знае как да ги размесва, вследствие на което той е забравил основния закон, чрез който може да ремонтира своето тяло. В това отношение хората трябва да изучават растенията. Растенията са по-големи майстори от хората в превръщането на слънчевата енергия в органическа материя. Затова има растения, които живеят по няколко хиляди години, а не като Матусал, син Енохов, живял 969 години – четири, пет, шест и повече пъти от него. Казвате: възможно ли е? Възможно е, разбира се. Това, което растенията могат да направят, и човек може да направи. Когато човек е излязъл от растителното царство, от този Божествен свят, той е забравил онзи основен закон – превръщането на енергиите в жива материя. Сега тук-там само, в някои окултни книги от средните векове ще срещнете, че хората са знаели някакъв еликсир на живота, от който, като се вземат само няколко капчици, животът може да се продължи. Има някакво твърдение по този въпрос, но казвам: дълъг живот може да съществува само при едно възвишено съзнание – да бъдеш във връзка с природата, да съзнаваш, че природата, в която живееш, е жива и разумна. (50, с. 45)

## НОЙ

Ако съвременните хора сме лоши в своите постъпки, Бог ли е виновен за това? Ако у Бога има вина, тя е, че Той ни е създал. Затова в Писанието има един стих: „Разкая се Господ, че направи човека.“ Господ създал човека и като видял, че живее толкова лошо (сега не мислете, че аз го измислям, това в книгите е писано), като видял, че човекът направил всичките престъпления и не живее както трябва, разкаял се, намислил да очисти земята от всичките престъпления и допуснал потопа. Но все пак Той се смилил над хората и за да не ги унищожи всичките, решил да остави поне един човек – Ной, който направил кораб, с който се спасил. Но за да не прави погрешки, дал му света на светлината – дъгата, която е най-добрият завет. Но хората още не живеят по новия завет, те живеят както преди потопа, преди дъгата да е съществувала. Тя не е съществувала, понеже водните капки не са били диференцирани, не са могли да я образуват. Защото дъгата се явява при известни условия – светлината трябва да се пречупи. Явяването на дъгата е едно явление,

когато спектърът се е проектирал на земята. Обаче сега имаме половината дъга – още не виждаме цялата Истина. Един ден, когато завършим своята еволюция, ще я виждаме цялата. (46, с. 53)

В осма глава на „Битие“–то се казва: „И помена Бог Ноя и всичките животни, и всичките скотове, що бяха заедно с него в ковчега.“ Хората грешаха, а Ной беше поставен в ковчег, т.е. в изправителен затвор. Там Ной прекара почти цяла година да излежи наказанието си. Ной беше затворен заедно с чисти и нечисти животни. И човек има чисти и нечисти животни в себе си, т.е. своите нечисти желания. От време на време човек трябва да се затваря в ковчег със своите нечисти желания да ги възпитава. Натъкне ли се на някакво страдание, човек влиза в ковчега на Ноя. Колкото и да е тежко положението му, той трябва да благодари, че е поне вън от условията на смъртта. Остане ли вън, той е изложен на явна смърт. За да разбере дали водата се е прибрала от земята, Ной изпрати първо гарвана, а после гълъба. Във време на война хората си служат с войници, както Ной с гарвана и гълъба. За да се проучи известна местност или обстановка, началникът на дадена войскова част изпраща един от войниците да свърши тази работа. Какво представляват гарванът и гълъбът като символи? Гарванът е месояден, яде всичко; а гълъбът е вегетарианец, идеалист. Гарванът казва: „Човек трябва да си поживее, да гледа широко на живота, да не се ограничава нито в ядене, нито в пиене. Яде ли му се нещо, да си хапне свободно.“ Гарванът представлява светския живот, а гълъбът – духовния. Гарванът грачи, а гълъбът гука. Гълъбът има устойчивост в убежденията си. При каквито условия да изпадне, той никога не нарушава вегетарианството. Той е твърд. Изобщо каквато е разликата между светския и духовния живот, такава е разликата между гарвана и гълъба. Влизането на Ной в ковчега представлява ограничителните условия на живота. Когато иска да предпази човека от някакво зло, Провидението го ограничава. В този смисъл затворът, ограниченията са благо за човека. Така той се запазва от лошите външни условия. Затворът, ограничителните условия са страдания, без които животът на земята е невъзможен. Без жертви нито животът на отделния човек, нито този на човечеството е поправим. Искате ли светът да се оправи, трябва да бъдете готови на жертви. Жертвата е доброволен акт, а не насилнически. (139, с. 60)

Хората със своята отрицателна мисъл могат да спрат облаците, могат да изменят посоката им, могат да спрат ветровете, както и изригването на вулканите, и по този начин да създадат по-голяма катастрофа за себе си от тази, която природата е определила. Човешката мисъл е затворила вулканите на земята да не димят, но като се спре тази деятелност, всичката пепел се събира и след сто или двеста години всичко събрано ще се изхвърли навън изведнъж . И тогава катастрофата е много по-голяма. По-добре е комините на вулканите да бъдат отворени, да не става

неестествено подпушване. Ако ние спрем ветровете, тогава ще дойде циклон. Ако спрем дъжда, тогава ще дойде потоп. Със своята мисъл хората предизвикаха едно време потопа. Това показва, че хората искат да се месят в работите на природата. Те не знаят какво искат: те искат да няма много валежи, да няма много вулкани, земята да не се тресе, да няма влага, а само да ядат и пият, като че са дошли гости на земята. Всеки иска да бъде богат. (50, с. 54)

„И огорчи се в сърцето Си.“ – Понеже Бог се огорчи, и хората се огорчават. Казано е в Писанието: „Изтреби Господ грешните по лицето на земята чрез потоп.“ Когато и вие се огорчите в сърцето си, вземете един кораб, влезте в него, създайте потоп, чрез който да изтребите грешните в себе си. След потопа Бог обещал на хората, че втори път няма да има потоп, и поставил дъгата като завет на Своите думи. И вие втори път не трябва да правите потоп в себе си, но ще поставите дъгата като завет на Божиите думи. Когато се говори за потопа, това значи, че Бог изтребил всички лоши, отрицателни качества, всички мъчнотии в живота на човека. След потопа Бог дал разни начини на хората да живеят добре, да се изправят. Като влезете в спасителния кораб на Ной, и вие трябва да вземете със себе си животни. Чрез чувствата вие сте свързани с по-нискостоящите от вас същества – животните; чрез мислите си вие сте свързани с по-високостоящите от вас същества – ангелите. (65, с. 120)

„Поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мене и Земята.“ Дъгата съдържа седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека като символи, всеки от които съдържа известна истина. Ной и синовете му не разбраха смисъла на тия символи. Те си обясняваха явяването на дъгата като белег на това, че никога вече няма да става потоп на земята. Дъгата, която се явява в облаците, не показва само това, че потоп няма да има; но тя показва на хората как трябва да живеят. Ной разбра само първото значение на дъгата, а второто не разбра, вследствие на което си насади лозе, направи вино от гроздето, от което пи и се напи. Ной направи една погрешка, а синът му – друга, заради която баща му го прокле. Като четете тази глава, виждате, че същото става всеки ден и в сегашния живот. В много домове ще намерите по един Хам, син на Ной, и по един Ной, който се напива. Няма нито един духовен човек, който да не се е напивал. И след това ще се намери един син като Хам, който да се присмее на баща си. Като се научи за това, бащата ще прокълне сина си. Какво показва това? Това показва, че историята се повтаря.

... Сега вие трябва да работите върху дъгата, която Бог е поставил като завет между Себе Си и човека. Ако работите съзнателно върху себе си, вие се свързвате с Великия Божий Дух, Който преглежда работата ви и я изправя. Той не наказва човека, но го изправя и съветва как да постъпва. Като не разбира това, човек мисли, че Бог го наказва и съди за

погрешките му. Не, казано е в Писанието, че Бог не съизволява в греха и страданията, нито в смъртта на човека. Съвестта мъчи човека и го съди.

... Като четете за живота на Ной, виждате, че той си направил вино, от което се напил. С напиването Ной паднал. Няма човек на земята, който да не е паднал. Падането не е страшно, но страшно е, когато човек изгуби равновесието си. Грешката на Ной не е в напиването му, но в това, че прокълна сина си, който му се присмя. Другият син, обаче, получи благословието на баща си и той остана да живее на земята. Добрият син остана да живее с благословието на бащата. При Каин и Авел имаме обратното: Каин остана да живее, а Авел беше убит. Вместо Авел се роди Сит, добрият син на Адам и на Ева. Значи в света останаха да съществуват поколенията на два добри рода и един лош. До времето на Христа хората вървяха или по пътя на сърцето, или по пътя на ума, или по пътя на волята. Христос дойде в света и донесе учението на Любовта, която включва едновременната работа и на ума, и на сърцето, и на волята. Христос внесе трите добри рода в света, по пътя на които трябва да вървят всички хора. (139, с. 69 и 76-77)

Кои са важните, основни мисли от лекцията? Коя дума ни се видя най-важна? – Светлината. Хубава дума е светлината, но тя разкрива погрешките. Ако искаш да влезеш в света на светлината, непременно ще се изложиш. Ще се видят погрешките ти, но ще се видят и добродетелите ти. Ако влезеш в света на тъмнината, ще скриеш погрешките си, но ще скриеш и добродетелите си. Животът се изявява така, че все трябва да пожертваш нещо. Ако пожертваш светлината, губиш; ако пожертваш тъмнината, пак губиш. При какви условия можеш да си служиш с тъмнината? При загубване на вътрешното равновесие. Такъв пример ни е даден в Библията. Ной, след като излезе от ковчега, пи вино, развесели се и се изложи пред синовете си. Един от синовете видя голотата на баща си и отиде да повика брата си, да се подиграят с него. Обаче вторият му син взе една дреха, покри голотата на баща си и се отдалечи от него. Добре е човек да носи връхна дреха, с която да покрива погрешките на хората, да не ги вижда. Погрешките на хората нищо не допринасят. (54, с. 59)

„И огорчи се в сърцето Си.“ Когато се огорчил, същия ден Бог внесъл в живота Любовта като метод за разрешаване на всички кардинални въпроси. Който мисли, че въпросите могат да се разрешават без Любов, той е останал няколко хиляди години назад в развитието си, вследствие на което дълго време ще се огорчава в сърцето си. Докато се огорчавате, вие живеете още в своето минало. Щом престанете да се огорчавате и служите на Бога от душа, вие сте в епохата на Христа. Това е диагнозата на вашия живот. (65, с. 127)

Като види човек небесната дъга, той си спомня Стария Завет, където е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане и мъчнотиите му лесно ще се разрешат. (128, с. 48)

Ще прочета десета глава от „Битие“. Тази глава представлява костелив орех. За да извади една от ядките му, човек трябва да чопли с игла. В тази глава се изреждат родословията на Ноевите синове. Евреите се отличават по това, че спазват реда на раждането, вследствие на което изреждат имената на всички поколения в хронологически ред. Тази хронология е важна за евреите, но какво се ползвате вие и всички ония, които четат „Битие“-то? То е все едно да ви заставят да изучавате звездите на небето според тяхната големина. За астронома тия звезди имат значение, но за обикновения човек те не представляват особен интерес... Синовете на Ноя, за които се говори в Битието, са Сим, Хам и Яфет. От тях са произлезли всички народи в света. От Сим са произлезли евреите, от Хам – монголците, а от Яфет – арабската раса. Европейските народи са потомци на Яфет, те са яфетовци. Като четете имената на Ноевото поколение, вие се отегчавате и намирате, че няма смисъл да си губите времето с тях. Който не се интересува, той може да не ги чете. Обаче който се интересува, ще ги прочете няколко пъти и в някои от тях ще намери известна хармония и звучност в съчетанието на буквите. Не е лесна работа да открива човек известна хармония в звуковете. Това се отнася до силните хора. Само силните хора се занимават с мъчни работи. Те се заемат да чистят костеливи орехи. Слабите хора търсят лесни работи. Добре е човек да чете Библията и да превежда нещата. Всяко име съдържа в себе си дълбок вътрешен смисъл. Същевременно трябва да се изучава характерът на всяко лице, за което се пише. За пример, всички ония, които са произлезли от Хам, минават за неблагоприятни хора. Те се наричат хамовци. Всеки човек, на когото работите не вървят добре, е от семето на Хам. Причината за това се дължи на факта, че Ной вдигнал благословието си от Хам. За лошо поведение към баща си той получи бащиното проклятие. (139, с. 81)

## Й О В

### СТРАДАНИЯТА НА ЙОВ

Любовта изисква от човека будно съзнание. Неговата мисъл и съзнание трябва да бъдат в съгласие с Божествената мисъл и съзнание. Щом се наруши това съгласие, се изпитва скръб. Нещо в него му казва: не постъпваш добре, не мислиш право! – „И пророците са правили грешки! Ето, и Йов мина през големи страдания.“ Йов страда, но беше праведен човек. (1, с. 169)

Ще прочета десета глава от книгата на една от най-старите драми – животът на Йова... Сега ние се намираме пред живота на един човек, който е един от най-възвишените в човешкия род. Животът му е описан в Стария Завет. Тогава е написана тази драма, обширна в своите граници и изяснения за природата на човешкия род – тъй както е, а не тъй, както не е. Днес, например, всички хора лъжат. Всички представят живота такъв, какъвто не е: майката представя на дъщеря си живота такъв, какъвто не е; възлюбеният представя живота на своята възлюбена такъв, какъвто не е; учителят представя на учениците си живота такъв, какъвто не е. Във всички среди и области на живота хората представят живота такъв, какъвто не е. И всеки казва, че работите ще се уредят, а те остават неуредени. (60, с. 5)

Виждаме Йова, който казва: „Душата ми е отегчена от живота ми.“ Или да преведа: „Душата ми е отеготена от неразбирането ми.“ Йов казва: „Аз имам една крива философия – така ме е учил баща ми, майка ми – те са ме учили на този живот, който сега имам. Но този живот, на който са ме учили, не ми допада. Този живот, в който досега съм живял, не е истински – той е фалшив живот, лъжлив живот.“ – Той го разбира, но не го изказва, както и вие не го изказвате. Всеки човек не е достатъчно истинолюбив, за да изкаже истината...

... В тази далечна драма за Йов имаше и едно друго заинтересовано лице, подобно на Бога, взело участие в един съвет, който е станал някъде горе. Това същество е Сатана. Бог му казал: „Ти обърнал ли си внимание на един човек на Земята, подобен на когото досега друг няма?“ Това същество, подобно на Бога, казало: „Ще ме извиниш, но аз имам противно мнение за това, което ми говориш, че като този човек подобен нямало. Ти имаш добро мнение за него, но Ти си му дал няколко хиляди говеда, овце, крави, заобиколен е със синове и дъщери, с всички богатство – как няма да Те хвали? Но Ти трябва да се увериш, че имаш криво мнение за него. Я го опитай, вземи му всичките богатства и ще видиш, че всичко това ще изфиряса, и че той не е такъв, какъвто ти си го представяш. Той говори като мазна Гана.“ Това е преведено на български език. Това същество не е употребило тези думи точно така, както аз ги превеждам. Или според неговите думи, Йов е само привидно такъв, какъвто се представя, той иска да се докара. Сатана казва на Господа: „Остави го на мен, аз да направя един опит. Дай го на мен аз да го посетя, че ще го видиш – ще ти го донеса после и ти сам ще се слисаш от това, което ще видиш.“ Това е пак неточен превод. Това същество не е употребило тази дума „ще се слисаш“, то е казало: „Ти ще се убедиш в края на краищата, че моето мнение е право.“ – „Хубаво, позволявам ти да направиш опит, да му вземеш всичките овце, всичките камили, говеда; да го опиташ и после ела при Мен – само живота му няма да вземаш.“ Сатаната се запретва (то не е казано точно така, и това е мой превод), и – не се знае

по какъв начин – внушава на всички англичани, на всички народи да дойдат да оберат Йова. И дохождат всички тия англичани (един силен народ, който е живял между Мъртво и Червено море) и всички останали народи, като разбойници, като банди, обират Йова, взимат му говедата, камилите, овцете и го оставят съвършено беден. Един след друг идват слугите на Йова и му казват: „Задигнаха ни всички овце, всички говеда и камили.“ Йов им отговаря: „Господ дал, Господ взел.“ – „Камилите отидоха!“ – „Господ дал, Господ взел.“ – „Всичко отиде! Конете отидоха.“ – „Господ дал, Господ взел...“ Като се свърши първият процес, иде пак Сатаната и казва на Господа: „Той е хитър, той знае да се представя. Малко по-далече го хвани. Да вземеш имота му, говедата му – това е лесно, но да се дойде до жена му, до децата му, тогава ще се познае какъв е.“ Започва вторият изпит за Йова. Явява се някаква силна вихрушка, събаря къщата и засипва под нея синовете и дъщерите му. Йов и в този случай казва: „Да е благословено името Божие! Господ даде, Господ взе. Господ взема Своето.“ Иде Сатаната пак при Господа и казва: „Този човек е краен егоист, той е затворен в себе си – той жертвува и синовете си, и дъщерите си, само на него да му е добре. Опитай се само да му бутнеш кожата и той ще каже ред лоши думи за Теб.“ Най-после започва третият изпит – докосва се до кожата му, явява се една болест, подобна на проказата, кожата му се напуква, големи бразди се явяват, големи и дълбоки по един сантиметър. (Това е малко хиперболично казано – два сантиметра напукана кожа, то е както когато кажеш, че яйце да хвърлиш, няма къде да падне. Като казвам два сантиметра, това е относителна истина. Ако взема да изчислявам точно, ще извадя единицата и ще остане нещо като нашенското три милиметра). И тъй, ние казваме: в живота на Йова се явява едно противоречие. Философията, с която до това време Йов е живял – той е примирявал с нея всички противоречия; той е мислел, че Бог е благ, и така е проповядвал Истината; но като го засегнаха така много – започнаха вече да идват при него неговите приятели и да го изкушават, като му казваха: „Ти трябва да имаш някакъв скрит грях“... Той имал не грях, но някакъв голям недъг – аз няма да ви го изнеса, но вие, като четете, можете и сами да го намерите...

Неговият недъг се състои в това, че не е разбирал живота, той носел в себе си една крива философия – мислел, че всеки човек може да бъде щастлив на Земята, че всеки човек трябва винаги да бъде благодарен на Бога. Това е крива философия. Всеки може да бъде благодарен на Бога, но когато се отнесе добре с него; когато не се отнесе добре с него, всеки не може да Му бъде благодарен. Всеки може да ти благодари, когато му дадеш нещо; но не зная колко хора има, колко може да се намерят, които, като им вземеш нещо, да ти благодарят. Да си благодарен, когато си здрав – да; но да си благодарен, когато си болен – това е малко неестествено. Та в разбиранията си отпосле Йов съзнал, че всеки човек не може да бъде щастлив. Всеки човек не може да бъде благодарен, безкористен. Не само



когато Бог ти е дал овце, говеда и камили – тогава да бъдеш благодарен; това преди всичко не е благодарност – това е заинтересуваност, която всеки може да прояви. Важно е да имаш едно определено понятие за живота, та когато съществуват и най-големите противоречия, и от тях да извадиш и своето щастие. Това е разбиране на живота или то значи – да си силен човек. Силният човек може да отбива страданията. Внушава ти се една мисъл, че баща ти, например, е умрял – това е една мисъл, която трябва да отхвърлиш и да знаеш, че баща ти не може да умре. Или ако ти кажат, че твоето имне е изгубено – да съзнаваш, че твоето имне не може да се изгуби. Или ако ти каже някой, че си болен, че очите ти пожълтели – ти да знаеш, че не можеш да се разболееш. Или когато някой ти каже, че ти не можеш добре да свършиш университет, ти да не вярваш на това. Когато ти говорят с един противоречив език, да можеш да превръщаш този език в положителен. От неразбиране на живота произтичат всички нещастия и страдания. Ние сами сме изковали сегашната си съдба. Всички нещастия в света ние сами сме си ги образували. (60, с. 9-12)

В народа има суеверие, че когато петелът пее, това е добро предсказание – някой ще донесе пари. Кукуринането иде след страданието и показва, че някой ще ти донесе 10 хиляди лева. Когато петелът на Йова изпя най-тъжната песен, неговото имне се увеличи два пъти. Синовете и дъщерите му, отпосле родени, бяха два пъти по-умни и по-здрави от предишните. С това Йов изгуби ли нещо, или придоби? Той придоби нещо по-ценно от това, което имаше по-рано. (1, с. 174)

Не може ли без изпитания да влезем в Царството Божие? – Не може. Изпитанията не са реални неща, но са необходими. Като те изпитват, ти страдаш, но в тебе страда онова, което може да се пожертва. Чрез страданията човек сам се опитва, но и други го опитват. Йов мина през големи страдания, но и те не бяха реални. Въпреки това той се огъваше, страдаше, мъчеше се. Той изгуби богатството си, нивите, лозята, говедата, овцете, камилите си и всичко това му се върна. Той изгуби синовете и дъщерите си, но му се родиха други, по-добри и по-хубави от първите. Той се разболя, тялото му се покри със струпеи, но не умря. (134, с. 80)

Как постъпвате с Господа? Не правите ли същото? Молите се, оплаквате се, че имате жена, деца, че живеете в лишения. Бог ви слуша, търпи и нищо не казва. Вие се молите на Бога да ви благослови. Той ви пита: за какво да ви благословя? За пържения лук ли? Пърженето на лука представлява човешкия порядък, в който хората се критикуват едни-други. Да критикуваш човека, това значи да го направиш златен. Писано е за праведния Йов, че като боледувал, тялото му се покрило с рани, от които излизали червейчета. Те изяждали гнойта на раните му и ги чистели. Като дохождали просяци при Йов, той им давал по едно червейче, което се превръщало в злато. Така Йов използвал червейчетата да помага на

бедните. Стрданията на Йова го направили известен сред човеците. Ето защо аз казвам на критиците: критикувайте, но правилно, за да направите хората знатни. Пък и вие трябва да се стараете да предавате нещата вярно, да станете добри кореспонденти на вестниците. Така наричам аз ония, които се занимават с предаване на слухове. (134, с. 158)

Неупотребеното добро разваля човека в света. А пък на добрия човек и зло като му се направи, той може да го използва добре. Има един анекдот за Йова. Аз съм го привеждал. Имал червеи в раните си. И когато идвали някои бедни при него, той им давал червеите и те ставали у тях на златни монети. У Йова е червей, а у бедния става на златна монета. Това е вярно: стрданията на един богат човек у другите хора се превръщат в едно богатство. (68, с. 125)

### ГОРДОСТТА НА ЙОВ

И днес още говорят за стрданията на Йов. Като чета живота на Йов, аз не се спирам върху неговите стрдания, но разглеждам разумните линии, които се чертаят на лицето му от големите стрдания и изпитания. На времето Йов минавал за един от умните и добри хора. В един от съветите на боговете Господ запитал присъстващите: „Видели ли сте моя верен и добър раб Йов?“ Бог зададе този въпрос на боговете, защото сам Йов имаше такава мнение за себе си. Йов мислеше, че като него добър и умен човек на земята няма. Тогава Сатаната се обърна към Бога с думите: „Добър и умен е Йов, защото е богат и щастлив, има всичко на разположение. Опитайте се да отнемете богатството, синовете и дъщерите му, да видите какво всъщност представлява той.“ Наистина, след като мина през големи стрдания и изпитания, Йов научи много нови неща. Съзнанието му се пречисти, мина през огън. Докато дойде до това положение, Йов понякога роптаеше, проклинаше часа на своето раждане. Приятелите му идваха при него, изкушаваха го, даваха му различни съвети, но в края на краищата той издържа. Най-после дойде и последният му приятел, най-младият от всички, който му говореше, че трябва да издържа, да понася стрданията разумно, за да придобие нещо ново в своите възгледи и убеждения. Много от съвременните хора, преди да са стигнали до стрданията, казват, като Йов, че трябва да бъдат добри, да се обичат, да бъдат проводници на Божията Любов. Добро е всичко това, но има някои условия, от които човек зависи. За пример, ако си стъкло, ще зависиш от онзи, който е направил стъклото; ако си инструмент, ще зависиш от онзи, който е направил инструмента и от онзи, който свири на него. За да бъдеш разумен, това зависи от твоята права мисъл. В какво се състои правата мисъл? Права мисъл е онази, с помощта на която човек може да разрешава мъчнотиите на своя живот. (139, с. 161)

Ето, Бог изпрати Сатаната при Йова да го изпита. Бог каза на Сатаната: „Познаваш ли моя верен раб Йова?“ – „Остави го на мое разположение да го изпитам. После ще ти отговоря. Ще видя дали знае гамите *dur u moll*, дали знае да пее. Ти си му дал овце, говеда, ниви, лозя, добри синове и дъщери. Вземи всичко това, за да видиш какво е научил и разбрал.“ Като поставиха Йова на големи изпитания, видя се, че не се е научил да пее; има нещо, което трябвало да придобие. В него се криела гордостта. Той мислел, че знае всичко, че няма подобен на него. След като изгубил всичкото си богатство, като изгубил синовете и дъщерите си, най-после засегнали и здравето му. Тогава Йов прокълел деня, в който се е родил. Като минал и през това изпитание, той се смирил, научил се да пее и казал: „Едно време мислех погрешно, но сега разбрах живота, разбрах, че съм грешил. Няма вече да повтарям същите погрешки.“ Често и вие, като Йова, седите и си въобразявате, че сте нещо, че много знаете. Нещо сте, но овцете ви, говедата ви, камилите, синовете и дъщерите ви постепенно изчезват. Най-после може да ви хване някаква тежка болест и да кажете, че сте инвалид. Толстой е боледувал сериозно три пъти в живота си и при всяко боледуване придобивал известно просветление. Не е въпросът да боледуваш и да станеш инвалид, но да придобиеш някакво прозрение. И вие като боледувате няколко пъти, все ще придобиете нещо. Като боледува и издържи на болестта, човек става по-здрав, придобива нова светлина. Колкото повече боледува човек в детската си възраст, толкова по-издръжлив става. (90, с. 122)

Богатият трябва да е заслужил своето богатство, да го е придобил със собствен труд. Йов не заслужаваше богатството, затова му се отне. Като започна да мисли, той дойде до ново разбиране на живота. Той разбра, че богатството му беше спечелено с труда на бедните, и като придоби ново разбиране, пак забогатя. На същото основание, ако и вие използвате своите дарби само за себе си, ще ги изгубите. Ако искате да ги запазите, ще работите с тях както за своето благо, така и за благо на своите близки. (88, с. 215)

Писанието казва: „Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне на тяхно добро.“ Кой от вас вярва в това? Четете го, но като дойде една неприятност, казвате: „Какво ли съм сгрешил пред Господа, какво ли съм направил?“ При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средство, да ни опитат любовта – доколко обичаме Господа... Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания...

Сега ще дойде другата слабост – ние мислим, че като се влюбим в Господа, всичко ще се оправи. Най-първо, като се влюбите в Него, Той ще ви лиши от всичкото ви богатство. Ако сте най-голям богаташ, Той ще ви направи последния сиромаш. Като вземе от вас всичко, ще почне по малко да ви дава и вие непременно ще имате историята на Йова. Йов

най-първо мислеше: „Не съм ли аз, който върша волята Божия?“ Защо подложиха Йова на изпитание? Има едно предание, то е следното. Йов даде угощение на приятелите си и пошушна на един от тях: „Няма на земята друг, който да обича твѝ Господа, както аз.“ Пък дяволът го дочул. Като имало съвет при Господа, дошла тази вест до Бога, че на земята няма друг човек, който да обича Господа като Йова. Дяволът искал да обърне внимание на това. Казва му Господ: „Ти ходил ли си да видиш тази работа, че няма друг човек да ме обича като Йова?“ Той казва: „Ти не си го поставил на изпит да видиш любовта му. Дай го на мене, аз да го изпитам този самохвалко!“ Една хвалба на Йова „аз обичам Господа“ какво му струваше? Отиде имнето му, отиде къщата му, отидоха децата му, дойдоха болести върху него. Той се слиса, казва: „Мислех, че обичам Господа, а Неговата любов към мене къде е? Съвсем ме забрави!“ Той се колебаеше, искаше да приказва с Него. Та работата е там, че и вие казвате: „Колко обичам Господа!“ Щом ви чуят, веднага ще отиде имането ви, къщата ви. Страшно нещо е да се изпитва любовта на човека. Няма по-голям изпит. Той може да изгори. Затова преждевременно не се изпитвайте, не подлагайте вашата любов на изпит. Нека остане най-последно. Като изпитате всичко и няма какво да изпитвате, тогава последно опитайте това. Кажете: „Обичам Господа, както никой друг.“ Кажете това и ще имате една опитност.

Дойде времето и пак наново рече Бог да изпита Йова. На втория път като дошъл, Йов пак дал угощение на приятелите си, но казва: „Колкото за любовта си към Бога, ще си помисля малко дали да се изкажа.“ Разбрал той и казва: „За любовта си към Бога ще помисля дали да говоря.“ Има нещо вътре в него. Казал му Господ: „Не говори за свещени работи, но само ти да си ги знаеш.“ Когато обичаш Бога, това е акт само между твоята душа и Бога, на хората не казвай. Кажеш ли го на хората, ще патиш. Нека само между Бога и теб да съществува този акт. (24, с. 165)

## ЙОВ ИЗДЪРЖА ИЗПИТАНИЯТА И СТАНА УЧЕНИК

При изкушенията и изпитите на ученика необходима е будност на съзнанието. Той не трябва да говори много и да се оплаква от своите изпити, а да се радва. Пример: Йов изгуби богатство, деца и пр., жена му го напусна, а после всичко му се възвърна. Йов беше праведен и като мина изпита – стана ученик. Бог е в началото и в края, а пък в средата е изкушението на кармата. Христос също започна добре, роди се, дойдоха мъдреците. После дойдоха изпитанията и после – доброто. Бог казва: „Аз съм алфата и омегата, т.е. в началото и в края, а в средата са изпитанията.“ (149, с. 33)

В тази стара драма Йов се оплаква от живота си. Прочетете тази драма, да видите развързката ѝ. Той придобива едно прозрение, влиза

в новия живот и намира, че старият живот, в който дотогава е живял, е бил фалшив. Той казва: „Аз вече се отказвам от всичко старо и няма да мисля по стария начин.“ И на този Бог, Който му говорил отвътре, той казва: „Отсега нататък ще Те слушам да ми говориш Истината. Тъй както ми говориш, кажи ми Истината и аз ще Те слушам, ще приложа тази Истина в живота си, за да придобия новия живот.“ Щом той приложи тази философия в живота си, в него стана едно преобръщане и в този момент всичко му се възвърна – богатството, говедата, камилите, овцете, конете, дъщерите и синовете, и то два пъти по-хубави и красиви, отколкото бяха първите. Които четат тази история на Йова, ще кажат: „Този човек е проповядвал за Господа – така ли трябваше да пострада?“ – Значи според тях той не трябваше да премине тези изпитания. Не, един човек като Йова, който проповядваше за Бога, трябваше да се изпита, след което всичките му богатства му се възвърнаха, а синовете и дъщерите му също се възвърнаха, но два пъти по-красиви от първите. Не може да се приеме новото учение, докато човек не се изпита във всяко отношение. Това – да получи изведнъж всички блага, това не е никакво ново учение. (60, с. 22)

Казвам: пренесете се във времето, когато е живял Йов – да видите през какви изпити е минал. Първо той е минал през областта на съзнанието, после – на самосъзнанието, т.е. в областта на най-големите противоречия. Не е лесно да мислиш, че си божество, и да те поставят на изпит да провериш доколко си такъв. Йов бил голям богаташ, минавал за мъдрец пред хората. И поставиха Йов на голям изпит – постепенно изгуби всичко. Камилите и овцете му измряха. Дойде голям циклон, който събори къщата му и уби синовете и дъщерите му. Най-после го нападна тежка болест, като проказа: кожата му се надупчи, отвориха се големи гнойни рани – никой не можеше да се приближи до него, отдалеч миришеше. Как ще обясните това нещо? Ако го разглеждате от становището на социологията, все ще намерите някакъв отговор. Ако го разглеждате с погледа на религията, ще кажете, че това е необходимо като път на ученика, който минава през последния изпит – на самосъзнанието. „И аз можех да говоря, както вие – ако беше вашата душа на мястото на моята душа, можех да натрупам думи против вас и да кимам с глава против вас“ (Йов 16:4). Това е човекът на страданието, но не човекът на бъдещата раса. След големите страдания Йов получи всичко отново – богатството си, синовете и дъщерите си. И той влезе в новия живот.

Като изнасям живота на Йов, искам да ви предупредя да знаете, че всички ще минете през неговите изпитания. Няма да остане човек в света, който да не мине през тях. Въпросът е кой по-рано, кой по-късно. Не можеш да влезеш в духовния свят без страдания. Който мисли, че без страдания ще влезе в духовния свят, той е на крив път. Само с молитва и с говорене работите не се нареждат. (88, с. 212)

Какво е човекът? Какъв е неговият характер? – Той се познава при изпитанията. Само при изпитания и страдания се познава истинското съдържание на човека. Ако при изпитания захарта ви ферментира и от образуваното вино вие се опивате, това показва, че чувствата ви не са устойчиви. Щом чувствата ви не се кисват, захарта ви не е ферментирала. Не е лесно да устоиш на големите изпитания – все ще се киснеш. Ако праведният Йов се кисна, какво остава за обикновения човек? Първоначално Йов не се кисна. Взеха му говедата, овцете, камилите, дойде буря, събори къщата му, уби синовете и дъщерите му. Той понесе всичко това съзнателно и казваше: „Бог даде, Бог взе.“ Обаче дойде последният изпит, който засегна тялото му. Докато изпитанията бяха външни, той лесно понасяше. Щом дойде вътрешното изпитание, той прокле деня, в който се е родил. Вие няма да бъдете по-силни от Йов. Като дойде последното – вътрешното изпитание, и вие ще прокълнете деня, в който сте се родили. (66, с. 128)

Една част никога не може да вземе мястото на Цялото. Много пъти всички вие заставате на положението на Цялото и казвате „Защо аз страдам?“ Това е ваш въпрос. Вие сами задавате въпроса, вие сами трябва да се отговорите. Досега Природата никому не е отговорила на зададените въпроси. Йов задаваше много въпроси. Той беше учен човек – адепт. Не беше прост човек, но адепт от първо качество. Тия изпитания той трябваше да мине, трябваше да свърши училището, трябваше да свърши стария университет. Трябваше да изпита всичко на гърба си и като го поставиха натясно, на изпит по указание на онзи професор там, така го пресяха, че той окряска орталъка, малко остана да го скъсат. Четирима души професори имаше, които го изпитваха, и един невидим – пети. Господ наблюдаваше. Най-първо Йов искаше да измени програмата и каза: „Туй не спада в програмата. Аз никакъв грях не съм направил. Защо да ме изпитват?“ Не, предмета, върху който те изпитват, ти трябва да знаеш. На въпросите, които задава професорът, дали си ги учил или не – ти трябва да отговаряш. Много пъти той може да ти даде една задача, която можеш да разрешиш, въпреки че много-много не си подготвен, по същите начини, по които решават задачите, дадени в някой сборник. И ти, като Йова, можеш да се държиш по буквата на закона и да кажеш, че тази задача не била вложена в сборника. Ти ще намериш в живота много задачи, които не са турени в сборника. Когато една къща ще се гради, инженерът разрешава един сериозен въпрос. Тази къща намира ли се в сборника? Не, архитектът по дадените закони ще направи плана. Ако не може той да направи този план, да остави способните да го направят. (50, с. 244)

## БОГ, ХРИСТОС И ПРАВЕДНИЯТ ЙОВ

Питате защо идат изпитанията и страданията в живота. – За да се изпита любовта на хората, да се види на каква основа е поставена. Затова именно изпитаха Йова. Затова изпитаха и Христа. Той даде пример на безкористна Любов. Христос мина през големи страдания и показа на хората как да обичат. Христос, създаден по образ и подобие на Бога, Който разполагаше с богатството на света, се отказа от всичко заради човечеството. Той се пожертва за хората, отказа се от Своите блага, смири се и прие робски образ. Той мина през най-големите страдания, но издържа, понесе всичко с Любов. Той показа Любовта Си към Бога, показа на хората как тя работи. Ако нямаше Любов в ума, в сърцето и в душата Си, Христос не би издържал на тия големи страдания. Работата, която Той свърши, се основаваше на Любовта. Христос постави за основа на своя живот трите закона: закона на вярата, надеждата и Любовта... (134, с. 215)

Казваш: „Господи, готов съм на всякакви жертви за Тебе!“ Щом е така, Бог те поставя на изпит, да опита любовта ти. Така постъпиха и с Йова. В един от съветите на Бога, дето присъствали мнозина учени от невидимия свят, Бог казал: „Обърнали ли сте внимание на Моя верен раб Йов? На Земята няма подобен на него.“ Един от присъстващите казал: „Аз съм на особено мнение. За да се убедя в тези думи, нужно ми е съществено доказателство. Ти си поставил този човек при благоприятни условия – дал си му ниви, говеда, камили, добри синове и дъщери. Той живее в голямо изобилие, естествено, че ще бъде верен и добър. Отнеми всичкото му богатство, здравето, синовете и дъщерите му, тогава ще видиш колко е верен. Остави го на мене, аз да го изпитам.“ Наистина, докато Божието благословение е върху нас, казваме, че Бог е с нас. Щом отнеме благословието Си, казваме, че Бог не е с нас. Къде е тогава Той? Докато щастието е с нас, и Бог е с нас. Като ни напусне щастието, и Бог не е с нас. В първия случай Бог е пред лицето ни, а във втория случай – зад гърба ни. Казваш: „Аз сам ще наредя живота си, зная какво трябва да направя.“ Щом кажеш така, Бог се оттегля и те наблюдава какво можеш да направиш. (69, с. 63)

... Така и онези хора, които се молят на Бога и искат да придобият нещо, те трябва да бъдат отрицателни. Какво става обаче? Те, като се молят на Бога, заповядват Му, а с това стават положителни. И Бог е положителен, и тогава Той им дава точно това, което те искат, т.е. Той им взема и това, което имат. Щом вие ставате положителни, Бог заема вашите места. За да няма спор, Той казва: „Направих така, както ми казахте.“ Така могат да се обяснят и страданията на Йова от научно гледище. Това е окултно гледище. Йов беше наистина праведен човек и искаше да покаже на Господа, че като него друг няма. Когато синовете му правеха угощение, Йов принасяше жертва на Господа и казваше:

„Господи, това да направиш, онова да направиш.“ Тогава Господ направи, както Йов искаше: взе му овците, добитъка, синовете, лозята, прати вятър, който събори къщата му и го остави без нищо. Тогава Йов започна да спори, да се разправя с Господа. И като се видя в трудно положение, започна да се моли на Господа, да казва: „Господи, то няма да бъде така, но, моля Те, оправи моята работа! Аз съвсем забърках тази работа.“ И когато в съзнанието му проникна мисълта, че той сам е объркал работата си, тогава започна вътрешно да разсъждава. (24, с. 301)

Никой не знае кой е грешник и кой – праведен. Никой не знае кого обича Бог и как го обича. Той обича и грешниците. Като провериш това, наблюдавай, да научиш пътя на Божията Любов. Когато иска да възпита някого, ако е богат, Бог му взема богатството и го прекарва през големи страдания. Така възпитаваше Той и праведния Йов. По човешки Йов беше праведен, но не и от гледището на Бога. Йов беше богат и добър човек, но имаше някои недъзи, които сам не виждаше. За да го освободи от тях, Бог го прекара през големи страдания. Като се натъкна на страданията, Йов прокле и съдбата си, и живота си, и себе си. Бог не го осъди за това, но го застави да се осъзнае, да дойде до разкаяние. Йов видя погрешките си и се изправи. (134, с. 43)

Някой ще каже: „Сегашните условия на живота ме спъват.“ Не, те не могат да ви спъват. Аз говоря за онзи ученик, който е разрешил въпроса с ученичеството. А вие не сте още пълни ученици. Има няколко разряда: ученици-оглашени, ученици-верующи и ученици-ученици. Първият разряд има известни задължения и права, вторият – също, третият е най-горен от всичките. Това, което ученикът върши, не е длъжен да го върши оглашеният, и обратното. И всички ще разглеждат живота според степената си – ако е оглашен, има известни задължения и известни права. И вие няма да го питате защо върши това. А ако оглашеният пита верующия: „Защо така правиш?“, верующият ще му каже: „Когато дойдеш на моето място, ще разбереш защо така работя и живея.“ Бог не е длъжен да ни съобщава защо прави тъй или инак. Той ще каже: „Когато минеш през тия седем огньове, за да те очисти, ще разбереш!“ Абсолютно никакво друго обяснение няма да ти даде. И Йов Го е питал, но Господ е мълчал. Но след като мина седем пъти през огъня, тогава Господ се обади и му каза: „Я застани да кажеш сега!“ И Йов казал: „Чувал бях за Тебе от други и много грехове направих, но понеже сега Те видях, глупости няма да говоря.“ Някой от вас се намира като Йов и пита: „Господи, докога тия страдания, тия дългове?“ Господ си мълчи. И не мислете, че можете да се избавите, ако имате някой приятел или неприятел – лъжете се. И избавлението седи в следното: да разширите съзнанието си и да влезе Христос, да ви обясни факта. Стане ли това, вие сте избавени; не стане ли тоя факт, неприятелят ще бъде постоянно при вас и като един демон ще ви прави пакости. (67, с. 97)Помни: най-тежките условия носят най-големите откровения! В най-тежките моменти от живота си, когато нямаше отникъде изходен път,



Йов получи най-голямото откровение. И Христос получи най-голямото откровение, когато беше на кръста. (112<sup>a</sup>, с.134)

За да повярва в Христа, човек трябва да се намери в безизходно положение като Йов, като Йона... (34, с. 166)

Ако постъпвате правилно, като дойде Христос, ще каже: „Добре сте работили, добре сте постъпили“, и т.н. Сега аз няма какво да ви привеждам доказателства, но казвам: онзи, който живее добре, няма да му се случи зло. Млад бях и остарях, но не видях праведният да проси хляб. Псалмопевецът казва: „Онзи, който живее за Бога, зло няма да го постигне.“ Че това е вярно, прочетете живота на Йова. (2, с. 128)

### ЙОВ И БЛАГОДАРНОСТТА. ВЪНШНАТА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Че във всички неща, които правим, Той е Бог, на Когото го правим, Той е нашият Баща! Всички непочтени неща по мисъл, по сърце, по воля, ние ги правим на Бога... Трябва да престанем със злото в света. Да турим на мястото на злото доброто. Ако един човек, който прави зло, че те опитва, какво трябва да направиш? Какво казваше Йов на жена си, когато тя му казваше: „Кажки една лоша дума – защо тия страдания ти дават?“ Той казва: „Когато Господ ни даваше хубавите работи, благодаряхме, хубаво беше. Защо да не Му благодарим, когато ни дава лошите работи?“ Счита ги за лоши, но то е за добро. Ако Господ вземе твоите пари и ги даде на друг, то е Негово право. Той ти дал един подарък, вземе си подаръка – какво има? Дал ти някоя огърлица, вземе я – утре ще ти даде нещо по-хубаво. Той ти опитва ума, както майката, която дава една ябълка на детето, после я взема. Защо ще се безпокои детето? Тя ще му даде после още по-хубава, може да му даде две, три, четири, пет, десет, петнадесет! (12, с. 89)

Благодарете на Бога не само за доброто, но и за изпитанията и мъчнотиите, на които се натъквате. Няма зло в света, което Бог да не е превърнал на добро. Един ден и безлюбието, и страданието, и противоречието ще се превърнат на добро. Какво направи Йов при големите противоречия, какво постигна? – Позна Бога. Следвайте неговия пример! Жена му, приятелите му го изкушаваха, искаха да го спънат, но той издърж. (94, с. 72)

Мнозина искат работите им да се нареждат така, както те желаят и разбират, но техните желаниа и разбирания не са Божествената мярка на нещата. Йов казва: „Господ дава, Господ взима.“ Които разсъждават като Йова, те уподобяват живота на богат човек, който дава скъпоценностите си на една бедна вдовица да ги пази и след време дохожда да ги вземе.

Които не разсъждават като Йова, те се намират в положението на бедната вдовица, която се оплаква на мъжа си, че богатият взел скъпоценностите си. Мъжът ѝ отговаря: „Благодари, че богатият човек има доверие в тебе и те остави да се ползваш от скъпоценностите му. Те са негови и той има право да ги вземе, когато пожелае.“ Следователно всеки трябва да знае, че нищо в живота не е негово. Някой се радва на детето си и казва: „Моето дете!“ – Не е твое това дете! То е оставено при тебе временно – само да го отгледаш. Един ден, когато Бог пожелае, ще го вземе. Днес ще умре детето ти, утре – жена ти, после – майка ти, баща ти, приятелите ти, и ти ще останеш съвършено сам. Животът на Земята е велико училище, в което ти си дошъл да учиш. Докъде се простира животът – точно не може да се каже, но той непрестанно расте, разширява се и се развива. (36, с. 17)

Изучавайте себе си да видите доколко имате външна и вътрешна любов. Ако Бог всичко ви е дал и сте доволни, вие имате външна любов. Ако всичко ви е взел и пак сте доволни, вие имате вътрешна любов. Не е лесно да се вземе всичко на човека и той да мисли, че това е любов. Радвайте се и когато ви се дава, и когато ви се взема. Учете се от всичко, което става около вас, да видите докъде сте дошли в развитието си. Който не е изучил външната любов – да я изучи. Който я е изучил, да мине в областта на вътрешната любов. Като дойде до положение всичко да изгуби, той трябва да знае, че ще придобие живота. Когато Йов издържа изпита си, даде му се всичко в двоен размер. (36, с. 71)

Човек трябва да опита своята любов към Бога, за да може да въздейства и на другите. Днес е петък – денят, в който човек е бил създаден. Защо е създаден човек? Човек е създаден, за да опита своята външна и вътрешна любов към Бога. Едновременно с това той опитва и Любовта на Бога. Едно от качествата на тая Любов е даването. Един ден Бог казал на Сатаната: „Ти познаваш ли моя раб Йова? Видял ли си подобен на него?“ – Сатаната отговорил: „Йов е верен и добър твой раб, защото си му дал богатство, имот, говеда, лозя, синове и дъщери. Опитай се да му вземеш всичко това и ще видиш каква е любовта му!“ Да обича човек Бога за това, че са му дадени ред блага, туй представя външната страна на любовта. Казвате: да не дава Бог да минем през изпитанието на Йова! Ако Бог спре вниманието си върху някого, че е много напреднал, че любовта му е силна, веднага Сатаната ще дойде при Бога да го съветва да подложи този свой раб на изпит, да провери любовта му. Всеки е минал и минава през изпитанието на Йова, макар и в най-слаба форма: богат е бил, но изгубил богатството си. Жена, деца, приятели имал, но и тях изгубил. Ако сте издържали този изпит, вие сте се повдигнали. Ако не сте го издържали, пропаднали сте и отново трябва да го държите. (36, с. 57)

Две градини има Бог – едната градина е астралният свят, наречена „адова градина“, а другата е „райската градина“. Едни хора посадят в рая, а други – в ада. Едните дават сладки плодове, а другите – горчиви. Като отидете в рая, там ще ви оценят според плодовете, които сте родили на Земята. Вашите мисли, чувства и постъпки ще ви следват. Като влезете в другия свят, след вас ще видите наредени мислите и чувствата си. Ако си бил вегетарианец, там ще видиш доколко си бил такъв. Някога си ял прасета, кокошки – там ще ги видиш наредени около тебе, искат да им върнеш месото. Ще чуваш: върни ми крилцето, върни ми крака! Ако си ял риба, и тя ще си иска своето. Всички животни, от които си взел нещо, ще те обикалят и докато не им върнеш това нещо, няма да те оставят. Така се отне на Йов всичкото богатство, което не беше на място. Второто богатство, което той придоби, дойде по пътя на Любовта. – „Защо трябва да живея?“ – За да придобиеш истинското богатство. Ако влезеш в другия свят със своите камили, волове, овце, ще намериш ли място за тях? Затова Христос учел хората да се отрекат от богатството на Земята, да се отрекат от лошия живот и да станат ученици на новото учение, да започнат отново. Всеки ще мине през опитността на Йов – всичките камили, овце, волове ще отидат в другия свят; синовете и дъщерите също ще отидат в другия свят. Ще остане само жена ти, мърморката. Тя казваше: „Кажки поне една дума против Господа, да се освободиш!“ – „Как да кажа, когато Той ме е благословил?“ Ще търпиш като Йов. После ще дойдат и приятелите ти, които ще те осъждат. Като минеш и този изпит, ще дойде новото просветление – светлината на новия живот. Йов казва: „Много съм слушал, Господи, за Тебе, много съм говорил и аз, но вече няма да говоря така, както съм говорил; няма да живея така, както съм живял.“ Праведен беше Йов, но не беше човек на Любовта. Като дойдоха страданията върху него, той прокле деня, в който се е родил. Дано и Бог забрави този ден – той е ден на безлюбието. В огорчението си Йов намери, че е безполезно да се живее. И вие, като минавате през изпита на Йов, проклинате деня, в който сте се родили. Трябва да дойде денят, когато ще изгубите всичкото си богатство. В какво се заключава това богатство? – В онези братя и сестри, които ви обичат, които всякога са били на ваше разположение. Като ги изгубите, тогава ще разберете какво са били те за вас; тогава ще разберете, че и вие сте готови да направите всичко за тях. – „Може ли без имне на този свят?“ – Щом има кой да ви обича, може и без имне. От коя крава вадите въздуха? Въздухът е благо на онези, които ви обичат. От коя крава взимате водата? Хубавото мляко взимате от кравата, но откъде идва светлината? Значи има блага в света, които идват от Божествения свят. Хлябът идва от онези, които ни обичат; водата идва от онези, които ни обичат; въздухът идва от онези, които ни обичат, и светлината идва по същия път. Някога тези, които ни донасят хляба, ни заставят да плащаме скъпо за него... Приемете Божията светлина. Приемете Божията Мъдрост. Приемете Божията Любов. Приемете живия хляб, за който Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“

Само така ще минете през изпита на праведния Йов и ще се възродите. След това ще минете пътя на възкръсналия Христос. (66, с. 116)

## ЙОВ И НИЕ

„Какво нещо е небето?“ – Външният свят. – „Там ли живее Бог?“ – Навсякъде живее Бог. Той е абсолютната разумност, неограниченото Начало. Значи където е разумността, там е Бог. Да мислиш, че Бог е вън от тебе и подобен на тебе – това е твой някакъв бог. Ако искаш да познаеш Бога, остави Го свободно да се проявява в тебе без никакво ограничение. Болен си – обърни се към Господа, веднага ще усетиш малка топлина в сърцето си, светлина в ума си и болката ти ще изчезне. Ако си беден, гладен – пак се обърни към Господа. Ще дойде някаква помощ отвън. Изпитанието на Йов ни показва как можем да намерим Господа. Преди големите си страдания Йов жертвуваше воловете си, овцете си и благодареше на Господа. Но след като изгуби всичко, нямаше вече какво да жертва. И тялото му се покри със струпеи. Йов викаше към Бога, молеше се, но отникъде не получи отговор. Той се разкая, осъзна всичките си заблуждения, вгълби се в себе си и там намери Господа. Тогава струпеите изчезнаха от тялото му и каквото беше изгубил – синове, дъщери, волове, овце, имот – всичко му се върна двойно. Казвам: всички ще минете през страданията на Йов. Ще минете през изпит, за да се освободите от заблужденията си. Всичко ще изгубите, но като намерите Господа, загубеното ще се върне двойно. Неизбежни са изпитанията! Ще стане голяма промяна във вас и като се обърнете към Господа, ще Го намерите вътре в себе си. Това е най-хубавото състояние, през което човек минава. Не се обезсърчавайте! Не се страхувайте от нищо! Трябва да минете през изпитанията, за да станете смели. Не е въпрос да страдаш за човешкото. Страдай за Божественото! (132, с. 205)

Любовта към Бога – това е най-голямото изкуство. Ти можеш да мислиш, че като обичаш Бога, Той все ще ти повери нещо. Докато не Го обичаш както трябва, ти ще имаш само обикновеното, което Той дава на всички хора – общото благословение. И тогава ти трябва да се удовлетвориш с него. Ако го нямаш, няма да роптаеш, а ще работиш над себе си. Когато се научиш да Го обичаш, тогава ще разбереш какво значи да бъдеш едно с Него и Той с тебе! Ти трябва да обичаш Бога! Въпросът на Земята ще вземе тогава друг характер. И когато викнеш Бога по този начин, тия противоречия, които сега съществуват на Земята, бурите в света – няма да бъдат бури за тебе. Сиромашията няма да бъде сиромашия за тебе, болестите няма да бъдат болести за тебе. Те са привидни само. Сиромашията за онзи, който обича Бога, е едно благо. И богатството е благо, и всичко е добро. Но онзи, който не обича Бога, за него сиромашията е едно страдание. Страданието за едно е благо за друго. Питам сега: като четете праведния Йов, щеше ли той да бъде праведен, ако не

беше минал през такива големи страдания? Щеше ли да бъде написано неговото име и да бъде той образец, да се ползват всички хора от него като образец? Ако той не беше минал през тези страдания, той щеше да си умре и никой нямаше да го знае, но в големите страдания той придоби едно богатство и се написа името му. И когато вие се намерите в едно голямо противоречие, четете Йов – там е разрешението! Най-първо Йов изгуби всичкото си имне и капитал – и волове, и говеда, и деца, и всичко – първото положение; второто – къщата му се събори, след това синовете и дъщерите му – всички измряха, но и там не спряха страданията му. Дойде една болест – една проказа на тялото му, и след като изгуби всичко, оставили го във на едно гноище и никой не се приближавал при него. Когато са дошли неговите приятели да го видят, три деня са седели при него в мълчание. Казват: „Горкият човек, какъв беше, с какво име, с положение, а сега на какво мяза! Дойде до това жалко положение!“ Мнозина се запитвали защо са дошли тия страдания отгоре му. Вие не можете да си представите историята на този човек, който от висотата на положението, което е заемал, да падне толкова ниско! Той е бил като цар, а е слязъл до най-ниското положение, дето всеки го презирал. Има едно предание за него, че никой не се е приближавал при Йова. Кучета са ходили да ближат раните му. Никой човек не е смеел да се приближи при него, да не се зарази. Не се влиза лесно в Царството Божие! (92, с. 107)

Разказът за праведния Йов е окултен. В него се крие една вътрешна страна на живота. Вие не можете да си представите как Бог остави Йова в ръцете на дявола да го мъчи. Бог каза на Сатаната: „Щом искаш, можеш да изпиташ Йова. Първо ще му отнемеш всичкото богатство, после синовете и дъщерите му, най-после ще засегнеш и тялото му. Така ще познаеш неговата сила. Ще изпиташ любовта му към богатството, към децата му и най-после – към самия него. По-далеч от тези изпити няма да отиваш.“ Като изгуби богатството си, Йов каза: „Бог дал, Бог взел.“ Като изгуби синовете и дъщерите си, пак каза: „Бог дал, Бог взел.“ Обаче като заболя и тялото му се покри със струпеи, той не каза както в първите два случая, но прокле деня на раждането си. Това беше една тежка служба, която той трябваше да свърши. Понеже в първо време не разбра какво се иска от него и как да изпълни службата си, той каза: „Проклет да е оня ден, в който ме поставиха на тая тежка служба!“ Казвате, че не е божествено да проклина човек съдбата си. С това искате да кажете, че Йов е бил мек, слабохарактерен човек. Кой от вас, ако го поставят в положението на Йова, може да даде по-добър пример? Какво ще кажете, ако и вашето тяло се покри със струпеи? Ще кажете: „По-добре да не бях се родил, т.е. да не бях приемал тая служба.“ (134, с. 68)

Помнете: любов към Бога, любов към ближния и любов към себе си са три мощни формули, с които можете да разрешавате всички мъчни задачи в живота си. Колкото по-големи знания имате, толкова

по-големи изпитания ще ви се дадат. Вземете пример от праведния Йов, който мина през големи изпитания и страдания. Той имаше големи знания, но и големи богатства: ниви, лозя, говеда; той имаше красиви синове и дъщери, но всичко изгуби. Най-после му се даде такава страшна болест, която го отдалечи от всички хора. Животът му беше в опасност, но издържа изпита си, след което получи голямо прозрение. Всичкото му богатство се върна отново. Други синове и дъщери му се дадоха, здравето му се възстанови и той придоби нов живот, с по-голяма светлина и мъдрост. Няма човек в света, който да не мине през пещта на Йов. За да издържи на страданията, човек трябва да има характера на Йов. Ще минете през отчаяния, съмнения и протести, но в края на краищата трябва да издържите, както Йов издържа. Когато минете през тези изпитания, тогава ще придобиете нов живот, ново знание и големи богатства. Сега сте богати, имате знание, имате синове и дъщери, но всичко това ще изгубите. Един ден, когато придобиете ново знание, ново богатство, други синове и дъщери, тогава ще получите истинска слава, истинска радост, истинска любов. (73, с. 184)

Та в най-старата драма на Йова се разглежда онова лъжливо схващане, което хората имат – че причината за нашето нещастие е извън нас. „Така съм говорил – казва Йов, но вече няма да говоря така; мислил съм, но вече няма така да мисля; живял съм, но вече няма така да живея.“ Той съзнал, че вече няма да спъне своя живот. Следователно това, което можа да стане с Йова, може да стане и с вас. Това, което може да стане с един човек, може да стане и с един дом, и с един народ, и с цялото човечество. Цялото човечество прогресира общо. И хората общо прогресират. Ние не сме такива, каквито сме били в далечните времена. Бог казва чрез пророка: „Ще обърша очите им и скърби няма да имат вече.“ Кога? Когато всички хора дойдат да мислят в единение, както Бог мисли. В този смисъл когато ние дойдем в хармония, ще видим, че това е и мисълта на Бога...

... „Душата ми е отегчена от живота ми.“ Както живеете сега, все ще имате опитността на Йова. Виждам хората – днес са весели, утре са тъжни. Това е самоизмама в живота. Аз бих желал всякога да ви виждам весели. Един ден дойдете весели, на другия ден сте отпаднали духом. Това е, защото живеете в илюзиите на живота. Един ден ви виждам здрави, на другия ден имате треска – живеете в илюзиите на живота. Бих желал да виждам хората около себе си здрави – и по мисъл, и по чувство, и по тяло. Искам да виждам хората в един живот без противоречия. Казвате: „Тежък е животът ми.“ – Както сега живеете, този живот е по-добре да го отпишете по единствената причина, че той е живот на илюзии и измама...

... Има още един, по-възвишен живот, към който човечеството се стреми. Както Слънчевата система се стреми към своя център, така и нашият живот се стреми към един център – към великото благо на Живота, към радостта, към Любовта, към Мъдростта, към Истината и към свободата. И тогава ще кажем като Йова: „Няма да мислим по старому, няма да живеем по старому, няма да постъпваме по старому!“ Тези мисли може да ги поставите за основа. Ако живеете така няколко години, вие ще създадете от себе си такива хора, каквито искате да бъдете създадени. (60, с. 25-29)

... Трети казват: „Първо Бог, Господ, Духът ми, тогава аз – разумната душа, която трябва да служи Нему, че после на обществото и най-после на себе си.“ Ето правилното разрешение!... Турете Господа начело. А знаете ли какво ще бъде тогава вашето състояние? Няма да има във вас двоумение, страх, трепети, ще имате воля, ще бъдете смели, решителни, умни, добри хора. Ще бъдете богати във всяко отношение – каквото хванете с ръка, злато ще става. Някои ги е страх от парите – само глупавите ги е страх. Защо? Защото са духом слаби. Знаете какво казва преданието за праведния Йов – че имал червеи и като ги подарявал на някой просяк, червеите се превръщали в жълтъци. Ако бъдете и вие като Йов, червеят, който дадете, ще се превърне в злато. Вие често онеправдавате червеите, но и те извършват отлична работа в света, съвременният свят дължи много на тях. Като ги хване Господ с ръка и ви ги даде, те се превръщат в златни монети. А какво е това злато, тази монета, която ви дава Господ? Придобивате знания и опитност. Една умна жена, която вземе серява, мръсна вълна, какво прави с нея? Изпира я, извличва я, изприда я и изтъква плат; глупавата, напротив, като я види така мръсна, ще я хвърли навън. Колко пъти и Господ ви е дал Дух и вие сте Го отхвърляли! (123, с. 46)

Забелязано е, че след най-голямото благословение ще дойде най-голямата мъчнотия. И обратно – след най-голямата мъчнотия иде най-голямата радост. За да не губи радостта си, човек трябва да вземе предпазителни мерки. Какво стана с праведния Йов? Един ден Бог запита Сатаната: „Познаваш ли моя добър раб Йов?“ – „Добър е, защото си му дал имот, богатство, добри синове и дъщери. Вземи му всичко и тогава говори за него.“ Казвам: изкуство е, когато богатството се увеличава, сърцето да не се свързва с него; когато знанието се увеличава, умът ти да не се възвеличава; когато силата ти се увеличава, ти да не се забравяш. Каквото и да придобиеш – богатство, сила, знание, това са обикновени неща, които не разрешават въпросите. От временните придобивки нищо не остава. (69, с. 380)

В духовния живот трябва винаги да даваме, за да можем да получаваме. Да кажем, че някой от вас изпитва омраза; той ще се

подложи на въздействието на червения цвят, ще прочете стиховете, които ще засилят любовта му, напр. Йов 11:17: „И векът ти ще възсияе като пладнешкото слънце, а мракът ти ще се превърне на зора.“ Вековете, за които се говори тук, са епохите, през които минава развитието на човека: златен, сребърен, меден и железен. Железният век е най-далечният, а сега идва епохата, в която ще настъпи златният век, за който човечеството жадува и в който ще заживее. Ние не притежаваме друга книга като Библията. На мнозина тя може да изглежда разхвърляна, съставена без определена система и безсмислена, но там се съдържат велики истини, които като възприемем, ще се възстанови хармонията в света... От своя сребърен период човечеството е преминало в медния си период, след който идва железният, в който се намираме сега, но и той вече изтича и сега ще се върнем пак отново в пролетта. В това развитие действат определени закони, между които и законът за растенето и падението. (150, с. 79 и 91)

Правете маневри, за да се калявате. Представете си, че сте богат като Йов, че изгубвате всичкото си богатство, изгубвате синовете и дъщерите си, здравето си, и ако при това положение можете да запазите духа си, да останете тих и спокоен, само така ще опитате вярата си и ще я калите. И най-последно, ако можете да издържите и вътрешните изпитания, да се засегне вашето здраве, вашият живот – вие сте дошли до областта на Любовта, вярата и надеждата. Страданията са път за познаване и разумно действие с надеждата, вярата и Любовта. (66, с. 131)

Човек има чрезмерни желания, които в един кратък живот не могат да се реализират. Представете си, че всеки се намира в положението на Йова, който имаше много имоти, стада, говеда, синове и дъщери – всичко в изобилие. И той трябваше да мине през един голям изпит – да изгуби всичкото си имане, всички синове и дъщери. Той мина през една ужасна криза в живота си. Жена му казваше: „Какво мислиш за правдата сега? Кажй нещо за твоя Господ! Кажй една дума – да се освободиш!“ В това време Йов направи много погрешки, но по отношение на Бога не сгреши. Той казваше: „Бог е бил към мене всякога много добър, нищо не мога да кажа против Него.“ Като мина през големите страдания, Йов казваше: „Господи, много пъти съм говорил, без да мисля, но сега, след като Те виждам, нищо не мога да кажа.“ Като мина през тези страдания, всичко му се върна: имоти, говеда, овце и най-последно синовете и дъщерите му се върнаха, и то по-красиви от първите. Казвам ви: в сегашния живот още на всеки човек трябва да стане това, което стана на Йова. – „Като умрем ли, тогава ли ще стане това?“ – Не, още този живот човек трябва да мине през смъртта и да оживее, за да не става нужда да отива в другия свят и после да се връща. (70<sup>a</sup>, с. 17)



## А В Р А А М

Днес ще ви дам една задача да работите върху Библията. Целият клас ще се раздели на две групи и всеки един от групата ще вземе по една от книгите на Стария Завет. За пример, един ще вземе „Битие“, друг – „Изход“, трети – „Левит“, и т.н. Като четете книгите, ще изучавате характера на всеки един, за когото се говори. Коя е характерната черта на Авраама? Авраам се отличавал с послушание. Той напусна бащиния си дом и отиде в непознати земи. Той отиде в Египет да се учи. Сегашните хора се оплакват от условията. Какво е било положението на старозаветниците? Те са живели при по-тежки условия на живот, отколкото сегашните хора. Отде черпеха те сила, за да издържат? Като ученици вие трябва да изучавате целокупния живот, както и единичния – човешкия живот. (118, с. 126)

Има ли сега в съвременния свят някой човек, който да няма тези слабости? Някои говорят, че хората били свършени, за пример, за пророците говорят така. Аз ще кажа една дума. Разглеждам историята на човешкото битие, на всички велики хора в света и не съм срещнал досега човек без погрешка. И в биографиите на тези хора е описана само добрата страна. Не, не са били те такива. За Авраама като пишат, ще кажете, че Авраам бил безгрешен. За Исаака – също; за някой цар, философ – също. Лошото се изглажда, остава само доброто. Ами то е друга една слабост – да търсим само доброто у хората! Какво нещо е добро и какво нещо е лошо, хората не знаят. Аз мога да ви докажа, че лошите неща са добри. Математически мога да ви го докажа. Мога да ви докажа, че и добрите неща са лоши. (37, с. 144)

Това учение не е за прости хора, не е за раби, нито е за слуги – то е за хора герои, които искат да бъдат приятели на Бога, които искат да работят, да обичат, да любя. Казвате: „А, приятели на Господа!“ Да, всички можем да бъдем приятели на Господа. Авраам беше приятел на Господа, затова всички го почитат; няма друг да се поменава в Библията тъй, както Авраама. Само Авраам е бил приятел на Господа. Сегашните верующи ще кажат: „Това се отнася само до Авраама, само той може да бъде приятел на Господа, той прави изключение.“ Защо беше Авраам приятел на Господа? – Когато му се каза да принесе сина си в жертва на Бога, той не се подвоуми и отиде да го принесе. Ще кажете: „Това е едно глупаво положение.“ В този случай да принесеш сина си в жертва, значи да отидеш да посееш семето в земята. И тъй, в земята се сее семе човешко. Павел казва: „Сее се семе човешко и възкръсва семе духовно; сее се тяло човешко и възкръсва тяло духовно.“ Значи ти трябва да се жертваш, да дадеш всичко, което имаш, за Бога. Вие ще ми възразите: „С тези жертви дойдохме до този хал.“ Жената казва: „Какво не съм жертвала за своя мъж!“ Без жертва на този свят не може. Това, което

вие давате, то е от страх и не може да се нарече жертва. Само приятелят може да принася жертва. Някой казва: „Аз принасям жертва.“ – Раб ли си? – „Да.“ – Нищо не принасяш, никаква жертва не си принесъл. Само приятелят може да принесе жертва и тази жертва е разумна. – „Как да принесем жертва?“ – Щом питаш, ти не си приятел. Първото нещо, което е необходимо за нас, е човек да се освободи от онези рабски чувства, които го вълнуват. Вие седите и мислите дали Господ ни е простил, дали сме престъпили Неговите закони. Това е положение на раб, който стои и мисли дали господарят ще му заплати и колко. Не, приятелят никога не може да се съмнява в своя приятел. Дума, дадена от приятел, тя е дума, която почива на това вечно основание отгоре. (2, с. 64)

### ЖЕРТВАТА НА АВРААМ

Човек може да се изпитва, както изпитаха Авраама да принесе сина си в жертва на Бога. Всъщност Бог имаше ли нужда от тази жертва? Обаче Авраам беше готов да принесе сина си в жертва на Бога. Защо и за какво беше нужна тази жертва, той не разсъждаваше. Но в момента, когато трябваше да принесе жертвата, казаха му: „Спри!“ (122, с. 166)

Христос казва: „С мир!“ Какво означава думата „с мир“? С мир, смирение – подразбира жертва. Смирен човек е онзи, който може да пожертва всички свои блага за Бога, за себе си и за цялото човечество. Казвате: „Ако пожертваме всичко, какво ще остане за нас?“ Наистина има нещо, което човек не може и не трябва да жертва. Кое е това нещо? – Божественото. За нищо в света човек не трябва да жертва Божественото в себе си. То трябва да бъде в услуга на Бога. Казано е в Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва Сина Своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Бог каза на Авраам да принесе в жертва сина си Исаак. Той разбра Божиите думи буквално и беше готов да принесе в жертва Исаак, но чу Божия глас, който му казваше: „Не посягай на сина си! Ето, погледни в храстите – там има един овен – принеси него в жертва вместо сина си Исаак.“ По този начин Господ изпита послушанието на Авраам. Защо Авраам трябваше да принесе в жертва овен, а не друго някое животно? Овенът символизира човешката глава, т.е. ума на човека. С този символ Бог каза на Авраам: „Аврааме, впрегни на работа ума си, който ти дадох!“ Авраам трябваше да пожертва ума си, т.е. сина си, за Божието дело. Обаче той разбра Божиите думи буквално и задигна сина си Исаак да го принесе в жертва на Бога. Питам: вярващите в Бога по това време разбраха ли този закон? – И те не го разбраха. Който разбере този закон, той ще впрегне ума си на работа за Господа. Щом впрегне ума си, ще впрегне и сърцето, и волята си. Значи за правилното служене са необходими 4 елемента: Бог, на Когото трябва да се служи; Авраам, който ще служи; синът, даден на човека като условие за работа, и овенът, който трябва да се пожертва на физическия свят. В

зодиака овенът представлява човешката глава – мястото на ума. Когато се говори за жертва, подразбирам да принесеш в жертва тялото, а не душата си. Казано е в Писанието: „Да принесете себе си в жертва жива и благоугодна Богу.“ Това подразбира да принесете своя ум, своето сърце и своята воля в жертва жива и благоугодна на Бога. (86, с. 162)

Светът е изложен на постоянни промени. Благодарение на външните промени ние виждаме, че стават промени и в самия човек. Детето се ражда малко, безпомощно, слабо, но постепенно расте, развива се и се изменя. Майката гледа детето си и казва: „Колко е пораснало, колко се е изменило моето дете!“ За да не се натъква на противоречия, майката трябва да знае, че детето ѝ не е нейно. То принадлежи на Бога. Бог изпита любовта на Авраам чрез сина му. Той му заповяда да заколи единствения си син и да Му го принесе в жертва. Авраам не се поколеба – вдигна нож и пристъпи към любимия си син. Той издържа изпита си. Една ръка задържа ножа във въздуха и вместо сина си, той принесе друга жертва на Бога. Бъдете готови и вие да пожертвате всяка Божествена мисъл в себе си за Бога, на Когото тя принадлежи. Щом сте готови на такава жертва, тази мисъл ще остане завинаги при вас. Само чрез любовта си към Бога вие придобивате истинско знание. Любовта предшества знанието. (14, с. 154)

Който иска да прогресира като ученик и да придобие повече знания, той трябва абсолютно да се освободи от лъжата. Освободи ли се от лъжата, животът му ще се осмисли едновременно и в трите свята: в материалния, в сърдечния и в умствения, т.е. във физическия, в духовния и в Божествения. За да дойде човек до това положение, той трябва да има характера на Авраама и неговата готовност за жертва. Бог му каза да напусне бащиния си дом и да отиде в Ханаанската земя и той послуша. Бог му каза да отиде в Египет и той послуша. Най-после Бог му каза да принесе единствения си син Исаак в жертва и той го принесе. Бог не прие тази жертва, но само го подложи на изпитание, да провери неговата вяръност. Големи изпитания мина Авраам, но изпълни волята Божия. Той беше богат човек, имаше много овце и говеда, но зад неговото богатство се криеше светъл ум, благородно сърце и възвишена душа. Сара беше сериозна, умна и честолюбива жена. Когато ангел Господен дойде в дома ѝ, той ѝ съобщи радостната вест, че след една година тя ще роди син. Понеже Сара беше на преклонна възраст, тя не повярва думите на Божиите пратеници и се засмя. Те я запитаха: „Защо се засмя?“ Сара отказа, че се е смяла. Значи тя си послужи с лъжа. Тя не можа да повярва, че на такава възраст може да роди. Божиите пратеници ѝ казаха: „За да ти покажем, че ти се засмя, след една година ще родиш син, който ще се нарече Исаак“. Какво означава името Исаак? – Смях. Значи Бог ѝ даде син с такова име, каквото тя направи. Сара се засмя, защото не повярва,

че може да роди син. Сега аз говоря само на онези, у които съзнанието е пробудено, които са освободени от съмнение, от подозрение. (138, с.12)

### АВРААМ, САРА И АГАР

Отворете книгата на Стария Завет и там ще проверите същия закон. Авраам беше на 90 години, а Сара – на 80, когато им се роди син – Исаак. Те трябваше да се приготвят, да се очистят от отрицателните мисли и желания, за да има какво да оставят в наследство на своето поколение. Авраам не беше прост човек, той беше адепт. Отличаваше се с голямо послушание: каквото Бог му кажеше, всичко изпълняваше, без никакво разсъждение. Авраам ходи и в Египет – да се запознае със законите на Бялото Братство, и след това се върна в Ханаан, където го приеха с почести. Каквото знаеше от учението на Белите Братя, всичко прилагаше, затова се ползваше с почит и уважение между своите. (15, с. 156)

Ти ще познаеш своята възлюбена само във време на изпитания, когато някъде слезеш в някой кладенец, че няма кой да дойде да ти помогне, тя трябва да те извади. В дадения случай онзи човек, който може да ти съдейства да израсне твоето дете в теб, той е твоят близък. Детето е мярка за любовта отвън. Една майка, която не е родила дете, тя няма любов. В този смисъл всеки трябва да бъде една майка. Аз ще ви приведа Писанието – казва се: „Авраам роди Исаака.“ Едно време и мъжете, и жените раждаха. В отрицателния период жените раждат. Пак ще се сменят. Ту жените, ту мъжете раждат. Сега мъжете не се женят, само жените се женят, затова и те раждат. Ще дойде време, когато жените ще се подмладят, мъжете ще се женят – тогава мъжете ще раждат. По на 10-20 години са всички мъже на земята, те не се женят, деца са още. Сега жените са възрастни, те се женят, а пък мъжете минават само за сватове. Вземете това в чистия смисъл. Няма никакви мъже в света, все жени има. След време ще има само мъже, никакви жени няма да има. Жените ще бъдат момичета по на 10-12 години. В този период жените раждат, ще дойде време, у мъжете ще се роди туй съзнание. Или, казано на друг език: когато жените и мъжете, когато женският и мъжкият принцип се съединят в едно тяло, както са били първоначално, само тогава може да се роди дете. Детето е противоположният принцип на бащата и майката. То е отражение на онова, което се крие в душата на майката и бащата. Детето отразява двамата до известна степен. Детето винаги трябва да остане дете. (24, с. 21)

Станал 60-80 годишен, ще се жени и деца ще има! Разбирам, има изключения, както Авраам роди на стари години – ама той беше с нови идеи, не беше остарял. Сегашните на 40 години остаряват. (124, с. 153)

Като прочетете Библията, вие бързате да си кажете мнението за тия, които са писали в нея. Казвате: „Отлично е писал Исая, или Мойсей.“ Да, Исая се отличава с красивия си език. Мойсей пък е създал такива закони, които и до днес още не са изгубили цената си. Като четете за Авраама, вие се учудвате на неговата вяра и послушание. Бог каза на Авраама да напусне бащиния си дом, да отиде между езичниците. Той изпълнил волята Божия, но като влязъл между хората, възприел техния страх и в душата му се явило малко смущение. От страх да не го убият заради Сара, която била красива, Авраам скрил истината, представил я за своя сестра, а не за своя жена. Всъщност Авраам искал да изнесе идеята, че Сара не е негова жена, не е негова собственост, но негова другарка. Когато някой казва за другарката си „моята жена“, той я счита за своя собственост. Никаква собственост не е жената! Някой се оженил за дъщерята на някого и я нарича своя собственост. Жената пък счита мъжа за своя собственост и го нарича „мой мъж“. Колкото жената е собственост на мъжа, толкова и мъжът – на жената. Казвате: „Това са мои дървета.“ – И дърветата не могат да бъдат ваша собственост. – „Моята идея.“ – Идеята не може да бъде собственост на човека! През колко глави е минала тази идея, докато дойде в твоята глава! – „Моето разбиране.“ – И разбирането не може да бъде собственост на човека. През колко умове е минало това разбиране, докато стане „твое“! (70, с. 262)

... Вие сте започнали с тази любов преждевременно. Една мома на 15 години иска да се ожени. Че какво знае тази мома? Каква ще бъде тя на 15 години? Имаме следния закон. Защото Сара беше бездетна и мисля, беше над 80 години, когато дойде Господ на гости, донесе Божието благословение. Понеже Господ ги посети, каза: „Идната година като дойда, Сара ще има дете.“ Тя каза: „Не можа ли в младини, а в старини?“ Засмя се – как тази старуха ще роди дете. Тя беше на 80 години, пречисти се, имаше зряла мисъл. Авраам беше по-стар, те имаха хубави качества. Господ ги държа бездетни да обработят хубавото в тях, да добият качества, че онова дете, което ще се роди, да има хубави качества. Ако тя беше 19-годишна, когато роди, тя щеше да бъде захласната. (12, с. 68)

Който не може докрай да изтърпи мъчнотиите и гоненията заради Христа, той не може да бъде Негов ученик. В това отношение всеки ще бъде гонен, презиран заради някаква своя идея, но той трябва да се въоръжи с вътрешно спокойствие, с търпение, за да издържи докрай. Такива примери имаме и в Библията, когато Авраам изпъди своята робиня Агар. Агар роди дете от Авраама, но понеже Сара не искаше тя да остане при нея, да ѝ се подиграва като бездетна, каза на Авраама да я изпъди от нейния дом. Агар взе детето си и отиде в пустинята, дете прекара големи изпитания. Тя не можа да намери вода за пиене и за да не гледа страданията на детето си, хвърли го на земята, да умре, да не страда повече. В това време ангел Господен се яви и ѝ показа де има

вода за пиене, да спаси детето си. Има безброй примери из живота, от които се вижда, че Бог се грижи за всички живи същества. За това не се обезсърчавайте, не падайте в отчаяние, но щом се намерите в някаква мъчнотия, обърнете се към Бога, Той да ви помогне, да ви освободи. (129, с. 65)

Синът на Агар – това е човекът на плътта, а синът на Духа е от Сара, т.е. Господ даде Духа по обещанието Си чрез устата... Докато сте младенци, сте под отговорността на бащата. Когато бащата греши, синът страда и е в опасност; а когато синът греши и страда, бащата е в безопасност. Ако греши бащата, то и синът, който произлиза от бащата, е в греха и носи последствията му. Бащата и синът са двама съдружници под закон: ако бащата греши – изгубва, то трябва да плаща другият съдружник – синът (виноват или не); то си е закон. Така и на земята законът заставя съдружника да изплаща загубата на другия съдружник. Синът носи, изплаща греховете на бащата до четвърто поколение, а благословията – до хилядно поколение. Сега, докато сме младенци – съдружници (синове на стария си баща Луцифер; той е бащата на земята, на плътта). Луцифер или Сатана (защото е владеел Сатурна) или демона – той е нашият баща на плътта, той е падналият велик дух на светлината и за гордостта си е свален и направен владетел на тъмнината. И ние, докато сме синове на плътта, на материалния свят, сме синове на Луцифера – младенци; и сме раби, а не още за Царството Божие. Като раби изплащаме с големи страдания греховете на баща си, защото сме в съдружие с него и не се освобождаваме от стария закон. Реката се размътва главно от извора; ако мътилката иде отсрещ водата, скоро ще се пречисти – то е, ако греши само синът; но ако мътилката иде от главата, от извора – когато бащата Луцифер греши, то водата мъчно се избистря. Ето защо Бог Отец изпрати Сина Си, Който се роди от жена по плът и изкупи тези, които могат да се отрекат от стария си баща Луцифер и да приемат осиновението на небесния Дух, за да станете свободни и да влезете в дома Господен. Сега ние сме още младенци под закони и кой когато се приготви да приеме осиновяването – кръщението на сърцето (Духа на Сина в сърцето си, който вика „Авва, Отче“), тогава ще се осинови и ще бъде не вече раб, но Син, и като такъв – наследник Божий чрез Христа. Когато не сме познавали Бога и Истината, служехме на тия, които не са богове; но след като познахме Бога, или по-добре – Бог като ни позна, отсега нататък трябва да служим само Нему или ще се повърнем пак към Луцифера, пак ще се върнем към слабите, скудни стихии, на които пак искаме да служим. Боя се за вас, да не би напусто да съм се трудил. Ап. Павел е бил в мъки на раждане, докле се роди Христос в неговите ученици. Не е лесно да се роди Христос в хората, и у нас в мнозина още не се е родил Христос. Двамата сина на Авраама – от робинята му Агар и от законната жена Сара – се разбира двамата човека в нас: плътта (синът на рабинята, на Луцифера) и синът

на Сара (душата) – синът на Духа. Когато ще стане осиновяването – да се роди в нас Христос, ще слезе Духът у нас. (143, с. 98)

## СОДОМ И ГОМОР

Трябва ви едно правилно разбиране на онези сили в живата природа, които произвеждат страданията, разрушенията в живота. Казва Петър в тази глава (II Петр. 2), че Господ изхвърлил в преизподнята ангелите, които съгрешили, и вързал нозете им с вериги. Хубаво, как си представяте ангелите? Вие мислите, че те нямат човешко тяло, че са нещо безформено. Вие си ги представяте като духове, нещо като вятър. Как е възможно туй, което е като вятър, като дух, да бъде вързано с вериги? Някои казват, че ангелът е нещо като сянка. Как е възможно туй, което е сянка, да бъде вързано и да бъде хвърлено в бездната? Как ще примирим туй противоречие, че ангелите били вързани с вериги? Значи, за да бъдат вързани с вериги, да могат да се задържат тия вериги, предполага се, че ангелите имат крака, и то по-дебели от тия на хората. Или ако вземем тия думи в преносен смисъл, ние можем да изтълкуваме другояче тия вериги. Но по какъвто начин и да изтълкуваме тия вериги, те са едно ограничение. Тия същества са хвърлени в бездната, ограничени са заради техните грехове. Значи най-първо тия грехове, тия престъпления са станали горе – там са причините, а последствията са станали в Содом и Гомор. Тъй че двата града Содом и Гомор отговарят на падналите ангели. Защо са паднали тия градове? Защото в тези градове е съществувал нечуван, небивал разврат. Отворете Библията да видите как се явяват при Авраама трима ангели. Той ги посреща много любезно, покланя им се до земята и казва на жена си да замеси три мери брашно и да направи една голяма погача. Една мяра брашно се равнява на 7 кг брашно, значи погачата ще бъде от 21 кг. След това Авраам се завтича, отива да избере едно от най-хубавите млади телета, заколва го, да им даде угощение. Подир това угощение те си тръгват, като му казват, че отиват да погубят градовете Содом и Гомор. Вие не можете да си представите какъв ръст са имали тия хора. Те не са били тъй хилави като сегашните хора. Вие още не сте виждали какво нещо е ангелът. Аз няма да ви го описвам, понеже това не съставлява предмет на тази ми беседа. Единият от тия ангели се връща горе на небето, а другите двама отиват в Содом и Гомор на гости на Лота. Едва стигнали при Лота, и новината, че двама странници дошли в дома му, се разнесла из града, както сега се разнасят новините. Някои от гражданите отишли веднага при Лота и му казват: „Ние искаме да познаем тия странници“ – т.е. да се подиграят с тях. Лот им казва: „Не правете туй престъпление, тия хора са ми гости, аз не позволявам да се подигравате с тях. Ето, имам дъщери, правете с тях, каквото искате.“ – „Как, ти ли ще ни заповядваш? Ние искаме тия хора!“ Но понеже ангелите разполагат със силите на природата, то със своята тояжка докарали

всички тия хора в положение да ослепеят. И след това те казват на Лота: „Бягайте от дома си, ние ще почакаме, докато се отдалечите, и след това ще погубим градовете Содом и Гомор.“ Съвременните философи, съвременните верующи вървят в една противоположна посока. Те, като искат да насърчат хората, извиняват погрешките им. Съвременното християнство извинява погрешките на хората, като казва: „Е, Господ ще прости греховете.“ Да, туй е вярно, Господ ще прости греховете, но на кои?...

... Всеки народ е дошъл до едно индивидуално схващане на нещата и по този начин върви в пътя на злото. Народите днес не са дошли до това положение, да схванат, че всеки народ може да се повдигне само тогава, когато даде свобода и на другите народи. Тези градове – Содом и Гомор – са схващали живота по същия начин. И те са имали своите индивидуални разбирания. Между тях е имало такъв разврат, такова нечувано насилие, за което именно са били погубени. Изводът от всичко това е следният: съвременната цивилизация, която върви по пътя на индивидуалните схващания, ще има същите последствия. Днес Господ е при Авраама на угощение. Правят Му погача от три мери брашно, колят Му най-младото теле, но същевременно Той иде да накаже света. Сега, щом се слуша една такава беседа, всеки казва: „Ами защо трябва да се заплашват хората така, защо трябва да се наказват?“ Добре, тогава аз питам: на какво основание отгоре хората трябва да се въоръжават, да се бият с пушките и да се убиват? На основание на кой Божествен закон постъпват така? При това, защо е намесена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И над всичко отгоре всички желаят да оправят света! Питам: този ли е начинът, по който може да се оправи светът? (83, с. 89-92)

Има един силен пример в Стария Завет, когато се проявила Божията воля в света. Това се случило още във времето на Авраама. При него дошли двама ангели, изпратени от небето, да решат присъдата над градовете Содом и Гомор. Те искали да проверят вярно ли е това, което се говори за тях, и да решат трябва ли да съществуват, или да се заличат от лицето на Земята. Авраам се разговарял с Господа и казал: „Господи, ако има 50 души праведни, ще пощадиш ли тия градове?“ – „Ще ги пощадя.“ – „Ако са 40?“ – „Ще ги пощадя.“ – „Ако са 30?“ – „Пак ще ги пощадя“. Най-после Авраам казал: „Ако са 10, Господи, ще ги пощадиш ли?“ – „Ще ги пощадя.“ Обаче се оказало, че там нямало и 10 души праведни, поради което Божественият огън слязъл от небето и изгорил тези градове. И днес Господ слиза в света, прави ревизия да види как живеят хората. Знаете ли какво е решил Господ? Да помете целия свят, да изгори всичко нечисто. На земята ще остане една малка част от хората, само за семе. Как мислите, кои хора ще останат – учените, богатите ли? Бог не гледа на лице, но на сърце. Той ще каже на тия, които имат Любов и подтик в сърцето си: „Минете отдысно!“ На другите, които нямат Любов, ще каже:



„Минете отляво!“ Казано е в Писанието: „В съдния ден Бог ще раздели баща от син, майка от дъщеря.“ Единия ще тури надясно, а другия – наляво. Това ще стане по закона на Любовта. За да отиде човек наляво или надясно, това зависи от една дума, която Бог може да му каже. Тя е думата, която стотникът очаквал от Господа. Той казал: „Господи, кажи само реч!“ Вие мислите, че вашият живот е осигурен, а не виждате, че той виси на паяжина. Де са силните, великите хора? Де е тяхната сигурност? Силен човек е онзи, който има Любов в сърцето си и в душата си. Всички трябва да проповядваме сигурността на Любовта и на Истината. Аз говоря за онази Истина, която изключва всякаква лъжа. (99, с. 176)

## АВРААМ, БОГАТИЯТ И БЕДНИЯТ ЛАЗАР

Кой е отец Авраам? Той представя разумните хора. Те се отличават от неразумните по своите принципи. Разумните са хора на мира и на Любовта, а неразумните – на размирието и убийствата. Разумните казват: „Ние можем да ви помагаме и съчувстваме, можем да бъдем между вас, но не можем да служим на вашите методи и разбирания“... Нека всички българи си кажат: „Да заработим с общи усилия, да побратимим труда си!“ Нека всеки има своя къща, свой дюкян, своя нива, но да сподели печалбата си по братски с всички, които са работили заедно. При това положение щеше ли да има бедни? Идеята за братство и равенство ще се приложи, когато хората дойдат до вътрешното съзнание, че са братя. Това не се постига с външни закони, но чрез законите на една висша култура. Това е културата на Авраама, в лоното на когото влезе бедният Лазар. Докато живее в ограничителните условия на богатия, човек не може да изпълнява Божиите закони...

Авраам отговори на богатия: „Има начин, чрез който и ти можеш да излезеш от мястото на мъчението.“ Кой е този начин? – Мъчението и страданието. Ще се мъчиш и ще страдаш, докато научиш уроците на съвременната култура. След това ще дойдеш при мене. Това, което казват евангелските проповедници и православните свещеници за мъчението, не е вярно. Според тях човек ще се мъчи в ада толкова години, колкото време е нужно за изпаряване на водата от океана, като се изпарява всяка година по една капка. Кой проповедник или свещеник е чул това от Господа? Чии думи са тези? Знае ли някой какво наказание е определил Бог за грешниците? На Земята има закони, по които съдят хората. Тогава по кой Божествен закон осъдихте грешниците на толкова милиони години? Божият закон гласи: докато се противиш на Божията воля, докато не приемеш Любовта в себе си, ще страдаш. В който момент приемеш Любовта в себе си, Бог ще те прости и страданието ще те напусне. Опитай този закон. Признай в себе си, че Бог е Любов, и ти ще излезеш от мястото на мъчението; ще почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно ако искаш да се разшириш, приеми Бога в себе си

като Любов. Богатият казва на Авраама: „Отче Аврааме, прати Лазара при петимата ми братя да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Ако богатият прояви грижа към своите пет братя, не трябва ли и вие да помислите за своите петима братя? Вие сте тези петима братя и аз ви проповядвам: слушайте, братя, приемоте Любовта, за да не бъдете и вие на онова мъчително място. Много от вас сте на мъчение като богатия. И когато той се обърна към Авраама с молба да изпрати Лазара да накваси гърлото му, Авраам каза: „Не мога да направя това.“ Аз отивам по-далеч и казвам: аз съм готов не само да наквася гърлото ти, но и да ти подам ръката си и да ти кажа: „Вярваш ли в Бога?“ – „Вярвам.“ – „Готов ли си да се жертваш за брата си?“ – „Готов съм.“ – „Дай си ръката тогава!“ Това може да стане в един ден, в една минута, но такава, в която енергията е толкова интензивна, че да се равнява на интензивността на 35-те милиона градуса топлина на Любовта. (99, с. 6 и 14)

### ХРИСТОС И АВРААМ

*(Прочете се 15 глава от „Битие“.)* Тази глава има своето историческо и мистическо значение. Авраам беше безчаден. Така и всяка душа е безчадна, докато Духът не се е появил. „Ханаан“ означава, че всякой човек трябва да завладее своето тяло. Козелът, за който се говори, е белег на противоречие. Овенът е Христос. Сега вие през един кратък срок трябва да вървите през пустинята, та след това да станете господари на положението. И когато станете господари, ще се въдвори мир, и тогава ще дойде мирът. Сега-засега вие още правите кирпича в египетската земя. Полиците, това са вашите картички. Христос трябва да бъде ключар на вашите желания. Той трябва да затваря и отваря. После вие у вас си трябва да имате един Петър – крайгълен камък. Засега вие като Авраама трябва да хванете най-първо телицата (вашата душа), после гургулицата, а най-после овена. Това беше Христос, Който говореше на Авраама. А сега Същият говори на хората. Един човек, който прави условия с Бога, не е добър човек. Искайте, прочие, но не правете условия с Него. Препоръчвам ви пълна детинска вяра, да станете деца по сърце. По сърце човек трябва да бъде всякога млад, а да бъде стар само по ум. Пригответе се да посрещнете добрините, които Господ ви ги туря някой път в хапчета. (143, с. 45)

Днес от всички хора се изисква характер: да издържат на обещанията си, да говорят истината без клетва. Който дава обещание и не може да го изпълни, всякога се кълне. С това той престъпва великия Божий закон. За да не го престъпва, той не трябва да се кълне. Ще кажете, че и Бог, когато дал обещание на Авраама, се закле. В кого се закле Бог? Има ли по-висок от Него? Следователно Бог обещал на Авраама, че ще помага на народа, който излезе от Него. Този народ ще се пръсне по цялата земя, ще бъде гонен и преследван, но през каквито изпитания и да минава, Бог

ще бъде с него. Думите на Господа били „ей-ей, не-не“. И до днес Бог се застъпва за еврейския народ. Той държи Своего обещание, дадено още на Авраама. Но евреите не изпълняват Божия закон. И на християните Бог е обещал, но и те не изпълняват Неговия закон. И те се кълнат; и те дават полици и се подписват. За колко лева се кълнат? – За хиляда, за две хиляди, за десет, за сто хиляди лева. Така всички хора се кълнат. Но всеки иска да вземе нещо, а нищо не вади от джобовете си. И двете страни – и която има да дава, и която има да взима, искат да вземат нещо. Да бъде речта ви: „Ей-ей; не-не“. След това ще ми цитират стихове от Стария Завет, че и Бог се закле. Не, Бог не се кълне. Няма случай, дето Бог да се е закле. Той е казал много неща и каквото е казал, така е станало. Казал, че ще направи света, и го направи. Казал, че ще направи човека, и го направи. Каза на Авраама: „В тебе ще се благословят всички народи.“ Както каза, така стана. Понеже Авраам се поколебал малко, не повярвал – за да повярва, трябвало Бог да му даде обещание. Това наричат в Стария Завет клетва. И Христос казва: „Да се не кълнеш в името Божие, но да бъде речта ти „ей-ей, не-не.“ Дето се казва в Писанието, че Бог се закле, това беше Христос. Той беше при Авраама. Казано е: „Преди да бъде Авраам, аз бях!“ Христос казва: „Едно време аз бях при Авраама и казах да бъде думата му „ей-ей, не-не.“ И продължава по-нататък: „Аз ще дойда да изведа този народ, ще им дам ново учение, ще им покажа правия път. И пак ще бъда с него.“ Христос не се закле, но думата Му беше: „Ей-ей, не-не.“ Повече от това – от лукаваго е. (106, с. 30)

Дали някой е светия или обикновен човек, той трябва да знае, че природата е възискателна и го държи отговорен за делата му. Колкото по-издигнат е човек, толкова повече се изисква от него. Давид, който беше помазан от Бога, извърши едно престъпление, което и до днес се споменава. Авраам, който беше свят и благочестив човек, си позволи да скрие истината, за което и до днес се споменава. Той каза на жена си да не се представя като негова жена, но като сестра. Той скри истината от страх, но ето хиляди години вече как грехът му още се споменава. Когато дойде Второто пришествие, всички стари грехове и престъпления на хората ще се заличат. Всичко старо ще мине през огън и ще изгори. Тогава ще дойде новият Адам, родоначалник на новото човечество. (34, с. 77)

## ЛОТ

Отношенията между двама души са нормални само тогава, когато почиват на взаимно доверие. Каквото и да се случи в техния живот, вярата им един в друг не само че няма да се намали, но повече ще се усили. Ако се яви съмнение, единият от тях взема мерки. Следователно, дето има разбирателство, там отношенията са правилни и хармонични. Когато ангел Господен се яви при Авраама, той му каза от името на Господа: „Няма да скрия от тебе това, което съм намислил да правя.“ Какъв беше

Авраам на Господа? – Негов приятел. Ангелът каза на Авраама, че отива в Содом и Гомор да погуби тия градове заради лошия живот на жителите им. Авраам започна да се застъпва за тях и каза: „Господи, ако има 100 души праведни, ще пожалиш ли градовете?“ – „Ще ги пожалия“. – „Ако са 80?“ – „Ще ги пожалия“. – „Ако са 50?“ – „Пак ще ги пожалия“. Така слизаше Авраам до 10 души, но повече не посмя. Всъщност само Лот, братът на Авраама, беше праведен. Даже дъщерите му не бяха праведни. Жената на Лота не послуша ангела да не се обръща назад да гледа какво става с градовете. Тя прояви любопитство, обърна се назад и за непослушанието си се превърна на солен стълб. Понякога и вие се обръщате назад да видите своето минало. Казвам: не се обръщайте назад, ще се превърнете на сол като Лотовата жена. За лошия живот на хората Содом и Гомор бяха превърнати на пепел. Само Лот се спаси като единствен праведен човек. Тия градове не могат да съществуват само за един човек. Какво представляват Содом и Гомор? – Дебелото и тънките черва на човека. И днес съществуват тия градове. Ако там няма 10 души праведни, тях огън ги очаква. Огънят подразбира болестите, страданията и нещастията. Праведни хора трябва да има в света! (134, с. 197)

Христос казва на слушателите Си: „Помнете Лотовата жена!“ Защо се превърна тя на солен стълб? Защото се обърна да гледа към Содом и Гомор, искаше да види какво ще стане с тях. На друго място Христос казва: „Който е хванал ралото и се обръща назад, не е достоен за Мене.“ Често младите казват: „Духовният живот не е за нас.“ Казвам: който мисли така, той е като хилавата мома. Той не е за новата култура. Като дойде новата култура, ще подем само ония, които са готови за нея. Хилавите ще останат за бъдещето. (91, с. 241)

Когато говореше на учениците Си, Христос им казваше: „Пазете се от живота на Лотовата жена!“ Кой е тоя живот? – Старият. Някои от вас казват: „Да се върнем към старото, не сме готови още за нов живот.“ В какво се заключава старото? Историята го е описала, но аз бих желал и вие да го опишете. Посетете скотобойните, бойните полета, химическите лаборатории – ще видите за какво се готвят хората. Навсякъде ще видите разрушения, изстребления и насилия. Това е старият живот. Религиозни хора изстребват религиозни, учени изстребват учени, жени изстребват жени, мъже изстребват мъже. Защо става това? – Мъжете се бият за жени, жените – за мъже. Богати се бият с богати, бедни – с бедни. Целият свят е във военно положение. След това казват: „Така е писано, така е казал Господ.“ Това било Христовото учение, това били християни! Не, това са утайки от старата култура, която е пред своя край. Това, което преживяваме днес и усещаме, че тежи над главите ни, е карма на цялото човечество. Това е дълг, който трябва да изплатим. Всички ще бъдем засегнати от общата карма на човечеството. Всеки ще понесе нещо от нея. Оная жена, която се взима, ликвидира вече с тая карма – тя е свободна от задължения.

Другата жена, която остава, не е ликвидирала още с кармата. (Казаното е по повод притчата от Лука 17:35 – бел. Р.Ив.) (91, с. 250)

На ученика не се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена? Когато бягаха, беше им казано да не се обръщат назад, а тя се обърна и стана на сол. Така някой от учениците се спира, въздъхва и казва: „Оставих баща си и майка си, горките, погинаха.“ Но щом се обърне този ученик, на сол ще стане. Баща ти, майка ти, братята ти, щом се запали градът, щом се опарят, и те ще дойдат след тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад! Абсолютно никакво обръщане назад! Право към целта! Тогава пък може да дойде друг, за да ви говори друго някое изкушение: „Ти такъв егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни им малко!“ На Пътя никому не се помага! Ето къде е мъчнотията: ще бъде смешно в един оркестър, където са се събрали най-добрите музиканти, да започнат да си поправят погрешките един на друг. При най-малкото спиране ще се развали цялото свирене. При тези музиканти не се допускат никакви погрешки. Щом като си в Пътя, няма какво да помагаш. Започне ли да се помага, свиренето спира. Щом се спреш да помагаш в грешките на другите, ти си извън Пътя. Неизбежно у вас ще се роди въпросът как така не трябва да помагате. Ще ви дам едно пояснение на тази мисъл, защото е малко противоречива: вие сте на Пътя, дадено ви е едно въже; вие го държите, намотано на колелце, и от движението на това колелце зависи животът на хиляди хора. Тогава идва някой ученик, на когото ремъкът на обущата му е скъсан, и ви казва: „Моля ти се, помогни ми, направи ми една услуга да ми закопчеш ремъка.“ Вие оставяте въжето и всички онези хора загиват заради ремъка на този ученик. Не, ще му кажете: „Закопчей си ремъка сам, аз не мога, защото държа въжето!“ И сега често ме питат: „Учителю, трябвали да закопчая ремъка?“ Щом държиш въжето, никакъв ремък няма да закопчаваш. Даже ако и твоите обуща са развързани, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да пуснеш въжето. Следователно, когато човек тръгне по Пътя, той има важна работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни. Нито вляво, нито вдясно трябва да се спира. Някой ще му каже: „Чакай малко!“ – „Бързам, нямам време да се спирам!“ Тогава друг някой ще ти каже да чакаш. Не, ти ще вървиш, няма дори да поздравяваш никого. Напред! Ще ти кажат: „Ти не си учтив!“ – Напред! – „У тебе човещина няма ли?“ – Напред! – „Защо не ни разправиш нещо?“ – Напред! – „Какво мислиш?“ – Напред! „Ама и ние ще тръгнем!“ – Напред! Не се спирай, нищо повече! Тези хора, които те спират на Пътя, са все духове, които приемат благовидна форма и ти казват: „Чакай и ние да дойдем!“ Те само си играят, те никога няма да тръгнат. Те са хора, които ви забавляват, за да ви спънат и спрат. Вие трябва да вървите, като че ли те не съществуват. Това се извършва вътре във вашето съзнание. Това е Пътят на ученика. (3, с. 51)

## Я К О В

„Яков и Исав“ – интересен пример за разискване. Който е чел Библията, познава тези два характера. Яков и Исав са двама братя. Яков е по-малкият, Исав – по-големият. Разликата във възрастта им е малка – няколко часа. От разказа за двамата братя могат да се извадят седем характера. За Яков и Исав било предсказано, че от тях ще произлязат два народа, от които по-големият ще слугува на по-малкия. Още в утробата на майка си те се борили, с което ѝ причинили големи смущения. Казва се, че пръв се родил Исав, а втори – Яков, който държал петата на брата си. Външно те се различавали много – Исав бил космат, а Яков – гладък. С други думи казано, Исав бил мъжествен, а Яков – женствен. От физиологическо гледище Исав е човек на природата, откровен, чистосърдечен, импулсивен, живее от ден за ден, не цени живота. Той представя низшата култура. Много хора приличат на Исав. Като се нахранят добре, те казват: „Благодарим Ти, Господи, че ни нахрани. Утре пак ще се погрижиш за нас!“ Те изказват благодарността си само по отношение на яденето. Яков е женствен, но смел; има някои отрицателни черти в характера си – хитрост и лукавство. Яков прилича на сарафите, които всякога печелят. Каквато работа предприеме, той иска непременно да спечели. Според еврейския закон Исав, като първороден, трябвало пръв да получи благословието на баща си. Обаче у Якова се явило желание да вземе първенството на брата си. Той търсел случай да реализира желанието си. Такъв скоро му се представил. Един ден Исав се връщал от нивата много изморен и гладен и видял, че брат му яде леща. Той поискал от брата си една чиния леща, да се нахрани. – „Ще ти дам – отговорил Яков – ако ми отстъпиш първородството си!“ – „Ще ти го дам, заклевам се, дай ми само да ям! Какво струва моето първородство пред глада ми?“ Тук се явяват още два характера – майката и бащата. Майката обичала повече Якова, който приличал на нея по ум и по стремежите на сърцето си. Бащата обичал повече Исав – естествен човек, с обикновено съзнание. Майката представя ума на човека, а бащата – разума, който в човешкото лице е достигнал най-високото си развитие. Майката имала същото желание, каквото и Яков, да вземе първородството на брата си. Но бащата, който обичал повече Исав, считал, че е законно, като първороден, той да получи благословието. Понеже бил вече стар и сляп, бащата казал на Исав: „Ето, аз вече остарях, не зная деня на смъртта си. Вземи сега оръжието си, излез на полето и улови ми лов. Сготви ми вкусно ястие, каквото обичам, и донеси ми да ям, за да те благослови душата ми, преди да умра.“ И отиде Исав на полето да улови лов и да го донесе. Ребека чу какво говореше Исак на сина си Исав. Тогава тя рече на Якова: „Чух разговора на баща ти с Исав, затова послушай съвета ми. Иди в стадото и донеси оттам две добри ярета от козите, да направя вкусно ястие за отца ти, както той обича; и ще ги занесеш на отца си да яде, за да те благослови преди смъртта си.“ И рече Яков на майка си:

„Исав е мъж космат, а аз съм мъж гладък. Може да ме попипа баща ми и ще се явя пред него като прелъстник и ще навлека на себе си проклятие, а не благословение.“ – „Нека бъде проклятието на мене, ти само ме послушай!“ – отговорила майката. Яков взе яретата, занесе ги на майка си да сготви вкусно ястие, както обичаше бащата. Ребека пък взе дрехите на Исав и облече с тях Якова. С кожата на яретата покри ръцете му и гладкото на шията му. Така Яков получи благословието на баща си вместо Исав, за което понесе последствията на своята постъпка. Няма мисъл, чувство или постъпка – добри или лоши, които да не принесат своите плодове. Това е закон, който всеки човек може да провери...

... В разказа за Якова и Исав виждаме какъв съвет дава майката на сина си. За да вземе Яков благословието на баща си, тя го заставила да излъже. Щом дава такъв съвет, това показва, че тя и друг път си е служила с лъжата... Когато излъгал брата си, Яков бил на 32 години – периодът, през който човешкият характер се оформя. Значи Яков бил на такава възраст, когато съзнателно откраднал благословието, което се падало на Исав. По съвета на майка си трябвало Яков да отиде при чичо си Лаван, да се скрие от Исав, да не се стовари върху него гневът на брат му. Яков напуснал бащиния си дом и тръгнал на път. Още първия ден, след залязването на слънцето, той сънувал сън: „Видял стълба, поставена на земята, а върхът ѝ стигал до небето, и ето – ангелите Божии слизали и възлизали по нея.“ Бог видял постъпката на Якова и му отдал заслуженото. Това показва, че Той вижда всички мисли и желания на човека, всичко отбелязва и всяко нещо възнаграждава или наказва. Яков отиде в дома на чичо си Лаван – човек хитър и практичен, който му станал учител. В този дом изпъкват още три характера: Лаван и двете му дъщери – Лия (по-голямата) и Рахил (по-малката). Преди да стигне до дома на чичо си, Яков срещнал при кладенеца Рахил, на която помогнал да начерпи вода, целунал я и казал, че са роднини. От този момент той се влюбил в Рахил. Като практичен човек Лаван запитал Якова каква заплата иска за времето, през което ще остане в дома му да работи. Яков отговорил, че обича Рахил и иска да я вземе за своя жена – това е неговата заплата. Името „Рахил“ е съдържателно – то представя идеалното и възвишеното в човека. Лаван обещал да даде Рахила на Якова, но с условие да му работи 7 години за нея. Яков се съгласил. След изтичането на седемте години вместо Рахил Лаван дал Лия (по-старата си дъщеря) за жена на Якова. Едва сутринта той разбрал, че бил излъган, и запитал чичо си: „Защо ме излъга, та не ми даде Рахил според обещанието си?“ Лаван отговорил: „Според нашите закони първо се жени по-старата сестра, а после младата. Работи ми още 7 години, за да ти дам Рахил!“ Тук виждаме закона за възмездието. Яков излъга баща си и брата си, затова и Лаван го излъга. За двете лъжи той трябваше да слугува 14 години – 7 години, дете излъга баща си, и 7 години за лъжата към брата си. Мнозина мислят, че са свободни от грешките на Якова, че никога не лъжат. Докато е на

Земята, човек все ще играе някаква роля: или ролята на Исаак и Ребека, или на Якова и на Исава, или на Лия и на Рахил, или на Лаван. Това са 7 различни характера със специфични роли. Често хората продават своите мисли и желаниа, както Лаван продаде двете си дъщери, за да се обогати. Светът представя стълба, по която хората слизат и се качват, лъжат се, преследват се, гонят се, обичат се и се мразят...

... Яков имал и лоши черти в характера си, но Бог го поставил на големи изпитания и страдания, докато се облагороди. Колко пъти горко е оплаквал съдбата си! Макар и възрастен, той трябвало да пасе стадата на чичо си и за всяко загубено яре да отговаря пред него. Чрез страдания и изпитания Яков придоби способността да съзерцава. Той се свърза с Бога, молеше се, разговаряше с Него, докато един ден реши да вземе жените си, синовете и дъщерите си, всичкия си имот – да напусне дома на Лавана и да се върне в бащиния си дом, при брат си Исава. Той избяга от Лавана и тръгна на път. Когато наближи дома на отца си, Яков изпрати посланици до брата си и цяла нощ прекара в молитва. В това време дойде при него човек, с когото се бори цяла нощ до зазоряване. Като видял, че не може да го надвие, човекът се докоснал до става на бедрото му и го изместил, като му казал: „Остави ме да си отида, защото се зазори вече.“ Яков отговорил: „Няма да те пусна, докато не ме благословиш!“ – „Кой си ти? Как ти е името?“ – „Яков.“ – „Отсега нататък няма да бъдеш Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил.“ Човекът, с когото Яков се борил цяла нощ, бил ангел. Какво означава името Яков? – Запінател. Той се опъвал, т.е. противопоставял и на Бога, и на човеци. Понеже характерът му се изменил, трябвало да се промени и неговото име. Ако името на човека не се изменя, и в характера му не става никаква промяна. За да се измени лицето му, трябва да се измени и характерът, а оттам и неговото име. Вонзи свят формата и името на човека са две еднакви неща. От колко букви е името на човека, в какъв ред са поставени гласните и съгласните – това оказва влияние върху характера и силата му, както и върху качествата на неговата душа. Например, името „Ребека“, майката на Якова и Исава, има две противоположни значения в зависимост от двата народа, които излязоха от нея. Тогавашните народи са вървели по пътя на инволюцията, а сегашните – по пътя на еволюцията. Обаче и днес още има две култури – култура на интуицията и култура на чистия разум. За да се примирят тези култури, трябва да се примирят и теченията, които ги предизвикват...

... Като изучавате човека, виждате ясно двете течения в него, т.е. двете различни прояви – проявите на Якова и на Исава. Исава представя грубата човешка природа – той не цени първородството си и за нищо и никакво продава своето благословение. Той казва: „Защо ми е благословието? Животът е на Земята, тук е всичко. Важен е днешният ден, няма защо да приготвям условия за утрешния.“ Исава не подозирал, че между миналия и сегашния живот има връзка. Сегашният



живот е резултат от миналия, а бъдещият се разглежда като последиствие на сегашния. Помнете: човек не иде за пръв път на Земята. Ако сте за пръв път на Земята, как ще си обясните противоречията във вашия характер? Ако за пръв път излизате от Бога, трябва да бъдете чисти, да Го познавате. Така ли е всъщност? Повечето хора не познават Бога, защото са се отклонили от правия път. Значи човек не е излязъл сега от Бога, но преди хиляди години... Дълго време трябва да се възпитава детето, за да придобие нещо меко и благородно в характера си. Някои деца не се поддават на възпитание, остават си все така груби и егоисти. Ще кажете, че детето носи тези качества от родителите си. Ами те отде ги носят? Това не е никаква наука, нито философия. Лошите прояви и желания на човека се дължат на неразбиране на нещата. Исав и Яков искаха да постигнат едни и същи неща, но се различаваха по методите си. Яков приложи насилие, но за да разбере, че методът му не беше прав, трябваше да мине през големи страдания...

... Това, което Яков видя преди няколко хиляди години насън, се отнася до сегашните хора, т.е. до хората на 20 век. Днес вече слизат и възлизат Божиите ангели, нова култура се ражда, ново сближение става между хората и народите. Страданията, през които съвременните хора минават, показват, че те се намират в положението на жена, която ражда. Щом роди тя, ангелите един след друг започват да се изпълтяват в човешките умове и сърца. Бог, Който изпраща Своите ангели, следи за последиствията. На всеки човек ще се даде възможност да чуе какво Бог говори... Мислете, без да се тревожите. Всеки трябва да определи програмата на живота си, да се стреми към реализирането ѝ, без да се безпокои. Ако имате баща като Якова и майка като Ребека, кажете им: „Моля ви се, не ме учете на лъжа, не се нуждая от такъв урок!“ Ако имате чичо като Лавана, кажете му да не злоупотребява с любовта на ближните си... Ако имате характера на Якова, непременно ще пострадате. Ребека, Лаван и всички останали типове жънат своите плодове...

... Можете ли да играете ролята на Рахил, да пасете овцете си като нея? Можете ли да живеете между овчари и да бъдете почтени? Колко мъже трябва да има една жена и колко жени – един мъж? – Един мъж и една жена. С други думи казано: човек трябва да има един ум и едно сърце. Два ума, две сърца раздвояват човека, а всяко раздвояване причинява зло. Един ум, едно сърце и една воля водят към доброто. Когато жената разлюби мъжа си, крилата ѝ падат. Когато мъжът разлюби жена си и пожелае друга някоя, той прелюбодейства. Любовта трябва да бъде чиста и безкористна. И Лаван обичаше Якова, но го използва. Жената трябва да се стреми да бъде като Рахил, да роди Йосифа. Ако мъжете и жените раждат синове като Йосифа, те ще бъдат избрани мъже и жени, ще образуват избран народ. „Божиите ангели слизат и възлизат по нея.“ Те питат българските моми: „Готови ли сте да раждате синове като Йосифа?“ Те питат българските момци: „Готови ли сте да раждате

синове като Йосифа? Готови ли сте да живеете добре? Ако сте готови, ние ще дойдем в България.“ Йосиф дойде в Египет и спаси жителите му от погибел – от гладна смърт. – „Кога ще дойдат ангелите в света?“ – От вас зависи. Те могат да дойдат след един час, но могат да дойдат и след години. Когато дадете място на душата и духа си да се проявят, ангел Господен ще слезе при вас...

... Кой очисти и повдигна Якова? – Неговата възлюбена Рахил. Бог му каза: „Давам ти Рахил, нея люби и за други жени да не мислиш.“ Яков, който днес се нарича Израил, живее по нов начин, не както е живял по-рано. Тази е причината, дето той минава между избраниците, между висококултурните и учени хора, които носят светлина на света. Те са се пожертвали за човечеството. Днес всички хора стоят пред стълбата и гледат към върха, отдето Бог ги пита: „Като слизате и възлизате по тая стълба, как мислите да живеете? Ще лъжете ли още братята и сестрите си, майките и бащите си? Ще търсите ли други мъже и жени или ще любите само онези, които Бог ви дава като условие за вашето растене?“ После се обръща към майките и бащите и ги пита: „Ще продавате ли още синовете и дъщерите си?“ – „Много се измъчихме, Господи!“ Бог не жали хората, когато се мъчат. Той се радва, защото знае, че ще родят...

... В разказа за Яков и Исав изнесох седем характера, от които единствена Рахил заслужава подражание. Бих желал всички жени да бъдат като нея, да внасят красиви и велики идеали във всички мъже, жени и деца. Бих желал и мъжете да бъдат като Рахил. Стремете се към новото учение, което Христос носи чрез жената. То ще изтрие сълзите на страдащите. За коя жена говоря? – За тази, която има характера на Рахил. Тя ще цъфти, ще завързва и плодовете ѝ ще зреят. Обаче който има характера на Лия, дълго време още ще се присажда. Жените трябва да спасят света и ще го спасят. Само майките могат да спасят света. Който мисли, че светът може да се спаси и подобри въвн от майката, той се самозалъгва, той е на крив път. Всички свещеници, проповедници, учители, управници трябва да се обединят около майката. Най-възвишената, най-силната дума в света е „майка“. Думите „Бог“, „Господ“ подразбират Божествената майка. Всички хора говорят за Любовта, но не я познават. Ние имаме предвид Любовта на Рахил, която изисква от човека готовност към самопожертване. Без тази Любов природата остава скрита за човека. Както човек се отваря за онзи, когото люби, така и природата отваря своите тайни скривалища за онези, които я любят и които тя люби. Който носи в себе си ключа на Любовта, той може да прониква във великите тайни на битието. В заключение на всичко казвам: в сегашния свят работят шест сили – Ребека, Исаак, Яков, Исав, Лаван и Лия. Те създават мъчнотиите и страданията на човечеството и го обезсоляват. Нова сила иде в света – Рахил, която носи светлина за човешките умове. Отвсякъде се чува зов: „Да излязат жените на фронта!“ Когато мъжете останат в тила, а жените излязат на фронта, светът ще се

поправи. Бог, ангелите, светиите имат голяма вяра в жените. И аз имам голяма вяра в тях. Следователно светът ще се оправи, когато мъжете станат любими, синове и братя на жените. (30, с. 70-87)

Днес ние живеем в 20. век, който наричаме опашка, край на съвременната епоха. Тази епоха може да се уподоби на епохата на Исава. След нея иде епохата на Якова. Исава представлява животинското в човека. Под думата „животинско“ се разбира човешкото честолюбие, човешкия егоизъм. Някой казва: „Аз имам човешко достойнство.“ – Да, и пъкът, който се надува, и той има свое достойнство...

При сегашния ред на нещата много неща са невъзможни, но в бъдещата епоха всичко е възможно. Тази епоха вече залязва. Съвременната култура, съвременните разбирания и вярвания на хората ще се стопят, ще изчезнат, както изчезва семето, което се заравя в почвата. То прораста там и от него излиза нещо ново – Божественото в човека, т.е. културата на Якова, който, като се раждал, държал петата на брата си Исава. С това Яков искаше да каже на Исава, че след него ще дойде той. И наистина, Яков успя да наложи на Исава своята култура. По какъв начин я наложи той? – Един ден Исава се върна от лов гладен и уморен и завари брата си да вари леща. Той поиска една чиния леща и Яков обеща да му даде само при условие, ако Исава продаде първородството си. Понеже беше много гладен, Исава се съгласи и продаде първородството си на Якова за една чиния леща. По същия начин съвременните хора са продали всичко. Казвам: дайте място на Якова да дойде! Той е отличен човек. Казвате: „Яков измами Исава!“ – Не, той не го измами, но го научи на ум. След това, за да не навлече гнева на брата си върху себе си, Яков избяга при вуйчо си Лавана, там да изучи новата култура. Яков работи на Лавана цели седем години, за да му даде дъщеря си Рахила, която той обичаше. Но Лаван го измами, даде му по-голямата си дъщеря Лия, която представяше старата култура. Яков трябваше да работи още седем години, за да му дадат Рахила – представителката на новата култура. Казвам: съвременните хора, които са женени за Лия (за старата култура), трябва да работят съзнателно върху себе си, за да се оженият за Рахила – новата култура.

И тъй, новата култура е вече пред вратата ви. Яков иде вече! Той се връща в дома си с много богатства, придобити при Лавана – с жените си, със синовете си, с робите си и с робините си, с камилите и с овцете си. Яков се връща в Ханаанската земя при брата си, с когото иска да се примири. Новата култура ще примири хората помежду им. Старото трябва да се подчини на новото. В Писанието се казва: „Иде културата на Христа!“ Казвам: иде културата на Якова, когото прекръстиха с името Израил. Значи Божиите избраници, които трябваше да живеят на Земята, ще имат съобщения с невидимия свят, който е реален свят. Съществата от невидимия свят, с който вие се съобщавате, няма да бъдат въздух и

вятър, но ще бъдат облечени с такива хубави облекла, каквито вие не сте виждали в живота си. Когато пък вие отидете при тях, те ще ви приемат в своите жилища с такава братска Любов, за каквата вие нямате представа... Бъдещето, което иде в света, предсказано преди хиляди години – то не е афектация. (51, с. 192, 200 и 212)

## ЯКОВ И ЛЮБОВТА

Забелязано е, че някъде момичетата и момчетата се редуват правилно: ако първото дете е момче, второто е момиче, третото – момче, четвъртото – момиче, и т.н. Другаде се раждат първо две момичета, после две момчета. В някои семейства се раждат три момичета и едно момче. Има случаи, когато на седем братя се ражда само една сестра. Яков пък имаше 12 сина, а само една дъщеря. Това показва, че в еврейския народ преобладава грубият елемент. Изобщо грубият, мъжкият елемент не може да бъде носител на Христовите идеи, на Божията Любов. Колкото е неправилно в един дом да има 12 сина и една дъщеря, толкова е неправилно да има 12 дъщери и един син. Правилно е в един дом синовете и дъщерите да се редуват – един син и една дъщеря. Според този закон Яков трябваше да има 12 сина и 12 дъщери. (105, с. 163)

Днес всички хора плачат за изгубената си любов. Питам: Любовта може ли да се изгуби? Любовта никога не се губи, но токът на Любовта, който минава през човека, може да се прекъсне. Който разбира законите на Любовта, той може да възстанови своите първи отношения към Любовта и по този начин отново да я придобие. Който не разбира законите на Любовта, той ще съжалява, че я изгубил, и ще казва: „Едно време, като млад, имах любов; но сега остарях и изгубих любовта си.“ Питам: когато Яков обикна сина си Йосифа, млад ли беше? Защо го обичаше повече от другите? Казва се, че Яков направил на Йосифа пъстра дрешка, с която той и външно го отличил от братята му. Казват, че Яков имал слабост към Йосифа. Според мене слабостта на Якова не беше в любовта му към Йосифа, но в това, че изказа любовта си към него външно, пред другите. Яков не трябваше да прояви любовта си към Йосифа пред братята му; те не трябваше да знаят за неговата любов. В това именно се заключаваше неговата грешка. Братята на Йосифа не можаха да разберат защо баща им го обича повече от другите си синове. Причината, задето Яков обичаше Йосифа повече от другите си синове, се дължи на любовта му към Рахила. Той обичаше Рахила и в лицето на Йосифа виждаше нея. Яков обичаше Рахила, но Лаван му даде за жена първо Лия, по-голямата си дъщеря, а после Рахил. Това показваше, че Йосиф, когото Рахил роди, ще преживее нещо особено. И тъй, от единия до другия край животът на съвременните хора представя скачени съдове. Ето защо те трябва да изучават законите на скачените съдове, да знаят какви трябва да бъдат техните отношения. Сегашният живот не трябва да се отрича, но към него трябва да се

приложи нещо ново – да се подобри, както земеделецът подобрява почвата на своята нива, дава ѝ условия да изкарва по-доброкачествено жито. Това подобряване става чрез наторяване. (148, с. 124)

От неправилната любов произтичат всичките нещастия. Яков имаше 12 сина и обичаше единия повече, но обичаше го заради майка му, понеже той беше излязъл от неговата любимка. И като го погледнеше, радваше се. Направи му хубава дрешка. Така направи другите синове да имат желание да го претрепят. Голяма злоба имаха – как така баща им да го обича повече от другите?! И продадоха Йосифа, и той две години седя в затвора. Учеше се в Египет. И баща му никак не подозираше, че тази любов има някой път лошо влияние. В Йосифа влезе човешкото тщеславие, че баща му го обича повече и че седи по-горе от братята си. Но като отиде в Египет, като се отдели от братята си, от баща си и от майка си, дойде между хората да опита грубата, лошата страна. И да съпостави двете неща. В света ние сме в опасност: вие сте като Йосифа – с хубави дрехи облечени. И сънища хубави имате. И виждате, че като жънете на нивата, на вашия сноп се покланят другите снопи – снопите на братята – 11 снопа, плюс снопа на баща ви и майка ви. Този сън възгордява. И вие може да помислите: „Ние сме окултни ученици! Ние знаем вече за онзи свят.“ Имате право да мислите така ето при какви условия: когато проговорите, умрелите да станат от гробищата; когато проговорите на камъните – и те да станат. Като проговорите на замръзналата вода, тя да се разтопи; когато проговорите на слънцето и звездите, те да ви слушат; когато заговорите на вятъра – също. Тогава имате право да кажете: „Вие знаете ли кой съм!“ (68, с. 80)

Яков изигра брата си Исава, затова напусна бащиния си дом и отиде при чичо си Лавана. Тук той се влюби в дъщеря му Рахил, за която работи седем години. Но чичо му го излъга – вместо Рахила, даде му по-голямата си дъщеря – Лия, която имаше болни очи. Човек с болни очи не обича Истината. Яков трябваше да работи още седем години за Рахила. Еврейският закон не позволява по-младата сестра да прежени по-старата. Кое е старото в света? – Това, на което очите са развалени. Както Яков излъга брата си и взе първородството му за чиния леща, така Лаван излъга него, даде му Лия (чиния леща), вместо Рахила. Така Лаван продаде и двете си дъщери на Якова, с което му показа, че е търговец. Един ден Яков реши да напусне Лавана и тръгна на път – да се прости с брата си и да заживеят заедно. Той взе двете си жени и двете си робини и тръгна към бащиния си дом. Човек има един ум и едно сърце – две жени. В мъжа и умът, и сърцето са женски; в жената – обратно – и умът, и сърцето са мъжки. Понякога умът и сърцето на мъжа са мъжки. Тогава той е мъж. (94, с. 63)

Който се смуцава от най-малката неприятност, той няма никаква представа за Любовта. Ако може да се говори за някаква любов във вас, тя е онази любов, която носи недоволство, страдание, смърт. Това е човешката любов. Често слушате да се говори, че две добри приятелки или двама приятели се скарали. Защо? Приятелките се скарали за един момък, а приятелите – за една мома. Каква любов е тази, която може да скара две приятелки или двама приятели? Това не е любов, това е търговска сделка. Каква любов е тази, която се дели, която създава противоречия? Често майките обичат едно от децата си повече от другите. Ребека обичаше Яков повече от Исав. Яков пък обичаше Рахила повече от Лия. За да вземе Рахила за своя жена, Яков трябваше да работи на чичо си Лаван цели седем години. Като изминаха седемте години, Лаван му даде по-голямата си дъщеря – Лия – като му каза, че според техния обичай младата сестра не може да прецени старата. След това Яков трябваше да работи още седем години на чичо си, за да вземе по-малката сестра – Рахила. Колко жени трябва да има един мъж? – Две жени. – Колко мъже трябва да има една жена? – Двама. Това е неразбрано за вас, но факт е, че докато мъжът не намери две жени, той не може да познае истинската си жена. И докато жената не намери двама мъже, тя не може да познае истинския си мъж. Докато не разбере съдържанието на числото две, човек никога не би намерил своята приятелка и своя приятел. Числото две е творчески принцип. С него е започнало създаването на света. Значи мъжът трябва да има две жени, защото едната никога не се жени. Тя заедно с мъжа си съставя едно цяло, а едното никога не се жени. И жената трябва да има двама мъже, защото единият от тях не се жени. Заедно с жената той съставя едно цяло, единица. Единицата никога не се жени. Двойката само се жени, и като мъж, и като жена. Следователно жена, която иска да се жени, трябва да намери онзи мъж, който никога не се жени, за да ѝ даде съвет за кого да се ожени. Мъж, който иска да се жени, трябва да намери онази жена, която никога не се жени. Тя ще му даде съвет за коя да се ожени. Тази жена или този мъж, които никога не се женят, представят Бога в човека. Каквато работа и да започвате, идете при Него. Той ще ви даде най-добър съвет и ще ви покаже правия път. Обърнете ли се към друг някой за съвет, вие непременно ще стрешите. (70, с. 131)

## ЯКОВ И ИСАВ

Ап. Павел казва: „Правя това, което не искам.“ Като разбира законите на живота, човек може да си обясни всички прояви на човека и никога да не го осъжда. Човек не постъпва всякога правилно, защото не е свободен от връзките на злото. Ще дойде ден, когато ще се освободи от тия връзки и ще върви по пътя на доброто. Това виждаме и в библейския живот. Исаак имаше двама синове: Исав – първородния, и Яков. Исав продаде

първородството на брат си за една чиния леща. Като наближи времето да умре баща им, Яков, възползван от първородството, което купи от брат си, пожела да получи всичкото благословение от баща си. Подпомогнат от майка си, Яков успя да получи благословието на баща си. Когато Исав отиде при баща си да получи неговото благословение, бащата разбра, че е излъган, и каза на сина си: „Не се безпокой, ще дойде ден, когато ще се освободиш от връзките на брат си.“ Като четат тая история, някои се възмушават от хитрината на Яков, а други – от Исав, че не е оценил своето първородство и го е продал толкова евтино. Като разглеждаме нещата обективно, виждаме, че нито постъпката на Яков, нито тази на Исав заслужава одобрение. Не правят ли същото и сегашните хора, които живеят вече 3000 и повече години след Исаак и неговите синове? Днешните хора се хвалят със своята култура, но въпреки това и те вършат престъпления и погрешки. В каквото общество да влезете, навсякъде ще видите борба за първенство, за получаване на блага и привилегии. Когато Яков разбра, че Исав е недоволен от него и му се заканва да го убие, по съвета на майка си той избяга в Ханаанската земя, при чича си Лавана, който имаше две дъщери: по-голямата – Лия, а по-малката – Рахил. Яков се влюби в Рахил и я поиска за своя жена. Лаван каза, че ще му я даде за жена, ако остане при него седем години Яков се съгласи и работи на чича си седем години, които му се сториха като един ден. Като изминаха седемте години, Лаван, вместо да му даде Рахил, даде му Лия. Яков видя, че е излъган от чичо си, но се примири с положението си, защото Лаван обеща да даде Рахил, ако му работи още седем години Яков работи на чича си още седем години, за да вземе Рахила за своя жена. Който разбира замисъла на битието, той ще разбере причината за това, което става в живота. Външно погледнато, в отношенията на двамата братя, както на чичото към Яков, няма никакъв морал. Обаче това се дължи на дълбоки причини, скрити в битието. (139, с. 122)

Сега някои се усъмнят и казват: „Ние сме един избран народ, Господ ни благословил.“ Да, Господ е решил да те благослови, ако си заслужил, но когато ти не искаш да използваш туй благословение, то ще те отmine. И знаете случая с двамата синове на Исаака – Исав и Яков, че първородният трябваше да приеме благословието, обаче вторият го прие, защото беше по-хитър. Защо Исав не прие благословието? Защото ходеше да се занимава с ловджийство, да бие животни, а Яков какъв беше? Съвременните религиозни, духовни хора трябва да почнат да мислят. Аз нямам нищо против тия форми, които съществуват. Те са изгубили онова вътрешно значение. Тия форми сега трябва да се изчистят и да се създадат нови форми в света. (127, с. 424)

*(Прочете се 28. глава от „Битие“).* В тази глава има пояснение на един кармичен закон. Виждаме, че Яков взе с хитрост първородството на Исава чрез едно блюдо леща и после поднесе Исааку мнимия лов, та взе

благословието. Оттам и името му „Яков“, което значи „Препинател“. „Падам“ – арам, това е този свят; а Ханаан – това е небето. И хората от небето дохождат на земята, защото нещо съгрешават там, също както Яков, та затова ги изпращат при Лавана, който е търговец и като такъв добре си знае сметките и работите в света. Изток – значи към Бога; запад – значи към човеците; а север и юг значи към смъртта и към добродетелта; затова казва Господ, че ще се разпространи Яков към изток, запад, север и юг. После виждаме, че Яков е обещал, че десетата част ще дава на Господа. Десятъкът, който даваме, е маята, подквасата, основата и затова ние трябва да го даваме, за да бъдем благословени. Защо светът гони веруещите? – Това нещо е кармично и от своя гледна точка светът, понеже има право, ние (веруещите) ще трябва да потърпим. Яков, като се среща с Лавана, забогатя; така и вие, като се срещнете с Христа, Той ще ви научи как именно да постъпите. (143, с. 44)

Четете историята на израелския патриарх Яков, чийто дядо (тъст) Лаван даде по-старата дъщеря, а не тази, в която се беше влюбил. И трябваше цели 14 години да служи за тия две жени. Но после Яков му каза: „Ти знаеш да експлоатираш, но и аз зная.“ Направи едно условие с дядо си: „Ако искаш да ти служа, ще се условим кои овце ще бъдат твои – сивите или пръчкавите овце? Ако ти избереш сивите, другите остават за мене. Ако избереш пръчкавите, сивите остават за мене.“ Яков разбираше закона, знаеше едно изкуство – когато поеше овцете, тези, които бяха бременни, пиеха вода направо от коритото с пръчковидни шарки, и после овцете се раждаха все пръчкави. Дядото гледа, че овцете се раждат все пръчкави, чуди се какво да направи. И казва: „Нека пръчкавите бъдат за мене.“ Яков се съгласи, но измени коритото в сивкаво и започнаха да се раждат повече сиви овце. Най-после Яков, като забогатя, взе всичко. И каза Яков на жените си: „Баща ви ви предаде на мене. Да бягаме с туй, което спечелихме.“ Задигна и децата, и камилите, и овцете – голямо стадо. Настигна го Лаван с мисълта да си вземе цялото богатство обратно, но сънува сън и каза на Яков: „Аз щях да направя едно зло, но тази вечер ми се яви твоя Господ и ми каза да не те бутам: Няма да буташ Якова! Главата ти ще се снеме, ако го бутнеш! Тогава да се примирим, да направим един договор.“

Мнозина от вас ви е страх от бъдещето. Има Един, Който се застъпва за праведните хора, когато уповаваш и устояваш. В този случай аз похвалявам характера на Яков. Казвате, че той е користолюбив. Яков научи един урок – излъга брат си и 14 години трябваше да работи, за да изкупи една лъжа. 14 години го изтезава Лаван и той научи как да се примири. И действително, като се върна, се помири с брат си, когото излъга. Трябва да се разбира животът на Яков. Не е въпросът до Яков, но казвам, че трябва да се примирим със света. Не знаеш кога ще има пръчкави и кога сиви овце. Не знаеш кога всички ще те обичат и кога няма



да те обичат. По някой път вие обичате някой да ви гадае, нали? Всички съвременни гадатели, това са изпъдени ученици от една окултна школа, за непослушание. Те носят днес от своето минало изкуство. Сегашните цигани са тези, които гледат на восък, на карти, на кафе, на боб. Някой пък чете молитви, казва: „Да се помолим на Господа и работата ще се уреди.“ Истинският гадател вижда живо нещата. Той ги вижда и нищо не взема за своето гледане. Казва истината. Понякога казва: „Засега нищо не мога да ти кажа. Иди, не греш и следната година да дойдеш пак.“ (46, с. 78)

Сегашните астролози описват, че Юпитеровият тип е космат. Космите показват, че той е в едно животинско състояние. Когато има много косми по тялото, това означава, че енергиите преобладават, но той има нормален ум, нормално сърце. Космите трябва да намалеят, да станат малки. Нали се казва, че Исав бил космат, а Яков бил гладък. Кой от двамата прогресира в света? Аз не искам да защитавам някоя страна, но казвам, че само обработената земя е гладка. Кожата подразбира обработена земя, която дава плод. Косматите не са обработени. Косматите хора са бурени. Има заложби в човешкото лице, но когато е гладко. На някои хора челата са обрасли с косми – не че те са лоши, но те се намират в животинско състояние. В тях възвишени и благородни мисли не функционират, но те след време, чрез много усилия, могат да се развият. За десет години челото може да се подобри най-малко с един сантиметър. За десет години носът може да се продължи с един милиметър или с половин сантиметър най-много. За десет години ухото може да се продължи поне с един милиметър. Горната част на ухото си човек трябва да измени. Ако успее да го измени, той е човек с голяма сила. (49, с. 239)

Що е смъртта? Отде произлиза тя? – Не искам да отговарям на този въпрос. Ако го засегна, хората нищо няма да се ползват от него. Напротив, толкова повече ще умират. Има известни идеи, които могат да се изнесат пред света, но има такива, които още не трябва да се изнасят. Такава е, например, идеята за смъртта. Например, въпросът за Исава е един костелив орех за човечеството. За да се разбере, трябва щателно да се анализира, да се направи психологически анализ. (122, с. 52)

## БОГ И ЯКОВ

Когато Яков бягаше, видя една голяма стълба от небето до земята. Казва: „Господи, аз бягам от брата си, отивам в странство. Ако Ти ме благословиш да забогатея, да имам дом, деца, имот, като се върна, ще Ти дам една десета от богатството си.“ Какво му е отговорил Господ, нищо не е писано, но той си е помислил, че Господ е съгласен на това, и тръгнал... (46, с. 140)

„Да ме благословиш...“ – то значи да научим начините, за да се спасим. И Господ натисна бедрото на Якова и му каза: „Само със страдания ще изкупиш греховете си.“ (61, с. 58)

Някой казва: „Имах едно желание – не можах да го постигна; имах една мисъл – не можах да я реализирам“. Защо? Имало е нещо куцо, нещо хромо у вас. Защо окуця Яков? Понеже не можа да разбере Истината, той се бори с Господа – Бог го бутна и той окуця. Мъчно можа да се изправи нещо в характера на Якова. Той разбра отчасти само Истината, затова се хвана за Господа и каза: „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш.“ Господ го благослови, но го остави куц. Тази хромавост у него се яви вследствие неговите прегрешения към брата си и баща си, и към своята душа. Той взе първородството от брата си, излъга баща си, като се представи вместо брата си Исава, и по този начин взе благословието от баща си. И след това Бог трябваше цели 14 години да го учи да не се изкушава и да не ходи по чужди умове. След изтичането на тези 14 години той трябваше да се върне в бащиния си дом, но из пътя окуця като резултат на вътрешния недъг в характера си. Всеки човек иска, като Якова, да се справи с миналото си (както готвачът отвори сърцето си за Господа) и да каже: „Господи, искам да напусна този занаят!“ (Готвачът е персонаж от притчата, разказана по-горе в беседата от Учителя – бел. Р.Ив.)(13, с. 99)

Дойдохме вече до човешката любов, до човешката мисъл. Мисълта на човека иска да бъде господарка на Любовта, а това е невъзможно. Човек се бори като Якова с Господа. Яков видя, че не може да победи. Господ бутна Якова по бедрото и той окуця. Тогава Яков каза: „Благослови ме, Господи, да разбере Твоето учение!“ Яков имаше две жени, за които слугува 14 години при вуйчо си Лавана. Когато Яков се връщаше при брата си, Господ му се яви и каза: „Ти трябва да напуснеш стария живот. Ти взе благословието от баща си чрез насилие, затова трябва да изправиш живота си.“ Най-после Яков съзна погрешката си и като се връщаше при брата си Исава, отдалеч още отдели част от имането си за него и каза: „Отсега съм твой раб!“ И тъй, като дойдете до закона на Любовта, давайте на всички по равно. В Божествената Любов има равенство, в човешката любов въпросът се разрешава другояче: един има повече, друг – по-малко. Това е неестествено. В Божествената Любов хората са еднакво силни, пълни с Любов и себеотричане. (52, с. 89)

Кой е онзи, който, като се е борил с Господа, да е придобил нещо? Яков се бори с Господа, но окуця. Бог му каза: „Ти купи от брата си първородството за една чиния леща и после получи благословието на баща си, но това не беше Божествена постъпка. Сега, ако съвършено изправиш живота си, ще получиш Моето благословение.“ После Бог бутна Якова по бедрото и той окуця. По този начин Яков получи едно

морално поучение. Всеки от вас може да има опитността на Якова, който цели 14 години страда при вуйчо си Лавана. Но откак Бог му говори и му показва пътя, по който трябваше да върви, той измени живота си, измени и своето име. (117, с. 145)

Понякога тъкмо дойде време Бог да благослови някого, и той направи някаква погрешка, с която спира Божието благословение. Тогава идат ред страдания, чрез които той трябва да изкупи грешката си, за да може след години Божието благословение отново да дойде върху него. Такива примери имаме с Давида, с Якова и с много други. В това отношение човек не трябва да се страхува, но да бъде внимателен, разумен. (117, с. 35)

## ЯКОВ И НИЕ

Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Новият живот няма да ви покалугери; той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай: дето и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословието. В който дом влезете, вие ще бъдете приети като Якова, на когото Лаван каза: „Откак дойде в моя дом, благословието потече.“ Да, но когато същият Яков бягаше от брата си, Бог му каза: „Ти взе първородството и благословието на своя брат, но това не е съгласно с Моята воля. Аз ще ти дам един урок. Ти ще се ожениш за две жени. От тебе ще излязат два народа. Ти ще имаш разговор с Мене и оттогава няма вече да се наричаш Яков, но Израил.“ Сега и вие трябва да бъдете като Якова, да излезете от родното си място и да бягате. Накъде? В Ханаанската земя, при Лавана, да пасете стадата му, да му занесете своето благословение. И след като работи 14 години на вуйчо си Лавана, той му каза: „Досега работих за тебе, отсега вече ще работя за себе си.“ Яков трябваше да работи 14 години, за да научи самоотречението. Ще кажете, че Яков бил лош брат. Отговорете си: не сте ли и вие като Исава – за една чиния леца продавате своето благословение! (64, с. 13)

Кое е това, което се бори във вас? Борбата всякога произтича от несъгласие между вашата мисъл и Божията мисъл. Борите ли се, значи не сте в съгласие с Бога. Когато искате да извършите нещо лошо, Божията мисъл ви казва: „Слушайте, не правете това, което сте намислили! Ако го направите, ще страдате и ще бъдете отговорни.“ Всички имате такива опитности. Колцина от вас сте постъпвали разумно? Колцина от вас сте послушали този вътрешен глас? Някой казва: „Аз се борих цяла нощ, докато реша еди-кой си въпрос.“ Такъв пример имаме с Якова, който цяла нощ се бори с Господа. Тази борба е представена като един физически

процес, но всъщност тя представлява един жив, вътрешен процес. След този процес Яков се преобрази, защото в неговия ум дойдоха нови идеи. Най-после той каза: „Господи, отсега нататък ще ти служа добре и няма да върша неправда в този свят.“ Следователно ние се борим, за да добием по-добра мисъл, да създадем у нас права мисъл. Някои питат: „Защо трябва да учим?“ – За да познаем Господа. – „Защо трябва да бъдем по-добри?“ – За да познаем Господа. – „Защо трябва да обичаме?“ – За да познаем Господа. – „Защо трябва да търсим Истината?“ – За да познаем Господа. Единственото най-съществено, най-реално нещо, към което трябва да се стремим в сегашния си живот, е да познаваме формите на Божията мисъл. И всеки човек, който познава формите на Божията мисъл, може да има помощта на Господа. Казва пророкът: „Духът на Господа е връх мен.“ Аз бих ви превел този стих в следния смисъл: „Формите на Божията мисъл са с мене. Аз познавам законите на обективната Божия мисъл.“ Следователно, когато човек се докосне реално до Божията мисъл, той ще усети тази връзка. (23, с. 93)

Като говоря тъй, разбирам – всички други могат да бъдат праведни и да издават светлина. А душа, която не иска да свети, е душа, която се бори с Бога. Такава борба е имал един от видните представители на Израил – Яков. Като се връщал при баща си, той цяла нощ се борил с Бога. Най-после Този, Неизвестният го бутнал в бедрото и той охромял. Сега всички се борите с Господа. Вие искате да Го заставите да ви даде всичко в този свят, каквото вие искате. Казвам: било ли е време, когато Господ да не е давал на хората, каквото са искали? Не е било. Ние сме най-своенравните деца. От памтивека Бог постоянно се жертва. Ние живеем в Неговия живот. Ние всички сме храненици. Разбирате ли? Храненици, ама хиляди и хиляди същества дават своя живот за нас. Житните зърна дават своя живот, черешите, орехите, кокошчици, патици, агънца, теленца и други тем подобни – всичко в света дава своя живот. За кого? За тези храненици, които имат особено мнение, че всичко за тях трябва да се жертва, а те за никого да не се жертват. И когато ние направим някой път едно добро, то е една жертва от излишък. (126, с. 43)

Ако се обърнеш към Бога, веднага се възстановява хармонията. Та през сегашните условия ние трябва да пазим постоянна връзка, да не се откъсваме от Бога. Говорете с него, говорете Му – Той може да мълчи, но вие говорете, говорете, говорете. Най-после вие ще Го заставите да ви отговори. Който хлопа, хлопа не един път, а няколко милиона пъти. И да кажете като Якова: „Няма да Те оставя, Господи, докато не ме благословиш.“ Ако хлопаш 3-4 пъти, няма да обърнеш вниманието на Господа; но ако хлопаш милиони пъти, Той ще обърне внимание, ще каже: „У него душата се е събудила!“ (67, с. 90)

За да бъдете силни като Дан Колов, когато се борите с Регуло, дишайте чрез Любовта. И когато дойдат мъчнотии, ще дишаш, ще се бориш с мъчнотията в себе си... Яков нали цяла нощ се борил с някого, когото не познавал. Борил се с Господа. Господ му казал: „Слушай, ти излъга брата си.“ Яков казал: „Господи, ще поправа всичко, ще дам десетък, ще се помиря с брата си.“ И Господ, като му показал добрите и лошите страни, бутнал го по хълбока и той окуцял малко. И Яков казал: „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш.“ И Бог тогава му казал: „Отсега нататък няма да се казваш Яков.“ Като се борите, вие вътре в себе си решете да поправите вашите минали погрешки и да внесете доброто. Това е начинът, методът за усилване на дишането. (92, с. 241)

Няма по-голямо благословение за човека да диша бавно и да задържа въздуха в дробовете си, докато приеме жизнената сила, т.е. праната, която носи в себе си. Докато не усетите тази сила в себе си, не изпущайте въздуха навън. Докато дробовете не се надуват като мех и не разширят гръдния кош, не трябва да изпущате въздуха навън. Когато Яков срещна Господа, какво Му каза? – „Господи, няма да Те пусна, докато не ме благословиш!“ Господ му отговори: „От този ден ти няма вече да се казваш Яков, но Израил.“ Правете и вие същото с въздуха. Поемете въздух, напълнете дробовете си и не го пущайте, докато не ви даде благото, което носи в себе си. (31, с. 76)

Когато Христос написа Своята книга, колко души я четеха? Тогава имаше ли толкова готови души, колкото има днес? Готовите души ще дойдат отгоре, но трябва да има пригответени жилища на Земята за тях. Вие пригответе ли сте за тия души жилища? Ако сте пригответили за тях жилища, вие сте разрешили вече важния въпрос. Когато във вашия дом дойде един от учениците, животът ви ще върви по мед и масло. След като отиде Яков при Лавана, какво стана с последния? – Той се благослови. Всяко място, на което стъпи крак на един добър човек, се благославя. Щом в душата на човека се роди една велика мисъл, тя непременно ще донесе своето благословение. Същото може да се каже и за един дом или за един народ. Всяка велика мисъл е жива. Тя не е нищо друго освен живот. Тази велика мисъл се е облякла в една жива форма и ти нашепва: „Това прави, онова не прави.“ Тя е един твой добър приятел, тя е светлина в живота ти, която ти казва: „Слушай думите ми и не бой се! Върви напред!“ Понякога тя може да ти говори отвън, понякога – отвътре. (23, с. 369)

Вие трябва да минете през всички форми на живота, за да не се плашите от нищо. Казвате: „Аз съм много страхлив.“ – Това е черта, която носите от времето, когато сте били заек. Друг казва: „Аз обичам да ритам.“ – Това е черта, която носите от времето, когато сте били кон. Ако обичате да бодете, тази черта носите от вола. За в бъдеще ще минете през ред още форми, от които ще се учите. Всяка форма е особен

род училище. Няма нищо обидно в това! Забележете, Якова наричат в Писанието червей. Следователно първата ви задача е да се научите да пеете, да говорите хубаво и да трансформирате състоянията си. След това ще изучите всички форми, всички близки и далечни от вас планети, слънца и влиянието, което те оказват върху вас. Така ще се домогнете и до алхимията, ще се научите да превръщате неблагородните метали в благородни. По този начин ще се освободите и от сиромашията: ще превръщате медта и желязото в злато, а пясъка и глината – в диамант. Постигнете ли всички тия знания, развиете ли в себе си сила и мощ, вие сте разбрали вече смисъла и задачата на великата окултна школа. (63, с. 185)

Яков е наречен „червей“. Това показва, че съзнанието на човека постепенно се пробужда. Докато е в положението на червей, човек прави ред пакости: корени гризе, листа яде. Стане ли какавида, влезе ли в пашкул, той престава да прави пакости. Той работи известно време в пашкула, приготвя материя за своята мисъл, докато един ден изхвъркне навън като пеперуда. В това положение той става безвреден. Като мислещо същество човек каца от цвят на цвят, събира сладкия нектар, а същевременно помага за разпространение на Божествените мисли. Затова казваме, че истински човек е онзи, който е проводник на Божествените мисли. Този човек е изменил условията на живота си. Да измени човек условията на живота си, това значи да мине от червей в пашкул. Влезе ли в пашкула, той трябва да забрави всичко старо и да се заеме с приготовления за нов живот – да изработи своите крилца, своята нова премяна. Това е ставало с човека, но и днес още става. Ако проследите живота на великите хора, на великите учители, вие виждате, че и те са минали през ред фази, докато стигнат до космическото съзнание. (105, с. 135)

## Й О С И Ф

Добре е да четете красиви описания, да се развива вашият вкус към красивото, към изящното. Една красива история е животът на Йосифа в Библията. Добре е всеки да прочете тази история. (39, с. 138)

Яков имаше 12 сина, единадесетият от които беше Йосиф. Защо продадоха Йосиф, който беше единадесетият по брой, а не друг някой? Ще кажете „случайно съвпадение“. Съвпадението е един кармичен закон, отмерен закон на действие. Няма да се спирам да обяснявам защо Йосиф трябваше да бъде продаден. Между Якововите синове беше този камък, който трябваше да стане ъгъл, но зидарите го отхвърлиха. Йосиф беше продаден от братята си, но после той стана глава на ъгъла. Във време на големия глад, който настана в цялата ханаанска земя, Йосиф беше пръв големец в Египет и спаси от глад много хора, между които и своите братя. Това не е история само с евреите, но е повседневна история с

всички. Нещастията във всеки дом се дължат на отхвърлянето на този камък. Той е числото 11. (125, с. 180)

За една лъжа Яков трябваше да слугува на Лавана 21 години, а Мойсей за едно убийство трябваше да слугува на еврейския народ цели 40 години. Всяка погрешка, всяко престъпление се изкупуват чрез страдания. Като знаете това, нека жената не се запитва защо мъжът ѝ се отнасял лошо с нея – някога в миналото тя се отнасяла лошо с него. И слугинята нека не се запитва защо господарката ѝ се отнася толкова лошо с нея – в миналото тя е постъпвала зле със своята господарка. Такъв е законът на кармата. Проследете историята на човечеството, на народите, на обществата, на семействата и ще видите, че този закон действа навсякъде планомерно и безпощадно. Ако в бъдеще искате да имате добри синове и дъщери, приложете закона на Любовта. Кармата се разрешава само чрез Любовта. Яков имаше 12 сина, но само Йосиф беше роден по закона на Любовта. Яков работи 7 години за него, след което се ожени за Рахил, която роди само един син – Йосиф. Който може да слугува 7 години с Любов, той ще роди Йосифа. Който се ожени по обикновен начин, без Любов, той ще вземе Лия, която не обича, и от нея ще му се родят много синове. (30, с. 82)

Когато схващанията на хората са материалистични, винаги има известно изкривяване. Например, евреите се отличават с краен материализъм, което може да се проследи в тяхната история. Братята на Йосифа го продадоха много евтино. Виждаме друг пример: Юда продаде Христа за 30 сребърника. (99, с. 126)

### СЪНИЩАТА НА ЙОСИФ

Христос казва: „Никой пророк не е без почести освен у дома си, между роднините си и в отечеството си.“ Такъв пример имаме в Стария Завет с Йосифа, който минаваше сред братята си за пророк, за което именно и пострада. Той разправил на братята си два от своите сънища, от които те останали недоволни. Първият сън бил следният: той и братята му жънали на нивата и сноповете на братята му се издигнали и се поклонили на неговия сноп. Вторият сън бил следният: 11 звезди, месецът и слънцето му се поклонили. За втория сън баща му го осъдил с думите: „Нима ти допущаш, че аз, майка ти и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята?“ Братята му, недоволни от него, си казали: „Ние ще изпратим този пророк в Египет, там да се учи. Ние искаме да видим дали неговото пророчество ще се сбъдне.“ Всеки пророк е поставен на изпити. Ако не издържи изпитите си, той се излага на страдания. Страданията са резултат на неиздържани вътрешни изпити. Понеже пророкът често има съобщения с невидимия свят, той е поставен пред големи съблазни. В него се развива вътрешна гордост и той започва да

си мисли, че е велик адепт, който има възможност да се разговаря с велики Учители. Някои пророци имат голямо мнение за себе си, а други са много смирени. Христос казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце. Бъдете и вие като Мене!“ Такъв трябва да бъде пророкът! Сега ние живеем в епоха, когато са се появили много пророци в света. Светът е пълен с пророци... (51, с. 119)

Какво беше престъплението на Йосиф? Той беше много тщеславен човек. Той беше много учен човек, но имаше едно потайно, скрито тщеславие в себе си. Разправяше на баща си как видял слънцето и 12-те звезди, че му се поклонили. Това е тщеславие у него. После разправя друг един сън, че братята му жънели на нивата, направили 12 снопа и сноповете на братята му се поклонили. Братята се озлобяват, че той иска да им стане господар. Колко време трябваше, за да се възпита тщеславието на Йосиф? Евреите нищо не говорят за неговото тщеславие. Те не го изясняват. Аз казвам, че тщеславието му е било в съзнанието и самосъзнанието. Усеща човекът, че е най-способен, но не го изявява, не се гордее. В Египет го поставиха на изпитание: жената на Петефрий го наклевети и той трябваше да иде в затвора невинен да лежи две години. Но след това стана един от знатните големци на Египет. Сбъдна се всичко това, което казваше. Провидението искаше той да издържи страданията, да изпита Божественото, на което може да се разчита. Защото не е външната сила, която може да спаси света, а едно велико разбиране на живота. (46, с. 141)

Какво символизира хлябът? – Словото. На физическия свят хлябът е от първа необходимост. Обаче хлебарят, който бил в затвор заедно с Йосифа, сънувал, че носи на главата си кошница, пълна с хляб, а птиците небесни слизали отгоре и кълвали хляба. Йосиф изтъкувал съня на хлебаря, че след три дена фараонът ще заповяда да го екзекутират. И така станало. Виночерпецът пък сънувал, че го освободили от затвора и отново бил поставен на служба при фараона като виночерпец. Йосиф казал, че сънят му ще се сбъдне, както го видял. Наистина, след три дена той бил освободен от затвора и заел първата си служба – виночерпецът на фараона. Следователно, ако сънувате, че носите хляб на главата си и птиците го кълват, ще ви сполети някакво нещастие. Ако сънувате, че черпите някого с вино, ще ви назначат на добра служба. (55, с. 172)

## ЙОСИФ И НИЕ

Вие трябва да имате характер – морални, хубави черти, че като влезете в противоречие, да устоите. Какви ли неща няма да ви кажат! Много лоши неща могат да кажат за тебе, но ако ти имаш характер, ще кажеш: „Всичко за Любовта е добро!“ Мнението на хората не важи. Трябва да имате една смелост. После трябва да имате едно послушание, което



имаше Йосиф. Вие не можете ли да имате волята на Йосифа? Зачене се една хубава идея у вас и вие искате да я пометнете и да избягате. Няма да я напушаш. Ще дойде страданието, после ще дойде и възкресението. Тогава ще се яви във вас онази Божия Любов, която вие очаквате. И сега отчасти някои от вас имат тази опитност – онези от вас, които могат да разберат и които са достигнали до известна степен на развитие. Онези, които не са достигнали, нека се радват. Този живот ще се смени с друг, по-обширен живот, после с друг живот, още по-обширен, с четвърти живот, пети живот, докато дойде последното вътрешно разяснение. (92, с. 220)

В 7. глава от „Деянията на апостолите“ се говори за историята на еврейския народ, за живота и изпитанията на Йосифа. От цялата глава се вижда какви са били тогавашните евреи. Яков имал 12 сина, един от които бил Йосиф. Той сънувал два съня, които разказал на баща си и на братята си, с което събудил тяхната завист: те го продали на търговци, които отивали за Египет, а след това напръскали дрехата му с кръв от животно, да докажат на баща си, че Йосиф бил изяден от звяр. С това те дали добър урок на Йосифа – да разбере как може 11 братя да му се покланят, как може баща да му се кланя. Йосиф вътрешно проявил тщеславие. Не е трябвало да разказва той сънищата си нито на братята си, нито на баща си. Сънища са това, те не са нещо реално. Обаче братята му завидели – как е възможно да дойде ден, когато те да му се поклонят. От втория сън пък баща му се докачил и казал: „Нима ти ще станеш господар, че ще трябва и аз, и майка ти, и братята ти да ти се покланяме?“

Днес всички хора правят същата грешка като тази на Йосифа и на 12-те отци на Израила, неговите братя. Йосиф имал известни слабости, за които трябвало да отиде в Египет, а после да лежи две години в затвор. Когато бил в дома на фараона, невидимият свят го поставил на изпит, да се опита целомъдрието му. Той избягал от изкушението, но вината му се заключавала в това, че не събудил в жената възвишени и благородни чувства, а лоши, низки чувства. Това показва, че и в него имало нещо криво. Кривото се заключавало в това, че не бил много умен. Може ли да се нарече умен човек онзи, който, като срещне своя приятел, започне да му отваря касите си, библиотеките си, да показва колко богатства, колко знания има? С богатствата, със знанията си той излага своя приятел на изкушение. Следователно не излагайте приятеля си на изкушение с вашите богатства и знания. Това, което Йосиф преживя, трябваше да стане. Така се изпитва всеки човек. Хиляди години трябваше да минат, за да се разбере защо именно Йосиф е пострадал от братята си и от фараона. Хиляди години още има да учите! Дълго време още птицата ще отива и ще се връща, ще пренася зрънце по зрънце земята, докато от старата се създаде нова. Казвате: „Не можаха ли тия неща да се избегнат?“ – Всичко, което е станало, трябваше да стане. Ако не бяха станали тия неща, нямаше

какво да четете и да учите. Тъй щото по-добре е, че всички тия неща са станали, макар и със своите противоречия, отколкото да не бяха станали. Това, което Йосиф не можа да довърши, други дойдоха след него и го свършиха. С това, което стана, се разкриха греховете и слабостите на Йосифа и на братята му. Като отидоха при Йосифа да купуват храна, той ги постави на изпит – задържа при себе си най-малкия си брат, Вениамин, а останалите пусна да си отидат. Те започнаха да плачат, да се разкайват и да говорят помежду си: „Каква напасть ни сполетя! Ние продадохме брата си, но, ето, днес иде възмездие за нашето престъпление.“ Колко години трябваше да минат, докато те съзнаят в себе си престъплението, което са извършили по отношение на брата си! Едва тогава те се изповядаха пред баща си за стореното от тях с Йосифа. Тогава и Йосиф им разказа своите изпитания и погрешки. И най-последно заключи: „Отсега нататък всички ще вървим по Божиите пътища и няма повече да грешим.“ Следователно всеки човек, всеки народ, който не върши волята Божия, е осъден на големи страдания. Питам: ако днес, три хиляди години от времето на Йосифа, ви дадат задача като неговата, как ще я решите? Или ако след изминаването на две хиляди години след Христа ви дадат задача като Неговата, как ще я решите? (21, с. 27)

Хората са недоволни едни от други благодарение на безлюбието. Всеки иска жертва от другите, но не получава. Само Любовта прави жертви. Човек се жертва, но от страх, а това не е истинска жертва. Жертвата трябва да е разумна. Ако не е разумна, тя не дава добри резултати. И любовта трябва да бъде разумна. Ако не е разумна, вместо добро, тя произвежда зло. Какво прави Яков с любовта си към Йосиф? Той събуди ревност в синовете си, заради което продадоха Йосиф. Като ученици вие трябва да се пазите, да не изпадате в грешката на Якова да покажете слабост към Йосиф. Всеки човек има по един Йосиф в себе си, когото обича повече от другите си синове. Яков обичаше Йосиф повече от другите си синове и не го прашаше на работа. Когато синовете му отиваха на работа, Йосиф оставаше при баща си. Заради тази привилегия братята му го продадоха на богати търговци, които отиваха в Египет. Там той лежа в затвор, после беше изкушаван от жената. Йосиф мина през трудни задачи, които разреши добре. Светът, през който човек минава, не е нищо друго освен красива, префинена жена. Който я погледне, веднага се влюбва в нея и пожелава да си поживее малко. Всеки може да си поживее в света, но ще опита последствията на този живот. За човека е казано, че е възлюбил човешката слава повече от Божията. Човешката слава заробва човека, а Божествената го освобождава. (14, с. 17)

И тъй, Божественият Дух слиза! Някои искат да Го видят с криле. Не, когато Божественият Дух ви дойде на гости, вие ще почувствате един вътрешен мир, една вътрешна умствена стабилност, каквато никога досега не сте чувствували; при това ще се зародят във вас нови мисли, нови

желания. В който ден стъпи Божественият Дух в къщата ви, сиромашията, всички несгоди ще си вземат торбичките и една след друга ще си отиват и ще ви казват: „Сбогом, сбогом!“ Този Дух ги изпраща една след друга и им казва: „Вие свършихте вече своята работа, сега аз започвам Моята.“ Всички ще си отидат, а ти ще започнеш да учиш новото учение. Някои казват: „Ние трябва да докажем, че сме добри и невинни хора.“ – Ти не можеш да докажеш своята невинност. Йосиф можа ли да докаже своята невинност, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мъжа си: „Този, младият евреин, се подигра с мене.“ Какво направиха с него? – Затвориха го в тъмница и го държаха там две години, докато Бог не го извади. Прекараха го през училището. Така ще бъдете поставени и вие. Как ще докажете, че сте невинни? Човек в себе си трябва да знае дали е виновен или не. Аз не зная ли пред себе си дали съм прав или не? Следователно всеки един от вас трябва да чака, докато се събуди Божественото в него, докато Бог не го посети. Бог ще го посети по който и да е начин. То е великото! Ние трябва да се примирим с Бога. Някои от вас са се примирили вече и на тях казвам: вие трябва да учите закона на служенето. (83, с. 191)

... Виночерпецът сънувал лоза пред себе си. На лозата имало три пръчки, които се разцъфвали, а гроздето на тях узрявало. Чашата на фараона била в ръката му и той я подал на фараона. Йосиф му казал, че след три деня той ще бъде помилван от царя, който ще го постави на същата служба, която по-рано заемал. Тъй щото все ще дойде някой да ви извади от затвора, но важно е каква ще бъде съдбата ви – като тази на хлебаря или на виночерпеца. Аз искам, като ви извадят от затвора, да имате участта на виночерпеца, а не тази на хлебаря. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Който има уши да слуша и да разбира, той ще върви в пътя на Христа. (85, с. 236)

Често в живота си задаваме въпроса: защо по някой път ни се случват нещастия? Изобщо се смята, че хората страдат и изплащат някои прегрешения от настоящето или от миналото и търсят причината за това. Виждаме, че животът се е изразил тъй върху Йосифа поради два съня, които той разправил на братята си. Разбира се, те изтълкували сънищата, че той бил с тайни замисли и задни цели, и за да не им стане глава, заражда се в тях мисълта да го премахнат. И както виждате, това не са чужди хора, а собствени братя. Така те при първия удобен случай го хващат и продават на измаилтяни, които пък го препродават на един египтянин и тогава захващат изпитанията за Йосифа – Бог изпитва неговия характер. Животът на човека не е нищо друго освен изпитания – те са пробният камък, с който се изпитва характерът на човека. Най-ценното нещо в живота на човека е неговият характер, който трябва да мине през огъня – изпитанията. И само когато мине през тоя огън и устои на всички изпитания, само тогава може да се каже, че човек има характер ценен,

устойчив, вечен – има вечен дом, в който може да живее. Характерът – това е човешкият дом. Ние виждаме, че върху Йосифа идват напасти една след друга; подир тях напасти от двата съня идват и други, за които говори гл. 39 (от „Битие“ – бел. Р.Ив.), а именно: понеже той бил красив момък, жената на господаря му се влюбва в него; тя иска да се удоволства, но той ѝ казва: „Не, господарят ми е дал всичко в моите ръце освен тебе – ти си негова собственост, негово право и аз не мога да сторя този грях пред Бога.“ Ние виждаме, че в душата на този млад човек царува Господ – всяко нещо, което иска да извърши, той по-рано претегля с тази мярка – дали е право, дали е угодно на Господа, или не. Той знаеше неприятностите, които можеше да произтекат от неговия отказ да изпълни волята на една такава жена, но пак предпочете да страда, отколкото да съгреша. Подир това изпитание наистина той намери затвора. Но Господ и тук му помага. Ако прегледате цялата повест в тази глава, ще видите, че Бог не го оставя, а го извежда из затвора чрез тълкуване на други два съня на египетския цар. Когато минаваме през изпитания, ние не знаем прицелната точка, към която Бог се стреми. Вие искате да отидете на небето, но ако някой ви запита какво разбирате под думите „небе“ или „рай“, не знаете да му отговорите точно. Вие имате за небето известна идея, но тя е за вас толкова неопределена, както са били неопределени и ония два съня в ума на Йосифа. И наистина, какво отношение са могли да имат снопите, слънцето, луната по отношение на него? Но те показаха стечението на известни бъдещи събития – продаването му, изкушаването му от жената, затварянето му в тъмница, избавянето му и въздигането му.

Сега, кое е това царство и тази жена? Египет е царството, в което ние живеем, а жената на царедвореца, която ни изкушава, е светът. Вие сте слуги, които сте продадени, като сте изпъдени от вашите братя, намирате се в Египет и жената на този царедворец ви предлага да се удоволствате с нея – светът ви предлага известни блага и ви изкушава. Не е зле човек да се удоволства, но има неща забранени. Когато Адам беше в рая, Господ му каза да яде всичко, само един плод му забрани и за непослушанието му дойдоха всички страдания. И в този свят има неща забранени и ако вие опитате от забранения плод, непременно ще дойде страданието. Колцина хора обичат да пипнат парите на други – потребни са им за къщи, за удоволствия, за разходки в странство. Йосиф обаче не е гледал така на въпроса – той можеше да има благоволенieto на жената на царедвореца, но си помисли: „Аз предпочитам да имам благоволенieto на Бога, отколкото благоволенieto на една чужда жена.“ Светът е жена, която не принадлежи нам. Утре, като си направи удоволствието, тя може да ви захвърли. Вашата външна красота е, от която тя се привлича към вас. Съвременното заблуждение лежи в следното нещо: когато хората ни почитат повидимому, ние се заблуждаваме, като мислим, че това е за нашите достойнства... Жената, докато е красива, всички я обикалят; изчезне ли ѝ красотата, кажат: „Нека друга дойде на нейно място.“

Йосиф знаеше тази самоизмама от нещата и той реализираше само неща вътрешни, неща устойчиви, вечни, които всякога може да дадат мир на човека и той да има по този начин благоволенieto на Бога. Ние трябва да бъдем внимателни към малките причини, които именно докарват нещастията. Ако Йосиф не бе казал съня си на братята си, това нещастие не би го сполетяло. Задава се въпрос: не би ли дошло то при други случаи? Има изпитания, които не могат да се избегнат. Няма да ви разправам за тия вътрешни закони, а ще кажа, че има неща, абсолютно определени от Бога. Ако речем да избегнем от малките, ще дойдат големите. За да можем да неутрализираме страданията, трябва да вземем урок от поведението на Йосифа. Ни най-малко не бива да се самозаблуждаваме, че ако днес сме добре, утрешният ден няма да измени нашия живот и да ни донесе нещастия, които никак не сме очаквали. Съдбата или Провидението е определило през какви изпитания да мине човешкият живот. И тия изпитания са необходими. Защо са необходими? Ще ви дам само едно сравнение: за да минете през една дълбока река, вам е необходим параход; тъй и за да се преведете от един свят в друг, ви е необходим този параход, който се нарича вяра. И тия изпитания и нещастия са също необходими – те са горивото, това е вашият пътен билет. Всеки, който иска да измени пътя на необходимия закон, е глупав човек. Всеки, който казва: „Защо Господ ми даде тия страдания?“, който роптае – е глупав човек в пълния смисъл на думата. Всеки обаче, който каже: „Искам да науча техния смисъл“, и е благодарен на тях, той е учен човек. Забележете: когато сполетяха Йосифа нещастията, той не възропта, а ги посрещна с радост в душата си и благодари Богу, че като се издигна в двора на господаря си до положение да има всичко, не се възгордя. Като му даде господарят много по-големи блага, той не се съблазни от ония, които му предлагаше жената, понеже си каза: „Аз имам да изпълня един закон – не трябва да греша.“ Значи удоволствието, в този смисъл, е грях. В що се състои грехът? Всяко нещо, което не ражда, няма плод или зародиш в себе си, е грях. Една жена, която сводничи, блудства, без да ражда, прави грях. Зачатието изкупува греха. Всяко действие, което не носи живот в себе си, е престъпно прахосване на Божествената енергия. Когато някой ви кара да направите грях, той иска да прахосате своята Божествена енергия... Всинца трябва да се ограничим само в рамките на ония удоволствия, които са позволени, законни, естествени... Неестественият живот, тъй наречената скрита, незаконна любов, която упражняват някои мъже и жени, действа разрушително и върху сърцето, и върху ума им. Вие обичате някого – запитайте се угодно ли е това Богу, принася ли полза на този, когото обичате, дали не развърщавате неговата душа, неговия ум? Йосиф беше млад, неопетнен; една развратна жена поиска да го оскверни, но той не се поддаде на нейното изкушение, за да опетни името си, от което (ако се бе поддад) ни помен нямаше да остане.

Забележете, първо жената (Ева) бе турена на изпитание и не устоя, а след туй и нейният мъж; сега се туря мъжът на изпитание. Тази същата змия бе, която изкуси Ева в градината: „Виж, ако вкусиш от това дърво, какви знания, каква сила ще имаш, ще станеш като Бога!“ Ева се поддаде и каза: „За слава аз съм готова, мога да го сторя“, защото то беше формено изневеряване. Тази същата змия се представи и на Йосифа във формата на жена и му каза: „Ела с мен!“, но той ѝ каза: „Не.“ След това дойдоха страданията, но дойде и издигането. Мъжът и жената представят два принципа, две велики разумни сили, които действат – едната сила наричаме активна, другата – пасивна; едната – действаща, другата – възприемчива; два процеса в природата, които се сменят. Бог не всякога дава, понякога взема... Мъжът и жената са два принципа, които работят – единият принцип е творчески, наричан мъж, Бог; вторият – пасивен, наричан жена или Господ – то е все едно. Следователно трябва да бъдем и в двата момента на живота верни на тия принципи...

... Страх от наказание човек трябва да има преди, а не след съгрешаването. Плачът не спасява човека – спасението седи в организирането на нашия ум, на нашето сърце и на нашето тяло. Това е нашата задача на Земята. И за това нещо ние имаме един отличен пример в Стария Завет – най-великия характер в лицето на Йосифа. И когато четем тези глави от „Битие“-то, трябва да изучим добре характера на Йосифа. Да не мислим, че той е бил глупав – той е бил много умен и затова, както виждате, баща му го е обичал – обичта всякога се дължи на мъдростта. Но Йосиф е имал същевременно и благородно сърце. Баща му е съзнавал това, но братята му са мислили, че баща му го обича заради някои външни качества. И са го продали. Но при каквито условия и да го туреха, характерът му щеше пак да го издигне, както и го издигна. Поради неговите ценни качества господарят му го поставя на високо място; друго едно изпитание го туря в затвора, но и там се издига, и най-после Господ го изважда от затвора, дето той прекарва – чели ли сте колко? – две години, определеното за изпитанието време. А кой е вашият затвор? – Вашето сегашно тяло. Трябва един ден да излезете из този затвор, мръсен, нехигиеничен. Досега вие сте се причестявали, но не знаете каква емблема представя от себе си виното. Хлебарят трябваше да бъде посечен, а виночерпецът – възстановен на своята служба: единият принцип в живота (активният) всякога трябва да се жертва. А виното трябва да влезе да разхлади живота. То има голяма сила, но понеже съвременните хора не са приготвени предварително, се възбуждат от него – те нямат такъв организъм, за да го използват. Когато виното влезе в шишето и почне да ферментира, шишето се пуква. Но да се върнем към характера на Йосифа. Виждаме, че в него е имало трезвен, разсъдлив ум, който схванал какви са основните закони на живота. Той е имал благородно сърце и не е искал по никой начин да изневери на обещанието, което е дал на Бога. „Аз съм дал честна дума на господаря си, а тъй също и на Господа да Му

служи вярно, и не мога да Му изневеря.“ Следователно той не е бил такъв момък, който да върви по течението на лошите наклонности и желания, във всички случаи на живота той се е водил от благородни пориви и е имал сърце и ум уравновесени. За да може Господ да живее в нас, трябва нашият ум и нашето сърце да се намират в съгласие, да са уравновесени. Породи ли се между тях разногласие, Господ не живее в нас...

... Някои са още при бащите си и разправят какви сънища са видели, други са във втората категория – продадени от братята си в Египет, в двора на този висок царедворец, дето са изложени на изкушенията на неговата жена, трети са в затвора. Най-доброто положение е да излезете пред фараона. Но за да излезете пред фараона, трябва да минете през три етапа – то са три училища, три курса: първият – при бащата; вторият – при тази жена, която го изпитва доколко е целомъдрен (и Йосиф ѝ даде много добър изпит – остави дрехата си и избяга чист. Какво значи да оставиш дрехата си? То значи да оставиш наметалото на душата си – плътта). Светът ти казва като онази жена: „Ела с мене, аз съм много хубава; инак ще влезеш в затвора“ – изпитва те дали ще се изкушиш, или ще следваш Божия закон. А трябва да се лишиш от всички блага, които те съблазняват, да победиш изкушенията и да следваш Божия закон. Вярвайте в Бога, имайте вяра в Него и непременно ви очаква велико бъдеще като Йосифа. Върху това не може да има две мнения. Аз ви показвам тук как един младеж, който върви по пътя, който му посочва Бог, се издига от положението на един обикновен овчар до най-високото положение в Египет – не с кражби, лъжи и убийства, а със самоотречение пред страданията и с пазене на Божия закон. Следователно мъдростта и знанието, които можете да имате във вашия ум, добротата, която можете да имате във вашето сърце – само те могат да ви помогнат. Никога не се лъжете от външни неща, които могат да примамят вашите очи, каквито и да бъдат те – черни или руси. За да бъдат вашите ръце или вашето лице такива или други, това зависи от вашето сърце – каквито ви са умът и сърцето, такава къща ще си създадете, такива прозорци ще имате на нея. Всякога може човек чрез своя ум и своето сърце да измени външното свое обществено положение – от сиромаш да стане богат. Но ще го измени, само когато спазва Божествените закони.

Ако пристъпим да разгледаме втората част от характера на Йосифа, когато братята се явили при него, ще видим, че той не си е отмъстил, а плакал заедно с тях и изливал всичката своя любов към тях. Следователно, ако в нашия живот някой ни е направил пакост, не бива да му отмерваме със същата мяра. Да мислиш зло, да си отмъщаваш – това не е характер; характер е да прощаваш – само така можеш да се издигнеш до степен на благородство. И този пример ние виждаме в Христа – когато беше на кръста и Го подиграваха, Той рече: „Прости им, Господи!“ Ще дойде време и ще ви попитат: „Простили ли сте на онези, които ви оскърбиха, които ви продадоха?“...

... Мнозина се съмняват дали има Бог. Някои от вас ще кажат: „Вярваме, че има.“ Но ако ви поставеха на мястото на Йосифа, щяхте да кажете: „Ако имаше Бог, нямаше да ме тури в затвора. Да ме вземе от баща ми, от майка ми, братята ми да ме продадат – туй Бог ли е? Не вярвам.“ Трябва да приемете всички страдания от Божията ръка и когато дойдат, трябва да се радвате – страданията са ония камъни, с които ще издигнете стъпалата на вашата къща, те ще образуват вашия характер; те са съединителната нишка между човека и Бога; само чрез тях може да се мине от един свят в друг, по-добър. И по-добро нещо от страданията за вашето издигане няма в този свят. Действително вам са противни страданията, но всъщност те са най-големите благословения. Когато една душа е страдала дълго време, страданията ще дадат своя плод и тя ще почне да се радва...

... Външните, чуждите неща и на Великден се вземат, характерът обаче вечно ще остане у нас – той е ценното. Днес вие се намирате в същите изпитания – вие сте разтревожени, както египтяните през времето, когато Йосиф е живял – не знаете какво може да се случи утрешния ден. Съдбата, бъдещето не е в нашите ръце. Какъв обрат ще вземат събитията, не можете да предвидите. Но съдбата би била във ваши ръце, ако имате вяра и упование в Бога така, както Йосиф ги е имал. Тогава вие непременно ще измените вашата съдба, дето и да сте, в каквото положение и да ви поставят – като маслото вие ще излезете над водата. Първото нещо за това е да не се боите и безпокоите, трябва да имате смелост и решителност, да не сте страхливи. Страхът трябва да отстъпи място на благоразумието. Трябва да се колебаете, само когато не сте решили известен въпрос (дали е прав, или не), но когато сте го решили и смятате, че е прав, непременно трябва да го обявите и да го отстоявате. Йосиф тури въпроса пред жената ребром: „С тебе това не мога да направя.“ Лошите последици наистина дойдоха – хванаха го и го туриха в затвора, но Бог беше с него. При съграждане на характера е необходимо търпение. То е основа на нещата. И ние виждаме в характера на Йосифа именно голямо търпение: той никак не се е тревожил в затвора – работил, учил, готов да претърпи всичко. Търпението е една черта в характера, с която човек не се ражда, но която се придобива с усилия. Всички страдания в света имат за цел само да сформират у нас търпението, да се научим да търпим, да бъдем хладнокръвни, да гледаме с вяра в бъдещето и каквито неслоди и разочарования да имаме, никога да не се обезсърчаваме...

... В каквото положение и да бъдем поставени, ние трябва да търпим и да се уповаваме на Бога до последната минута. Тази вяра трябва да бъде дълбока във всичките ни работи. Някои искат да имат добро общество, да са заобиколени с добри хора. Йосиф като чужденец живееше между чужди хора, но той съумя със своето сърце и със своя ум да направи от тия хора добри приятели. Ама казват някои: „Хората са грешни.“ От тия грешници именно си създайте приятели – в тях има благородни души. (123, с. 84-98)



## МОЙСЕЙ

### БОГ И МОЙСЕЙ

Че е говорил Господ на Мойсея, говорил е. На кого не е говорил? Надали има друг народ, на когото Бог да е говорил толкова много, колкото на еврейския народ. Но надали има друг народ, който да е страдал толкова много, както еврейският. (35, с. 166)

Като ученици вие трябва да имате ясна представа за положението, в което се намирате, и за работата, която се иска от вас. Първото нещо, което се иска от вас, е да възстановите връзката си с Първата причина на нещата, да чуете гласа на Онзи, Който ви е изпратил. Ще кажете като евреите, че този глас е страшен. Евреите се уплашиха от гласа на Господа и пожелаха Мойсей да се разговаря с Него и да предаде думите Му. Те не искаха да бъдат направо свързани с Бога, затова си послужиха с посредник. Като не пожелаха да слушат направо гласа на Бога, евреите не послушаха и Мойсея, вследствие на което и до днес страдат. Сега и на вас казвам: бъдете смели! Бъдете готови да слушате гласа на Онзи, Който от създаването на света досега е мислил за вас, грижил се за вашето добро, уреждал е вашите работи. Той е мислил и продължава да мисли за вас. (55, с. 146)

Разбиранията на човека са ценни, ако всеки ден се прибавя нещо ново към тях. На времето си Мойсей беше напреднал, но ако днес дойде между хората, той трябва да носи ново знание и разбиране. Неговият закон на жертвата сега не може да се приложи. Сегашните хора са християни, те имат друго разбиране за жертвата. Ще кажете, че Мойсей говорил с Бога. Навремето Бог говорил на Мойсея по един начин, днес ще му говори по друг начин. Не се знае, може днес даже да не му говори! Не е лесно да говори човек с Бога и да Го види, но и мъчно не е. Много условия определят срещата на човека с Бога. Има напреднали същества, които с хиляди години очакват да чуят гласа на Бога и да Го видят, но не могат. Въпреки това те все повече се развиват и усъвършенстват. Други пък с малко усилия успяват да Го видят и чуят, но още не са придобили съвършенство. Сега, като говоря по този начин, не искам да смутя духа ви, но казвам, че Божиите закони са необятни – неизследими са Неговите пътища. (55, с. 167)

Слепият има нужда от светлина. Следователно ние, разумните хора, трябва да отидем при Любовта, а не тя да дойде при нас. Не чакайте Господ да дойде при вас, но вие идете при Него. Мнозина очакват да слезе Господ на Земята, както някога е слизал, затова Го търсят в Йерусалим или другаде някъде, ходят по стъпките Му, дано намерят нещо от Него, но всичко отива напразно. Казвам: ако Бог е слизал на Земята, грехът не би съществувал. Там, дето Божият крак е стъпвал, грях и престъпление

не може да се извърши. Ще кажете: писано е, например, че Бог се яви на Мойсея в Синайската гора и там му говори. Когато Бог говори с Мойсея, Мойсей не остана на Синайската гора (планина – бел. Р. Ив.), но се дигна в една по-висока сфера. Тези и много неща още не са писани в Библията, вследствие на което хората я тълкуват буквално и изпадат в заблуждения. (27, с. 77)

Онзи, Който се разговаря с Господа, той е силен човек, планини може да пренася от едно място на друго. Не можеш ли планини да пренасяш, не се заблуждавай. Всеки друг може да ти е говорил, но не и Господ. Когато Господ проговори на Мойсея, той вдигна тоягата си, удари канарата и вода от нея протече. Господ проговори на Мойсея и манна падна от небето. Господ проговори на Мойсея и той води еврейския народ цели 40 години през пустинята. Този човек пък себе си не може да прехрани, а разправя, че Господ му проговори. (100, с. 135)

Мнозина се обезсърчават от живота и казват, че няма кого да обичат и кой да ги обича. – Чудно нещо, няма кого да обичаш! Първо ще обичаш майка си, която първа те пробужда към живот. После ще обичаш баща си и най-последно – братя си. Това е великият закон, даден от Мойсея. Тоя закон гласи: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила.“ С всичкия си ум, това значи с баща си, който те е родил; с всичкото си сърце – с майка си, която те е пробудила; с всичката си душа и сила – с брат си и със сестра си. При това положение, каквото и да работиш, ще го вършиш с приятност. Дали тая служба е висока или ниска, пред тебе стои една свещена идея, един свещен образ – твоята майка. Знаеш вече, че има кого да обичаш и кой да те обича. Така всяка работа се върши добре, всеки живот е приятен. И като живееш ти е леко, и като умираш. При Любовта и животът, и смъртта имат смисъл. При безлюбието и животът, и смъртта нямат смисъл. За да се осмислят нещата, трябва да дойде Любовта – майката на живота. (134, с. 181)

Докато държи в ума си идеята за Бога като за нещо красиво, възвишено, мощно, човек е радостен и весел. Щом изгуби тази идея, радостта го напуска. Достатъчно е да зърнеш крайчеца на дрехата на Господа, за да бъдеш щастлив през целия си живот. Мойсей видя само края на дрехата Му и се зарадва, придоби такава сила, че можа да изпълни задачата, която му беше дадена. (23, с. 117)

И след като минеш тази (последната) врата, ще влезеш в един великолепен свят, ще видиш Онова Свещено Лице и ще кажеш: „Ето какво съм търсил!“ След като Го видиш веднъж, ти хиляди пъти може да дойдеш на Земята, но вече никога не можеш да Го забравиш и няма да страдаш, защото онзи, който е видял лицето на Бога, е силен. Бог каза на Мойсей: „Никой не може да види лицето Ми и да остане жив.“ Какво означава това? – Онзи, който може да види лицето на Бога и да остане

жив, той не Го е видял в истинския Му образ. Мойсей искаше да Го види по един неестествен път. Мойсей не беше минал през всички врати. Казва му Бог: „Лицето Ми не можеш да видиш. Ще видиш само част от полата на дрехата Ми.“ Тогава той провъзгласи някои от Неговите качества – че е милостив, благоутробен, справедлив. След като ти си минал по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината, в тебе ще се вселят всички Негови качества и ти ще бъдеш едно с Него. Тогава кой ще ти бъде противник? Може ли най-силният огън да има противници? Може ли това, което разтопява всичко, да има противници? (49, с. 21)

Някои ще цитират стиха, че Мойсей искаше да види лицето Божие. Не може някой да види какво е лицето Божие и да остане жив. Знаете ли защо? Мойсей имаше едно престъпление, което тежеше на него. Казва Бог: „Ти със своето престъпление, което си направил, ще видиш само задницата, гърба Ми ще видиш. Лицето Ми не можеш да видиш.“ Всеки човек, който живее порочен живот, не може да види лицето на Бога. В каквато и степен да са неговите прегрешения, той трябва да се очисти. Именно туй престъпление на Мойсея стана причина да не може той да влезе в Обетованата земя. Та всеки един от вас все си има по една спънка като Мойсея... Той беше посветен, но направи едно престъпление. Не само това, но много работи Мойсей допусна. Ако всичко онова, което е писано, е вярно, той стана причина един ден да бъдат избити 15 хиляди евреи. Така е било в Стария Завет. Всички хора, които живеят в Стария Завет, считат, че светът ще се оправи с убийство, трябва да се избива. (103, с. 192)

Един ден Мойсей, когато се огорчил, казал на Господа: „Зачеркни ме от Твоята книга, да ме няма там.“ Господ казва: „Не е твоя работа. Каквото е написано – написано е.“ Не си ти, който ще кажеш на Господа какво да прави. Който е записан, той зачеркнат не може да бъде. Някой път (като Мойсей) може да искате да бъде зачеркнато името ви. Не, от всичко можеш да се освободиш, но от тази Книга не можеш да излезеш!... Вие трябва да знаете, че сте част от един възвишен Божествен организъм. Казвате: „Кой знае?“ В Писанието е казано: „Имената ви са написани.“ Вашите имена са написани в Книгата на живота. Целият ви живот е описан, всички главни събития са описани. Чета го там. Всеки ден се описва как живеете на Земята, какво е положението ви, богат ли сте, сиромаш ли сте. А вие мислите, че за вас не се грижат! Грижат се. Цял протокол има написан. (49, с. 58)

Трябва напълно да преустроите организма си. И само по този начин – с обновен, здрав организъм, вие ще видите как Бог работи и ще разберете за кой Бог ви говоря. Аз ви говоря за този Господ, Който иде сега в света. За Него се казва в Писанието: „Последния ден ще напиша своя закон в сърцата им и те ще Ме познаят.“ Светът още не познава този

Господ именно. Засега Той има повече от 40 имена, които са написани в Библията, но всички са опетнени. Затова Той даде на Мойсея ново име за Себе Си. Вие как ще Го наречете? Христос Го нарече Отец, с което искаше да каже, че Бог има еднакви отношения към всички хора като баща към синовете си. Хората, обаче, нямат еднакви отношения към Бога. Някой казва: Бог ме изостави съвсем – на едни даде богатство, на други – знания, а на мене – нищо. (100, с. 36)

Когато Мойсей вдигна своята тояга в пустинята, каза: „Аз не мога ли да извадя вода?“ За кого направи той това нещо? Понеже Мойсей не каза името на Онзи, за Когото го прави, сгреша и не можа да влезе в Обетованата земя. „Не мога ли аз да ви дам?“ – Той каза „аз“, не каза името на Бога и сгреша. Никога не казвайте за кого правите нещата... Направи го така, че никой да не те знае, нищо повече. (46, с. 21)

Често ние казваме „аз мога“. При това виждаме, че не можем. Когато една работа може да се свърши от трима души, а само единият от тях казва, че може да я свърши, той се намира в лъжливо положение. Ето защо когато се намирате в трудно положение, употребете следната ценна формула: „Господи, Ти всичко можеш! Твоят Дух, който си изпратил да ме ръководи, чрез Тебе всичко може. И аз, чрез Твоя Дух, всичко мога.“ Така е: когато Бог всичко може, и Духът, който изтича от Него, всичко може; и аз, чрез Духа, който ме ръководи, всичко мога. Кажеш ли, че всичко можеш, без да имаш предвид Бога или Неговия Дух, ти си на крив път. Мойсей само веднъж си позволи да каже: „Аз не мога ли да изкарам вода от тази канара?“ – и не можа да влезе в Ханаанската земя. Мойсей беше велик пророк, но само заради тези думи, които отпрати към евреите и не прослави Бога, отдели се от Цялото и не можа да влезе в Ханаанската земя. Казвам: щом Мойсей се подхлъзна и не можа да влезе в Ханаанската земя, колко повече един обикновен човек! Затова пред каквото положение да се намериш, ще кажеш: „Господи, Ти всичко можеш! И Твоят Дух, който излиза от Тебе, всичко може. И аз, чрез Духа, който ме ръководи и упътва, всичко мога.“ (99, с. 292)

И сега цялата съвременна наука ни показва, че всички онези вредни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналите епохи постепенно са изчезнали и от тях са останали най-благородните, най-меките същества. И между хората ще бъде същият закон. Онези хора, които са искали с меч да се налагат на другите, да ги подчинят на себе си, няма да останат. Те постъпват като турците, които казват: „Който не се подчини на Аллага, долу главата!“ Така и Мойсей е налагал своето учение. Той казвал: „Който не се подчини на Бога, долу главата! Да се изколят всички мъже, за да не развъртават, а да се остави само добитъкът, само красивите жени и красивите моми, които могат да раждат!“ И сега мнозина, които четат Стария Завет, казват: „Така казал Господ чрез Мойсея!“ Много добре, но

когато аз изпратя един свой слуга да изтегли 1000 златни лева от банката в мое име, а той изтегли 100 000 лева, тогава де е Истината? Бог ли е казал така? Тъй че когато Бог каза на Мойсея да каже на евреите да изгонят злото от себе си и да отидат в Ханаанската земя, той не разбра Божия закон. (104, с. 254)

### „СЪБУЙ ОБУЩАТА СИ!...“

„Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свещено!“ – Пламъкът, който Мойсей видя всред планината, беше топлината и светлината, която излизаше от сърцето на един велик ангел, от сърцето на един велик адепт. (51, с. 137)

Вие трябва да имате разбиранията на Мойсея, когато е минавал своето първо посвещение в Египет. Когато го прекарвал през това посвещение, Учителят му Азраим му казал: „Ще бъдеш смел и благоразумен!“ След първото си посвещение Мойсей се наел със задачата да освободи израилския народ. Скоро на Мойсея се отдал случай да покаже своята смелост. Той видял, че един египтянин бие един евреин, нахвърлил се върху египтянина и го убил. Мойсей мислел, че никой не видял престъплението му. Обаче един ден двама евреи се биели. Мойсей се приближил към тях с намерение да ги освободи, да не се бият. Но един от тях се обърнал към него с думите: „Да не мислиш и мене да убиеш като египтянина?“ Тези думи били на Учителя му. Мойсей се уплашил и избягал в пустинята. С убийството на египтянина Мойсей прояви смелост, но не прояви благоразумие, и затова Учителят му каза: „Сега ще отидеш в пустинята да пасеш овцете. Тук ще покажеш своето благоразумие. Огън няма да палиш, но ако видиш запален огън, няма да го гасиш.“ Еврейската история разправя как Мойсей пасъл овце цели 40 години в пустинята, без да кладе огън. Знаете ли какво нещо е да бъдете овчар, без да палите огън? Защо не трябва да кладете огън? – Да не ви види неприятелят. Когато войниците са в окопите си, те никога не кладат огън. Ако накладат огън, неприятелят им ще ги види и ще ги нападне. Ако някъде имало запален огън, те бързо го изгасвали. Когато неприятелят ви преследва, вие трябва да загасите огъня, да не ви намери. Мойсей прекара цели 40 години в пустинята, за да изкупи своя грях и да научи закона на жертвата.

Когато видял, че къпината гори, той се зарадвал, защото цели 40 години не виждал огън. Когато се отправил към мястото, дето видял огъня, един тих глас му казал: „Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято!“ Тогава Бог му казал: „Чух плача и страданията на моя народ. Иди да му помогнеш!“ Като имал предвид своята опитност от смелостта си, Мойсей казал: „Господи, тази работа не е за мене. Не ме връщай в първото ми положение. Освен това, нали знаеш, че съм гъгнив? Пък и не съм много благоразумен.“ – Наистина, гъгнивият човек е смел

и решителен, но не е от много разумните. Да говори човек, това значи да знае, да разбира дълбокия смисъл на нещата. Мойсей отказа да приеме задачата, която му се даде, но Бог му каза: „Ти ще свършиш тази работа! Ти имаш достатъчно смелост, а благоразумието лесно ще придобиеш. Аз ще ти покажа как да приложиш благоразумието си.“ Мойсей прие най-после задачата да освободи израилския народ и много пъти показва своето благоразумие. Докато не се освободи от своите земни връзки, човек не може да мине в по-висок свят. Да живееш между хората с връзки, е едно нещо. Да живееш без връзки, е друго нещо. Докато си свързан на Земята, ти не можеш да бъдеш разумен. Щом се освободиш от всички връзки и живееш между хората, ти вече си разумен. И напусна Мойсей пустинята, отиде да изпълни възложената му от Бога мисия. (65, с. 45-47)

Като се учи, човек постоянно се променя, понеже минава ту от човешкото в Божественото, ту от Божественото в човешкото. Когато беше в пустинята, Мойсей видя една къпина, която гореше, но в този момент чу глас от небето: „Събуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свещено!“ Когато влезе в тъмницата да освободи Петра, ангел Господен му каза: „Стани, препаша се, обуй се, облечи дрехата си и ела след мете!“ Защо на Мойсея се каза да събуе обувката си, а на Петра се каза да се obuе и облече? – Мойсей влизаше от човешкия свят в Божествения, затова трябваше да бъде бос. Петър, обаче, излизаше от Божествения свят и влизаше в човешкия. За да влезе в човешкия свят, човек трябва да бъде обут, облечен и с джобове, пълни с пари. (130<sup>a</sup>, с. 99)

В Любовта има едно свещено място, което трябва да се пази внимателно. Никой няма право да пипа там. Дойде ли до това място, човек трябва да събуе обувката си и да стъпи бос. Когато Мойсей попадна на свещеното място на Любовта, той чу глас: „Събуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Дето Любовта се проявява, там е Бог, затова мястото е свещено. Докато не е стъпил на свещеното място на Любовта, човек говори и пише за Любовта. Щом стъпи на това място, той млъква. Защо? Защото влиза вече в реалността на живота, която говори сама за себе си. (71<sup>a</sup>, с. 15)

В окултната наука казват: трябва да изучавате силите на природата и да не си играете с тях. Те не са играчка. Това са динамически сили, с които човек трябва да бъде много внимателен. Те са свещени работи – не са област, в която може да пипате, както искате. И Мойсей, който беше посветен в Египет в тайните на Бялото Братство, дълго време трябваше да седи в пустинята, и тогава едва му се разкриха някои тайни при къпината. Той чу глас, който му каза: „Изуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято.“ Следователно, когато вие се доближавате до тия свещени области, трябва да бъдете чисти. Чистотата не изключва живота, но го осмисля. Всички ще знаете следното правило: онова, което

дава ценност на човешката душа, на мъже и на жени, на млади и стари, е чистотата. Докато човек е чист, всеки може да го обича; стане ли нечист, всеки го отхвърля. Това може да проверите. (115, с. 109)

Някой се стреми, както при лотарията, да стане красив. Какво ще направите с красотата? Красотата е подобна на богатството. Както печелившият милиона, така и красивият са богати хора. Лицето на красивия е динамично, живо. Дето мине, той пали огън. Красивият навсякъде образува огънове. Ако един ангел остане да живее между хората, ще запали Земята. За да не стане това, трябва да се вземат предпазни мерки. Красотата е оръжие, с което ангелите си служат. Мощни са енергиите на ангелите. Мойсей, когато беше в пустинята, видя една къпина, която гореше, без да изгаря. Той беше учен човек, разбира какво означава тоя огън и свали обувките си, за да не изгори. Ето защо, когато се намирате пред Великото в живота, трябва да вземете предпазни мерки. Който не разбира това, не е доволен от живота си. (54, с. 51)

За да се освободят от изпитанията, от мъчнотиите и страданията си, хората трябва да се съблекат от старите си възгледи, както Мойсей събу обувките си и тогава стъпи на мястото, което Бог му посочи. (145, с. 264)

Човечеството първо е минало през фазата на растенията, от които се образуваха каменните въглища. После то премина през фазата на рибите, които организираха водата. Най-после премина през фазата на птиците, които организираха въздуха. Сега вече иде културата на огъня, т.е. културата на истинския човек. Христос казва: „Огън дойдох да запала на света!“ Той донесе култура, която ще преобрази света. Този Божествен свещен огън ще почне да гори върху огнището на всяко човешко сърце. Този огън, именно, ще организира света. Аз искам всички хора да бъдат носители на този свещен огън – не огъня на въглерода или на водорода, или на кислорода, но на огъня, който окултистите наричат азот, който нито гори, нито изгаря. Новата култура е на Божествения огън. В този огън Мойсей чу гласа, който му говореше: „Събуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято.“ Мойсей казва: „В този огън чух въздишките на народа си.“ Тогава Господ му каза: „Аз ще слеза да помогна на твоя народ чрез тебе.“ Мойсей се уплаши – той не беше готов още да влезе в този огън и да помага. По същия начин днес много хора казват: „Ние не можем да бъдем носители на Словото Божие.“ Носител на Словото Божие може да бъде само този човек, който може да се справи със свещения огън. Когато сърцето на хората се стопли от този огън, те могат да направят всичко. Това може да стане моментално. Затова не изгасвайте свещения огън, който гори в сърцата ви! Изхвърлете навън стария огън, който гори с дим и пепел. И когато в сърцата на хората се запали свещеният огън на новата култура, нека го пазят да не изгасне. Който не може да го използва, сам ще си напакости. (51, с. 68)

## МОЙСЕЙ И УБИЙСТВОТО

„Животът е по-драгоценен от храната.“ За тази цел всеки трябва да се заеме да култивира живота си, да вярва, че в него се крият всички възможности за реализиране на доброто. Обаче човек трябва да се домогне до тези възможности по един правилен начин. Ако избере неправилни методи, той нищо няма да постигне. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример: когато беше в Египет, Мойсей се запозна с египетската мъдрост, придоби голямо знание. Той беше избран от Бога да освободи израилския народ от робството, в което се намираше по това време. Обаче при всичкото знание, с което разполагаше, Мойсей избра един неправилен метод – като видя, че един египтянин се подиграва с един израилтянин, Мойсей се хвърли върху египтянина и го уби. За да не го уловят, той го зарови в земята и избяга. На другия ден Мойсей вижда, че двама израилтяни се бият помежду си. Тогава той им каза: „Да се бият египтянин с израилтянин, разбирам; да се бият обаче двама израилтяни – това не разбирам.“ Той отиде да ги примирява. Тогава един от израилтяните му каза: „Какво искаш? И мене ли искаш да убиеш като египтянина, когото вчера зарови в пясъка?“ Като разбра, че са видели престъплението му, Мойсей се уплаши и избяга в пустинята, дето прекара цели 40 години да пасе овцете. Тук той видя погрешката на своя метод, а именно – насилието не изправя човека, нито го спасява. И наистина, мъчно се решава такава задача. Не е лесно да се домогне човек до метода на любовта. Казвам: докато мисли, че с убийство може да разрешава мъчнотиите и трудностите на своя живот, човек е на крив път. Мъчнотиите не трябва да се убиват, но да се превръщат в динамическа сила. Умният човек с разумността си превръща мъчнотиите си в динамическа сила, която впряга на работа. Глупавият, обаче, с глупостта си, вместо да използва силата (която се крие в мъчнотиите му) за работа, той повече ги усложнява. (129, с. 249)

Казано е още: „Не може да видиш лицето Ми и да останеш жив.“ Защо Бог е казал така на Мойсея? Защото той си позволи да убие един египтянин и да скрие тялото му в пясъка. Дълго време Мойсей не можа да изкупи своя грях. Бог му каза: „Понеже твоите ръце са изцапани с кръв, ти няма да видиш лицето Ми, докато не се изчистиш.“ Мойсей мислеше, че с убийство ще може да освободи израилския народ. Той извърши убийство, но не видя Божието лице. И всеки християнин, който мисли, че като изцапа ръцете си с кръв, ще види Бога, той се лъже. Докато хората не изчистят ръцете си от кръвта на братята си, те никога няма да видят лицето на Бога. (82, с. 94)

„Не убивай!“ – Думата „убийство“ има широк смисъл и значение. Като слушате тази заповед, ще си кажете: „Слава Богу, че досега никога не съм убил!“ Аз пък казвам: няма човек в света, който да не е убивал.



Да убиваш, това не значи само да отнемеш живот. Съзнателно или несъзнателно, човек всеки ден убива една своя добра мисъл, добро чувство или желание. Също така човек убива добрите мисли, желания и постъпки на ближните си. Например срещате човек, който вярва в Бога, но вие успявате да го разубедите във вярата му. Това не е ли убийство? Вие убивате едно свещено чувство в него. Отде знаете, че Бог не съществува? Който отрича Бога, той иска да вземе Неговото място. Следователно, кажете ли за някого, че не е богат, добър, красив, учен – това значи, че вие задържате тези качества за себе си. Отричането на доброто, на красивото, на великото отдалечава човека от Бога. С тези неща вие късате връзката си с Него и сами се излагате на смърт...

...“Не убивай!” – това значи – не разрушавай нито една добра мисъл, нито едно добро желание, които Бог е вложил в тебе или в твоя ближен. Вместо да руши и да обезсмисля живота си, човек трябва да гради. Смесът на човешкия живот се заключава в отстраняване на лошите качества в себе си и в култивиране на добрите, които го повдигат и му създават условие за спасение и единение с Бога. (30, с. 52-54)

Казано е в Писанието: „Не убивай!“ Това значи: не туряй препятствия на пътя на Божията Любов. Не туряй препятствия на Божията Мъдрост. Не туряй препятствия на Божията Истина и правда. Не туряй препятствия на живота си, на светлината и свободата, дадени от Бога. Не ограничавай висшето съзнание в себе си. (122, с. 63)

Който отнема живота на някого, той му дължи друг живот. Засега човек не е свободен. И като се жени не е свободен, и като ражда, пак не е свободен. Никой не се жени по свобода. Или майка му ще го ожени, или баща му, или приятелите му, или обществото. Мойсей, който беше велик адепт, трябваше да се ожени, за да се прероди чрез него убитият египтянин. Той отне живот и трябваше да плати пак с живот. (55, с. 103)

Кой народ се е спасил чрез война? Нито един! Войната е нещо случайно вътре в живота. Трябва да се воюва при известни условия, но при нормалния живот войната е анахронизъм. Казва Мойсей: „Не убий!“ И аз се чудя, като казват на известни места, че държавата имала право да издава присъда за убийство. Като убиете туй същество, разбирате ли какъв е законът? – След смъртта си то може да направи много по-големи пакости, отколкото по-рано. За предпочитане е да държим лошите хора тук, на земята, отколкото да ги убиваме и да ги пратим на по-хубаво място. Ама чудни сте! Имам една запушена стъкленица с отровен газ. Докато е затворена, вие сте в безопасност. Но казваме: „Да се освободим от този газ!“ Какво ще стане с вас, като се пусне този газ в стаята, в която сте вие? Някои ще се спасят, а някои ще станат жертва. Такова нещо е и когато убием един човек. Много такива газове има, от които страда съвременното човечество. С тази война се зародиха много болести, в

цяла Европа настана една анархия. И сега търсят къде е причината за това. Нека всички си признаят греха, който направиха. Вие счупихте тези отровни грънци и сега цялата атмосфера е пропита от отровата на тия човешки мисли. Яви се испанската болест, отнесе шест милиона души, сега идва друга болест. И после търсят другаде причините. Никому не е позволено да убива! Такъв е законът в света. В кодекса, който ние четем, не се позволява убийство. В живота се позволява убийство, но в Божествената книга не се позволява! На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият. Кой каквото е вършил, непременно ще му се върне. Туй всички държавници, всички професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. (37, с. 221)

### МОЙСЕЙ И ЖЕРТВАТА

Изучавайте Библията и се спирайте главно върху характеристиките на отделните лица, да ги изучавате. Разгледайте характера на Авраама, на Йосифа, на пророците, защото те са живи характери, които заслужават подражание. Характери трябва да ви интересуват, а не това, което Мойсей е писал, например, за жертвоприношението. Жертвоприношението е нещо второстепенно, третостепенно – в него не се изразява характерът на Мойсея. (63, с. 83)

Религиозните хора очакват посещението на Духа. Какво ще намери Духът в тях? Той посещава само онези хора, които имат плодове. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, Той им даде закони, които да изпълняват. За да се ползват от Божиите блага, те трябваше да научат закона на жертвата. Без жертва човек не може да постигне нещо ценно. Евреите не познаваха този закон. Те не бяха готови на никаква жертва и затова трябваше да започнат първо от материалната жертва. (96, с. 81)

Ако вие бяхте научили процеса да се задоволявате и да пречистите вашата кръв, в този живот щяхте да имате всичко. Вие още не сте се заинтересували по кой начин да пречистите кръвта си... Помнете: първото нещо в живота е чистотата. Чистотата е един елемент, който е необходим за постиженията, които човек има. Това не е само на физическото поле. Този закон е същият и във физическия свят, и в духовния, и в умствения. Законът е същият. Без чистота придобиваш нещо и го изгубваш. Ако разбираш чистотата, то е постижение в живота. Но тази чистота къде трябва да бъде? – В кръвта. Мойсей дал закона животните да се ядат, без да се яде кръвта им. Затуй заколват животното – да изтече кръвта и да остане месото. Не се позволява да се яде кръвта. (32, с. 184)

Свинската мас не е за препоръчване. Свинята е символ на краен индивидуализъм. Ако само една свинска клетка влезе в човешкия организъм, други 4-5 клетки трябва да я обиколят и пазят, да не направи

няка пакост. Свинските клетки причиняват по-големи пакости, отколкото могат да свършат някаква полезна работа. Като знаеше това, Мойсей забрани на евреите да ядат свинско месо. Ако бяха приложили Мойсеевия закон, евреите щяха да бъдат в по-добро положение, отколкото са днес. Но те приложиха само онези закони, които бяха в техен интерес. Последователите на Мойсея разбираха много неща буквално, поради което се натъкнаха на големи противоречия и недоразумения. Като се натъкнаха на закона за жертвата, евреите започнаха да колят агнета, овце, кокошки – да ги принасят в жертва, за да умилостивят Господа, но Той им отговори чрез пророците: „Кой ви даде право да жертвате живота на другите същества?“ Днес от всички се изискват чисти умове. Жертва се прави в човешкия ум и човешкото сърце, да се познае човек какво представлява той. (23, с. 46)

Да допуснем, вие казвате, че Господ направил света, че дал животните за храна на хората. Питам ви сега, откъде знаете това? Кой се е разговарял с Господа да знае, че това е така? Тогава, ако туй е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Мойсей казва: „Не убий“? Думата „не убий“ има широк смисъл. И всички онези, които си присвояват един атрибут да убиват, т.е. да отнемат живота някому, то е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред онзи велик закон, пред природата, понеже тя има един абсолютен закон, който гласи: „Ти нямаш право да отнемеш правото за живот на всяко същество, което не се дава.“ Някои казват: „Аз имам право да заколя овца.“ Овцата ще те запита: „Ти, който искаш да ме принесеш в жертва, ти принесе ли себе си в жертва?“ Ти си извършил едно велико престъпление! Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат те да жертвуват животните? Когато вие заколите една овца, тя ви пита: „Ти готов ли си да се жертваш за Бога?“ Ти заколиш една овца, две, десет, но дохожда Божественото разрешение на въпроса: ти се ожениш, дойдат 3-4 деца. Не мине много време, умре едното ти дете, умре другото, умре жена ти. Питам: изяде ли овцата? Аз бих желал онези, които философстват, че трябва да се колят животни, нека ми покажат един здрав човек! Ако няма, нека докажат кои са причините, за гдето хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядваме на болестите! На болестите не можем да заповядваме, на беднотията, на сиромашията, на земетресенията – също. И тъй, първият основен закон за вас е: човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думата „жертва“, „да се пожертваш“ вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не! Да пожертваш живота си за Бога, то значи да мислиш тъй, както Бог мисли. (37, с. 7)

Има една легенда за Мойсея: когато отивал на Синайската планина, видял един овчар радостен и го попитал: „Защо си толкова весел?“ Овчарят му отговорил: „Понеже днес Господ ще ми дойде на гости, заклах едно

агне да Го гостя.“ – „Господ агнета не яде, то е заблуждение на твоя ум“ – възразил Мойсей и си тръгнал. Обаче на овчаря станало мъчно, той бил убит духом. Като стигнал Мойсей на Синайската планина, забелязал, че Господ е недоволен от него, дето е направил голяма погрешка, и той се върнал при овчаря да му съобщи, че Господ ще му отиде на гости и ще яде от неговото агне. Като казал на овчаря каквото му поръчал Господ, взел да наблюдава скришом какво ще стане. По едно време вижда, че овчарят заспал спокойно, а от небето слиза огън и изгаря агнето. Става овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ слезе и изяде агнето!“ И когато Истината слезе във вас, нейният огън – Любовта, ще направи жертвоприношение, угодно Богу. Това е реалният свят на Истината. (124, с. 196)

... Като се събудил, овчарят бил много радостен и казал: „Колко хубаво ядохме!“ Така Мойсей разбрал тайната, че има вътрешно духовно разбиране. Нещата трябва да се разбират не по външен път, но по вътрешен, духовен. Когато разберете духовната страна на живота, веднага ще се обновите. (45, с. 75)

Съвременните хора живеят повече с кражби, затова и животът им е пълен с нещастия и страдания. Кражби има и в храненето. Някой заколи един вол или една овца и ги изяде – това е кражба. Лесно е да се заколи едно животно, но тежко се плаща за него. Имало е случаи, когато за заколването на един вол човек плаща с живота на някой от своите близки – с една от дъщерите или с един от синовете си. Разумно ли е тогава да си позволи човек такъв разкош – за парче волско или агнешко месо да плати с живота на своята дъщеря? Днес вече не се позволява да се колят животни и месото им да се яде. В това отношение се прилага Мойсеевият закон „око за око, зъб за зъб.“ Или „с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ (129, с. 14)

## ЗАКОНЪТ И МОЙСЕЙ

Аз питам: де е самоличният подпис на Бога, че е подписал тези закони? Всички закони, които съществуват на Земята, са човешки закони, временни закони. Една държава живее с известни закони сто-двеста години, после се изменят. Мойсей създаде закони, които бяха валидни за времето си, но сега не са валидни. Казвам: в света на Духа, в света на живота има други закони, които отначало съществуват. Върху тях ние трябва да си изградим бъдещия живот. Сега ще кажете: „Каква е разликата между тези закони и сегашните?“ Сегашните закони умъртвяват човека. Сегашните закони всякога произвеждат една тревога у вас. А пък онези, Божествените закони, всякога внасят мир, спокойствие, доволство, радост, веселие. Божественият закон внася прогрес. Ако вие боледувате, не сте във връзка с Божиите закони, а сте във връзка с човешките

закони, защото човешките закони имат отражение върху природата като последствие. (24, с. 269)

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил.“ Там е нещастieto на хората, че много мислят за Мойсея, за неговия закон. Стане ли някакво престъпление, някаква кражба, веднага създават закон против кражбата. Камарите създават различни закони против престъпленията. Долу законите на Мойсея! Извадете ония закони, които преди милиони години са написани във вашите сърца и умове. Живейте според тия закони и ще видите, че колкото по-свободни сте от закона, толкова повече ще живеете. (35, с. 168)

Дайте ход на Божественото да мине чрез вас! Другите хора ще възприемат. Светът не е оправен чрез никакви днешни философии. Защо? – Основа нямат. Това е велико учение. А законът, за който говоря, е учение, основано върху канара. Мойсеевият закон е учение без основа. (67, с. 186)

Какво представлява законът? Кога се създават закони и къде именно? Закони съществуват и в живота, и в природата. Законът съществува там, дето съществата не са много културни. Законите се създават против кражбите, престъпленията, беззаконията на хората. И в природата съществуват закони – там всички същества, от малки до големи, живеят в борба и изстребление помежду си. Такава борба съществува и между хората. Въпреки това навсякъде се говори за култура. Съществува култура между хората, но култура на парта или на капитала. Тази култура има отношение към Мойсеевото учение. Значи между капитала и учението на Стария Завет има нещо общо. Те са синоними. За това и Христос казва: „По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат човек да влезе в Царството Божие.“ (20, с.103)

Тепърва трябва да се явят спасители, които да посочат онова положение на жените и на мъжете, което те са имали първоначално. Христос казва: първоначално и двамата живееха в една плът, в едно възвишено състояние. Отпосле Мойсей създаде един закон, според който жената изгуби правата си и досега тя ги търси. Нито мъжът е повдигнат, нито жената. Но това е само на Земята. Благодарете, че има жени и мъже, които са повдигнати. Повдигнатите жени ще повдигнат и мъжете. Повдигнатите мъже ще повдигнат и жените. Тогава съвременното човечество ще се обнови. Не мислете, че с топове светът ще се оправи. Светът ще се оправи със светлината, която иде отвън. (46, с. 98)

Човек е дошъл на Земята да изучи законите на Божествения свят. Едно време той е имал някаква представа за този свят, но тази представа днес не го задоволява. Разбиранията на хората се менят в зависимост от времето. Според Мойсеевия закон, който си позволи съботен ден да

събира клечки, той ще бъде осъден на смърт. Ако този закон има сила днес, колцина от вас биха останали живи? Откак сте дошли на планината, вие всеки ден събирате и горите сухи клечки. По Мойсеевия закон нито един от вас не би останал жив. Ако този закон се приложи буквално, той води към механическо разбиране на нещата. Вътрешният смисъл на закона е друг. Под думите „сухи клечки“ Мойсей е разбирал нечистите мисли, чувства и постъпки на човека. Следователно всеки човек, който дава място на своите нечисти мисли, чувства и постъпки, сам се осъжда на смърт. Като не разбирали вътрешния смисъл на този закон, евреите се спирани върху външната му страна. (41, с. 78)

Истинското утешение седи в това – смъртта да не ме тъпче... Как ще ме утешат хората, когато смъртта ми е извадила мозъка и очите? Как ще ме утешат хората, когато смъртта ми е отсякла ръцете и краката? След всичко това ще кажете, че така е наредил Бог, че това е Неговата воля и т.н. Не говорете така. Тези работи ние сме ги наредили, а не Бог. Ако всичко това е Божие дело, защо Той е дал на Мойсея заповедта „не убий“? Приемниците на Мойсея измениха на този закон. Те са наредили да се убива всеки, който престъпва закона на съботата. Де е единството на закона? Бог казва „не убивай“, а гражданският закон казва, че трябва да се убива всеки, който престъпва съботата. Някой човек събрал десетина сухи клечици в съботен ден – веднага го наказват, защото престъпил съботата. Това е приложение на закона по буква! По дух сухите клечици представят друго нещо. Те са израз на злото в човека. Затова, казано е в Мойсеевия закон: „Не прави зло съботен ден!“ Сега да оставим настрана този въпрос. Когато висшето съзнание се пробуди у хората, те ще разберат защо са се убивали и умъртвявали за събиране на клечки в съботен ден. (60, с. 79)

Съвременните хора говорят за някакъв морал, но те го нямат. Истинският морал е неизменен. Мойсей казва: „Не лъжи, не кради, не убивай, не прелюбодействай“, и т.н. В какво се заключава кражбата, убийството? Какво да не крадеш, какво да не убиваш, Мойсей не е обяснил. Под „не убивай“ разбирам: не отнемай на кое да е живо същество условията, при които Бог го е поставил да живее. (64, с. 71)

Хората имат едно механическо разбиране за живота. Всички искат да бъдат щастливи. Щастието на човека зависи от разбирането на законите и живота. Най-напред човек трябва да знае защо са му дадени ръцете. Те представляват двете скрижали с десетте заповеди, които Мойсей даде на еврейския народ. На вашите пръсти са написани десетте заповеди Божии. Казват, че Мойсей счупил първия път тези скрижали и ходил още един път при Бога, да ги напише отново. Това е вече обяснение по духовен начин. Първия път еврейският народ не е знаел как да се управлява, но и досега още не знае това. Първата заповед – палецът – е първата

Божия заповед: да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Сега аз ви давам само първата заповед, а другите вие сами ще си ги намерите. (49, с. 332)

Правилно е, че всички хора трябва да бъдат близки като братя и сестри, като бащи и майки. Понятията баща или майка, брат или сестра – това са правила, по които може да се обича. Не можеш да обичаш баща си, както майка си и братята си. Ти не можеш да обичаш майка си тъй, както обичаш баща си, братята си и сестрите си. Ти не можеш да обичаш братята си, както баща си, това са четири различни страни на любовта, които се отнасят за онзи, който иска да проучва същината на любовта. Той трябва да я проучва от любовта на бащата, от любовта на майка си и от любовта на сестрите си. И когато Мойсей е казал: „Да възлюбиш Господа, Бога своего, с всичкия си ум, с всичката си душа и всичката си сила“, той е подразбирал именно тия четири неща: да обичаш Бога като баща, като майка, като брат и като сестра с всичкото си сърце. И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на Битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. (92, с. 121)

Когато ви говоря за човека, вие трябва да се вдълбочите, да си представите онзи човек, създаден по образ и подобие на Бога, т.е. на Истината и Любовта. Този човек никога не е опетнил името на Бога. Мойсей, един от великите посветени, казва: „Не споменавай името Божие напразно.“ Това е един от законите на първия мистик, който искал да изучи великото Божествено учение. Той искал да освети името Божие. Това значи да бъдеш истински човек. Докато не започнат да осветяват името Божие в онзи велик смисъл, предаден от девствените Божествени духове, никой не може да се повдигне по-високо от стъпалото, на което се намира. (99, с. 201)

Какво представя Мойсеевото учение? – Законът. Той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти – законът не иска да знае това. Всяко нещо трябва да става точно навреме. В старата култура, в която и досега още хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието. Кога? Когато копаеш лозето, когато ореш нивата... Кой семена възраства слънцето? Слънцето възраства само онези семена, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура. Те представят Мойсеевият закон... Мойсеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма. Насилието трябва да изчезне. (99, с. 10-11)

Кой е Мойсей? – Световната власт и политиката, която тя прокарва. Мойсей е законът, който оформя нещата. А пророците? – Те представят религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Мойсея. Те го оформят. Затова Авраам казва: „Те да слушат Мойсея и пророците.“

Сега Бог праща жените в света, да го спасят. От 8000 години Бог е изпратил жените на Земята да спасят света. Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Мойсея, а жените – пророците. Слушайте Мойсея и пророците, но по обратен път! (99, с. 4 и 21)

Мойсей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не можа да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя. (99, с. 190)

## МОЙСЕЙ И ЛЮБОВТА

Още Мойсей проповядваше любовта, но говореше и за страха. Казано е: „Начало на мъдростта е страх Господен.“ Страхът е присъщ на животинското царство. Значи началото на животинското е страхът. Началото на човешкия живот е любов към Бога. Това зная аз. Докато се страхуваш от Бога, ти си животно; щом възлюбиш Бога, ти си човек. Страхът се явява при всяко престъпление, при греха. Защо ще се плашиш от Онзи, Който те е създал? Ако Го обичаш, ще отвориш обятията си за Него. Ако вършиш нещо против волята Му, тогава „страхът Господен е начало на мъдростта.“ (69, с. 233)

Какво представя Любовта? – Строителната сила в живота и в целокупната природа. Когато Любовта престане да строи в човека, той умира. Който иска да живее, трябва да даде място на Любовта в себе си, да се прояви и тя като строителен процес. Да живееш, това значи да те обичат и да обичаш. Следователно живеи и люби, за да преустроиш своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и за новия живот. Това са проповядвали всички велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. – „Кое учение е по-право?“ – Всяко учение, което носи Любовта, има един и същ източник. Следователно всяко учение на Любовта е право и истинно. Последователите на различни религиозни учения са внесли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е Любовта. (23, с. 171)

Умно ли постъпил Мойсей с овчаря? Той постъпил по човешки, а човешкият закон всякога остава неразбран и създава ред противоречия. Затова Бог изпрати Своя Син, да пострада на кръста, за да покаже на



хората какво нещо е Любовта. Мойсей казал на евреите: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Обаче той не даде пример за тая любов. Въпреки това Мойсей беше един от напредналите евреи. От голяма ревност към Бога той извърши едно убийство. При това той издаде такива закони, които за най-малки погрешки наказваха със смърт. Който се опитваше да реже пръчици в съботен ден, наказваше се със смърт. Съботата може да се зачита и по друг начин. (134, с. 44)

Мойсей е свършил една от великите школи на Бялото Братство в Египет, но като не разбирал основния закон на Любовта, един ден, като излязъл и видял, че един египтянин бие един еврейин, убил египтянина и го заровил в пясъка. После, като се научил, че туй може да дойде до ухото на фараона, избягал. Защо избягал? – Той не беше разбрал още този велик закон. След като сгреша, той научи урока си, разбра великия закон, намери пътя, по който Духът говори, и тогава започна да воюва с фараона не чрез убийство, а чрез знамения и чудеса. По този начин Бог застави фараона да отстъпи. Едва след 40 години, прекарани от Мойсей в пустинята, Господ му се яви при къпината и му каза: „Изуй обувката си, защото земята, на която седиш, е свята.“ Сега вие, учениците на окултната школа, влизате в школата с обуца. Аз ви предупреждавам всички да влизате боси. Разбирате ли какво значи „боси“? – Сърцето ви да бъде абсолютно чисто, умът ви да бъде светъл, волята ви да бъде готова за една от великите работи, които Мойсей е вършил. Когато Мойсей казва на Бога да го освободи от тази работа, че е гънлив, Господ му отговори: „Не, ти ще отидеш!“ И проводи му Бог брата му Аарон като помощник в работата, красноречив бе той. И тъй, да не ви обезсърчава вашата гънливост, но 40 години ще прекарате в пустинята в мъчнотии и в пасене на овце. Защо трябва да пасете овцете? Трябва да пасете вашите низши чувства с тояга. Казвате: овчар ли ще стана? Овчар ще станеш на своите чувства, ще ги пазиш от вълците. Няма по-хубаво нещо от това, човек да пази своите чувства, да не се развратят. Да се разврати едно чувство, значи един вълк да задигне овцата. Всяко чувство, което се развращава, то е жива овца, и вълкът дошъл, взел и я задигнал. Затуй казва Христос, че „крадецът не иде, освен да заколи, открадне и погуби.“ И тъй, в окултната школа всяко нещо има свой смисъл. Нашите чувства трябва да ги пазим, да бъдат чисти, свещени. Със своята тояга, значи със силата на волята, която е Божествена; със своя ум, със своето сърце трябва да пазим чувствата си. (26, с. 130)

Казваме, че Любовта ще оправи света. Преди да дойде Любовта, обаче, Мойсеевият закон ще дойде. Хората ще минат първо през големи изпитания и страдания; и върху тях ще дойдат такива мъчения, каквито те никога не са мислили. Няма да има страдание, което да не изпитат. След това ще дойде Божието благословение. С него заедно ще дойде законът

на Любовта. Първо ще дойде орачът със своето рало да разоре земята. Всички непотребни треви, плевели ще се изкоренят, неблагоприятните ще се облагородят – старата култура ще се преработи. Когато всичко бъде готово, ще дойде сеячът, ще хвърли ново семе върху разораната, пречистена земя, ще я оглади отгоре и ще очаква посятото да поникне, да израсте, да цъфне и богат плод да даде. Съвременните хора се страхуват, когато чуят да се говори, че старото ще се разруши. Старото трябва да се разруши! Ако старото не се разруши, новото не може да дойде. (144, с. 72)

Всички, които не проявяват Любовта – отпадат. Трябва човек да има напреднала душа, за да разбира Любовта, защото в нея има нещо примесено, чуждо, от което хората ги е страх. Човек трябва да прилага евангелските правила в живота си, а не Мойсеевите, за да му върви. Който не разбира тази Любов, сам се ограничава. (149, с. 84)

## МОЙСЕЙ И СЛЪНЦЕТО

Човек трябва да се учи от онези, които стоят по-високо от него. Всички се учим от слънцето. Всички хора мислят за слънцето. Обаче, като четете Мойсей, виждате, че той казва на евреите да не се кланят на слънцето. Защо им казва така? Защото хората са крайно суеверни. Няма защо да се кланят на слънцето, но онова, което слънцето дава, трябва да се приеме и обработи. Всяка сутрин слънцето изгрива и раздава изобилно от Божиите блага. Човек трябва да приема енергия от слънцето за своя мозък, за своите дробове, за своя стомах и за своето тяло. В тази енергия е скрито Божественото начало, т.е. разумността. Когато слънчевата енергия влезе в човека, Божественото начало в него започва да благодари на Бога за великото благо, което му праща. (14, с. 188)

Сега изходът от това тежко положение, в което се намира човечеството, е да имаме правилни отношения със силите на земята и на слънцето и да ги използваме разумно. А религиите са само условие, те са второстепенни фактори. Под „земя“ разбирам този принцип, който дава – това е майката; а под думата „слънце“ разбирам туй, което оплодотворява нещата и дава всички възможности – това е бащата, мъжкият принцип. И Мойсей, който е бил посветен в окултната наука и е разбирал тези неща, казва: „Ще почиташ баща си и майка си (т.е. слънцето и земята), но няма да ги боготвориш.“ Единственото, което може да се боготвори в света, това е само Безграничното и Неузнаваемото, в Коего сме потопени, но Коего никой не знае какво е. Никой образа Му не е видял, но това, което не знаем, е най-реалното в света. И това, което ние не познаваме, урежда нашия живот. Където и да сме, в Него сме. И когато сме във връзка с Него, всички страдания и противоречия изчезват. А сега, когато живеем в един друг свят, където всичко може да ни се вземе, как да не бъдем

скръбни! Но ако живеем във връзка с Безграничното, ние ще сме в един свят, в който нищо не ще може да ни се вземе. За този свят трябва да се приготвим и този свят ще бъде тук, на Земята. (5, с. 125)

Хората не познават още какво нещо е слънцето. Те познават донякъде само физическата му страна. За да не се влюбват в слънцето, Мойсей е забранявал на еврейския народ да му се кланя. Когато отношенията на хората към слънцето станат съзнателни, когато привикнат на неговите лъчи и могат разумно да ги използват, тогава слънцето ще им покаже истинската си красота, която крие в себе си. (48, с. 61)

## СЪЗДАВАНЕТО НА СВЕТА И МОЙСЕЙ

Мойсей, както и учените хора по онова време, писали, че Бог е създал света, но Той нищо не казва за това. Ще кажете, че на Мойсей навярно отвътре е дадено да разбере кой е създал света. Казано му е, наистина, но не от самия Създател на света. По дух, по вътрешно откровение Мойсей е дошъл до мисълта, че Бог е създал света. Кой е чул гласа на Бога? Божият глас се отличава с едно качество: които чуят гласа Му, оживяват; болният оздравява; невежият учен става. Словото Божие съдържа в себе си мощ и сила. Всичко друго, което не носи здраве, сила и живот, е човешко. (144, с. 142)

Светът е устроен вече, няма защо хората да го преустройват. На хората предстои да изучават растенията и животните, които са създадени от милиони години насам. Съществата, които посяха семената на растенията и на плодните дървета, имаха грижа за това. Те пренесоха тия семена от други места и ги посадиха на Земята. Милиони работници извършиха тази работа. Те пренесоха и рибите, и птиците от специални места. Така пренесоха и животните, а накрая и човека. Мойсей предава историята за създаването на света много просто. Когато дохожда въпрос за създаването на човека, той казва, че Бог е взел пръст, направил от нея човек, в когото вдъхнал дихание и станал жива душа. – Не, човек не е бил направен по този начин, той е бил свален на Земята от висок свят. Тържествена е историята за създаването на човека, но Мойсей я предава в проста форма – да бъде, от една страна, понятна за всички, а, от друга страна – скрита за обикновените хора. (65, с. 204)

Това, което Мойсей каза за Адама, аз малко ще го коригирам, т.е. няма да го коригирам, но ще кажа как седи истината по този въпрос. (По-подробно вж. при „Адам и Ева“ – бел. Р.Ив.)(60, с. 55)

Вие бяхте ли там, когато Бог създавал света? Има разни теории, които тълкуват как е създаден светът. А богословите, които не са видели лицето на Господа, казват, че тъй писал Мойсей, иначе писал за сътворението на света. Де е оригиналът на това, което е писал Мойсей? – „Ама има

документ.“ – Няма никакви документи. – „Тъй казва преданието.“ – Преданието може да бъде вярно 50%, може да бъде и невярно 50%. Следователно няма защо да се връщаме назад няколко хиляди години, да търсим какво е казал Мойсей, или да отиваме по-далеч. Сега ние можем да проверим истината. (99, с. 81)

Бог даже не Се нуждае от нашите мисли. Той само иска да види дали ние ще разберем света и дали ще бъдем проводници на Неговите мисли. А иначе с нашите мисли какво ще се занимава? Вземете, например, мисълта на Питагор за създаването на света, мисълта на Мойсея за създаването на света и сегашните теории за създаването на света. Има хиляди теории! След хиляди години може би нищо няма да остане от тези теории. (92, с. 233)

Мойсей, който бил запознат с египетската мъдрост, пише в „Битие“–то: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Знаете ли какво означава думата „създаде“? Разбирате ли нейния дълбок смисъл? Човек се интересува от създаването на земята, защото той е минал през всички процеси на нейното развитие. Неговото развитие е вървяло паралелно с развитието на земята. Ако земята не представляше история на човешкото развитие, тя ни най-малко не би го интересувала. „И създаде Бог небето и земята.“ Небето подразбира висшето начало в човека, земята – низшето начало в човека. Човек се интересува от създаването на небето дотолкова, доколкото е свързано с неговото висше съзнание, с неговия ум. (148, с. 222)

Вие ще кажете, че някъде в Мала Азия е бил райт. Ако там е бил райт, къде са другите две реки? Там има само две: Тигър и Ефрат. Ако разказът е верен, къде са другите две реки? В Писанието се казва, че имало злато, скъпоценни камъни – от тях няма и помен. Накъде са текли реките? Там се описва накъде са текли. В Америка има един професор в Бостънския университет, който е написал една книга с ред доказателства от предисторическата епоха, че райт е бил на Северния полюс. Доказва човекът! Казва, че като изпъдили човека от рая, от Северния полюс – тогава тропическо място, след това се заледило. Хората тогава си направили друг рай в Мала Азия. Сега аз не искам да опровергавам, но професорското гледище е такова. Райт и сега съществува. Тези четири реки и сега съществуват там, но не искам да доказвам. Трябва със специална лекция да ви докажа, че тези реки са у човека. Мога да ви докажа, че реките се сливат така, както е описано в Писанието. В едната река имало злато и сребро. От нея зависят всичките мисли и чувства у човека. В него е тази река! А сега хората са извадили този вътрешен рай и го проектирали някъде в Мала Азия. Когато Мойсей е писал този разказ, той разбирал това, защото бил посветен във всички тайни на древната мъдрост. Той знаеше къде е райт. Но евреите бяха един крайно религиозен народ и

той искаше да събуди у тях подсъзнанието и свръхсъзнанието. Той им говореше за Бога, че е Любов, като по този начин им обясни закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието и едва го пробуди у тях. Ако четете цялата еврейска история, ще видите, че те са били крайни материалисти. Те представят цялото човечество. (46, с. 139)

## МОЙСЕЙ И ЕВРЕИТЕ

Да се занимавате с чуждите погрешки, това значи сами да се спъвате. Има кой да се грижи за погрешките на хората и да ги оправя. Да се занимавате с погрешките на хората, нито вие ще се спасите, нито на тях ще помогнете. Ето Мойсей, един от великите адепти на времето си, който разполагаше с египетската мъдрост, употреби различни методи за изправяне на еврейския народ, но не можа. Като не можа да постигне това, той се оплакваше, че не може да се справи с този своенравен народ. Едва сега започва да се пробужда съзнанието на евреите. Аз не говоря за евреите по плът, но имам предвид духовния Израил. Това пробуждане на съзнанието, т.е. този преврат в душите на хората, може да се постигне само по Божествен начин. Никакви други начини, никаква друга култура не е в състояние да прероди човека освен Божествената. Тази култура носи Любовта в себе си. Без Любов нищо не може да се постигне. (148, с. 217)

Най-чиста храна е житото, или на евангелски казано „хляб наш небесен“. Като излязоха от Египет, евреите бяха принудени да ядат растителна храна. Те станаха вегетарианци по необходимост, но вдигнаха бунт против Мойсея, искаха месна храна. Те казваха: „Дотегна ни вече манната!“ Това, което говоря днес, се отнася до учениците. Искате ли да бъдете ученици? Евреите бяха ученици на Мойсея. Дълго време ги учи той, но въпреки това понякога те се бунтуваха против него, не бяха доволни от живота си. Той казваше: „Тия ученици ще ме убият с камъни.“ Те бяха възрастни и страдаха от мисълта, че много знаят. Понякога те не вярваха на своя пророк – Мойсея, и роптаеха против него. (134, с. 171)

Питам: вие пасли ли сте като Мойсея 40 години овцете? Мойсей, такъв голям държавник, трябваше 40 години да прекара в пустинята, да пасе овците. Едно липсваше на Мойсея и той го научи от овците. Овците, които той пасе цели 40 години, представят израилския народ. Чрез тях той опитваше душите на всички евреи, които умираха в Египет, защото се вселяваха в овците. Казвате: възможно ли е човек да влезе в една овца? Питам: ако някой човек влезе в касата на един богаташ да го обере, това не е ли по-срамно, отколкото душата на някой човек да влезе в една овца? Човек може да влезе в овцата, а може и да излезе; като душа той е свободен да постъпва, както иска. Това не значи, че той остава завинаги свързан с овцата. При това не мислете, че овцата и в невидимия свят

представя това, каквото и във физическия. В невидимия свят овците живеят колективно и там те имат своя специална философия. (107, с. 109)

Вие мислите, че освен вас никой друг няма тука; вие мислите, че планината е празна. Не, безброй очи има в планината, които следят всичко и ви изпитват. Щом има очи, има и уши – всичко се вижда и чува. Когато Мойсей изведе евреите из Египет, той ги заведе в пустинята, дето, като деца, трябваше да ги учи как да стъпват, как да пазят абсолютна чистота. Той им казваше: „Понеже Бог се движи между вас, вие трябва да пазите голяма чистота, да не се натъкне Той на някаква нечистотия.“ Обаче и досега още евреите не живеят в тази чистота. И българите също не спазват тази чистота. Ако биха приложили чистотата в живота си, те щяха да прогресират по-бързо. (71, с. 113)

Мойсей каза на евреите, като отидат в Обетованата земя, да не закачат хората, които са в тази земя. Евреите не послушали тая Божия заповед, дадена чрез Мойсея, и пострадаха. (2, с. 87)

Умът е от нов произход, той отскоро е дошъл. Във времето на Мойсей, когато са писали тия неща, хората още не са ходили по своя ум. Какво нещо е умът? Тайната на ума – това знаеха само египтяните, посветените. И Мойсей знаеше какво нещо е умът. Единствен той знаеше тайната на ума, а всички останали от израилския народ ходеха по своето сърце, по своите чувства. И Мойсей знаеше това за израилския народ – че Бог не му е дал един просветен ум, нито едно разумно сърце, да разбира кои неща са постижими и кои са непостижими – затова и толкова страдания имат евреите. И всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце. Всички французи, германци, китайци, японци и другите народи, всички имат желание да станат нещо велико, да направят знамения, но тези им желания не се дължат на ума. Това не е човекът, който мисли. (46, с. 209)

## ТОЯГАТА НА МОЙСЕЙ

Съвременният свят се нуждае от такива учени, които да разполагат с магическата пръчица. Само веднъж да я насочат в една или друга посока, те ще открият земните течения. Вие, като религиозните, се обръщате към Господа с думите: „Господи, Ти всичко можеш да направиш! Не даде ли тояга на Мойсея, и той, като удари с нея, от канарата потече вода.“ – Да, но Мойсей е бил с Господа, не е бил сам. Ако той не беше свързан с Бога, колкото и да удряше с пръчицата, нищо не би станало. Има учени хора, които, без да се молят, като знаят законите, намират мястото, дето има вода, пробиват дупки и водата започва да тече. (93, с. 149)

Придобие ли Любовта, животът ви става празник. Дето е Любовта, там е изобилието. При Любовта човек лесно се справя и със сиромашията, и с глада, и с мъчнотиите. Като се намери в пустинята с еврейския народ, жадни и гладни, Мойсей удари с тоягата и вода потече от канарата, хляб слезе от небето. Тоягата, с която Мойсей си служеше, представя магическата тояжка на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Който разполага с магическата тояжка, той може да превърне живота си в рай. (34, с. 103)

Какъв смисъл има вярата, ако не се приложи в трудни времена? Това положение е подобно на онзи, който носи тояга, а когато го нападнат кучета, бяга. Щом имаш тояга, трябва да се браниш с нея. И Мойсей имаше тояга, но докато Бог не я освети, нищо не можа да направи с нея. Когато Бог му каза, че трябва да отиде между евреите, да ги освободи, Мойсей се почувства недостоен. Той отговори: „Господи, не мога да изпълня тази мисия!“ – „Хвърли тоягата си на земята!“ – му каза Господ. В същия момент простата овчарска тояга на Мойсей се превърна в змия. – „Хвани змията за опашката! Докато си свързан с Мене, всичко можеш да направиш с тази тояга“ – му каза Господ. Какво представлява тоягата? – Тя не е нищо друго освен разумната човешка воля. Прилагайте волята си разумно, както Мойсей – своята тояга, за да постигнете всичко, каквото желаете. Жива е била тоягата на Мойсей, жива е и вашата воля. Тя показва правата посока на движението. Разумната човешка воля, т.е. магическата пръчица или правата линия, показва на човека как трябва да мисли, чувства и действа, как и накъде трябва да се движи. (73, с. 172)

Да живеете с доброто, това е най-лесният път. Без доброто мъчно се живее. Когато някой казва, че животът е тежък, това подразбира, че той е изгубил магическата пръчица, т.е. доброто. Доброто е светлина, която оправя пътищата на човека. Мойсей имаше магическата тояжка в себе си. Достатъчно беше да вдигне жезъла си, за да постигне всичко, каквото желае. С помощта на жезъла си той изведе евреите от Египет. С него той раздели Червено море на две и евреите можаха да минат по суша. С тояжката си Мойсей направи чудеса пред евреите. Така те разбраха силата на доброто. Мощна сила е доброто! Който е придобил магическата пръчица, той може и да учи, и на бойното поле да отиде, но всичко ще върви добре. Като срещне неприятеля си, ще го удари, ще го повали на земята. След това ще се приближи при него и ако е ранен – ще превърже раните му; ако е убит – ще го възкреси. Неприятелят му ще тръгне с него и ще му стане приятел. Така той ще му покаже силата, която доброто крие в себе си. (111, с. 52)

Когато станат много учени, хората започват да се делят на групи, не могат да се разбират. Това виждаме и в християнството. Когато се увеличи броят на християните, когато се явиха коментари и тълкувания

върху известни религиозни въпроси, християните се разделиха на източни и западни християни, и на реформатори-евангелисти. Източните и западните християни обърнаха внимание повече на външната страна на християнството – на външните обреди, на дрехите на свещеника. Според тълкуванията им, че свещеникът е заместник на Бога, те казват, че той трябва да бъде облечен със скъпи дрехи, с царска мантия, с корона на глава, със скиптър в ръка. С това те искат да подчертаят светостта на Божия служител. Това са човешки наредби. Те не са дадени от Бога. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, имаше ли корона на главата си и скиптър в ръката си? Той носеше в ръката си проста овчарска тояга, с която правеше големи чудеса. Достатъчно беше да удари веднъж с тази тояга, за да получи това, което желаше. Какъв смисъл има да държи човек в ръката си някакъв златен жезъл или скиптър и да удря с него, без да стане това, което иска? Жезълът представя знанието. Какъв смисъл има това знание, с което нищо не можеш да постигнеш? Колкото да удряш с това знание, нищо не става. Знанието има смисъл само тогава, когато, след като удариш с него, можеш да направиш това, което желаш. Жезълът, който носи знанието, трябва да се използва. Той може да се използва, само ако се пречупи. Ако прекарате електрически ток през един кръг, ток ще имате, но не и светлина. За да получите светлина, кръгът трябва да се пречупи някъде, да се образуват два полюса, по които да текат две течения. (47, с. 107)

Възкресение! Достатъчно е човек в живота си да има само една такава дума, която да разбере както трябва, за да стане гений. Ако разбере две такива думи, той ще стане светия; разбере ли три – той ще стане едно с Христа. И тъй, във всеки език, който говорим, има думи, които, ако разберем, добиват магична сила за нас. Когато вдигна своя жезъл при Червено море, Мойсей изрече една дума и то се раздели. (77, с. 111)

Любовта крие в себе си магическата тояжка, която окултните ученици и в миналото, и сега още търсят. Магическата тояжка не е нищо друго освен силата на Любовта. Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица и пред него ще се яви трапеза с всякакви ястия и плодове. Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка. Той направи с нея ред чудеса пред фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек. Щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското робство и да го изведе през пустинята. Някога в далечното минало всички хора са притежавали



магическата тояжка. Днес е останало от нея само едно бледо копие. Това копие е човешкият език. Ако знае как да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всяка дума, човек би направил чудеса с тази магическа тояжка! При изговаряне всяка дума произвежда известен брой трептения. Ако езикът може да възприема и предава тези трептения правилно, думата би предизвикала в човека красиви и възвишени мисли и чувства. (41, с. 385)

## ГЪГНИВОСТТА НА МОЙСЕЙ

Мойсей е един от великите посветени на времето си, но за една своя грешка напуснал Египет и отишъл в пустинята, където прекарал 40 години като овчар. Един ден той видял, че една къпина гори. Приближил се към къпината да разбере защо гори, но от къпината се чул глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято!“ Един ден слънцето ще изгрее и за вас и всички ще чуете глас: „Събуйте обувките си, защото мястото, където живеете, е свято.“ Като чу гласа на Бога от къпината, Мойсей трябваше да се приготви за нова мисия. Бог му казал: „Чух воплите и страданията на Своя народ, ще те изпратя да го освободиш.“ В първия момент Мойсей се отказал под предлог, че е гъгнив, че не може да говори. Всъщност той бил страхлив, боял се да не го хванат за убийството на египтянина. До това време Мойсей бил смел, решителен, но след убийството на египтянина изгубил смелостта си. Но Бог му казал, че ще изпрати с него брат му Аарон, който бил красноречив човек. Като остаряят, някои религиозни и духовни хора се отказват вече да работят под предлог, че са стари. И Мойсей беше стар, когато отиде в Египет да освобождава своите сънародници. Старостта не пречи на човека да изпълни Божията воля. Също и гъгнивостта не е пречка. Кога човек става гъгнив? Когато много говори, а малко работи. За да свърши възложената от Бога работа, той трябва да постъпва обратно: малко да говори, много да работи. И съвременните хора, като Мойсей, се отказват от възложената им работа под предлог, че не могат да говорят добре. От вас не се иска да говорите много, само да вдигате магическата пръчица. Малко ще говорите, много ще работите. Вие искате да получите Божието благословение и тогава да работите. Няма защо да чакате да ви се даде всичко изведнъж. Всеки ден носи своето благословение. Какво ще правите, ако получите всичкото благословение изведнъж? (31, с. 248)

Когато иска да смири някого, Бог му дава известен физически недостатък като противоречие в живота му, чрез което да расте и да се повдига. Мойсей разполагаше с голяма сила. Той направи десет големи чудеса, но като ставаше въпрос за говорене – там отстъпваше. И тогава той трябваше да се обръща към брата си Аарона – човек красноречив. Мойсей представя Божественото в човека, а Аарон – човешкото. Мойсей възприемаше направо от Божествения свят, а Аарон предаваше. Така

съединени, те представяха по-голяма сила, отколкото всеки един поотделно. (130, с. 167)

Мойсей се издигна благодарение на недостатъка си (гъгнивост), който го смиряваше. Похвалите карат човека да пада. Затова на човека, като му дойде такава изкушение, нека да се почувства малък и че е нищо пред Бога, да се смири и да почувства, че трябва да изпълни волята Божия и да прави това, което Бог иска. Вие трябва да хвалите всякога Господа и да оставите Той да хвали вас. Човек сам себе си не бива и не може да хвали. Да ви е приятно, че хората не ви обръщат внимание. Ти може да си ангел, но щом си дошъл на Земята тук в плът, ще се смириш. Казано е и за Христос „Той прие рабски образ“. Колко трудна е тази философия! Да не търсиш доброто мнение на другите, защото и те не са свършени, та ще ти обърнат внимание на тебе. Свършенството е в свършения свят, който не е такъв като този. Смирението е възприемане на енергиите, които идват от висшите светове, от целия всемир; път към възход, към разцвет на всички наши дарби. (149, с. 61)

Прибързаха първите човеци, прибързаха и евреите. В лицето на Мойсея евреите направиха същата погрешка. Мойсей имаше знания, но прибърза да ги приложи, да освободи евреите от робство. Той се опита по един неправилен начин да ги освободи, но не можа. След като уби един египтянин, той се уплаши, избяга в пустинята цели 40 години, но когато дойде времето да реализира своя план, отказа се под предлог, че не бил красноречив. Кога изгуби Мойсей красноречието си и стана гъгнив? Откак уби египтянина. Мойсей беше адепт, член на Бялото Братство, и не му беше позволено да върши убийства. За да изпълни мисията си, Бог изпрати с него брата му Аарона да му помага. Мойсей освободи евреите, но той сам не можа да влезе в Ханаанската земя. И съвременните хора вървят по пътя на Мойсея – всички бързат! (118, с. 139)

Казва се за Мойсей, че бил гъгнив, имал някакво препятствие в говора си. Питам: от рождение ли е бил гъгнив? – Един ден Мойсей видял как египтянин бие един евреин. Вместо, като посветен в мъдростта, да въздейства с мисълта си върху египтянина, той взел активно участие в разпрата. Без да мисли много, той се намесил в тази борба и убил египтянина. От страх той го заровил в земята и избягал в пустинята. От този момент той станал гъгнив. Цели 40 години Мойсей прекарал в пустинята, където го умил Бог. Той разбрал, че чрез убийство не може да се спаси еврейския народ. Веднъж, като пасъл овцете, Мойсей видял, че една къпина гори. Като се приближил до нея, той чул глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Мойсей трябваше да мине през огъня, докато разбере как се освобождават народите. Той беше сприхав, необуздан, но разбра, че само Любовта разрешава въпросите. След това Бог го изпрати да освободи евреите от робството

на египтяните. В първо време Мойсей се отказа от тази мисия, но Бог го убеди, че с помощта на брат си Аарон ще свърши възложената му работа. В сегашния ни живот Бог ни учи, като Мойсей, как да изправяме грешките си. Казваш: „Какво толкова съм направил, че страдам?“ – Защо беше гъгнив Мойсей? Той не се е родил гъгнив, но като сгреси, стана гъгнив. Грехът идва отпосле. Бог създаде човека свършен. Отпосле той сгреси и изопачи Божия закон. И до днес още Бог учи първия човек как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно – как да изправят грешката на своето минало. (66, с. 208)

## МОЙСЕЙ И НИЕ

Животът на Мойсея представя история на човешките изпитания. Всеки човек трябва да мине през тези изпитания, за да може един ден, когато Бог му се яви, да знае какво да прави. Яви ли се Бог на човека, той го праща на работа... От пребиваването си в пустинята Мойсей придоби нови знания и издържа изпита си, вследствие на което ликвидира със своята карма. След завършване на работата си той остави еврейския народ в ръцете на своя заместник да продължи пътя си за Ханаанската земя. (71, с. 122 и 125)

Ако четеш Мойсей, чети го в оригинал, а не да се заблуждаваш с онова, което учениците му отпосле са говорили в името на Мойсея. Мойсей ще се чуди на онова, което отпосле са притурили към неговото учение. (50, с. 299)

В Стария Завет Мойсей не е писал всичко. Евреите писаха някои закони, които ги приписаха на Мойсей. Мойсей е писал: „Не убивай, не кради, не лъжесвидетелствай, да обичаш Бога.“ На тяхното свръхсъзнание говореше. А те, като не можаха да постигнат висотата на тези думи, казаха: „Око за око, зъб за зъб! Ако те ударят от едната страна, ти удари две.“ Сегашните религиозни хора отварят книгата и казват: „Ето какво е писано!“ Мойсей е авторитет – ще го повикаш и ще кажеш: „Мойсей, има нещо, което ти си писал, ще бъдеш тъй добър да ни обясниш, да не се заблуждаваме. Искам да зная туй нещо написал ли си го, или друг някой го е писал?“ И Мойсей ще се яви в твоя ум. (46, с. 151)

Защо да не се оставим на Любовта да се прояви? А сега ще пишем закони: „Да не крадеш, да не лъжеш.“ С такъв отрицателен морал аз не се занимавам, а казвам: ще любиш, ще обичаш истината, ще бъдеш мъдър, ще бъдеш добродетелен, справедлив, щедър и снизходителен. Ще се самопожертваш за другите. Туй препоръчваме ние – не какво не трябва да правим, а какво трябва да правим. (11, с. 33)

Човек трябва да разбира законите, за да се ползва разумно от условията на живота. Които не разбират законите, мислят, че могат да

постигнат всичко по магически начин, като Мойсея. Наистина Мойсей махна с тояжката и постигна нещо, но той имаше знания. Мойсей беше изучавал великата окултна школа в Египет – той беше посветен. Той трябваше да се роди евреин, да бъде хвърлен във водата, дето дъщерята на фараона да го види и възлюби. Мойсей не беше обикновено дете. И като малко дете, турено в кошница, той беше с отворени очи. Царската дъщеря го възлюби и пожела да го вземе за свое дете. Това съчетание на условията беше предвидено от невидимия свят, за да може Мойсей да отиде в Египет, да се учи в школата на Всемирното Бяло Братство, която по това време се намираше там. Мойсей обичаше своя народ и като гледаше несправедливото отношение на египтяните към евреите, чувството на справедливост силно говореше в него. При една разправия между евреин и египтянин, на която Мойсей беше зрител, в него възникна силно негодувание към египтянина (като виновник за разправията) и той се нахвърли върху него и го уби. След това той зарови тялото му в пясъка и се скри, като мислеше, че никой не го е видял. На другия ден двама евреи се разправяли помежду си. Мойсей пожела да ги примири, но единият от тях му каза: „Да не мислиш, че и мене можеш да убиеш и заровиш в пясъка, както направи вчера с египтянина?“ Тогава Мойсей се уплаши и избяга в пустинята, дето прекара цели 40 години като овчар. Какво представя пустинята? – Живот на чистотата. В пустинята човек може да научи чистотата и после да влезе между хората да им помага. Цели 40 години трябваше Мойсей да пасе овцете, да изучава живота на овчарите, за да стане истински ученик и да бъде изпратен в Египет да освободи евреите от робството, в което се намираха. Следователно, който иска да стане ученик, той трябва предварително да е минал през овчарството, да е пасъл овце, да е носил овчарска тояга. Окултният ученик трябва да има дълбоки разбирания за нещата. Цели 40 години трябваше Мойсей да пасе овце в пустинята, да съзерцава, да размишлява, за да го изпрати Бог в Египет – да освободи своя народ от египетското робство. В първия момент Мойсей се отказа да изпълни мисията си, понеже заекваше. Бог му каза, че ще изпрати при него брата му Аарона за помощник. Кога човек заеква? – Когато нещо не му достига. Мойсей разбираше външната, механическата страна на живота много по-добре, но трябваше още много да мисли, докато дойде до онази дълбока мисъл – да разбира вътрешния смисъл на живота. Да разбира човек само външната страна на нещата, това е индивидуалният живот. Законите на Мойсея говорят именно за външно разбиране на живота. Те бяха много строги. Ако тези закони се прилагат днес, човечеството не би ги издържало. Всеки момент хората щяха да се намират под тяхната отговорност.

Мойсеевият закон е съществувал на времето си, но и до днес още се прилага между хората. По външен или по вътрешен път, той всякога се налага. Когато човек наруши един от великите Божии закони, Мойсеевият закон се прилага върху него във вид на нещастие, страдание, болест,

смърт и т.н. – „Нали човек е свободен да се прояви, както иска?“ – Човек е свободен само в Любовта. Вън от Любовта той няма никаква свобода. Любовта прави човека свободен, а безлюбието го ограничава. Казвате, че Мойсеевият закон е строг. Той е чукът на скулптора, който удря върху камъка – да извае нещо от него. Ако удря, без да извае нещо добро, чукът е безпредметен. Обаче, ако извае една хубава статуя – чукът е на мястото си. Често хората изпадат в една обща грешка, а именно: всеки си мисли, че като него друг няма. Това се отнася само за Бога, за Цялото. Като Бога няма друг в света, но като частите има много. (130, с. 162-164)

Без служене на Бога, без почит към себе си и без обич към ближния нищо не може да се постигне. Това са елементарни, основни правила за земния живот, без които той не може да се прояви. Мойсей проповядваше на евреите любов към Бога, но това учение беше недостъпно за тяхното развитие и те, вместо да проявят любов и служене към Бога, те го приложиха към себе си. Обаче да служиш на себе си, това е старо учение. Ние поставяме нов ред на нещата: обич към ближния, почит към себе си и служене на Бога. (100, с. 44)

Започнете с новото! Какво е казал Мойсей, какво са казали пророците – оставете настрана. Хубави работи са и те, но неразбрани. Кажете няколко думи, както Господ днес те е научил. Посвири малко, както Господ те е научил. И след това ще разправяте какво съм казал аз. Вие не сте приложили това, което съм казал. Ако не го приложите, нищо не сте разбрали. (52, с. 67)

Всичко ще дойде навреме за онзи, който слуша. И Учителят ще дойде, и хиляди години ще помага. Кой ще помага на човечеството? За в бъдеще пак Бог ще помага. Който изведе човека, Той ще го избави. Ние няма да се избавим, Той ще ни избави. Мойсей беше изпратен да изведе еврейския народ. Казва му Бог: „Ще кажеш на фараона, че аз те пращам. аз съм, Който правя всичко.“ Започна фараонът да се състезава, казва: „аз не познавам кой е твоят Бог.“ Най-после беше принуден да пусне Израила. Та сега по същия начин ви казвам: все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Той казва: „Господ ще вдигне тоягата!“ Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде това време, но кога? Не е определено за вас да знаете времето, което Бог е поставил. Близо е времето, но кога – никой не знае. Когато спите, когато нищо не мислите, когато мислите, че всичко е наред – тогава ще дойде. (49, с. 313)

Съвременните хора са минали през няколко състояния: бяха роби в Египет, правеха тухли. След това Мойсей ги изведе в пустинята; на Синай им дадоха закони, по които да живеят, и тук спряха. Сега трябва да влязат в Ханаанската земя, да приемат Божественото Начало, да турят ред в живота си и да изпълняват Божията воля. Всеки може да бъде образец на Божествения живот. Ако желае силно това, ще го постигне. Достатъчно

е в един момент да реши, че ще живее по новия начин, за да изработи от себе си образец на човек, който живее в Божествения свят. Реши ли веднъж, никакво колебание не се позволява. (135, с. 16)

Та първото нещо е: внесете светлина във вашия ум! И отстранете всички роптанията! Да не поддържаме онзи ропот. Евреите, като ги извадиха от Египет, от робството, и отидоха в пустинята, роптаеха, че няма месце, че няма краставици. И трябваше 40 години да ги води Мойсей – да обикалят, докато можеше за три месеца да я минат! 40 години трябваше да я обикалят, докато се освободят от египетския страх. Ние, съвременните хора, имаме еврейски страх – който те са добили, като са били 40 години в Египет. И като влязоха в пустинята, трябваше да научат онзи закон на вярата – че Бог ще промисли! Ти си спомниха за много работи, които имаха в Египет. Та и вие си спомнете за стария Египет. Но от Египет сме излезли вече! През Червено море сме минали и сме в пустинята. Не сме влезли още в Ханаанската земя. Към нея отиваме. И ако вървим по правия закон, ще влезем. Ако не – ще обикаляме 40 години и ще имаме много мъчнотии. Това, което е вярно за евреите, е вярно за всички. Мнозина още роптаят. (68, с. 64)

Сега вие сте в света, дето искате да проповядвате новото учение. Как ще го проповядвате? Можете ли да направите чудесата, които Мойсей направи? Ако вашата тояга не може да погълне тоягите на египтяните, вие сте още в старото учение. – „Ние сме вече в новия живот.“ – Този живот погълна ли вашия стар живот? Ако не го е погълнал, вие сте още в учението на стария живот. Ако не можете да преобразите живота си като Мойсея, нищо не можете да постигнете. Дадена ви е тоягата на Мойсея, но мислите ли, че още при първото чудо ще накарате фараона да отстъпи? Дълго време ще ходите при него. Десет чудеса трябва да направите. Най-после фараонът ще ви пусне, ще излезете от Египет и ще отидете в пустинята, дето ще прекарате цели 40 години. След това ще влезете в Ханаанската земя. Аз разглеждам новия живот, без да имам предвид стария живот. Старото оставям настрана и не се спирам на египетската наука, която е полезна само за себе си. Новият живот, в който влизате, т.е. Обетованата земя, изисква ново знание, нова наука – Божествената. Вашата тояга трябва да погълне другите тояги. Мойсей, със своята тояга, застави фараона да отстъпи. Тази тояга направи чудеса. Мойсей носеше и двете учения: когато трябваше нещо ново, той постъпваше по новото учение; когато трябваше старото – той постъпваше по старото учение. Мойсей се качи на Синайската планина, дето получи десетте Божии заповеди, но пак не можа да влезе в Ханаанската земя. Той я видя само отдалеч. Сега и за вас има опасност, като влезете в Ханаанската земя, да се забравите и да кажете: „И аз мога да направя тези чудеса!“ (93, с. 91)

Такива заблуждения съществуват и в религията. Едно време, когато Мойсей проповядвал, условията били съвсем други от днешните. След 2-3 хиляди години и ние ще се чудим на сегашните си разбирания. (134, с. 17)

Приложете новото учение в живота си, за да можете и вие да кажете: „Видяхме Господа, чухме Неговия глас!“ И Мойсей чу този глас, идещ от горящата къпина: „Чух гласа на Моя народ и слязох да му помогна.“ И вие, които слушате Господа, ще бъдете повикани от Него и като Го видите, пак ще чуете гласа Му. Готови ли сте да Му служите? Едни от вас ще отговорят: „Готови сме.“ Други ще кажат: „Ние сме пътници, не се спираме в живота си.“ – Какъвто и да си, ще изпълниш задачата, която ти се възлага, и в помощ ще дойде брат ти Аарон. (106, с. 167)

Човек трябва да говори само за ония неща, които той сам е опитал, разбрал и научил. Той трябва да учи хората само тогава, когато той сам е учен. – „Ама Мойсей казал така.“ – Мойсей бил ли е във времето, когато Бог е създавал света? – „Той е видял нещата по ясновидски начин.“ – И това е въпрос. Четете, изучавайте нещата, но стремете се да ги проверявате по външен и вътрешен път, да не изпадате в противоречия. Не се страхувайте от това, което не знаете, не го избягвайте, но го изучавайте. (145, с. 92)

Онези от вас, които сте влезли в класа, да не се страхувате, че нямате време да посещавате или че много време ще ви отнеме. Не, за този клас се изисква малко време, и то само онова, което не знаете как да употребите. Ето, и в Мойсеевия закон е казано: „Шест дни работи за себе си, а седмия само посвети на Бога!“ (39, с. 37)

Вие вярвате, че може да се излекувате от онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вяра не може да ви излекува. Казвате: „Не може.“ Такива факти имаме с Мойсей, когато се явил при фараона, египетския цар. Праща го Господ да избави еврейския народ, но му казва: „Аз ще ожесточа сърцето на фараона и той няма да пусне евреите.“ Мойсей си мислил, че само една дума като каже на фараона, и той веднага ще пусне евреите. Отива при фараона. Пита го той: „В чие име идеш?“ – „В името на Йехова.“ – „Е, на колко хора Той е Бог?“ – „Той е Бог на Авраама, на Исаака, на Якова.“ – „Такъв Бог между нас не зная, ние имаме по-силни богове и на това основание не мога да пусна Израила.“ Мойсей се почуди как е възможно това нещо! Тогава той хвърли своята тояга пред лицето на фараона и тя се обърна на змия. Веднага фараонът извика своите мъдреци по лицето на царството си и каза: „Ще видиш, че и моите мъдреци не по-малко знание имат от тебе.“ Дойдоха те и наистина превърнаха тоягите в змии. Но змията на Мойсея се обърна и нагълта змиите на всички мъдреци. Фараонът каза: „Ти можеш да си вървиш, с такива фокуси аз не пуцам израилския народ.“ Мойсей пристъпи до четирите чудеса, които и мъдреците правиха, но

най-после фараонът призна, че Мойсей има повече знания. Фараонът се постара по един или друг начин да подкупи Мойсея, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше със сребро, с какво ли не. Предлагаше му да остане в Египет, но Мойсей каза: „Не, аз съм пратен от Йехова да изведе израилския народ.“ Упорит човек беше Мойсей! И след като направи последното чудо, фараонът каза: „Пуснете този човек, защото ако седи още в Египет, той ще направи цялата земя пуста.“ Та като дойде Божественото, човек трябва да му се подчини. Някой път ние се ожесточаваме на Божественото в нас. Казва фараонът: „Няма да пусна израилския народ!“ – Не, ще се подчиниш! Така е и с всички хора. У тебе има един благороден импулс да схванеш нещата, да се подчиниш, но си казваш: „Не, аз имам известни възгледи, известни схващания.“ Идва, обаче, Божественото във вас, идва Мойсей. Той е страшен човек. Като направи своите чудеса, цялата земя опустоши. Най-после ти се решава да дадеш ход на Божественото, на благородното в себе си. Тогава дохожда спасението на твоята душа. (104, с. 162)

Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е човешкият ум, който е от най-ново произхождение. Той скоро е дошъл да работи; до времето на Мойсея хората не са ходили по своя ум. Какво нещо е човешкият ум и какви са законите на неговата дейност знаеха само египетските посветени и Мойсей беше го научил от тях, а народът въобще ходеше по чувствата си, по сърцето си. Под „разумно сърце“ на езика на посветените се разбира умът – да разбира кои неща са постижими и кои – не. И всички страдания се дължат на сърцето. Всички народи и индивиди днес живеят със стремежите на сърцето и затова се раждат страданията. (4, с. 46)

Когато Мойсей беше на Синайската гора (навсякъде по-долу в текста да се разбира планина, „гора“ е на руски – бел. Р.Ив.) и слезе оттам със скрижалите, върху които бяха написани Божиите заповеди, Бог му каза: „Ще пазиш тези скрижали да не се счупят. Не ги ли опазиш, светът ще изпадне в големи нещастия и изпитания, а ти сам ще се намериш в чудо.“ Обаче Мойсей не можа да издържи на тази заповед. Когато слезе от Синайската гора и отиде между своя народ, той видя, че в негово отсъствие евреите си бяха направили свой идол – златно теле – и скачаха наоколо му. Мойсей беше голям патриот. Душата му се наскърби от постъпката на евреите, че бяха изневерили на Бога, затова хвърли скрижалите и ги счупи. И тъй, тия две плочи, за които учените казват, че се движат и отиват към екватора, за да се наместват – това са плочите на Мойсея, които той строши. Сега се пише нов закон на земята. Мойсей повторно иде на Земята, носи двете плочи, за да ги възстанови, да покаже пред света написаните от памети-века Божии закони, Божии заповеди. Щом се възцарят Божиите закони на земята, тя ще престане да се тресе. Питам: какво ще кажат учените хора на това отгоре? Каквото и да кажат те,



светът трябва да знае, че двете плочи, за които говорят съвременните учени, това са двете плочи на Мойсея – скрижалите, които той строши. Когато тия две плочи се съединят и отидат към екватора, земята няма вече да се тресе. Екваторът представлява Божия закон – великата Божия Любов. На първата плоча Бог пише: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила.“ На втората плоча Бог написа всички граждански закони: „Не убий, не кради, не прелюбодействай, и т.н.“ Казвам: също така у всеки човек има две плочи, които се движат към екватора и от това движение стават вътрешните земетресения. От ред години се проповядва на съвременните хора, че в света ще станат коренни преобразувания, от които всички хора (учени и прости) ще поумнеят. Няма да остане човек в света, комуто дъската да не се намести. (33, с. 18)

Искате ли да придобие Любовта, стремете се към новото, което сега иде. Когато Бог даде Закона на Мойсея, планината беше покрита с мъгла. Сега и вие сте в мъгла, защото и на вас се дава закон – законът на Любовта. Който живее без Любов, той ще бъде под мъглите, а с Любов – над мъглите; без Любов – в сиромашията, с Любов – в богатството; без Любов – в невежеството, с Любов – в знанието; без Любов – в болестта, с Любов – в здравето. Единственият закон, с който трябва да служите на Бога, е Любовта. Любовта никога не отпада. Имайте пълна вяра, надежда и Любов в Бога, за да постигнете всички ваши желания и стремежи. Пред вас стои велико бъдеще. Като прилагате закона на Любовта, вие ще опитате Божията благодет върху себе си. (47, с. 283)

## МОЙСЕЙ И СМЪРТТА

И Мойсей завърши живота си с недоволство. Той не беше доволен от работата си на земята, но след него дойдоха други пророци, които свършиха това, което той не можа да направи. (132, с. 8)

Когато архангел Михаил отишъл да вземе душата на Мойсей, той видял дявола, който също се готвел да му вземе душата. Архангелът не отпразил нито една обидна дума към дявола, но му казал: „Господ да ти забрани да сториш това!“ (135, с. 68)

В сегашния век се изисква вяра в живия Господ, да се свържем с ангелите чрез вяра и с Бога чрез Любов, иначе сме изгубени. Защо се оплаква на гроба на умрелия? Когато оплакват някого, то плаче самият умрял, който е обсебил жена си и тя почва да изрежда: „Михале, Михале, и на мене иде ред!“ Живите не плачат, а плачат умрелите. А който умира с вяра, т.е. в Христа, той не плаче и няма да го носят на носилка, а само ще си кажем „сбогом“. Едно време Мойсей не го туриха на носилка, а той си остави човек на свое място, оттегли се в планината Нево и там си

умря. И досега не се знае къде е тялото на Мойсея. Богатият човек наема слуги да му пазят детето, защото няма вяра, а бедните хора пушат децата си свободно и те ходят, където ходят, пак се възвръщат. (2, с. 140)

Да, аз съм един от големите безверници, защото не вярвам в никаква лъжа; аз съм човек, който не вярва в никаква несправедливост, в никаква злоба, омраза и пр. Аз съм човек, който не вярва и в смъртта, а вярвам в живота и във великото знание, което е вложено в него. Но хората отдавна са опетнили свещените думи на живота, та сега вече са станали неразбираеми. Мойсей, който е бил посветен и който дълбоко познавал природните закони, които устройват човешкия организъм и поддържат живота му писа за човека в книгата „Битие“: „В който ден престъпиш великия закон на живота, ти ще умреш.“ Мойсей разбираше, че смъртта се явяваше в човешкия закон като неизбежно последствие на престъпването законите на живота. Всички хора, които умират, са престъпници спрямо законите на живота. Първото престъпление, което хората извършиха по отношение законите на живота, е, че престанаха да бъдат проводници на Божествената Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която съществуват всички промени и противоречия. (5, с. 115)

## ДРУГИ

Давайте предимство на разумния човек, бил той мъж или жена. Не само това, но хората спорят какъв трябва да бъде пророкът – мъж или жена. Като четете Библията, там има повече пророци, а малко пророчици. Човекът може да бъде пророк, а не мъжът или жената. Щом е истински човек, и мъжът може да бъде пророк, и жената може да бъде пророчица. Пророкът съдържа в себе си и двата принципа – мъжки и женски. Женената жена и жененият мъж не могат да бъдат пророци. Ожени ли се пророкът, от потомството му нищо не остава. Какво потомство остави Мойсей? Мойсей имаше особена мисия в света. Яков не беше пророк, затова остави 12 сина, 12 племена. (139, с. 140)

Волът се брани главно с рогата си. Някои рисуват дявола с рога. Старите адепти са туряли един рог на Мойсея. (142, с. 63)

Силната музика е опасна, затуй окултните упражнения сега не се свирят. Трябва да се подготвите. Аз съм упражнявал окултната музика рядко, само веднъж съм свирил, във Варна. Седях в една къща, вечерно време беше. В една кръчма една гълпа пияница, 10-15 души се разпели, вдигат шум, карат се. Свирих 15 минути, утихна в кръчмата. Оттогава тази кръчма запустя. Не само това, но и кръчмарят напусна къщата. И хазайката на тази кръчма казваше: „Напусна ме кръчмарят.“ И не дойде втори кръчмар. Но такива случаи са редки. Музиката е една сила. Нали Мойсей превзел онзи град с тръбене и вик? С музика го превзел, съборил

Йерихонските стени с музика. Затръбили и всички извикали. Туй не е просто извикване, а музикално извикване. И като извикали, всичките стени рухнали. На сегашните хора им се вижда смешно това. Тази година нали имахте един малък опит – с пеене излязохте от читалището в Търново! Ако пеем окултно, тълпата или ще се разбяга, или трябва да се присъедини към нас да пее. И страшна артилерия е туй! (101, с. 59)

Дрехите на разумния човек трябва да бъдат направени от растителни материали. Донякъде за препоръчване са и вълнените дрехи, направени от вълната на овцете. Ако се облечете с вълнена дреха и отидете при някой кошер, пчелите могат да ви нажилят добре. Те не обичат миризмата на овцата. Ако се облечете с ленена дреха, пчелите са спокойни. Като знаеше този закон, Мойсей забрани на левитите – Божиите служители – да се обличат с вълнени дрехи. Той им препоръчваше да се обличат с ленени дрехи. Когато ученикът изучава природата или когато размишлява върху въпроси от Божествен характер, той трябва да облича ленена дреха. Природата обича хармоничните движения. Тя обича разумните постъпки. Тя ще научи човека по вътрешен път как и в какви дрехи да се облича, как да ляга и става, как да се храни, как да диша и т.н. (108, с. 143)

Корените на знанието се крият в душата на човека, а не в неговата младост или зряла възраст. Когато човек се пробуди за своя душевен живот, тогава иде истинското знание, истинската мощ и гениалност. Мойсей, за пример, прояви своята сила на 80-годишна възраст. До тази възраст той се приготвяше да изпълни мисията, за която беше дошъл на земята. Следователно ако човек не се прояви до 33, до 60, до 80-годишната си възраст, пак не трябва да се обезсърчава. Човек може да се проявява до 120-годишна възраст. Това не е утеха, но истина, която можете да проверите. Ученикът трябва да работи непрестанно със силна вяра в себе си, в живата природа и във всичко велико около себе си. На всеки човек е дадено да извърши една малка мисия. (105, с. 166)

## ХРИСТОС И МОЙСЕЙ

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил.“ Под „Мойсей“ в широк смисъл на думата разбираме всичко, което ни е познато. „Тоя отде е, не знаем.“ – Това е новото в света. Мойсей представя стария порядък в света, който всички знаем. Христос е новото, което иде в света и което не знаем. Нима волът не познава своя дам, в който постоянно влиза и излиза? Ако кажете на вола, че може да се направи някакво преобразуване на неговия дам, той ще възрази, че не иска. Защо не иска? Защото намира, че по-хубаво нещо от неговия дам няма...

„Мойсей“ е видимата, физичната страна на живота. Кой човек, който е бил в затвор, който е висял на въже, който е бит с тояга, не познава

Мойсея? Навсякъде е Мойсей. Тоя Мойсей, на когото Бог е говорил, се среща навсякъде. На него Господ е говорил, но и той говори. Значи, когато Бог говори, и хората говорят. Всеки, който е пострадал от някого, казва: „Аз познавам Мойсея, на когото Господ е говорил.“

„А този отде е, не знаем.“ На името на Тоя неизвестен са построени в целия свят безброй храмове. Мъже и жени от целия свят се наричат християни на Негово име. Едни се наричат баптисти, други – съботяни, трети – православни, и т.н. Въпреки това, влезте в сърцата на тия хора да видите, дали вътре е написано името на Христа. Всички казват: „Мойсея познаваме, но Тоя отде е, не знаем.“ Право казват евреите, че не познават Христа, защото не можеш да познаеш Истината, докато не я опиташ. Учението на Христа, в широк смисъл, е учение на опита, но не на обикновения опит. Ще възразите: „Ние познаваме Христа.“ – Вие познавате историческата сянка на Христа. Знаете, че някога се родил човек – Христос, от еврейско произхождение. Чели сте Евангелието, познавате Христа, но и това познаване на Евангелието не е истинско. Вие познавате сянката на Евангелието. Ако мъжете и жените познаваха Христа и Евангелието, домовете им щяха на бъдат другояче устроени. Питам: как си обяснявате стиха, в който Христос казва да любите враговете си? Как си обяснявате стиха, в който Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не можете да бъдете Мои ученици?“ Как си обяснявате стиха: „Който обича баща си и майка си повече от Мене, не е достоен да Ме следва?“ Как прилагате тия стихове? В заключение всички казвате: „Ние знаем Мойсея, на когото Бог е говорил, но Тоя отде е, не знаем.“ Въпрос е, доколко познавате Мойсея. Едно се иска от вас: първо трябва да се освободите от Мойсея и от това, което Господ му е говорил, и после да се занимавате с Христа. Сегашното християнство е християнство с еврейска черупка. Всичко, което едно време евреите са вършели, сега християните го вършат. (35, с. 157-159)

„Мойсей за Мене писа.“ Мойсей е идея, която представлява видимото, материалното в света. Той представлява всички съвременни учени хора, целокупно взети, както и всички съвременни художници, музиканти, писатели и поети. Христос казва: „Ако вие не вярвате във всички ваши поети, художници, музиканти и учени хора, които са написали всичкото свое знание на книга, как ще вярвате в Мене, Който сега ви проповядвам нещо ново?“ С това Христос иска да каже, че всички тия хора подготвят пътя за Христа, та като им говори, да Го разбират. (51, с. 95)

Днес всички църкви твърдят, че Бог на Мойсея е говорил. Това поддържат и съвременните народи. Никой народ още не е приел Христа. Ако Христос дойде днес между хората, на общо основание ще Го разкарват от едно място на друго да Го разпитват отде е дошъл, де е роден, как се прехранва и т.н. Какво ще отговори Христос? Той ще каже: „Ако хората

наистина вярват, че Бог е говорил на Мойсея, щяха да вярват и на Мене. Но те не вярват и на Мойсея.“ (35, с. 166)

Религиозните хора, като приемат някаква догма, не търпят от никого никаква корекция. Всичко в света е подложено на промени. Всяко верую, в каквата форма да е, то е плод на човешките мисли, чувства и постъпки, от хиляди години насам, вследствие на което търпи промяна. Виждаме, например, че онова откровение, онзи велик закон, който се даде на Мойсея на Синайската гора, и той даже претърпя промяна. След него дойде Христос и внесе нещо ново в този закон. Сегашните християни мислят, че това, което е казал Христос, никога няма да се измени. Сам Христос е казал: „Много неща още има да ви кажа, но не сте готови да носите.“ На друго място е казал: „Когато Син човечески дойде втори път на Земята, ще намери ли достатъчно вяра и разбиране между хората, да схванат онази велика истина, която ще им говори?“ (147, с. 38)

Лошото е там, че сега хората се занимават повече с отрицателната страна на живота. Цял век те се убеждават има ли Бог или не; коя религия е по-права. Що са религиите? – Те са форми, с които децата се забавляват. На времето си всеки метод, всяка форма била полезна. Обаче ние още не сме дошли до онази правилна форма, която ще осигурява човешкото развитие. Например, по принцип съвременното християнство е отлично, но по форма нещо куца в него. Когато дойде на земята, между хората, Христос завари Мойсеевия закон, според който Мойсей признаваше само един Бог. Горко на онзи, който не признаваше този Бог! И Христос проповядваше един Бог. Защо тогава евреите не приеха Христовото учение? – Защото не можаха да се приспособят към Христа. По принцип Христовото учение е отлично, но евреите не можаха да излязат от пределите на Мойсеевия закон. И сегашното християнство е дошло до своите крайни предели. Нова форма е нужна. Днес, когато се казва, че тази форма трябва да се преобрази, християните настръхват. Те мислят, че най-малкото преобразуване ще създаде катастрофа. В какво се заключава катастрофата? Ти си направил една забавачница за 100 деца. След време идат 500 деца – тази забавачница е тясна вече. Какво ще направиш? Ще събориш старата забавачница и ще построиш нова. Има ли нещо лошо тук? Въпросът е да се постигне известна цел. Дава ли добри резултати новата забавачница – това е важно! Новата забавачница трябва да бъде широка, хигиенична, с големи прозорци, да влиза изобилно светлина – условие за развитието на човека. И тъй, човечеството се нуждае от нови форми, нови възгледи и разбирания. Казано е, че Бог е направил човека от пръст. – Не, човек не е пръст! Ако е така, от него нищо не може да се очаква. Какво може да направи един човек, направен от пръст? Смешно е да изисквате нещо от него. (106, с. 135)

Искам да имате силата да можете да видоизмените нещата. Вижте Мойсей“ хванал тоягата и тя се превърнала на змия; уплашил се и Господ му казал: „Дръж опашката!“ И като хванал змията за опашката, тя се превърнала пак на тояга. „Ама – ще кажете – той е бил Мойсей!“ – Нищо. И той се е учил, но се е учил при най-великите учители на Египет. Той не беше глупав, защото Господ никога не избира за водачи на човечеството или на един народ глупави хора. Учил е дълго време и е минал известна школа. И виждате колко чудеса е направил пред фараона. Мойсей имаше две желаниа – да стане учител и същевременно избавител на евреите. Първо той си каза: „Тази работа не е за мене“ и отиде в уединение – 40 години да пасе овце, за да изкупи греховете на убийството. И знаете ли какво правеше? Предаде се на дълбоки размишления, понеже беше посветен във всички тайни на Египет. За едно убийство трябваше да учи 40 години. И в това време той имаше второ посвещение. Питам: вие колко години сте пасли овце? Да бъдете овчари, то е велика работа, то е да бъдете учители. Познали ли сте вашия учител? Баща ви, майка ви, дядо ви 2000 години са били християни, но познали ли са Христа? Ако сте Го познали, кажете пропуска, който ви е дал, също както военните – за да ви пропуснат, искат да им кажете пропуска. Какъв е вашият пропуск, вашата лозинка? Учените хора трябва да имат някакъв девиз, а какъв трябва да бъде нашият девиз? – „Да служим на Христа!“ (124, с. 116)

## РАЗЛИЧНОТО В УЧЕНИЯТА НА МОЙСЕЙ И НА ХРИСТОС

Как може да се живее в Стария Завет, а да се прилага Петровото учение? (Беседата е по повод I Петрово послание – бел. Р.Ив.). Приятели сте на Мойсея, а искате едновременно да бъдете приятели и на Христа. Който е приятел на Мойсея, не е такъв на Христа. Мойсей казва: „Не пожелай“, но по-нататък не казва какво трябва да се прави. Той казва на едно място: „Да възлюбиш Господа“, ама как ще Го възлюби, когато на сън Го видял? На друго място казва: „Да обичаш своя народ“, а за другите народи друго говори. Говоря за Мойсеевия закон в широк смисъл. Разбира се, когато Мойсей е полагал своя закон, условията са били други. Неговият закон е бил подготвяне на човечеството за Христовото учение. Мойсеевият закон е първото полукълбо на Земята, Христовото учение – другото; може да живеете в него, когато се осветява от слънцето, но когато то е извън слънчевите лъчи, не може да живеете. И в съвременния живот нашите пожелания произлизат от приложението на този Мойсеев закон. Хората искат да са богати, да са учени, но понеже, като възприемат този закон, нямат възможност всички да са богати и учени, ето стълкновението. На физическото поле няма условия всички хора да бъдат богати и учени, но добри – всички могат да бъдат. Пожелайте добродетелта, която не принадлежи на физическия свят. (124, с. 133)

За обикновените хора нещата стават бавно, а за мъдреците – изведнъж. Те знаят законите и не злоупотребяват с тях. Ако обикновеният човек работи с великите закони на Битието, в един ден ще разруши света. Бог не дава великото знание на обикновените хора, защото те прилагат още Мойсеевия закон – убиват, крадат, лъжесвидетелстват и т.н. Какво трябва да направи човек, за да излезе от обикновения живот? – Да се свърже с Бога, Който работи сега в света. Работете и вие с Него, да имате дял в Царството Божие. Да работи човек заедно с Бога, това значи да прилага Любовта – Божествената майка, за която Христос казва, че трябва да се почита. Който люби, само той може да почита майка си и баща си. Той е добър, праведен, благороден човек...

... Много хора, които не почитат баща си и майка си, не любят ближния си, те още живеят според законите на Мойсея. И до днес още има между хората паразити.

... Докато живее в Мойсеевия закон, човек служи още на злото, в което се прилага убийството, лъжата, кражбата, прелюбодейството и т.н. Докато служи на злото, човек живее в закона на раждането и прераждането. Откаже ли се от този закон, той служи на доброто и влиза вече в закона на вселяването. Този закон подразбира прилагане на следните заповеди: „Почитай баща си и майка си, люби ближния си и раздай всичкото си имне на сиромасите.“ Който спазва седемте заповеди, той живее в безсмъртието; той почива вече, защото е придобил спасението на своята душа. Това подразбира връзка на човешката душа с Бога като източник на всички блага в живота. (30, с. 63-66)

В природата съществуват два процеса на пречистване – бавен и бърз. Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване. Законът на Христа, т.е. законът на Любовта, е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рай. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. (99, с. 16)

Моралът е Мойсеев закон, а Христовият закон е свободата. Следователно трябва да бъдем свободни. (143, с. 40)

Злото се ражда всякога, когато човек почне да живее само за себе си. А той трябва да живее за Цялото (за Бога най-напред), и от това зависи неговото щастие. Христос казва: „Всичко, с което човек разполага, да се сложи на разположение на Бога.“ Мойсей казва „само една десета да се даде на Бога“. А обикновеният човек само от време-навреме дава по малко на Бога. Това са степени на съзнанието. Служенето на Бога е най-високата точка, до която човек може да се изкачи. То е да работи човек за любовта, да я разпространи. Да работи човек, както Бог работи. Затова

той трябва да е умен, добър и силен. Когато човек работи за другите, той работи над себе си. (149, с. 99)

Христос казва: „Вие ме наричате Учител, но аз не съм учител като Мойсей, защото Аз ще ви уча на закона на разширението, а Мойсей ви учеше на закона на смяляването.“ Като слеее тези два закона в един, ще намерите начин за свободата. (125, с. 241)

При сегашните условия се изключва влиянието на страха. Методът на страха е минал. Соломон е казал: „Начало на мъдростта е страхът Господен.“ Прав е Соломон, но това беше по закона на инволюцията. Сега ще внесем друго правило: „Начало на мъдростта е Любовта.“ Следователно методът на Соломон е внесъл страха. И Мойсей е казал: „Трябва да имате страх от Господа!“ Христос взема Любовта. И ако искате да се повлияете, непременно трябва да имате нещо в себе си, което да обичате. (49, с. 167)

Съвременните християни нямат предвид факта, че всяка истина след време се разширява, придобива нов смисъл. Те казват: „Така е казал Христос.“ – Да, така е казал Той, но преди 2000 години. Какво ще каже днес? Преди Христа, и Мойсей беше казал това и онова. Обаче Христос каза друго нещо. Мойсей каза: „Око за око, зъб за зъб.“ За да каже така, имаше ред причини и основания. Като отговор на Мойсеевата мисъл Христос каза: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“ Христовото учение е диаметрално противоположно на Мойсеевото. Мойсей считаше само еврейския народ за правверен; според него другите народи бяха езичници. Христос проповядваше, че всички хора са братя – не по кръв, но по произход, всички хора са родени от един Баща. В този смисъл волът, конят не са братя на човека. Те произлизат от друг баща. Ще кажете, че църквите имат един Баща. Така трябва да бъде, но всъщност не е така. Съществуват три християнски църкви – православна, евангелска и католическа. Понеже не се спогаждат, това показва, че имат три различни бащи. Наистина и трите църкви имат три различни физиономии. Католиците, евангелистите, православните се събират заедно, искат да живеят братски помежду си, но нямат основа за братски живот. Католическата църква се държи за папата, евангелската – за Лутер, православната – за светите отци. Де е тогава Христос? Всички говорят за Христа, но Той е на последен план, вее се като знаме над къщата... Истинската религия се основава на онези принципи, които облагородяват човешкото сърце. Те трябва да се прилагат в живота. Не упреквам никоя църква, но казвам, че те нямат общ Баща и не могат да живеят братски помежду си. Те нямат общ принцип, на който да се основават. Ако наистина имаха общ Баща, те щяха да се разбират. Кое им пречи да влязат в разбирателство? (106, с. 150)

Христос казва: „Не бива да туряте ново вино в стар мех“, защото ще ви разстрои. Ако някой религиозен се разстрои, той е стар мех, който не е



могъл да издържи новото вино – новото учение. Не може да се примирят две идеи, които се сблъскват. Мойсеевият закон казва „зъб за зъб и око за око“, но според Христовото учение законът е тъкмо обратен – да любим враговете си; ако ни ударят от едната страна, да обърнем и другата. Това ново учение как ще примирите със старото, ако и него задържите? Мойсеевият закон е за стар мех, Христовото учение иска нов мех. Според Мойсеевия закон, понеже старите хора не са способни да се борят с новото, искат да хванат противника и да му извадят очите, да не може да ги вижда и намери. А Христовото учение казва: вашите противници може да направите ваши приятели, можете да ги обезоръжите и дори да ги накарате да ви служат. (124, с. 146)

Двамата от другия свят – Илия и Мойсей – представят старата култура. Христос е новатор, който носи новото, Божественото в света. Тази Божествена идея Той иска да я приложи така, че да послужи за благо на човечеството. (Учителят коментира преображението на Иисус – бел. Р.Ив.)... Ние мислим, че онези, които са заминали за другия свят, нямат никакъв интерес към нас, а виждаме, че Мойсей и Илия се интересуват от новото, което идва в света. Значи те участват в него. Питам тогава: откъде идват новите идеи в нас?...

По-добре учението на Иисуса, отколкото учението на Илия и Мойсея. Ако искате да сечете горите, Мойсей трябва да ви дойде на помощ, да ви каже как да направите бъчви. Но ако искате да възпитате вашите деца, потребен ви е Иисус. Ако искате жена ви да се подчинява, да ви готви хубаво, потребен ви е Илия или Мойсей. Но ако искате да разберете защо е създаден светът, потребно е учението на Иисуса...

Един учител в първо отделение преподава по един начин, а професорът преподава съвсем други знания на студентите. Няма противоречие. Христос имаше по-високо разбиране; Мойсей, все едно че учеше децата, а Христос – възрастните. Тук няма спор. Рационализмът се състои в следното: ние приемаме, че всички хора са души, дошли в света да се развиват. Приемаме също, че всички души имат еднакви права по законите на природата, но всички не могат еднакво да се проявяват...

Според мене Мойсей представя човешкото сърце, Илия представя човешката воля, а Иисус – човешкия ум. Илия и Мойсей се занимават с материалните работи, а умът – с отвлечените работи. Той е единствената мощна сила в света, която движи цялата вселена. Всичко в света се движи от един велик ум. Закономерността в света е дело на този велик ум. И нашият ум е част от този велик космически ум. (46, с. 243-254)

„И дошли Мойсей и Илия.“ Защо са дошли? Те са дошли да се учат от Христа. И Христос, казва там Писанието, е говорил за страданията, но Той предаде на Мойсей и Илия два урока защо тяхното учение в света не можа

да принесе онези резултати, които те очакваха. Защото заради Илия на 400 души пророци им отрязаха главите, а Мойсей тури законодателството и сега то царува в света. И Христос каза на Мойсей и Илия: докато не влезе онова велико учение на великата Божия Любов, светът няма да се преобрази и следователно Той каза: „Аз трябва да пострадам“ - значи тази Любов, която е в Мене, Аз трябва да я дам на света, да влезе в човешките души и да започнат хората да живеят с Божествената Любов. Като казал това Христос на старозаветните пророци, лицето Му станало светло като слънцето. (127, с. 139)

„И пак се наведе долу и пишеше“ (Йоан 8:8). Ако попитате видните богословци да ви кажат нещо за Бога, те ще ви говорят за тайните на Бога; в колко лица е Той; как е станало изкупването на човечеството; как е слязъл Христос на земята и ред други философски работи може да ви говорят; но я ги запитайте какво е писал Христос на земята – не знаят. Единственият отговор, който ще ви дадат, е, че това не влиза в плана на спасението, следователно за него не трябва да се говори. И действително, Христос е написал свещени думи, които не могат да се вместят в тази книга, която са ни оставили пророците, защото щяха да се опорочат. Пишеше Той дълго време на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написал Христос на земята, е накарало всички онези грешници, праведници, фарисеи и садудеи да излязат навън из храма и да оставят жената сама. И като си подигна Христос главата и погледна – нямаше никой в храма. Може да ме запитате: „Що ни интересува нас това, какво става преди 2000 години?“ Тази жена била заведена при Христа и Го запитвали дали трябва да я съдят, или да ѝ простят, защото според Мойсеевия закон трябвало да ѝ се наложи смъртно наказание. За какво? – Че престъпила закона, а трябвало да се поддържа моралът. Чудно е как именно иде туй раздвояване! Мойсей пише в закона си „не убий!“, а при това в наказателния закон за морала онези, които прилагат Мойсеевия закон, подразбират, че трябва да убият една грешница! „Убий“ – това е човешкото; „не убий“ – това е Божественото. (104, с. 29)

Когато някои мислят, че могат да се разправят с тия Братя, това показва, че те не разбират онзи дълбок смисъл, който се съдържа в понятието „Бял Брат“. Когато един от тези Братя се явил на Мойсей в огнения пламък, казал му: „Изуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято.“ И когато Христос се наведе на земята, Той призова тези Братя. Вие ще кажете: „Христос беше Господ.“ Да, но когато Христос слезе на Земята, Той остави всичката Си сила и слава на тия Братя, а сам слезе като слуга, да покаже на хората как трябва да живеят. (104, с. 36)

На съвременните хора са дали една привилегия, която е чисто Божествена: те мислят, че имат право да убиват човек. Тогава, върнете се при Мойсеевия закон. Според него човек (ако събира съчки в съботен

ден) трябва да се убие с камъни. Туй е по буквата на нещата. С това не се разрешават въпросите. Ние, съвременните хора, живеем по този закон на Мойсея. Христос казва: „Иде време, и сега е, всеки, който би убил, да мисли, че служба принася на Бога.“ Хората, които вярват в Бога, които проповядват Бога, казват: „Този е вреден, да се премахне, той ще разврати света.“ Светът не се развърта сега, но падението на света се дължи на една обща причина. (24, с. 224)

Новото не се съгласява със старото. Мойсей казва: „Око за око, зъб за зъб!“ Христос обаче казва точно обратното: „Ако те ударят по дясната страна, обърни и лявата.“ Със слизането на Христос на Земята Мойсеевият закон трябваше да отстъпи. Буквално ли трябва да разбирате Христовите думи? Ако ги разбирате буквално, ще излезе, че който се съблазни, трябва да извади окото си, да отсеке ръката си и т.н. Тогава ще имаме свят, пълен със сакати хора. Не, думите на Христа са иносказателни. Да обърнеш и другата си страна на онзи, който те е ударил, това значи да запазиш присъствие на духа си, да не отговаряш със същата мярка. Това значи възпитана воля. (55, с. 207)

Вие сте опитали всичко това и сте дошли до убеждението, че и горди да бъдете, и богати, и силни – все пак сте нещастни. Вследствие на това вие сте изгубили вярата си и днес не вярвате на никого. Мойсей е учил: „Око за око, зъб за зъб.“ След него иде Христос и казва: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата.“ Опитвали сте Мойсея и повече не искате да го следвате. Христа още не сте опитали, но не се решавате да Го следвате – не вярвате в Него. Какво разбирате от стиха, който Христос е казал, че ако те ударят по една страна, да обърнеш и другата? Ако го разберете буквално, вие ще изпаднете в противоречие. Ще кажете: „Защо човек трябва да бъде толкова мекушав, да се оставя да го бият?“ За да разберете дълбокия смисъл на тоя стих, трябва да знаете, че само разумният, добрият човек има право да бие. Само приятелят има право да бие. Защо? Защото той бие с Любов. Ако приятелят те удари от едната страна с Любовта, дай и другата си страна, да те удари с Мъдростта. Какво по-голямо благословение можете да очаквате от това? Казано е в Писанието: „Когато Бог обича, наказва го.“ С какво? – С Любовта, Мъдростта и Истината. Какво по-голямо благословение от това? Радвайте се, когато съвършеният ви наказва! Бог е съвършен. В Него няма противоположни чувства, както в хората. Всичките Му постъпки са пълни с Любов. Дръжте в ума си мисълта: каквато плесница ударите на брата си, такава и вие ще получите. Ако го ударите с Любов, и вас ще ударят с Любов; ако го ударите с Мъдрост, и вас ще ударят с Мъдрост. Ако ударите ближния си без Любов и без Мъдрост, и вас ще ударят по същия начин. Всяка плесница, нанесена на човека без Любов и без Мъдрост, кости чупи, мускули разкъсва. С една дума, плесница без Любов и Мъдрост може да умъртви човека. Всяка плесница, нанесена

върху човек с Любов и Мъдрост, внася в него живот, знание и светлина. Сега желая на всички да получавате плесници на Любовта. (70, с. 105)

Ако бях проповядвал Мойсеевия закон, най-напред бих наказал жените: тям се пада най-голямото наказание. Понеже не проповядвам Мойсеевия закон, а Христовия, затова казвам на жените: „Понеже вие сте лекарите, доста вече сте служили на вашите стари любовници в райската градина, откажете се от тях и служете на Господа!“ Вече 8 000 години как жените служат на този хубавец от райската градина и нищо добро не свършиха, затова им се налага да се откажат от него. Ще ми възразите: „Не ни нападай, ние сме чисти.“ – Да, едно време бяхте чисти, но днес не сте това, което ви знаех. Тази греда – собствеността – влезе в околото ви, заживяхте със закона за собствеността. Дойде при вас в райската градина вашият приятел и ви каза: „Излезте от тази райска градина, стига сте стоели тук като градинари – завладейте Земята, тя е за вас! Що сте глупави да стоите в тази градина – вие ще станете равни на Бога!“ И излязоха жените от рая. Мойсей е описал в една дълга и интересна история излизането на жените от рая. Като прочетете целия Стар Завет, ще видите как Господ постоянно се обръща към израилевата девица, която нарича с различни имена – постоянно я съветва да се върне в правия път, към Баща си. Къде ли не сте ходили след излизането си от рая! Ходили сте в Египет – той е материалният свят, във Вавилон – който е старият свят, старата култура (култура все на собствеността). Сега вие сте в Европа, която бърка пак същата каша, както египтяните и вавилоняните. Христос казва на съвременните хора, които представляват избрания народ: „Извадете тази греда от околото си!“, т.е. махнете тази собственост от вашата земя, защото тя е причина за всичките спорове и войни. Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. Ако човек може да изменя всеки ден частите на тялото си, да управлява желанията и действията на своите органи, както и на мозъка с всичките му центрове, той ще бъде отличен човек! (125, с. 142)

Най-голямото богатство се крие в Божията Любов. Божията Любов е в сила да превърне желязото в злато и златото – в желязо. Онези, които проповядват Божието Слово, са силни – всичко могат да направят. Те не си служат с оръжия, с каквито си служи светът. Има нещо по-силно от оръжието. Това са мислите, чувствата и постъпките на хората. С тях може да се воюва, но не и с оръжие. – „Как воюва светът?“ – Това е негова работа, той е свободен. Ние не го обвиняваме. Обаче които следват Христовото учение, те си служат с методите на Любовта. „Не убий!“ – казва Мойсей. А Христос казва: „Всеки, който се гневи на брата си, ще бъде наказан.“ Следователно ние ще храним към брата си най-възвишени и благородни чувства. Ще кажете, че като говоря така, аз ви осъждам. Не, това е правило, което еднакво важи и за мене, и за вас. Бог, Който е създал света, иска да живеем в мир и съгласие. Той е строг към всеки,

който не изпълнява Неговите закони. С хиляди години човек ще изкупува своите погрешки и престъпления. Вложете в себе си образа на Любовта. Този образ внася в човека мир и радост. (106, с. 225)

Кой е допуснал войната? В кой Божествен закон е писано това? В Мойсеевото учение се говори за война, но в Христовото войната е изключена. Между Мойсея и Христа има такава разлика, каквата между земята и небето. Следователно, когато християните воюват, трябва да признаят и пред себе си, и пред целия свят, че постъпват по Мойсеевия закон, а не по закона на Христа, който подразбира абсолютно прилагане на Любовта. На всяка ваша постъпка давайте съответното име.

Мойсей казва: „Око за око, зъб за зъб.“ Христос казва: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата.“ Съвременните хора живеят според Мойсеевото учение – старата култура. Сам Мойсей казва: „Господ ще издигне друг пророк, по-висок от мене. Който не служи на този пророк, сам подписва смъртната си присъда.“ Мойсей говорел за Христа и сам признавал учението си за несъвършено. (20, с. 101)

Ние казваме, че светът ще се оправи с Любов, а не с тояга, която подразбира Мойсеевото учение. Време е вече да се остави тоягата настрана и да се приложи Любовта. Мнозина са започнали вече с Христовия закон, но от време на време се връщат към Мойсеевия. Там е тяхната погрешка. Правилно е да държите един закон – или Мойсеевия, или Христовия. Ако започнете с Мойсея, трябва да свършите с Христа, но в никой случай не обратното – да започнете с Христа и да свършите с Мойсея. Най-добре е, обаче, да започнете с Христа и да свършите с Христа. (135, с. 179)

## ОБЩОТО МЕЖДУ МОЙСЕЙ И ХРИСТОС

Мойсеевото учение е Божествено, Христовото учение е Божествено. Източникът е един, формите са различни, Духът е един и същ. Ако вие изпълните трите учения едновременно, ще бъде прекрасно. В пълнотата си те са едно и също... Аз ще ви кажа в какво седи новото учение – да се научиш хубаво да ядеш, хубаво да дишаш и хубаво да мислиш. (151, с. 13)

Какво донесоха Мойсей и Буда на света? – И те, като Христа, донесоха Божественото учение. (51, с. 116)

Човек трябва да мине първо през Мойсеевия закон, който казва: „Почитай баща си и майка си и люби ближния си като себе си.“ Като изпълни този закон, той е готов да изпълни и Христовия. (30, с. 54)

Днес всички учени спорят върху това, кой от авторитетите на науката има повече последователи. Двама свещеници се карат кой от тях да има повече енорияши и т.н. Христос и Мойсей не се съгласяват, не

се споразумяват в света. Христос и Мохамед нямат съгласие помежду си на земята. В света няма такъв Мойсей, няма такъв Мохамед, няма такъв Христос! Онзи Христос, Мойсей или Мохамед, които са причина за деление на хората, не са служители Божии! Когато човек е изпратен да донесе някоя велика Божествена идея, той няма право да поробва хората и да търси своето благо. (125, с. 107)

Съвременните хора... като пострадат малко, започват да роптаят. Кой човек е минал през страданията на Мойсея, на Христа? Мойсей е прекарал 40 години в пустинята, заобиколен от хора, които не са го разбирали, които били готови всеки момент да го убият. Едно трябва да знаете: на всеки човек са дадени толкова страдания, колкото е нужно за развитието на неговата душа. Страданията не са произволни. Като говоря за страданията, аз имам предвид разумните страдания, а не тия, които човек сам си създава. Има много страдания, които хората сами си създават. Те са т.нар. „излишни страдания“. (105, с. 168)

Много мъчно днес се възпитават хората. Мойсей учи евреите, учи ги: „Така рече Господ, иначе рече Господ“, но евреите не го и чуваха. Когато дойде Христос: „Така рече Господ, иначе рече“, но Го разпъгнаха. Сегашните християни казват: „Тъй казал Господ“, но ако дойде Христос, те отново ще Го разпънат. Войната в 1914 година беше едно разпятие на Христа, нищо повече. (50, с. 325)

В Писанието се вижда, че още Мойсей е заговорил на своя народ: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего.“ Христос като дойде, и Той потвърди тоя закон. И ние казваме: всички ние трябва да проявим Божията Любов. Само така можем да имаме една наука в света. Каква наука? Наука за действителния живот. (59, с. 159)

Помнете: светът няма да се оправи, докато хората не се убедят в необходимостта да възлюбят Господа. Мойсей проповядваше това на евреите, но те не го разбраха. Дойде Христос. И Той проповядваше на хората Любов към Бога, но и Него не разбраха. След това всички се питат защо страдат евреите, защо страдат християните. Евреите страдат, защото не приеха Христа. Християните страдат, защото не приложиха Христовото учение. Това учение трябва да се приложи. Всички хора, всички народи трябва да разберат, че без Любов към Бога никаква култура не може да съществува. Понеже не проявяват Любовта, хората се оплакват от недостиг на хляб, на пари, на знание... Само Любовта към Бога е в сила да ни научи как да постъпваме. (90, с. 244)

Някъде Христос прави сравнение между законите на Мойсея и Своите, откъдето се вижда, че Христовите закони, т.е. законите на Любовта, са закони на великата разумна природа. Когато престъпва тези закони, човек непременно заболява. (106, с. 110)

Съвременните хора, религиозни и светски, говорят за Бога, описват Го, но описанията и понятията им са съвършено различни. Никой човек няма ясна представа за Бога. Те казват, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но какво всъщност е Бог, не знаят. Те не могат да Му дадат никакъв образ. Други казват, че познават Бога дотолкова, доколкото се проявява в човека. Трети си представят Бога такъв, какъвто Мойсей Го описал. Мойсей се е разговарял с Бога, слушал е гласа Му, но никога не Го е виждал. При това Мойсей беше един от великите посветени. Той познавал законите на светлината, на електричеството и на магнетизма, на биологията. Като се явил пред фараона, Мойсей извършил големи чудеса, които почивали на известни закони. Велико е било учението на Мойсей, но след смъртта му неговите ученици го изопачили. Разбиранията на учениците му били ограничени, вследствие на което те несъзнателно изопачили учението на Мойсея и създали особено учение – мойсеизъм. Така постъпиха и учениците на Христа с учението на своя Учител. Първите ученици и последователи на Христа предавали Христовото учение точно, но ония, които дошли след тях, като нямали тяхната светлина, постепенно го изопачили. (34, с. 108)

Вие сега ще кажете: „Какво е писал Мойсей?“ Но Мойсей не е казал всичко. Сега религиозните хора се спират върху това, какво е казал Мойсей. Много малко е казал Мойсей! Учениите хора, каквото са казали, е право. Пророците, каквото са казали, е право. Пророците много малко са казали. Христос е казал много малко. Казват: „Как смееш да казваш, че е така?“ Сам Христос е казал: „Има много неща да ви кажа, но сега още не сте готови; за в бъдеще, когато дойдат благоприятните условия, когато вашето съзнание се повдигне, когато Аз дойда пак на Земята със Своите избрани, тези неща ще бъдат тогава разбрани.“ (24, с. 111)

Първо, ако не искате да вървите по учението, което проповядвам, аз казвам: много добре, свободни сте! Второ, готови ли сте да изпълните Христовото учение, както е в Евангелието, но изпълнете го във всичката му пълнота. Трето, готови ли сте да изпълните Мойсеевото учение във всичката му пълнота? Или Мойсея, или Христа, или мен. Ние сме едно. То е проявление на Бога. Това учение е Божествено. Мойсеевото учение е Божествено. Христовото учение е Божествено. И сегашното учение е Божествено. Той е един и същ източник, само формите са различни. Духът е един и същ. Да допуснем, че ви казвам една максима, един закон, а не го подписвам – вие го изпълните, няма да изгубите много, ако името ми го няма. Но Христос казва: Неговото учение трябва да се изпълни. Вие изпълнете или това, което Бялото Братство разкрива, или Христовото, или Мойсеевото учение; но едно от тия учения трябва да се изпълни. Аз ви поставям тия три положения, понеже вие нахвърляте мисли на съмнения. Аз не искам да махам никого и бих желал да изпълните едновременно и трите учения. В пълнотата си те са едно и също: Христос

в Мойсея е същият, Христос в Иисуса е същият и Христос, Който е в мене, е същият. Искам да разбирате вътрешната страна. Слънцето за нас важи според светлината, която ни праща. (2, с. 119)

## МОЙСЕЙ, ХРИСТОС И ЕВРЕИТЕ

Знанието, което имате за Бога, къде ще го вложите за в бъдеще? То е ваш капитал, който трябва да вложите някъде. Вие можете да кажете, че вярвате в Христа, в Бога, но знаете ли каква трябва да бъде вашата вяра? Христос, Който ходеше от село в село да проповядва, на времето си имаше големи противоречия. Той не минаваше за почтен човек пред тогавашните евреи. Винаги подир Него вървяха учени, които спореха и Му казваха: „Ти не си толкова учен! Мойсей даде това-онова, а ти какво направи? Нашият народ съществува благодарение на Мойсея.“ Христос им казваше: „Мойсей направи това заради Мене – за Мене той говореше.“ Те Го наричаха самозваник. Питам: кой беше на правата страна – еврейските равини или Христос? Това не е за упрек, но въпросът е да видим колко е изтърпял Христос. Когато се говори за един принцип, той не може да бъде нито български, нито английски, нито еврейски – той е принцип на природата. Той не може да принадлежи на никакъв народ. (49, с. 206)

Мойсей даде на евреите няколко заповеди, показва им как да любят Бога, но те не научиха това изкуство. Бог им изпрати Своя Син, Той да ги научи, но те не пожелаха да Го следват и Го разпнаха. (96, с. 132)

Защо трябва човек да люби? – За да приеме Бога в себе си. Когато живее в човека, Бог свързва неговото минало, настояще и бъдеще в едно цяло. Като люби, човек понася страданията с радост. Той не се оплаква от мъчноотиите и страданията си. За такъв човек казваме, че мисли право. Той е примирен с Бога. Щом е примирен с Бога, той е готов да приложи Неговия закон. Мойсей приложи този закон към евреите, но те не го приеха. Мойсей им каза: „Възлюбете Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Понеже евреите не приложиха закона на Любовта, Мойсей прояви силата си към тях, като си послужи с магическата си тояжка. По този начин само той ги усмиряваше. Иначе те бяха готови да го убият. Христос, обаче, приложи Божия закон. Той се отнасяше с Любов към хората, но те не Го разбраха, вследствие на което евреите Го разпнаха. Те решиха да Го погубят, но останаха излъгани – на третия ден Христос възкръсна. (116, с. 94)

Помнете: всяка постъпка, която не се основава на Любовта, не е права, не е Божествена. Какво направиха евреите с Христос? – Разпнаха Го. – От любов ли Го разпнаха? – От ревност. За да запазят учението на Мойсей, те разпнаха Христос и казваха: „Бог е говорил на Мойсей, но на Този не е говорил.“ Откъде знаеха те, че Бог е говорил на Мойсей, а на



Христос не е говорил? Като защитаваха Мойсей, те очакваха да получат Божието благословение. Ако искате да получите Божието благословение, вървете в правия път. Изкривите ли пътя си, губи се благословието. (31, с. 89)

Вие, които сте се събрали тук, ако очаквате светът да ви посрещне с венци и да ви разбере, още много ще чакате. Често някои от вас казват: нека дойдат тук репортери на вестниците, нека дойдат учени хора, да видят, да разберат, че ние не сме опасни хора. Казвам: и професори да дойдат, и учени хора да дойдат, всички ще постъпят тъй, както знаят. Всички ще постъпят тъй, както евреите постъпиха с Христа. Нима Исус не им говореше? Той казва: „Аз явно говоря на света.“ Не им ли казваше, че Неговото царство не е от този свят? Те казваха: „Този човек е опасен за държавата ни, трябва да се освободим от Него, да не би да донесе на държавата някакви опасни връзки за бъдещото ѝ развитие.“ Такова беше разбирането на еврейското общество, такова беше разбирането на многоучените им равини, професори, хора, които се занимаваха с кабалата. Те бяха хора на Мойсеевия закон, не разбираха Божиата Любов. В техните сърца нямаше капка любов. Намери се само един между многото – Никодим, който казваше: „Да оставим този човек, да го пуснем на свобода!“ Що е гласът на един човек срещу множеството? (112, с. 388)

Първите четири заповеди: „Не убивай, не кради, не прелюбодействай, не свидетелствай на лъжа“, показват на човека какво не трябва да прави. Вторите три заповеди: „Почитай баща си и майка си и люби ближния си като себе си“, показват какво трябва да прави. Значи човек трябва да почита баща си и майка си и да люби ближния си. Ближните на човека са неговите добри мисли и желания. Чрез тях той може да изкорени лошите мисли и желания, да ги постави при добри условия, т.е. да ги възпитава и облагородява. Да обичате ближните си, това значи да посадите в градината си най-добрите плодове, чрез тях да превръщате лошите мисли и желания в добри. С тези заповеди Христос искал да обърне внимание на евреите към смисъла на живота – да се възлюбят едни-други, да се откажат от убийството. Според техните закони те се убивали за нищо и никакво. Тази е причината, дето те нямали дълготрайно царство. Всички хора, всички народи, които и до днес още прилагат старите еврейски закони, постоянно убиват, крадат и лъжат. Проследете историята на европейските народи, да видите, колко войни са водили, колко кръстоносни походи са предприемали с цел да освободят Йерусалим. Йерусалим ще бъде свободен, когато хората престанат да убиват, да крадат, да прелюбодействат, да свидетелстват на лъжа. (30, с. 58)

Ти щом колиш кокошките, и децата ти някога непременно ще бъдат заклани по същия начин. И денят, в който ти престанеш да измъчваш другите, и теб ще престане природата да те измъчва. Законът е такъв! Вие не вярвате в това, но източните народи вярват. Когато ти заколиш една овца, която е озверена, тогава тя ще влезе в някой човек и чрез него ще те измъчва и преследва. Ти можеш да убиеш един вълк, но той още повече ще те преследва. Ти можеш да убиеш един тигър или една оса и те могат да влязат в някой човек и чрез него да те измъчват. Ако хората още не са изучили последствията на своите престъпления и постъпки, те няма да се освободят от страданията си. Хората вършат престъпления на общо основание. Убиват и животни, и хора, и казват, че всичко това е дадено за човека. И след всичко това те ще цитират стихове от Писанието! Мойсей даде много разрешения на евреите, но те притуриха към неговото учение много работи, които той не е казал. И ако той дойде един ден, ще се чуди на гениалността, с която евреите можаха така да изопачат неговото учение. И ако Христос днес дойде и види как поучават в съвременните християнски църкви, и Той ще се чуди на гениалността на тия хора, които са могли така да изопачат Неговите думи! (60, с. 39)

### МОЙСЕЙ, ХРИСТОС И НИЕ

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта. Мъжът и жената трябва да разрешат този въпрос индивидуално, всеки за себе си, а после всички заедно ще го разрешат за държавата. Тя трябва да се постави на такава висота, на каквата е поставена Божията държава – Царството Божие. В държавата трябва да цари абсолютна Истина и Правда, за да могат всички нейни поданици да бъдат равноправни. Всеки гражданин трябва да има свобода да прояви способностите и дарбите, които Бог е вложил в него. Всеки гражданин трябва да бъде идеален човек, за да се създаде и идеалната държава. Нека всеки човек търси в себе си вината за всички неуредици в света, за да може той сам да се изправи. Постъпва ли така, той ще стане идеален човек. Има идеални хора в света! (51, с. 114)

И днес хората измират, защото служат на тази стара култура, която казва, че човек за човека е вълк. А Христос казва: „Всички вие сте братя.“ Аз ли създавам това учение? Аз казвам: ако не искате да изпълнявате Христовото учение, изпълнявайте Мойсеевото; ако не искате да изпълнявате и Мойсеевото, тогава изпълнявайте законите на вашата държава, но във всеки случай постъпвайте като честен и справедлив човек, не изменяйте на думата си. А вие постъпвате ту според Мойсея, ту според Христа. Смесвате законите. (95, с. 79)

При разглеждане, решаване на въпроси между братята трябва да се прилага Христовият закон; ако ли искате да решавате по Мойсеевия закон, то да не се смесва Христовият закон – или единия, или другия, но никога и двата едновременно. (2, с. 189)

Хората често пъти почват с Христа, а завършват с Мойсея. Законът е: почни с Мойсея, завърши с Христа. Всякога имай един Господ – един център, а не много центрове. (113, с. 9)

За да успявате в живота, трябва да имате едно качество, трябва да проявите едно качество, което досега не сте имали. Непременно трябва да измените вашия възглед за Бога. Без това никаква култура не може да имате. Във времето на Мойсея хората са имали едно понятие за Бога. Като дойде Христос, те имаха друго понятие за Бога. Сега трябва да имате едно коренно различно понятие за Бога. Ако вие измените само по буква понятието си за Бога, това няма да ви подтикне напред. (92, с. 142)

За да бъдат отношенията на хората към Бога правилни, те трябва да разбират Божия закон така, както Мойсей го е разбирал, както Христос го е разбирал и както днес се проповядва. Мойсеевият закон беше закон за физическия свят. Христос имаше предвид възпитанието на човечеството, както децата се възпитават. Новият закон, който сега иде, има предвид да научи хората да живеят. Досега хората са били носени на ръце, възпитавали са ги само, а днес вече ги учат. Свърши се времето на кърмачеството! Днес хората изучават Божественото знание, от което зависи техният бъдещ живот. Този е пътят, по който човек може да се справи с условията, при които живее. Докато не разбере и приложи Божествения закон в живота си, човек всякога ще се намира под влиянието ту на своята личност, ту на обществото, ту на света. (130, с. 170)

Мойсей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда, и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, всъщност не е спасен. Защо хората още не са спасени? Защото им липсва нещо – вяра не им достига. Тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. (99, с. 195)

И тъй, новото учение изисква здрави хора. Само здравият може да схване идеите на новото учение. Какво представлява новото учение, малцина знаят. Какво е проповядвал Мойсей, какво е проповядвал Христос – също малцина разбират. Днес има условия да разберат и Мойсея, и Христа. Казват: „Христос ще оправи света.“ Казвам: светът ще се оправи, когато хората възлюбят Господа. Има един свят, който е оправен, но човешкият свят още не е оправен. Време е този свят да се оправи. Да се оправи светът, това значи да се разрешат правилно всички социални въпроси.

Първият въпрос, който трябва да се разреши, е въпросът за Цялото и отношението на частите към Цялото. Щом се разреши тоя въпрос, човек се освобождава от ограниченията на живота. (84, с. 369)

Човек не е дошъл на земята да бъде щастлив, но да се учи. Щастие то не може да живее на земята. То е идеал на бъдещето. И Мойсей се стремеше да види щастие то на своя народ, но не можа. Иисус Навин влезе в Обетованата земя, а Мойсей приготви условията за влизането. На същото основание човек трябва да приготвя условия за придобиване на щастие то. (105, с. 153)

Правоверните казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти, и домът ти, и народът ти.“ Тоя закон е наполовина верен. Казвам: приеми Христа в душата си, работи в съгласие с Неговата Любов и Мъдрост и ще бъдете спасени ти, и домът ти, и народът ти. Ако българите ме питат как могат да се спасят, казвам им: приемете Христа в себе си, работете с Неговата Любов и Мъдрост, в широк смисъл на думата, без никакви закони и ограничения. Ако очаквате спасение то да дойде отвън, тежко ви и горко ви. Нито Мойсей ще ви спаси. Той не можа да преобрази света. Той само изведе евреите от Египет и умря в пустинята. Мойсей не влезе в Обетованата земя, защото не можеше да спаси света. (35, с. 172)

Мнозина роптаят против Бога, че им изпратил страдания. Страданията са привилегия за човешката душа. И Христос беше изложен на поругания, на страдания, но Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа Си.“ Въпреки всички изпитания и страдания Христос не се усъмни в Бога. Това именно Бог изисква от онези, които Го любя т. Тяхната любов трябва да бъде тъй обширна, каквато е Божията. Засега Бог ни изпитва на Земята, но от нас се изисква абсолютно доверие към Него. Който всеки ден мисли за Бога, за него сиромашия, болести няма да има; той ще има светлина и знание в ума си, с които ще може, като Мойсея, да удари канарата и от нея да потече вода... Ако вие ударите с пръчицата си някоя канара, ще потече ли вода от нея? Когато Мойсей удари канарата с пръчицата си, от нея потече толкова много вода, че целият еврейски народ угаложил жаждата си, но и при това положение те пак не повярваха и казаха: „Това е случайно явление.“ Каквото чудо да направи човек, съмнението неизбежно ще дойде. Съвременните хора могат да направят електрически човек, който да се движи, да свети под влиянието на електричеството, но все пак той е изкуствен. Обаче истинският адепт сам по себе си свети, без да изгаря. (82, с. 211)

Не сте само вие, които сте повикани. Повикани са и мнозина други, и всички съвокупно образуват съвременния Йерусалим. Да, този Йерусалим, който сме ние, трябва да даде пример на хората, на които със Словото, с дела и мисли да се даде образец за самоотрицание и

смелост. Бъдете смели! Тук, в този град, бяха се опълчили двама, които не искаха срещата ни да се състои, но Господ ги спря. При тази наша среща присъстват също Христос и Мойсей. Затова, придържайте се към закона на Любовта, защото който не иска да прости на хората, тогава се надига Мойсей и законът на кармата започва да действа. Иисус Христос обаче употребява нашите грехове като тор, върху който работи, и много усърдно работи, защото Той е много енергичен Дух и много голям работник. Всички, които идат при Него, Той учи как да работят, като им преподава уроците, които постоянно учите. Чрез това, което ще ви се даде през тази година, аз искам да опитате истината. Иисус Христос слезе, за да научи хората; донесе нова светлина, за да озари умовете ни. Сега ние трябва да приложим тези уроци. (150, с. 79)

„Тоя отде е, не знаем.“ Търсете Тоя, Когото не познавате, само в себе си, никъде другаде. Вие не сте дали възможност на тоя Христос да се прояви. Вие сте приели закона на Мойсея и когато Христос иска да ви говори, вие се затваряте за Него и казвате, че не искате да слушате глупости. Когато някой ви говори комплименти и неискрени неща, вие се отваряте за него и се чувствате щастлив, че ви е посетил. С комплименти и Мойсей си служи. Аз не вярвам на хора, на които Бог говори. Ако и аз ви кажа, че Бог ми говори, и на мене не вярвайте! Но аз ви казвам: Бог живее в мене и аз живея в Него. Ако и в това не вярвате, по-добре за мене. Аз ще отида на друга някоя планета, там ще ми бъде по-добре. Ако сега ви говоря, не искам да ви направя адепти, но искам да ви видя какви сте като хора. Приятно ми е да се разговарям с вас и да ви кажа: не бойте се, един ден и вие ще живеете с Бога. Това казва и Христос. Дошло е време, когато Господ ще влезе в човека и ще му проговори. Днес е това време. Който казва, че времето още не е дошло, той не говори истината. (35, с. 170)

## ВАЛААМ

Ще кажете, че животното е по-глупаво от човека. И това е право, но има животни, които някога проявяват по-голяма интелигентност от човека. Какво ще кажете за ослицата на пророк Валаам? За нея се казва, че тя видяла ангела, преди господарят ѝ да го види. И когато той я биел, за да върви наред, тя проговорила и му обърнала внимание на видението, че ангел стои пред тях. След това ангелът проговорил на пророка: „Няма да се връщаш от пътя си, но ще отидеш там, закъдето си тръгнал, и ще говориш това, което вложа в устата ти.“ Днес всички хора, като Валаам, са тръгнали за някъде със своята ослица. Няма да им кажа, че трябва да се върнат. Нека продължават пътя си, но да слушат внимателно какво ще им каже ангелът. Каквото им каже, точно да го предадат на онзи, към когото са тръгнали. Словото Божие трябва да се разнесе по целия свят, а с него заедно и Божиите блага. Следователно не казвайте, че сте бедни,

че нямате нищо, че сте неразположени, защото не говорите истината. Вие живеете в свят, където Бог е господар. Той раздава изобилно благата Си. На вас не ви остава нищо друго, освен да отворите широко умовете, сърцата и душите си, за да възприемете Божиите блага. Отворете ушите си, да чуете думите, които Той ще ви каже, за да ги предадете навреме там, където трябва. Само така вие ще се запознаете с ангелите – служителите на Любовта; с херувимите и серафимите, които стоят най-близо до Бога, и с всички възвишени същества, които работят за прилагане на Божествения ред в света. (96, с. 192)

Смъртта на земята не се появява от светлите духове, но от тъмните. Има ли някой поразен от някой светъл ангел?... Имате примера на Валаам, който отиде да порази. Ангел дойде насреща му, ослицата му видя ангела – тя стана ясновидка. Казва: „Няма да те помажа, ако не ме послушаш, ако не изпълниш, каквото ти кажа – тогава ще те оставя жив. Ако не искаш, ще те оставя като един лъжлив пророк.“ (25, с. 16)

## И И С У С Н А В И Н

При сегашните условия, при които живеем, под „онзи свят“ аз разбирам същества, които са много по-умни и по-добри, отколкото сме ние. Това е онзи свят. Такива същества живеят и ходят по земята, навсякъде ги има. Имаме един пример с Иисус Навин. Когато отиваше в Ханаанската земя, той извади меч а си, за да си послужи с него: „Ти от кои си, от нашите или не?“ Той казва: „Аз съм от Господните.“ Тогава Иисус Навин скри меч а си и му отдаде всичките почести. Значи той е от по-високо войнство, отколкото войнството на Израила – от Господните. Някои от вас са рационалисти и казват: „Това са човешки басни, това са бабини деветини.“ Не го отричам, може да са бабини деветини, но от гледище на рационализма щастливият живот не е ли също басня? Вземете царете, които светът с хиляди е имал, имало ли е един цар такъв, какъвто трябва? (46, с. 245)

## С А М С О Н

Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога, когато е млад, когато е способен за работа, а не когато заболее и остарее. И ако посветиш живота си за доброто и за служене на Бога, не съжалявай. Защо? Защото ако не посветиш живота си на доброто, ще го посветиш на злото. Освен доброто и злото няма друг път. Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Това се отнася до другите, а не до всеки поотделно. Себе си можеш да съдиш, но правилно. Човек е дошъл на Земята да свърши някаква работа. Следователно ще вложиш силата си за тази работа. Не чакай да те вържат с дебело въже и тогава да приложиш силата си. Дебелото въже не

се къса лесно. Един беше Самсон, известен със своята сила. С едно махане на ръка той изкърти заключената порта на един голям град и я изнесе вън от града. Голяма сила имаше Самсон, но имаше една слабост, поради която изгуби силата си. Той каза на жена си къде се крие силата му и я изгуби. Неприятелите му се възползваха от неговата тайна и отрязаха косата му. След време тя отново израсна, но го затвориха в едно подземие, дето той им отмъсти. И той умря в това подземие, но можа да отмъсти на своите неприятели. Питам: какво постигна Самсон със своята сила? За какво я употреби? За да отмъщава. Ако аз имам силата на Самсона, няма да си послужа с магарешката челюст за избиване на лошите хора. На гърбовете им ще туря по сто килограма товар и ще ги оставя сами да се справят с него – няма защо да ги избивам. Ако имам силата на Самсона, няма да изкъртвам градската порта, но ще отворя вратите на затворите. Вратите на затворите трябва да се отворят. Ако имам силата на Самсона, ще отворя вратите и прозорците на всички църкви. Тогава и вратата на нашия салон щеше да се отвори. И прозорците на нашия салон трябва да бъдат отворени. Според разбирането на сегашните хора не е така. Но според разбирането на Христа е обратно: всички врати и прозорци трябва да бъдат отворени, да влиза повече светлина. (93, с. 108)

Сега, ако вие сте верни на думите Христови, то не за в бъдеще, но още днес вие можете да имате един опит. Имали сте го, но и днес пак може да го имате. Тази Любов ще дойде, у вас ще има едно прииждане, ще дойде едно разсветление. Със старите си сметки трябва да се простите. Аз, като ставам сутрин, често усещам един кръг наоколо, който ме стяга. Знаете ли на какво го уподобявам? В Стария Завет има един пример за Самсон – за този герой, чиято жена искала да знае где се крие силата му. Той по някой път я поизлъгвал, не ѝ казвал где се крие силата му. Като заспивал, тя го завързвала, но като ставал сутринта, той се освобождавал. Сега стнете сутрин, казвате си: „Стяга ме нещо главата.“ – Вашата жена ви е вързала. Жената я стяга нещо – мъжът ѝ я вързал. Мъжът или жената, все едно – вързал те някой. Като станеш, ще кажеш: „Бог е Любов!“ Или кажете този стих: „Ако Ме любите, ще опазите Моето Слово.“ Всяка сутрин, като станете, употребявайте тази формула! Имайте предвид, че като произнесете тази формула, тази връв веднага ще падне и ще дойде светлина в ума ви. Имате да плащате полица, умът ви е толкова стегнат, не знаете какво да правите – произнесете формулата – ще се скъсат връзките. Скарани сте с някого – произнесете тази формула. Трябва да се скъсат тези връзки, тези въжета, с които сте вързани. Всички сте вързани. Знаете ли с какви връзки са вързани хората? – С дебели черни въжета. Казвам някому: направете туй нещо! Скъсайте тези въжета, защото казва Христос: „Който Ме люби, той ще пази Моето Слово.“ А там, дето е Словото Божие, там е и силата Божия. И тъй, бъдете сега носители на Словото Божие, опитайте Го! Аз искам да приложите всяка една формула в живота си. Още днес можете да направите това. Всички тези

недоразумения, всички караници, всички тия лоши неща, които имате помежду си, всичко туй скъсайте! Вие ще кажете: „Да дойде Христос, че тогава.“ – Не, не, няма да оставите нищо лошо в сърцето си! Аз, когато се събуждам сутрин, гледам как си препятствуват хората. Неразположени сте, кажете си: „Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни! Тук има някакво заблуждение, тогава защо аз да се спъвам?“ Така си казвам аз, така си кажете и вие... Станеш сутрин, кажи: „Бог е Любов, тези светове са в щастие, в блаженство, няма нито един ангел на небето, който да е намръщен – защо аз да съм намръщен?“ (37, с. 186)

Три неща ни интересуват: да бъдем умни, да бъдем добри и да бъдем силни. Колко силен трябва да бъде човек – като българския герой Дан Колов или като еврейския Самсон? Такива герои са изключения. Самсон с кост от животно уби хиляда души. С един замах сграбчи градската врата и я тури на гърба си. Това, което той направи, беше играчка за него. Ние, сегашните хора, трябва да станем силни в търпението си и да учудим света. Това, което днес придобиете с търпението си, ще остане и в бъдеще. Не се разсейвайте, не губете времето си, но работете. Днес е денят, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Любов. Днес е денят, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Мъдрост. Днес е денят, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Истина. (54, с. 115)

Бог се проявява като Самсона. В Библията се разказва за необикновената сила на Самсона. Жена му успяла да открие тайната на неговата сила и го предала на неговите неприятели. Като разбрали, че силата му се крие в косата, те отрязали косата му, извадили очите му и го вързали на един стълб на едно голямо здание. Така вързан, той се молел на Господа да му върне силата. Молбата му се чула и в скоро време косата му израсла. Като усетил сила в себе си, той помолил да му развържат ръцете, разтърсил силно стълба и съборил зданието, под развалините на което останали стотици от неговите неприятели. Бог е великанът, който се събужда в човешката душа и руши всичко старо. Тоя, Който се възмушава в човека и воюва против всички неправди, това е Бог. Той е запалил света и го раздухва. Светът не може да се оправи с пушки и топове. Какво ще правите тогава? Турете правилото в живота: „Никакво убийство! Всяко убийство е грях против Духа Светаго.“ Понеже се казва, че човек е направен по образ и подобие Божие, то всяко убийство на човека подразбира разрушаване на Божия образ. Да убиеш човека, да убиеш в него възвишеното и Божественото, това значи да извършиш най-голямото престъпление. Въздържай гнева си и не казвай, че искаш да се освободиш от жена си, от брата или сестра си. Ако ти се освободиш от тях, и Бог ще се освободи от тебе – помен няма да остане от тебе. Така трябва да се проповядва! (91, с. 141)



## САУЛ

... Всички наши величия, всички наши величини, в които вярваме, са все на гробищата и от тях чакаме вдъхновение! Ще идем на гробищата и ще питаме: „Какво ще ни кажете вие, как трябва да се живее?“ Един от израилските царе, цар Саул, след като обърка работите си, след като изгуби своята сила, отчужди се от Бога. След като се отказа от Бога, нападна го филистимците. Той беше издал един закон, че който се занимава с духове, да бъде убит. Обаче той сам нарушава своя закон. Преоблича се в дрехите на гробарите, за да не бъде познат, и извиква една врачка, която имала съобщения с духовете. Казва ѝ: „Моля ти се да питаш някой умрял каква съдба ме чака, какво ще ме постигне.“ Врачката му казва: „Ти искаш да ме туриш в изкушение. Нали знаеш, че има закон в държавата, според който всеки, който се занимава с туй учение, главата му пада.“ – „Не се бой, аз съм онзи, който е издал закона.“ – „Е, щом ти си, който издаваш законите, ще извикам Самуила.“ И какво му казва Самуил? – „Защо ми досаждаш, защо ме безпокоиш и караш да излизам?“ – „Намирам се в едно тясно място, не мога да разреши един важен въпрос – какво ще стане с мене?“ Казва му Самуил: „Ако Господ те оставя и не ти отговаря, утре и ти ще дойдеш при мене!“ И действително, всички хора говорят все за умрелите. (38, с. 212)

В Божественото съзнание съществува вечна хармония, която регулира умовете на всички хора. Щом човек забърка мислите си, нека каже: „В Бога има вечна хармония!“ Какво правите вие? Щом се объркате, отдалечавате се от Бога, а с това се подпушвате и започвате да мислите, че Бог е вън от вас, някъде на небето, и не ви чува, не ви разбира. Така казваше и Саул: „Не ме слуша Господ.“ Защо не го слушаше Господ, той не се запитваше. Послушанието е велика добродетел за ученика. Всеки, който не се вслушва в гласа на Любовта и няма послушание към нея, той всякога изпада във вътрешни противоречия, при които изпитва недоволство от себе си и започва да се подценява. Обаче и когато се подценява, и когато се надценява човек, и в двата случая той не е на прав път. (63, с. 229)

## ДАВИД

### ОРЪЖИЕТО НА ДАВИД

Някой се страхува от най-малкото страдание. Дойде ли ви някакво страдание, кажете си: „Добре дошло това страдание! То ще ми даде възможност да опитам Божията сила.“ Когато Давид се би с Голиата, с този великан, той взе със себе си своята прашка, а Голиат носеше своето остро копие. Запита го Голиат: „Защо излизаш пред мене с тази прашка като пред куче?“ Давид му отговори: „Ти излизаш пред мене със своята

сила, а аз – с името Божие. Ще видим кой от двамата ще победи.“ Давид отправи с прашката си едно камъче в челото на Голиата и го повали на земята. Като четете историята на Давида, вие се учудвате на неговата сила и простота, чудите се на смелостта му да се бие с Голиата. Как мислите, само Давид ли се е борил с Голиата? Вие трябва да знаете, че на всеки човек предстои да се бори с Голиата в себе си. При това той трябва да излезе срещу него гърди с гърди, а не да върви след него и да очаква после кръст за храброст. Всеки човек ще мине през изпитанията на Давида, на Йосифа. Лесно е да се каже, че Йосиф станал пръв в Египет. Обаче докато дойде до това положение, той трябваше да бъде изкушаван от жена и да издържи на изкушението. Той беше наклеветен, заради което трябваше да лежи две години в затвор, и след това беше освободен и повдигнат като първенец в Египет. Какво правят съвременните религиозни хора? Като им дойде някое малко страдание или изпитание, те започват да се оплакват, че им дотегнали страданията, че не могат повече да носят. Казвам: чакайте, братя, вашите страдания са едва една педя над земята. Те трябва да се увеличат толкова, че да минат над главите ви. – „Ама тогава ще се удавим.“ – Ако искате да не се удавите, ще се научите да плувате. – „После?“ – После ще си направите един здрав, модерен параход и ще се качите на него. Като дойдат големите бури, вие ще бъдете на своя параход, с който ще минете морето на големите страдания и ще стигнете благополучно до спасителния бряг, който наричате „бъдещ живот“. Всички трябва да бъдете готови да минете това море без страх, с упование и вяра в Бога. (147, с. 14)

Ако живеем според своите мисли, върху нас се трупат последствията на нашите собствени мисли. Бог ни оставя да пожънем последствията на онова, което сами сме създали. Ето защо, стремете се да се освободите от своите собствени „творения“. Не искам да ме разберете криво, както едно време Давид разбра Саула. Като отиде при Саула, Давид го запитва: „Мога ли да воювам с филистимците?“ – „С прашката ли? С прашката си не можеш да воюваш.“ Дадох му всичките въоръжения – ризница, щит и копие. Така облечен, Давид си каза: „Съвсем загазих!“ Той хвърли тези оръжия, взе си торбата и прашката и отиде да се бие с Голиата. И спечели борбата. Съвременните хора приличат на Сауловите войници – въоръжени с шлемове и пушки. Да се освободим от новите въоръжения и да вземем само прашката. Тя е чистата Божествена мисъл, чистата Любов, която може да направи всичко. Едно се иска от човека – първо, да живее за Бога. След като познае Бога, тогава ще живее за себе си. Казват „Познай себе си!“ – Не, първо познай Бога, а после себе си. Този е пътят, по който иде Истината. Който започва по обратен път – първо да познае себе си, после – ближния си, и най-после – Бога, никога няма да придобие Истината. Бог създаде човека, а не човек – себе си. Следователно първо ще възлюбиш Бога, а после себе си. (122, с. 84)

И тъй, като говоря по този начин, вие ще кажете като Давид: „Тежко е оръжието, което Саул ми даде. Аз ще взема старото си оръжие – тоягата, с която досега съм се бранил.“ Той взе старото си оръжие, което му прилягаше. Сега и на вас казвам: ако старото не ви пречи и можете да се ползвате от него, дръжте го, не го събаряйте. Обаче ако сте недоволни от старото – разрушете го, хвърлете настрана старите греди, заместете ги с нови и започнете да градите. Всеки трябва да постави здрава основа на своя живот, защото този градеж не е само за сегашния живот, но за вечността. Щом новото се съгради, старото само по себе си ще рухне. (108, с. 183)

Силата на човека не седи в неговия нож. Когато Давид излезе срещу Голиата, Саул му даде копие и нож, с който да се брани. Давид ги тури в пояса си, но едва се движеше под тяхната тежест. Той ги захвърли настрана и каза: „Не съм научен да действам с такива оръжия. Моята прашка е най-доброто ми оръжие.“ Той взе тоягата си и надви на Голиата. Истината се крие в простите неща. Който живее с нея, той ще стане велик човек. Давид надви със своята прашка, каквато и малките деца употребяват. (27, с. 47)

Какво значи да се отрече човек от себе си? Да се отрече човек от себе си, това значи, да се отрече от всичко онова, което му пречатства да върви напред. Когато Давид се би с Голиата, Саул го извика да му даде пособия, с които да победи противника си. Той му даде шлем на главата, копие в ръката и ризница на тялото, да се брани с тях. Като облече тази премяна, Давид се видя в невъзможност да си служи с нея и каза на царя: „Хвърлям всичко това настрана, отказвам се от него и ще воювам с моите оръжия.“ Той взе прашката си, три камъчета и една торбичка и излезе срещу Голиата. Още при първото замерване с прашката си Давид удари Голиата в челото и го повали на земята. После взе ножа си и му отрязва главата. Следователно силен човек е онзи, който може да се отрече от онова, което го спъва. Като се отрече от себе си, той може да отреже главата на злото. Давид се отрече от себе си, вследствие на което можа да победи злото. Челото е мястото, отдето излиза светлина. Давид победи Голиата със светлина. Който се бори със злото, той трябва да има светлина в себе си. Изобщо който отива в света да воюва, той трябва да бъде въоръжен със светлина в ума си, с топлина в сърцето си и със сила във волята си. Той се намира при добри условия, които му помагат да постигне желанията си. Светлината, топлината и силата са благоприятни условия за развиване и проява на човешките дарби. (47, с. 201)

## ГРЕХЪТ НА ДАВИД

По-голям грях от убийството няма. Той е последният грях. Който се опитва да убива съзнателно, той е син на демона. За него се казва, че

той е син на дявола. За такъв човек се казва, че той още отначало бил човекоубийца. На такива и Бог не прощава. Защо не се прощава на дявола? – Защото е човекоубиец. Знаете ли колко мъчно се прощава на убиеца? Той може да напълни цяло буре със сълзи и пак да не му се прости. Ако някой мисли, че му се прощава, той се лъже – не, не му се прощава. Защо дойдоха толкова много нещастия в Давидовия дом? – За убийствата. Защо страда еврейският народ? – За убийствата на Давида, на тоя псалмопевец. Хиляди години още ще минат, но те няма да изкупят греховете на Давида. Сега свещениците казват: „Да му прочетем една молитва, да пости 40 дена, за да се простят греховете му.“ Не се лъжете! Не е шега това. За убийствата няма прошка. Така пише в Божествената книга. За убийствата има само наказания. (91, с. 138)

Евреите в едно отношение са много справедливи хора, описват нещата така, както са. Това е много хубава черта. Когато изнасят една погрешка или една добродетел, описват я много правдиво. За пример, в Библията те не скриват, че братята продават Йосиф, описват какво се е случило на Яков, описват работата точно както е. Та когато описват греховете на един от личните царе – Давид, изнасят фактите, без да скриват нещо – самата истина. Тази е една от похвалните черти на евреите. Техният цар извършил една несправедливост. И за тази несправедливост, според Писанието, през целия си живот той е бил нещастен. Соломон направи една погрешка и през целия си живот той, със своята мъдрост, беше нещастен човек. (46, с. 141)

Един от старите еврейски пророци бил изпратен от Бога при израилския цар да му каже, че пътят, по който върви, не е прав. Недоволен от този упрек, царят заповядал на войниците си да хванат пророка. Спуснали се да го уловят, но ръцете им се схванали. И самият цар останал на мястото си като прикован. Тогава царят се обърнал към пророка и му казал: „Слушай, научи ме как да се моля на Бога! Съзнавам грешката си, искам да се изправа.“ Не може човек да се поругава с Божественото! Когато Божественото говори, вие ще слушате и ще се изправяте. Пророк Натан се явил при цар Давид и му казал: „Царю, искам да ти кажа нещо.“ – „На драго сърце ще те изслушам.“ – „Ти разрешаваш велики дела, и това дело ще разрешиш. В един град живял един беден, но праведен човек. Той имал само една овца. В същия град живял един богат човек, който имал на разположение много стада овце. Един ден, обаче, богатият пожелал една от хубавите овце за себе си, но не взел от своите, а пратил да му донесат единствената овца на бедния.“ – „Смърт се пада на този човек!“ – извикал царят. – „Този човек си ти! – казал пророкът. – Бог те облече в благословение, постави те на власт да раздаваш правда, а ти престъпи Неговия закон.“ Величието на цар Давид седеше в това, че той веднага съзна погрешката си, смири се и започна да плаче, да се разкайва. Смел беше пророк Натан, той говореше в притчи. Той носеше в себе си

Божествения огън и затова Бог го изпрати при Давида да му каже, че не е постъпил добре. Казвам: всички съвременни християни са поставени на подобен изпит. (82, с. 212)

Земята и небето ще прииде, но една резка от Божия закон няма да се измени, докато не се изпълни всичко, що е писано. Не мислете, че едно престъпление, в какъвто малък вид и да е, може да мине незабелязано. Колкото е по-издигнат човек, толкова повече неговите престъпления ще бъдат забелязани; толкова неговата отговорност е по-голяма. Такъв един пример е даден за един от най-благородните еврейски царе – цар Давид. По-благороден цар по сърце от него нямаше. Той направи един грях, който му се прости, но много мъчно се поправи. От този момент той не видя бял ден в дома си. Не само това, но кой как чете Библията, все това престъпление чете. Провидението казва: гледайте поведението на този цар и взимайте от него пример, защото и върху вас ще дойде същото. Сега в съвременния християнски свят има един грях, една лъжа, която се състои в следното: след като те убедят някои, че ти си грешен човек, и после успеят да те обърнат към Бога, започват да ти казват: „Ти няма да имаш вземане-даване с грешните хора, ще живееш само за Бога и ще вярваш в туй, в онуй“ – те започват да те ограничават. Щом тия хора те обърнат към Бога и в тоз момент Бог живее в тебе, нека те оставят свободен, да бъдеш ръководен от своя ум, от своето сърце, а тяхната помощ да бъде само едно външно съдействие. Следователно в туй отношение ние трябва да си дадем пълна свобода. (83, с. 342)

Сега вие приемате новото учение отчасти, не напълно. Какво трябва да бъде новото учение? Отваряте Библията, Новия Завет, да видите как са мислили хората по онова време. Като четете за пророците, за апостолите, виждате как те са разбирали живота. Като четете свещената Книга, изобщо все ще се натъкнете на известни съмнения. Казвате: „Не можем всичко да приемем!“ – Прави сте. Много неща ще четете, но направо всичко не можете да приемете. Първо ще пресеете прочетеното и каквото остане на ситото, него ще приемете. Защо? Защото е прието в неговия първичен вид. Какво ще научите от живота на Давида? Казвате: „И Давид, най-благочестивият цар, като дойде на власт, направи такива грешки, които не бяха позволени пред Господа.“ Бог постави Давида цар на израилския народ, за да му даде добър пример, а той се облече в дреха от коноп. Обаче и до днес още се говори за неговата грешка, още не може да му се прости. И до днес още еврейският народ носи последствията от грешките и престъпленията на своите царе. (93, с. 146)

Вземете царете, които светът с хиляди е имал, имало ли е един цар такъв, какъвто трябва? Никой не е бил. Вземете един от най-видните царе на Израил – Давид. Най-големи нещастия имаше в неговия дом. Няма какво да ви разправам – четете историята за големите нещастия,

които се родиха в неговия дом само от нарушението на една Божествена заповед. Тогава законът и за вас е: ако вие нарушавате един Божествен закон, нещастията няма да напуснат вашия дом. Защо са тия нещастия? Аз не искам да ви показвам лошата страна, защото според мен лошият живот е вметнат в света. Той е едно наследство. И както е дошло, така ще си замине. А всеки човек го очаква едно велико бъдеще. (46, с. 245)

Искате ли да не губите, считайте, че никой нищо не ви дължи. Можете ли да се успокоите веднага, вие ще придобиете нещо повече от сумата, която някой ви дължи... Щом изгубите нещо ценно, вие мязате на майка, която загубва детето си. Дълго време след това тя плаче, но загубеното не се връща. И Давид направи едно престъпление, след което му се роди дете. Не се мина много време, детето заболя и умря. Той плака цяла нощ, моли се на Бога, но детето не можа да се спаси. То умря, замина за онзи свят. Замина ли това дете, ще очаквате второ. Ще кажете, че първото е било ангел. И така да е, ще очаквате втори ангел да дойде. Първият ангел замина по причина на престъплението, което сте направили. Ако искате да задържите втория ангел при себе си, трябва да изправите погрешката си. Вашите деца представят вашите свещени мисли и чувства, които трябва грижливо да пазите. Не ги оставяйте да умрат, т.е. да заминат за другия свят, без да дадат своите плодове. Те трябва да живеят! Ето, и Христос замина за онзи свят, но не умря. Той възкръсна, за да даде живот на другите. В този смисъл смъртта е оправдана. Ако човек умира, за да възкръсне, да оживее наново – тази смърт е на място. Обаче ако човек умира и не възкръсва – тази смърт не е на мястото си. И тъй, силният не умира. Той заминава и възкръсва. (98, с. 125)

Да станеш цар, това е в реда на нещата; да станеш богат, пак е в реда на нещата. Защото всеки човек, който е създаден от Бога, има вече царско произхождение, а Бог е цар на царете. И затова ние казваме, че всеки човек, който е създаден от Бога, не може да бъде прост човек. Прост човек е само онзи, който не е създаден от Бога. Създаденият от Бога има всички привилегии, всички права. Така трябва да се разбират нещата. Казва Давид: „В грях ме зачена майка ми.“ Щом в грях те роди майка ти, значи Бог не те е създал, създал те е някой човек – майка ти, баща ти. Следователно твоята участ ще бъде такава, каквато е участта на майка ти и на баща ти. Каква е участта на малкото вълче? Очаква го смърт, нищо повече. За какво е годен вълкът в света? Овцата я очаква живот, понеже от нея се интересуват хората – от нейното мляко, от нейната вълна – има какво да допринесе донякъде на човека. И ние виждаме, че овцете се размножават и разплодяват, понеже има какво да допринесат за хората, а вълците се загубват постепенно, понеже нищо не допринасят на хората. И мисля, че през последната година в Англия са убили вече и последния вълк. В културно отношение тя е достигнала много нещо, понеже е успяла да изтреби вълците от земята си. Тя е изтребила физическите вълци,

остава ѝ сега да изстреби и астралните или духовните вълци, вълците на заблужденията. (60, с. 10)

„Този е благороден човек“ – казват за някого. Отворя книгата на неговото минало, гледам – някога си бил вълк. – „Аз съм благороден човек!“ – Да, изял си 100 овци и не си платил за тях. Благороден си бил! На друго място гледам, някога си бил боа, удушил си 10 души. И този дълг не си платил. Но яви ли се като човек, то е друг въпрос. Та кармически колко живота има да изплащате в сегашния си живот! Като казваме: „В грях ме зачена майка ми“, разбираме далечното минало. Човек е грешил, грешил и сега има много недъзи. Един ден ще плати това. Как? – Чрез закона на Любовта ще плати на всички тия същества. Мислите ли, че един кюмюрджия, който е изсякъл толкова дървета, няма да плати? Не, като дойде кармическият закон, той ще плати всичко туй до стотинка, той ще посади всички изсечени от него дървета и тогава ще се завърне на небето. Няма да остане нещо, което да не плати. (26, с. 212)

Ако хората около вас са грешници, и вие сте грешник. Човек не трябва да се оправдава с окръжаващите. Всеки за себе си трябва да реши да живее в чистота и да върши Божията воля. Не казвайте като Давида: „В грях ме зачена майка ми.“ Коя е причината за съществуването на греха? – Вътрешната сиромашия в човека. Когато обеднее вътрешно, човек започва да греша. (30, с. 142)

За свое оправдание мнозина цитират стиха от Писанието: „В грях ме зачена майка ми.“ – Че майка ти те е заченала в грях – това е нейна работа, а твоя работа е да живееш по Бога, да учиш Божествените закони. (82, с. 35)

Ще дойде някой да ви убеждава, че човек не може да бъде праведен. Наистина човек не се ражда праведен, но и грешен не се ражда. Ще цитирате стиха, в който е казано: „В грях ме роди майка ми.“ Да, в грях си заченат, но не си роден в грях. Под „грях“ разбирам лошите условия. Казах, че човек не се ражда нито грешен, нито праведен. Ако той се раждаше грешен или праведен, това е самоопределяне. Ако си роден праведен, праведен ще си останеш; ако си роден грешен, грешен ще си останеш. Ако се родиш невежа, такъв ще си останеш. Ако се родиш учен, учен ще си останеш. Такъв е законът. Ще кажете: „Ако е така, няма защо човек да учи.“ Обаче има неща, които трябва да си припомните. Следователно, като учиш, ти събуждаш в себе си онова минало съзнание, складирано в твоето подсъзнание. Не че миналото е всичко, но в него е основата на твоето знание. Аз ви говоря за онзи свят, в който няма минало, няма и бъдеще. Там има само настояще. В обикновения свят, в който сега живеете, има и минало, и настояще, и бъдеще. Миналото и бъдещето ползват човека само като стимули. (93, с. 135)

Чудни са хората, като казват, че някога са били чисти! Давид казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Значи греховете, престъпленията, които хората вършат днес, са последствия от минал живот, който днес се извява. Яйцата на греха и престъплението се излюпват днес, но като не разбира това, човек казва, че днес е сгрешил. От това излиза, че някога той е бил праведен, а днес е съгрешил. Вие трябва да знаете, че грехът, престъплението съществува във всички хора като зародиш от миналото и ако искат да не грешат, те трябва да се освободят от греха, още докато е в зародиш... Мнозина питат: „Що е добро и що е зло?“ От окултно гледище аз определям злото като живот на миналите векове, който е изгубил благоприятните условия за своето развитие. Този живот седи в съзнанието на човека и чака условия да се прояви и развие. Следователно злото, което сега мъчи хората, не е нищо друго освен непроявено добро на миналото. Това зло, като заседне в съзнанието на човека, живее паразитен живот за сметка на новото, което иде. Ако злото успее да погълне соковете на новия живот, последният няма да се прояви. Затова именно българите казват: „Да спи зло под камък!“ И наистина, злото в човека трябва да спи. В човека има известни мисли, чувства и желания, които трябва да спят. Не ги събуждайте преждевременно, те не са нужни. (82, с. 13 и 7)

При наблюдението взема участие обективният ум, затова нещата могат да бъдат верни или неверни. При интуицията обаче всички неща са верни. Така нещата не се изследват научно, но знаеш, че както ги чувстваш, така стават. Интуицията е Божествено чувство, което всеки човек има, но не у всички хора е еднакво развито. Дайте място на интуицията в себе си да расте и да се развива. В бъдеще новите хора ще имат силно развита интуиция. Тя показва на хората как да постъпват. Интуицията иде в помощ на човека да го предпази от ненужните страдания и нещастия. Давид казва: „В грях ме зачена майка ми.“ – Това е човешка работа. Щом има зачеване в грях, има зачеване и без грях. При последното зачеване интуицията действа. (16, с. 201)

Съвременните хора се оправдават за неуспехите си, за лошия си живот с това, че са родени в грях. Казано е в „Битие“-то, че Бог вдъхна в ноздрите на човека дихание и го направи жива душа – възможно ли е тогава човек да греши? Не, Божественото в човека нито греши, нито се цапа. Грехът е външно нещо, той няма нищо общо с душата на човека. Както агнето прилича на своята майка, така и човек трябва да прилича на Бога, от Когото е излязъл като душа. Щом не прилича на Него, това показва, че той се е отклонил от правия път на живота. Колкото и да се мъчите да се убедите, че и добрите, и лошите хора са излезли от Бога, вие няма да успеете. Който разбира нещата, той знае, че златото е злато, медта е мед и те коренно се различават по свойства, по произход. (130, с. 182)



Давид казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Той признава, че грехът е човешко произведение, а не Божествено. Йоан пък казва: „От Бога съм заченат.“ Който живее в тъмна стая и вади злини от сърцето си, той е заченат от дявола; който живее в светла стая и вади добрини от сърцето си, той е заченат от Бога. (30, с. 210)

## БОГ И ДАВИД

Кажете като Давида: „Дето и да ме изпратиш, Господи, ще извърша волята Ти на драго сърце, защото Те обичам.“ Откажеш ли се да изпълниш Божията воля, не обичаш Господа. Нужно е да обичаме Бога, да изпълняваме волята Му. Защо? Защото всеки е преживял загуба и разочарование, но Любовта към Бога ще върне всичко загубено, ще възстанови здравето на човека и ще постави всички счупени крака и ръце на място. Тая Любов ще възстанови разрушения живот на семействата. Тя ще възстанови нарушената хармония в природата. (35, с. 14)

Когато човек възприеме и разбере Божията Любов, тогава той живее за Бога и Бог живее за него. И той ще каже, както някога Давид е казал: „И в рай да живея, и в ада да отида, в душата ми ще има само радост.“ При това положение каквато работа и да започне човек, ще я свърши с радост и бодрост. Той ще бъде доволен от всичко. Който има Божията Любов в себе си, никога няма да бъде гладен, няма да страда, няма да ходи бос и окъсан. За него страданието е приятност. Сега вие страдате, понеже не разбирате страданията и злото. (1, с. 120)

Любовта на съвременните хора е преходна, като на птичаря, който отглежда пойни птички в кафез. Като порасне птичката, той я продава и почва да отглежда друга. Един от синовете на Давида опита тази любов. Той се влюби в сестра си и се престори на болен, за да я изпрати баща му да го гледа. Щом изпита човешката любов, той презря сестра си и я изпъди. Днес тази любов господства в света. Днес любиш, на другия ден мразиш. Това не е Любов... Тази любов води към смъртта. (20, с. 138)

В природата съществува един закон: този, който убива, в следващото прераждане ще бъде убит. Унищожил ли – ще те унищожат. В това отношение природата е безпощадна. Имаме пример, когато Давид след своята победа взе трона на израилевите царе, искаше да създаде храм на Бога. Бог му каза: „Няма да съградиш храм, понеже много кръв си пролял.“ А Давид го наричат „слънце на Бога“. Бог казва: „Твоите ръце са оцапани с кръв, ти не можеш да Ми съградиш храм, но синът ти, който е излязъл от твоите чресла, той ще Ми съгради храм.“ Цели поколения са оцапани с кръв. Всичката сегашна култура трябва да си замине. Всички онези хора, на които ръцете са оцапани с кръв, не могат да бъдат носители на бъдещата култура, не могат да създадат туй велико

здание на човешкия храм. Те не могат да дадат подтик на човешкия ум, не могат да дадат подтик на човешкото сърце, не могат да дадат подтик на човешката душа. (60, с. 234)

„Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Когато Давид искаше да съгради храм на Бога, Бог му каза: „Ти не можеш да Ми направиш храм. Твоите ръце са опръскани с кръвта на толкова жертви! Твоят син, Соломон, ще Ми съгради храм.“ При това Давид беше приятел на Бога! Също така и Мойсей, такъв голям законодател, и той не можа да влезе в Обетованата земя. Днес всички писатели, проповедници, философи на общо основание все учат хората и търсят начини как да ги спасят. Всеки автор в края на книгата си ще спаси поне един човек. Казвам: който се наема да спасява, той трябва всички да спаси. Това значи истинско спасение. Във великата книга на природата е писано: „Само Бог може да спасява.“ (27, с. 72)

Те (Свещените книги – бел. Р.Ив.) трябва да се изучават така, че да се свързвате с всеки пророк или апостол, за когото четете. За пример, ако четете псалмите на Давида, трябва да се свържете с него. Когато се свържете с Давида, вие ще разберете какво е вложил той във всеки псалм и ще можете да се ползвате от него. Всеки псалм представлява известна формула, известен ключ, с който се отварят тайните на природата. Казвате: „Бог е Любов.“ За да може това изречение да произведе нужния ефект в душата на човека, той трябва да знае ключа, с който може да го отвори. Също така и думите „Мъдрост“, „Истина“, „правда“, „добродетел“ имат ключове, с които се отварят. Който разполага с тия ключове, само той ще може да се ползва от енергиите, които думите съдържат в себе си. Само онзи знае смисъла и силата на въздуха, на водата, на хляба, който се е лишавал от тях. (43, с. 61)

У всички ви трябва да се прояви разумното. Във всички вас има много добри навици, но ще трябва само да ги предизвикате. Давид казва: „Размислих в сърцето си.“ Затуй при сегашните условия на живота разумните сили на природата лекуват хората чрез страданията. Те изолират човека, за да проникне в сърцето си и да се обърне към доброто, което от хиляди години е заложено в него, да започне да прилага тия добри навици за своето развитие. Само така вие ще можете да станете самостоятелни, вътрешно свободни, да не губите присъствие на духа. Отвън бурите може да ви засягат, да ви люлеят като параход ту на една, ту на друга страна, но тия вълни никога няма да влязат вътре и да ви засегнат. Вашият кораб ще мине от единия бряг на другия безопасно. Но ако вие не уповавате на добрите навици във вас, много пречки и спънки ще ви постигнат. Сега аз ви говоря това, защото виждам ученици в света, които, без да са следвали някоя окултна школа, употребяват своите добри навици; а учениците от окултната школа често не употребяват своите

добри навици. Те мислят, че като са в окултната школа, някоя друга сила ще ги упъти към тия добри навици. Не, те са заложени в тях и учениците сами трябва да ги разработват. Всеки сам трябва да разработва своето вътрешно богатство. Що се отнася до погрешките, които правите, до вашия темперамент, до лошото ви разположение, до лошите ви мисли – тия неща минават всички хора. Няма човек в света, който да не ги е минал. Като четете псалмите на Давида, ще видите как един пророк се оплаква, че станал посмешница на всички, как бил атакуван от лошите духове – отвън и отвътре. Но в него имало едно: той винаги уповавал на своите добри навици и във всички свои борби е преминал благополучно от единия бряг на другия. Затова, като дойдат изпитанията в живота ви, няма да губите присъствието на духа, ще бъдете разположени. Ако във време на мъчнотии не можете да приложите един добър навик, кога ще го употребите? (115, с. 100)

Казвам: музиката е необходима в живота като метод за растене, за развиване, за лекуване. Като четете живота на великите хора, ще видите, че всички са били музикални. Давид знаеше да свири. Същевременно той пееше. От него има много псалми – псалмопевец беше. Саул не знаеше да свири, но когато го нападаха лоши духове, той викаше Давида да му свири и по този начин ги укротяваше. Тъй щото и вие се нуждаете от музика. Вие трябва да знаете поне най-елементарните правила на музиката. Който пее, той всякога ще бъде здрав. Който пее и свири за себе си, без да мисли за окръжаващите, той ще може да въздейства добре върху тялото, върху чувствата и мислите си. Това значи здрав човек. (129, с. 8)

Казвате: „Еди-кой си музикант създал нещо, написал някакво велико произведение. Не, и този музикант не създава сам, но той само превежда. Истинският музикант е в него вътре: той диктува, а другият отвън превежда. Казвате: „Този човек е много религиозен.“ Защо? – „По цял ден се моли на Бога, поклони прави, чете псалмите на Давида.“ Питам: колко свои псалми той прочете и написа? Това, което той прави, е пак превеждане. Това са псалми на Давида, а не негови. Всяка сутрин вие трябва да съчините по един псалом от себе си. Който не знае да съчинява псалми, той не знае да се моли. Първата работа, като станете сутрин, е да съчините по един малък псалом и да видите дали Бог ще го одобри. Ако Бог го одобри, ще го оставите в първоначалния си вид; не го ли одобри, ще оставите Той да го поправи и ще го запазите в този коригиран вид. Колко псалми съчинихте досега? (107, с. 120)

Сега ще прочета 140. Псалом, върху който да размишлявате цяла седмица. Спирайте се на вътрешната, а не на външната страна на Псалома. Ако го изучавате по буква, нищо няма да научите. (130, с. 68)

Ще ви прочета няколко извадки от Библията като образци на човешката мисъл. Ще взема 133. Псалом. Всеки, който прочете този псалом и го вземе в неговия буквален смисъл, ще попадне в една погрешка и ще си създаде ред неприятности в живота. Например, във втори стих на този псалом се казва: „Като многоценното онова миро на главата, което слизаше на брадата Ааронова.“ Всеки от вас има брада, но под „брада“ не се разбират само космите, както някои мислят. На брадата, наистина, растат косми, но космите не съставляват брадата – те са само нейно проявление. Долната челюст, която е лост на човешката воля – всъщност тя съставлява брадата. Значи лостът, чрез който човешката воля си служи, това е брадата. И тогава вие ще разбирате, че се говори за миро, което слиза именно върху този лост на човешката воля. Ако вие разбирате, че мирото слиза по космите на човешката брада, знайте, че с това нещо човек не може да се благослови.112, с. 121)

Сега ще ви прочета 71. Псалом. Като слушате този Псалом, вие казвате, че той е писан преди 2500 години. От гледището на по-високо съзнание обаче, този Псалом е писан преди два дена и половина. Значи, 2500 години за обикновеното човешко съзнание се равняват на два дена и половина за едно високо съзнание. (130, с. 106)

За развитието на човешката душа има хиляди възможности. Пред човека се открива велико бъдеще... Искате ли да постигнете това, всяка сутрин, като станете от сън, преди да започнете работата си, идете при Господа. Не правите ли това, нищо няма да постигнете. Бог ще ви научи какво да правите и как да работите през деня. Сега ще прочета 103. Псалом на Давида, да видите какво е писал той преди 3000 години: „Благославяй, душо моя, Господа...“ (1-12 стих). В тия стихове Давид описва отношенията на Бога към човека. „Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни“ (12. стих). Бог държи престъпленията и греховете на хората далеч от съзнанието Си, с което им дава възможност да не се спъват, да вървят напред. Съгреши ли някой, Той му казва: „Стани, напред върви!“ „Както жали отец чадото си, така жали Господ онези, които Му се боят“ (16. стих). На сегашен език преведено, значи: така жали Господ онези, които Го обичат. Страхът е животинско състояние, а любовта – състояние на човека. В пророческите времена, във времето на Давида, човек е бил повече във фазата на животно, затова е употребена думата „страх“. Сега човек е повече мислещо същество, а по-малко животно, затова думата „страх от Господа“ трябва да се замести с Любов към Господа. „А милостта Господня е от века и до века върху онези, които Му се боят“ (17. стих). Милостта Господня е върху онези, които Го любят, които Го слушат. Днес страхът е превърнат в послушание. И тъй, като ставате сутрин, обърнете се към душата си със следните думи: „Душо моя, благославяй Господа!“ и виж какво е написал Той в тебе. След това вземи букварчето си и иди на училище да се учиш. Каквито

мъчнотии срещнеш през деня, ще ги разрешаваш според написаното в душата си... Само способните и даровити ученици могат да образуват истинско духовно общество, дето Любовта се проявява. Обаче на каквато степен на развитие и да се намира, човек всякога трябва да проявява Любовта. Всяка сутрин си казвайте: „Благославяй, душе моя, Господа!“ Ако преди 3000 години Давид можа да каже това, защо и вие днес да не го кажете? От време на време прочитайте този Псалом и си правете преводи. Някои думи, които не ви харесват, можете да ги заместите с такива, които отговарят на днешното ви състояние. (130, с. 20)

... Благодарете за страданията и противоречията, които имате в живота си, защото всяко страдание или противоречие крие в себе си едно велико благо. Затова и псалмопевецът казва: „Господи, добре ми стана, че се наскърбих.“ Който не разбира Божиите пътища, той всякога роптае против съдбата си, против Бога, че му е дал страдания, сиромашия, мъчнотии, а другите е облагодетелствал. Не, всички изпитания в живота на човека са предметно учение. Богатството, радостите са пак предметно учение. Всичко, което се случва в живота на човека, е за добро, но той трябва да се учи. (41, с. 115)

Мнозина мислят, че за да учи и да се развива добре, човек трябва да бъде богат, да има добри условия. Ако това е вярно, Христос трябваше да се роди в царски дом, при най-благоприятни условия. Същевременно Той щеше да разполага с властта и никой нямаше да се реши да тури ръка на Него, да Го преследва и разпъва на кръст. Ако беше роден в царски дом, Христос нямаше да свърши работата, която Му беше определена. Много неща можеше да научи в двореца, но нямаше да знае какво нещо е страданието, какво значи да се жертваш за ближния си. Докато беше прост овчар, Давид водеше чист и свят живот. Като стана цар на Израиля, той направи много грехове и престъпления, за които и до днес още се говори. Най-последно му се роди син – Соломон, най-мъдрият цар по това време, който имаше 300 жени и 600 наложници. Това говори за неговите ненаситни желания. По своите грандиозни и ненаситни желания много хора мязат на Соломона. Преди потопа имаше и животни с големи, ненаситни желания, но где са те? Где останаха техните желания? Нищо не остана от тях – природата ги унищожи. Днес най-голямото животно е слонът. В сравнение с големите предпотопни животни той е като малко теле. (47, с. 308)

Като четете единадесета глава от „Еклисиаст“, виждате, че за някои неща Соломон е имал правилни разбирания, което показва, че той е минал през големи изпитания. Добре е да прочетете живота на Соломон, раждането му, както и условията, при които се е развивал, и да вземете поука от него. Соломон е роден от жена, която, преди да бъде жена на баща му, е била жена на един от неговите поданици. Като изучавате

произхода на Соломон, добре е да спрете вниманието си и върху своя произход. Оттам ще дойдете до произхода на своите мисли и чувства. Само така ще разберете, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка имат своя майка. Каквато е майката, такива ще бъдат и децата. Никой не може да се освободи от последствията на своя минал живот. Мнозина се спират върху живота на Давид и се чудят как той, като цар и като помазан от Бога, е могъл да постъпи така. Не е въпросът там. И Соломон постъпи като баща си. Това не е за упрек. Важно е днес всеки да се запита искрено и да си отговори не живее ли и той като Давид и Соломон. – „В какъв смисъл?“ – Не е важно това. Дали в тесен или в широк смисъл, в буквален или преносен – днес почти всички хора живеят още по стар начин. Новият живот е далеч още от хората, но той ще се наложи. Докато дойде това време, всички ще носят последствията на своите мисли и чувства, на своя стар живот. – „Какво да правим, за да бъдем готови за новия живот? Да приемем Христос ли?“ – Вие отдавна сте Го приели, но трябва да приложите учението Му. (145, с. 153)

... Има и други заблуждения. Често казвате: „Вие трябва да знаете, че моето произхождение и това на жена ми, от благородна кръв сме.“ Че де е тази благородна кръв? Най-благородната кръв, от която някога се е раждал човек, беше кръвта, или линията, по която Христос се роди. Но колко от тях бяха нехранимайковци, ако вземете Давид, ако вземете Соломон и някои други? Това беше ли кръвта, чрез която Христос дойде – тъй чиста? Не, опетнена беше тя. Тъй щото ние не можем да кажем: „Благороден човек беше еди-кой си; баба – и тя е благородна.“ Откакто хората са добили вътрешно самосъзнание, благороден човек в този висок смисъл в света не съществува. Не казвам да се обезсърчавате...

... Та сега пред вас стои една велика задача. Ако вие по някой път сте обезсърчени, ако вие падате духом, това се дължи на вашето самосъзнание. Туй самосъзнание трябва да го напуснете, тъй както сега хората са напуснали простото, животинското си съзнание. Самосъзнанието не е мястото, дето човек може да живее. Мястото, дето може да живее, е нирвана, то е жилището на човека. Следователно всеки се стреми към нирвана – то е безсмъртие, или космическото съзнание, дето можем да се развиваме правилно. И щом влезнете в туй състояние, няма да има нужда, като се съберете, да се гледате така подозрително... Сега вие търсите живота извън себе си, извън вашето съзнание. А щом влезнете в космическото съзнание или когато придобиете новото сърце, или когато дойде Божественият Дух, или, което индусите наричат „нирвана“, тогава хората съвършено ще се освободят от всички кошмари и противоречия в живота. „Нирвана“ не значи изгубване, а значи освобождаване от греха. В нирвана се разширява човешката личност, а тук (на запад) мислят, че нирвана е изчезване на личността, че там човек изчезва. Човекът не изчезва там, но изчезват всички негови стари, лъжливи схващания за

живота и криви разбирания за Бога, всичкият съвременен порядък на живота, всичко туй изчезва и идва Новото, Мощното у човека. Душата се разширява и добива своята абсолютна свобода. Нирвана – то е мястото на блажените, които живеят в онази вечна радост – там човекът се освобождава от жилото на смъртта. В нашия език и в другите – в английски, за пример, „Holiness“ – нирвана може да се замени с думата святост. Но думата „святост“ не може напълно да изнесе това, което нирвана съдържа в себе си. Нирвана напълно изразява онази основна идея, която индусите в миналото са влагали. (133, с. 86-87)

## СОЛОМОН

### СОЛОМОН И МЪДРОСТТА

Когато Бог се яви при Соломона и му каза да иска, каквото желае, Соломон не пожела нито богатство, нито слава. Той пожела мъдрост. Грешката на хората се заключава в това, че не знаят какво да искат. Ако ме пита Господ какво искам, ще кажа: „Господи, искам Твоята Любов, Твоята Мъдрост, Твоята Истина, Твоята Правда и Доброта да пребъдват винаги в мене.“ (35, с. 288)

Един от най-древните и най-мъдрите царе – Соломон, живя в най-голям разкош и слава, обиколен с 300 жени и 900 наложници. (Според библейския текст в III Царства 11:3, Соломон е имал 700 жени и 300 наложници – бел. ред.) Бог го постави на изпит, да изучава Божията Мъдрост и знания, но той не издържа изпита си. Той искаше посредством тия жени, като негови секретарки и съветнички, да оправи света, да създаде разумни закони, но не успя, предаде се на ядене и пиене, на разкошен живот и по този начин, освен че не оправи света, но още повече го забърка. Вследствие на това евреите и до днес още не могат да се оправят. Казвам: ако човек иска да се жени, той трябва да има само една жена. Коя е тая жена? – Любовта. Който няма Любов, от него човек не може да стане. Жена, която иска да се омъжи, и тя трябва да има само един мъж. Кой е този мъж? – Мъдростта. И тъй, който не възприеме Божията Любов в себе си, той може да има, като Соломон, 300 жени и 900 наложници, но пак нищо не може да направи. (71, с. 12)

„Пази ногата си, когато отиваш в дома Божий; и приближи повече да слушаш, нежели да принасяш жертва на безумни, които не знаят, че струват зло“ (Екл. 5:1) – от този стих се вижда, че Соломон е започнал да разбира практическата страна на живота, макар и да е още в началото. В последните глави на „Еклисиаст“ той прониква по-дълбоко в живота. (145, с. 82)

Като описва живота си, Соломон се мъчи да даде едно определение за него. В това отношение той прилича на малкото дете, което постъпва в

първо отделение и започва да учи буквите. Като научи една-две букви, то се връща у дома си и разправя на майка си и на баща си какво е научило. След това разказва приказки, които чуло от учителя си. Постепенно то започва да пише и мисли, че знае много неща. Всъщност детето едва е свършило буквара си. Какво може да направи човек с изучаването на буквара? Много има да учи човек, докато разбере смисъла на живота и даде истинско определение за него. „Време за раждане и време за умирање; време за насаждане и време за изкореняване на насаденото“ (Екл. 3:2) – това са естествени физически закони. Човек седи лозе, за да има плод; ако лозето не дава плод, той го изкоренява. Соломон минава за мъдрец, но на физическия свят. Той научи много работи на физическия свят и казва, че повече от това знание, което е придобил, никой не може да придобие. Той има предвид житейското знание. (145, с. 47)

Всички вие страдате от многото вземане. И вие сте се натрупали с желанија и с какво ли не. Един мъж не се задоволява с една жена. Бог му казва: „Теб ти трябва само една жена!“ А пък той една жена взел, че две, че три, че четири! Еврейският цар Соломон имаше 300 жени и 700 наложници, и даже повече бяха те. Поне разбирам да има за всеки ден по една жена – 365 жени. Слабата страна на мъжа е това: многото жени. Тия жени, като влязат в него, объркат го. Този, умният човек, на когото Бог даде толкоз много знания, объркаха ума му и съсипеаха еврейското царство; и досега евреите не могат да дойдат на себе си от мъдростта на Соломона. Умен човек е бил той. Опитал е той. Той е искал да опита винцето и го опитал; опитал е и парите, богатството и всичкото, и най-после заключил: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Свършил със своята философия, без никакво заключение. Той казва: „Всичко е празна работа.“ То не е така. Празна беше защо? Понеже в големия труд ти се изтощаваш и тогаз няма благо. Ако сте умни, благо седи в малкото. Микроскопическото благо ще ти донесе всичкото щастие. А пък онова благо, което е колкото Земята, ще ти донесе най-големите нещастия. (58, с. 72)

Соломон направи една погрешка и през целия си живот той, със своята мъдрост, беше нещастен човек. (46, с. 141)

Щастието е постижимо и затова всеки се стреми към него. То представлява един от великите импулси на човешката душа. Щастлив може да бъде само онзи, който има истинско знание. Мнозина могат да се противопоставят на това с думите на Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Те искат да кажат, че Соломон, който имал всичкото знание на света, пак е счел всичко за суета. Соломон не е авторитет. Той не може да бъде авторитет, защото е смъртен. И той умря, както умряха много велики хора на миналото. (129, с. 226)



Христос казва: „Тук между вас седи един, който е от Соломона по-велик.“ Соломон беше от еврейските царе, но имаше нещо, което не му достигаше. Но Соломон много пъти се преражда, той не е цар само на евреите. (25, с. 28)

„Всичко, що намери ръката ти да направи, направй със силата си, защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба, дето отиваш“ (Екл. 9:10) – Соломон е дошъл до заключението, че ако човек греши и мисли, че като отиде на другия свят, греховете му ще се простят, той се самозаблуждава и върви в крив път. Гробът или смъртта не изправят живота. Човек трябва да изправи живота си, докато е още на Земята. „Защото време и случай се случва на всичките“ (Екл. 9:11) – във времето на Соломон имаше едни случаи на нещата, а в наше време – други. Значи за всяко време има различни случаи. В разнообразието на случаите, именно, се заключава красотата на живота. Едни неща стават при благоприятни условия, а други – при неблагоприятни. Соломон идва до заключението, че човек трябва да бъде доволен от онова, което е вложено в него, и да не търси неща въвн от себе си. В противен случай човек се товари с непотребни, излишни работи, които обременяват живота му. Той се чуди защо животът му е толкова тежък, а не вижда, че сам е виновен за това. Като влезете в някой дом, виждате, че стаите са пълни със старини, със символи, които носят щастие, а въпреки това никой от членовете на семейството не е щастлив. На стените висят конски петала, старинни спомени от деди и прадеди, но всичко това обременява живота им, без да ги направи щастливи. (145, с. 125)

По онова време, когато Соломон събирал притчите, хората били по-груби от сегашните. Тогава грехът се е виждал отвън. Съвременните хора са по-културни от ония на миналите векове, вследствие на което мъчно можете да видите погрешките и престъпленията им. Днес мъчно можете да познаете лошия и престъпен човек. Той е добре облечен, внимателен в отношенията си към хората, знае няколко езика, свършил е два-три факултета, писал е статии за подобряване условията на обществата и т.н. Като видите този човек, и вие пожелавате да бъдете като него. Обаче в притчата е казано да не пожелаваш да бъдеш като този човек. За предпочитане е да бъдеш невеж, отколкото да имаш знанието и богатата на злия човек. Какъв смисъл има в това, да разполага човек със знание, което може да му създаде големи нещастия и несгоди? (139, с. 133)

Защо тогавашните учени хора не са били готови да възприемат Христовото учение? Защо ли? Ще дам следната аналогия. Две моми обичат един богат, учен, красив момък и нито едната успява, нито другата. Едната казва: „Отстъпи ти!“ Другата казва: „Отстъпи ти!“ Всяка иска да има момъка. Тия две моми ще се намерят пред онази проблема, пред която се намерил Соломон, когато се явили пред него и две майки

с едно дете. Едната казва: „Това дете е мое.“ И другата казва: „Това дете е мое.“ И двете не отстъпват, всяка иска да вземе детето за себе си. Тук се показва мъдростта на Соломона. Той, за да изпита коя е истинската майка на детето, казва: „Разделете това дете на две половини и дайте на всяка майка по една половина!“ Истинската майка я заболява сърцето при това решение и казва: „Не, нека тя вземе детето, но поне цяло да остане.“ Тия две моми са двете майки. Питам: коя от тях е истинската? – Която отстъпи. Тази, която иска да се раздели детето, е мащехата. Кой е истинският богат човек? – Който отстъпва богатството си. Мислите ли, че този човек, който отстъпва богатството си, е сиромаш? Не, този, който отстъпва богатството си, е истинският богат човек, той има знания. (83, с. 189)

След като Соломон придоби големи знания и мъдрост, леността тури крачето си и в неговия ум и най-последно той каза: „Суета на суетите, всичко е суета! Много знание е тежест за духа!“ След тази философия Соломон се предаде на ядене и пиене. Той потърси причината за леността в себе си, но не можа да я намери. (16, с. 32)

## СОЛОМОН И ЖЕНИТЕ

Докато беше прост овчар, Давид водеше чист и свят живот. Като стана цар на Израил, той направи много грехове и престъпления, за които и до днес още се говори. Най-последно му се роди син – Соломон, най-мъдрият цар по това време, който имаше 300 жени и 600 наложници. Това говори за ненаситни желанија. По своите грандиозни и ненаситни желанија много хора мязат на Соломон. Преди потопа имаше и животни с големи, ненаситни желанија, но где са те? Природата ги унищожи – нищо не остана от тях. (47, с. 308)

Ако в този момент дойде при вас същество от разумния свят, какво ще му искате? Каквото поискате, ще ви се даде. Соломон поиска от Господа мъдрост и знание. Сполучливо ли беше искането на Соломон? Какво спечели той със своята мъдрост и знание? В него се яви желание да изучи жената. Затова той взе 300 жени и 600 наложници при себе си. При всичката си мъдрост той не можа да разбере същината на жената и вместо да се справи, той още повече се обърка. Според мене, ако мъжът иска да разбере жената, нека стане жена; ако жената иска да разбере мъжа, нека стане мъж. Ако и двамата искат да разберат какво представлява човекът, нека придобият качествата на истинския човек. Следователно не можеш да разбереш какво представлява жената, ако не станеш жена; не можеш да разбереш мъжа, ако не станеш мъж; не можеш да разбереш човека, ако не станеш човек. (66, с. 79)

Който не разбира Божиите блага, страда. Причина за страданията е човешката лакомия. Соломон, най-мъдрият цар на Земята, показва голямо

лакомство. Той не се задоволи с една-две жени, но взе 300 жени и 900 наложници. Най-после той разбра, че 300 жени не могат да го обичат. Всяка жена има по един мъж в ума си, когото търси. Тя търси оня, който Бог е определил за нея. – „Обичат ли ме хората?“ – Само Един може да те обича, ти трябва него да намериш. – „Кой е той?“ – Той е Оня, Който те е създал. Погрешката на Ева се заключава именно в това, че тя искаше да има двама приятели да я обичат. Тя не се задоволи само с Адама, който ѝ беше определен от Бога. (94, с. 206)

Как мислите, ако Соломон дойде днес на Земята, виден човек ли щеше да бъде? Той щеше да бъде знаменит учен, защото и на времето си се занимаваше с различни науки. Той е свалял огън от небето. В морално отношение обаче той е бил много свободен. Соломон искал да научи какви трябва да бъдат отношенията между мъжа и жената, искал да изучи сърцето на жената. Той се интересувал от жената като проява на пасивния принцип, но тук се оплел. Колкото мъдър да беше, Соломон се оплете в сърцето на жената, не можа да проникне в него и да го изучи. Тук той не издържа. Не само Соломон, но и по-напреднали от него са се спъвали в този въпрос. Културата на Соломона и до днес още съществува на Земята. Въпросът, който е интересувал Соломона, и до днес не е разрешен. Адам, за когото се говори в „Битие“-то, създаден по образ и подобие Божие, също не можа да издържи изпита си по този въпрос. (118, с. 138)

Момък, който остава верен на любовта си, също ще живее дълго време на Земята. Раздвои ли се, той веднага заболява. Това е все едно да ядеш две яденета, които не се смилат в едно и също време. Който иска да бъде здрав, не трябва да смесва храните. Ще ядеш една храна и като се смели, тогава ще приемеш втора. Същото се отнася до чувствата и мислите. Не смесвайте мислите и чувствата си. Само така ще поддържате хармонията между ума и сърцето си. В това отношение Соломон направи погрешка – взе 300 жени и 900 наложници, но въпреки това не можа да разреши задачата си. Той искаше да изучи женското сърце, но не можа. В края на краищата той каза: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Къде е погрешката – в Соломона или в жените? Когато една майка роди едно лошо дете, къде е вината – в майката или в детето? Вината може да бъде и в майката, и в детето или само в единия от тях. Има случаи, когато присадката на дървото е доброкачествена, а самото дърво е диво. И обратно – дървото е благородно, питомно, а присадката – дивачка. (23, с. 382)

Казано е в Писанието: „Отначало Бог двама ги създаде, мъжко и женско.“ Когато хората са допуснали многоженството, ние не ги съдим с това, но казваме какви са разумните закони, които Бог е създал, т.е. говорим за истинската, положителната философия на живота. Един от еврейските царе – Соломон, най-мъдрият цар в света, имал 300 жени и

900 наложници. Какво придоби той от това? Опита себе си, изпита и жените – като наложници и като господарки. От това многоженство той придоби голяма опитност, която му струваше скъпо. Оттук вадим следното заключение: всяка жена, която живее в греха, е наложница; всяка жена, която живее в добродетелта, е жена само на един мъж, тя е майка в семейството. И всеки мъж, който живее в греха, е наложник; всеки мъж, който живее в добродетелта, той е мъж на една жена, той е баща в семейството. Ние не разглеждаме думите „баща“ и „майка“ в тесен физически смисъл, но ги разглеждаме в широк смисъл. Да бъдеш баща или майка не е достатъчно само да родиш един син или една дъщеря. Когато в един човек се роди някоя велика идея или някое велико чувство, те са тъй живи, тъй интелигентни, както са живи и интелигентни децата. Всяка идея или мисъл, която се вселява в човека, тя представлява един светъл дух от невидимия свят, който посещава този човек, като му казва: „Аз искам да поживея в тебе като твое дете, да изпитам любовта ти, а ти поживей с мен както искаш.“ След това друг светъл дух се вселява в сърцето на този човек като едно велико чувство. Значи едно светло чувство се вселява в сърцето му и една светла мисъл – в ума му, и ако този човек не знае как да постъпва с тия две светли същества, животът му ще бъде редица от страдания. (51, с. 249)

Като четат живота на Соломона, мнозина се чудят какъв смисъл има да знаят хората колко жени и колко наложници имал Соломон. Едно трябва да знаете – по отношение на идейния си живот всеки човек има идеи в себе си, едни от които са наложници, а другите – законни жени. Той трябва да знае как да се отнася с тях, да не го спъват. Други идеи са от характера на фараоновата жена, която искаше да отклони Йосифа от правия път. Пазете се от идеи, които отклоняват човека от неговия идеал. След грехопадението се яви многоженството. Помнете следното: една жена, т.е. една идея, трябва да има човек. Всички останали идеи се въртят около основната. Едно слънце има в слънчевата система, а всички останали са планети, които се въртят около него. Следователно, за да не се излага на външно и вътрешно падане, човек трябва да има само една свещена идея, на която да служи. И за тази идея той трябва да бъде готов на всички жертви. През каквито изпитания и гонения да минава, той трябва да издържа. (118, с. 141)

Както Соломон имал много жени, така човек има много желаниа. Едно основно желание е нужно на човека – да придобие Любовта. Той трябва да има само една основна мисъл – Мъдростта. Като има това, другите неща сами по себе си ще дойдат. (99, с. 297)

Човек може да прави грешки, но трябва и да ги изправя. По този начин той се учи и самовъзпитава. И Соломон правеше грешки, но не могъл всички да изправи. Той сам не се ползвал от своите опитности.

Когато се яви в него едно желание, той си взе една жена. Като не разбра какво се крие в това желание, каза: „С една жена човек не може да бъде щастлив.“ С други думи казано: с едно желание човек не може да бъде щастлив. Затова той си взе още една жена. Не разбрал себе си, не придобил опитност, той взе и трета, четвърта, пета жена, докато увеличи броя им толкова много, че се натъкна на големи противоречия. Един ден той каза: „Не мога да се справям с тези жени, не мога да се грижа повече за тях.“ Защо трябва той да се грижи за тях? Всяка жена ще се грижи за себе си. Да имаш много желаниа, това е все едно да носиш чувал на гърба си, в който всеки ден прибавяш по един килограм. Докато чувалът тежи два, три, пет, десет килограма – както и да е, лесно се носи. Обаче когато теглото му стигне до сто килограма, ти се отчайваш и казваш: „Не мога повече да го нося...“ (145, с. 29)

Когато Соломон прибрал при себе си тия 900 жени и 300 наложници, той криел в душата си съвсем друга идея от тази, която съвременните хора му приписват. Те му приписват повече грехове, отколкото той имал. Тези жени били неговите ученички и слушателки. Неговите грехове не се заключават в това, че имал много жени, но във факта, че се отклонил от Бога. Неговите ученички отдалечили сърцето му от Бога. Вследствие на това Соломон изгубил равновесието си и паднал. Той се подкупил, увлякъл се и паднал. С това заедно той съградил няколко езически храмове и служил на други богове. В това именно седи грешката на Соломона. (148, с. 159)

Соломон е казал, че сърцето на човека е извратено. Той е относително прав, но не и абсолютно. Сърцето, т.е. жената, е извратена, защото е унижена, но това е временно положение. Защо е така, то е друг въпрос. Аз разглеждам жената като полюс. Първоначално, когато Бог създал жената, тя била съвсем различна от сегашната. На земята има една жена, която не е нито като тази на небето, нито като тази в рая; тя е само отглас, отражение на възвишената, на благородната жена. И в това отношение любовта е само външно отражение на тази жена. Обаче любовта се проявява само там, дето е жената. Отсъства ли жената в човека, отсъства и любовта. Ако хората знаят какво нещо е жената и я поставят на мястото ѝ, светът моментално би се повдигнал. Днес гледат на жената като на същество, което има нужда от мъж да я гледа. Казвам: това не е жена, това е инвалид в болницата. Според мен жена е тази, която спасява света; жена е тази, която държи ключовете на живота; жена е тази, чрез която се проявява великата и мощна сила на Любовта, която носи живота. Следователно спасението на света ще дойде чрез жената, а не чрез мъжа. Сега аз желая на всички да станете жени! Тази мисъл, преведена с други думи, означава: аз желая душите на всички хора да се изпълнят с Любов; аз желая всички да светят, да бъдат запалени свещи, да бъдат щастливи и радостни, да са готови на всички услуги. Това значи да бъде човек майка. В този смисъл желая на всички да бъдат майки. (60, с. 87)

Красотата е привлекателна сила. Тя е уловка, за която всички се залепват. Красотата привлича и мъже, и жени. Ако жена види красива жена, в нея се поражда завист. Обаче ако тя види красив мъж, веднага пожелава да го владее. Ако мъж види красив мъж, той му завивжда. Види ли красива жена, той пожелава да я обсеби. Това са положения, които всички познават. В случая важно е кои са подбудителните причини, които пораждат в мъжа или в жената желание за владееене, за обсебване. Не е лошо това, но питам: законно ли е туй желание или не? Преди всичко никъде в Писанието не се казва, че красотата трябва да се обича. В „Песен на песните“ един от най-мъдрите израилски царе, като говори за красотата, туря в устата на възлюбената думите, че нейният възлюбен по красота личи между десетки хиляди хора. Тук се говори за външна красота. Но трябва да се знае, че красота без съзнание не съществува. Без мъдрост, без съзнание красотата може да се вкисне, да се превърне в оцет. Когато тази киселина влезе в организма, тя изсушава. Ако пък красотата е образувала вино, всички знаят какво е действието на виното върху организма. То опиянява, огрубява човека. Това, което става с организма, става и със съзнанието на човека. И тогава, щом попадне под влиянието на тази красота, човек губи съзнание, опива се и не може вече да разсъждава правилно. Тази красота е опасна област за човека. И в Писанието е казано: „Не любете света, защото неговата красота е опасна.“ Затова именно Христос е слязъл на Земята с милион ангели около Себе Си, които да учат, да направляват човечеството в Божествения път. Казва се по-нататък, че като видели красивите дъщери на човеците, ангелите се влюбили в тях, оженили се и останали на Земята да живеят. Синът Божий трябвало сам да завърши своята мисия. Тия ангели и до днес още са затворени в плътта и не могат да се върнат назад в небето. Това е едно окултно предание за слизането на Сина Божий на Земята. Мислите ли, че вие ще излезете по-силни от тия ангели? Щом влезете в света, и вие като тях ще си изберете по една възлюбена, за която ще се ожените, ще си родите три-четири деца, ще си направите къща и ще кажете като някои от индуските философи: „И тук се живее добре!“ (148, с. 65)

Религиозните и духовните хора искат да постигнат чистота и святост, изведнъж да станат светии, но правят една съществена погрешка – пренебрегват физическия живот. Какви опити не са правили, но резултатите им са били малки, а понякога опитите им свършвали с катастрофа. Ето, мъдрият Соломон, надарен със знание и светлина, мислеше, че може да постигне всичко, но се спъна. Той правеше опити в голям мащаб. В желанието си да изучи жената, той се свърза с 300 жени и 900 наложници. Той искаше да разбере де се крие злото – търсеше причината за грехопадането. Искаше да знае защо Ева яде от забранения плод. Защо му бяха 300 жени и 900 наложници? Само цар може да държи толкова жени около себе си. Числото 300 е число на Юпитера, царско число – на благородството. Числото 900 е на Марса. Значи той държи тия

жени със сила и благородство. Соломон искаше да разреши една тайна, но не успя. Жените го увлякоха и неусетно прие техните богове. Той възприе всички езически учения и се предаде на ядене и пиене. Един ден той видя една млада, красива овчарка, в която се влюби. Той мислеше, че и с нея може да постъпи както с всички жени, но тя му се противопостави. С отказването си тя искаше да му докаже, че не обръща внимание на такъв цар, който има толкова много жени; който не служи на Бога, но се занимава с ядене и пиене и с удоволствията на живота. Тя му каза: „Такъв цар не може да повдигне своя народ. И ти не можеш да повдигнеш еврейския народ. Ще дойде ден, когато хората ще се чудят как си могъл да държиш около себе си толкова жени, но няма да те похвалят.“ Книгата „Песен на песните“ е посветена на тая овчарка. Въпреки многото жени Соломон не можа да разреши въпроса за жената. Тя пак остана загадка за него. Овчарката предпочете да пасе овците, отколкото да стане жена на Соломона. Какво постига човек, ако има 300 жени? Какво постига човек, ако има сто мисли в ума си, сто желаниа в сърцето си и сто постъпки във волята си? Какво постига човек, ако има 300 наложници в ума си, 300 наложници в сърцето си и 300 наложници в душата си? Да имаш 300 жени и 900 наложници, пак не можеш да разрешиш един от важните въпроси. Соломон показа това. Защо не можа да го разреши? – Защото искаше изведнъж да постигне всичко. Най-после той каза: „Суета на суетите, всичко е суета.“ (22, с. 45)

Та сега да се върнем към Соломона. Този приятел попитал Соломона: „Я ми кажи на тебе защо ти трябваха 300 жени и 600 наложници?“ – „Аз, казва, взех 300 жени като слугини, дали ще намеря някоя, на която да мога аз да слугувам. Триста жени взех да ги изпитам като слугини, дали ще намеря една, на която аз да послужа, да намеря някоя умна. Сега те ми слугуват, аз не слугувам. И досега не съм намерил. Намерих само една овчарка отвън. Тя ми запали сърцето и само за нея мисля. Аз между тристата намерих само една. И като я обикнах, тя не иска да знае за моята любов, пее си свободно. Познах, че е тя. Тя позна своята любов, но не познава моята. Аз досега, като мъдрец, ходих да изследвам любовта на хората и сега започвам да изучавам своята любов.“ Всички съвременни култури имат опитността на Соломона, който търсеше любовта отвън на тристата жени и шестстотинте наложници и най-после намери онази сунамка, овчарката – то е добродетелта в човека. Като я намерим, тя е, на която можем да слугуваме. Като намерим добродетелта, като намерим доброто, то само може да ни заведе до Любовта. (18, с. 14)

## СОЛОМОН И ЛЮБОВТА

Веднъж ме запитаха каква е била сунамката, в която Соломон се влюбил. Тя била овчарка, както и Соломон. Тия 1200 жени при Соломона бяха овце, които той пасеше. Сунамката казваше на Соломона: „Аз не

давам моите овце за твоите. Моите овце са възпитани по друг начин, не както ти възпитаваш твоите. Ти не си добър овчар, не постъпваш както трябва.“ Разбиране, философия е нужна на човека, за да се справи с толкова жени. (94, с. 136)

Соломон е писал „Притчи“-те, писал е „Еклисиаст“, но „Песен на песните“ представлява един малък любовен роман. Различните тълкуватели се произнасят различно върху „Песен на песните“, но аз взимам мистическата страна на въпроса. Това, което повдигна Соломон в света, това беше една сунамка. Той, царският син, се влюби в тази мома, млада овчарка, която пасеше стадото си и го накара цял ден да обикаля около нея. Соломон ходил в Египет да се учи, но не могъл да научи уроците си, не могъл да научи според светото разбиране онази Велика книга на Живота и предлага сърцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабост към жените, беше човек на влюбването и разлюбването. (59, с. 158)

Аз искам да ви оставя с онази мисъл, с онова чувство, което е имал Соломон към сунамката, около която обикалял по цели дни. Тя му дала една светла идея. Тя не се поддаде на неговите слабости и не се оженила за него. Заради нея той написал книгата „Песен на песните“, която считат, че представлява отношение на църквата към Христа. Тази сунамка, която живя преди 2000 години, имаше един висок идеал, една възвишена идея в себе си. И тя не се реши да се ожени даже и за най-разумния цар, какъвто беше Соломон, и затова му каза: „Ти имаш едно предназначение в света и ако се ожениш за мене, ще го изгубиш. Тъй както аз паса тия овци, така и ти трябва да се научиш да пасеш тия хора.“ И действително, Соломон най-първо поддържаше това учение, после надойдоха леки жени от Египет, от Асирия и Соломон започна да се храни с шоколадени каши, но и сам на каша стана. И раздели се тогава царството му. Преданието казва, че след това той втори път срещнал тази сунамка, която му каза: „Ти направи една погрешка, не вървя по правия път.“ Той се разкажал от тия думи и казал: „Като дойда втори път на Земята, аз ще бъда един добър и разумен ученик.“ Преданието казва, че Соломон във времето на Христа е бил един от най-добрите Негови ученици и проповядвал Неговото учение. Кой е бил този ученик, не казвам. (59, с. 164)

Като четете Библията, задавали ли сте си въпроса коя книга от Стария Завет минава за важна? Според мнозина, най-важна книга от Стария Завет е „Песен на песните“ – философията на Соломона. След като учил и живял известно време, Соломон написал тази книга, в която възпял Любовта. Тази книга е минала през страшна цензура и едва била допусната. И до днес още тя не е приета, както трябва. Като я четат, мнозина се произнасят за нея, че не е подходяща за млади хора. Те намират, че моралът на тази книга не е съобразен с днешното разбиране на хората. Книгата „Песен на песните“ не е каноническа. Днес срещате и религиозни, и светски хора,



които мислят, че само старият може да чете книгата на Соломона. Чете ли я някой млад, той ще се съблазни. Дали ще се съблазни или не, това се определя от идеала, който го ръководи в живота. Само онзи човек се съблазнява, който няма висок идеал. Само онзи пътник се заблуждава в гората, който няма светлина, която да го ориентира. Само онзи параход обърква пътя си в морето, чийто фар на брега е загаснал. Следователно, докато човек има фар в живота си, т.е. докато има висок идеал, който осветява пътя му, той никога не може да се загуби, нито да се съблазни. Съблазънта не е нищо друго освен отклоняване от правия път на живота. Съблазънта иде всякога, когато между идеите на човека няма съответствие. Кои хора се съблазняват? Съблазняват се обикновено слабите, болните, а най-много – децата. (130<sup>a</sup>, с. 60)

Как може да бъде спокоен мъжът, чиято жена е млада и красива? Този мъж я погледнал, онзи я погледнал, трети пък се докоснал до дрехата ѝ. Мъжът ѝ веднага изважда револвер, иска обяснение как смее той да се докосва до дрехата на жена му. Някой взел от някого сто-двеста лева назаем и не му ги върнал. Как си позволил този човек да го оцети! – Какъв живот може да очаквате при такова разбиране на хората? В това отношение Соломон беше по-мъдър от много хора, които днес минават за умни. Той никога не извади револвера си да убива, но си постави задача да наблюдава хората как живеят. Той си бе изработил особена философия и казвал: „Ако някой се опита да се докосне до жена ми, ще взема втора; ако и нея докосне, ще взема трета.“ Така той имал 300 жени и 600 наложници. По този начин той искал да се освободи от ревността. Като забелязвал, че ревнува една жена, той взимал втора; ако и нея ревнува – вземал трета. Но и при това положение не могъл да се справи с ревността. Един ден той срещнал една млада, красива мома, в която се влюбил, но тя го пренебрегнала. Той не могъл да понесе този отказ, вследствие на което изпаднал в голямо противоречие и казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ С отказването животът му се обезсмислил. Целият труд, който положил за царството си, всичко, което до това време направил – се обезсмислило. Той разбрал, че освен Любовта нищо друго няма смисъл. (145, с. 31)

### „СУЕТА НА СУЕТИТЕ, ВСИЧКО Е СУЕТА!“

Когато Соломон казал „Суета на суетите, всичко е суета“, той бил само ученик, но не и от посветените в тайните на Битието. Той знаел само една трета от истината – тази именно, която се отнася до физическия свят. Наистина всичко земно е преходно, суета. Ето защо думите на Соломон „всичко е суета“ се отнасят до физическия свят. Само онзи човек може да каже „суета на суетите“, който уповава изключително на физическия живот. Който уповава на леда и вярва, че ще се запази завинаги, един ден неизбежно ще каже „суета на суетите“. Който уповава на богатството и

вярва, че ще се осигури чрез него, все ще каже някога „суета на суетите“. Когато младият мисли, че няма да остаре, той не знае, че ще каже някога „суета на суетите“. Когато умният мисли, че всякога ще бъде умен, той не подозира, че ще каже някога „суета на суетите“. Когато младата булка мисли, че ще живее щастливо със своя възлюбен, и тя също не допуска, че ще каже някога „суета на суетите“. (145, с. 16)

Човек трябва да знае ролята на сянката и на светлината в живота и да знае къде да ги поставя. При това той трябва да различава сянката от реалността. За пример, каква разлика съществува между дървото и неговата сянка? Понякога човек намира реалността на нещата в техните сенки. В това отношение сенките са необходими. Понякога и без сенки се отива към реалността. В този случай, дойде ли до сенките, човек казва като Соломон: „Суета на суетите, всичко е суета.“ За да не извадите криво заключение за живота, по-добре е да вървите от сенките към реалността, отколкото от реалността към сенките. (145, с. 19)

И всеки човек, който има този вътрешен свещен стремеж, непременно ще намери своето място в природата. Ако не може да намери своето място, това се дължи на обстоятелството, че понякога той очаква повече, отколкото трябва, а понякога очаква по-малко. Това са две крайности. За даден момент човек трябва да очаква толкова, колкото е възможно да получи или да постигне. Ако не съблюдавате това нещо, вие ще се поставите в полето на сенките. Щом изпаднете в сенки, вие казвате: „Всичко е суета!“ За да намирате, че всичко е суета, това подразбира съществуването на някаква Реалност. Само при суетата има реалност и само при реалността има суета. Само при злото има добро и при доброто има зло. След всяко добро иде зло. Ако направите едно добро, злото ще мине и ще замине, без да ви засегне. Ако не направите доброто, злото ще мине покрай вас и ще ви засегне. (86, с. 151)

Логическите изводи – това са отражения на някакви истини, но отражението в едно огледало не е никаква действителност. В огледалото има ли някаква реалност? Виждате, човек се мърда в огледалото, но в огледалото няма никаква дължина, няма никакъв свят – съществува, но нищо не съществува. Съществува едно – отражението. По огледалото можем да намерим реалността – точно обратно, перпендикулярно, в противоположна посока. Тогава, когато ние казваме: „Всичко е суета на света“ – това е отражението. Според индуската философия този свят е отражение, Майя – значи реалният свят е в обратна посока на материалния. Материалният свят е резултат, една проява; той е дотолкова реален, доколкото се отразява вътре в огледалото. Следователно може да поставя някакво противодействие и да не остане отражението. Ако отражението го няма в огледалото, това ни най-малко не показва, че реалността не съществува. Сянката може да изчезне, но реалността ще остане; но никога в света не може да има сянка, зад която няма реалност.

Тъй щото онези, които казват, че всичко е суета, както е казал Соломон, не са прави. Трябва да изтъкуваме какво значи суета. Суета значи да не разбираш нещо. Търсиш реалността на нещата там, дето я няма – суетиш се. Търсиш живота в удоволствията на Земята – там никога няма да го намериш. В удоволствието живот няма. Сега, когато аз говоря така, ще кажете: „Човек не трябва ли да има удоволствия?“ Той не трябва да се заблуждава в удоволствията, ние идваме до крайност. Някой твърди, че трябва да се яде много. Не, не трябва да се яде много. Някой казва, че никак не трябва да се яде – и той не е прав. Ще ядеш умерено, толкова, колкото трябва. Един закон има, според който всеки един знае колко трябва да носи. (24, с. 167)

Аз тъкувам думите му: знание без Любов е суета на суетите. В това знание няма никакви постижения. Истинското знание се постига за всеки човек по специален път. Както слънцето върви по свой определен път, така и вие трябва да вървите по пътя, който Бог ви е определил. Някой няма право да се отклони от този път! Докато сте в Пътя, ще имате Божието благословение. Щом се отклоните, върху вас ще дойдат ред нещастия. Всяко нещастие се дължи на някакво отклонение. Докато сте в пътя, вие сте свободни; отклоните ли се – изгубвате свободата си и не знаете накъде вървите. (85, с. 166)

Като не могат да разрешат задачите на живота, мнозина казват като Соломон „суета на суетите, всичко е суета“. Те намират, че животът няма смисъл. Кога животът няма смисъл? Кога Соломон каза, че всичко е суета? Когато се отклони от правия път на живота, човек намира, че животът няма смисъл. Соломон пък каза, че всичко е суета, след като яде и пи, след като взе при себе си 300 жени и 900 наложници. Заключение, че всичко е суета, представя мъжката философия. За да дойдете до философията на жените, вие трябва да застанете точно на обратната страна, дето е истинският живот. А там, дето е животът, не може да има суета. Може ли да има суета в живота, в науката, в религията? Велики цели и задачи има науката. Домогне ли се до разрешението им, науката е изпълнила своята задача. (34, с. 150)

Та на нас ни трябва здрави схващания. Онези, които са дошли до постоянни схващания, търсят смисъла на живота. Защото смисълът на живота не седи в сегашните схващания. В сегашните условия седят страдания, мъчения, несгоди. В този живот, тъй както е сега, бъдете уверени, че в него не можете да бъдете щастливи. И в цялата история, ако я прегледате от единия край до другия, ще видите, че хората не са били и сега не са щастливи. Вземете един от най-щастливите царе – Соломон, най-мъдрият цар, или един от най-силните еврейски царе – Давид; прочетете тяхната история. Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Тъй е, суета е този живот, който живеят хората. Не че животът е суета, не че животът няма смисъл. Има смисъл животът!

Суетността на един човек не е суетност на друго. Когато един предмет се изменя, това не показва, че всички предмети се изменят. Когато един човек умира, това не показва, че всички хора ще умрат. Това показва, че ако хората вървят по този път, по който върви този човек, който умира, и те ще умрат. Но ако те изменят своя път, веднага ще дойдат други условия. Защото виждам, че смъртта, която сега съществува в света, е едно вметнато явление. Първоначално човек беше създаден да живее вечно, значи да живее един щастлив живот. (24, с. 268)

Каква поука можем да извадим от живота на Соломон? Като проповедник Соломон мислеше, че ще научи хората как да живеят правилно... Като цар той мислеше, че ще оправи света, но и тук не успя. Като придоби много знания, мислеше, че под слънцето ще намери новото, но накрая каза: „Нищо ново под слънцето! Суета на суетите, всичко е суета.“ Това значи: и проповедник да станеш, и цар да бъдеш, и под небето да ходиш – нищо няма да постигнеш, всичко в живота е суета. Ето защо на никого не проповядвай, никого не управлявай, никога не мисли, че ще научиш хората какво ново има под слънцето. Ще кажете тогава, че животът няма смисъл. Така не се говори. Да изучавате проявите на Любовта – това е една от великите и обширни науки. (145, с. 24)

Какво представя старостта? Соломон – един от старите царе на миналото, имал всичко на разположение. Той бил голям banker: ял, пил, живял, както разбирал и в края на краищата, казал: „Суета на суетите, всичко е суета!“... Аз не проповядвам на хората: „Суета на суетите, всичко е суета!“... Какво се разбира под това? Представи си, че спиш и сънуваш: богата къща, добре наредена, ти седиш и на масата пред тебе – отлично ядене. Ядеш, пиеш, доволен си от положението си. Пипаш джоба си и там намираш много пари – два-три милиона. Казваш: „Благодаря на Провидението, осигурен съм докрай. Ще ям, ще пия, за нищо няма да мисля.“ В това време дойде някой отвън и те събуди. Ти се стреснеш, огледаш се и виждаш, че богатството, парите, облеклото, хубавото ядене ги няма – всичко е изчезнало. Казваш си: „Какъв велик сън беше това!“ Но сега трябва да се работи!... Като цитирам стиха, казан от Соломона, че всичко е суета, правя корекция. Има нещо, което е суета, но не всичко. Суета е, когато старият banker ликвидира със старото, но за новия banker това не е суета. Суетата се отнася до старите банкери, които ликвидират с живота. Младите банкери, обаче, трябва да кажат: „Всичко в живота е пълнота над пълнотата!“ (49<sup>a</sup>, с.19-24)

## БОГ И СОЛОМОН

Истинското добро подразбира съзнателно приближаване на човека към центъра, към Първичния източник на живота. Този човек никога не може да каже като Соломон „суета на суетите, всичко е суета“. Обаче започне ли да се отдалечава от центъра, човек вижда вече суетата на

своя личен живот. „Каква полза човеку от всичкия му труд, в който се труди под слънцето“ (Екл. 1:3) – така може да говори само онзи, на когото линията на живота се е удължила и той се е отдалечил от центъра, т.е. от Първичния източник. (145, с. 20)

Много хора се мъчат да измислят нещо ново в света. Казвам: всичко, каквото хората знаят, е вехто. Всичко, което съществува в природата, е също така вехто. Ново е само това, което излиза от Бога. И затова Соломон, след като е опитал всичкото знание и мъдрост в света, казал: „Няма нищо ново под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета!“ На това основание днес хората не са доволни от старото. Кой човек е доволен от своите стари дрехи? (13, с. 87)

За Соломона е казано, че е имал отличен философски ум, с добро, но покварено сърце, с извънмерно силни чувства и страсти, голямо тщеславие и слаба воля; първокласен епикуреец в ядене и пиене и удоволствуване с жени. Христос знае това. Знае как е живял и неговият род и когато хората му казват „Учителю благи“, възразява им: „Защо ме наричате благ? Благ е само един Бог.“ Иска да каже: „Фамилията, от която Аз съм роден, не е толкоз благородна, както вие мислите. Защото Бог има друго мерило, което вие изпускате. Той изисква пълна чистота във всяко отношение. Мнозина от тази фамилия не са живели тъй, както е било угодно на истинския Бог, Чиято воля Аз изпълнявам.“ (123, с. 181)

„Суета на суетите, всичко е суета“ – когато най-мъдрият човек в света е казал тия думи, аз разбирам, че в сърцето му е нямало любов. Това е един зов, едно мъчение, една тъга в душата. Той казва: „Всичко имам. Всичко, което пожелах на Земята, придобих. И цар бях, и богатства имах; и жени имах, и робини имах; ядох и пих; изучавах природата и нейните закони и знания имах, но великото, което търсих, което исках да придобия за своята душа – не можах да намеря. Безсмислен е животът. Суета на суетите, всичко е суета!“ При това, забележете, Соломон беше посветен, adept беше. Той принадлежеше към школата на есеите, отдето придоби своите знания, но за неговото падение му дадох един добър урок. Той беше учен човек, знаеше за идването на Христа. В „Еклисиаст“ казва: „Прави каквото щещ, но знай, че един ден ще даваш отговор за всичко!“ В осма глава на Притчите Соломон казва: „Веселях се и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Той разбра Любовта. И като казва „суета на суетите, всичко е суета“, той съзна, че изгуби нещо, което Бог му беше дал. Той изгуби Синовете Божии, след това се зае да изправи живота си. Соломон беше ученик, един от служителите на Христа. Когато Христос слезе на Земята, и Соломон беше там. Той търсеше Любовта. (112, с. 197)

В прочетената глава (трета от „Еклисиаст“) виждаме, че Соломон застъпва само физическия свят. Той не е дошъл още до духовния и до Божествения свят, вследствие на което е засегнал само една трета

от истината. Той счита, че най-важното нещо на Земята е яденето и пиенето, но не е разбрал смисъла на яденето и пиенето; не е разбрал как трябва човек да яде и да пие. Соломон трябваше да живее във времето на Христос – да разбере какво означава хлябът. „Има време за всяко нещо“ – така започва трета глава от „Еклисиаст“. Времето е величина, която има отношение към физическия свят. Значи в тази глава се говори изключително за физическия свят. Казвате, че времето е лошо или добро. Само по себе си времето не може да бъде нито добро, нито лошо. То само хроникира нещата, както фотографията отпечатва образите. Не е времето причина за извършване на добри или на лоши работи, както и фотографията не е виновна, че отпечатва прави или криви образи. Нещата си стават независимо от времето и образите си съществуват независимо от фотографията. Човек е причина времето да отбелязва добрите и лошите работи. Той става причина да отпечатва фотографията правите и кривите образи. (145, с. 44)

При сегашните условия се изключва влиянието на страха. Методът на страха е минал. Соломон е казал: „Начало на мъдростта е страхът Господен.“ Прав е Соломон, но това беше по закона на инволюцията. Сега ще внесем друго правило: „Началото на мъдростта е Любовта.“ Следователно методът на Соломон е внесъл страха. И Мойсей е казал: „Трябва да имате страх от Господа.“ Христос взема Любовта. (49, с. 167)

И тогава светските хора питат защо светът е така направен, а религиозните – защо Бог направи дявола. За светските хора кризата в света е един подтик да работят, а за религиозните хора дяволът е едно условие да се повдигнат. Онзи принцип, който религиозните хора са кръстили с името „дявол“, е едно условие за проява на великия творчески и организиращ принцип на Любовта. Той разрушава всички форми, които са негодни, за да се прояви животът чрез тях, за да стори път на Любовта да създаде нови форми, в които животът да се изяви попълно. Затова Соломон казва: „Помни Създателя си в дните на младостта си“, т.е. докато принципът на Любовта действа в теб, за да можеш да се ползваш от всички блага на живота. Защото когато Любовта напусне човека, започва да действа принципът на разложението и идва старостта, на която краен резултат е смъртта, т.е. пълното напускане на една форма от организиращия принцип на живота. Затова аз казвам, че младите, хората на любовта, са кандидати да живеят в този свят, а старите, в които доминира принципът на разложението, са кандидати за онзи свят. Всички, които помнят Създателя си, както се изразява Соломон, са кандидати за този свят; а които не помнят Създателя си, са стари и са кандидати за онзи свят. Ще кажете: „Как старите да не вярват в Създателя си? Нали старите са по-религиозни, имат повече вяра?“ – Ако вярват, какво ги ползва тази вяра? Вярата в това отношение не е съществена. (7, с. 156)

Знанията без Божията Любов правят света тягостен. Много учения, това са изтезания на плътта. Нали Соломон е изучавал много неща, но видял, че животът без Любов, макар и с много знания, е нищо. Колкото повече знаеш, толкова повече ще страдаш. Същото положение ще намерите в света. (9, с. 106)

Като ученици на Великия живот вие трябва да бъдете здрави, да водите чист и нормален живот, свободен от всякакви противоречия. Многото желаниа внасят големи противоречия в живота. Това виждаме в живота на Соломон. Той имаше много желаниа, които прояви външно в събиране на много жени около себе си. Той имаше 300 жени и 900 наложници, чрез които се натъкна на големи противоречия. Откъде дойдоха тия противоречия? – От ограничаването на жените. Той нямаше право да ги ограничава. Да имаш 1200 жени и да не можеш да се справиш с тях, това е все едно да имаш 1200 английски лири и да не знаеш как и за какво да ги употребиш. Еднобрачие се изисква днес! Една жена или един мъж трябва да имаш, да можеш да се справяш с положението, в което се намираш. Мъжът трябва да разбира жената, а жената – мъжа. Жената е извор, от който тече Божието благословение. Чрез това благословение се проявяват всички жени. По-добре е да имате една чешма, която постоянно блика, отколкото да имате хиляди чаши, пълни догоре с вода. Да имаш една жена – това подразбира да имаш една идея за Бога като носител на живот, на знание и на светлина, на свобода и простор, отколкото да имаш хиляди жени, т.е. хиляди идеи за Бога, които носят цялото нещастие и зло. Следователно, ако имаш една идея за Бога, ти си в еднобрачния живот; ако имаш две идеи – ти си в двубрачието; три идеи подразбират трибрачен живот и т.н. Стремете се към еднобрачието, което осмисля живота и поставя човека в правия път. (145, с. 103)

Та съвременният свят – всички съвременни учреждения, всички здания, болници, затвори, които сега съществуват, с изключение на някои паметници, всичко туй трябва да се събори. Това е закон. Когато Соломон съгради храма, той каза в него постоянно да се слави името Божие. Но колко пъти се събаряше този храм и наново трябваше да го съграждат?! Защо? Защото свещениците опетняваха храма. (60, с. 172)

Смешно е, когато и хората казват, че Бог може да живее между тях. Това не може да бъде! Съвременните хора нямат жилище, в което Бог може да живее. Когато Соломон направи Божия храм, каза: „Бог не може да живее в този храм, но Неговият Дух може да пребивава тук.“ Хората, които слушаха Соломона, си казаха: „Чуйте какво говори този човек за Бога!“ Хората трябва да разберат, че Бог може да живее само в техните светли умове и добри, благородни сърца. Това е истината. Бог пребъдва в сърцето и в ума на всеки човек, който мисли, чувства и действа правилно не само по отношение на своите братя, но по отношение на най-малките

растения и животни. Онзи човек, който може да спаси мравката и който полага грижи и за най-малкото растение, той може да помага и на брата си. В този дух трябва да се възпитава новото поколение. (51, с. 211)

Тялото, което сега имаме, то е най-великолепното здание, то е един модел за бъдещото тяло, то още не се е завършило, по него ще се създаде истинският божествен храм – Соломоновият храм. (10, с. 286)

Всеки човек е пътник в живота. Като тръгва на път, някой започва още в началото с голяма бързина, а към края постепенно забавя хода си – уморил се е вече. Друг пък започва бавно, спокойно и постепенно ускорява хода си. Соломон постъпва по първия начин – отначало започва бързо и към края забавя хода си – изпитва вътрешна умора. Прочетената глава (десета от „Еклисиаст“) е един костелив орех, от който трябва да вадите ядките с игла. Всяка глава от Писанието е един вкусен обед, с който можете да се нахраните. Ако готвачът е бил зает с много работи, яденето става набързо. Десетата глава е готвена набързо. Соломон е бил зает с много работи, затова яденето е набързо сготвено, но все пак може да се яде. Поуката, която можете да извадите от тази глава, е, че каквото и да се случи в живота на човека, преди всичко той сам е виновен за това. – „Къде се крие вината?“ – В неразбирането на живота. – „Ама нямам разположение.“ – Неразположението зависи от тебе. – „Ама сиромас съм.“ – Защо си сиромас? Защото не можеш да използваш условията. – „Джобът ми е празен.“ – Скъсан е джобът ти, закърпи го, да не падат парите навън. Друг пък се оплаква, че имал пари, но пак е сиромас. Той е сиромас, защото не знае как да използва условията. Значи има два вида сиромаси – едните са външно сиромаси, на които джобовете са скъсани и парите им не могат да се задържат. Другите са вътрешно сиромаси. Те имат пари, но не знаят как да ги използват. За пример, мнозина вярват в Бога – казват, че Той е навсякъде, а при това грешат. Щом грешат, те са сиромаси. Значи те носят пари в джобовете си, а минават за сиромаси. Какво по-голямо богатство от вярата на човека в Бога? Някой вярва в Бога, казва, че Той е навсякъде, при това – не се страхува от Него, а от хората. Ако иска да вземе нещо без позволение, той не мисли, че Бог го вижда, но се оглежда надясно-наляво, да не го види човек. Че Бог го вижда – не иска да знае за това, важно е човек да не го види. (145, с. 135)

## СОЛОМОН И ПЛАНЕТНИТЕ ВЛИЯНИЯ

Към кои типове се отнася Соломон? Кои планети са имали влияние върху него? – „Меркурий, Юпитер, Венера.“ – Под влияние на баща си Соломон е юпитерианец. Изобщо той не се придържал строго в постановленията на Мойсея, но сам издирвал нещата. Соломон имал разположение към научни изследвания. Той е написал много работи: „Притчи“, „Песен на песните“, „Еклисиаст“. Под влияние на кои планети



се е намирал, когато е писал „Песен на песните“? – „Под влиянието на Венера и на Луната.“ – Който чете „Песен на песните“, трябва да бъде силен. Не е ли силен, човек не може да издържи на ония мисли, които са прокарани в нея. Притчите представляват друго нещо. Като ги чете съзнателно, човек може да изправя погрешките си. В „Еклисиаст“ Соломон се намира под влиянието на Сатурна. (118, с. 155)

„Кой е като мъдрия? И кой знае изяснението на нещата? Мъдростта на човека осветява лицето му и жестокостта на лицето му се променя“ (Екл. 8:1) – в този стих Соломон хвали мъдреца. Същевременно се казва, че жестокият изменя лицето си. Наистина когато стане жесток, човек изменя и лицето, и характера си. Най-големи промени стават с човек, който се намира под влиянието на Луната. Както Луната се пълни и празни, така и човек се мени. Соломон се намирал под влиянието на Луната, вследствие на което характерът му бил много разнообразен и променлив. Той ту се радвал, ту скърбял; ту бил доволен, ту – недоволен. Соломон се намирал и под влиянието на Венера, на Юпитер, на Сатурн. Венера го правела любезен, внимателен, нежен. Юпитер оказвал влияние върху достойнството и честолубието му. Когато изпадал под влиянието на Сатурн, той започвал да философства. По отношение на планетите Соломон бил голям екскурзиант, разхождал се от една планета на друга като търговец, който пътува от една държава в друга, и най-после казал: „Спечелих толкова, колкото да изплатя задълженията си – нищо повече не ми остана.“ Соломон изследвал физическия свят, много писал за него, но като дошъл до духовния свят, видял, че не е лесна работа. Мнозина се интересуват от духовния свят, но не могат да го изучат. Защо? – Невидим е този свят. Наистина невидим е духовният свят, но въпреки това оказва голямо влияние върху хората. Никой не вижда усилията, които съществата в духовния свят са правили и продължават да правят. (145, с. 106)

Сега като разглеждате отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Толстоя, каква поука можете да извадите от тях? В тези три лица вие трябва да виждате едно и също лице, което от положението на цар постепенно слиза като философ-мислител и стига в положението на човек, който иска да познае душата на народа. Това са три състояния, през които човешката душа минава...

... Толстой имал големи уши, което говори за щедростта на славяните. Много престъпления в света се вършат от щедрост. По характер Толстой е доблестен, която черта отсъства в характера на Соломона и на Сократа. В края на живота си Соломон казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Той е изпитал всичко и след това изказал тази мисъл, като считал, че всичко това било необходимо за придобиване на знания. Сократ пък разсъждавал точно обратно. Той казал, че чрез волята си човек може да обуздае всички свои недостатъци и слабости. Толстой, като се основава

на християнството, изнася още по-висок морал, а именно: недостатъците не само трябва да се обуздават, но те трябва да се трансформират. Като енергии, които вървят в низходяща посока, те могат да приемат обратна посока на движение – възходяща. В това отношение Толстой има похубави черти от тия на Соломона и на Сократа. Обаче и тримата не са завършили още своето развитие. В бъдеще те ще дойдат на по-висока степен на развитие. И тъй, всеки човек е минал или минава през формата на Соломона, на Сократа и на Толстоя. Соломон е прекарал един живот само на ядене и пиене, физически живот. За такъв живот се изискват хора. И наистина, около него е имало много жени и прислужници. Това е аристократически живот. Този живот се е поддържал и с наука, с четене и писане на притчи. В Сократа виждаме точно обратното: той искал да ликвидира с физическия живот, с живота на ядене и пиене, затова се предал на размишления, на философски разговори и беседи. Неговата философия се заключава в мисълта „познай себе си“. Той се оженил за една сприхава и нервна по характер жена, като си казвал: „Ако с философията си мога да се справя с характера на моята жена, много нещо ще постигна“...

... Положението на Соломона като цар представя условия за придобиване на знания и мъдрост. Що се отнася до жените и наложниците на Соломона, ще ги оставим настрана, понеже те представят неговите костюми, т.е. неговите желания, които всеки ден могат да се менят. Въпрос е, дали този цар е могъл да обича всички тия жени. Какво представя числото 1200 (т.е. 900 жени и 300 наложници), от кабалистическо гледище? Това са 12-те зодии. Значи на всяка зодия се падат по сто жени. В числото 900, 9-те представя крайния предел, до който могат да стигнат желанията на човека. В числото 300, тройката, например, показва число, с което може да се работи на физическия свят...

... Соломон, Сократ и Толстой са три типа, които носят в себе си известни сили. Всеки тип, изобщо, крие в себе си известни сили, но от всички типове един ден ще се оформи нов тип, в който ще се включва положителната философия и наука на живота. Този тип ще представя една митическа книга, от която ще се изучава историята и развитието на цялото човечество. Като помислим за Соломона, за Сократа и за Толстоя, веднага ще си спомним за голямото влияние, което те са упражнили върху човечеството. Обаче те не са първокласни единици, има и по-високи върхове от тях, но понеже днес четохме темата „Отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Толстоя“, затова говориме за тях. (148, с. 152-159)

## СОЛОМОН И НИЕ

Препоръчвам ви да четете, да развивате всички мозъчни центрове. Добре е да четете Стария и Новия Завет, да изучавате живота и характера на пророците и апостолите. Ако искате да имате техните опитности,

трябва да минете през техния живот, но нещата не се повтарят. Например, опитностите и животът на Мойсея, на Соломон и на другите библейски личности никога няма да се повторят. Четете „Еклисиаст“, правете анализ и синтез на Соломоновата философия, в която той казва: „За всяко нещо има време.“ Като изучавате характера и живота на велики личности, вие се ползвате от техните опитности. (15, с. 92)

Коя е отличителната черта на Соломона? Преди всичко Соломон е бил юдеин и като такъв не е могъл да се освободи от общите национални черти на юдеите. Те са крайни материалисти. Братята на Йосифа, например, го продадоха за пари. Те не го убиха, но го продадоха. Също така юдеите продадоха Христа пак за пари, и то много евтино – само за 30 сребърника. Тази е отличителната национална черта на юдеите. И Соломон, като юдеин, трябваше да реагира срещу тази национална черта на своя народ. И еврейските пророци реагираха срещу тази черта. Като четете Библията, ще видите, че те навсякъде са сипвали огън и жупел само заради тази черта на евреите. Те са търсели злото в духовенството, в управляващите. Направете превод да видите кое в човека отговаря на духовенството и кое – на управляващите. Духовенството, т.е. духовната страна в човека, представя принципите, веруюто, от които се ръководят умът и сърцето на човека. (148, с. 150)

И тъй вие не сте разбрали още какво представя истинският живот, не сте разбрали още и човека. За този човек именно апостол Павел казва, че Господ го е направил малко по-долу от ангелите. Такъв ще е човекът в бъдещата вселена, но не и в тази, в която ние сега живеем. Значи сегашната вселена ще изчезне и вместо нея ще се яви нова. Как ще стане това? В една от теориите на учените хора, адепти, се казва, че всички живи същества, както и слънцето, постепенно изгубват енергията си, изтощават се. Затова казваме, че силите на човека постепенно се губят, изразходват се и той остарява. Тази енергия от цялата вселена отива в пространството, както малките ручейчета се разливат по стръмнините, и служи като основа за съграждане на нова вселена. И тогава всички живи същества от старата вселена ще бъдат преместени в новата, при нови условия за живот. Ако искате да знаете нещо за новата вселена, четете „Еклисиаст“ – там Соломон е писал за нея. Той е казал: „Сейте семето!“ Значи Бог е изпратил човека на Земята да сее, да се учи, да се готви за бъдещата вселена. Големи приготовления се правят за бъдещата вселена! Затова именно Бог е поставил човека на големи страдания и изпитания. Страданията са най-голямото благо за човека. (82, с. 152)

Когато говорите върху известни въпроси, трябва да имате широко разбиране за нещата – да не изпаднете в положението на Соломон. Той разбирал много работи, но не всичко, вследствие на което изпаднал в големи противоречия и казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ (145, с. 73)

В прочетената глава (втора от Еклисиаст – бел. Р.Ив.) Соломон изнася пред света две огледала – в едното огледало се оглежда всеки човек поотделно, а в другото – цялото човечество. Това, което Соломон някога е описал, днес го опитват всички хора поотделно, както и цялото човечество. Значи днес Соломон е навсякъде. С други думи казано: философията на Соломон и до днес още се шири по целия свят. В тази глава Соломон описва живота си и страданията, които имал като цар. Всеки човек минава през страдания. Някои хора познават страданията на Соломон, други са кандидати за тях, а трети едва влизат в живота, готвят се да работят, да използват условията и богатата, които светът им предлага, и не подозират какви мъчности, страдания и разочарования ги очакват...

„Рекох за смеха – лудост е; и за веселбата – що ползва тя? И помислих в сърцето си: да веселя плътта си с вино, когато още сърцето ми се упражняваше в мъдростта и да удържа безумието, доде видя кое е доброто за човеческите синове – да го правят под небето през всичките дни на живота си“ (Екл. 2:2-3). – Всичко това Соломон е преживял, понеже му било наложено от Провидението. Той бил окултен ученик, вследствие на което му дали да разреши известни задачи. Някои задачи той разреши правилно, но някои не можа. Обаче той остави своите ценни опитности, от които човечеството може да се ползва и до днес. Соломон описва своите страдания и разочарования, през които минават и сегашните хора. Някои хора искат да опишат страданията си, но така ги преувеличават, като че ли няма по-големи от техните страдания. Като погледнете лицата им, виждате, че са закръглени, пълнички като месечина. При това казват, че не са видели бял ден в живота си. Те говорят с хиперболи. Не може човек да е страдал много и на лицето му да няма отпечатък. И Соломон е страдал, но лицето му било закръглено, нямало печата на страданията. Той имал на разположение много певци и певици, но въпреки това пак бил недоволен. Имал много жени, но пак бил недоволен. Често се казва, че някой мъж търси жените, иска да има много жени. Казват още, че някоя жена търси мъжете, иска да има много мъже около себе си. Който не мисли право, той се спира върху външната страна на въпроса и започва да гледа с лошо око на такъв мъж и на такава жена. Всъщност въпросът е поставен другояче. Много жени подразбират много желания, а многото мъже – много мисли. Следователно жената е отражение на човешките желания, а мъжът – на човешките мисли. Искаш ли да имаш много жени – ти си човек на много желания. Искаш ли да имаш много мъже – ти си човек на много и разнообразни мисли. Ето защо когато човек не мисли право, това показва, че не е влязъл в живота на страданията и не го разбира. Когато влезе в тази област на живота, човек започва вече да мисли и чувства. Щом започва да мисли, да чувства и да желае, страданията непременно ще го посетят. – „Не може ли без страдания?“ – Може, но не трябва да мислиш, да чувстваш и да желаеш. Докато човек

мисли, чувства и желяе, страданията неизбежно ще го следват. Където са страданията, там са и радостите – като естествена смяна на положението. Понякога страданията идват като резултат на кривите възгледи на човека. Някой човек купува овце, говеда с цел да се размножат, за да се осигури той. Обаче не излиза така. Купува овце и говеда, но едно след друго те умират и вместо да се осигури, той изгубва и това, което има. (145, с. 26-28)

Докато гледате на хората като на мъже и на жени, никакво разбирателство между вас не може да съществува. Съединете всички мъже и жени в едно цяло, да разберете себе си, да разберете и човека. Какво правите, когато събирате числата? Вие ги нареждате едно под друго, теглите черта и започвате да ги събирате. Под чертата написвате общия сбор и получавате само едно число – тяхната сума. Следователно, когато започнете да гледате на хората като на части на едно цяло, вие можете да разрешите всички въпроси. (145, с. 53)

Сега ще прочета 15. глава от „Притчи“-те. „Притчи“-те представят книга, която съдържа мъдри изречения и поговорки за практическия, за временния живот на хората. Те не се отнасят до идейния живот, но до обикновения живот на човека. Който иска да знае как да постъпва в живота си, нека чете „Притчи“-те и да се поучава от тях. (82, с. 104)

Като четете единнадесета глава от „Еклисиаст“, виждате, че за някои неща Соломон е имал правилни разбирания, което показва, че той е минал през големи изпитания. Добре е да прочетете за живота на Соломон, раждането му, както и условията, при които се е развивал, и да вземете поука от него. Соломон е роден от жена, която, преди да бъде жена на баща му, е била жена на един от неговите поданици. Като изучавате произхода на Соломон, добре е да спрете вниманието си и върху своя произход. Оттам ще дойдете до произхода на своите мисли и чувства. Само така ще разберете, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка имат своя майка. Каквата е майката, такива ще бъдат и децата. Никой не може да се освободи от последствията на своя минал живот. Мнозина се спират върху живота на Давид и се чудят как той, като цар и като помазан от Бога, е могъл да постъпи така. Не е въпросът там. И Соломон постъпи като баща си. Това не е за упрек. Важно е днес всеки да се запита искрено и да си отговори – не живее ли и той като Давид и Соломон. – „В какъв смисъл?“ – Не е важно това. Дали в тесен или в широк смисъл, в буквален или преносен – днес почти всички хора живеят още по стар начин. Новият живот е далеч още от хората, но той ще се наложи. Докато дойде това време, всички ще носят последствията на своите мисли и чувства, на своя стар живот. – „Какво да правим, за да бъдем готови за новия живот? Да приемем Христос ли?“ – Вие отдавна сте Го приели, но трябва да приложите учението Му. (145, с. 153)

Ние, съвременните хора, трябва да бъдем проводници на Божията мисъл. Ако само четем Библията и я тълкуваме физически, ще намерим хубави работи в нея, но ще бъдем обикновени хора. Ако имате всичкото знание на Соломона, ще бъдете обикновени хора и в края на краищата ще кажете като него: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Някои религиозни духовни хора казват: „Ние можем да влезем в Божествения свят, без да минем пътя на Соломона.“ Не, за да влезете в Божествения свят, непременно трябва да минете пътя на Соломона, да добиете знанията на света и тогава ще имате един плюс. На това придобито вече знание трябва да турите подквасата на новия живот. Тази подкваса ще бъде Божествената Любов, която ще извади от тези знания всичко съществено и необходимо за новия живот. И тогава всичко съществено, което ни остане, ще се употреби за благо на нашата душа и за благо на нашите ближни. (112, с. 202)

Когато Господ се яви при Соломона (който на времето си беше адепт), какво поиска той от Бога? – Знание и мъдрост. Той направи крив избор. Избра мъчния път и не можа да устои в него. Затова, казвам ви: не избирайте трудния път на Соломона, но изберете пътя на Любовта! Този път е път на страдания и на скърби в света, но дето има страдания и скърби, там е Любовта. Втората стъпка след Любовта е пътят на Светлината. Правило е да започнете с Любовта, после със Светлината, след това – с Мира, и най-после – с Радостта. Тогава ще дойде втората фаза, трудният път – пътят на Мъдростта. Ако не минете по този естествен път, цял свят може да обиколите, може да изучите всички школи на великите Учители в света, които носят Божието Слово, но всички ще имат само една определена Божествена идея, те не могат да изменят този Божествен път. Навсякъде ще ви кажат: първата стъпка в живота, това е пътят на Любовта. Пътят на Мъдростта е най-трудният, той е път само за Учителите. Соломон избра този път, защото имаше високо мнение за себе си. Той мислеше, че може да стане Учител на Израиля. Той създаде един храм, но колко пъти трябваше да се събаря! Този храм показва, че знанието, което Соломон имаше за Божествения свят, не почиваше на здрава основа. (112, с. 209)

## ИЛИЯ

### ИЛИЯ И ПРОРОЦИТЕ

Когато се молите, не може да употребявате празни думи. Отивате при Бога, ще мислите и ще употребите смислени думи. Казвате: „Господи, аз съм много натясно, това нямам, онова нямам.“ Говорите, говорите – след това няма ни глас, ни слушане. Имаше 400 души пророци, които викаха към своите богове, биха се, молиха се, пъшкаха – тия богове не отговориха. Един пророк се смееше: „Викайте повечко, може да спят!

Големи хора са, занимават се с разни работи, но вие викайте!“ Но Илия направи много кратка молитва и изведнъж гласът му се чу. Илия знаеше как да говори. А онези, Вааловите и Ахавовите пророци, не знаеха как да се молят. (17, с. 8)

И съвременните хора проповядват за Бога, но на техните молитви не се чува ни глас, ни услишание. Защо молитвата им не се чува? Защото не се молят на истинския Бог. Когато отстъпиха от Бога, евреите си направиха един идол и му се кланяха. Тогава пророк Илия им каза: „Хайде да направим един опит, да видим кой е истинският Бог и чие верую е право.“ Какъв беше опитът? Пророк Илия направи един кръг, тури на него дърва, а върху тях – жертвата, и каза на еврейските пророци, на брой 400, да се помолят на своя Бог да пусне огън от небето да запали жертвеника. Цял ден се молиха тия пророци, пяха, скачаха, удряха се с ножове, но ни глас, ни услишание. Пророк Илия им каза: „Викайте по-силно, може да е заспал вашият бог или пък може да е зает с нещо. Сега пък аз ще се помоля на моя Бог да видим ще се чуе ли молитвата ми.“ Пророк Илия повдигнал очите си нагоре и започнал да се моли. След няколко минути слязъл огън от небето и изгорил жертвата. По-нататък не се казва какво е говорил пророкът с 400-те израилски пророци, но се предполага, че те са го предизвикали с нещо и той заповядал да избият всички до един. В дадения случай пророк Илия представя персийския владетел, който издал заповед в царството си: за всеки сиромаш, който умира от глад и студ, да се обеси по един богат. Обаче Бог не съзвоява в убийството. Пророк Илия, който минаваше за силен, мощен в ревността си към Бога, беше дошъл до убеждението, че тия лъжливи пророци трябва да се избият. Той мислеше, че като ги избие, други няма да се явят. „Колкото и да се кастри трънът, той все ще пуца корени.“ Значи злото се крие някъде дълбоко в човека – в човешкия егоизъм. (140, с. 106)

Ангелът е слуга на небето, но той има много знания и опитности. Ангелът има повече знания и опитности, отколкото тия на цялото човечество. Като слушате това, вие не трябва да се обезсърчавате, но знайте, че сте обиколени от същества, които ви желаят доброто. За да постигнете това, което желаете, вие трябва да ги слушате. Неуспехите ви често се дължат на непослушание. От непослушанието се ражда недоволството. Щом е недоволен, човек започва да търси причината за неуспехите си в окръжаващите и казва, че хората са лоши, че светът не е добре създаден, и т.н. Той мисли, че е единственият добър човек. И пророк Илия мислеше, че злото трябва да се унищожи, заради което изби 400 лъжливи пророци. След това се уплаши и избяга в пустинята. Той каза: „Сам останах, и моя живот искат да вземат.“ Бог му отговори: „Не си сам. В Израил има още 7 000 пророци като тебе.“ След избиването на пророците пророк Илия изгуби силата си. Той трябваше да дойде отново на Земята, да изправи погрешката си. Той съзна, че светът не може да

се изправи с насилие, но с любов, с истина и със светлина. Сега и на вас, като ученици, казвам: приложете Любовта, Мъдростта и Истината като основа на своя живот и оттам започнете да градите. (47, с. 78)

## ИЛИЯ В ПУСТИНЯТА

Когато човек пости 40 дни, той преодолява физическите условия, издига се в по-висока сфера. Щом се издигне в тази сфера, и хлябът ще дойде. Така беше и с пророк Илия, който прекара известно време при потока Херит, дето враните му носеха храна. Реши ли човек да изпълни волята Божия, той ще има една велика опитност да провери Божия закон като реалност в света. Всеки, който е изпълнил волята Божия, имал опитността и ангел да го посети. Пък и сам Бог ще го посети. Който е имал такава свещена опитност, той не се е хвалил с нея пред хората. (27, с. 87)

Истинската мисъл внася успокояване на ума, истинското чувство – успокояване на сърцето, а истинските дела – успокояване на целия организъм. Дойде ли до тия положения в себе си, човек ще чуе Божия глас, както пророк Илия го чу в пустинята, дето прекара 40 дена в пост и молитва. Илия чу тихия Божий глас, който му казваше: „Пътят, по който действаш, не е прав. Светът може да се оправи с Любов, а не с насилие.“ Светът може да се оправи само чрез Любовта, чрез Мъдростта и чрез Истината, поставени като основа на живота. Това означават думите: „Аз рекох, богове сте!“ (34, с. 146)

Аз не говоря за Любовта като разумна сила, нито като вътрешно чувстване, но говоря за Любовта като едно от разумните същества, първо по рода си. Тя е най-мощният дух, най-силният ангел. По-красиво, по-силно и по-благородно същество от Любовта няма. Като погледнеш лицето на този ангел, всякаква скръб изчезва. Като те срещне, той ще те прегърне, ще те помилва и след като те остави от прегръдките си, всичките ти страдания, всичките ти грехове изчезват. И след това, като се погледнеш в огледалото, виждаш, че мязаш на него. Кажеш ли, обаче, че всичко това е твое, ти веднага ще потъмнееш. Затова ти ще прегърнеш този ангел, ще му благодариш и ще кажеш: „Стой при мене, не ме оставяй! Отсега нататък ще ходя по твоите пътища. Работи в мене отвътре, а не само да ме утешаваш отвън. Говори ми за моя Учител, аз ще те слушам!“ И той започва да говори сладко, увлекателно. Този ангел на Любовта е най-голямата дъщеря на Бога. Тя говори тъй сладко, че който чуе нейния глас, никога няма да я забрави. Казвате: това е първата любов. Всички говорите за първата любов, но никой от вас не я е задържал. Някои от вас са опитали първата любов за една секунда; други са я опитали за 5 секунди; трети – за 10 секунди, а малцина само са я опитали за 60 секунди. Проявената Любов е голяма величина. Да я опиташ само за 60



секунди, това е много нещо. Но понеже мащабът на физическия живот е много голям, не зная тогава какво ще ни ползва такава малка хапчица, донесена от една врана. Илия тогава не знаеше закона на смаляването, но като изпадна в тия ограничителни условия на живота, го научи. Когато враната му носеше малките хапчици хляб, той не беше вече голям човек, а заемаше положението на една малка пеперуда, тъй щото от тази храна даже му оставаше. Той казваше: „Господи, храната, която ми изпращаш, е в изобилие!“ Така Илия се смали и се задоволяваше с храната, която една врана можеше да изяде. Този закон е верен по отношение на Бога. Някой път Бог дохожда до нас, смалява се, за да ни повдигне. Божието благословение не седи в големите работи, но в малките. Малкото житно зърно, за пример, съдържа всички условия за един велик живот. Така и вие съдържате всички условия за един велик живот. Де се крият те? – Във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух. (112, с. 37-39)

Като четете Стария Завет, натъквате се на стиха: „Да не се кланяш на слънцето.“ Ако се кланяш на слънцето и не работиш, грешиш. Казано е още да не уповаваш на хората. Това значи: не прави хората божества, за да не изпаднеш в изкушение. Обаче Бог може да ти помогне чрез хората. Не мислете, че човешката любов е като Божията. Според мене само една Любов съществува, но в обикновения човек тя се проявява по един начин, а в добрия и праведния – по друг начин. В цялото битие съществува една Любов. Дето влезе, Любовта смекчава и облагородява. Ако те обикне едно животно, то е готово на жертва и на услуга за тебе; ако те обикне една птичка, и тя е готова на услуги. Когато пророк Илия остана сам в пустинята, гарван му носеше хляб. Обичаше го тоя гарван! (94, с. 176)

За всеки от вас има определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас се отличава с едно особено качество, а именно – той е много тих. Ще ви приведа за потвърждение един пример от Стария Завет. Илия, един от великите израилски пророци, който нищо не писа; който мислеше, че ще спаси израилския народ; избяга от една жена в пустинята, дете прекара цели 40 деня в пост. Бог искаше да му даде едно възпитателно средство, да му покаже по кой начин може да поправи света. Илия мислеше, че като избие лъжливите пророци на Ахава, светът ще се оправи. И наистина, той ги изби, но най-после една жена го уплаши. Пророците отидоха, но после влязоха в Илия и той трябваше да отиде навътре в пустинята, там да прекара в пост и молитва. Казва се, че там най-първо се явила буря, но Бог не беше в бурята. След туй се явил огън, от който гората се стоплила, но Бог не беше и в огъня. Най-после той чул един тих глас – не външен глас, но глас на душата. В този глас беше Бог. Тогава Илия закрил лицето си и Бог му проговорил. Оттогава той разбрал вътрешния смисъл на живота. Аз ще определя как действа този глас. Когато чуеш нежния, тихия глас на Бога, душата ти се отваря така, като че в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора. Вън от

тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде и с всички – и между ангелите, и между светиите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на този Божествен огън и ти си готов да пожертваш всичко за Бога. (131, с. 139)

Да дойдем до вътрешното разбиране на нещата. Има нещо по-съществено от богатството. То е да съзнаваш присъствието на Божията Любов в душата си. Това е най-реалното, най-същественото. При тази Любов всички противоречия изчезват. Стремете се към великата Любов, да я разберете правилно. Дайте ухо на тихия глас в себе си. Пророк Илия трябваше да мине през големи изпитания, докато чуе тихия глас на Бога в себе си. Той разбра, че Бог не е в бурята, не е в огъня, но в тихия глас. Като позна Бога, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Всеки човек ще разбере тайните на живота, след като мине през големи страдания и чуе тихия глас на Бога в себе си. (122, с. 167)

### ИЛИЯ И СМЪРТТА

В Библията е писано, че пророк Илия се възнесъл на небето с колесница. Този е единствен случай на възнасяне на небето с колесница. Всички хора досега са отишли на онзи свят без колесница. Илия беше справедлив и смел човек. Той им смелостта да каже на израилския цар, че смуцава народа си. Същевременно Илия имаше голяма сила. Той затвори небето три години, през което време не вали дъжд. Какво бихте направили вие, ако имахте силата на Илия? Въпреки своята сила Илия имаше една слаба страна. Той се уплаши от една жена и избяга от лицето ѝ. Причината за страха на Илия се дължи на избиването на Вааловите пророци. Той избяга 400 пророци, които влязоха после в него и го смуцаваха. Те му казаха: „Ти отне живота ни. Сега ние не можем да живеем нито на земята, нито на небето. Покажи ни един изходен път.“ Тази е причината, поради която Илия изгуби силата си. Христос знаеше този закон и когато учениците Му искаха да употребят насилие, Той ги въздържаше. Той им казваше: „Оставете злото във вас. Влезе ли във вас, ще изгубите силата си.“ (116, с. 29)

Какво нещо е умирането? Като почнеш да умираш, почваш да забравяш, почват да се стесняват кръговете, докато дойдеш до един тесен кръг, дете са майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти; най-после и тях ще забравиш, ще дойдеш до един още по-тесен кръг, дете си сам – остава само твоето съзнание, като че нищо не съществува друго в света. Тогава пред теб ще изпъкнат всички твои постъпки, желания, онези отношения, които си имал към всички хора; целия си живот, който си прекарал на земята, ще видиш като на филм. Ще се чудиш отде изпъкна този твой свят, хем с всички подробности. Нито баща, нито майка – ти сам гледаш своя живот, което не можеш да си обясниш. Ти влизаш в другия свят

и мислиш, че ще те посрещнат ангелите, светиите. Такова посрещане има, но за онези, които са разбрали разумния живот, които са вървели по Божия път. Има посрещане с венци, с музика, с модерни таксита, с небесни колесници. Има и такива работи – още от земята да ви вземат с огнена колесница, като Илия. Тогава няма да има нужда да ви заравят, както сега, в земята. Сега за умрелия казват, че той отива да си почине. Едно противоречие: ние вярваме, че този човек отива в другия свят, но едновременно вярваме, че той е в тялото си тук, в земята. Ние пушаме тялото в земята, за да може земята да го изпрати в небето! Защото най-благоприятното място, това е небето. Ако вие заровите един светия, след десет дни няма да намерите нищо от тялото; но ако заровите един грешник, ще видите, че няма кой да му занесе тялото, всичко ще остане тук. За тялото на светията има кой да се грижи, той ще си го вземе. (24, с. 162)

Казвам: знание ви трябва! Всеки трябва да знае какво иска да излезе от него. Ако някоя млада сестра казва, че е остаряла вече и се готви за погребение, това е неразумно. Аз харесвам тук една стара сестра. Горката, обезсърчила се, иде при мене. Приготвила си няколко хиляди за погребение. Казвам: тя е дошла до правата мисъл. Няма какво да я погребват! Тя сама трябва да се погребее. Свети Илия кой го погребва? Ако ти вярваш в Бога, няма нужда да те погребват, но ако не вярваш, трябва да те погребат, десет попа да те опеят. Ако вярваш в Бога, нито един поп не трябва, нито погребална каляска ти трябва. За тебе ще дойде една каляска отгоре и ти ще идеш с чест и слава там, отдето си дошъл. Сега не искам да ви доказвам нищо. Ако река да ви доказвам, ще излезе лъжа. Всички неща, които се доказват, са лъжливи. Нещо, което може да се опита – то е истинско. (49, с. 172)

В новото е спасението на човечеството. В новото е животът. В новото е щастието. В новото е прогресът. Щом влезеш в новото, животът ти се осмисля. Щом дойде новото, очите на хората се отварят и те разбират какво представлява духовният свят. Тогава ще живеете и тук, и там и ще бъдете винаги весели. Като дойде време да напуснете земята, няма да плачете, както сега, а ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: „Аз заминавам вече от този свят.“ Каквото сте спечелили, ще го раздадете на близките си и ще кажете: „Аз си отивам вече. Домашните ми отдавна ме очакват.“ Ще се ръкувате с всички, ще излезете във радостни и весели и никой няма да ви знае къде сте. Няма да ви опяват, да ви носят с колесница, да ви държат надгробни речи. Когато Илия замина за другия свят, той остави кожуха си на земята. Елисей взе кожуха на Илия и като дойде река Йордан, удари с него водата и каза: „В името на Илиевия кожух, да се раздели водата на две.“ Казвам: ако и вие като Илия оставите кожуха си на някого, влезли сте в небето. Ако не сте оставили на никого кожуха си, вие сте още в гроба. Гробът

представлява митницата, дето се преглеждат куфарите. Ако носиш багаж и с него отиваш на другия свят, знай, че непременно ще те претърсят и ще го вземат. За светията са необходими 40 дена за преглеждане на багажа, а за обикновения човек са нужни 45 години. Това е алегория, но вярна. Затова именно човек се готви още от този живот за другия. Още на земята той придобива знания. (93, с. 96)

С аероплани няма да отидете. Само двама души отидоха с аероплани – Енох и Илия. А пък обикновените хора не ги взимат с аероплани. И единия от тях – именно Илия, когото взеха с аероплан, върнаха го и той трябваше да плати. Повикаха го от онзи свят да си ликвидира сметките. И той, като дойде, тури си единия крак в Стария Завет, а другия крак – в Новия Завет. И всички хора са все с единия крак в Стария завет, а с другия – в Новия! От вас се изисква сега да си вдигнете краката и двата крака да турите в Новия завет. А пък вие сега седите и стъпвате ту на единия, ту на другия крак и казвате: „Старият Завет, Новият Завет...“ Гимнастика е това. (68, с. 65)

Едно е важно за човека – щом се натовари с някакво бреме, да отиде при Господа да се разговори. Добре е човек да се товари и да се разтоварва. Опасно е, ако остане постоянно натоварен или разтоварен. Ето, Христос беше на небето разтоварен, но доброволно слезе на земята да се натовари. И след като мина през големи страдания, Той се разговори. И Христос се натовари и разговори като човек, но с тази разлика, че човек постоянно се товари и разтоварва, а Христос само веднъж се натовари и разговори. Всеки човек може да дойде до положението на Христос. Кога ще дойде това време? Когато придобие Божията Любов и разбере Божиите пътища. Тогава и с товар, и без товар животът му ще бъде лек и приятен. Тогава той ще има на разположение автомобил, който ще носи товара му. Пророк Илия остави кожуха си на земята и с огнена колесница се възнесе на небето. Когато придобие изкуството да сваля и да облича кожуха си по свое желание, човек ще разбере смисъла на живота. Той може да каже като Христос, че неговото бреме е леко. (139, с. 203)

За Илия казват, че му изпратили една колесница да го вземат в онзи свят. Но Илия не беше много от праведните. Той беше един много добър човек, добър, праведник, честен, справедлив, но имаше една черта, че беше много строг, жесток и като пророк изпокла 400 лъжливи пророци, и трябваше наново да го върнат, за да му покажат какво нещо е милосърдие и че с рязане на глава работа не става. Кое е по-хубаво да направиш с лъжливите пророци: да им отрежеш главите или да ги направиш да мислят правилно? Според мене един човек, който те лъже – добър човек може да стане, само трябва да го бутнеш на мястото, дето трябва. Защо лъже човек? По единствената причина, че е слаб. Всеки слаб човек неизбежно лъже. Накарай слабия да ти говори истината! (103, с. 67)

## ИЛИЯ И ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Мнозина от съвременните хора имат неправилни разбирания за живота. Те мислят, че ангели трябва да слязат от небето и да ги задигнат, като Илия, в огнена колесница. Колкото и да чакат, с тях не може да стане това. Илия беше минал през ред посвещения, заради което трябваше да го вдигнат на небето с огнена колесница. Обаче когато повторно дойде на земята, той трябваше да мине едно тежко изпитание: по желанието на Иродиада трябваше да отрежат главата му и да я поднесат на блюдо. Като Илия той мислеше, че светът може да се оправи с насилие. На небето обаче той разбра грешката си и реши да се върне пак на земята да изправи погрешката си и да научи хората да живеят правилно. Той слезе на земята като Йоан Кръстител и опита закона „око за око...“ И наистина, Йоан плати с главата си, за да изкупи сторената погрешка, която направи като Илия. Сега и Христос ще дойде на земята да покаже на хората, че с плюене, с поругавания, с разпъване на кръст светът не се поправя. (86, с. 77)

Знаете ли, когато гониха Илия, какво каза той на Господа? „Господи, само аз оставам и моя живот искат!“ Господ му каза: „В Израил има още 7000, които не са преклонили коляното си пред Ваала – поклонници на Истината, на чистотата.“ Има! Сега вие сте Илия, когото гонят. Той извади ножове и изби толкова пророци, но като се яви онази царкиня, която му каза: „Ти ще отговаряш!“ – той избяга. Уплаши се от една жена, че трябваше да избяга в Таркии (в планината Кармил) да възстанови своята сила, да пости 40 дни. И трябваше Бялото Братство да му покаже, че ще дойде ден, когато светът ще се оправи не чрез убийства, а чрез Любов. Тогава той каза: „Аз се отричам от своя кожух, ще го дам на моя ученик и ще се кача на огнената колесница, и ще дойда в края на века, ще туря единия си крак и ще кажа: „Прави правете Божиите пътища!“ И дойде отново, снеха му главата, както той сне главата на другите. (55, с. 305)

„И изповяда, и не се отрече, и изповяда: не съм аз Христос. – И попитаха го: „А що си? Илия ли си?“ – И каза: „Не съм.“ – „Пророкът ли си?“ – И отговори: „Не.“ (Йоан 1:20-21). Макар че беше смел човек, пророк Илия се уплаши от една жена и избяга в пустинята. Този страх остана и у Йоан. Затова, като го попитаха не е ли Илия, той отрече. От кого се отрече? – От страхливия Илия. И рече: „Аз съм глас на Едного, Който вика в пустинята: оправете пътищата Господни, както рече пророк Исая.“ Йоан искаше да каже, че не е онзи Илия, който изби пророците. Той е онзи глас, който каза: „Оправете пътищата Господни!“ Значи Йоан не е старият Илия, но новият. (1, с. 11)

## ХРИСТОС И ИЛИЯ

Двамата от другия свят – Илия и Мойсей – представят старата култура. Христос е новатор, Който внася новото, Божественото в света. Тази Божествена идея Той иска да я приложи така, че да послужи за благо на човечеството... Ние мислим, че онези, които са заминали за другия свят, нямат никакъв интерес към нас, а виждаме, че Мойсей и Илия се интересуват от новото, което идва в света. Значи те участват в него. Питам тогава: откъде идват новите идеи в нас?...

По-добре нов минус, отколкото старият минус. По-добре учението на Исуса, отколкото учението на Илия и Мойсея. Ако искате да сечете горите, Мойсей трябва да ви дойде на помощ, да ви каже как да направите бъчви. Но ако искате да възпитавате вашите деца, потребен ви е Исус. Ако искате жена ви да се подчинява, да ви готви хубаво, потребен ви е Илия или Мойсей. Там е законът. Но ако трябва да се роди син или дъщеря, потребно ви е учението на Исуса. Ако искате да станете генерал, да побеждавате на война – трябва ви Илия или Мойсей, но ако искате да разберете защо е създаден светът, потребно е учението на Исуса...

Според мене Мойсей представя човешкото сърце, Илия представя човешката воля, а Исус – човешкия ум. Илия и Мойсей се занимават с материалните работи, а умът – с отвлечените работи. Той е единствената мощна сила в света, която движи цялата вселена. Всичко в света се движи от един велик ум. Закономерността в света е дело на този велик ум. И нашият ум е част от този велик космически ум...

И когато Мойсей, Илия и Исус се разговаряха, те разискваха върху най-възвишените въпроси за онзи порядък, който трябва да дойде. Искаха да приравнят земния порядък с онзи на небето. (46, с. 243)

Исус е дошъл и работи, и когато светлината идва, тя идва постепенно, тихо, без шум. Той няма да дойде като гръмотевица, както някои го очакват. И това може да стане, но там не е Исус. Когато пророк Илия отишъл в пустинята и се предал на пост и молитва, и когато дошла буря и огън, а Илия закрил очите си, Бог не е бил в бурята и огъня, а в тихия глас, който говорел. Господ не е във вашите страдания, във вашата сила, във вашите знания. Къде е? – В Любовта. Ако любите, Той е във вас. Не любите ли – няма Го. И вие трябва да любите – туй е законът! Ние не любим, а чакаме хората да ни любят. То значи да седим пред печка и да чакаме да ни донесе друг дърва да се стоплим. (123, с. 14)

## ИЛИЯ И НИЕ

Мислете върху въпроса как може да се оправи светът чрез великия закон на Любовта. Едно време пророк Илия изкла 400 пророци, като мислеше, че ще освободи Израил, но не успя. Той не се уплаши от това, което направи, но се уплаши от една жена и избяга. След това трябваше

да отиде в пустинята, да прекара там 40-дневен пост, да му покажат начин, по който светът може да се поправи. Той прекарал известно време в планината всред канарите, дето се явила голяма буря, а после и огън, но Господ не бил нито в бурята, нито в огъня. Най-после той чул тих глас, т.е. гласа на Любовта, гласа на Бога. Едва тогава пророкът разбрал, че хората могат да се оправят само чрез тихия глас. Бурята представя метод, с който сегашните хора работят. Бурята представя сегашния живот на хората. Огънят – това са страданията, през които хората минават. Обаче светът не може да се оправи нито чрез бурята, нито чрез огъня. Бурята може да руши канари, бурята може да корени дървета, но по никоя начин тя не може да оправи света. Като чул тихия глас, пророк Илия закрил очите си и разбрал дълбокия смисъл на този глас. Сега и на вас, като на окултни ученици, обръщам вниманието ви на тихия глас – да видите какво той може да направи. Досега вие сте искали да бъдете силни като бурята и като вятъра, да покажете на хората кои сте и какво можете да направите. Обаче ние искаме да ви научим тихо да говорите и да видите какво можете по този начин да направите. (39, с. 70)

В Писанието е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Без вяра молитвата не се приема. Иначе не може да се обясни защо Бог отговаря на някои молитви, а на други не отговаря. Всеки, който върши Божията воля, получава отговор на молитвата си. Затова е казано: „Преди да поискаш нещо от Господа, ще получиш отговор на молитвата си.“ Някой отпратил много молитви към Господа, но не получава отговор. Защо? – Молитвата му не е силна. Тя е лишена от вяра. В Стария Завет има пример, дето 400 пророци се молеха на Ваала, но не получиха никакъв отговор. След това пророк Илия се обърна към Господа с молба да му се изяви и след малко получи отговор на молитвата си – огън слезе от небето и изгори жертвата, която беше поставил на жертвеника. От голяма ревност към Бога Илия изби всички лъжливи пророци. Какво щяхте да направите вие, ако бяхте на мястото на пророк Илия? Лъжливите пророци и днес пълнят главите на хората. Ако искате да се освободите от тях, ще вземете гребен, както чистите паразитите от главата си, и ще ги извадите навън, да ги избиеете. (134, с. 168)

Истинският живот седи в чистотата. Много лоши мисли и чувства могат да минат покрай вас, но вие не трябва да ги пуцате да влязат вътре. Това е геройство. Срещате мечки, вълци – не се възмущавайте от тях. Има три вида мечки: външни, вътрешни и Божествени мечки. Също така има и Божествени коне. Например, пророк Илия се възнесе на небето с огнена колесница с три Божествени коня. Това са отвлечени работи, които не са за всички хора. Те са само за възрастните. Големите, дълбоките книги са за учените хора, а за вас са малките книги, букварчетата. (21, с. 37)

Време е вече да се отворят вратите на болниците и болните да излязат навън. Кога ще стане това? – Когато хората се откажат от омразата, съмнението и подозрението, от всички отрицателни мисли и чувства. Това подразбира истинско здраве. Това е новото, което осмисля живота. Какво очакват сегашните хора? – Идването на Христос. Те мислят, че като дойде на земята, Христос ще ги вземе на небето с колесница, както стана със свети Илия. Наистина свети Илия се качи на небето, но понеже не беше напълно оздравял, изпратиха го втори път на земята като Йоан Предтеча. Следователно, който иска да отиде на небето, трябва да разчита на краката си, т.е. на своите добродетели. Който не е отишъл на небето с колесницата на своите добродетели на Любовта, ще слиза на земята дотогава, докато изработи тази колесница. (132, с. 134)

Някой мисли, че ще пуснат колесница от небето и с нея ще възлезе нагоре като пророк Илия. Знаеш ли какъв беше животът на Илия? Той мина през голяма дисциплина. За да го вземат с колесница, животът му не беше обикновен. Приятно е човек да има такава колесница, да говорят за него, както говорят за пророк Илия. Той мислеше, че е силен човек, но като видя жената, уплаши се и избяга в пустинята. Той не разбираше жената, но Бог му даде добър урок. От ревност към Бога той изкла 400 пророци. Господ му каза: „Ти изкла Моите пророци, но не е този пътът, по който трябва да Ми служиш. Сега и твоята глава ще снемат.“ Като видя какво го чака, той избяга в пустинята и каза: „Господи, опасна е тази жена.“ Той чу първо гласа на Бога чрез бурята, чрез огъня, и се скри. После чу тихия глас на Бога и се засрами. Така той позна жената, разбра какво представлява тя, но плати с живота си. Като напускаше пустинята, Илия намери своя заместник – Елисей, земеделец. Като мина край него и го повика, Елисей напусна нивата си, принесе жертва на Бога и тръгна след Илия. Казаха на бащата на Елисей, че синът му напусна нивата и принесе в жертва воловете, но бащата не можа да го спре. Елисей последва Илия и стана един от великите пророци. Всички имате опитността на Илия, но трябва да чуete тихия глас на Бога и да се засрамите, не само да се зачерви лицето ви, но да се пробуди съзнанието ви. Това няма да стане в един момент, но след като запалите огъня. И огънят няма да се запали изведнъж, да избухне – постепенно ще се разгорява. (132, с. 246)

Казват някои, че Бог е промислил за всичко. Да, Той отдавна е промислил за всичко, но ти сам трябва да отидеш на извора да си донесеш вода. Никой ангел няма да слезе от небето да ти донесе вода. Един от великите пророци на Израиля, мощен със своите знания и сила, като останал в уединение, почувствал нужда от храна, но не дойдоха ангели от небето да му донесат храна, а врани изпратиха да му услужат. Те му носеха хлебец в устата си. Този велик пророк разбра Божествения закон, беше доволен от него и благодари на Бога. Питам: колко храна може да донесе една врана в своята човка? Вие не мислете, че тя е донесла някое голямо



парче хляб. Не, тя донесе една малка хапка, като нафора, колкото може да носи в устата си. Пророкът се задоволяваше и с тази малка хапчица. Сега ще направя едно малко сравнение: вие сте в положението на пророк Илия, който прекарал на уединение, затънтен нейде в планината. Там враните му носели хляба. Вие знаете колко тежко беше положението на Израиля тогава! Гладни години бяха. Три години не беше валило дъжд – навсякъде имаше голяма суша. Почти всичко беше изгоряло, изсъхнало. Хамбарите на Израиля бяха изпразнени, малко хляб имаше. Жито имаха само богатите, а бедните се хранеха с корени. Представете си, че и вие се намерите в това незавидно положение като Илия! Какво ще почувствате, ако дойде при вас една врана и ви донесе малко хляб в устата си? – Божествена радост. Питам тогава: какво нещо е Божествената радост? – Тя е хапчицата хляб, която малката врана донася в устата си. Но вие, като старозаветника, взимате тази хапка хляб и казвате: „По-добре да не е била и тя, само да ми дразни стомаха! Не ми трябва такава малка хапка. За мене са нужни най-малко 30-40 такива хапки!“ Вие сте недоволни, протестирате. Казвам: чакайте, не бързайте толкова! На другия ден враната пак ще дойде, ще ви подхвърли още една хапка. След като погладувате така десет деня, преставате да сте старозаветен, ставате новозаветен. Като получите тази малка хапка, казвате: „Малко ми е този хлебец, но ще направя един опит, все-таки ще уталожя глада си.“ Взимаш тази хапка и я изяждаш, но оставаш ненаситен. На другия ден враната донася още една хапка. Докато си недоволен, ти си старозаветен човек, но като разбереш великия Божий закон – да бъдеш доволен на малките хапки, ставаш новозаветен човек, преставаш да се ожесточаваш, започваш да разсъждаваш, да оправдаваш враната и казваш: „Наистина, колко може да донесе в устата си тази малка врана? – Колкото тя може да изяде. Виждам, крилцата ѝ са малки, крехки. И на толкова съм благодарен.“ Сега вече ти не се ожесточаваш, не се съмняваш и от новозаветен човек започваш да се готвиш да влезеш в живота на праведния. И като такъв започваш да скърбиш, че няма повече храна, и си казваш: „Не може ли да се намерят повече врани, поне десетина, та да ми донесат повече хапчици?“ Дойдете ли до това положение, този въпрос вече лесно се разрешава. Всегашния свят има много такива праведни хора, които казват: трябва да имаме повече храна! Просякът, който тръгва на просия в света, казва: „Дано има повече праведни хора в света, та този ще ми даде един грош, онзи ще ми даде един грош – от сто места по един грош правят 20 лева, и то златни!“ Аз ви представям във форми трите вида живот. Какъв трябва да бъде животът на ученика? – Той не очаква враните да му донесат хляб. Ученикът има вече една реална опитност, той има разумна връзка с невидимия свят, понеже е минал през трите етапа на живота: през старозаветния живот, през новозаветния живот и през живота на праведния. Сега вече той влиза в пътя на ученика, в който път трябва да има други схващания и възгледи за живота. Христос казва: „Вие, които сте минали през тия пътища, трябва да се самоотречете от живота.“ От

кой живот? – От живота на старозаветните. Трябва да се самоотречете от кой живот още? – От живота на новозаветните. И най-после трябва да се самоотречете и от живота на праведния. Старозаветен ли си, ти се ожесточаваш. Новозаветен ли си, ти се съмняваш. Праведен ли си, ти се наскърбяваш. Това не са грехове, това са естествени състояния, които всички хора минават. Това са култури, които са съществували в миналото. По нямане на други термини ние употребяваме думите старозаветен, новозаветен, праведен човек и ученик. (112, с. 19-23)

## Е Л И С Е Й

Непременно трябва да възприемете Любовта! Няма друг път. Всичко друго ще се уреди. Каква друга философия? Никаква друга философия, никакви други умувания. Вие сте умували, умували. Ще приложим това тази година и ще видим резултатите... Ако по старому призовете Господа, Той никога няма да ви приеме. Знаете ли какво направи Елисей, който взем кожуха на Илия? Какви думи произнесе? Може ли някой да ми цитира този стих? Той му взе кожуха, седна на него и каза: „В името на Илиевия Бог.“ Ами вие, ако аз ви дам този кожух, как трябва да произнесете тия думи? Като дойдете при река Йордан, как ще кажете? *(Отговарят)*: „В името на Бога на Любовта!“ (11, с. 152)

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Само онзи не съди, който мисли право. Това се изисква днес от всички хора. Мислете право, за да бъдете всеки момент готови, когато ви повика Бог при Себе Си. Бог извиква при Себе Си и млади, и стари. Как ще отидете при Него – с огнена колесница, както Илия, или с колесницата на Любовта? Илия замина за онзи свят с огнена колесница и остави кожуха си на Елисея, след което той стана пророк. Без този кожух Елисей не би станал пророк. Облечете се и вие с кожуха на Любовта, за да станете пророци. Чрез този кожух се проявява Божият Дух. Той говори на всеки човек, който има радио и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава. Добрият човек е същевременно и добър пророк. Радвайте се, ако между вас има много пророци. В това отношение България е богата с пророци и ясновидци. В който град или село да отидете, все ще намерите поне един ясновидец. В селата има баби-пророчици, които помагат на хората при мъчнотиите им. Достатъчно е някой селянин да изгуби кравата или вола си, за да му предскаже бабата къде е отишъл. Ако ясновидецът предскаже нещо, което 100 % е вярно, предсказанието му е от Божествения свят. Ако предсказанието му е от човешкия свят, истинността на думите му е 50 %. И най-после, има случай на предсказване, вярно само едно на сто. При такова предсказване човек трябва да приема нещата с голяма предпазливост. (23, с. 201)

Казано е в Писанието: „Любете враговете си!“ Щом възлюбите врага си, Божията воля ще бъде закон за вас. Тогава ще придобиете ново просветление, правилно да разбирате Божиите пътища. Иначе и по 10 пъти на ден да се молите, Бог няма да измени закона Си за Своите своенравни деца и ученици. Който изпълни и приложи Божия закон, той ще получи голямо благословение, подобно на онова, което една бедна вдовица получила чрез пророк Елисея. Той отишъл у дома ѝ и казал: „Какво имаш у дома си?“ – „Нищо освен една масленица с елей.“ – „Иди тогава у съседите си и вземи от тях назаем много празни съдове. След това налеј от елея в празните съдове и като се напълнят, слагај ги настрана.“ Като се напълниха съдовете и нямаше други празни, елеят престана да тече. Тогава Елисей ѝ каза: „Иди, продај елея, та плати дълга си и живеј с остатъка, ти и чедата ти.“ (108, с. 90)

Мощна е човешката мисъл, но трябва да знаете как и къде да я прилагате. При Елисея, един от старозаветните пророци, отишла една бедна вдовица да иска съвет. Тя казала на пророка: „Искат да продадат сина ми за дългове. Какво да направя, за да го спася?“ – „Какво имаш в дома си?“ – „Нищо друго освен малко дървено масло в едно шише.“ – „Вземи тогава всички съдове, колкото имаш, вземи няколко и от съседите си и започни да наливаш в тях масло от шишето.“ Вдовицата изпълнила съвета на пророка и маслото започнало да тече изобилно. В скоро време тя напълнила всички съдове. Като нямало вече къде да го налива, маслото спряло да тече. Бедната жена продала част от маслото и освободила сина си. Човек крие в себе си сили, дарби, които трябва да развива, за да ги приложи, когато му потрябват. За пример, когато искат да намерят вода в земята, хората копаят тук-там и някъде излиза вода, някъде не излиза. Обаче има хора, които с помощта на лескова пръчка могат веднага да определят къде се намира вода в земята. Там, където има вода, пръчицата се огъва. По това познават не само къде има вода, но приблизително и дълбочината, на която се намира. Всеки човек не може да си служи с тази пръчица. Само онзи човек може да познае къде има вода в земята и на каква дълбочина, който е в хармония с водната енергия. Освен това земното електричество и електричеството на неговия организъм трябва да бъдат разнородни. Щом тия условия съществуват, пръчицата се огъва – признак, че на това място има вода. (139, с. 215)

Можете ли като пророк Елисей от едно гърне с елей да напълните още много гърнета? Ако можете от малкото да правите много, това значи опитност! Някой казва: „За каквото и да се помоля на Бога, Той винаги ме слуша.“ Добре, вземи едно гърне, в което има само 10 грама масло, и помоли се на Бога да ти помогне да напълниш цялото гърне с масло. Ако направиш това, значи Бог те е послушал. Питам: колко от вас, които минават за духовни хора, имат подобна опитност? По този начин вие можете да се проверите докъде сте стигнали. (117, с. 88)

... Ако някой би поискал от мене 1500 лева, ще му изпратя 15 лева и ще кажа: „Десет лева ще потопиш във водата и те ще станат толкова, колкото ти искаш. Ако не станат, пиши ми! Може да не знаеш какъв е начинът.“ Ще му кажа да направи този опит сутрин, като изгрее слънцето. Друг път ще ги потопи посред нощ, трети път ще ги потопи при облачно време и четвърти път – при звездно небе. След това ще му кажа: „Много си невежа!“ (Ако не успее, разбира се.) Сега да ви направя мисълта си малко по-ясна: представете си, че вие ми искате по 1500 лева и аз ви пращам 15 житни зрънца и казвам: „Сега е есен. Посадете ги по последната система, която съществува в Америка.“ Аз ви казвам, че в пет години вие ще имате не 1500 лева, но повече от 20 000 лева печалба. Трябва да знаете как да употребявате нещата! Не само това, но ако той би повярвал – като тури тези пари десет пъти във водата, те ще станат повече, ще се умножат. Ако има нужда от пари, ще се умножат. Когато сина на онази, бедната вдовица, щяха да продадат като роб, тя отиде при Елисея и той ѝ каза: „Имаш ли празни съдини?“ – „Имам.“ – „Друго нещо имаш ли?“ – „Имам една стъкленица с масло.“ – „Събери, колкото съдини можеш, от съседите си, затвори се и почни да преливаш стъкленницата с маслото в празните съдини!“ Като почнала да прелива, напълнила съдовете и каза (на сина си – бел. Р.Ив.): „Дай още съдини!“ – „Нямам.“ Казва пророкът: „Иди сега и продай маслото и откупи сина си!“ Стига вие да имате съществената нужда, и маслото ще потече. Този закон е верен! Всяка една мисъл и всяко едно чувство в човека може да принесе своя плод. Та казвам: трябва да дойдете до положителната страна. Може някога работата да излезе несполучлива – погрешката е у вас. Направете втори, трети, четвърти, пети, шести опит, докато вашият метод се замени и придобиете съществено знание и разберете мистичната, духовната страна на нещата, в която седи силата на човека. И когато придобиете тази сила, вие няма да я употребявате за себе си. Тя ще бъде благо за другите, защото, когато един човек направи една чешма, не пие само той от нея. Като се прочуе чешмата, всички ще пият от нея. Като си направил едно благо, то става достояние на всички. От това благо всички ще пият. Ти не можеш да затвориш чешмата с кранове. Като е готова чешмата, и животни, и хора – всички ще пият от нея и ще благодарят, че се е намерил един умен човек, който е разрешил един от важните въпроси.

Бъдете спокойни, не се страхувайте от нищо! Не мислете кой ще ви гледа на стари години. Забравете всичко, което ви смущава! Забравете старите си години. Живейте като млад човек на 33 години. Мислете, че сте между хора, които се обичат. На земята няма само хора. Слугата на пророк Елисея казваше: „Господарю, ще ни убият, загубени сме! Целият град е обиколен от войска.“ Елисея се помоли на Господа да отвори очите на слугата му и да види това, което с физическите си очи не може да види. Отвориха се очите на слугата му и той видя цялата гора пълна с въоръжени конници. Следователно, като се отворят очите на хората, и

те ще видят, че зад веригата войници, която ги опасва, има друга верига – по-силна и мощна от първата. Трябва ли, прочее, да се страхувате? Ето защо на вас казвам: ако нямате вяра, с която да понесете мъчнотиите и да се справите разумно с тях, къде е вашата сила? Тогава кое ви отличава от другите хора? (64, с. 155)

Не е лесно човек да бъде свободен. Даже и пророците в миналото не са били абсолютно свободни хора. Например за пророк Елисея се казва, че като го видели децата, започнали да викат подир него: „Плешивий, плешивий!“ За да се освободи от техните подигравки, той измолил небето да изпрати някакво наказание върху тия деца. Не е лесно да носиш подигравките на хората. И светиите на времето си са били подигравани. (117, с. 184)

Убийството е забранено. Човек разполага с много методи – защо да не приложи такъв метод, който да повдигне и него, и неприятеля му? Когато войската на един от израилските царе била така притисната от неприятеля, че трябвало да загине, пророк Елисея се явил при царя и му казал: „Царю, ела да видиш как ще бъде поразена неприятелската войска.“ Царят отговорил: „Неприятелят е по-многочислен от нас.“ – „Ела с мене, да видиш колко са с нас“ – казал пророкът. Той го завел в гората и му отворил очите да прогледне. Царят се учудил на голямото количество войска, която била скрита в гората. След това Елисея ослепил неприятелската войска. Царят го запитал: „Да ги убия ли всичките?“ – „Няма да убиваш нито един, ще ги завържеш и изпратиш при техния господар.“ Следователно, когато ви се даде власт, не злоупотребявайте с нея. Не пожелавайте на човека по-голямо зло от това, което го е сполетяло. Не желайте злото на никого. Ако желаш злото на ближния си, и на тебе ще се случи същото. Тогава ще разбереш какво значи да желаш злото на човека. Ако искаш да живееш добре, желай на всеки човек това, което желаш за себе си. Като постъпваш така, пред тебе ще се отвори широк, необятен свят. (23, с. 48)

Ако служите на Бога, има известни правила, по които трябва да постъпвате. Не мислете, че като влезете в Божествения свят, не ще може да воювате. Там има по-мощни оръжия, пушки – всичко там е най-съвършено. Искам да ви въоръжа с нови картечници – с картечници на мисълта, за да опитате тяхното действие. Такъв пример има от Стария Завет. Някой си цар изпратил войска против пророк Елисея. Последният се помолил усърдно на Бога да го закриля – и наистина, всички негови неприятели ослепели. Като ги видял слепи, царят запитал пророка: „Да ги поразя ли?“ – „Не, погрижи се да ги нахраниш и ги остави да отидат при господаря си.“ Следователно, когато познаем Бога, когато разберем законите Му, ще можем да третираме неприятелите си по същия начин – ще ги направим слепи. Какво е слепотата? Да се отнеме зрението, значи

да се отнеме алчността. Очите, които днес са много отворени, трябва малко да се позатворят. Най-голямото зло в света е голямата алчност на хората. Всички държави днес искат колонии, колонии, всеки народ иска да зароби другите и да живее на техен гръб. Алчността на човечеството доведе днешната война, от която произлязоха всички други лоши икономически условия, за нещастieto на хората. А това що значи? – Че са ослепели. (8, с. 27)

## И С А Й Я

### БОГ И ИСАЙЯ

Ще прочета 6. глава от Исая. Той е един от бележитите пророци на израилския народ. Той имал рядката опитност да види Господа. Които четат Писанието, мислят, че Исая видял Господа в Соломоновия храм. Всъщност той Го видял на друго място, далеч от храм и дом. Да се мисли така, това показва отсъствие на знание. Ще каже някой, че мнозина са виждали Бога, и то много пъти. И това е неразбиране. Ето, от два и половина милиарда хора колко са могли до днес да се качат на Еверест? – Нито един. Ако това досега не е станало, колко по-невъзможно е за човека да се качи на най-високия връх – при Бога. Да видиш Бога, това е изключително явление, което едва ли един път се случва в живота на човека. (69, с. 41)

Изучавали ли сте живота на Исая? Знаете ли как е придобил той тази дарба? Исая не е от простосмъртните хора. Той беше една напреднала душа. Казвам: като ученици на окултната школа вие трябва да вземете поука от характера на Исая. Когато изучавате характера му, ще разглеждате какви са неговите основни черти. Четете историята му и вижте как е изпълнявал всичко това, което Господ му казвал. Колко години преди Христа е живял Исая? – Това ще намерите в библейския речник. Кога е придобил Исая своето прозрение? Какво е видял той? Писанието казва: „Ела и виж!“ Когато говоря за Любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исая е видял Бога. Да видиш Бога – то е голямо нещо, то е нещо епохално. Видението на Исая се отнася до вашата душа. То създава у вас вътрешен стимул за повдигане, да работите, да създавате в себе си здрави убеждения. Онзи, който само един път е видял Господа, в неговата душа се отваря голяма дълбочина. Този човек вече е дълбоко замислен, от неговото лице излиза светлина и той започва да твори. Идея има вече този човек! Защото Господ не седи празен. Някои от съвременните хора мислят, че като се занимава човек с Господа и мисли за Него, ще оглупее. Много от религиозните хора оглупяват, но защо? Религиозните хора оглупяват, понеже мислят по колко кандила и свещи да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени – бели или черни; кога трябва да постят – сряда или петък; с коя ръка трябва да дават милостиня, т.е.

религиозните хора са особени – те са хора на формите, на обредите. Че те не са видели Господа! Религиозните хора са променчиви – те са хора на буквата. Срещнеш един религиозен човек на улицата – види те, поздрави те. Срещнеш го на другия ден – не те поглежда. Някой ден те нагости, на другия ден те нахока, казва: „Ти не си бил тъй добър, както те мислех, втори път не трябва да влизаш в къщата ми.“ (131, с. 69)

Един от видните еврейски пророци, можем да кажем – един от най-гениалните, разправя една от своите опитности... Преживяването на този пророк седи в това, че той се намира в едно изключително положение. Вижда неща, които не е виждал дотогава, и в него се заражда едно отчаяние. Той казва: „Видях Бога.“ Ние не можем да описваме туй, което той е видял; ние не можем да си представим работите тъй, както са били всъщност, но съдим според думите му. Казва: „Понеже видях Господа в Неговата слава и понеже съм грешен човек, ще ме сполети нещо, някаква смърт“ (Ис. 6. гл.). И тогава един от седящите духове, от тъй наречените серафими – духове на Любовта, взима един въглен от олтара, допира го до устата му и казва: „Греховете сега ще ти се очистят.“ Ако вземем буквалната страна на този стих, питам: едно обикновено допиране на въглена може ли да извърши туй? – Не може. Значи туй е особено допиране. Свещеният огън се допира по особен начин...

... У Исаяя, у този виден пророк, се заражда един страх. Умен човек бил той, но кое е онова нещо, което го уплашило? Можете ли да си обясните произхода на страха, отде води своето начало? – Тази велика сила, Любовта, тя е, която произвежда страха. Страхът, това е една сила, която дава подтик на човешката разумност. Само страхливите хора могат да бъдат учени хора. И ние сме учени, защото сме страхливи. И действително, извадете страха от който и да е човек, и той не може да стане учен...

... Ще се върна към стиха: „И допря го до устата ми.“ Аз наричам този огън огън на Любовта. Устата, това е символ на разумното в света. Уста има само разумният човек, а всички онези хора, които са неразумни, те нямат уста. Ако вие считате отворстието на устата и езика, които имате, за уста – това не е уста. Устата е създадена за един разумен разговор. Тази уста трябва да бъде сладка, да няма в нея никакви горчивини. Този, който е създал езика, никакви горчивини не е внесъл в него, затова и никакви горчивини не трябва да има...

... Този серафим – Любовта – трябва да се докосне до нашите устни. Тя се е докоснала до този велик пророк да го въздигне и оттам насетне този пророк е писал тези хубави работи. Откак се е докоснал този серафим до Толстоя, оттогава той е почнал да пише тия хубави работи. И всеки човек, до когото се допре този свещен огън на Любовта, всичко може да направи, всичко хубаво може да напише...

... И тъй, ангелът на Любовта трябва да се допре до нас. Кой е този ангел? Единственият ангел, който ние знаем, който се е въплътил на Земята, който е страдал – това е Христос. Той е един от ангелите. Той е Ангел Господен. Той е наречен още и Син Божий. Ангелът е служител Божий. Следователно първият Ангел, Който е слязъл на Земята, Той е Христос. Той е единственият Ангел, Който е облечен в плът и кръв. Единственият Ангел, Който е закован на кръста, това е Христос. По това се отличава Христос, един от великите Учители, че Му забиха гвоздеи. Историята не помни друг такъв човек, който да е бил закован. Следователно истинският ангел се отличава по това, че той носи белезите на това заковане. (38, с. 97-115)

Ще ви прочета шеста глава от Исая. Исая е един от най-видните пророци на израилския народ – човек с просветен ум, на когото очите са били отворени. Той е живял приблизително 1000 години преди Христа. Вие, съвременните хора, които живеете вече 3000 години след Исая, нямате неговата опитност. Кой от вас е видял това, което Исая е видял? Той видял всичко това само за назидание на тия, които ще четат след него. Не всеки, обаче, може да вижда. Сегашните ясновидци виждат само малки светли звездички, които блещукат в пространството.

... Някой път четеш Исая, не го разбираш. Той дойде и започне да ти обяснява. Ти казваш: „Дойде един дух при мене, обясни ми някои неща.“ Кой е този дух? – Исая. Днес Исая не стои на небето, но по цели дни ходи из християнския свят. Той постоянно обикаля от църква в църква, от верующ на верующ и като се върне, гледа доколко хората са го разбрали. После започва отново. На ден той посещава около 10-20-100 хиляди души. Питам: ако Господ ви тури на такава работа, как ще я свършите? (131, с. 61 и 63)

Само Любовта е в сила да възкреси мъртвите. – „Тогава да дойде Христос по-скоро.“ – Ще дойде, но ще намери ли хора, които ще повярват, че Бог е Любов? Ето, слънцето, което всеки ден изгрява, ми говори, че Бог е Любов. От хиляди години го познавам и слушам неговите думи. Аз слушам какво ми говори слънцето, а не какво ми казват богословите. Аз не слушам и пророците, макар че се разговарям с тях. Като срещна Исая, казвам му: ела, приятелю, да ми кажеш нещо. В миналото много говори, кажи и сега нещо. – „Много говорих, но още не е дошло време да се изпълни пророчеството ми.“ – „Вярно ли е, че се разговаряш с пророците?“ – Разговарям се с тях, защото те и днес са на земята. Вие сте ги турили горе някъде и само разисквате кой какво е казал. И апостолите са на земята. Ап. Павел, ап. Петър и сега работят, проповядват Христовото учение. Те са носители на Любовта. Ако мислите, че те имат корона на главата си, много се лъжете. Те минават като обикновени работници, които прилагат Любовта. Не само те, но всички апостоли, всички



добри християни работят в света и прилагат Христовото учение. Ако не е така, как ще разберете стиха от Писанието, дето е казано: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ На друго място е казано: „Ако опазите Словото Ми, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Мнозина казват: „Ако приемем християнството по нов начин, нашите умове ще се объркат!“ – Чудни са хората, като мислят така. Че техните умове никога не са били оправени! В какво се заключава нормалният човешки ум? Какво ще кажете за жестокостта на хората? Къде е нормалността им? Аз съм срещал безверници с по-мекото и добро сърце, отколкото във вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. (64, с. 76)

Сега искам да направя един паралел между някои мисли от Стария и от Новия Завет. Вие четете днес пророк Исая, който е живял преди повече от 2000 години преди вас, при мъчни и трудни условия, и е произнесъл много хубави мисли. Например, в 5. стих от 42. глава той казва: „Така говори Бог, Господ, Който направи небесата и ги простря; Който разпростря Земята с произведенията ѝ; Който дава дихание на хората, които са на нея, и дух на тези, които ходят по нея.“ Тази мисъл не е разбрана даже и за вас. Ако я прочетете, ще кажете: „Какво иска да каже пророкът с тази мисъл?“ Казва се в стиха „така говори Бог, Господ.“ Съвременните богослови и философи казват, че Бог няма тяло. Щом няма тяло, с какво говори? Език няма като нас, а говори. Очи няма като нас, а вижда. Уши няма като нас, а чува. Ръце няма като нас, а всичко твори. Крака няма като нас, а навсякъде ходи, навред е. Следователно ние мислим, че всичко това, което имаме в този живот, е максимата на живота. Не, това е едно временно, преходно състояние на нещата. Ние не знаем разнообразните Божии пътища, които великата Божия мъдрост е предвидяла и начертала. Че днес сме така създадени в съзнанието на Бога, според Неговия велик план, това е в реда на нещата...

... „Аз, Господ, ги призовах в правда.“ – Това са Божиите избраници, които Той вика от света да работят. На тия хора Бог дава дихание. Те са хора от света, у които съзнанието е пробудено. Тия хора, които имат Духа, у които съзнанието е пробудено, ще дойдат към нас. Това е неизбежно. Те не могат да останат в света, тъй както замътените веднъж от квачката яйца не могат да останат в кошницата. Седели ли са веднъж под квачката, въпросът е свършен с тях. Те ще се излюпят, пиленца ще излязат от тях и ще отидат при другите пиленца. Нищо не е в състояние да спре този процес... „За да отвориш очите на слепите, да извадиш затворените от затвор, седящите в тъмнина – из дома на тъмнината.“ – Това ще бъде тяхната служба и сила. (112, с. 185)

Да допуснем, че някой човек е живял много време на земята, но е водил разпуснат живот, заповядвал на този, на онзи и с това си създал тежка карма. Какво трябва да направи? Според Божествените закони той

трябва да се откаже от този живот и да заеме положението на обикновен човек без всякаква власт над другите, но с власт над себе си. Царят има власт отвън и затова минава за богат, за силен човек. Обикновеният човек има власт отвътре, затова минава за беден, за слаб човек. Според мене слабият човек е слаб отвън, а силен отвътре; силният човек пък е силен отвън, а слаб отвътре. Покажете един човек, който, като е бил външно силен, да е бил едновременно и вътрешно силен! Мислите ли, че Исая или ап. Павел са били снажни, мускулести хора? Силата на човека не седи в големината и развитието на физическото му тяло. Силен човек в пълния смисъл на думата е онзи, който в даден момент може да увеличава и да намалява тялото си, т.е. да става толкова голям, че никой да не може да го измери, и толкова малък, че никой да не го вижда...

Мнозина от учениците се подлагат на разни изпитания, от които се учат. Едни от изпитанията са тежки, вследствие на което гърбът на някои от учениците се огъва, а на други се строшава. Какво ще помислите вие, ако на някой от съвременните ученици се каже, както Бог каза на Исая, да се съблече гол и да отиде да проповядва? Във вашите умове ще влезе съвсем друга идея и ще кажете: „Възможно ли е човек да се съблече гол и така да отиде да проповядва на хората“? Думата „гол“ има две различни значения. Тя подразбира вътрешна и външна голота. Когато човек отива при Бога, той непременно трябва да съблече дрехите си. При Бога гол ще отидеш. Каквато дреха и да облекат на умрелия, той ще съблече тази дреха и ще се яви при Бога гол, какъвто Той първоначално го е създал. Следователно при Бога ще отидем голи, със своето нетленно тяло. Щом ни видят голи, ангелите ще дойдат при нас, ще ни облекат в тънка, хубава дреха, препасана с красив пояс. Само така облечени, ние ще можем да влезем в новия живот, да заживеем по новия начин. Това е алегория, която вие трябва да преведете. (86, с. 83 и 85)

Пророкът казва: „И Твоите люде ще бъдат праведни, ще наследят Земята вечно, вейка на насаждането Ми, дело на ръцете Ми, за да се прославям. Малкият ще стане тысяща, а малочисленият – силен народ. Аз, Господ, ще ускоря това според времето му“ (Ис. 60:21-22). Това е говорил пророкът преди повече от 2500 години. Трябва ли да чакате още 2500 години, за да се пригответе за деня Господен? Тези, които разбират законите, не трябва да чакат; онези, които не ги разбират, могат да чакат още 2500 години. Времето е дошло вече, не трябва да чакате! Който е готов, ще наследи земята. Който не е готов, още много ще чака, ще страда и ще се оплаква. Престанете да плачете. Живейте и се веселете с Бога, за да наследите земята, водата, въздуха и светлината и да се ползвате разумно от тях. Благодарете, че сте дошли на Земята, да изпълните волята Божия и да видите колко велик и благ е Господ. (145, с. 185)

„Земята ще е пълна със знание за Господа“ – казва Исая. Това са нашите времена. Земята е пълна вече със знание за Господа и ние виждаме всичко. Какво виждаме? Виждаме, че делата на хората не са такива, каквито трябва да бъдат. Днес се проявява критическият ум на хората. (22, с. 99)

Колко време може да живее човек на земята, туй трябва да го знаете. В Писанието се говори за един от еврейските царе. Явява се при него Исая и му казва: „Пригответи се за другия свят.“ Този цар се обръща към стената и почва да се моли, казва: „Господи, аз не съм си свършил работата. Ти знаеш колко работа имам!“ Много се молил. Исая пак отива при него и му казва: „Господ чу молбата ти и още с 15 години продължава живота ти.“ Питам: ако този човек не беше се молил, щеше ли да продължи живота му? Нямахте! Питам: ако човек не мисли трезво, може ли да се промени неговият ум? Чудни са хората, днес са толкова оковани. Човек седи и казва: „Каквото Господ даде.“ Хубаво е каквото Господ даде, но след като сме работили. Туй разбирам вече: навреме да сме работили, навреме да сме мислили, навреме да сме учили, навреме да сме дишали, навреме да сме яли, навреме да сме чели и тогава да кажем: „Каквото Господ даде.“ Но без да сме работили, без да сме чели – опасна е тази работа. Пророкът ще дойде и ще каже: „Пригответи се, защото те викат от другия свят!“ Трябва да дойде това „последно време“, да се освободите от набралите се заблуждения на вашите теории, не само от този живот, но и от хилядите животи на вашите деди и прадеди – с техните теории и досега сте живели. (24, с. 201)

В света сега проповядват едно учение, че човек, като остарее, ще оглушее и ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на духовния свят. Това учение, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал – то не е учение на остаряване, то е учение на вечно подмладяване. Исая преди хиляди години е казал: „Онези, които очакват Господа, тяхната сила ще се възобнови.“ И Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие.“ И Той подразбирал същия закон. И всеки ден човек трябва да се възражда в себе си – не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел казал на едно място тъй: „Да се обновявате в ума си.“ Като се докоснем до тази велика истина, ние ще приемем Любовта. (38, с. 91)

## ЧОВЕШКАТА ДУША

Ще прочета 54. глава от Исая, която наричам глава на човешката душа. Който вярва, че душата е излязла от Бога, той никога няма да се лиши от Неговата Любов. Човек не е във външната форма, която виждаме, облечен в плът и кръв, но той е в душата си, която е излязла от Бога. Душата е Божественото в човека, за което именно пише Исая. Затова,

когато човек се обезсърчи, нека прочете 54. глава от Исая. В цялата книга на пророк Исая ние виждаме какво голямо съзнание е имал той. Макар че е живял преди Христа, той съпоставя правилно нещата. За пример, той уподобява душата на жена и казва, че отношението на душата към Бога е такова, каквото е отношението на Земята към Слънцето. Ако Земята не съществуваше, а Слънцето изгряваше, както и сега, то щеше да свети за себе си. Обаче Земята, като се върти около Слънцето, то изгрява и залязва, а тези прояви на Слънцето – изгрев и залез, имат смисъл за Земята. Тъй щото идеята за Бога е такова нещо за човешката душа, каквото е Слънцето за нашата Земя. Следователно само идеята за Бога е в сила да оплодотвори човешката душа, да помага за нейното растене и развитие. Бог е слънце за човешката душа. Докато това слънце грее, и човек се развива; престане ли да грее, и човек престава да се развива. Когато някой запитва защо трябва да вярва в Бога, то е все едно да пита защо Слънцето трябва да изгрява. В този смисъл вярата е движение. Като вярва човек, той се движи около Бога. И Земята, като се движи, и тя обикаля около Слънцето. (71, с. 132)

Когато човек се спъва и пада, това показва, че два елемента липсват в душата му: мир и светлина. Това е вярно и във физическия свят. Влезе ли в ума на човека някаква отрицателна мисъл, той или ще се спъне, или ще падне. В този смисъл всяко обезсърчение е спънка в живота. Когато някой се обезсърчи, невидимият свят му казва: „Слънцето на живота е изгряло! Вън е ден, светло е, няма защо да се обезсърчаваш.“ Тъй щото обезсърчението е временен процес. Пророк Исая казва: „Ни едно оръжие, устроено против тебе, няма да благоуспее.“ Непобедима е човешката душа! Отвън могат да я обсаждат, да я атакуват, но нито едно оръжие не е в състояние да я победи. (71, с. 135)

Ще прочета 60. глава от Исая. Бог създаде четири важни елемента: земята, водата, въздуха и светлината. Земята създаде, за да бъдат хората добри; водата – за да бъдат чисти; въздуха – да мислят право, и светлината – да вървят в правия път. „Стани, свети, защото светлината ти дойде и славата Господня изгря на тебе“ – така започва пророкът, откъдето се вижда, че той е напреднала душа. Оттук вадим заключението: напреднала душа е тази, която е добра и чиста, която мисли и ходи в правия път. (145, с. 177)

Ще прочета няколко стиха от 58. глава на Исая. Пророкът казва, че за да придобие Любовта и да я запази, човек трябва да живее в светлина. (Учителят чете от 8. до 14. стих вкл. – бел. Р. Ив.) Когато четете тази глава, виждате, че думите на пророка и до днес не са изгубили значението си. Ако живеете така, както пророкът пише, всичко, което душата ви желае, ще се сбъдне. Душата желае само едно нещо: да се прояви. Може ли да се прояви, вие ще бъдете всякога разумни и добри. Това са качества

на човешката душа. Следователно, като казвам, че човек трябва да бъде добър и разумен, това не значи, че отсега нататък ще придобива тези качества. По естество човек е добър и разумен, но трябва само да се прояви. (15, с. 171)

## ЗЛОТО

Като четете 64. глава от Исая, виждате, че и той се е натъкнал на злото между хората, вследствие на което изпада в противоречие. Исая казва на Господа: „Ето, Ти си се разгневил, защото ние сгрешихме.“ Исая се ужасява от злото в човека, което е причина за грешки и престъпления. И тогава предава думите на Господа: „Дръжте злото вън от себе си, да не грешите.“ Искан ли да не греша, човек трябва да държи злото и всички отрицателни прояви на естеството си вън от себе си. Това значи да се очисти от злото. Страшно е положението на човека, който е влязъл в областта на злото. И светията, който стои високо над обикновените хора, изпитва ударите на злото. И той минава през голяма вътрешна борба, докато се освободи от злото и противоречията в живота. Много работа се иска от човека, докато се справи с жестокостта на своето сърце. (14, с. 163)

В прочетената глава (Ис.53) се вижда голямото противоречие, на което се натъква пророкът. Той търси причините за противоречията и иска да си ги обясни, да отговори както на себе си, така и на бъдещото поколение. Той намира, че хората живеят в нехигиенични къщи, поради което светът представлява грамадна болница. Болните търсят лекари, лекарства, но все пак остават болни – никой не може да ги излекува. Исая описва причините на болестите, затова цялата глава е свързана с болезнените състояния. Тя е патологическа глава и няма защо да се спираме върху нея. Като четете тази глава, човек естествено се запитва: „Съществува ли наистина добро в света?“ И доброто, и злото съществуват. Засега те са сили, които не могат да съществуват една без друга. (145, с. 161)

Историците имат всичкото добро желание да обяснят причините защо евреите не приеха Христа, но нещата не могат да се обяснят тъй лесно. Защо? Като се дойде до религиозните, до набожните хора, като се дойде до духовния свят, работата се слага малко по-другояче. Религиозните хора казват, че Господ управлява навсякъде в света, че Той е всемогъщ, че Той може да направи това-онова, че животът и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: „Ти ще воюваш!“ – „Съгласен съм.“ И щом се свърши сражението, ти се върнеш дома си. Обаче Бог праща един човек на Земята да каже Неговата Истина, но в дадения случай Този същият Господ не иска да му помогне, щото хората да възприемат, да разберат тази Истина. И тогава този, горкият човек се чуди защо не го приели. Исая казва така: „Господи, кой повярва в нашето проповядване?“ После, за да се избегне друго едно противоречие,

Исайя също казва: „Ослепил си очите им, затворил си ушите им, за да не могат да видят, нито да чуят.“ Е, хубаво, ако Господ е ослепил очите им и затворил ушите им, за да не могат нито да видят, нито да чуят, какво е виновен за това народът? Исайя не е виновен – вината е в преводчиците, в тия, които превеждат. Сега аз не искам да произнеса една обвинителна реч, но говоря тъй инцидентно, или (преведено на български език, на културен език) мимоходом говоря. Та казвам: всеки човек, колкото и да е малък, все има по една свещена идея в себе си, но и в него се намират тези отрицателни сили. (83, с. 179)

Злото и доброто в света са сили, които разклащат човека и го каляват. Злото представлява онези неформени, неорганизирани сили, от които излиза всичко. Те са божествен склад на енергии, които работят и преобразяват света. Енергиите на злото са корени на живота. Веднъж клонете и листата на дървото се хвалели: „Знаете ли какво сме направили ние? Знаете ли, че благодарение на нас дървото цъфти, връзва и дава плодове!“ Чули ги корените и им казали: „Не забравяйте, че без нас вие нищо не бихте направили. Ако не сме ние да работим долу, дълбоко заровени в земята, да ви крепим и да вадим и обработваме соковете, вие щяхте да изсъхнете.“ Сега и аз казвам: ти си добър човек по причина на злото. Умен си по причина на глупостта. Благороден си по причина на гордостта. Следователно злото е сила, без която не можете да се справите с мъчнотиите. Горчив елемент е злото, но той е извор на сили. Не пипайте този елемент. Не питайте защо е допуснато злото в света, но ползвайте се от онази велика мощна сила, която се крие зад него. Чрез устата на Исайя Бог казва: „Аз съм, Който творя и зло, и добро.“ (1, с. 238)

## ЖИВОТНИТЕ

Всеки човек е изложен на опасността да гради по стар начин. Откажете се от стария начин на градене и приежете новия, който почива на закона на жертвата. Всяка ваша мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да бъдат абсолютно чисти и безкористни. Ще кажете, че трябва да живеете братски помежду си. Добре е да живеете братски, но докато дойдете до това положение, вълкът трябва да живее с вълк, мечката – с мечка, овцата – с овца, човек – с човек, и т.н. Един от пророците е казал, че ще дойде ден, когато агнето и лъвът ще живеят заедно. Кога ще бъде това? – Когато Господ започне да живее във всички живи същества. Между тях тогава ще има голям простор, всички ще бъдат доволни и сити. Докато дойде този ден, не примирявайте доброто със злото, не поставяйте на едно и също място добрите и лошите мисли и чувства. Всяко нещо да бъде на своето място. Като не разбирате природата на хората, вие докарате някой вълк в кошарата между овцете и казвате: „Добър е той, много умен, интелигентен, заслужава да заеме това място.“ Заслужава той! Утре ще покаже зъбите и ноктите си, ще опита месцето на овцете.

Където и да се обърнете, навсякъде ще срещнете вълци и вълчици, мечки и мецани, които са седнали не на своите места. Изучавайте символите, с които природата си служи, за да познаете себе си. Всички минерали, растения и животни не са нищо друго освен символи, които представляват азбуката на природата. Велика е историята на развитието, през което е минала природата! Тя е претърпяла големи промени, докато дойде до положението, в което днес я виждаме. За да разбере и познае себе си, човек трябва да се върне към първичните движения, които подразбират отношения на абсолютна чистота и безкористие. (135, с. 250)

Дългите уши на заека показват голяма интелигентност. И ако хората, съобразно степента на своето развитие, бяха толкова умни, колкото заекът, светът би се оправил досега! Вие, които ме слушате, ще кажете: това е много казано! Пророк Исая казва: „Волът познава господаря си и се връща в яслите. Израил не познава Бога и не се връща дома си.“ Кой седи по-горе? Волът познава господаря си, а човек, на когото Бог е дал разумност, той се отрича от тази разумност и казва: аз сам ще уредя живота си. Хиляди години вече, откак човек урежда живота си, но и досега още не го е уредил. (60, с. 100)

Христос казва: „Идете, известете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят.“ Галилея е мястото на ума, дето нещата се разбират правилно. За да отиде в Галилея, човек трябва да бъде високо благороден и интелигентен, а не като вълчицата, която напада овцете и ги носи на малките си. Може да се обиждате от това сравнение, но не мога да не се вслушвам в оплакванията на животните от вас. Като срещна една кокошка, питам я какво мнение има за хората. Тя казва: „Те не са истински християни, защото ни колят на общо основание.“ – Вярно ли е това? – „Ела да видиш какво става в курниците, сам да се убедиш в моите думи.“ Срещна един вол, и него питам: какво ще кажеш за хората? – „Остави се, няма никакво християнство в тях. Като ни впрегнат сутрин, вечер ни разпрягат. От време на време ни дават малко сенце. Като умрем, кожата ни одират. Това е страшно робство.“ В 77. глава от Исая е казано, че който убива вол, е също, като че убива човек. Пророк Исая, който е живял преди повече от 3000 години, имал по-висок морал от сегашния. След всичко това хората казват: „Христос възкресе!“ – Христос възкресе, но не и за вашите волове, овце, кокошки. Докато Христос не възкръсне за всички живи същества, за вашите волове, овце и агнета, не може да влезете в Царството Божие. Аз взимам думите „вол, кокошка, овца“ в преносен смисъл. Преди 2000 години Христос е казал: „Да възлюбиш ближния си като себе си!“ В тоя стих има нещо изпуснато, не е взет целият. Затова аз добавям: „Да възлюбиш всички живи същества, от най-малките до най-големите, като себе си.“ Има живи същества, създадени от човека – за тях не говоря. Например паразитите – въшки, дървеници – са резултат на човешкия живот. (91, с. 155)

## ДРУГИ

Днес всички хора се учат да пеят и свирят. Те пеят много по-добре, отколкото са пели и свирили във времето на Исая. Това се вижда от песента на живота, която той описва. За да живее правилно, човек трябва да пее. Всички религиозни хора, всички пророци и царе са пели и играли. Сегашните религиозни се страхуват да пеят и играят. Те мислят, че духовността изключва пеенето и играта. Страхуват се да не ги вземат за луди. Значи духовният трябва да мълчи като риба! Тогава човек изпада в другата крайност. Някой мисли, че като мълчи, е мъдър. И глупавият може да мълчи, но не е мъдър. (145, с. 166)

Един стих от Исая казва: „Купете си без злато, без сребро.“ Злато – мъдрост, сребро – знание. В света богатството се дава само на умните хора, затова и небето не е място за глупавите хора, а глупостта в човека е признак на големи прегрешения, защото небето иска само умни хора. Умният живот е да градим само за нагоре, а не за долу. Силата, която ни тегли към земята, е грехът. (143, с. 25)

Сега, между вас аз искам да схващате нещата в положителен смисъл, да не се роди в душата ви една извратена мисъл. Всички извратени мисли се раждат във от Любовта. Щом дойдем до онази велика Любов да познаваме Бога, никакви извратени мисли не могат да вземат място нито в човешкия ум, нито в човешкото сърце, нито в човешката воля. За всички тия страдания, за всички ваши грехове, каквито и да са те, Писанието казва: „Аз ще залича всичките ви грехове.“ Като се върнете тази вечер, прочетете шеста глава от Исая, шести стих. Положителната страна на туй учение трябва да имате, положителна вяра във вашия ум! Вие ще се стараете да бъдете свободни. Имаме ли отношения към Бога, ние ще определим правилно и отношението си на Земята, ще изгълним отношенията си към хората. (67, с. 165)

Тази е последната и заключителна глава (Ис. 60. гл.), в която пророкът описва епохите, които предстоят да дойдат. Същевременно описва състоянията на хората, които познават Истината, и на хора, които не познават Истината, като излага последствията, които ще понесат едните и другите. (145, с. 227)

Исая – това е физическият човек. Асириецът – умственият човек. Израил – духовният човек. (61, с. 57)



## Й Е Р Е М И Я

### ПОЕТ И ПРОРОК

Четете книгата „Плач Йеремиев“ и знайте, че тя представя писанието на един поет и пророк. Всичко, казано в тая книга, е в преносен смисъл. Сегашните хора мислят, че старите пророци и поети не са разбирали нещата, както те ги разбират. Те мислят, че старите пророци не са разбирали и Бога, както днес Го разбират. Затова питат как е възможно да се говори за ярост Божия. Вярно е, че който пише или говори за Господа, трябва да Го познава. Но може ли някой да докаже, че яростта на Бога е нещо лошо? Какво ще кажете за ковача, който цял ден надува меха, за да разпали огъня и с яростта му да стопи и огъне желязото? Огънят държи ли сметка какво усеща желязото? И желязото има право да се чуди защо тоя огън излива яростта си върху него. Трябва ли да се каже, че яростта на огъня се крие във вашия мех или в ръката, която го надува? Човекът, който надува меха, ще каже: „Аз не изпитвам никаква ярост, никакъв гняв, но приспособявам гвоздеа за работа.“ Ако гвоздеят пита ковача защо го мъчи, последният ще каже: „Не те мъча, но те приготвям за работа. В душата ми се таи само обич, с която искам да извадя непотребното от тебе и да остане само онова, което ще влезе в работа.“ Сега, като наблюдавате как Бог работи и виждате, че някои от Неговите прояви не отговарят на вашите желания, вие си съставяте различни мнения за Него. Един казва, че Бог е Любов; друг – че Бог е правда. Кой е опитал Божията Любов? Кой е опитал Божията правда? Като обичате някое дете, вие го прегръщате и стискате. Детето казва, че го мъчите, а вие искате да го убедите, че от любов правите това. Помнете: когато се говори за яростта на Бога, имаме предвид Неговата Мъдрост. Мъдростта се постига само чрез мъки и страдания. Оня, който иска да стане мъдър като Бога, ще мине през такива страдания, каквито наум не му е дохождало. Който иска да мине по лек път, да приеме Любовта. Когато човек се намери на кръстопът в живота, трябва да избере или Любовта, или Мъдростта – един от двата велики принципа. Ако избере Мъдростта, той трябва да знае, че ще мине през големи изпитания и мъчения. Който може да изтърпи всичко докрай, той ще бъде достоен за Бога и Бог ще направи жилище в него. Методът на Любовта е друг, съвършено различен от тоя на Мъдростта. „Аз съм оня човек, който видях скръб“ – така казва пророк Йеремия, но и вие казвате, че вашата скръб е голяма. Скръбта не иде за пръв път в живота. Като четете „Плач Йеремиев“, виждате през какъв тежък изпит са минали евреите. Имайте предвид, че вавилоняните са били културен народ, но често най-големите варварства идат от културните хора. Те са способни да извършат най-голямото добро и най-голямото зло. Съвременният културен човек ще хване една кокошка, ще я заколи и ще я тури на огъня да се готви. Също така ще хване един гълъб, ще го заколи и сготви. После всички ще се наредят около кокошката, ще ядат и ще се

веселят. Какво мнение има кокошата раса за нас? За тях ние сме богове. Кокошките казват: „Много жестоки са нашите богове.“ Човек ще възрази: „Ние обичаме кокошките и като ги колим и ядем, чест им правим. Ние ги приемаме в себе си и с това помагаме за тяхното развитие.“ Той казва: „Такъв е Божият промисъл.“ Кое всъщност е Божият промисъл, това не се знае. Схващането на сегашните хора за Божия промисъл е 50% лъжливо, 25% вероятно и 25% вярно. (35, с. 140)

Като слушам хората, а също и вас – какво желаете, виждам, че всичко това се дължи на вашето тщеславие. Един иска да стане виден лекар, да се прочуе между хората; друг иска да стане голям учен, да познава всички закони, да пророчества какво предстои да стане в света. Вие не подозирате, че това голямо знание носи големи нещастия и неприятности. Един от старите пророци – Йеремиа, като знаел всичко, което щяло да стане, пожелал да му се вземе тази дарба. Обаче щом пожелал това, той се натъкнал на големи противоречия. Не е лесно да виждаш всичко. Даже и като пророк, ако влезеш между хората и виждаш какви са те в действителност – и ти ще се уплашиш. Помнете: в живота има една последователност. Затова не бързайте да получите нещата преждевременно. Вие още не сте извървели този път. (122, с. 40)

В прочетената глава от пророк Йеремиа (8. гл.) нещата се описват според неговото вътрешно схващане. Пророкът предава нещата, както ги вижда, и то от такова разстояние, от което най-добре ги схваща. Той вижда какво правят хората, но не намира изходен път от положението, в което се намират. По отношение на хората пророкът се намира в положението на кредитор, който има да взима. Той знае само, че трябва да му се плати, но как ще му се плати – не се интересува. Докато длъжникът не плати дълга си, между кредитора и него не могат да се възстановят правилни отношения. Докато длъжникът не плати дълга си, кредиторът не може нищо да му проповядва. Каквото и да му проповядва, длъжникът не иска да слуша.

... Какво е помогнал пророк Йеремиа със своите предсказания към израилския народ? Нищо не са помогнали. Пророкът се обръща към израилския народ с думите: „Пътят, по който вървите, не е прав, не ви очаква добро. Ако искате да се избавите от злото, което ви следва, трябва да напуснете греховете си, трябва да водите добър живот.“ И Христос казваше на евреите: „Вие трябва да напуснете баща си и майка си, да се отречете от своя живот и тогава да тръгнете след Мене.“ Това значи: вие трябва да напуснете стария живот и да заживеете по нов, Божествен начин. За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството. (144, с. 14 и 68)

По някой път трябва да изучавате пророците. Вие не сте изучавали пророците – да видите, че и у тях съществува едно голямо противоречие. Казвате: „Бог всичко може.“ Когато Господ казал на Йеремиа: „Пиши на еврейския народ – това ще му направя, онова ще му направя, понеже те не изпълниха Моя закон“, Йеремиа диктувал на един от неговите писци. „Ти пиши какво Господ казва!“ И писците пишат на еврейските царе какво Господ е казал, че трябва да правят. И като прочел тия работи на царя, той казал: „Стига, отрежи ги и в огъня ги хвърли.“ Пак чете, пак изгаря. Царят казва: „Празни работи са това, такива пророчески дивотии аз не ги слушам!“ Господ казва на Йеремиа този път: „Вземи още поголеми писци и пиши: „Понеже ти изгори Словото Божие, от тебе нищо няма да остане, децата ти и ти, всички ще бъдете очистени.“ И така стана. Сега, защо стават тия работи? Някой път вие мязате на този еврейски цар – съблазнявате се нещо или ви става криво. Станеш сутрин и си казваш: „Аз няма да се моля повече.“ Какво ще се молиш, ти вече си разгневил Господа. Не искаш да се молиш, какво ще правиш? Ти считаеш, че да се молиш, е дивотия и празна работа. А да не се молиш, е два пъти дивотия! (92, с. 63)

„Сърцето е измамливо повече от всичко и твърде разтляно. Кой може да го познае?“ Така говори еврейският пророк Йеремиа, откривайки източника на всички обществени злини – резултат на разюзданите човешки сърца, на необузданите човешки страсти, неподчиняващи се на никакъв контрол. За премахване на злото трябва да се внушава истината във всеки ум и да се представя във всичките ѝ видове, форми и степени. Но не само това – тя трябва да се всади в душевния живот на човека и да стане двигател на цялата му дейност. Повдигането на човечеството и на човешката душа се извършва по един много сложен начин. Ние не забелязваме това, но чуваме гласа на вярата и надеждата да шепне дълбоко в нашата душа и да ни призовава към онова светло бъдеще, дето условията се коренно различават от сегашните; дето животът е тих, добър и благороден; дето радост, мир и блаженство царят. (95, с. 58)

## ПАТРИОТ

Докато човек не даде ход на Божественото начало в себе си, да проникне във физическото му тяло, той не може да живее добре. Вън от Бога няма добър живот. Като не разбират това, някои гледат на Бога като на страшилище, плашат се от Него. Един от еврейските пророци е казал: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ Това е неразбиране на нещата. Не може Онзи, Който те е създал, да застане на пътя ти като мечка и да те преследва. Така именно мислел пророк Йеремиа, който бил голям патриот, обичал народа си. Той намирал, че големи страдания се дават на евреите. Много грешки е направил еврейският народ, които трябва да се изкупят. Послушание се иска от този народ. Разумният свят

желае да им помогне и обръща вниманието им към разумността, доброто и справедливостта. Както всички хора, така и евреите трябва да бъдат добри, разумни и справедливи. (96, с. 62)

Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: „Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом?“ Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината? Нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори Истината. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши волята Божия. И аз казвам: желанието на Бога не е да стъпче хората, да ги обезличи в техните желаниа, мисли и чувства. Ни най-малко не мисли това. Един от еврейските пророци, Йеремиа, казал на Бога така: „Господи, много ме стъпка, добър ден не видях, откак тръгнах по Твоите пътища; като мечка застана на пътя ми“. Питам: какъв е този пророк, който уподобява Господа на мечка? Той е сам мечка, виждал се в туй огледало. Стремежът на Бога е да ни измъкне от тази кал, в която сме влезли, кал до гуша. Той иска да ни измъкне, да ни очисти, да просвети умовете ни, да облагороди сърцата ни и да внесе онзи пламък в душите ни, да познаем, че Бог е Любов. Какво се ползва Господ от това, ако Го следваме, ако Му служим? Ползва ли се от това? Знания можем ли да Му дадем? Не, Той всичко знае. Сила можем ли да Му дадем? Той е силен. Единственото нещо, с което ние привличаме Бога, то е нашата немощ и нищета. Той, като ни гледа тъй дребни, тъй страдащи и невежи, у Бога, във величието Му, се заражда един копнеж, едно желание да спусне ръката Си и да ни каже: „Слушайте, нагоре сега!“ (37, с. 65)

В двете прочетени глави – от Йеремиа (9. гл.) и от Йоан (18. гл.) виждате двама души, които са претърпели големи разочарования. Йеремиа е човек от Стария Завет, голям патриот. Той плаче за народа си, като същевременно предава Словото Божие. Той казва какво ще дойде върху неговия народ, какво го очаква. Това, което пророкът е говорил на времето си, се отнася и до сегашната епоха. Исус е вторият човек, Който е претърпял големи разочарования. Йоан говори за Него: Той дойде в света, донесе Истината на човечеството, но освен че не Го приеха, Той беше изложен на ударите на римските войници. Те Му казваха: „Ние не се нуждаем от такъв човек.“ Значи, каквото Йеремиа предсказваше на израилския народ, сбъдна се. И каквото Христос проповядваше на евреите, изпълни се. Той им каза: „От нине няма да Ме видите, докато не кажете „Благословен Онзи, Който иде в името Господне!“ 2000 години вече как евреите носят последствията на своята грешка. Ще кажете, че може би евреите са били големи грешници, понеже не познали Христа и са Го разпнали. Кой човек и до днес още не разпъва Христа? Млади и стари, учени и прости и до днес разпъват Христа. (144, с. 65)

## ЙЕРЕМИЯ И НИЕ

Като четете книгата на пророк Йеремиа, виждате, че той пише за болните хора, т.е. за ония, които не изпълняват Божия закон. Той им предписва специални рецепти, капки и хапове, които трябва да употребяват. От тях здравето им няма да се подобри, но поне ще придобият опитности, да се научат да живеят добре. Това, което пророк Йеремиа казал на съвременниците си, не се отнася за вас, но трябва да знаете, че и вие ще минете през мъчности. Вашите изпитания и мъчности ще бъдат различни от тия, които хората на миналото са преживели. Изобщо явленията в природата никога не се повтарят. Това, което е изкушило хората на миналото, днес не може да ги изкушава. Изкушенията на сегашните хора са от друг характер и произход. За да се освободят от изпитанията, от мъчнотиите и страданията си, хората трябва да се съблекат от старите си възгледи, както Мойсей събу обувките си и тогава стъпи на мястото, което Бог му посочи. (145, с. 264)

В тази глава (Йеремиа, 3) се изнася миналото на човечеството. Който няма духовно прозрение, ще чете и нищо няма да разбере... Когато четете трета глава от Йеремиа, космите ви настръхват и се запитвате: „Кои хора са по-лоши – сегашните или тия, за които пророкът говори?“ Сегашните хора не са много лоши, но не са и толкова добри, колкото бъдещите. Значи сегашният човек има още да учи и да придобива знания и добродетели. Не е нужно човек изведнъж да стане много добър, но всеки ден да прислагва по нещо от доброто към бъдещото си знание. (145, с. 253 и 256)

Казано е в Писанието: „Проклет е онзи човек, който уповава на човека.“ Това подразбира: проклет е онзи, който уповава на глупавия човек; проклет е онзи, който уповава на човека на безлюбието; проклет е онзи, който уповава на човека без свобода, без живот, без Истина в себе си. Следователно – не уповавайте на хора, които противодействат на Божиите блага! Уповавайте на Бога, на Великото в света! Които уповават на Бога, те същевременно уповават на всички ония, които са проводници на Божиите идеи. Те знаят, че Божието благо е общо за всички хора, за всички живи същества на Земята. Казвам: като четете Евангелието, вие трябва да се спирате върху всеки стих, да размишлявате, да разбирате вътрешния му смисъл. Мнозина цитират стихове от Евангелието, но криво ги тълкуват. За пример, те цитират стиха, че на хората не трябва да се уповава, и го приемат буквално. На кои хора не трябва да се уповава? – На глупавите. На хора с права мисъл, с благородни сърца можете да уповавате, да разчитате като на себе си. Затова е казано: „Люби ближния си като себе си!“ Значи уповавай на ближния си като на себе си. Щом си дал на ближния си по-голямото нещо – своята Любов, своята обич, защо

да не очакваш по-малкото – да уповаваш на него? Тъй щото, щом любиш ближния като себе си, ще уповаваш на него като на себе си. (140, с. 25)

## ЙЕЗЕКИИЛ

Библията е написана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Йезекиила, това и той е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек. Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: „Скрий ножа в ножницата си. Задачата, която Бог ми е дал, Аз ще я разреша“... „Тури ножа в ножницата си“ – това значи: впрегни ума си на работа и мисли! (65, с. 138)

Сега ще направя сравнение между водата и вечния живот. Водата представя живота. Затова именно мнозина казват: животът е велик извор. Казано е в Йезекиил: „Ако извърши престъпление, праведният прекъсва връзката си с Бога. Ако извърши добро, грешникът се свързва с Бога.“ Връзката с Бога трябва да бъде непрерывна. Не е достатъчно човек само веднъж да повярва или само веднъж да пие вода от Великия Извор на живота. Той трябва непрерывно да черпи вода от Него, да се освежава. Ето, и Бог постоянно работи. Той никога не спи. В този смисъл и ние трябва постоянно да работим, да бодърствуваме. Това е възможно за съзнанието на човека. Който служи на Бога, той е вещ в своите прояви. Ако е лекар, в своята практика не ще има нито един смъртен случай. Ако лекарят не служи на Бога, повечето от пациентите му ще умират. (129, с. 261)

В един стих на книгата на Йезекиил се пита: „Могат ли тия мъртви кости да оживеят?“ Костите представят физическия свят. Само Бог знае дали тия кости могат да оживеят. Като дошла плътта, облякла костите, свързала ги и ги оформила. След това животът започнал да се проявява. Най-после дошъл Духът. Едни хора са мъртви кости, други – облечени в плът, а трети очакват идването на Духа. Сегашните хора са в положение на кости, облечени в плът и кръв. Те мислят, че като дойде Духът, ще възкръснат. Както костите, мускулите и Духът се съединяват в едно цяло, така трябва да се съединят физическият, духовният и умственият свят. Физическият свят е основа на астралния или духовния свят. Астралният свят е на чувствата. Божественият свят определя какви трябва да бъдат чувствата и действията на човека. За да сте в хармония с духовния свят, чувствата ви трябва да бъдат правилни. Ако не са правилни, мислите се изопачават. (91, с. 263)

## ДАНИИЛ

Днес светът се намира в същото положение, в каквото някога бе цар Навуходоносор, който сънува сън, но не можа да го запомни. Той извика всички мъдреци от царството си да му го изтълкуват, но никой не можа да стори това. И пророк Даниил се натъкна на същото противоречие, в което изпаднаха всички мъдреци на цар Навуходоносора. Обаче у Даниила имаше мъжество, имаше вяра. Той се обърна към Господа – да му разкаже съня на царя. С молитвата си Даниил отиде да почерпи сведения от явленията на Божествения свят. Тия явления са от Божествен характер. Така трябва да постъпят и съвременните учени хора. Те трябва да направят крачка напред! Нека отправят своята молитва към Бога, да Го помолят да им обясни причините на днешните явления. Те се спират пред вратата на Царството Божие и философстват. Не, време е да се изтълкува сънят на царя, да се изтълкуват новите явления, които стават в живата разумна природа. Цялата европейска култура, всички съвременни хора са се спрели пред материалния и духовния свят и не предприемат решителна крачка напред. Питам: защо стават земетресенията в България?... Защо умират хората? – И за това има някаква причина. Някои казват: „Така е наредил Бог.“ Не, това не е философия. Аз, като чета свещените книги, в които се говори за създаването на света, абсолютно никъде не съм срещнал да се говори за смъртта. В Божествения език думата „смърт“ не съществува. Хората сами създадоха тази дума. Тя съществува само в човешкия език. В Божествения език не съществува и думата „земетресение“. И тази дума създадоха хората. Причината за земетресенията в коя и да е част на земното кълбо са всички живи същества. Те създават земетресенията. Чудни са хората, като търсят причината на земетресенията другаде, а не в себе си! Отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху земята тъй, както експлозивните вещества, които, като турят под някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества и всичко над тях хвърква из въздуха. Така се произвеждат и земетресенията. (50<sup>a</sup>, с. 5)

Който свършва училище, той трябва да получи диплом на Любовта, който да му отвори пътя на живота. Някои иска да пише нещо по известни въпроси. Преди да пише каквото и да е, той трябва да се запита има ли диплом за Любовта? Той ще каже, че не иска да свършва по Любовта. Нека свърши по Любовта и тогава да пише. Само така той ще разбере смисъла на живота. Какво правят хората днес? Като видят, че някой човек проповядва нещо, първо ще го питат към коя черкова принадлежи. Това са залъгалки за обикновените, не за учените хора. Вземете пример от Даниила. Външно той не принадлежеше към никоя черкова, но когато трябваше да изтълкува съня на царя, обърна се към Бога и получи тълкувание на съня. Царските мъдреци, обаче, не можаха да изтълкуват този сън. Значи Даниил можа да отвали камъка от гроба, заради което

получи почести и хвала. Даниил не се поддаде на тия почести и похвали, защото той искаше да покаже на света, че съществува един Бог, Който дава на всички хора Любов, Мъдрост, знание, сила, живот и свобода. Този Господ трябва да се проповядва на хората, за да бъдат готови да изпълнят Неговата воля. Когато този Бог живее в душите на всички хора, те ще бъдат помежду си истински братя и сестри, готови на всякакви жертви едни за други. (140, с. 115)

В първата глава от книгата на пророк Даниил се вижда силата на убеждението. Голяма е силата на човека, който има убеждение! Който няма убеждение, той не може да приложи силата си. Даниил бил убеден, че не трябва да яде пищна храна, но сочна, т.е. сочива. Под „пищна храна“ се разбират разните видове меса. Под „сочива“ се разбира вегетарианска храна. Навуходоносор, вавилонският цар, определил всеки ден да се дава на Даниил и на тримата юноши, Юдини синове, дял от царските изрядни ястия и от виното, което той пиеше. Но те пожелали за себе си сочива и вода... Едно убеждение е толкова по-силно, колкото вярата на човека в убеждението му е по-голяма. Най-малкото колебание, най-малкото съмнение в неговата вяра намалява силата на убеждението. Където убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати. Даниил имаше убеждение, което приложи. Той помоли началника на скопците да му позволи да не яде от храната, която се слага на царската трапеза, за да не се оскверни. Като приложи своето убеждение, Даниил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение.

... И тъй, истинското убеждение абсолютно изключва от себе си съмнението, колебанието, нерешителността. Прегледайте вашите убеждения и вижте влиза ли в тях съмнението като присъщ елемент. Ако съмнението отсъства, вашето убеждение е абсолютно и смело можете да го приложите. Даниил, заедно с тримата млади момци, беше поставен при много неблагоприятни условия. Те трябваше да живеят в царския дом при свършено нови условия за техния ред и порядък на живота, в който до това време бяха поставени. Трябвало е свършено да изменят на себе си, на своя начин на хранене, на разбиране и да влязат в условията на „пищния живот“. Обаче и при това положение те намерили изходен път и издържали на убеждението си да се хранят със сочива и да пият вода вместо вино от царската трапеза. Що е сочива, т.е. сочна храна? Сочната храна е храна на Любовта. Пищната храна е тази на безлюбиего...

... Който има убеждение без изключение, той всичко може да постигне. Такова убеждение има само в Любовта. Убеждение без Любов не съществува. Който живее в Божията Любов, само той може да има



убеждение. С това убеждение човек постига всички свои желания и стремежи. Без убеждение нищо не се постига. В това отношение Даниил даде пример. Той е един от първите вегетарианци от преди хиляди години насам. Той е бил вегетарианец, но не като сегашните. Сегашното вегетарианство клони повече към пищната храна, а трябва да мине към сочната, т.е. към чистото вегетарианство. (144, с. 113-121)

Сега ще прочета пета глава от книгата на пророка Даниила. Тази глава е в състояние да оправи човека. Тя го учи на послушание. Тук са описани последствията на непослушанието (вж. при Валтасар). (130, с. 142)

Като четете живота на Даниила, виждат, че той е разполагал със знание и мъдрост. От предсказанията, които Даниил е дал преди хиляди години, виждаме неговата мъдрост. Той познавал законите не само на тогавашната наука, но и на сегашната. Той бил кабалист. Като издържал изпита, той заел едно от най-високите места във Вавилонското царство. И вие минавате през изпита на Даниила. Ще ви хвърлят в рова на лъвовете, между грубите сили, и ако издържите тоя изпит, т.е. ако се справите с грубата сила на вашата природа, ще излезете от рова на лъвовете и ще влезете в новата култура. Това значи да бъдете господари на положението си. Кой са лъвовете? – Човешките страсти. Няма по-груба сила от страстите. Няма по-страшни лъвове от човешките страсти. Те са разрушавали и царе, и владци, и учени, и философи. Никой обикновен човек не може да устои на страстите...

В лицето на Даниила виждаме човек с установен характер, с непрерывна любов към Бога. Който има любов към Бога, само той може да се моли. Който не люби, не може да се моли. Молитва без Любов не съществува. Човек говори добре или се моли дълбоко, когато изпитва силни чувства на страдание или радост. (91, с. 132)

## ДАНИИЛ И ЛЪВОВЕТЕ

Наближи ли смъртта, кажете: „Ида, Господи, приготви ми там друга работа!“ Всички, които ме слушате днес, искам да не сте страхливи. Влезте между вашите лъвове, тигри, змии и ги погладете: докато не се научите да гладите змията и милвате крокодилите, Господ не е с вас. Вземете за пример Даниила, който беше между лъвовете; той не пострада от тях, а си каза: „Господ, Който е с мене, ще укроти лъвовете.“ Аз бих желал и вие да повикате Господа, когато бъдете между вашите лъвове, да затвори устата им. Бъдете по-решителни, а не малодушни. (123, с.235)

... Това, което ви говоря, се отнася за ония, които са готови да изпълнят волята Божия. Колко души днес са готови да отидат на кладата за Словото Божие, за новото учение? Колко души могат, като Хуса, да

се качат на кладата и да изгорят за своите убеждения? Обаче, трябва да знаете, че хората, които истински служат на новото учение, не изгарят, нито лъвовете ги изяждат. Например тримата момци, за които се говори в Стария Завет, бяха хвърлени в огнена пещ, но не изгоряха. Пророк Даниил беше хвърлен в ров между лъвовете, но те не го изядоха. Защо? Праведни, духовни хора бяха те! Същото може да се каже и за окултния ученик: той нито изгаря, нито лъвовете могат да го изядат. Ще дойде време, когато всеки ще се постави на такъв изпит да се провери, да опита себе си. Днес всички се тревожат как ще прекарат живота си, как да се справят със сиромашията си и т.н. Окултният ученик не се смущава от тия неща, той има вяра в себе си, в Първото Начало и знае, че всичко може да преодолее. (148, с. 229)

По характер Даниил е противоположен на тримата момци Седрах, Мисах и Авденаго. Изпитът, на който бяха подложени те, имаше политически характер... В тая глава се изпитва само един човек – Даниил. В миналата беседа говорих за изпита на тримата мъже. Заставяха ги да се поклонят на златния образ. А на Даниила забранявах да се моли на своя Бог. Казвах му: „Нямаш право да следваш своето убеждение. Ще постъпваш според нашите изисквания.“ Неприятелите му го предадоха на царя, който издаде следната заповед: „Ако в продължение на 30 дни някой направи прошение на какъв и да е бог или човек освен царя, да се хвърли в рова на лъвовете.“ Понеже Даниил не изпълни тая заповед – молел се по три пъти на ден на своя Бог, царят заповядал да го хвърлят в рова на лъвовете. Аз наричам изпита на тримата момци изпит на сиромашията. Когато човек се мъчи да свърже двата края в едно, той е в огнената пещ, дето се бори с мъчнотиите. Вторият изпит – на Даниила – е изпит на богатството. Като забогатее, човек побеждава външните мъчнотии. Той има знания, затова идат вътрешните изкушения. Сегашният свят минава през първия изпит – изпита на тримата момци. Християните, както и вие, минавате през втория изпит. Ако ви хвърлят при лъвовете, ще издържите ли на своите убеждения? Лъвовете представят ноктите, т.е. грубата сила в света. Ще се подчините ли на тая сила? Когато хвърлили Даниил в рова на лъвовете, той успял да ги укроти. Вашата душа е хвърлена вече в рова на лъвовете. Може ли да ги укротите или те ще забият ноктите и зъбите си във вашата кожа и ще я одерат? Трябва ли да излезете от рова на лъвовете и да признаете, че нямате убеждение? Влезте в смисъла на молитвата и ще разберете защо Даниил се е молил на Бога по три пъти на ден. Той е чпил сила от Бога...

Понеже Даниил знаеше опасността, пред която се намираше, молеше се по три пъти на ден. Както хората ядат по три пъти на ден, така и Даниил се молеше по три пъти на ден. Значи законът на яденето е същият, както и законът на молитвата. Когато се лишава от ядене, човек

усеща някаква липса; когато душата се лишава от молитва, също усеща някаква липса. (91, с. 129)

Живееш ли в Любовта, каквото и да става около тебе, окото ти да не трепва. Ще знаеш, че и при най-големи опасности да минеш, нищо няма да те засегне. Какво стана с тримата момци, които хвърлиха в огнената пещ? Те излязоха оттам живи и здрави, непокътнати. Те пееха и славеха Бога. Който ги хвърли в пещта, той пострада. Какво стана с Даниила, когото хвърлиха в рова на лъвовете? И той излезе здрав, незасегнат. (134, с. 181)

„В рова на лъвовете“... Какво спечелихте вие, които хвърлихте душата си в тоя ров? Казва се, че цар Дарий, който заповядал да хвърлят Даниила в рова на лъвовете, не могъл да спи цяла нощ. Рано сутринта той отишъл при рова и с плачевен глас извикал: „Данииле, Бог твой, на Когото служиш непрестанно, можа ли да те освободи от устата на лъвовете?“ – „Можа, царю! Да си жив във век!“ Тогава Дарий заповядал: „Издадете Даниила от рова и хвърлете там неговите неприятели с жените и децата им!“ Когато и вашата душа бъде хвърлена при лъвовете, тя не трябва да спи, но да бъде будна, цяла нощ да се моли, да издържи изпита си. Христос казва: „Бъдете будни, да издържите изпита, през който душата ви минава!“ Сега всички хора (мъже и жени) минават през тежък изпит. Бъдещото поколение, вашите деца, ще кажат дали сте издържали изпита или не. Ако го издържите, ще излезете от рова със светнало лице. Ако не го издържите, лицето ви ще потъмнее... Съвременният обществен живот се нуждае от характери, подобни на Даниила. Как може да се съгради бъдещото общество, бъдещите партии без такива характери?

... Коренен преврат трябва да стане в хората, а не революция. Всички трябва да се проникнат от мисълта никого да не убиват. Същественото е да не причиняваме страдания на никого, да не се измъчваме, а да дойдем до пълно разбирателство помежду си. Не одобрявам затворите, не одобрявам бесилките, дето и да са те. Направо трябва да се каже на всички хора, че пътят, по който вървят, не е Божествен. Християнските народи не са издържали изпита на Даниила. Те нямат вътрешно убеждение като това на Седраха, Мисаха и Авденаго. Те не издържаха и този изпит. И Съглашението не издържа изпита си – поклони се на златния телец. И за тях иде вторият изпит – моралният, да се изпитат техните убеждения. Въз основа на великите природни закони нам е известно какви наказания ще наложи Бог на сегашните народи. Няма да остане народ в Европа, който да не бъде наказан. Всички ще станат на пух и прах, ще ги раздрънкат като вълна. За да не стане това, народите трябва да си подадат ръка. Никакво убийство! Сегашните народи са достатъчно културни, за да разберат това, което им се говори. Долу заблужденията! Трябва ли истинските християни да мислят още, че са спасени? Как може спасеният да казва на своя ближен да пукне, да умре? Той се моли по три пъти на ден, кае

се, признава се за грешен, а казва на своя ближен да умре. Какво по-голямо безумие очаквате още? След всичко това тръгнаха свещеници и владици да говорят против нас. Те казват: „Господи, да пукнат тия от новото учение!“ Ние ще им отговорим по друг начин: няма защо ние да пукнем, нито те да пукнат, но трябва да си подадем взаимно ръце и да изпълним Божията воля!

... За да издържите изпита си като Даниила, трябва да обуздаете лъвовете в себе си. Ако те ви разкъсат, това показва, че сте извършили някакво престъпление.

... Никакво убийство! Никакво помятане! Никаква омраза! Това са основите, които трябва да се поставят на новото общество. Днес воюват християни с християни. Често евангелисти, православни и различни сектанти казват: „Да пукнат тия от новото учение!“ След това всички четат Евангелието, цитират стихове оттам, а когато трябва да се проявят, готови са да убият човека. „Хвърлиха Даниила в рова на лъвовете.“ Бъдете смели и доблестни като Даниила, да се молите по три пъти на ден. Бих предпочел да туря мотиката на рамо и да копая цял ден с Любов, отколкото да стана пръв министър в България. Бих предпочел да гладувам, да бъда последен бедняк, отколкото да стана владика. Какво по-велико от това, да останеш чист в себе си, но герой! Като се върнете по домовете си, напишете: „Никакво убийство на брата си!“ Мъжът да каже за жена си: „Тя е моя сестра.“ Жената да каже за мъжа си: „Той е мой брат.“ Братя и сестри, обичайте се и си помагайте – това изисква Божественото учение от всички хора по света. (91, с. 134-146)

Христос казва: „Господ е облякъл цветята с такива дрехи, а вас с повече ще облече, като изпълнявате Неговата воля.“ Има закони, които, ако ги спазвате, Бог може да Се прояви и в най-лошия човек и животно. И ще имате опитността на Даниила в ямата при лъвовете. Той вярваше в тия зверове, в Божественото в тях, и каза: „В тях си Ти, Господи, няма да ми направиш пакост.“ И наистина, те не му направиха нищо. Та законът е: щом мислите, че в животното има Божествено, вие ставате едно с него и то ви счита вече част от себе си, и не ви закача. (149, с. 15)

## ДАНИИЛ И АНГЕЛЪТ

Много от съвременните хора нямат търпение да работят върху себе си, те искат с един замах да постигнат всичко и за това казват: „Ние искаме да видим Христа в Неговата слава и величие.“ Как ще видите Христа? За да Го видите, вие трябва да имате ум, сърце, душа и дух като Неговите. Само по този начин можете да видите и да разберете Христа. Всички, които са виждали Христа, са падали с лице към земята и след това е трябвало ангел да слезе от небето, да вдигне тия хора и да прекара през устата им нагорещен въглен от олтара, за да се пречистят. Щом се

пречистят, те ще станат прави. Същото е станало и с пророк Даниела, за когото се казва, че като видял ангел Господен, паднал на земята и изгубил силата си. Мислите ли, че един ден, когато видите Христа, и вие няма да паднете с лице към земята? Всички, които видят Христа, ще се прострят на земята, а след това трябва да дойдат пратеници от небето с огън в ръка, да ги пречистят и да ги изправят на крака. Питам: тия хора, като паднат с лице към земята, какво ще видят? (63, с. 86)

Ако Бог слезе на Земята, и тя няма да устои пред лицето Му, ще се стопа. Какво ще стане с тебе, обикновения човек, ако видиш Господа? Ти не би устоял даже пред лицето на един ангел. Ангелите са светли, мощни духове. Достатъчно е да видиш лицето на един ангел, за да се простреш на земята. Даже пророк Даниил – един от посветените – като видял ангел, паднал на земята. Не казвам, че никой не е виждал ангел. Мнозина са виждали ангели, но малцина са устояли пред техния поглед. Когато първосвещеникът Захария видя ангел, който му каза, че ще му се роди син, той не повярва. За неверието си онемя. След това Захария искаше да каже, че имал видение, но не можеше да говори. Сега да оставим настрана миналото и вашите стари ярвания. – „Едно време Бог е говорил на човека.“ – И днес Бог му говори. – „Едно време човек е виждал Бога.“ – И сега Го вижда. Днес хората спорят кой повече вижда, кой повече знае и кой повече може. Всички хора не виждат еднакво, не предават нещата еднакво, защото шестото чувство не е еднакво развито у тях. (134, с.55)

## ДАНИИЛ И БЪДЕЩЕТО

Вие не мислете, че духовните хора трябва да бъдат прости. И Давид, и Даниил бяха запознати с цялата мъдрост по времето на фараоните. Когато всички знаменити учени хора и мъдреци трябваше да тълкуват този сън на Навуходоносор и беше дадена заповед да се избият, ако не могат, Даниил каза: „Не трябва да се прави това насилие. По-добре да се изтълкува сънят.“ И избави главите на тези учени хора. И днес трябва един Даниил да се яви и да освободи главите на учените хора на Вавилонската империя. Намери се в Египет един учен човек, Йосиф, който спаси главите на египетските учени. Намери се един учен човек в Израил, който спаси главите на евреите. В съвременния европейски свят трябва да дойде един учен човек да спаси главите на учените европейци. Трябва да дойде! Това са хората на бъдещето. Тогава вавилонският цар издаде заповед, че отсега нататък който не се поклони на истинския Бог на Данаила, Който може да раздава тази Мъдрост, която разрешава всичко – ще бъде хвърлен на зверовете. (46, с. 109)

Като четете тази глава (втора) от Даниил, ще се постараете да изтълкувате образа, който видял вавилонският цар. Тълкувателите

уподобяват царството на Александър Велики на медната епоха; великата Римска империя – на желязната; а сегашните царства – на желязото и калта. Те са направени на места от желязо, а на места от кал. Сегашните оръжия, телени мрежи – всичко е от желязо и кал. Пророчеството на Даниил се отнася и за сегашните времена. В прочетената глава се казва: „Желязото, калта, медта, среброто и златото се съкрушиха изцяло и станаха като прах от плява; вятърът ги вдигна и не се намери за тях никакво място; камъкът, който удари образа, стана планина голяма и изпълни всичката земя.“ Тази глава показва всичките заблуждения от хилядите години, в които хората са живели и са противодействали на великия Божествен закон. Камъкът, който удари образа, е истинското учение, което Бог изпраща в света. Божественото учение ще проникне в съзнанието на хората и това Царство няма да загине. Него очакват сега хората. Казано е: „Когато Син человечески дойде.“ Някои очакват да дойде Христос на облаците. Какво означава това? – В дадения случай, облаците означават обърканите времена. Сега всички хора са смутени и нищо не виждат. Очакват Христос да дойде над облаците. Това е фигуративно казано... Сега ние живеем в последната епоха. Казвате, че ще се свърши светът. Няма да се свърши светът, но минаваме от една епоха в друга. Аз наричам едната епоха „на нощта“, а другата епоха – „на деня“. В епохата на нощта живеят всички нощни птици и месоядни животни... Понеже идва нова епоха на Божественото слънце, което ще изгрее, и Писанието казва „праведните ще просветнат“, желая ви да дочакате Божествения ден... Любов към Бога – това е епоха, която идва сега. (66, с.264)

Религията на Шестата раса ще бъде религия на Любовта, в която хората ще се чувстват свободни и ще имат само един закон, а не много закони, както е сега. Има нещо велико и красиво, което може да стане достойние на всеки човек. Казва Даниил: „В последно време“, т.е. в това време, когато тая Истина ще озари сърцата на хората и ще дойде Любовта – в тая светлина ще разберем живота – ще разберем, че в него има нещо съществено, не привидно, към което всички трябва да се стремим и да го намерим. Всички трябва да участваме в това благо и да бъдем доволни. (4, с. 13)

Казано е на Даниила: „Ти иди в последните дни на жребиеото.“ Значи Даниил пак ще дойде на Земята по закона на вселяването. Тогава той ще разбере това, което било затворено за него. Същото се отнася за всеки едно от вас. И ти ще чакаш до последните времена, ще се учиш и ще работиш. Ще се откажеш от господарването. (69, с. 37)

Даниил, един от най-видните хора на миналото, казва: „В последното време, когато хората ще се освободят от всички свои криви схващания за живота, тогава възкресение ще има.“ Ще възкръснат хората. Сега всички се стараят още този ред да запазят. Всичко, което сега виждате, всичко

ще изчезне. Няма да намерите едно перце от тоя ред и порядък, който сега съществува. Не че сега аз го искам, но както от честния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така всичко ще се измени. Казва Писанието: всичко ще мине през огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде пометено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди новата култура, която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. (24, с. 204)

## НАВУХОДОНОСОР

Няма човек в света, който да не се отзовава на Божественото. То се проявява във вид на милосърдие. Дето е милосърдието, там почвата е обработена. Без него човек е подобен на пустиня. Казва се, че пустинята нищо не ражда. Тя е бездетна жена. За бездетния се казва, че е жесток. Като знаете това, пазете се от жестокостта, която спъва човешкото развитие. Когато Навуходоносор завладял Йерусалим, решил да посети еврейския храм. Като влязъл вътре, той видял, че близо до храма клокочела кръв. Крайно учуден от това, той извикал свещениците да ги пита отде иде тая кръв. Те му отговорили, че причината за кръвта се дължи на жертвите, които евреите принасяли на Бога. Значи кръвта била от животни. Навуходоносор взел една чаша, пълна с кръв, и я сравнил с тая на животните. Оказало се, че кръвта около олтара не била животинска. Настоял да му кажат истината. Какво излязло? Той разбрал, че преди година в тая местност живял един добър, благочестив свещеник на име Захарий, който често им говорел, че не живеят добре. Те го намразили и за да се освободят от него, го убили. Ядосан, Навуходоносор заповядал да убият всички свещеници и да турят телата им в кръвта, която клокочела. Обаче кръвта не престанала да извира. Тогава той заповядал да убият много деца и да ги хвърлят в кръвта. И след това кръвта не престанала да извира. Чудел се Навуходоносор каква е тая кръв, че от нищо не се насища. Най-после заповядал да убият много момичета и момци. Кръвта пак не престанала да тече. Дълбоко замислен, Навуходоносор си казал: „Чудно нещо, само един човек убит и кръвта му с нищо не може да се насити! Тогава как ще се насити кръвта на хилядите невинни хора, които аз убих?“ Той се разкаял за погрешката си и заплакал. Няколко сълзи паднали на мястото, отдето извираше кръвта. Каква била изненадата му, когато кръвта престанала да клокочи. Само една сълза била в състояние да утоли кръвта на убития Захарий. Питате: „Защо плаче човек? Какво е предназначението на сълзите?“ Една сълза, излята от окото на човек, може да го спаси от престъплението, което е извършил. Тя е сълзата на милосърдието. (35, с. 51)

## СЕДРАХ, МИСАХ и АВДЕНАГО

Тримата младежи – Седрах, Мисах и Авденаго, хвърлени от Навуходоносора в огнената пещ, представят прояви на три различни характера. Рядко се срещат трима души с еднакъв характер или на един ум. Тия младежи се отличаваха с високо умствено, нравствено и духовно развитие, което се провери в живота им. Те останаха верни на своите убеждения. Когато вавилоняните искаха да им наложат своите обществени и религиозни възгледи, те не се подчиниха. В живота има принципи, на които човек трябва да остане верен. Само така той може да се развива правилно. Който не издържи на тия принципи, той носи последствието на своето отклоняване. Това изпитание се отнася не само за отделния индивид, но и за дома, за народа и за цялото човечество. Да не ви се вижда чудно, когато индивидът, домът, народът и цялото човечество днес се поставят на тоя изпит. От кого? От новия свят или от Бога. Всички минават през изпита на тримата младежи. Те представят трите велики принципа, действащи в човека. Ако между духа, душата и тялото на човека няма единство, нищо не може да се постигне. Много проповедници са говорили върху стиха за тримата момци в огнената пещ, но са ги разглеждали в друг смисъл, различен от тоя, който аз разглеждам. Тримата младежи представят три устойчиви характера. Истински човек е оня, който издържа с успех своя изпит... Всички живи същества, от най-малки до най-големи, минават през изпит, след което заемат своето определено място. Докато не минат през строгите житейски изпити, хората гледат повърхностно на живота... Характерът подразбира устойчивост. Тя е най-важната негова черта. Устойчив характер е оня, който при всички условия на живота е един и същ, т.е. не се изменя. Ако при изпитанията човек мени характера си, казваме, че той няма характер. Всички същества, които нямат характер, са безлични, т.е. лишени от индивидуалност. За да развие основната черта на характера си – устойчивостта, човек минава през 4 процеса, т.е. през 4 степени на развитие: процес на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието или така нареченото космическо, Божествено съзнание. Сегашният човек е дошъл до самосъзнанието. В това съзнание се крият условията за човешкото падане.

Съществува известна аналогия между живота на Христа и тоя на тримата момци, които Навуходоносор заповяда да хвърлят в огнената пещ. Пещта била толкова нагорещена, че палачът, който ги хвърлил вътре, изгорял. Казано е, че Бог е огън, който изгаря. Обаче който живее в съгласие с Божията Любов и с Христовия Дух, е в пълна безопасност. Божията сила се проявява в трудните моменти на живота. (35, с. 18 и 24)

Един човек, който не може да издържи една температура от 42°, каква сила има той и къде се крие причината за това? Човек може да се дисциплинира и да издържи и по-висока температура. Как издържаха



тримата момци, за които се говори в Библията, че били хвърлени в огнената пещ? – Това зависи от силата на човешката мисъл. Има едно състояние, при което човек не може да гори. Направете един малък опит: дръжте концентрирано съзнанието си, че вие сте господари на огъня. Вземете един въглен в ръката си и при това концентрирано състояние, без да има раздвоение в мисълта и съмнение, ще може да пренесете въглена от едно място на друго, без да се изгорите. Ако се изгорите, това показва, че вашето съзнание не е концентрирано. Ако съзнанието е концентрирано, изгаряне не може да стане. (6, с. 109)

Когато човек е добър, дето го турят – в ада или в рая – навсякъде му е добре. Ако е лош, и в рая да го турят, пак ще му е зле. Тримата младежи минаха през огнената пещ, но не изгоряха. При тях влезе и четвърти, който приличаше на Христа. Когато човек мине през огъня, ще намери четвъртия елемент, т.е. Духа, наречен от философите висшето Аз – Божественото начало в човека. От гледището на християните това значи да се съединяваш с Бога. Това подразбира да живееш в хармония, а не да съединиш ръцете си с някого, да се хванете ръка за ръка. (35, с. 22)

„Трима мъже паднаха вързани в огнената пещ.“ – Това беше изпит, който те издържаха добре... В характера на тримата момци се забелязва голямо безстрашие. Кога човек проявява безстрашие? Когато душата и сърцето му са изпълнени с Любов. Само оня, който е видял лицето на Бога и виделината, която излиза от Неговото лице, той разбира великата Истина на живота. Докато не познаете тая Истина, не говорете за нея. Казано е в Писанието: „Търсете, хлопайте, искайте!“ Какво? – Великата Истина. Не играйте ролята на актьори – да мислите, че сте царе. Временно, на сцената, сте цар, но не и в живота. На сцената сте намерили истината, но не и в живота. Който е намерил великата Истина, той е в положението на тримата момци. Той е готов да влезе в огнената пещ – да изгорят връзките, които го свързват с живота, и да тръгне свободен, без никакви връзки на земята. Следователно на оня, който е намерил великата Истина, връзките ще паднат в огъня и ще изгорят; ако не изгорят – той не е намерил Истината. Ако духът ви остане крепък, неопърлен от огъня, и вие сте намерили Истината...

... „Трима мъже паднаха вързани в огнената пещ.“ Те заемали високо обществено положение, но за убеждението си били подложени на изпитание. Царят им казал: „Ако не се поклоните на златния образ, ще ви отнема положението, което заемате, и ще ви хвърля в огнената пещ, отдето никой не може да ви избави.“ И сега се повтаря времето на Седраха, Мисаха и Авденаго. Днес хвърлят всички хора в огнената пещ. Ако не се поклониш на известни мнения, системи или вярвания, ще влезеш в огнената пещ. Днес няма свобода; днес малтретират всички хора, и то как – по незаконен начин. Турят законността като претекст на справедливост, но тая законност почива на насилие. Кого изнасилват? – Благородните и добрите хора...

... Всяко увеличаване, разширяване или придаване към организма наричаме Любов. Дето няма разширяване в организма, там Любовта отсъства... „Трима младежи паднаха вързани в огнена пещ.“ Интересно е, че след като хвърлили трима момци, видели и четвърто лице в пещта. Царят запитал: „Нали бяха трима души? Кой е четвъртият между тях?“ – Това е единият милиметър, с който се разширили, т.е. присъствието на Любовта. Царят заповядал да ги извадят от пещта, да кажат какво има там. Той казал: „Там има някаква реалност“...

... Коя черта от характера на тримата момци заслужава внимание? Смелостта им да влязат в огнената пещ. Сега и вие се намирате пред изпита да влезете в пещта, да се изчистите, за да дойде четвъртият. Той е единият милиметър, с който сте се разширили. Влезте в пещта без никакъв страх, без никакво движение отвън... „Трима младежи паднаха вързани в огнената пещ.“ Те са познавали Истината, затова четвъртият слезе между тях, за да види какво става. Те били девствени души, три възвишени ангела, възплътени на земята – нито като мъже, нито като жени. Питам: слизал ли е вашият ангел при вас? Това е въпрос, на който не можете да отговорите...

... Върнете се по домовете си и намерете де са вашите Седрах, Мисах и Авденаго. Единият живее в ума, ще го търсите на небето. Другият живее в сърцето, ще го търсите в астралния свят. Третият живее на земята. Четвъртият иде сега отгоре. Понеже страданията ви са големи, Бог изпраща своя лъч и казва: „Голям вик се чува от земята. Иди да видиш какво става там, за да се тури край на тия страдания!“...

... Желая на всички да паднат оковите! Да дойде четвъртият между вас и да кажете: „Няма друг Бог като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго. Няма друг Бог като Този, Който туря ред и хармония между всички братя, сестри и приятели. Няма сила, подобна на Любовта.“ Щом е така, приемете Любовта съзнателно, според законите на абсолютното отричане. Когато се отказваш от дявола, църквата те пита: „Отричаш ли се от дявола?“ – „Отричам се.“ Това значи да не вярваш в дявола, който е наредил всичко в света. Той обхванал Божествените работи, държи ги в ръцете си и под тях поставил своя подпис. Кажете си: „Отричаме се от всичко старо, от всичко дяволско.“ И тъй, няма Бог като Бога на Седраха, Мисаха и Авденаго. Желая да се върнете към вашия Бог. Той е и мой Бог. Моят Бог е и ваш. Той е един! Откак светът съществува, за пръв път Той праща един лъч към синовете на човечеството и казва чрез пророка: „Обърнете се към Мене! Приемете моята Любов. Турете Моя закон. Внесете братството навсякъде. Турете насилието настрана. Ни помен от лъжата! Събудете се, Мои деца, да не виждате страшни сънища, да не се срами небето от вашите думи и дела!“ Желая на всички вас, като се върнете по домовете си, да се откажете от миналото, че като дойдете следната неделя, поне една десета от вас да сте излезли от пещта. (91, с. 110-125)

## ВАЛТАСАР

Мнозина мислят, че са завършили развитието си на Земята и всичко знаят. И така да е – при това положение те знаят толкова, колкото онзи, който е свършил университет. Какво знае този човек? Той знае онова, което е писано по книгите. Той е свършил известна програма и вън от нея не може да излезе. И Валтасар – вавилонският цар, знаеше много неща, но когато се яви светлата ръка на стената и написа думите: „Мене, текел и ферес“, той нищо не разбира. И след това трябваше да вика Даниила, да му изтълкува значението на тия думи. Даниил тълкува тия думи в смисъл: „Свършиха се твоите глупости. Понеже не можа да водиш мъдър живот, ще се вземе царството от ръцете ти и ще се предаде в ръцете на друг.“ Някои питат какво отношение има животът на Валтасара към нас – защо трябва да се пише всичко това? От живота на Валтасара се вижда, че човек няма право да вади Божиите съсъди от храма и да пирува с тях. Той няма право да се поругава над Любовта, Мъдростта и Истината и да ги използва за свои користолюбиви цели. Не спазва ли тия правила, той е осъден на смърт. Валтасар мислеше, че Вавилон е силен и никой не може да го превземе. Вавилон беше обсаден и превзет. По този начин се доказва на Валтасара, че се туря край на глупостите му, които като цар той можа да направи. Следователно, когато глупостите, които мъдрецът може да направи, се свършат, той обезумява. Когато глупостите на здравия човек се свършат, той се разболява. Кой е лекарят, който ще го лекува? – Даниил. Като отива при болния, Даниил иска да види езика. Езикът представя проявената Любов на Земята. По езика се познава как се е проявил човек по отношение на Любовта. Ако езикът на болния е бял, лекарят му препоръчва известна диета и казва: „Ако след три дена не се изправиш, животът ти е претеглен – ти си осъден на смърт.“ Сега това, което четох в книгата на пророк Даниила, е станало преди около 3000 години. Тогава светът е бил обсаден. Положението на съвременните хора е същото. Искат ли само да ядат и да пият, те трябва да знаят, че положението им не е добро. Ако погледнат с окото на ясновидеца, те ще видят, че са обсадени. Около тях има топове, пушки, картечници – всевъзможни оръжия. Като ученици вие трябва да разбирате положението – да знаете, че не е време за ядене и пиене. За неразумните обсадното положение е страшно. За разумните, обаче, обсадното положение на света е добро. В това те виждат доброто, което иде. Светът ще претърпи големи преобразувания. Не е въпрос да се страхува човек. Страхът не спасява. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие.“

Като говоря за Валтасара, това не значи още, че вие живеете като него. Съвременната култура се различава от тази, в която е живял Валтасар. Днес ние живеем в християнска култура. Христос дойде преди 2000 години на Земята и внесе закона на жертвата между хората, но все пак старият човек не е изчезнал абсолютно. Във всеки човек е останала

частица от стария човек, от Валтасара, който има желание още да яде и да пие. Той е голям мъдрец, обича да философства. Като стане въпрос за служене на Бога, за приложение на някаква велика идея, той казва: „Не е дошло още времето за това. Не бързайте много – моментът не е удобен, може да отложите тази работа.“ – Не, ученикът никога не трябва да отлага! (130, с. 146-148)

## ЙОНА

Към кои типове може да отнесете пророк Йона? Преведено на еврейски език, Йона означава гълъб. Значи той се отнася към венерините типове. Понеже лесно се обезсърчавал, това показва, че и Луната имала влияние върху него. (118, с. 155)

Народ, който има вяра в Бога, не може да загине. Пророк Йона прекара в утробата на кита три дена. На третия ден китът го изхвърли навън, защото той беше постоянно в молитва. Като реши да служи на Бога, китът го изхвърли на брега. Следователно и болният, за да оздравее, трябва да служи на Бога. (99, с. 298)

Има един Божествен път, по който трябва да се върви. И този път е еднакъв за всички без разлика. Той не е за одного един, за другото – друг. Но в Божествения път по-голяма отговорност носят тези, които знаят. Един светия носи по-голяма отговорност, отколкото едно дете. Ако детето направи една погрешка и светията направи една погрешка, светията ще бъде наказан повече, отколкото детето. Когато Бог изпрати Йона в Ниневия да проповядва и като не изгълни наказанието Си, Господ каза на Йона: „Има повече от 15 000 деца, които не знаят коя е лявата и коя дясната ръка – заради тях трябваше да се спаси Ниневия.“ А пък Йона беше недоволен заради своите лични чувства – да не говорят хората: „Ето, яви се един самозван пророк – лъжец, който ни изплаши. Каквото каза, не стана.“ Изплашиха се и цар, и деца, и изправиха се. Йона казва на Господа: „Като си искал да ги прощаваш, нямаше нужда да ме прашаш да проповядвам.“ Тогава Господ го изпита. Огря го слънцето, израсна една тиква и Йона си каза: „Да има поне лист на тиквата, да ми прави сянка.“ Господ заповяда на един червей да прояде тиквата и тя изсъхна. Йона започна да протестира: „Едно малко наслаждение имах, един лист – и ми го взе и него.“ Господ му каза: „Тебе ти е жал за един лист, а аз не трябваше ли да пожаля толкова деца?“ Та сега ние, съвременните хора, имаме разни понятия за изпълнението на волята Божия. (24, с. 151)

## ЙОНА И СМЪРТТА

Човек е свободен да изпълни или да не изпълни Божията воля, но ще носи последствията на своята свободна и неразумна воля. В това

отношение пророк Йона представя пример за неизпълнение на Божията воля. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва на жителите да се покаят, но той се отказа под предлог, че Божията милост ще се простре върху тях, ще ги помилва, а той ще се изложи като лъжец. Йона каза: „Не искам, Господи, да се излагам на присмеха и поруганието на тези културни хора. Аз ще им проповядвам Твоите думи, Ти ще ги помилваш и в края на краищата, ще изляза лъжец. Зная Те, Господи, че си милостив и благоутробен.“ Йона си купил билет за Яфа с намерение да отиде в града Тарс, качил се на един кораб и тръгнал на път. Какво станало на пътя? Морето се развълнувало и като изкупителна жертва трябвало да хвърлят Йона във водата. Градът Ниневия се намирал на река Тигър – красив град, с култура, подобна на сегашната. По онова време Ниневия имала около един милион жители, между които не по-малко от 120 000 деца, които не различавали лявата си ръка от дясната – малки, невинни още деца. Когато жителите на града се разкаjali и се обърнали към Бога за милост, Той отменил наказанието Си, главно заради невинните деца. Какво представя корабът и морето? – Корабът представя организираното общество, а морето – света с неговите прояви. Йона избяга от лицето на Бога и се скри в кораба (т.е. в едно организирано общество между културни хора, които, увлечени в ядене и пиене, забравят Бога и казват: „Ние сме господари на себе си, никой не може да ни заповядва“). Но морето (т.е. светът) се развълнувал и корабът започнал да се обръща на една и на друга страна. С кораба заедно и човек се вълнува и губи вече влиянието си между членовете на обществото. Когато прекъсне връзката си с Бога, човек губи умствените си и нравствени сили, започва да остарява. Към него се отнасят с пренебрежение и търсят млади, способни хора. Такова било положението на Йона, когато се качил на кораба и тръгнал по морето, т.е. в света. Понеже не познавал закона на светлината, пътуването му било фатално. За да се прекрати бурята, решили да хвърлят Йона в морето, дето бил погълнат от кита. Йона не познавал изкуството да плува, затова попаднал в устата на кита. Китът представя смъртта, която поглъща онези, които не изпълняват Божията воля. Тук Йона трябвало да прекара цели три дена, отдето отправил гореща молитва. Той се молел: „Господи, освободи ме от устата на кита (т.е. от устата на смъртта), за да изпълня Твоята воля.“ Бог послушал молбата му и заповядал на кита да го изхвърли на брега. След това Йона отново отишъл в Ниневия да изпълни Божията воля, да проповядва на хората разкаяние.

Това, което се случило с Йона, се случва с всекиго. Човек се качва на кораба и поради отказването му да изпълни Божията воля, хвърлят го в морето. Единственото нещо, което може да ви спаси, това е да отправите към Бога гореща молитва, както е постъпил Йона. Ще кажете, че човек трябва да си поживее малко. Като влезете в утробата на кита, ще видите как се живее. С други думи казано: като влезете в гроба, ще

видите как се живее. И там човек запазва съзнанието си и докато се освободи от тялото си, минава през големи страдания. Човек е свързан с този свят с една, с няколко или с хиляди здрави нишки – не е лесно да се освободи от тях. Праведният е свързан само с една нишка и лесно я скъсва; грешникът е свързан с много нишки, затова не може лесно да се освободи от връзките си. Тежко е положението на духа и на душата, докато се освободят от връзките на тялото. Кога се късат тези връзки? – Само когато човек изпълнява Божията воля. Всяка нишка представя известен атом, който оказва въздействие върху материята и по този начин я обработва и преобразява. В този смисъл те са необходими. Ако не можете да поставите тези нишки в движение, да въртят колелото на живота, вие приличате на фабрика, която отдавна е престанала да работи. Всяка такава фабрика е осъдена на фалиране. Ако нишките, които действат в стомаха, престанат да работят, човек се намира пред голяма тревога. Той веднага вика лекар да възстанови прекратената дейност на милионите нишки, които работят в стомаха му. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, че целият свят е преплетен с нишки като паяжина. Това не е никаква паяжина, но пътища, по които Бог работи, и начини, по които човек може да изпълнява Божията воля. (30, с. 116)

Смърт и възкресение са два процеса, които стават в съзнанието на човека. Който е умрял, само той има възможност да възкръсне; който не е умрял – не може да възкръсне. Да умреш, това значи да минеш през най-страшните противоречия на живота и тогава да възкръснеш. Йона прекара три дни в утробата на кита и след това възкръсна. Когато Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, той се отказа, видя му се страшно. Но като прекара три дни в утробата на кита, видя, че има нещо по-страшно от задачата, която Бог му възложи. Поглъщането на Йона от кита не е обикновена смърт, но минаване от светлина в тъмнина. Това е все едно да паднеш отвисоко в някоя пропаст. Обратният процес е изкачване, изливане на светлина, или възкресение. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от плодовете на забраненото дърво, ще умреш.“ Бог заповяда на Адам да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша, наруши Божията заповед. Бог заповяда на Йона да отиде в Ниневия да проповядва, но и той не изпълни заповедта. И двамата изгубиха добрите условия на живота и влязоха в смъртта. Адам напусна рая, а Йона влезе в утробата на кита. И двамата минаха от светлина в тъмнина, от живот в смърт...

... Йона излезе от кита, след като обеща в себе си, че ще изпълни Божията заповед. Той изяви готовност към послушание. Ако не слушаш, смъртта ще те погълне; слушаш ли, смъртта ще те изхвърли вън от себе си, както китът изхвърли Йона на брега. (96, с. 23 и 28)

Всъщност спасението е един вътрешен процес. Най-първо, между вас трябва да се възстанови Божествената Любов. Дойде ли въпрос за

Бога, всеки човек трябва да бъде готов да жертва всичко. Вие ще кажете: „Бог може да изисква от нас такава жертва, която не е по силите ни.“ Вие имате криво понятие за Бога. Туй, което Бог изисква, направете го и не мислете! Той знае какво може да изисква от вас. Той знае какво е най-добро за вас и какво вие можете да направите. Каквото Бог поиска, никога не отказвайте. Например, вземете примера с Йона, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората да се разкаят и да се обърнат към Бога. Той каза на Бога: „Как, Ти ме изпращаш между тези хора да ме бият с камъни, да ми се смеят, да ме вземат за лъжец! Нищо няма да стане от тази работа! Тази работа не е за мене, друг изпрати.“ Купува си той билет за Испания, качва се на кораба и отпътува. Но морето се развълнува, той пада от кораба и един кашалот го поглъща. Той остава цели три дни в утробата на този кашалот. Като престоя толкова време в утробата на кашалота, моли се усърдно на Господа и казваше: „Господи, ако ме извадиш от това място, ще отида да проповядвам не само в Ниневия, но дето ме изпратиш.“ И Господ го извади от утробата на тази риба. Тя го изхвърли на брега и той отиде да проповядва. Ще кажете: „Всички все риби няма да ни гълтат!“ Ами смъртта постоянно ви гълта! (40, с. 229)

## ПРЕДСКАЗВАНЕТО

В света съществуват разумни закони, които трябва да се спазват. Ако ги престъпите, ще се натъкнете на големи катастрофи. Между евреите имаше много пророци, които им предсказваха какво ще стане. Ако днес един такъв пророк предскаже на сегашна Европа, че така, както върви и както се развиват събитията в нея, очаква я голяма катастрофа – има ли нещо лошо в това предсказание? Щели да се уплашат европейците! – Нека да се уплашат, но да подобрят живота си. Йона отиде в Ниневия да предскаже на жителите, че ако не подобрят живота си, очакват ги големи страдания. Те се стреснаха, разкаяха се и Бог отмени решението Си. Скоро обаче те забравиха обещанието си и пак продължиха лошия си живот, заради което бяха наказани. Предсказанието не е заплашване. То напомня на хората за съществуването на разумни закони, които трябва да се спазват. Ако не се спазват, човечеството е осъдено на големи нещастия и страдания. (64, с. 186)

Питам: какъв смисъл има пророчеството на някой пророк, който тръгне да предсказва между хората, че еди-кой си град ще потъне? Така предсказваше и пророкът Йона на жителите от Ниневия, че градът им ще потъне. Има смисъл да бъдеш пророк, ако можеш да покажеш на хората правия път. (51, с. 122)

Днес ние живеем в 20. век, който наричаме опашка, край на съвременната епоха. Тази епоха може да се уподоби на епохата на Исава.

След нея иде епохата на Якова. Исав представлява животинското в човека. Под думата „животинско“ се разбира човешкото честолюбие, човешкия егоизъм... Между всички животни съществува вечна борба за надмощие. Какво внесоха животните със своя егоизъм в света? Съвременните естественици са описали подробно живота и културата на рибите. Тяхната култура е забележителна с това, че рибите се гълтат едни-други. Там няма дъвкане, а гълтане. Животът във водата е живот на престъпления. Един от старите пророци опита културата на рибите. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа. Бог му каза: „Стани, иди в Ниневия, големия град, та проповядвай против него.“ И отказа се той, и побегна от лицето на Господа в Тарсис; и слезе в Йопия и намери кораба, който отиваше в Тарсис. Но Господ подигна голям вятър върху морето и корабът бедстваше да се съкруши. Пътниците взеха Йона, хвърлиха го в морето и морето се спря от яростта си. Господ бе определил една голяма риба да погълне Йона. И прекара Йона в корема на рибата три дни и три нощи в усърдна молитва към Господа. И заповядва Господ на рибата да избулва Йона на сушата. Слово Господне бе към Йона втори път: „Стани, иди в Ниневия и проповядвай Словото, което Аз ти говоря.“ И стана Йона, и отиде в Ниневия. Така той разбра живота на рибите. Днес всички хора товарят багажа си и бягат. Де отиват? – На запад. Всички говорят за западната култура, която ние наричаме култура на Йона. Всеки поглежда към кесията си, да види колко пари има, за да си купи билет за странство. Казвам: всички съвременни хора ще се намерят в утробата на кита, дето ще прекарат цели три дни и три нощи в молитва, да ги пусне Бог на свобода. И след всичко това тия хора ще говорят за християнска култура, за милосърдието, за правдата и за ред още добродетели. Кажете, в какво седят всички тия добродетели? (51, с. 192)

## ЙОНА И НИЕ

... Той отиде в Ниневия да проповядва на хората, че ако не се разкаят, в продължение на 40 дни ще погинат. След това се качи на едно високо място, да види дали ще се изпълнят Божиите думи. Като видя, че не се изпълниха думите Господни, той каза: „Аз знаех, че така ще стане. Бог ме постави на голям изпит. Сега всички ще кажат за мене: ето един голям лъжец!“ Тогава Бог го запитва: „Как мислиш, не трябва ли да се смиля над тия хора, които, от цар до последен, се смириха и разкаяха?“ След това Бог му даде един добър урок. Йона си направи една колиба, а заради скръбта му Бог определи една тиква да му пази сянка. Обаче на сутринта червей порази тиквата и тя изсъхна. Йона остана пак на открито, да го пече слънцето. Той се обърна към Бога с думите: „Господи, Ти ме прати да проповядвам и да предам Твоите думи на жителите от града Ниневия, но те не се сбъднаха. Даде ми една тиква, и нея ми отне. Трябваше ли и тази тиква да ми вземеш?“ И стана му мъчно за тиквата. Бог го запитва:



„Ако на тебе ти домъчня за една тиква, за която нищо не си направил, не трябваше ли аз да пожаля и да се смиля над цял народ, който се разкая?“ Казвам: Божиите пътища са велики и неизповедими! Искаме ли да познаем Божиите пътища, не трябва да бъдем страхливи като Мойсея и като Йона. Трябва ли да проповядваме в Ниневия и след това да следим дали ще се изпълнят Божиите думи? Трябва ли, като ни даде Бог една тиква и тя изсъхне, да негодуваме за нея пред Господа? Трябва ли, като Мойсея, да се отказваме от работата, която Бог ни възлага, защото сме гъгниви? Бог запита Мойсея: „Кой създава красивата реч? При това ти знаеш причината защо си гъгнив.“ Днес и вие, като Мойсея, не искате да напуснете овците си и да отидете да освободите народа си. Когато Бог се яви на Мойсея, той беше на 80 години и си каза: „Как е възможно на тази възраст да се наема с толкова трудна задача – да освобождавам своя народ? По-добре ще си паса овците, както досега съм ги пасъл. При това аз съм гъгнив, не мога да говоря красноречиво.“ Бог му каза: „Ти приеми тази работа, всичко друго ще се нареди. Ще извикам брат ти Аарон да ти помага. Вземи тояжката си (т.е. знанието), напусни овците си и тръгни.“ Овците на Мойсея представят израилския народ. Бог каза на Мойсея: „Колкото години беше овчар, толкова години ще водиш еврейския народ в пустинята, дето ще имаш работа с живи овци.“ При един случай Мойсей се обърна към Господа с думите: „Господи, овците, които ми даде, без малко щяха да ме убият с камъни.“ Казвам: и вие, като Мойсея, сте били овчари, пасли сте овци в пустинята, но отсега нататък ще пасете живи овци. През всичкото време, когато евреите прекараха в пустинята, ангел Господен постоянно ги придружаваше и казваше им какво трябва да правят. От пребиваването си в пустинята Мойсей придоби нови знания и издържа изпита си, вследствие на което ликвидира със своята карма. (71, с. 123)

... Съвременните религиозни хора мязат на тези, които вървят по лесния път. Отиде в църква, запали една свещ, прекръсти се три пъти и после седи. Той три пъти ще отиде на църква, но работа няма да подхване. Сутрин ще отиде, на обед ще отиде и вечер ще отиде. Не е мъчна работа да се молиш три пъти на ден. И вкъщи можеш да се молиш. То е лесно, но кажат ти да отидеш в някой град да помогнеш на някои бедни, ти казваш: „Тази работа е мъчна, не е за мене.“ Да, и тази работа е Божия работа! Ще претърпиш малко страдания, но ще отидеш да помогнеш. Тогава се явява друго едно положение и казваш: „Ама аз искам да чуя гласа Божий, че тогава да отида.“ Ние имаме един такъв пример – Йона, като чу гласа Божий, взе си багажа, качи се на кораба и хукна да бяга. Някой път хората изпълняват точно това, което Бог не иска. Когато Бог казва на Ананий: „Иди в тази улица, там има един човек, който се моли“, той му казва: „Аз го зная, той е опасен човек, страх ме е да отида при него.“ Тогава Бог му казва: „Не бой се, той се моли, иди при него. Аз ще ти кажа какво трябва да направиш!“ Този човек се разговаря, мисли да

не попадне в такава една клопка. Казвам: наука се изисква. Без наука няма сполука. И потребна е тази духовна, вътрешна опитност. Всички трябва да се стремите към това! Малката опитност, която имате, трябва да използвате, да я прилагате и трябва да разбирате вашите състояния. Много пъти могат да се промъкнат и във вашето сърце, във вашия ум посторонни (странични – бел.ред.) чувства и мисли, които да спънат вървежа ви; желаниа, които не са ваши; или мисли, които са чужди. Всеки един от вас ще работи тъй над себе си. Туй, което принадлежи на вашия живот, именно с това започва самовъзпитанието. (133, с. 68)

Какво представя религията? – Връзка на човешката душа с Бога. Без тази връзка не можеш да разрешиш нито едно противоречие. Тя е необходима за разрешаване на всички противоречия. Ако не си свързан с Бога, ще се натъкваш на големи мъчнотии. Кой ще ти помогне, когато умираш? Ако не обичаш никого, ти ще се намериш сам, изоставен от всички. Засега вие сте под покровителство, не се страхувайте, но един ден смъртта ще похлопа на вратата ви и ще каже: „Хайде!“ Тя е в положението на изследовател, който се вслушва тук-там да открие онези, които не обичат Бога. Щом ги намери, тя знае вече как да постъпи с тях. Като намери онзи, който не обича Бога, тя казва: „Понеже никой не те обича, аз ще те обикна!“ Хваща го, както акулата – своята жертва. Като влезеш в стомаха на акулата, какво ще кажеш? Ще роптаеш против Господа, против съдбата си. Какъв отговор ще получиш? – като отговора на пророк Йона. Той се отказа да отиде да проповядва в Ниневия, понеже знаел, че Бог е милостив и ще отмени наказанието. Затова той напусна Йопия и замина с кораб за Испания. Обаче Бог му даде добър урок. Като прекара три дена в утробата на смъртта, Йона разбра, че няма по-добро от това, да бъдеш при Бога. Ако при Бога е лошо, при смъртта е хиляди пъти по-лошо. Днес и вие сте в положението на Йона и се оплаквате от страданията си. Има нещо по-лошо от вашето положение. Сега вие носите заблужденията на хиляди векове; вие носите натрапените мисли на много философи, поети, проповедници. Какво ли не носите със себе си! Същевременно вие носите свои мисли и желаниа от векове. Днес трябва да правите геологически изследвания върху себе си, за да видите де сте и какво носите. Ето, виждате, някой човек греша и не знаете как да му помогнете. Защо? Защото и себе си не познавате. (69, с. 105)

Бог е дал живот на човека, дал му е същевременно и блага, чрез които да използва този живот. Има два пътя, чрез които Той изпраща благата Си: по пътя на радостите и по пътя на страданията. Когато иска да приготви някой човек за сериозна работа, да го натовари със специална мисия, Бог го прекарва през големи страдания, през строга дисциплина. За да накара Йона да отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие, Бог го прекара през големи страдания. Като разбра, че трябва да изпълни тази задача, Йона се отказа от нея и замина с кораб за Испания. Той си каза:

„Аз познавам Божията Любов. Бог ме праща в Ниневия да проповядвам на хората, да им кажа, че ще минат през голям огън, но Той ще се смили над тях, ще ги прости, а аз ще се изложа.“ Обаче след като прекара три дена и три нощи в утробата на кита, Йона се върна отново в Ниневия, да изпълни възложената му мисия. Жителите на Ниневия се разкаяха и Бог не наложи наказанието Си върху тях. Йона си каза: „Аз знаех, че така ще бъде.“...

... Ще дойде ден, когато и на вас ще се даде задача, подобна на тази, която се даде на Йона, да проповядва в Ниневия. Да проповядвате на хората, това значи да ги обърнете към Бога, да се разкаят за греховете си и да тръгнат в правия път. Как ще изпълните тази задача? Който се е опитвал сам да се обърне към Бога, той знае колко мъчно може да изпълни тази задача. Въпреки това, щом задачата е дадена от Бога, човек трябва да я приеме и приложи. (139, с. 143)

Като ученици вие трябва да се справите с недоволството, с мърморенето. И пророк Йона се опита да роптае против Бога, но се намери в утробата на кита, дете лежа цели три дни. Знайте едно нещо: за Бога трябва да имате една мисъл и едно чувство. Никакво съмнение, никакво колебание не се позволява по отношение на Бога! Няма по-велик, по-силен, по-мошен от Него. Достатъчно е да проектира мисълта Си към дадено същество (малко или голямо), за да се уредят работите му моментално. Мощна е Божията мисъл! Тя всичко твори и пресъздава. Тази мисъл слиза и до най-нискостоящите същества – камъните и растенията. Приемат ли я, и те започват да растат и да се повдигат. Като не разбират закона на страданията, хората постоянно роптаят против Господа. Трябва ли калният, нечистият да роптае, че не го обличат с чисти дрехи и не го поставят на първо място? (41, с. 303)

Като знае да пее и да говори правилно, човек може да подобри условията на своя живот. Пеенето и говорът са свързани с мисълта. Следователно, който пее и говори правилно, той може да мисли право. Не мисли ли право, човек се натъква на опитността на еврейския пророк Йона. За непослушание и нежелание да изпълни волята Божия той лежа три дена в утробата на кита. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа под предлог, че Бог е милостив, ще помилва жителите на Ниневия и в края на краищата той ще излезе лъжлив пророк. Пророкът взе торбичката си и замина за Испания с намерение да се ожени. За своето непослушание той беше хвърлен в морето, където го погълна кит. Като лежа три дена в утробата на кита, Йона се разкай и усърдно се моли на Бога да го избави от това нещастие. Той обеща, че ако излезе благополучно от утробата на кита, ще отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие. В утробата на кита той се ожени за омразната жена, т.е. за съдбата си. Съдбата пък не е нищо друго освен неблагоприятните

условия на живота. Каква по-страшна съдба от тази, да се почувствате сам в живота, изоставен от майка, баща, братя, сестри и приятели? Намерите ли се в това положение, колкото и да викате, никой няма да ви види и чуе. Кой може да ви види в утробата на кита? Единствен Бог ще ви чуе и ще ви се притече на помощ. И така, като метод за преодоляване на мъчнотиите, съветвам ви да пеете. Дали сте болни или здрави, вие трябва да пеете и да свирите. Музиката облагородява човека, а същевременно лекува. (139, с. 216)

Казвате, че кармата на човека е тежка, затова страда. Какво нещо е кармата? Кога се създава тя? – Когато хората не живеят в съгласие с Божествените закони. Те се отклоняват от правия път и вървят по крива вълнообразна линия, наречена „път на астралната змия“. Който попадне в този път, скъпо плаща. Дълго време той ще се мъчи и ще страда, докато се освободи от клещите на тази змия. Много нещо ще научи, много качества ще придобие, но може и с живота си да плати. Бъдете будни към изкушенията, които срещате на пътя си, за да не попаднете във вълните на кривата линия. Който е доволен от условията на своя живот, върви по пътя, който разумните същества му определят. Недоволният постоянно се отклонява, но вместо придобивки, свършва с големи загуби. Условията на всеки човек крият възможности за неговото развитие. Ако използва възможностите, които му са дадени, той върви напред и постига своята цел... Следвайте кръга на Божественото съзнание, дето няма страдание, няма недоволство. Който влезе в този кръг със своето недоволство, сам попада в устата на астралната змия. Той бива изхвърлен вън, като пророк Йона. Три дена ще стоите в устата на змията и като се пробуди съзнанието ви и схванете погрешките си, тя ще ви изхвърли вън. Оттук пак може да влезете в кръга на Божественото съзнание. Влезете ли в този кръг, пазете се от недоволството. Там не се позволява нито сянка от недоволство. (97, с. 89)

Хората правят грешки, когато не различават нещата. За пример, слушате някой религиозен или духовен човек да казва, че Господ му проговорил. Възможно е, но той трябва да знае откъде идва този глас. Гласът може да идва от три места: отдолу, отстрани – от посоката на ушите, и отгоре – от центъра на мозъка. Най-мощният глас идва отгоре. Както седите, някаква светлина блесне пред вас и вие чувате тих глас – гласът на Божественото. Чуete ли този глас, умът ви се просветлява и всички противоречия изчезват. Когато чуе този глас в себе си, човек е готов на всички жертви. Когато Бог проговори на пророк Йона, каза му да отиде в Ниневия да проповядва на хората да се разкаят. Йона чу гласа, но се уплаши. Той помисли, че не може да изпълни волята Божия и каза: „Тази работа не е за мене. Ще отида на запад.“ Той взе торбичката си и замина за Испания. Понеже в Божиите решения няма обратни действия, Бог каза на Йона: „Ти не пожела да отидеш в Ниневия, но ще те сполети

нещо по-страшно.“ И наистина, кит погълна Йона и той прекара три дни и три нощи в утробата му. Тук Йона се моли усърдно и обеща, че ако Бог го освободи от това нещастие, ще отиде в Ниневия да проповядва. Ниневия е райт, а утробата на кита – адът. Кое от двете места е за предпочитане? За предпочитане е да отидеш в Ниневия, да кажеш, че Бог те е пратил да им проповядваш да се разкаят. Защо Йона не послуша Господа? – Той беше крайно честолобив човек и си казваше: „Бог ме праща в Ниневия, но като кажа на хората какво ги очаква, те ще започнат да се молят, да плачат, да се разкайват и Бог, понеже е милостив и благ, ще ги помилва. Тогава аз ще изляза лъжец пред хората.“ Като не искаше да се изложи по този начин, Йона реши да избяга в Испания. Той избяга от Бога, но се натъкна на по-голямо зло. Следователно когато Бог ви изпраща в Ниневия да проповядвате, изпълнете волята Му! Днес вие ще проповядвате по друг начин, а не както Йона. Той им каза, че ако в продължение на 40 дни не се покаят, ще погинат. И вие ли ще кажете същото? По друг начин се проповядва на сегашните хора. (14, с. 252)

## ЗАПРОЦИТЕ

Под „пророк“ разбираме разумното, Божественото начало в човека. Той е онзи човек, който се стреми да схване Божествените мисли, да ги направи достъпни на другите. (106, с. 108)

Какви бяха старите пророци? – Хора, служители на Бога. Те не бяха царе, владци и патриарси, но проповедници на Словото Божие. Те бяха гонени, преследвани, ненавиждани. Наричаха ги лъжци и магьосници, не им вярваха. Онези, които следяха техните пророчества, започнаха да им вярват. Кога им вярваха? – Когато пророчеството им се сбъдваше. (90, с. 330)

И едновременните пророци не са знаели всичко, има неща в света, които и пророците не са знаели; има неща, които и великите учители не знаят – туй да го знаете. Онази велика Божествена Мъдрост, която се изявява, ония тайни в Бога, които са скрити, само времето изявява. И тия учители, понеже разбират законите, и те се учат, но за тях вземат милиони векове, за да проверят една велика Божествена истина. А сега ние сме заети с дребните работи, да ги изправим, и сме оставили същественото. (127, с. 393)

Като се говори за неразбиране на Любовта, дохождаме до пророците и виждаме, че и те не са я разбирали напълно. Те се обръщали към евреите с думите: „Бог завинаги ще ви изхвърли от лицето Си.“ Обаче не излязло така. Достатъчно било да се разкаят, за да им прости Бог. Това показва, че пророците не са разбирали всякога Божията Любов. Мнозина се запитват

защо страдат, щом Бог ги обича. Много естествено – докато се противи на Любовта, на Бога, човек е изложен на страдания. (96, с. 16)

Като проследите живота на великите хора, на гениалните, на светиите, ще видите, че те са минали през големи изпитания и страдания. Днес всички хора говорят добре за тях, но върнете се назад, в тяхно време – да видите как са ги тъпчели техните съвременници. Един от пророците на миналото, като не разбирал защо идват изпитания върху него, обърнал се към Господа с думите: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ Това значи неразбиране на Божиите пътища. (139, с. 147)

Много пророци са говорили и говорят от името на Бога, но малцина от тях Го познават. Те говорят за Бога и Го описват като човек. Тази е причината, дето вместо да повдигнат хората, те ги отдалечават от Бога. Затова казваме, че малките причини понякога произвеждат големи последствия. (23, с. 373)

Ако хората биха оставили всичко на Бога, светът щеше да бъде в пълна изправност. И старите пророци са казвали, че Бог тъй казал, иначе казал, но въпреки това те не обърнаха хората към Бога. Значи покрай Божиите думи те са предавали и свои. Ако някои техни мисли са дали добри резултати, и това е добро. Но сам Бог се чуди как е дошло на ума на хората да Му приписват такива неща, които Той никога не е помислял, нито казвал. Идат времена, когато вярата, знанията на хората ще бъдат подложени на изпит...

... Казвате, че „всичко чрез Него стана.“ – Ако наистина е така, защо пияницата се оплаква, че кръчмарят го бил? Защо ограбеният се оплаква, че го обрала? Нека всеки, който страда, каже, че „всичко чрез Него стана“, и престане да се безпокои, да страда и да се оплаква! Стихът „всичко чрез Него стана“ се отнася до висшето в човека, което дава подтик, разширяване на човешката душа. Всички неограничени, безконечни работи чрез Него стават, но конечните, временните работи не стават чрез Него. В конечните работи Бог не взима никакво участие. Че е така, виждаме от това, че сам Бог се чуди за всички ония думи, които пророците изнасят като Божии. Бог говори чрез пророците, но не всичко, което те говорят, е все от Бога казано. Като се намерил в големи противоречия, един от еврейските пророци казал: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ На друго място същият пророк казва: „Господи, защо ме излъга?“ Пророкът искал да каже друго нещо, но несполучливо превели думите му. Той искал да каже: „Господи, в усърдието си да Ти служа, аз се излъгах и опозорих името Ти.“ Значи сам пророкът не е предал точно мисълта си, вследствие на което е внесъл известно заблуждение в умовете на хората. Ето защо когато някой казва, че всичко е от Бога, с това той иска да се оправдае. Не, всичко, което човек върши на своя глава, не е от Бога и лесно може да се изправи. Методите за изправяне

на погрешките, на престъпленията се намират в ръцете на човека. Когато нивата на земеделеца не даде своите плодове, най-лесно за него е да вземе пушката и да отиде в гората, да чака пътници да ги обира. Да, но това не е от Бога – това се дължи на кривия, на изопачения човешки ум. От всички хора се иска права мисъл. (148, с. 218 и 227)

Като четете живота на пророците, виждате, че те са били свързани с невидимия свят. Аз наричам невидимия свят реален свят. Значи пророците са били посещавани от братя на реалния свят и са се разговаряли с тях. Как бихте посрещнали един такъв брат и какво бихте говорили с него? Ако отидете в Англия и нямате преводчик, вие трябва да знаете английския език. Стова вие ще окажете почитанието си към англичанина. Ако отидете в невидимия свят, между възвишените същества, вие трябва да знаете техния език. С това ще окажете почитанието си към тях. Ако някое от тия същества дойде при вас, трябва да знае български език. Възвишените същества знаят всички езици. Те ще ви говорят на първичен български език, който е запазил първоначалната си чистота...

Като четете книгата на пророците, виждате, че те са смели и решителни. Изобщо еврейските пророци са войнствени, безстрашни. Те изнасят Словото Божие с достойнство и казват: „Така говори Бог...“ При големите страдания някои от пророците са се разколебавали, но временно. За пример, пророк Йеремиа казва: „Господи, откак започнах да Ти служа, главата ми побеля.“ След това той се разкайва и плаче. Ако един пророк плаче, какво остава за обикновените хора! Когато Бог изпрати пророк Йона в Ниневия да проповядва, той започва да се разговаря с Господа в себе си. Той казваше: „Зная, Господи, че си милостив и благоутробен. Ти ме изпращаш да проповядвам на тия хора, но като се обърнат към Тебе с молба да ги простиш, ще ги помилваш. Тогава аз ще изляза лъжлив пророк.“ След този разговор пророкът взе торбата си и тръгна за Испания, избяга от лицето на Бога. Но след като китът го погълна, той лежа три дни в утробата му. Йона се моли усърдно на Господа да го избави от това нещастие. Той си казваше: „Господи, извади ме от утробата на кита. Ще отида в Ниневия да проповядвам Словото Ти!“ После, когато тиквата, която пазеше сянка на Йона, изсъхна, той пак се обърна към Бога с думите: „Господи, не стигаше ли, че ми отне пророчеството, но трябваше и тиквата да ми вземеш?“ С този пример Бог показва на Йона, че любовта му е малка още. Бог му каза: „Ти жалиш за една тиква, която израсна в една нощ. Не трябва ли и аз да пожаля тия хора, които се разкайват? Между тях има деца, които не различават дясната си ръка от лявата. Не трябва ли да ги пожаля?“ По характер Йона беше чистосърдечен, искрен. (118, с.142 и 144)

Има особен начин за изучаване на свещените книги. И досега още хората не са изработили метод, по който да ги изучават. Те казват: „Така

са говорили пророците, така са говорили апостолите.“ Обаче те нямат предвид какви са били тогавашните условия на живота. Четете книгата на Исая, но не знаете какво е било отношението му към живота. Казвате, че той е един от главните пророци, но това не е достатъчно. Имаме четирима главни пророци и четирима евангелиста; 12 малки пророци и 12 апостола. Исая казал ценни работи. Той представлява една от кардиналните точки на астрологическия кръг. Йезекиил е втората кардинална точка. Йеремиа е третата кардинална точка, а Даниил – четвъртата. Какво представляват тия точки? – Онези, които не са изучавали астрология, мъчно могат да ги разберат. Питам: коя е кардиналната точка на човешката глава? Според мене това, което главата произвежда, е нейната кардинална точка. Това, което дробовете, стомахът, мускулите произвеждат, са техни кардинални точки. Това е особена философия, която трябва да се изучава. Ново знание е нужно! То е онова знание, което приляга на човека. Това знание не причинява никакви противоречия...

Като изучавате пророците, виждате, че всеки е говорил по особен начин: Исая е говорил по един начин, Йезекиил – по друг, Йеремиа – по трети начин и Даниил – по четвърти начин. Като четете малките пророци, виждате, че всеки от тях отговаря на един от 12-те зодиаци. – „Какво ни интересуват пророците и техният начин на говорене?“ – Много трябва да ви интересуват. Всеки говори на особен език. Лошо ли е да знаеш един език? Какво ще правиш във Франция, ако не знаеш френски? Щом знаеш този език, всички ще те разберат, ще влезеш във връзка с французите. Ако французин дойде в България и не знае български, и той ще се намери в затруднение. Да знаеш един език, това е отворена врата към съответния народ. За да познаеш един народ, първо ще знаеш езика му. Изучавайте езика и на малките, и на големите народи...

Изучавайте мислите и чувствата на човека, за да го познавате и на този, и на онзи свят. Човек е жива книга, която трябва да се изучава. Всеки религиозен човек, който чете Стария и Новия Завет, си има по един любимец. Онзи, който има развито сърце, обича евангелист Йоан. Който има развит ум, обича Павел. Догматикът обича да чете Петър. Праведният обича Яков...

Четирите кардинални точки в живота са Любовта, Мъдростта, Истината и четвъртата точка – познаване на доброто и злото. Грешката на хората се заключава в това, че те не започват с първите три точки, а с последната – залезът на живота. Те започват със знанието, което идва най-после. Научи първо Любовта, Мъдростта и Истината, а после доброто и злото. Ако не изучиш първо трите точки, последната ще ти донесе голямо нещастие. Следователно не питай защо страдаш, но знай, че си почнал да учиш по обратен път. – „Как да си помогнем?“ – Започнете първо с Любовта, Мъдростта и Истината и после с познаване на доброто



и злото. Само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. В това се крие мистичната страна на християнството. Като дойдете до това учение, ще правите сравнение между четирите главни пророци – Исая, Йезекиил, Йеремия и Даниил. После ще се спрете върху четиримата евангелисти, върху 12-те малки пророци и 12-те апостоли. Като ги изучите, ще видите на каква добродетел отговаря всеки пророк и всеки апостол. Те са 12 добродетели, т.е. 12 извора, 12 свята, 12 сили. Сега, поставете за основа Любовта като най-достъпна. Качете се при Мъдростта като най-висока точка. Слезте при Истината като най-дълбоко място. Любовта и Истината са на една линия. Мъдростта е на една линия с доброто и злото – Мъдростта е горе, а доброто – долу. Значи Мъдростта е на главата, доброто и злото – под краката. Сложете всичките си недоразумения, смущения, страдания под краката си. След това качете се горе, откъдето ще ги изучавате с ума, сърцето и със силата си. Поздравявам ви с новия ден! (66, с. 185-187 и 194)

Исая е поет. Йеремия е държавник. Йезекиил – инженер. Даниил – мъдрец. (120, с. 290)

Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че аз отричам науката или че не признавам учените хора. Нито науката отричам, нито учените, но казвам, че всички учени хора са черпили познания от източник, по-висок от тях, и то всеки се е домогвал до тези знания според степента на своето развитие. В този смисъл аз не признавам учени, които черпят своята наука от земята. Кант беше учен, но откъде черпеше знанията си? Пророците откъде черпят знанията си? Тъй че когато някой мисли, че знае много неща, това значи, че преди това той е бил невежа. И преди да е свършил университет, човек все е знаел нещо. И след като го свърши, пак знае нещо. Важно е човек да не се заблуждава – да мисли, че като свърши университет, всичко знае. Колкото да учи, човек все остава невежа по отношение на това, което се разкрива пред него. (108, с. 118)

„И Той даде едни да са апостоли, други – пророци, други пък – благовестители, а други – пастири и учители, за усъвършенстване на светиите в делото на служенето, в назиданието на тялото Христово“ (Еф.4:11). Забележете, че всичките тези неща са дадени, за да се усъвършенстват светиите. Кой са апостолите? Те са тези, на които Христос говори. Пророците са тези, на които Духът говори. Благовестителите идат след пророците, а след тях – пастирите и учителите. Намерете в себе си онова, което съответства на апостолството. Помислете върху този стих – на какво ще уподобите апостолството, пророчеството, благовестителството, пастирството и учителството. Думата „пророци“ се е употребявала още преди Христа. Намерете отношението между пророка, благовестителя и т.н. Човек трябва да развива своята дарба на апостолство. Апостол е този, на когото се говори отвън. Пророк е този, на когото се говори отвътре.

Благовестител е този, който е опитал нещата. Като ядеш някоя ябълка, ще благовестваш, ще кажеш: „Сладка е.“ Кой е пастир? Пастир е майката, която кърми детето; овчарят, който пасе овцете; учителят, който предава знания... Апостолите ходеха в Христа, слушаха, тълкуваха учението Му. Духът е работил в тях. Те бяха на брой 12. Пророците са продължили работата на апостолите и са били на брой повече от тях. Благовестителите са били още повече, а пастирите и учителите – най-много. Намерете колко пророци са били. Във всяка църква трябва да има поне един пророк. На всеки пророк трябва да има най-малко 10 благовестители. Този ред е на увеличаване, тъй че и дарбите по същия начин се увеличават. Дарбите у човека съответстват на пророците, апостолите, благовестителите, пастирите и учителите и всички трябва да се развиват. Всеки може да бъде за себе си пророк. Пророк е всеки предвидлив човек, който предвижда нещата отдалеч. Той е учил в училище, свършил и започнал да прилага знанията, да прави изчисления и най-после предсказва, че еди-коя си планета след толкова и толкова години ще се върне. Като се сбъдне казаното от него, казват: „Ето един пророк.“ Всички тези дарби са дадени, за да познаем Сина Божий, докато стигнем „свършен мъж във вярата на възрастта, във възрастта на Христовата пълнота“. Един стих казва: „Ние имаме ум Христов.“ С това Павел подразбира връзката между Божествената душа и тяло. Като казва, че Духът ще ви научи, той туря Духа по-високо от душата. В някои отношения тургат душата между Духа и тялото. Павел казва: „За да имате Дух Христов, трябва да имате тази връзка между Дух и тяло.“ (61, с. 158)

## ХРИСТОС И ПРОРОЦИТЕ

... Като говорим за Христа, трябва да знаем, че Той е Божий посланик, дошъл да изпълни Неговата воля. Такива са били всички пророци. Христос е най-възвишеното проявление на Бога. Досега човек с такава Любов, с такава широчина на душата, от която да диша толкова пълно безкористие, с такава забравяне на Себе Си, като това в Христа, не се е явил. По това именно се отличава Христос. Като говоря за Христа, разбирам Човек, на Когото душата е напълно погълната в Бога и Бог напълно се проявява чрез Него. (83, с. 156)

Давайте предимство на разумния човек, бил той мъж или жена. Хората спорят какъв трябва да бъде пророкът – мъж или жена. Като четете Библията, там има повече пророци, а малко пророчици. Човекът може да бъде пророк, а не мъжът или жената. Щом е истински човек, и мъжът може да бъде пророк, и жената може да бъде пророчица. Пророкът съдържа в себе си и двата принципа – мъжки и женски. Женената жена и жененият мъж не могат да бъдат пророци. Ожени ли се пророкът, от потомството му нищо не остава. Какво потомство остави Мойсей? Мойсей имаше особена мисия в света. Яков не беше пророк,

затова остави 12 сина, 12 племена. Какви са отличителните качества на пророка? Пророкът трябва да има светъл ум, мощен дух, вярна интуиция, с която да предвижда неща, които ще станат в далечно бъдеще. Висшият ум трябва да бъде развит в пророка, а не обективният. Пророкът трябва да бъде смел, решителен, да не се страхува дали това, което предсказва, съществува някъде. То става в някакъв свят, по-висок от този, в който живеят обикновените хора. Работата на пророка се заключава в това, да отиде в онзи висок свят, където нещата вече стават, да ги провери и да ги опише така, както в дадения момент се извършват. За Христос е казано, че е съществувал преди създаването на света. Всички пророци са предсказали онова, което щяло да стане с Христос. (139, с. 140)

Днес всички учени, философи, поети и музиканти не са самобитни. Всички са черпили и черпят своите знания едни от други. Ще дойде един съвременен проповедник, ще отвори Евангелието и ще каже: „Вие трябва да живеете съобразно тази свещена книга!“ Питам: пророк Исая от тази книга ли черпеше материал? Мойсей от тази книга ли черпеше материал? Ами Петокнижието как е написано? Нито пророк Исая, нито Мойсей се ползваха от тази книга, нито пък се съветваха с Христа, както правят днес всички проповедници. Според вашите разбирания ще излезе, че всички стари пророци са били еретици. Защо? Защото не се съветвали с Христа. Обаче ако сега дойдат пророк Йеремиа или пророк Исая, или Мойсей – всички ще отворят тази книга, ще се поусмихнат малко и ще кажат: „И ние вярваме в тази книга, и ние вярваме в Евангелието.“ Защо? – „Защото когато тази книга се създаваше, и ние работихме за нея. Възможно ли е да не вярваш в нещо, за което си работил? Когато Бог работеше в света, и ние бяхме при Него.“ Наистина всички стари пророци взеха участие в Божията работа. Днес призовават и нас в Божието дело. Казва се в Писанието: „И веселиха се в Неговата обитаема земя, и наслаждението им беше с човешките синове.“ Кои са тези синове? – Това са разумните синове на Бялото Братство, с които Мъдростта се е веселила. (51, с. 235)

Всички страдания и изпитания са необходими за пробуждане на човешкото съзнание. – „Няма ли друг път, по който може да се пробуди човешкото съзнание?“ – Засега природата си служи със страданията като метод за пробуждане на човешкото съзнание. Няма човек в света, който може да избегне страданията. И светиите, и пророците минават през страдания. Техните страдания са по-големи от тия на обикновените хора. Щом е дошъл на Земята, човек неизбежно ще страда. Чрез страданията той ще изправи някои отрицателни черти на характера си. Колкото и да са повдигнати, и светиите, и пророците са имали някакви отрицателни черти на характера си, които те изправили чрез страданията си. Когато Бог изпратил Йона да проповядва в Ниневия, той се отказал да изпълни волята Му под предлог, че Бог ще се смиле, няма да устои на думата Си и ще го изложи пред хората. Затова Йона си взел билет, качил се на

един кораб и тръгнал за Испания. Като видял последствията на своето непослушание, той бил принуден да се върне в Ниневия да проповядва Словото Божие. Пророк Йеремия пък казва: „Зарекох се вече да не говоря.“ Защо? – Защото намира, че хората няма да послушат думите, които Бог говори чрез него. Същевременно хората казват, че Бог може да направи всичко. Как е възможно тогава Бог да праща някой пророк да говори на хората, а те да не го слушат? Други пък казват, че Господ говори и учи хората отвътре. Ако наистина Господ говори само отвътре, защо праща пророци да говорят на хората отвън? И за Христа казваха, че е изпратен от Бога. Тогава защо Господ изпрати Христа при хора, които не Го разбраха? – Това са положения, които създават противоречия на хората. Те сами не могат да си обяснят кое е право и кое не е. Те сами не знаят в какво да вярват и в какво да не вярват. (130, с. 238)

Като изучавате историята на човешката култура, виждате, че тя се основава на религията. Само религията подобрява живота. Тя внася известен морал, който определя добрите отношения между хората. Щом отпадне моралът, веднага иде развратът. Докато хората не се стабилизират в добродетелите, моралът е необходим. Без морал и без висок идеал човек не може да се развива правилно. В какво се заключава високият идеал? – В правилното отношение на човека към Бога, но не както е писано в Евангелието, нито както са говорили пророците. Много неща са казали пророците, но за да разберете същността на техните мисли, те трябва да минат през няколко превода. Например, мисълта „Бог е любов“ трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл. Който я разбере така, той престава да живее по обикновен начин. За него животът се изразява не само в думи, но в реални картини. Пред него се откриват цветя и градини, извори с чиста кристална вода. За него светът се превръща в светлина и топлина. Който разбира смисъла на думите „Бог е любов“, първо разбира смисъла на страданията и ги използва разумно. Той определя отношенията си към Бога веднъж завинаги и престава да се колебае. Който не е познал Бога като любов, може да напише мисълта „Бог е любов“ със златни букви, но ще си остане обикновен човек с обикновени изисквания и прояви. Първата задача на човека е да познае Бога. Няма по-велико нещо от това. (99, с. 150)

И съвременните хора казват, че пророци е имало до Христа, а след Христа вече нямало пророци и не можело да има. Де е казано, че пророци след Христа не може да има? А какво има след Христа? Че ще има пророци след Христа, ясно се говори в Писанието, дето Христос казва така: „Много неща има да ви явя, но сега не можете да носите, а когато този Дух на Истината дойде, Той ще ви научи.“ В чие име са говорили пророците? Не е ли говорил този Дух? Следователно пророк е онзи, който изказва една велика истина, който и да е той. Когато дойде един пророк, той няма да се съобразява с официалните знания на хората, с официалната църква, но

той ще каже нещата тъй, както природата ги е казала. Може тази истина да не е приятна на хората, но тя е необходима. (127, с. 464)

И тогава спорите: този пророк от Бога ли е или не? Че колко пророци има в България, които са от Бога? – Като вземете Библията, ще видите, че еврейските пророци са канонизирани. Европейските народи нямат канонизирани пророци. Но питам: тия пророци, като дойдоха в израилския народ, донесоха ли му избавление? Няма народ, по-нещастен от еврейския – народ, който от 2000 години е навсякъде постоянно гонен, гонен, гонен. Защо? Защото този народ не е изпълнил своите задължения и обещания, които е дал на Бога – служи на Бога, но по форма, а по любов не служи; престъпи закона на Любовта и вследствие на туй дойдоха страданията и нещастията върху него. И сегашните християнски народи не служат по любов на Бога, в църквите им – същите проповеди, службата става отлична; Писанието разбират, молитви отлични; на пръв поглед всичко това е хубаво, даже и аз сам го харесвам, но същественото – онази Христова Любов – няма между тях, т.е. има любов, но обикновената. Ще кажете: някой християнин дал 100 хиляди лева. Има и светски хора, които не са християни, и те са дали един милион. Героят на християнството трябва да се отличава с нещо от светските хора. Той трябва да бъде герой, който да се качи горе, да повърне ума на брата си – да внесе светлина в него; да му повърне сърцето – да даде свобода на чувствата му; да освободи волята – да му даде сила, и да развърже онези ремъци на душата му, за да може и тя да расте и да се развива, да почувства пълна свобода в душата си – туй наричам Любов в света, то е Любов. То е Любов, която не заробва, която те освобождава... (127, с. 389)

Христос казва: „Аз дойдох да изпълня закона.“ Кой закон? Законът на Любовта. Този закон трябва да се проповядва, да се изпълни от всички духовници. Те признават, че има един Христос, че е Син Божий, но не изпълняват Неговата воля. И религиозните хора още не могат да се обърнат към Бога. Те още не са се молили колективно на Бога. И до днес още хората не се решават да се обърнат за помощ към Бога. Духовниците са канали, проводници на Бога, но не изпълняват тази служба. Те казват, че Бог говори чрез тях, но така ли е всъщност? Аз казвам, че Бог никога не е говорил чрез духовенството. Нека не се обиждат те, но така е. Старите пророци, чрез които Бог е говорил, са излизали от народа, от прости овчари и говедари. Един от пророците казва за себе си: „Бог ме взе от говедата и ме направи пророк.“ Той бил говедар, но умът му не е бил говедарски. Вината в духовенството е там, че като се предават на несъщественото в живота, не могат да възприемат Божията воля и не могат да изпълнят Божия закон. (106, с. 120)

И след всичко това ще дойдат невежите да разправят, че Бог им говорил чрез някаква пророчица или чрез дядо им и баба им, които са

заминали за онзи свят. Какво им говори Бог? – Че трябвало да се раздава жито за заминалите. Казвам: ако вашите заминали за онзи свят искат жито да ядат, положението им не е много добро. Който иска да яде жито, да дойде на този свят! Житото не може да се раздава от този свят за онзи. Света Богородица казала чрез някоя пророчица, че ако хората искат да успяват в работите си, трябвало да ѝ палят свещи и кандила. Какво пророчество е това? Света Богородица не се нуждае от вашите свещи и кандила. Това са заблуждения! Не се пророчества така. Някой измислил нещо и хората го считат за пророк. И в старо време е имало пророци, и днес има много пророци, но истинският пророк коренно се различава от лъжепророка. Питам: каква е разликата между истинския пророк и лъжепророка? Лъжепророкът е като бозаджията – той върви по улицата и вика: „Боза, боза!“ Щом изпиете една чаша, той веднага казва: „Платете сега!“ ... Минавам покрай дюкяна на един от тия търговци и чета надпис: „Пророчески дюкян.“ Казвам: в такъв дюкян не влизам! Ако пророкът става бакалин, той е лъжепророк. Търговията не е за пророка. (85, с. 46)

Съвременните хора отглеждат кокошки, патици, овце, говеда и мислят, че имат право да се разполагат с техния живот, както искат: да ги колят, да ги продават и т.н. Не забравяйте, обаче, че Христовият камшик е за всички. Детето на някой баща заболява и той започва да се моли на Бога да оздравее детето му, да се смили над неговото положение. В този момент той взема нож и коли едно агне. Мислите ли, че молитвата на този баща ще бъде чута? – Щом агнето стане жертва, и детето на този баща ще стане жертва. Невъзможно е тази молитва да бъде чута. В старо време хората са принасяли в жертва на Бога разни животни, но Той никога не се е нуждаел от техните жертви. Хората се оправдават с пророците. Казват, че те са ги съветвали да принасят животни в жертва на Бога, да Го умилостивят, но има нещо криво в жертвоприношението. Жертвоприношението е внесло престъплението в света, от което и до днес още хората не могат да се освободят. Казано е в Писанието: „Който вади нож, той сам пада от ударите на този нож.“ Само при един случай може да се позволи колене на животните: ще хванете агнето, ще го потупате малко и ще го попитате съгласно ли е да се пожертва за вас. Ако започне да блее, да ви гледа жално, ще го пуснете на свобода. След това ще хванете второ, трето и тях ще питате същото. Ако нито едно от агнетата не е готово да се пожертва за вас от любов, ще ги пуснете на свобода. Намери ли се някое агне, което е готово да се пожертва за вас, имате право да го заколите. Учените ще възразят, че поради голямото размножаване, ако не се колят животните, има опасност от увеличаване на броя им. Не се безпокойте за това! Има кой да свърши тази работа. Вълците ще свършат работата, за която вие се наемате. Когато хората зачитат живота на агнето, както зачитат своя, и му дават свобода да живее при тях без страх, настанало е вече между тях Царството Божие. Тези хора са влезли вече в закона на Любовта, искат да живеят според

него. Този закон изключва всякакво насилие. Който живее според закона на Любовта, нека се опита да види може ли да заколи едно агне или една кокошка. (65, с. 99)

Да благовестваш – това е възвишен процес! Кой трябва да благовества? Аз казвам: само един чист, умен и благороден човек може да благовества. И в миналото, когато Бог е пращал някой пророк в света или някой велик Учител, дълги години Той е школувал, дълги години е бил подлаган на чистене. Всички пророци са били чисти. Някои казват: „Чрез нас Господ ще изпрати Своето послание.“ Не, не е такъв законът. Трептенията на онова велико послание, което може да се изпрати чрез Духа, са толкова силни, че една слаба натура не може да издържи на тях. Такъв човек би се разтопил. Това мога да ви го докажа. И тъй, кой може да благовества? – Онзи, на когото душата е пълна с Любов; онзи, на когото душата е пълна с Мъдрост; онзи, на когото душата е пълна с Истина. (38, с. 193)

## ПРОРОЦИТЕ И НИЕ

Съвременните хора вървят в един път, който не дава големи постижения. За да придобият нещо ново, те трябва да внесат нови разбирания, нов морал в живота си. Каквото да правят, не внесат ли новото, те ще останат в положението на обикновените художници. Те ще рисуват, но картините им ще бъдат обикновени, никой няма да ги купува. Внесат ли новото разбиране в живота си, те ще станат видни художници. Който види картините им, ще пожелае да ги купи. Ако и пророкът не върви в новия път, той ще пророкува на хората и някога пророчеството му ще се сбъдне, някога няма да се сбъдне, но за себе си няма да пророкува. Ако пророкът не може да предскаже на себе си какво ще му се случи, той не е пророк. (139, с. 193)

В бялата раса е силно развит творческият ум, висшият ум. Бялата раса е създала поезията. Ако разгледате поезията у семитите, ще видите, че тя има силно користолюбив характер. За пример псалмите на Давида представляват повече оплаквания. Единственият поет у семитите, който няма този користолюбив характер, е Исаяя. Йеремиа, Йезекиил пък се отличават с песимистичен възглед за живота. Сега иде нова вълн в света – вълната на Шестата раса, за която всеки трябва да бъде готов. Тя носи благоприятни условия за развитието на човечеството; обаче такива вълни идват рядко в света. С идването си Шестата раса ще повдигне всички растения и животни на едно стъпало по-високо от сегашното. Всеки трябва да използва условията, в които днес се намира. (117, с. 137)

Окултният ученик трябва да знае всички тия закони, тъй както и пророците едно време са ги знаели. Някои мислят, че пророците са

били хора говедари, овчари, които Бог е определил като Свои служители. Не, пророците са били окултни ученици, които Бог е изпратил между говедата, да приложат върху тях своето учение. Бог им казал: „Идете между говедата да видите дали те ще могат да ви разбират. Ако говедата ви разберат, тогава може да отидете между хората да им проповядвате, защото те са много по-разумни.“ Тази е причината, дето някогашните пророци са били овчари и говедари. Пророкът като говедар е правил своите опити върху говедата. Пророкът като овчар е правил своите опити върху овците. Днес Бог е изпратил и вас някъде да правите своите опити. Някой казва: „Защо съм изпратен при тези тежки условия на живота?“ – Да правите опити. И ако вие можете да подобрите условията, при които живеете, ще ви кажат: „Идете сега да изпълните своето предназначение.“ (63, с. 212)

Всички стари учения аз ги считам за консерви в кутии, които сега ви се дават да ядете. Еди-кой си пророк така е казал. Хубави консерви! Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а в това, което сега Бог ви говори, не вярвате. Евреите вярваха в Мойсея, а като дойде Христос да говори, не повярваха в Него. В Когото евреите не повярваха преди 2000 години, сега в Него вярват. Това, което сега се говори, хората не вярват; след 2000 години ще повярват. Тия хора, които вярваха в пророците и не повярваха в Христа, умни хора ли бяха? Че вярваха в пророците – умни хора бяха; че не вярваха в Христа – глупави бяха. Че как може Господ чрез пророците да говори, чрез Христа да говори, а сега да не говори? Че Господ и сега говори, и тогава е говорил! Казвам: не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Онова, което ви носи едно дете (може да е дете – не може да разсъждава, не е философ), но туй, което носи, то е важно. То ви носи златни монети, злато. Друг може да е философ и може да ви носи медни монети, които струват 10 стотинки. (17, с. 23)

Вътрешният глас на човека е онзи негов слуга... Който слуша неговите съвети, никога не се излъгва. Този глас наричаме Божествено чувство или интуиция. Тя предвижда всичко, каквото може да се случи в живота на човека и го предупреждава. Във всеки народ се явяват пророци, които предсказват неговото бъдеще. Ако води война, те казват какъв ще бъде нейният край. Духовното развитие на един народ се изразява чрез неговия пророк. Интуицията никога не лъже. Каквото чувства човек интуитивно, това става. То не е като гаданието на онзи циганин, който казвал: „В този дол или има вода, или няма.“ Хората трябва да развият интуицията си, за да могат в трудни моменти да си помагат. (106, с. 90)

Сега разполагаме с пет сетива, трябва да развием шестото. Станете пророци, отдалеч да предвиждате това, което има да ви се случи. Да слушаме гласа на Бога, когато ни говори! (106, с. 125)



Изучавайте Исая, Даниил, Йеремия, Йезекиил и пр., за да видите по кой начин са добили те просветление. Има центрове в човека за общение с висшите светове и той трябва да вземе мерки за събуждане на тези центрове. Той трябва да изправи живота си, за да могат те да се засилят и растат. (149, с. 63)

... Не поставяйте никакъв бент в живота си. Вашите бентове имат отношение към човешкия порядък. Има един порядък в света, една програма – Божествената програма. Голяма, обширна е тази програма. Тя трябва да се реализира, няма защо да нареждате ваши програми. Изучавайте Божествения порядък, за да го приложите правилно в живота си. Един от израилските пророци казва: „Бог ще напише закона Си в сърцата.“ Законът е вече написан, няма какво повече да се пише. Бог написа този закон, когато направи човека по образ и подобие Свое. Обаче човек още не съзнава това, както семето не съзнава, че крие в себе си сили, чрез които израства и дава плод. Ти не можеш да предадеш на семето, каквото му е нужно. Но поставиш ли го в почвата, то веднага проявява скритите сили в себе си. Не мислете, че и вие можете да проявите силите си във от благоприятните условия за тях. Тези условия се крият в Божественото във вас. Следователно, щом то се прояви, и при лоши условия да сте, пак можете да се развивате. Хората могат да ви гаят и обичат, но без Божественото нищо няма да постигнете. Влезете ли в Божествената почва, там всичко се постига. – „Големи са мъчнотиите ни.“ – Радвайте се на тях, защото само при мъчнотиите на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля се крият бъдещите ви успехи. Доброто и успехите ви се крият зад мъчнотиите. Те са признак на вашето добро. Чрез мъчнотиите и противоречията човек става велик, силен. Под думите „велик човек, велики хора“ разбирам онези, които са запознати с идеята, че в света съществува едно Разумно Начало, Чиято воля трябва да се изпълнява. Който не е свързан с това Начало, нищо не може да постигне. (122, с. 208)

Като изучавате проявите на човека, виждате, че той е двойно същество, вследствие на което понякога сам се хвали, някога сам се кори. Може ли един и същ човек едновременно да се хвали и да се кори? Може ли този, който те мрази, да те хвали? Това е невъзможно. Който обича, той не вижда погрешките. Който вижда погрешките на човека, той не е същият, който обича. Ще кажете, че пророкът изобличава хората. Пророкът изобличава грешните, а не праведните хора. Следователно този пророк, който говори на грешните, е един; този, който говори на праведните, е друг. Той не е един и същ пророк. Това са два различни пророка, които изпълняват различни служби. Ако един ден виждате едни прояви в човека, а друг ден – други, свършено различни от първите, ще знаете, че това са две различни състояния в него, предизвикани от две различни същества. Всеки човек е дошъл на Земята под чуждо име.

Той не носи своето истинско име, което отговаря на неговото първично естество. Колкото повече е дал ход на Божественото начало в себе си, толкова повече човек проявява своето неизменно, първично естество. Не проявява ли това естество в себе си, вие се натъквате на неговия псевдоним. Докато съзнанието на човека се раздвоява, той представя пукната стомна. Като наблюдават променчивите прояви на човека, мнозина мислят, че това е естествен път в развитието му. Не, счупването на стомната не е естествен процес в развитието на живота. Щом стомната на човека се пукне, това показва, че съзнанието му се е раздвоило. Дето става раздвояване, т.е. пропукване на съзнанието, там никакъв прогрес не може да се очаква. (130<sup>a</sup>, с. 6)

Ако един човек дойде в света, иска да разрушава едно общество, което Бог е създал, действително, всички хора имат право да го отстранят; но ако един човек дойде в света, иска да внесе подобрене, а те го гонят – те внасят злото в себе си. Евреите имаха тази опитност. Като народ Бог им изпрати толкова велики хора, пророци, тъй необходими, за да им предскажат какви са Божиите пътища. Всеки един от тях биваше убит. В сегашната епоха нямаме пророци като тогава. Сега имаме тъй наречените видни учени, капацитети, държавни хора, на които думата минава за авторитет. Каквото кажат, думата им ще се изпълни. Казват: „Еди-кой си държавник в Англия, във Франция тъй казва.“ Само че сегашните пророци, т.е. онези, видните философи, нямат смелостта да кажат Истината. Досега още не се е намерил нито един държавник, който да има смелостта да каже, че всички народи, под един знаменател, могат да живеят заедно и да работят заедно. Всеки един държавник излиза от своето схващане, че за доброто на своя народ трябва да се живее, както досега са живели; а за онуй, за бъдещето – там други ще дойдат. Затова те казват: „Ние не сме компетентни да разрешим този, разумния, живот.“ И в църквата казват: „И ние не сме компетентни да въведем този, разумния, живот. Като дойде Христос, Той ще го разреши.“ А Христос казва в един стих тъй: „Когато Син човечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно разум и вяра в хората да възприемат новото учение?“ Сега вие ще кажете тъй: „Защо светът не възприеме туй Божествено учение?“ Ти задай този въпрос на себе си: „Защо аз не мога да възприема туй Божествено учение и да го приложам в себе си?“ (37, с. 23)

Доброто, което сте обещали да направите, изпълнете го без отлагане. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство, колкото и да са малки, приложете ги. Така ще имате една опитност, която никой не може да ви даде. Пророците, като помагача на хората, минаха през големи изпитания, но придобиха големи опитности. Никой не може да мине по пътя, през който пророците са минали. Обикновеният човек греша и не забелязва, че е направил погрешки. Когато пророкът греша, той изпитва голямо страдание. Христос казва: „Ако кажа, че не познавам Господа, ще

бъда подобен на вас. Аз Го познавам и волята Му изпълнявам.“ Първата задача на човека е да изпълни Божията воля по Любов, а не по закон. (94, с. 178)

Та когато пророците са писали в тази книга, и те са имали такива настроения. Когато чета „Плач Йеремиев“, виждам: онзи пророк плаче ли, плаче! Защо? Понеже заробиха евреите. Той казва: „Господ ни направи играчка на тия да им свирим“ – и написа много тъжни работи. Господ им казва: „Когато ви казах да живеете тъй, както трябва, вие не живяхте. Ето до где ви доведе вашият глупав живот – да ви заробят вавилоняните. Ето от где иде вашата скръб.“ Идваг сегашните християни и казват: „Знаете ли какво е писал пророк Йеремия?“ Пророк Йеремия отивал в плен, но ти, който не си в плен, какво разбираш от неговото положение? – „Разбирам.“ – Нищо не разбираш! Казвате: „Давид писал псалми.“ Да, Давид писал псалми, но защо? Гонеше го цар Саул, гонеше го като някой заек. Бягаше той – ти си седиш на мекото легло. Тъй че за да разберете плача Йеремиев, за да разберете псалмите на Давида, трябва да минете през тяхната опитност. Но и това още е човешко учение, не е Божествено. Евреите трябваше да се повдигнат, а не да плаче Йеремия за тях – туй е една слабост. И Христос си поплака, което показваше, че в Него имаше една чувствителна душа. Христос, като дойде между евреите, казва им: „Исках да ви помогна, но не ме разбрахте“ – и заплака. Сълзите на Христа не изразяваха слабост, но с това Той им казваше: „Както Аз плача, така ще плачете и вие.“ Казвате: „Това е слабост!“ Не е слабост! Не е слабост. Истинският пророк, който говори на хората, трябва да им каже какво ще стане. Със сълзите Си Христос казваше на евреите: „Тъй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте Моето учение.“ Някои ми казват: „Учителю, в сърцето ми нещо плаче.“ А, плаче нещо в сърцето ти! Казвам: ти си един израилски пророк, който не прие Христовото учение. Ще плачеш и ще плачат всички около теб. Всички онези, които не възприемат Любовта; всички онези, които не възприемат Мъдростта; всички онези, които не възприемат Истината, ще плачат не само един ден, но още хиляди години ще плачат. И в деня, в който възприемат Любовта, ще дойде истинската радост – „скръбта им ще се превърне на радост“. Дотогава има да изтекат девет категории сълзи. (104, с. 310)

Ако в радостта си пръв, в скръбта ще си последен; ако в скръбта си пръв, в радостта ще бъдеш последен. Това са неизбежни пътища в човешкия живот. Кой богат не е осиромашал? И кой сиромаш не е забогатял? Ето, Давид беше овчар и после стана един от видните царе на Израил. Като цар той мислеше, че може да направи всичко, каквото желае, но видя, че не е така. За всяка своя грешка той трябваше да плати. Във всеки човек има по един Давид, по един Соломон, с които трябва да постъпва разумно. Във всеки човек има от старите пророци, които трябва да постави на местата им. Като знаете това, пазете се от своето минало,

в което се крият някои отрицателни черти. За пример, сегашният човек се обявява против войната, не иска да убива, да върши престъпления. Защо? Защото животът му се излага на опасност. Въпреки това човек всеки момент воюва със своите мисли и чувства. В тази борба някои от мислите и чувствата му изчезват, и то – най-добрите. В края на краищата той мисли, че е победил. Вътрешната война в човека трябва да престане. Щом престане вътрешната война, с нея заедно ще престане и външната. (14, с. 104)

Чудни са безверниците! Те не вярват в Бога, а вярват в жена си, в децата си, в някой учен или философ. Срамно било да се вярва в Бога. По-голяма простотия от тази има ли? Ако не вярваш, в никого не вярвай. Вярвай в себе си. Защо ще вярваш в този или онзи авторитет? Какво са разрешили пророците? И те нищо не са разрешили. Казват, че Христос понесе греховете на хората. И тази идея е неразбрана. Защо? Защото като мислите, че Христос понесъл греховете на човечеството, нищо не ви остава освен да седнете на трапезата и свободно да ядете и пиете. Не, и вие ще понесете част от тежестите и греховете на хората. Защо трябваше само Христос да носи греховете на света? Негови ли бяха? Той ли ги създаде? Като говоря за вашето безверие, не искам да ви убедя в това, но казвам: вие още не сте се освободили от вашите стари убеждения, от вярванията на вашите деди и прадеди. (122, с. 87)

Мнозина спират вниманието си на учените хора, на пророците, на великите Учители и казват: „Христос направи това и онова; Павел каза това и онова; Исайя остави нещо ценно след себе си и т.н.“ Добре е това – великите учени и философи са казали ценни неща, но и до днес още те говорят на човечеството. Важно е какво сте направили вие и какво ще направите в бъдеще. (23, с. 242)

Ако тук не можете да научите законите, в природата ще ги научите, само че там това ще ви отнеме много дълъг период от време и ще преживеете може би 10, 20, 100 пъти по-големи страдания, и пак ще дойдете до същите резултати и заключения. Каго четете Стария Завет, ще видите каква е била школата на пророците. Всички пророци, които са били определени да повдигнат някого, всякога са бивали поставяни на големи страдания и изпитания (тъй наречените „вътрешни изпитания“), за да се приготвят за живота, да разбират законите на природата и да изпълняват волята Божия. Положението им не е било много розово, но те са били хора със силна воля. (115, с. 112)

Каго четете свещените книги, вие се спирате на малките и големите пророци и виждате голямото различие в техните характери. Някой пророк говори строго на хората, но с мекота. Той ги съди, бичува като съдия, но му става мъчно. Така постъпват много от сегашните съдии... (134, с. 134)

Ако можете да реализирате онова, което е определено в сегашния ви живот, това е достатъчно. Целта на живота е да реализира човек нещо безсмъртно на земята, което да остане за вечността. В този смисъл всеки човек, всеки народ може да остави нещо безсмъртно. Кое е забележителното в еврейския народ? Кои евреи минават за видни, за знаменити хора? Това са еврейските пророци, както и някои от учениците – кабалисти. Всъщност те представляват еврейския народ. Вън от тях еврейският народ нищо не представлява. Който е готов да работи по този начин, той ще се насърчи; който не е готов, който не разбира законите, той ще се обезсърчи. (86, с. 209)

Даже невежи хора казват, че ще сполучим след 100 години. Откъде знаят? Туй не е вяра, но вярване. Вярват в карти, вярват във врачуване, вярват в това, в онова. Вярват, че ще сполучат, но не вярват в Бога, в това, което Той е казал. Това са новите пророци. Новите пророци не вярват в никакво гадание. Вярват в своето гадание! Аз ги наричам „нови гадатели“. Те казват: „Туй, което аз зная, то е вярно. Онова, което аз зная, е най-важно. Аз зная и вярвам, че ще успея.“ Тази вяра е потребна, тя е естествена у човека. Той не трябва да се лишава от нея. Пророците, които са предсказвали неща от миналото, те са вярвали в себе си. Не са вярвали в другите пророци. В техните времена имало лъжливи пророци... (46, с. 114)

На пророците в старо време се казваше да бръснат косите си. Понякога им се казваше да оставят космите на брадата си да растат. Какво придобиха от това? Нищо не придобиха. По този начин те изучаваха послушанието. Ученикът трябва да бъде послушен, но на кого? – На Божественото в себе си. Когато Божественото му каже нещо, той трябва веднага да го изпълни. Божественото му казва да стане, а той отговаря: „Ще полежа още пет минути.“ Това е непослушание. Божественото му казва да не яде много, а той иска да си хапне още малко. И това е непослушание. Що се отнася до гласа на Божественото, ученикът трябва да бъде абсолютно послушен. Ако не е послушен, той не може да има очакваните резултати. В послушанието, обаче, се изисква различаване – да познавате кои съвети са на Божественото у вас и кои – чужди. Когато Божественото в човека говори, той изпитва известен подем в своите мисли, чувства и постъпки. Когато човешкото в него говори, той се натъква на противоречия, които внасят в душата му смут, раздвояване. Всякога слушайте Божественото в себе си, за да можете правилно да се развивате. (72, с. 416)

# **ПРИЛОЖЕНИЕ**



## БИБЛИОГРАФИЯ

### I. Беседи на Учителя и други документи

1. Абсолютната истина – 1994, „Хелиопол“
2. Аз ви избрах – Сф, 1995, „Всемир“
3. Аз съм истинната лоза – Варна, 1992, „Роял – 77“
4. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.1 – Бургас, 1995, „Сила и живот“
5. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.2 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
6. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.3 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
7. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.4 – Бургас, 1998, „Сила и живот“
8. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1919, „Бяло Братство“
9. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1920, „Бяло Братство“
10. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1921
11. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1922
12. Благословен – Кърджали, 1998, „Урания“
13. Благословена между жените – Сф, 1930, „Всемир“
14. Божествен и човешки свят – 1995, „Хелиопол“
15. Божествената мисъл – 1993, „Хелиопол“
16. Божествените условия – Сф, 1992, „Е.Елмазов“
17. Божественият център – Сф, 1998, „Алфа-дар“
18. Важни и належащи неща – Сф, 1997, „Бяло братство“
19. Великата майка -Сф, 1994, „Бяло Братство“
20. Великите условия на живота – Варна, 1998, „555“
21. Великото в живота – Сф, 1997, „Бяло Братство“
22. Вечно подмладяване – Сф, 1999, „Сонита“
23. Вечното благо – Сф, 1997, „Сонита“
24. Взemi детето – Бургас, 1993, „Сила и живот“
25. Видяхме славата – Сф, 1999, „Всемир“
26. Високият идеал, т.1 – Сф, 2001, „Сонита-5“
27. Влизане – Сф, 1996
28. Влияние на светлината и тъмнината – Сф, 1995, „Алфа-дар“
29. Време и сила – Сф, 1996, „Алфа-дар“
30. Все, що е писано – Варна, 1998, „555“
31. Възможности за щастие – 1995, „Хелиопол“
32. Възможности на красотата – Сф, 1999, „Алфа-дар“
33. Глас от града – Сф, 1928
34. Да ви даде – Варна, 1998, „555“
35. Да възлюбиш Господа – Сф, 1999, „Сонита-5“
36. Да им дам живот – Сф, 1936
37. Двага природни метода, т.1 – Сф, 1998, „Сонита-5“
38. Двага природни метода, т.2 – Сф, 1998, „Сонита-5“
39. Двага пътя – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“



40. Две свещени положения – Сф, 1925
41. Двигатели в живота – Сф, 1998, „Сонита“
42. Дневник на Учителя Беинса Дуно – Сф, 1999, „Дар-Логос“
43. Добри навици – Сф, 1994, „Бяло Братство“
44. Допирните точки в природата – Сф, 1994, „Бяло Братство“
45. Дреха на живота – Сф, 1996, „Бяло Братство“
46. Думи на правда – Бургас, 1996, „Сила и живот“
47. Езикът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
48. Жива реч – Сф, 1996, „Бяло Братство“
49. Живият хляб – Бургас, 1997, „Сила и живот“
- 49а. Живот и отношения – Варна, 2001
50. Живот, светлина и свобода – Бургас, 1994, „Сила и живот“
- 50а. За съдба доход – Сф, 1996
51. За това се родих – Варна, 1998, „555“ и „Логос“
52. Заветът на Любовта, т.1 – Сф, 1994, „Сонита“
53. Заветът на Любовта, т.2 – Сф, 1995, „Сонита“
54. Заветът на Любовта, т.3 – Сф, 1995, „Сонита“
55. Закони на доброто – 1993, „Хелиопол“
56. Законът и любовта – Варна, 1998, „555“
57. Запалена свещ, ч.1 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
58. Запалена свещ, ч.2 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
59. Значение на изслушването -1995, „Хелиопол“
60. Изново – Бургас, 1992, „Сила и живот“
61. Искайте сила, имайте вяра – Сф, 1994, „Всемир“
62. Ключът на живота – 1994, „Хелиопол“
63. Козативни сили – Сф, 1995, „Алфа-дар“
64. Който дойде при Мене – Сф, 1998, „Сонита“
65. Който има невестата – Варна, 1998, „555“
66. Красотата на душата – 1994, „Хелиопол“
67. Кротките – Сф, 1996, „Всемир“
68. Към Обетованата земя – Сф, 1994, „Алфа-дар“
69. Ликвидация на века – Сф, 1948
70. Лъчи на живота – 1993, „Хелиопол“
- 70а. Любовта дава живот – Сф, 1999, ик „Жануа-98“
71. Любов към Бога – Сф, 1997, „Бяло Братство“
- 71а. Магическата сила на Любовта – Сф, 1993, „Бяло Братство“
72. Малки и големи придобивки – Сф, 1936
73. Методи на самовъзпитание – 1994, „Хелиопол“
74. Мисли за всеки ден (1993-1994) – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
75. Мисли за всеки ден (1994-1995) – Сф, 1994, „Бяло Братство“
76. Мисли за всеки ден (1995-1996) – Сф, 1995, „Бяло Братство“
77. Мисли за всеки ден (1996-1997) – Сф, 1996, „Бяло Братство“
78. Мисли за всеки ден (1998-1999) – Сф, 1998, „Бяло Братство“
79. Мисли за всеки ден (2000-2001) – Сф, 2000, „Бяло Братство“

80. Мисли за всеки ден (2001-2002) – Сф, 2001, „Бяло Братство“
81. Младият, възрастният и старият – Сф, 1996, „Бяло Братство“
82. Мнозина казваха – Варна, 1998, „555“
83. Настанало е Царството Божие – Ст.Загора, 2001
84. Начало на мъдростта – 1993, „Хелиопол“
85. Нашето място – Сф, 1997, „Сонита“
86. Неразрешеното – Варна, 1998, „555“
87. Неразрешеното – Сф, 1933
88. Новата мисъл – 1993, „Хелиопол“
89. Новите схващания на ученика – Сф, 1997, „Бяло Братство“
90. Новият светилник – Сф, 1996, „Алфа-дар“
91. Новият човек – Шумен, 1999, „Виделина-В.Г.“
92. Ново разбиране за времето – Сф, 1996, „Бяло Братство“
93. Ново разбиране – 1996, „Univers“
94. Новото начало – Сф, 2000, „Виделина“
95. Новото човечество – Сф, 1990, „Е.Елмазов“
- 95а. Окултни упражнения – Сф, 2000, „Бяло Братство“
96. Опорни точки в живота – 1993, „Хелиопол“
97. Отворени форми – Варна, 1998, „555“
98. Отиване и връщане – Сф, 1997, „Сонита“
99. Петимата братя – Сф, 1997, „Логос“ и „Гуторанов и син“
100. По Бога направени – Сф, 1997, „Сонита“
101. Положителни и отрицателни сили в природата, т.1 – 1997, КА „Беинса Дуно“
102. Положителни и отрицателни сили в природата, т.2 – 1998, КА „Беинса Дуно“
103. Последното добро – Сф, 1997, „Урания“
104. Последното място – Ст. Загора, 2001
105. Посока на растене – Сф, 1995, „Бяло Братство“
106. Поучаваше ги – Сф, 2000, „Сонита-5“
107. Праведният – Сф, 1996
108. Простите истини – 1993, „Хелиопол“
109. Противоречия в живота – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
110. Първият момент на любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
111. Път към живота – 1993, „Хелиопол“
112. Пътят на ученика – Сф, 1927
- 112а. Работа на природата – 1995, „Хелиопол“
113. Размислете криновете как растат – Сф, 1997, „Всемир“
114. Разумният живот, т.1 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
115. Разумният живот, т.2 – Сф, 1996, „Бяло Братство“
116. Реалности и сенки – 1994, „Хелиопол“
117. Светлина на мисълта – Сф, 1996, „Алфа-дар“
118. Светото място – Сф, 1996, „Бяло Братство“
119. Свещен трепет – Сф, 1998, „Всемир“
120. Свещени думи на Учителя, т.1 – Сф, 1992, „Всемирно Бяло Братство“

121. Свещени думи на Учителя, т.2 – Сф, 1994, ИК „Всемир“
122. Сеятеля – Сф, 1996, „Бяло Братство“
123. Сила и живот, I серия – Сф, 1993, „Бяло Братство“
124. Сила и живот, II серия („Духът и плътта“)
125. Сила и живот, III серия – Сф, 1996, КА „Беинса Дуно“
126. Сила и живот, IV серия – Сф, 1993, „Алфа-СИК“
127. Сила и живот, V серия – Сф, 1922
128. Сила жива (Ново разбиране за музиката) – 1993, „Сила и живот“
129. Синове на възкресението – Варна, 1998, „Люминик-Тао“
130. Смени в природата – Варна, 1998, „555“
- 130а. Степени на съзнанието – 1994, „Хелиопол“
131. Съборни беседи от Учителя – 1926 („Отвън и отвътре“)
132. Събуждане – 1994, „Хелиопол“
133. Тихият глас – Сф, 1997, „Всемир“
134. Той създава – Сф, 1999, „Бяло Братство“
135. Трите живота – 1993, „Хелиопол“
136. Трите посоки – Сф, 1948
137. Трите основи на живота – Сф, 1996, „ББ“
138. Условия за разумния човек – Сф, 1997, „Алфа-дар“
139. Учение и работа – 1996, „Хелиопол“
140. Учителю благи – Шумен, 2001, „Варна-принт“ АД
141. Учителят говори – Варна, 1992, „Бяло Братство“
142. Фактори в природата – Сф, 1999, „Бяло Братство“
143. Ходете във виделината – Сф, 1994, „Всемир“
144. Царският път на душата – 1993, „Хелиопол“
145. Ценната дума, 1996, „Хелиопол“
146. Ценното из книгата на великия живот – Сф, 1996, „Сонита“
147. Часът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло братство“
148. Четирите кръга – Сф, 1997, „ВЕС“

## **II. Други книги:**

149. Боев, Б. – Разговори с Учителя, 1995, Хелиопол,
150. Грива, Д., Майсторова, М. – Страници из духовната биография на българите – „И.Д.Данов“
151. Дочев, Хр. – В какво ние вярваме? – Сф, 1998, „Кралица МАБ“
152. П.Дънов и българите – Сф, 1994, „Астрала“
153. Учителят за Христа – 1994, „Хелиопол“

## **III. Списания:**

154. „Братски живот“, 1996/4
155. „Житно зърно“, 2001/1

# Съдържание

Учителят Петър Дънов и Библията.....	3
От съставителя.....	5
Йехова.....	8
Сътворението на света.....	11
Шест Божествени, а не човешки дни!.....	11
Божествената наука. Забавлението.....	18
Не 8 хиляди, а 18 милиона години.....	24
Числата.....	26
„Защо светът е създаден така?“.....	29
Целта.....	33
Създаването.....	36
„А Земята беше неустроена и пуста..“.....	46
„По образ и подобие Божие..“.....	53
Сътворението на света и ние.....	63
Адам и Ева.....	74
„И направи Бог човека по образ и подобие Свое..“.....	74
Човек от пръст и кал? Небесният и земният човек.....	79
„Тази е плът от плътта Ми и кост от костта Ми!“ Грешката на Адам..	83
Мъжете и жените.....	95
Женитбата.....	103
Културите в миналото. Новата Ева.....	106
Забраненото дърво и дървото на живота.....	114
Змията. Грешката на Ева.....	131
Грехопадението.....	140
Вината.....	154
Голотата.....	158
Изгонването от Рая.....	161
Адам и Ева и ние.....	167
Адам.....	177
Адам и духовният Адам. Новият Адам.....	177
Адам – човекът на самосъзнанието.....	180
Адам и грехът.....	185
Адам и религията.....	190
Адам и ние.....	192
Други.....	198
Адам и Христос.....	201
Ап. Павел нарича Христос „Вторият Адам“.....	201
Първият Адам (Първичният човек, който не е съгрешавал) е Христос.....	203
Адам и дървото на живота – Христос.....	206

Христос, Адам и разпятието .....	208
Адам Кадмон – Космичният човек.....	210
Ева.....	211
Грехът се дължи на вътрешната жена, която е във всеки човек.....	211
Ева и злото.....	215
Ева и ние .....	218
Каин и Авел.....	220
Енох.....	232
Магусал.....	233
Ной.....	233
Йов.....	237
Страданията на Йов.....	237
Гордостта на Йов.....	241
Йов издържа изпитите и стана ученик.....	243
Бог, Христос и праведният Йов .....	246
Йов и благодарността. Външната и вътрешната Любов към Бога.....	248
Йов и ние .....	251
Авраам.....	256
Жертвата на Авраам.....	257
Авраам, Сара и Агар.....	259
Содом и Гомор.....	262
Авраам, богатият и бедният Лазар.....	264
Христос и Авраам.....	265
Лот .....	266
Яков .....	269
Яков и Любовта.....	275
Яков и Исав .....	277
Бог и Яков.....	280
Яков и ние.....	282
Йосиф.....	285
Сънищата на Йосиф.....	286
Йосиф и ние.....	287
Мойсей.....	296
Бог и Мойсей.....	296
„Събуй обущата си!“ .....	300
Мойсей и убийството .....	303
Мойсей и жертвата.....	305
Законът и Мойсей.....	307
Мойсей и Любовта.....	311
Мойсей и Слънцето .....	313
Създаването на света и Мойсей.....	314
Мойсей и евреите.....	316
Тоягата на Мойсей.....	317
Гъгнивостта на Мойсей.....	320
Мойсей и ние .....	322

Мойсей и смъртта .....	328
Други .....	329
Христос и Мойсей.....	330
Различното в ученията на Мойсей и на Христос .....	333
Общото между Мойсей и Христос .....	340
Мойсей, Христос и евреите .....	343
Мойсей, Христос и ние.....	345
Валаам .....	348
Иисус Навин .....	349
Самсон.....	349
Саул.....	352
Давид.....	352
Оръжието на Давид .....	352
Грехът на Давид.....	354
Бог и Давид.....	360
Соломон.....	366
Соломон и Мъдростта.....	366
Соломон и жените .....	369
Соломон и Любовта.....	374
„Суета на суетите, всичко е суета!“ .....	376
Бог и Соломон.....	379
Соломон и планетните влияния .....	383
Соломон и ние .....	385
Илия .....	389
Илия и пророците.....	389
Илия в пустинята.....	391
Илия и смъртта.....	393
Илия и Йоан Кръстител.....	396
Христос и Илия .....	397
Илия и ние.....	397
Елисей.....	401
Исайя.....	405
Бог и Исайя.....	405
Човешката душа .....	410
Злото .....	412
Животните.....	413
Други .....	415
Йеремия. Поет и пророк .....	416
Патриот.....	418
Йеремия и ние .....	420
Йезекиил .....	421
Даниил .....	422
Даниил и лъвовете.....	424
Даниил и ангелът.....	427
Даниил и бъдещето.....	428

Навуходоносор.....	430
Седрах, Мисах и Авденаго .....	431
Валтасар.....	434
Йона.....	435
Йона и смъртта.....	435
Предсказването .....	438
Йона и ние .....	439
За пророците .....	444
Христос и пророците .....	449
Пророците и ние .....	454
Библиография .....	463





Учителят Петър Дънов  
за Библията

## **Стар Завет**

ТОМ ПЪРВИ

*второ издание*

София, 2014 г.

Съставител	<i>Росица Иванова</i>
Редактор	<i>Констатин Златев</i>
Художник	<i>Даниела Тодорова</i>
Предпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издаелство „БЯЛО БРАТСТВО“  
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2  
Тел: (02) 418 0110; 0897 847 641

[www.beinsadouno.org](http://www.beinsadouno.org)  
[www.bialobratstvo.info](http://www.bialobratstvo.info)